

Giới thiệu Y Hậu Khuynh Thiên

Nguyên danh: Bạo Manh Hồ Bảo: Thần Y Mẫu Thân Muốn Nghịch Thiên

Thể loại: dị giới, cổ đại, ngôn tình, huyền huyền, xuyên việt, HE

Editor: Thiên Dạ

Ở thế giới của nàng đang sinh sống thì nàng được người trong dòng tộc kính nể cũng bởi nàng là truyền nhân của cổ võ thế gia Hoa Hạ, nhưng chẳng may gặp tai nạn khiến linh hồn nàng xuyên tới dị giới. Nàng lại gặp xui xẻo khi vừa mới xuyên qua lại bị chính những người thân cài bẫy hại chết. Ngẫu hứng quan hệ với một nam nhân vậy mà chỉ một lần nàng lại hoài thai.

Hoài thai mười tháng lại sinh hạ ra một tiểu hồ ly? Tiểu hồ ly lại kéo váy nàng gọi mẫu thân?

Cũng may tiểu hồ ly ngoan ngoãn, làm tri kỷ của mẫu thân, tại đây đại lục hỗn tạp, mẫu tử liên thủ đại sát tứ phương, thân nhân hồi hận không thôi.

Nhưng ngày nọ, phụ thân hồ bảo tìm tới, chẳng những muốn đoạt hài tử của nàng, còn muốn đoạt cả nàng?

Nào có chuyện tốt như vậy, đã hỏi ý kiến hồ bảo chưa?

Hồ bảo hai tay chống nạnh: "Muốn làm phụ thân của ta, trước giao bạc sau xếp hàng, mẫu thân, ta cảm thấy Vương thúc thúc rất có tiền, mẫu thân đem Vương thúc thúc thu làm tức phụ đi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hồ Bảo giáng thế (1)

"Nghe nói khoảng thời gian trước, Đại tiểu thư Bạch phủ của chúng ta ở bên ngoài cùng người dã - chiến, bị Nhị tiểu thư bắt tại trận, nàng còn trả đũa, vu hãm Nhị tiểu thư hãm hại nàng, liền đem Nhị tiểu thư tức phát khóc."

"Nói đến Đại tiểu thư này, thật không thể không bội phục vận mệnh nàng quá tốt, thân là một phế vật, lại có thể trở thành vị hôn thê của Nhị Hoàng tử, hoàng tử điện hạ không bởi vậy mà ghét bỏ nàng, làm sao nàng không biết tốt xấu, lại cùng người cầu thả!"

"Thất thân còn chưa tính, đã vậy còn mang thai, lại còn nháo đến mọi người đều biết, làm Hoàng tộc mất hết mặt mũi!"

"Ta còn nghe nói, Bạch gia vì bồi thường cho Nhị hoàng tử, đã đem Nhị tiểu thư gả cho hắn, Nhị tiểu thư bị Đại tiểu thư vu khống, nhưng vẫn gặt mọi hiểm khích trước đây, dự định thuyết phục Nhị hoàng tử nạp Đại tiểu thư làm thiếp, người nói một nữ nhân đã thất thân, sao xứng trở thành thiếp của Hoàng gia? Mất công Nhị tiểu thư niệm tình tỷ muội."

...

Thanh âm huyền ảo bên ngoài truyền vào trong phòng, Bạch Nhan lặng yên ngồi tại đầu giường, ngón tay nàng khẽ vuốt nhẹ phần bụng bằng phẳng, con người thanh tịnh như nước bình thân không chút gợn sóng.

Ba tháng trước, nàng vừa đến phiến đại lục này, còn chưa kịp quen thuộc với hoàn cảnh, muội muội tốt Bạch Nhược của nàng liền vì nàng mà chuẩn bị một nam nhân xấu xí.

Ai ngờ nàng liều chết trốn ra ngoài, cuối cùng không chịu nổi được tính, ở bên ngoài tùy tiện nhặt một nam nhân để giải độc.

Thời điểm Bạch Nhược tìm thấy nàng mặc dù chỉ có một mình, nhưng các dấu vết trên cơ thể vẫn còn, chứng tỏ việc trước kia hẳn không phải là mộng...

Trong đầu nàng hiện ra trông mắt thị huyết của nam nhân kia, ánh mắt Bạch Nhan xuất hiện một tia hoảng hốt, không biết có phải hay không nguyên nhân do nàng trúng thuốc, hiện tại nàng làm sao cũng không nhớ nổi dung mạo nam nhân kia...

Dường như, nam nhân kia trời sinh đã bao phủ một tầng sương mù, mông lung gian trầm dò không tới một trượng dung nhan. (Ý là dù cách nào cũng không thấy được một phần dung mạo)

"Tỷ."

Một đạo thanh âm quen thuộc đem suy nghĩ của Bạch Nhan kéo về, nàng ngẩng đầu lên, liền trông thấy một thiếu niên ngây ngô tuổi mười tám từ ngoài cửa nhanh nhẹn đi tới.

Edit: ThienDa

Từ trong trí nhớ biết được, thiếu niên và cỗ thân thể này là cùng một mẫu thân sinh, đệ đệ Bạch Tiêu, cũng là vương bạn duy nhất trên đời của nàng.

Năm đó, mẫu thân Lam Nguyệt của bọn hắn sau khi qua đời, Bạch Chấn Tường liền đem tiểu thiếp Vu Dung nâng lên làm chính thất phu nhân, hai thứ nữ Bạch Nhục cùng Bạch Chi cũng bỏ lên đầu bọn họ. Nếu không phải Lam gia vẫn còn sức uy hiếp, bọn hắn tại Bạch gia sẽ không hề có địa vị.

Bất quá, vật đổi sao dời (*), đã có người quên mất, Bạch gia có địa vị như hôm nay, cùng Lam gia không thoát khỏi quan hệ!

(*) vật đổi sao dời: mọi việc đều có thể thay đổi

Lúc trước, Lam gia lão gia chủ vì Bạch Chấn Tường đã có mấy phòng thi thiếp, không đồng ý để Lam Nguyệt gả cho hắn, nhưng Lam Nguyệt lấy có đoạn tuyệt tình nghĩa cha con, bức cho Lam gia chủ không thể không đồng ý.

Lam gia vì không để cho Lam Nguyệt chịu nửa điểm ủy khuất, chuẩn bị thập lý hồng trang (*) xuất giá, chấn động một thời.

(*) thập lý hồng trang: mười dặm hồng trang, ý là đồ cưới kéo dài mười dặm, ngày xưa đồ cưới thường được đặt trong rương sau đó phủ vải đỏ

Sau đó càng là táng gia bại sản mua vô số đan dược phụ tặng cho Lam Nguyệt.

Ai ngờ Lam Nguyệt không cách nào cự tuyệt lời ngon tiếng ngọt của Bạch Chấn Tường, tất cả đan dược đều chấp tay đưa cho hắn, Bạch Chấn Tường mượn đan dược mà đột phá lên Thiên giai, vào nhất lưu thể gia.

Có thể nói, địa vị hôm nay của Bạch gia, là do Lam Nguyệt hi sinh đổi lấy!

Ngay cả khi chính mình biết được chuyện này cũng tức giận, khó trách qua nhiều năm như vậy Lam gia chủ không quan tâm tới nữ nhi.

Thật sự là bị nữ nhi này làm tổn thương đến thấu tâm.

"Tỷ," biểu tình Bạch Tiêu có chút rối rắm, "Người đừng quá thương tâm, Nhị hoàng tử từ hôn với người, là tổn thất của hắn, ta trước đó bắt gặp Bạch Nhục cùng hắn mất đưa mày lại, quan hệ giữa bọn hắn khẳng định không tầm thường."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồ Bảo giáng thế (2)

Edit: ThienDa

Hắn thấy Bạch Nhan không nói gì, tưởng nàng vì chuyện tình cảm gần đây mà thương tâm.

Bạch Nhan nghe được ngữ khí quan tâm, nghiêm nhiên bật cười: "Thế nhân đều cho rằng ta phản bội Nhị hoàng tử, vì sao người thấy Nhị hoàng tử là tổn thất?"

"Ta tin tưởng tỷ, tỷ sẽ không phản bội hắn, nhất định là có người hãm hại," thiếu niên thần sắc kiên định, ngữ khí hung ác, "Nếu để ta biết là ai, ta nhất định không tha cho hắn!"

Đáy lòng Bạch Nhan run lên, trong lòng không rõ là tư vị gì.

Kiếp trước, nàng là truyền nhân của Hoa Hạ cổ võ thế gia, từ nhỏ được dạy một quan niệm là biến cường! Vì để mạnh lên, nàng bị chúng bạn xa lánh, kết quả là khi luyện chế Cửu phẩm đan dược, gặp phải thiên lôi, phi thân hồn diệt.

Thật vất vả mới sống lại một đời, nàng tuyệt đối sẽ không như kiếp trước, chỉ lo tu luyện mà không để ý tới người bên cạnh mình.

"Đừng rồi," thiếu niên từ trong lồng ngực móc ra một túi tiền, đặt vào tay Bạch Nhan, "Người bay giờ mang thai, cần bổ sung dinh dưỡng, số bạc này cho người."

Bạch Nhan nắm lấy túi tiền, trong lòng một mớ: "Số bạc này từ nơi nào?"

"Ta... ta lấy ngọc bội của mẫu thân cho ta đem đi cầm."

Tâm Bạch Nhan nhú chặt.

Đừng nhìn nàng cùng Bạch Tiêu trong mắt người đời rất phong quang, trên thực tế, Bạch gia thường xuyên cắt xén tiền hàng tháng, ngay cả đồ cưới Lam Nguyệt đưa tới, cũng bị Vu Dung chiếm đoạt trong tay.

Hết lần này tới lần khác tỷ đệ Bạch Nhan cũng quật cường, bọn họ đều biết mẫu thân có lỗi với ông ngoại, tuy vừa khổ lại mệt, nhưng không hề đi Lam gia tìm sự trợ giúp.

Lam gia lại quá mức tự tin, cho rằng Bạch gia không dám khất khe với tỷ đệ Bạch Nhan, huống chi số đồ cưới của Lam Nguyệt, đủ cho hai tỷ đệ tiêu xài cả đời.

Thực tế như thế nào?

Hai nữ nhi Vu Dung mặc vàng đeo bạc, ăn chính là sơn trân hải vị, tỷ đệ Bạch Nhan lại thường xuyên ăn không đủ no.

Buồn cười chính là, Bạch Chấn Tường không quan tâm, Vu Dung tiêu xài hoang phí, Bạch gia nhiều năm qua dùng đều là đồ cưới của Lam Nguyệt.

Về phần ngọc bội của Bạch Tiêu, là vật duy nhất Lam Nguyệt lưu lại cho hắn, hắn nhiều năm dùng để tưởng niệm.

Nếu không phải hắn giấu thật kỹ, sợ là đã sớm bị Vu Dung đoạt đi.

Ngay khi tâm tư Bạch Nhan tràn đầy suy nghĩ, một nha hoàn không hỏi mà vào, đánh gãy thời khắc ở chung của hai tỷ đệ.

"Đại tiểu thư, phu nhân thỉnh người qua một chuyến."

"Tỷ."

Bạch Tiêu vội vàng cầm tay Bạch Nhan, đáy mắt tràn đầy lo lắng.

"Yên tâm, ta không có việc gì," Bạch Nhan an ủi vỗ vỗ tay Bạch Tiêu, đưa hắn một ánh mắt yên tâm, lúc này mới đi về phía cửa.

Trong khoảnh khắc, thiếu nữ tràn ngập khí thế, nàng thân hồng y khuynh thành, ánh mắt băng lãnh, theo mỗi bước đi của nàng, nha hoàn hô hấp lại khó khăn một phần, yết hầu giống như bị khóa lại, không thể thờ nổi.

"Đừng quên, người chỉ là một nha hoàn, cho dù ta không được sủng, cũng là chủ tử Bạch phủ, người không hỏi mà tự ý xông vào, chính là không tôn trọng ta, như vậy ta liền có khả năng đưa người loạn côn đánh chết!"

Sắc mặt nha hoàn trắng nhợt, nàng ký khế ước bán thân, do đó, chủ tử muốn giết nàng, nàng không thể không chết.

Ngày trước vì Bạch Nhan quá nhu nhược, nên nàng quên đi điểm này.

"Dẫn đường đi." Thiếu nữ ngữ khí lạnh lùng, nói.

"Vâng, Đại tiểu thư."

Nha hoàn cũng lại không dám coi khinh thiếu nữ trước mặt, dù thanh danh nàng xấu, nhưng hạ lệnh cho một hạ nhân vẫn là chuyện đương nhiên.

Bạch Tiêu sững sờ nhìn bóng lưng thiếu nữ trước mặt, hắn luôn cảm thấy, mấy tháng nay, đại tỷ tựa hồ thay đổi..

Trở nên kiên cường đáng tin cậy, làm hắn an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hồ Bảo giáng thế (3)

Edit: ThienDa

Thời điểm Bạch Nhan vào phòng, phát hiện trong phòng ngoại trừ Vu Dung còn có một lão phu nhân tóc bạc trắng.

Lão phu nhân này không phải Bạch gia lão phu nhân, mà là mẫu thân của Vu Dung, cũng chính là di của Bạch Chấn Tường Vu lão phu nhân.

Mười mấy năm trước, Vu lão phu nhân cố ý để cháu trai mình cưới Vu Dung, nhưng Bạch Chấn Tường ghét bỏ Vu Dung không cách nào mang tới trợ lực cho hắn, nên chỉ để nàng ta làm tiểu thiếp, còn cưới chính thất là Lam gia chi nữ Lam Nguyệt.

Chờ khi Lam Nguyệt chết, hắn liền đem Vu Dung nâng lên làm chính thất phu nhân, cũng không nhận nổi Vu Dung khóc lóc kể lể, đem Vu lão phu nhân đến Bạch gia ở, càng hiếu kính như mẫu thân.

Có một nữ nhi như Vu Dung, Vu lão phu nhân cũng không phải tiết kiệm người, bởi vậy qua nhiều năm, đồ cưới của Lam Nguyệt bị đám người này đoạt không dư thừa.

"Bạch Nhan, người thành thật khai báo, gian phu của người là ai?" Vu lão phu nhân cao ngạo ngửa đầu, như là thẩm vấn phạm nhân, nghiêm nghị hỏi.

"Có liên quan gì tới người?" Khóe môi Bạch Nhan giương lên, ánh mắt nhìn xuống chỗ Vu lão phu nhân ngồi, nhàn nhạt nói.

"Làm càn!" Vu lão phu nhân phẫn nộ chụp bàn, "Ta là ngoại tổ mẫu của người! Đương nhiên ta phải biết gian phu người là ai?"

"Ngoại tổ mẫu? Ngoại tổ mẫu của ta ở Lam gia, người chỉ là ngoại tổ mẫu của tỷ muội Bạch Nhược mà thôi, bớt dặt vàng lên mặt."

"Người..." Sắc mặt Vu lão phu nhân thay đổi, một hải tử không có nương, có tư cách gì đứng trước mặt nàng cuồng ngạo?

"Nương, người bớt giận," Vu Dung vội vàng vuốt ve lồng ngực Vu lão phu nhân, đưa mắt nhìn về phía Bạch Nhan, "Bạch Nhan, kỳ thật hôm nay ta tìm người đến, là muốn báo cho người một tin tức tốt, có người không chê người thất thân, nếu người nguyện ý bỏ hải tử, hắn sẽ nạp người làm thiếp!"

"Theo ý của người, nữ nhi Bạch gia chỉ xứng làm thiếp?" Bạch Nhan nhìn hướng hai người, giọng nói mang theo khí tức rét lạnh.

Vu lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Người là một tiểu tiện nhân thất trinh, lại còn dám kén cá chọn canh? Ta cho người biết, Tiền gia lão gia tử đã chọn một viên Tam phẩm Chân Linh đan làm sinh lễ, muốn nạp người làm thiếp! Hiện tại có nam nhân nguyện ý lấy người, người nên cảm động đến rơi nước mắt, lại có tư cách gì chọn?"

Đôi mắt Bạch Nhan nhắm lại, đáy mắt hiện lên hàn quang.

"Ta nghe nói Tiền gia chủ tuổi trên năm mươi, tính tình tàn bạo, trong phủ hắn tiểu thiếp thường xuyên chết không rõ ràng. Người đây là dự định để ta đi tìm chết?"

Tiền gia, cũng là một trong tứ đại thế gia, nhưng thanh danh tàn bạo.

Nghe nói nữ tử tiến vào Tiền gia, đều sẽ nằm ngang mà không ra.

"Xứ nha đầu, Bạch gia chúng ta nuôi không người nhiều năm như vậy, người chẳng lẽ không hỏi báo một chút? Nói thật cho người biết, nhi tử ta đã đạt đến Địa giai cấp thấp, cần một viên Tam phẩm Chân Linh đan để đột phá! Cho nên lần này, người phải tới Tiền gia làm thiếp!"

Bạch Nhan sớm biết những người này vô si, lại không nghĩ đến, vô si đã đạt tới cảnh giới này.

Nàng cười lạnh một tiếng:

"Thứ nhất, người họ Vu, không phải người của Bạch gia! Nếu để cho người không biết nghe được, còn cho rằng người là Bạch gia lão phu nhân."

"Thứ hai, nhi tử người cần Chân Linh đan, cùng ta có liên can gì? Ta dựa vào cái gì phải vì người Vu gia hi sinh?"

"Thứ ba, người nói trắng ta nuôi ta trong nhà nhiều năm như vậy, nhưng Bạch gia này là bởi vì mẫu thân ta, mới có thể trở thành nhất lưu thế gia, ngay cả đồ mà người thường xuyên dùng, thứ nào không phải đồ cưới của mẫu thân ta?"

Vu lão phu nhân tức đến run rẩy cả người, mặt mày một mảnh xanh xám.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hồ Bảo giáng thế (4)

Edit: ThienDa

"Quả nhiên là con hoang không có nương dạy, khuyết thiếu giáo dục, nhi tử ta là cữu cữu người, người vì hắn hi sinh một chút thì thế nào? Loại người như người bất tri bất giác (*) lại có người nguyện ý muốn, người phải mừng mới đúng!"

(*) bất tri bất giác: không còn trong trắng, thuần khiết

Nàng mắng không đủ tận hứng, không phát giác được bên cạnh Bạch Nhan nhiệt độ hạ xuống, cười lạnh nói: "Bất quá, ngươi cùng nương ngươi là hồ ly tinh lăng loàn quá thật là cùng một cái đức hạnh, đều là một thân tao - kính (cái này mình không hiểu), ngươi đầu tiên chiếm đoạt hoàng tử điện hạ, hiện lại làm ra việc đòi phong bại tục! Đến thân thích đều có thể nhẫn tâm như vậy. Chờ phụ thân ngươi về, ta lập tức để hán đưa ngươi sống sờ sờ ra đánh chết."

Khỏe môi Bạch Nhan giương lên, an tĩnh nghe Vu lão phu nhân trách cứ, trông mắt lạnh như băng không ngừng động sát khí.

"Nương, ngươi trước đừng nói nữa," Vu Dung giả ý khuyên giải, lại đối với Bạch Nhan nói: "Nhan Nhi, thân là thân thích, vốn là nên hô bang hỗ trợ (*), cừu cừu ngươi hiện tại cần, ngươi sao có thể không giúp? Huống chi, phụ thân ngươi vốn không thích người vô tình vô nghĩa."

(*)hô bang hỗ trợ: giúp đỡ lẫn nhau

Bạch Nhan từng đề ý nhất là phụ thân Bạch Chấn Tường, mỗi lần Vu Dung dùng Bạch Chấn Tường ra chèn ép, nàng cái gì cũng đều đáp ứng.

Ngay cả khi ở Bạch gia làm việc hà khắc, cũng không đi ra ngoài nói một chữ.

Thế nhưng, bây giờ nàng đã không phia là Bạch Nhan trước đó...

"Thân là thân thích, hân là nên hô bang hỗ trợ, lời này không sai, Vu gia dù sao với Vu Dung ngươi là thân thích, không có quan hệ gì với ta, ngươi có thể đem Bạch Nhượng hay Bạch Chỉ giả đi, chắc chắn bọn họ không muốn làm người vô tình vô nghĩa."

Vu Dung biến sắc, chính mình nói chuyện tốt với nàng, nàng dám cự tuyệt?

Thế nhưng, dùng Bạch Chấn Tường ép nàng, lại không có tác dụng?

"Làm càn!" Ánh mắt Vu lão phu nhân dữ tợn, "Chỉ Nhi chỉ mới mười hai tuổi mà thôi, ngươi vậy mà để một tiểu nha đầu mười hai tuổi làm thiếp một lão đầu sáu mươi? Ngươi sao có thể làm ra sự tình ác độc như vậy? Thật đúng so với độc phụ kia quả thật không sai biệt!"

Trong mắt Vu lão phu nhân, Lam Nguyệt là ác độc nhất, nuws không vì nữ nhân này, nữ nhi mình cũng không làm thiếp nhiều năm như vậy.

Bạch Nahn đột nhiên muốn cười.

Bạch Chỉ mới mười hai tuổi, mà nàng, cũng chỉ mười bảy.

Để Bạch Chỉ làm thiếp là ác độc, còn nàng thì đương nhiên?

"Còn về Nhượng Nhi..." Vu lão phu nhân hừ một tiếng, "Ngươi lấy gì cùng Nhượng Nhi so? Nàng vài ngày sau sẽ gả cho Nhị hoàng tử làm phi, ngươi một nữ nhân chưa thành thân đã mang thai, cũng dám đưa Nhượng Nhi cho một lão đầu làm thiếp? Người như ngươi vì bản thân chỉ muốn muối muối làm thiếp của người, còn có tư cách gì làm thiên kim tiểu thư Vân phủ?"

Edit: ThiênDa

Vu lão phu nhân trả đũa thực sự rất mạnh, Bạch Nhan đã từng thụ giáo qua, nếu không Bạch Chấn Tường thà rung tin tưởng mẹ vợ cũng không tin nữ nhi ruột.

"Ta lặp lại một lần, Bạch Nhan ta, quyết không làm thiếp kẻ khác!"

Thanh âm Bạch Nhan rơi xuống, phảng phất có một cỗ áp bách hình thành, khí tức trong phòng toàn bộ bị đè nén.

Ánh mắt nàng như một thanh lợi kiếm, lạnh lùng nhìn Vu Dung và Vu lão phu nhân.

Vu Dung hô hấp trì trệ, xú nha đầu này khi nào thì khí thế trở nên cường đại như vậy rồi?

Không!

Đây nhất định là ảo giác, Bạch Nhan chỉ là một phế vật mà thôi!

Thở ra một hơi, Vu Dung giữ chặt Vu lão phu nhân đang muốn quát lên, chậm chạp đứng dậy, hướng phía Bạch Nhan đi tới.

"Bạch Nhan, tối nay Tiên gia sẽ cho người đến đón ngươi, mặc cho ngươi không muốn, ngươi đều phải tới làm tiểu thiếp Tiên gia lão đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hồ Bảo giáng thế (5)

Edit: ThienDa

"Việc ta không muốn làm, không ai có thể ép!" Khuôn mặt Bạch Nhan không biểu tình, trong mắt mang theo hàn quang.

Vu Dung bật cười một tiếng, khinh miệt nói: "Ta xem ngươi cảm thấy vận mệnh bất công, mới ra sức kháng cự, dù sao, người đã từng là vị hôn phu của ngươi, tương lai sẽ cưới nữ nhi ta, thân phận hai ngươi, một trên trời một dưới đất!"

"Kỳ thật, nếu không nhờ bên ngoại, ngươi cho rằng Hoàng đế sẽ đem ngươi tứ hôn cho NHị hoàng tử? Hay là nói, ngươi cho rằng có thể so với Nhực Nhi? Nói thật, Nhực Nhi có trí thức hiểu lễ nghĩa, thiên phú dị bẩm, chỉ có nàng, mới xứng làm hoàng tử phi!"

"Không chỉ có thế, ngày sau, Nhực Nhi còn muốn mẫu nghi thiên hạ, ngươi chỉ xứng ở trong bụi bặm mà ngược nhìn nàng!"

Nhực Nhi của nàng ưu tú, há có thể để Bạch Nhan cùng so?

Thật sự là trò cười!

"Ngược lại ta cảm thấy, tác dụng duy nhất của ngươi, là đòi lấy một viên Tam phẩm đan dược, nhờ nỗ lực của ngươi, chờ đan dược tới tay, ta sẽ cho ngươi nhìn một cái, lấy thân phận vật này, cả đời đều không gặp được Tam phẩm đan dược!"

Nạch Nhan cười nhạo một tiếng, kiếp trước, nàng ngay cả Bát phẩm đan dược đều có thể luyện chế, huống chi là Tam phẩm?

"Nếu các ngươi hôm nay tìm ta chỉ để nói những lời này, vậy ta khuyên các ngươi vẫn nên giữ chút khí lực!" Con ngươi Bạch Nhan đảo qua hai người trong phòng "Bất quá.. sự tình hôm nay, Bạch Nhan ta nhớ kỹ, đợi đến ngày sao, ta sẽ cùng các ngươi từng cái hoàn trả!"

Ngày sau?

Về mặt Vu lão phu nhân tràn đầy khinh thường, đợi nàng vào Tiền gia, còn có ngày sau sao?

Bạch Nhan ném xuống một câu này, liền tiêu sái xoay người rời đi, nàng không quay đầu lại, một thân hồng y biến mất trong buổi chiều yên tĩnh dưới ánh mặt trời.

Rời đi phòng Vu Dung, Bạch Nhan đi thẳng vào phòng mình, bình yên bình tĩnh khoanh chân ngồi tại đầu giường.

Nếu là có người ở tại nơi này, sẽ phát hiện một cổ chân khí nhàn nhạt chảy trong cơ thể nàng.

Cổ chân khí nhàn nhạt màu vàng, là đặc thù chỉ Hoàng giai mới có.

"Thời gian ba tháng, mới đến Hoàng giai cao cấp, thăng cấp với tốc độ này quá chậm, nếu bây giờ có thể luyện chế đan dược, ta có thể cải thiện thể chất, tốc độ cũng sẽ tăng lên mấy lần."

Đương nhiên, Bạch Nhan đã từng chỉ là Nhân giai cao cấp, ngay cả nha hoàn cũng không bằng, chí ít, nha hoàn đều có thực lực Hoàng giai cấp thấp.

Sở dĩ có thể đạt tới Hoàng giai cao cấp, cũng là thành quả mấy tháng tu luyện của nàng..

Trời rất nhanh đến tối.

Bóng đêm trầm tĩnh.

Ngoài cửa truyền đến một trận thanh âm huyền ảo. Bạch Nhan biết, là người Tiền gia tới.

Quả nhiên, hai đứa nha hoàn từ ngoài cửa đi tới, gương mặt lạnh lùng: "Cùng chúng ta đi."

Bạch Nhan không nói gì, chậm rãi đứng dậy, hướng về phía ngoài phòng.

Cửa hông bên ngoài đã sớm ngừng một cổ khiếu, bởi vì thế nhân đều biết thực lực của Bạch Nhan, nên Tiền gia phái người tới không có cao thủ gì, chỉ là một ít nha hoàn, gã sai vặt Hoàng giai cấp thấp.

Những người kia để Bạch Nhan tiến vào cổ khiếu, liền đóng lại màn khiếu, thật nhanh hướng về phía Tiền gia.

Bọn hắn đi đường rất vắng vẻ, như sợ bị người phát hiện.

Đúng lúc này, phịch một tiếng, bụi mù nổi lên tứ phía, cổ khiếu đột ngột rơi xuống, nện mạnh xuống đất.

"Chuyện gì xảy ra?"

Kiểu phu đều sưng sờ, vội vàng tiến đến cổ kiệu xem xét, phát hiện mấy nha hoàn trông coi cổ kiệu đã hôn mê bất tỉnh.

Trên giường kiệu, nữ tử tay lười biếng chống cằm, ba ngàn tóc đen rũ xuống, che phủ chần đệm trên giường, đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồ Bảo giáng thế (6)

Edit: ThienDa

"Ta hẳn là nên đa tạ các người mang ta rời khỏi Bạch gia."

Khỏe môi thiếu nữ giương lên, nét mặt tươi cười như hoa: "Sau đó, giúp ta nói với Vu Dung một tiếng, ta cùng nàng có món nợ, ngày sau lại tính!"

Bốn tên kiệu phu đều ngậy ngần cả người, thời điểm bọn hắn lấy lại tinh thần, một trận gió nhẹ nổi lên, cổ kiệu trống không, chỉ có hơi lạnh của gió đêm kích thích thần kinh của bọn hắn...

...

Bạch Nhan cũng không biết khi nàng rời đi, Lưu hòa quốc đưa tới một trận oanh động.

Tiền gia không nhận được người, tự nhiên đi tìm Vu Dung tính sổ, vì để Tiền gia giữ bí mật, Vu Dung chẳng những không thu được sính lễ, còn phải bồi thường một lượng lớn bạc, nguyên bản đã hận Bạch Nhan, lại càng hận đến nghiến răng.

So với Vu Dung, Vu lão phu nhân càng đau lòng.

Vừa nghĩ tới đan dược đưa tới tay liền bay, nàng đau lòng ở bên đường khóc thét. Cu Dung vội vàng khuyên, lại công bố mẫu thân mình từ xưa xem Bạch Nhan như ngoại tôn nữ, ai ngờ Bạch Nhan không từ mà biệt, cùng nam nhân bỏ trốn, Vu lão phu nhân vì lo lắng mà khóc thét.

Vậy là, tin tức Vu lão phu nhân có tình có nghĩa, còn Bạch Nhan là bạch nhãn lang truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Trong lúc nhất thời danh tiếng Bạch gia vang xa, ngay cả Vu lão phu nhân cũng được người đời khâm phục, duy chỉ có Bạch Nahn chịu muôn vàn oán hận.

Bạch Nhan rời đi, tổn thương nhất là Bạch Tiêu. Hắn đem mình nhốt trong phòng rờn rã mấy tháng liền, sau khi đi ra, thiếu niên ngây ngô trước kia giờ đã thành thực, đôi mắt thanh tịnh trong dĩ vãng đã bị sự lạnh lùng thay thế...

Sau mấy tháng.

Một tòa nhà hoang vu trong sơn cốc, Bạch Nhan gặt gao đầu đón ôm lấy bụng, mồ hôi lạnh trên trán lăn xuống, nàng cắn răng, đưa lưng tựa vào tảng đá phía sau.

"Ta dự tính ngày sinh là còn hai ngày, sao hiện tại liền muốn sinh?"

Tại chỗ này không có bất cứ công cụ gì, cũng không có nước nóng...

"May mà ta chuẩn bị chút đan dược."

Nàng chậm rãi thở ra một hơi, lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, đan dược vào miệng trong nháy mắt nàng cảm nhận được khí lực lúc này biến mất dần khôi phục lại.

"Chi chi."

Chẳng biết lúc nào, một đám Hỏa Hồ ở bên cạnh vây quanh.

Trong lòng Bạch Nhan rất khẩn trương, vốn cho rằng đám Hỏa Hồ sẽ tổn thương nàng, ai ngờ bọn chúng chỉ vây nàng vào giữa để bảo vệ, giống như vị hộ vệ tận trung.

Yêu thú?

Bạch Nhan nhìn Hòa Hồ, đáy mắt suy nghĩ sâu xa.

Trên đại lục, có thú bình thường, tương tự cũng tồn tại yêu thú.

Những yêu thú này có thể bị nhân loại thuần hóa để khế ước, sử dụng để chiến đấu, cũng có thể bồi dưỡng thể lực.

Làm nàng không nghĩ tới chính là, những Hảo Hồ này vì sao lại che chở nàng?

Không, phải nói là, che chở con của nàng!

Không biết có phải do tác dụng của đan dược, hài tử trong bụng đã muốn ra ngoài, lần này, Bạch Nhan hơi dùng sức, một vật gì đó mềm mềm từ cơ thể tuột ra.

Nhưng mà...

Ngay tại thời khắc hài tử chào đời, những Hòa Hồ đang vây quanh nàng trong nháy mắt lùi về sau mấy bước, quỳ rạp xuống đất, móng vuốt hướng về phía trước, như là một đám đại thần quỳ lạy trước đế vương.

Ở những địa phương mà Bạch Nhan không nhìn thấy, tất cả yêu thú trên đại lục hết thảy đều giống như Hòa Hồ mà quỳ xuống, hướng tới vị trí của nàng triều bái.

Trời giáng dị tượng, vạn thú triều tông!

Vương giả giáng thế, thiên hạ quy nhất!

Bạch Nhan cũng mặc kệ những biến hóa bên ngoài, nàng đang bị một màn trước mắt dọa cho sợ choáng váng...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hồ Bảo giáng thế (7)

Edit: ThienDa

Ai có thể nói cho nàng, nàng sinh hài tử sao có thể là một con hồ ly không lông?

Mà, con hồ ly này lại lòi kéo y phục nàng gọi mẫu thân?

Sinh ra một con hồ ly còn chưa tính, vừa ra đời hồ ly liền có thể nói tiếng người? Có phải hay không đang lừa gạt nàng ít đọc sách?

"Người là ai?"

Nhấn nhẹn nửa ngày, Bạch Nhan mới có thể xuất ra ba chữ này.

"Mẫu thân, Bảo Bảo đói."

Tiểu hồ ly đôi mắt mê man, sạch sẽ mà ngây thơ, tội nghiệp nhìn Bạch Nhan.

Bạch Nhan vốn đang phiền muộn vì sinh ra một con hồ ly, triệt để bị con hồ ly làm cho ngây ngốc...

"Bảo Bảo đói, bú sữa."

Tiểu hồ ly lay lấy quần áo Bạch Nhan, chậm rãi kéo lên, móng vuốt nhỏ lập tức vén y phục của nàng, chậm rãi mút vào.

Nấc!

Sau khi ăn xong, tiểu hồ ly rất hưởng thụ ợ một cái, an tâm ở trong ngực Bạch Nhan nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạch Nhan nhìn tiểu gia hỏa nằm trong ngực mình, đáy lòng dâng lên một cảm xúc mềm mại, đôi mắt dần dần ôn nhu: "Người là ta mười tháng hoài thai sinh hạ, vậy nên, chẳng cần biết người là ai, ta đều dốc cả đời để bảo vệ người!"

Giờ phút này nàng còn không biết, vì hài tử xuất thế, vạn thú triều tông, tứ phương vận động.

"Quốc sư, quốc sư!"

Trong cung điện xa hoa, một thiếu nữ nhanh chóng vọt tới chỗ nam tử đang xem tình tượng, khuôn mặt nàng tràn đầy kích động: "Mới vừa rồi có phải là cảnh tượng vạn thú triều tông? Ngay cả yêu thú trong Yêu giới chúng ta đều bị chấn động, đây có phải là chứng minh ta có tiểu chất tử rồi?"

Edit: ThienDa

Quốc sư nhìn thiếu nữ đang kích động, cười cười: "Công chúa điện hạ, ta trước đó đưa vương tới một địa phương, chính là nơi vương hậu xuất hiện, bất quá ta không nói chi tiết cho Vương, hiện tại xem ra, Vương đã tìm được Vương Hậu, đồng thời đời kế tiếp của Yêu giới chỉ vương cũng ra đời."

Qua nhiều năm như vậy, Vương vẫn không thành thân, càng không nạp thiếp, là bởi vì một tiên đoán, hán nhất định phải đợi thê tử chú định trong mệnh, cũng chỉ có thê tử này, mới cso thể vì Vương mà nối dõi.

Nhưng qua nhiều năm, nữ nhân kia vẫn chưa xuất hiện.

Trước đó không lâu, hán quan sát tình tượng vận động, Vương Hậu muốn đi tới thế giới này, do đó, hán tìm địa điểm chính xác, trực tiếp đem Vương ném qua.

"Quá tốt rồi, Vương huynh ta rốt cuộc từ biệt nhiều năm làm xử nam," tiểu công chúa kích động nhảy dựng lên, nâng bắt lấy tay quốc sư, nũng nịu nói, "Quốc sư, đem ta đến đại lục, ta muốn gặp Vương tâu cùng tiểu chất tử."

"Tiểu công chúa, ta là thừa dịp phong ấn yếu kém mới đem Vương đi qua, ngươi nếu muốn đi, ta phải tìm thời cơ." Quốc sư bất đắc dĩ cười cười, ánh mắt có chút cung chiều.

Tiểu công chúa hoạt bát thề lưỡi: "Được, chờ ngươi tìm được cơ hội, liền để ta đi tìm Vương huynh cùng Vương tẩu, còn có tiểu chất nhi đáng yêu."

Có lẽ là chất tử chào đời, để tiểu công chúa rất hưng phấn, từ trước đến nay tthisch quần lấy quốc sư cũng không có quá nhiều dây dưa, ánh mắt có chút yêu chiều hướng về một hướng mà đi.

Đang tiếc, nàng không đi được bao lâu đã bị một thân ảnh xinh đẹp chặn đường.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiểu công chúa tức giận hỏi.

"Công chúa, Vương thật sự đi tìm nữ nhân kia sao?"

Đó là một nữ nhân có dáng dấp yêu mị, như đoá hoa hồng xinh đẹp tỏa mùi thơm.

"Nàng là thê tử chú định trong mệnh Vương huynh ta! Vương huynh ta không tìm nàng, còn tìm ngươi hay sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu công chúa trầm xuống, giận dữ trừng mắt nhìn nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hồ Bảo giáng thế (8)

Edit: ThienDa

Nữ nhân có chút khinh thường, không phải chỉ là một cái tiên đoán thôi sao? Nàng cũng không tin, Vương nếu cưới nữ tử khác thì không thể nối dõi.

Chỉ là nghĩ đến cảnh tượng vạn thú triều tông vừa rồi, lòng của nàng có chút bối rối.

"Không có chuyện thì lần đi cho bản công chúa, Vương huynh ta không thể nào thích loại nữ nhân yêu điểm đề tiện như ngươi!"

Tiểu công chúa ném xuống những lời này, nghiêng người sang bên cạnh nữ nhân kia mà đi, để lại nữ nhân kia sắc mặt xanh xám, không cam lòng nhìn bóng lưng nàng rời đi...

...

Cùng lúc đó, tại phủ đệ Nhị hoàng tử, một tiếng khóc nỉ non vang lên, Bạch Nhược ở trên giường mệt mỏi thờ phì phò.

Nàng đưa tay vẫy những người khác lui ra, chỉ lưu lại một nha hoàn.

"Liễu Nhi, người sau truyền bá ra, liền nói là ta sinh non, may mà ông trời phù hộ, mới sinh hạ bình yên."

Trước khi thành thân, Bạch Nhựt cùng đào từ ám độ thành thương, lại mang thai, nhưng việc này tuyệt đối không thể truyền đi, biện pháp duy nhất chỉ công bố là mình sinh non.

"Vâng, Hoàng tử phi," Liễu Nhi lên tiếng, "Đúng rồi, Hoàng tử phi, vừa rồi đại lục phát sinh một việc lạ, đến mức, mây tứ phương lưu chuyển, tất cả mọi người đều chấn kinh."

"Cái gì chuyện lạ?" Bạch Nhựt hồ hững hỏi.

"Nô tỳ nghe nói, vừa rồi tất cả Linh thú đều hướng phía Lưu Hỏa quốc của chúng ta mà triều bái."

"Vạn thú triều tông?" Đôi mắt Bạch Nhựt sáng lên, khoe mỗi câu lên một đường cong, "Liễu Nhi, người sai người truyền bá lời đồn đại, nói là, vạn thú triều tông nguyên nhân là vì hôm nay ta sinh hạ trưởng tôn."

Vạn thú triều tông, thiên hạ quy nhất!

Điều kiện như vậy, làm sao nàng không lợi dụng?

Vội lại, Liễu Nhi cũng đã nói, vạn thú triều bái chính là Lưu Hỏa quốc.

Bản thân làm nữ nhân tôn quý nhất Lưu Hỏa quốc, nói không chừng yêu thú triều bái con của mình.

Liễu Nhi biết thân là nha hoàn, cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, nàng cung kính đáp: "Vâng, Hoàng tử phi."

Nhận lệnh xong, nàng lui xuống.

Trong phòng Bạch Nhựt nằm không có một ai, khoe mắt không giấu nổi sự đắc ý.

"Bạch Nhan, người là trưởng nữ cao quý của Bạch gia, ngoại tôn nữ của Lâm gia thì như thế nào? Đồ mà người thích, còn không nằm trong tay ta? Quyền thế, địa vị, hết thảy đều là của ta, ngay cả nhi tử của ta đều so với người tôn quý hơn!"

"Con ta, chẳng những là hoàng trưởng tôn, còn nhận lấy vạn thú triều bái, còn người... thân bại danh liệt, để tiếng xấu muôn đời! Con người cũng chỉ là con hoang, sao so được với đứa con tôn quý của ta?"

"Cả đời này, người vĩnh viễn đều thua xa ta!"

Năm năm sau.

Bên trong phòng trúc tọa lạc ở trung tâm hồ, nữ tử hồng y lười biếng nằm trên giường êm, dung nhan tuyệt mỹ bao phủ dưới ánh mặt trời, so với quang mang kia còn lóa mắt hơn mấy phần.

Lúc này, cảm giác trên mặt mềm mềm, phảng phất có cái đuôi sờ nhẹ qua gương mặt của nàng.

Nữ tử không kiên nhẫn mở mắt, xem xét phía dưới, dọa đến nàng trực tiếp từ trên giường êm nhảy dựng lên, phẫn nộ quát: "Bạch Tiểu Thần, người lần ra đây cho ta!"

Hồ ly đã chiếm cứ cả căn phòng của nàng, có mấy con còn bò lên người nàng, khiến cho xoang mũi nàng đều là mùi hồ ly.

Trốn ở trong phòng nhỏ, Bạch Tiểu Thần biết mẫu thân phát bực, hần chận rãi đi đến, đôi mắt sách sẽ chuyển động xoay tròn, như đang ngẫm nghĩ nên lấy đối sách gì.

"Bạch Tiểu Thần!" Bạch Nhan nghiêng răng nghiêng lợi, "Người có thể hay không nói cho ta biết, đây là có chuyện gì? HẢ?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hồ Bảo giáng thế (9)

Edit: ThienDa

Một chữ cuối cùng của nàng mang theo thanh âm rất nặng, con ngươi nheo lại cơ hồ có chút tức giận.

"Mẫu thân, những hồ ly này là Bảo Bảo tìm đến," Bạch Tiểu Thần cắn răng một cái, đôi mắt to ngập nước ra vẻ ủy khuất, "Bảo Bảo muốn phụ thân, người chọn một trong số bọn chúng làm cha Bảo Bảo được không?"

Chúng hồ ly nghe Bạch Tiểu Thần nói lời này, trực tiếp lao đảo vài cái rồi ngã xuống đất, bị dọa đến run lẩy bẩy.

Tiểu tổ tông của ta, ngươi có thể hay không đừng dọa người như vậy? Làm phụ thân người? Dù cho một trăm lá gan chúng ta cũng không dám.

Bạch Nhan nhìn đầy mắt Bạch Tiểu Thần ngập nước, tâm mềm nhũn, giọng nói cũng nhu hòa: "Bảo Bảo, không phải tùy tìm một con hồ ly liền có thể làm cha người, hẳn nhất định phải cùng mẫu thân tâm đầu ý hợp mới được, đã hiểu chưa?"

Nhìn thấy lửa giận của Bạch Nhan biến mất, trong mắt Bạch Tiểu Thần xẹt qua một tia sáng, hẳn dùng chiêu này đối phó mẫu thân là bách chiến bách thắng, chưa từng thất bại.

"Mẫu thân, vậy chúng ta đi tìm cha được chứ?" Bạch Tiểu Thần nhào vào trong ngực Bạch Nhan.

Thân thể hắn mềm mềm nho nhỏ, mang theo mùi sữa thơm nhàn nhạt, một chút khí tức của hồ ly cũng không có.

Sắc mặt Bạch Nhan cứng đờ.

Đầu của nàng hiện ra trông mất nguy hiểm của nam nhân, trong chột nảy sinh mâu thuẫn.

"Ân, phụ thân người hẳn đã chết." Bạch Nhan á một tiếng, tùy ý đáp qua loa.

Edit: ThiênDa

"Mẫu thân, người có phải hay không khi dễ Bảo Bảo ít đọc sách, cho nên lừa gạt Bảo Bảo? Phụ thân rõ ràng còn sống, Bảo Bảo cảm nhận được sự tồn tại của hắn." Bạch Tiểu Thần chu cái miệng nhỏ lên, khuôn mặt phẫn nộ vì tức giận mà đỏ bừng.

Bạch Nhan nói dối bị phát hiện, có chút xấu hổ: "Cái này... Kỳ thật nương cũng không biết cha người là ai, nhưng nếu chúng ta tìm được cha người, hẳn đem cướp Bảo Bảo từ mẫu thân thì phải làm sao bây giờ?"

Bạch Tiểu Thần trầm mặc. Hẳn cho tới giờ chưa hề nghĩ qua vấn đề này?

Phụ thân sẽ để hắn cùng mẫu thân tách ra?

Không! Không được! Hắn không thể rời khỏi mẫu thân.

"Mẫu thân, Bảo Bảo không muốn phụ thân, hắn là bại hoại, muốn đoạt đi Bảo Bảo."

Bạch Nhan im miệng không nói. Bây giờ nhi tử là tất cả của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để người cướp đi hắn!

Nếu có người đoạt đi con của nàng...

Nàng liều chết cũng phải giết hắn!

Lưu Hòa quốc.

Trong vương phủ, nam nhân yêu nghiệt nào đó hắt hơi một cái, lòng tràn đầy nghi hoặc, chẳng lẽ có người ở sau lưng mắng hắn?

Là những đại thần ở Yêu giới?

Bất kể như thế nào, việc cấp bách chính là tìm nữ nhân sáu năm trước của mình.

Nghĩ đến vừa mới tới đại lục, nhiều năm giữ thân xử nam như vậy liền bị một nữ nhân ghê tởm cướp đi, hắn hận đến nghiến răng, nếu nữ nhân kia ở ngay trước mặt hắn, hắn sẽ xúc động muốn băm thầy vạn đoạn!

...

Bên trong phòng trúc, Bạch Nhan từ trên giường êm ngồi dậy, lười biếng duỗi lưng một cái.

"Bảo Bảo, ngày mai chúng ta đi tìm sư công người cáo biết, đã tới thời điểm rời khỏi chỗ này."

Năm năm..

Không biết những người kia còn nhớ sự tồn tại của nàng?

"Mẫu thân, chúng ta muốn đi rồi sao?" Bạch Tiểu Thần hưng phấn nhảy dựng lên, trên khuôn mặt phấn điều ngọc trác nở nụ cười ngây ngô đáng yêu.

Những hồ ly trong phòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng tiểu tổ tông cũng đi, bọn chúng không cần lo lắng sợ hãi.

"Mẫu thân đưa người về thăm cữu cữu người, rồi đi năm năm, không biết cữu cữu người hiện tại sống tốt không."

Tại Bạch gia, để nàng lo lắng chỉ có mình Bạch Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hồ Bảo giáng thế (10)

Edit: ThienDa

Bạch Tiểu Thần hưng phấn vung bàn tay nhỏ: "Tiểu Mễ, chúng ta về thu dọn đồ đạc."

Bạch Hồ được gọi là Tiểu Mễ đang nằm sấp ra phơi nắng ở trước cửa, nghe vậy, mới uể oải ngẩng đầu nhìn hán một cái.

"Ta là Bạch Hồ, người có thể hay không đừng xem ta giống tiểu miêu mà đối đãi không?"

Bạch Tiểu Thần lập tức không vui, tay chống nạnh, khuôn mặt nhỏ xụ xuống: "Tiểu Mễ, người thân là tiểu miêu, lại cự tuyệt thân phận, đây là người không đúng, chẳng nhẽ hiện tại kêu 'meo meo' người cũng sẽ không?"

Nếu Tiểu Mễ là người, hiện có thể thấy khuôn mặt nó co rút.

Tốt xấu gì nó cũng là hậu duệ Bạch Hồ, khi trưởng thành có thể chấn uy tứ phương, nhưng tiểu tổ tông này lại xem nó như tiểu miêu, còn cho nó ăn cá khô.

Nó rất muốn ăn thịt, nhưng mà phải làm sao?

"Tiểu Mễ, kêu một tiếng 'meo' ta nghe, kêu là có thịt ăn." Bạch Tiểu Thần không biết từ chỗ nào lấy ra một miếng thịt nướng, lắc lư trước mặt Bạch Hồ.

Mùi thơm kia xông vào mũi Bạch Hồ làm nước miếng của nó sụt chút nữa thì rơi xuống, nó nuốt xuống một ngụm, mắt sáng lên.

Sau đó, không tránh được dụ hoặc của mỹ thực, nó rất không có tiết tháo (*) kêu một tiếng 'meo'.

(*) tiết tháo: khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục

"Thế này mới ngoan," Bạch Tiểu Thần ném thịt nướng cho Tiểu Bạch Hồ, vỗ vỗ đầu nó, "Đi theo bản Bảo Bảo, tuyệt đối có thịt ăn."

Tiểu Bạch Hồ liếc mạng gât đầu, chỉ cần có thịt ăn, tiết tháo thì tính là cái gì?

Bạch Nhan mỉm cười nhìn một người một thú chơi đùa, tay chống ót nằm trên giường, hồng y trải ra như thảm, kinh diễm tuyệt luân.

Hình ảnh ấm áp này, cả đời nàng cũng sẽ không để ai tới phá hư!

Nếu có người dám đoạt nhi tử của nàng, kể cả nàng phải khuyh tẫn thiên hạ, cũng nhất định không tha cho hắn!

Một tia âm lãnh hiện lên trong mắt, Bạch Nhan xuống giường, ba ngàn tóc đen rũ xuống thẳng đứng như thác nước, vừa mới tỉnh ngủ, thần thái còn mang theo chút lười biếng.

"Đi, cùng mẫu thân tới tạm biệt nhóm sư công."

Đình viện ở giữa một hòn đảo, trong nội viện một cảnh sắc hoa đào, những cánh hoa đào phấn nộn rơi xuống, khắp nơi giống như hoa vũ.

Nơi này là thế ngoại đảo nguyên, rời xa thế tục huyên náo, an tĩnh tường hòa.

Đương nhiên, đó là trước khi, có một tiếng nổ mạnh lôi đình...

Nghe tiếng nổ, khuôn mặt Bạch Nhan liền trầm xuống, Bạch Tiểu Thần một bên chú ý sắc mặt nàng, trong lòng cảm thán lại có người gặp xui xẻo...

Hắn nhanh chóng đi theo, bắt lấy cánh tay Bạch Nhan, đôi mắt ngây ngô lộ ra ánh nhìn vui sướng khi người gặp họa.

Trong rừng cây, ngoại trừ trên đất khắp nơi toàn là hoa đào, còn có dược liệu mà những năm gần đây Bạch Nhan gieo trồng, những dược liệu này đều là tâm huyết của nàng, nhưng bây giờ đã thành một đồng phế tích, trái tim nàng đau đến rỉ máu.

Đột nhiên, Bạch Nhan giương mắt nhìn về phía mấy lão đầu đang lúng túng không biết phải làm sao.

"Là ai luyện đan thất bại, nổ dược liệu của ta?"

Bên cạnh, Bạch Tiểu Thần còn kèm theo một câu: "Ba vị sư công, thăng thần sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, hiện tại các ngươi tốt nhất nên thành thật khai báo."

"Đồ nhi, việc này ta cùng lão nhị không liên quan," Đại sư phụ Trịnh Khởi bày ra bộ mặt nghiêm túc, chính nghĩa lẫn nhiên, vô cùng đau đớn, "ta và Nhị sư phụ cũng nghe tiếng nổ mới chạy đến, ai biết tên hỗn đản lão tam này quá phẫn! Đầu tiên là trộm đan phương, còn tự ý thử luyện đan. Bây giờ còn làm nổ dược liệu của ngươi, ta nghĩ là ngươi nhất định không bỏ qua cho hắn!"

Nhị sư phụ Nhậm Dực cũng ở một bên phối hợp nói: "Không sai, đồ nhi bảo bối, chúng ta là đến bắt tang, bây giờ lão tam giao cho ngươi xử trí, muốn đánh muốn chửi chúng ta cũng không quản!"

"Ngươi... các ngươi..." Khuôn mặt già của Tam sư phụ Khâu Thư Dung chợt đỏ lên, hiển nhiên là bị hai gia hỏa này chọc tức không nhẹ, "Sau này đừng nói ta quen biết các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mỹ nam như họa (1)

Edit: ThiênDa

Trộm đan phương là ba người bọn hắn cùng quyết định, ngay cả luyện đan, cũng là ba người cùng làm.

Kết quả lại khen ngược, hai tên phản đồ vô sỉ, đem trách nhiệm đổ hết lên đầu của hắn.

"Đồ nhi, ngươi nghe ta giải thích," Khâu Thư Dung lúng túng cười một tiếng, tay hắn cũng không biết hướng đi đâu, vẻ mặt mang biểu tình lấy lòng, "Ta cũng là đối với đan phương sinh lòng hiếu kỳ, cho nên mới mượn dùng một chút, đợi ta đem đan phương này luyện thành rồi sẽ trả lại cho ngươi."

"Chờ ngươi luyện thành đan dược? Vậy có phải hay không toàn bộ hòn đảo này bị nổ nát?" Sắc mặt Bạch Nhan rất khó coi, "Với lại, lần này các ngươi làm ta tổn thất nặng nề, khoản nợ này tính thế nào?"

Trịnh Khởi cùng Nhậm Dực nhìn nhau, thừa dịp Khâu Thư Dung còn chưa kịp phản ứng, một người lập tức đề vai hắn, một người dùng tốc độ nhanh nhất đem túi không gian trữ vật ở bên hông hắn lấy xuống, cười ha hả đi đến trước mặt Bạch Nhan.

"Đồ nhi, ai làm người đó chịu, chuyện này là lão tam gây họa, trong túi trữ vật là gia sản cả đời của lão tam, bây giờ dùng nó để bồi thường tổn thất của ngươi."

Khuôn mặt già nua của Khâu Thư Dung lập tức đen lại, tức giận quát: "Trịnh Khởi, Nhậm Dực, hai người các ngươi là phản đồ!"

Nhậm Dực vỗ vỗ bả vai Khâu Thư Dung: "Lão tam, dù sao Nhan Nhi cũng là đồ nhi bảo bối của chúng ta, của chúng ta thì sớm muộn đều là của nàng, ngươi sao phải vì những vật ngoài thân mà tính toán chi li? Ngươi thấy ta nói có đúng không?"

Nói như vậy không sai.

Nhưng mà...

Khâu Thư Dung kiểm chế trái tim đang nhỏ máu, hung hăng trừng mắt nhìn Nhậm Dực: "Vì sao ngươi không đem túi trữ vật của ngươi lấy ra?"

"Phạm sai lầm chính là ngươi, dĩ nhiên bồi thường cũng là ngươi." Khuôn mặt Nhậm Dực một vẻ đương nhiên không biết xấu hổ nói.

Edit: ThiênDa

Bạch Nhan dùng tinh thần lực dò xét túi trữ vật, phát hiện bên trong túi trữ vật này, thế nhưng đều là một ít dược liệu trân quý, càng là thiên kim khó cầu!

Lần này, sắc mặt của nàng hòa hoãn, cười tủm tỉm nói: "Các người bồi thường rất có thành ý, tám đan phương kia ta giao cho các người, thuận tiện, ta sẽ đem phương pháp luyện chế nó cho các người."

Khâu Thư Dung trước đang là bộ dáng đau lòng, nghe Bạch Nhan nói lời này, đôi mắt già sáng rực lên.

"Đồ nhi, người thật không lừa gạt vì sư, nguyện ý dạy cho chúng ta?"

"Bất quá, ta muốn rời khỏi đây một thời gian, đợi khi ta trở lại, sẽ dạy nhóm người các người luyện đan."

Sáu năm....

Nàng đã rời Bạch phủ ròng rã sáu năm! Cũng đã để những người kia hưởng thụ thêm năm năm! Lần này nàng sẽ để cho những người làm tổn thương nàng hối hận không thôi!

Ánh mắt mấy lão đầu trầm xuống, đối với quá khứ của đồ nhi bảo bối, những năm gần đây bọn hắn cũng khá rõ ràng.

Khâu Thư Dung trầm ngâm nửa ngày: "Ta nghe nói năm năm trước, Nhị hoàng tử phi sinh hạ một Lâm Nhi, lúc ấy, trời giáng dị tượng, vạn thú triều tông, người đời đồn đại, vạn thú triều tông nguyên nhân là do Nhị hoàng tử phi, cho nên hiện tại Nhị hoàng tử phi đã là Thái tử phi đương triều."

"Đồ nhi, không phải vì sư lo cho thực lực của người, mà là người Bạch gia kia quá vô sỉ, ta sợ bọn họ sẽ làm người ghê tởm," Nhậm Dực suy nghĩ một lát, nói, "Như vậy đi, vì sư phải người theo người trở về, nếu có người dám khi dễ người, người trực tiếp cho người giết hẳn! Có sư phụ làm chỗ dựa, người ở phiên đại lục này hoành hành đều không thành vấn đề!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Mỹ nam như họa (2)

Edit: ThiênDa

"Không cần, lần này ta trở về ngoại trừ báo thù, còn muốn tìm hiểu một sự việc," đáy mắt Bạch Nhan hiện lên một tia tinh quái, "Vớ lại, cái ta muốn không phải Bạch phủ cứ như vậy mà biến mất, mà muốn để bọn họ từ chỗ cao rơi xuống, cũng để những chỗ tốt của Lam gia, hết thầy trả lại!"

Mấy lão đầu nhìn nhau, qua mấy năm ở chung, sao lại không rõ tính tình nha đầu này? Việc nàng đã quyết, ai cũng không cản được.

"Ba vị sư công, các người yên tâm," Bạch Tiểu Thần vỗ ngực thề son sắt, "Bảo Bảo sẽ bảo vệ mẫu thân thật tốt, không để cho những tên bại hoại kia khi dễ mẫu thân."

Trong lòng Bạch Nhan âm áp, đời này, có một nhi tử như vậy, còn gì phải hối tiếc?

Sau đó, Bạch Tiểu Thần lại thêm một câu: "Nếu ta làm không được, ta liền đem Tiểu Mễ đi nương sống."

Tiểu Mễ đáng thương, đang uốn người ngủ trong ngực Bạch Tiểu Thần, nghe được câu này, kém chút nữa từ ngực hắn lăn xuống, đôi mắt to xanh thăm đầy ai oán.

Chuyện này... Liên quan gì đến nó?

"Vậy được rồi," Khâu Thư Dung hít vào một hơi, "Trên đường chú ý an toàn, nếu cần gì, có thể tới tìm ta, đúng rồi, Thiếu chủ tới, người trước khi đi muốn hay không gặp hẳn một lần?"

"Cha nuôi tới?" Đôi mắt to Bạch Tiểu Thần chớp chớp, hắn kéo ống tay áo Bạch Nhan, vô cùng đáng thương, "Mẫu thân, chúng ta đi tìm cha nuôi cáo biệt được không?"

Bạch Nhan nắm lấy tay nhỏ Bạch Tiểu Thần, hướng về mấy lão đầu khẽ gật đầu: "Hắn tới, vậy ta không đi cũng không tốt, ba vị sư phụ, cáo từ."

Dứt lời, Bạch Nhan chậm rãi xoay người, hồng y khuynh thành, tuyệt sắc như họa, trong nháy mắt liền biến mất trước mặt mấy lão đầu....

"Đại ca, lão tam," Nhậm Dực cười khò một tiếng, "Chúng ta thật sự hồ thẹn với cái danh thánh địa thủ tịch luyện đan sư, thuật luyện đan của chúng ta, thật đúng là không cách nào so được với đồ nhi! Còn có đan phương của nàng, chúng ta cũng chưa từng thấy qua."

Khâu Thư Dung rất kiêu ngạo ngẩng đầu: " Cũng không nhìn một chút là ai nắm đó đem tiểu nha đầu này nhặt về, bắt quá, chúng ta giấu nha đầu này được mấy năm, đây là thời điểm làm nâng nhất mình kinh nhân(*)! Ta có thể nghĩ tới cảnh những tên Dược Môn khốn kiếp kia phải giết mình."

(*) nhất mình kinh nhân: có ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc. Nay thường dùng để ví người bình thường chẳng chẳng có tiếng tăm gì, những bỗng nhiên có hàng động khiến mọi người phải kinh ngạc.

Dược Môn là môn phái luyện đan đứng đầu đại lục, từ trước đến nay đều mất cao hơn đầu, đối với các thế lực luyện đan sư khác luôn khinh thường.

Bọn hắn đem Bạch Nhan ẩn đi mấy năm, cũng là để nâng tại một thời gian nào đó tạo nên tiếng vang lớn, để lũ hỗn đản Dược Môn mình bạch, thuật luyện đan của bọn họ không bằng hắn, nhưng đồ đệ của bọn hắn so với ai khác đều mạnh!

Giờ phút này, Bạch Nhan đã rời đi nên không biết suy nghĩ của mấy lão đầu này, nàng đã dừng bước tại hậu sơn.

Non sông tươi đẹp, mỹ nam như họa.

Nam nhân đưa lưng về phía Bạch Nhan, bạch y phát phơ nhẹ bay. Một tay hắn thả lỏng phía sau, thân hình thẳng tắp, đây chỉ là một cái bóng lưng, cũng đủ để nữ tử trong thiên hạ phải kinh diễm.

"Cha nuôi," Bạch Tiểu Thần liếc mắt thấy nam tử đứng bên hồ, đôi mắt lập tức sáng lên, cánh tay nhỏ nâng lên hướng hắn vẫy vẫy.

Nam tử chậm rãi xoay người, một tay vẫn thả lỏng phía sau, tay áo bị gió nhẹ nhấc lên một góc.

Nam nhân rõ ràng như trích tiên, đôi mắt lại đậm mạc khiến người ta đau lòng, Bạch Nhan nhìn nam tử tuổi trẻ trước mặt: "Ta nghe sư phụ nói người đã tới, cho nên cố ý tới tạm biệt người, ta cùng Tiểu Thần muốn rời đi một khoảng thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ta đã trở về (1)

Edit: ThiênDa

Đôi mắt Sở Phong Dật dần dần có độ ẩm: "Nếu như người cần sự trợ giúp, ta có thể giúp người."

Bạch Nhan tiện tay nắm cánh hoa đào đang rơi xuống, gió nhẹ thổi lên, tóc xanh như ngọn thác tung bay trong gió, khuôn mặt nàng nở nụ cười tuyệt mỹ.

"Phong Dật, người cho rằng hoa đào này đẹp?"

Sở Phong Dật nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nữ tử, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Hoa đào rơi xuống đẹp, nhưng trong mắt hắn, không thể theo kịp nét mặt tươi cười tuyệt thế của nữ tử kia.

"Đáng tiếc, hoa đào đẹp, nhưng sẽ tàn lụi, mà ta, không nguyện ý trở thành cây đại thụ tồn vong cùng hoa đào, ta chỉ muốn dựa vào chính mình, tự nở rộ đến kinh thế tuyệt mỹ."

Sở Phong Dật trong hoảng hốt liền lấy lại tinh thần, ánh mắt có chút phức tạp: "Ta hiểu ý tứ của người, bắt quá...Nếu về sau người cần chỗ để dựa vào, ta nguyện ý trở thành nơi để người cùng Tiểu Thần có thể dựa vào. Ta sẽ lấy thân phận huynh trưởng bồi bên cạnh người."

Nghe rõ ràng ý tứ của Sở Phong Dật, Bạch Nhan nhướn miệng cười, nắm tay Bạch Tiểu Thần chậm rãi xoay người: "Tiểu Thần, chúng ta đi."

"Tốt," Bạch Tiểu Thần cười tạm biệt Sở Phong Dật, "Cha nuôi, hẹn gặp lại, Tiểu Thần sẽ nhớ tới người."

Sắc trời màu hồng phấn, Sở Phong Dật đứng cạnh hoa đào, đưa mắt nhìn về phía xa xa Bạch Nhan cùng Bạch Tiểu Thần rời đi.

Dù cho hai đạo thân ảnh quen thuộc kia đã hoàn toàn biến mất, hắn vẫn không thu hồi ánh mắt, hắn nổi bật ở giữa hồ, cô đơn mà tịch mịch...

Bên ngoài đình viện, Bạch Tiểu Thần chớp chớp đôi mắt, nhìn về phía mẫu thân, thanh âm mềm nhu như: "Nương, người không thích cha nuôi sao?"

"Nương không phải không thích hắn, chỉ là, ta xem hắn là thân nhân, cùng hắn không có khả năng, ta đương nhiên sẽ không cho bất cứ hi vọng nào."

Nàng từ trước đến nay làm việc quả quyết, không dây dưa dài dòng, nếu không yêu, nàng tuyệt đối sẽ không cho người khác một chút hi vọng.

Bạch Tiểu Thần cái hiểu cái không nhẹ gật đầu: "Mặc dù Bảo Bảo thích có phụ thân, nhưng Bảo Bảo thích mẫu thân hơn. Mẫu thân làm gì cũng đều

đúng."

Bạch Nhan nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tiểu Thần, cười híp mắt nói: "Đi, theo nương về nhà."

"Nương, người nói cừu cừu có thích Thần Nhi không?"

"Người sao để ý người khác có thích hay không?"

"Bởi vì mẫu thân thích hần, Bảo Bảo muốn mẫu thân thích người cũng thích."

"Nếu người nói mẫu thân thích hần, hần là hần cũng sẽ thích người."

Bạch Nhan nắm tay Bạch Tiểu Thần, thân ảnh hai người dần dần bước đi, tại đình viện chỉ còn lại thanh âm của họ.

Thời gian sáu năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng trong vòng sáu năm này, tại Lưu Hỏa quốc phát sinh những biến hóa cực lớn.

Lúc trước, Nhị hoàng tử phi sinh hạ Hoàng trưởng tôn, cổ tình trời giáng dị tượng, vạn thú triều tông, người đời đồn đại rằng, vạn thú triều bái chính là Hoàng trưởng tôn.

Đừng nghĩ yêu thú mang theo yêu tự, kỳ thực ở trên đại lục này là tôn quý, là biểu tượng của thực lực, người có thể thống ngự yêu thú, cũng sẽ được người người sùng bái.

Cho nên, đương kim Hoàng đế lập tức hạ lệnh, sắc phong Nhị hoàng tử làm Thái tử, Nhị hoàng tử phi Bạch Nhược cũng lên làm Thái tử phi.

Ngoại trừ sự kiện đó, còn có một sự kiện được nữ tử trong thiên hạ chú ý, đó là năm năn trước bỗng dung xuất hiện Lý vương gia Đế Thương.

Đế Thương không rõ lai lịch, hành tung bất định, lại khiến bề hạ vạn phần tín phục, có thể lấy Đế làm họ, càng chứng tỏ bề hạ với người này cực kỳ coi trọng.

Huống chi, Đế Thương chẳng những thực lực cường đại, còn có tướng mạo yêu nghiệt! Chỉ cần thấy hần một lần, đã làm nữ tử trong thiên hạ phải phát cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ta đã trở về (2)

Edit: ThienDa

Vương phủ.

Nam nhân yên tĩnh ngồi tại bàn sách, đôi mắt phượng nghiêng nghiêng, thân thể lười biếng dựa vào phía sau, vạt áo nửa mở, trường bào màu tím khê phát phơ, thần thái khí phách, lạnh lùng nhìn tên thị vệ đang quỳ trên mặt đất: "Bổn vương để các người tìm người, các người không tìm được?"

"Vương gia," lưng thị vệ đã ướt đẫm, gió khê thổi, lạnh không nhịn được mà run rẩy, "Ngài nói vị cô nương kia, không có dung mạo, danh tính, thuộc hạ...không thể nào thẩm tra."

Thân thể nam nhân chậm rãi đứng thẳng, thanh âm hơi lạnh: "Bổn vương cho các người thời gian thêm nửa tháng, tìm không ra nữ nhân kia, liền đưa đầu tới gặp!"

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Thị vệ chậm rãi đứng lên, lĩnh mệnh xong liền lui xuống.

Chân của hần đang run rẩy, mỗi lần hướng Vương gia đáp lời, đều cần dùng khí cực lớn, chỉ là cái khí thế kia khiến hần không cách nào ngẩng đầu lên.

Edit: ThienDa

Chờ thị vệ rời đi, con người nam nhân có chút nheo lại, một màn si nhục của sáu năm trước, lại xuất hiện trong đầu hần.

Trong tay hắn nắm chén trà, phịch một tiếng vỡ nát, nước trà nóng hổi trên tay hắn mà hắn không hề hay biết.

"Có lá gan cường gian bốn vương, lại có lá gan chạy trốn! Dù cho ngươi chạy trốn đến chân trời góc biển, bốn vương tổn hao bao nhiêu năm tháng, cũng phải tìm được ngươi."

Sáu năm trước, hắn vừa rời khỏi Yêu giới, thực lực còn hạn chế, để hắn lâm vào hôn mê.

Đem hắn cưỡng ép từ trong hôn mê tỉnh lại, nữ nhân đáng chết!

Đáng tiếc, bởi vì vừa phá phong ấn, thị lực của hắn bị ảnh hưởng, dung mạo nữ nhân kia chỉ nhìn được đại khái, vốn định chờ thân thể khôi phục rồi tìm nàng tính sổ, ai ngờ nữ nhân kia sau khi ăn sạch sẽ liền kéo quần chạy đi!

"Vương gia."

Đúng lúc này, một thị vệ vội vàng đi đến, cung kính nói: "Lục công chúa tới, nói là muốn gặp Vương gia."

Đôi mắt Đế Thương đảo qua thị vệ, thanh âm phảng phất có thể áp bách tinh thần, thị vệ sợ tới mức lập tức quỳ xuống, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy.

"Việc nhỏ này cũng tới bẩm báo bốn vương? Đem nàng đuổi đi."

"Nhưng mà, Lục công chúa nói, nàng không thấy vương gia, sẽ không chịu rời Vương phủ."

Đế Thương vốn định rời đi, nghe lời này, bước chân dừng lại, giọng hắn hơi lạnh mang theo khí phách: "Vậy đưa nàng xuống ngoài!"

Cả người thị vệ run lên, ở Lưu Hỏa quốc, người có thể không cho Hoàng tộc mặt mũi, chỉ có Vương gia.

Hết lần này tới lần khác Vương gia kiêu ngạo, bệ hạ chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Không! Phải nói, bệ hạ không dám quản!

Đế Thương xoa xoa từ bào, chân bước ra khỏi thư phòng, một bộ trường bào màu tím, mái tóc dài màu bạc, dưới ánh nắng sớm thực chói mắt...

...

Đầu đường Đế thành.

Bạch Tiểu Thần nắm tay Bạch Nhan, đôi mắt mở to nhìn xung quanh, ánh mắt hắn mang theo hiếu kỳ, tựa hồ từ trước đến nay chưa thấy quang cảnh nào nhiệt như vậy.

"Mẫu thân, bây giờ chúng ta đi gặp cứu cứu sao?"

Những năm gần đây, người mà mẫu thân nhắc tới, chỉ có mình Bạch Tiểu.

Cho nên, đối với người cứu cứu này, Bạch Tiểu Thần đã sớm chờ mong.

"Tạm thời không," Bạch Nhan dừng dừng, "Ta thay đổi chủ ý, trước không đưa ngươi về Bạch gia, ta cho ngươi tại Đế thành mua một tòa trạch viện, ngươi trước tiên ở lại nơi này, sẽ có người chiếu cố ngươi."

Bạch Tiểu Thần hai mắt đỏ lên, đáng thương giữ chặt tay Bạch Nhan: "Mẫu thân, Bảo Bảo là chộc người tức giận, người muốn vứt bỏ Bảo Bảo sao? Bảo Bảo biết sai, về sau sẽ không tùy tiện tìm cha, người tha thứ cho Bảo Bảo được không?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ta là Đại tiểu thư Bạch gia (1)

Edit: ThienDa

"Bảo Bảo, ngươi cho rằng những người Bạch gia có tư cách nhìn thấy ngươi?"

Trên đường phố nhộn nhịp, Bạch Nhan dừng bước, tầm mắt hạ xuống, dừng ở khuôn mặt non nớt trắng nõn của Bạch Tiểu Thần.

Bạch Tiểu Thần nhũn mảy, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có phần quân vương chí khí: "Ồ Bạch gia, ngoại trừ cứu cứu, những người khác đều không có tư

cách nhìn thấy ta."

"Vậy được rồi. Mẫu thân sẽ tìm cơ hội mang cữu cữu tới gặp ngươi, trước đó, ngươi đừng để Bạch gia phát hiện sự tồn tại của ngươi."

Bạch Tiểu Thần xem như thành thực hiểu chuyện, dù sao cũng là hải tử, những năm qua, bất kể là ba vị sư phụ hay Sở Phong Dật, đều đặt hấn trên đầu quả tim mà sủng ái, không để chịu một phần ủy khuất.

Thế nên, Bạch Nhan hi vọng không để Bạch Tiểu Thần nghe được những ngôn từ dơ bẩn.

"Mẫu thân, vậy chúng ta ngoắc tay, người nhất định phải đem cữu cữu tới tìm ta, không cho phép người vì ta còn nhỏ tuổi mà gạt ta." Bạch Tiểu Thần chu cái miệng nhỏ, giờ ngón tay ra.

Sắc mặt Bạch Nhan lập tức đen lại.

Nhỏ tuổi? Lừa gạt hấn? Hấn thật coi mình là hải tử năm tuổi bình thường? Trên đời này vĩnh viễn chỉ có hấn gạt người khác, còn chưa có người nào gạt được hấn.

"Tốt, chúng ta ngoắc tay," mặc kệ trong lòng Bạch Nhan nghĩ như thế nào, hiện tại vì tốt cho Bạch Tiểu Thần, nàng vẫn ngoắc tay, "Lần này tin tưởng ta rồi chứ?"

Bạch Tiểu Thần lúc này mới lộ ra nụ cười thiên chân vô tà: "Mẫu thân, người chuẩn bị cho Bảo Bảo toà nhà nào, Bảo Bảo nói trước, cảnh sắc kém hơn ở Thánh Đảo ta sẽ không ở."

Bạch Nhan mơ hồ không rõ á một tiếng: "Ân, ở bên ngoài, ngươi không nên yêu cầu quá cao, có ở là được rồi, nếu là ngươi còn nói, ta lập tức đem ngươi trở về."

Ngay cả hoàng cung Lưu Hòa quốc so ra còn kém Thánh Đảo, hấn còn muốn một nơi giống Thánh Đảo? Gia hỏa này có phải hay không còn chưa tính ngủ?

Mơ mộng hảo huyền?

"Mẫu thân, Bảo Bảo biết sai, người một đại mỹ nhân như vậy ở Thánh Đảo, mỗi ngày đối mặt với mấy lão nhân kia, Bảo Bảo sẽ hỏng mắt, bất quá, mẫu thân nhớ về nấu cơm cho Bảo Bảo, nếu không Bảo Bảo với Tiểu Mễ sẽ chết đói mất."

Bạch Hồ đang trong ngực Bạch Tiểu Thần ngẩng đầu, gầm nhẹ một tiếng, phảng phất ý tứ là đồng ý với Bạch Tiểu Thần.

Bởi vì ở bên ngoài, Bạch Nhan nhắc nhở nó không được nói tiếng người, nên nó chỉ có thể dùng cách này biểu đạt ý tứ của mình.

"Ta tìm đầu bếp cho ngươi," Bạch Nhan vỗ vỗ đầu Bạch Tiểu Thần, "còn có, không cho phép kén ăn."

Bạch Tiểu Thần ủy khuất cúi đầu, những đầu bếp kia sao so được với tay nghề của mẫu thân? Nhưng để không bị đưa về Thánh Đảo, hấn rất ngoan ngoãn không có ý kiến.

Tại Lưu Hòa quốc, Bạch gia thân là một trong tứ đại thế gia, phù đệ cũng là phồn hoa nhất Đông nhai.

Vừa vặn, Bạch Nhan tìm một toà nhà cùng Bạch phủ cách nhau không xa, với lại, so với Bạch phủ, quang cảnh càng thêm thanh u, không khí thanh cao.

"Mẫu thân, toà nhà này so ra kém Thánh Đảo, nhưng với Bạch gia thì tốt hơn nhiều."

Trên đường đi, vì ngang qua Bạch phủ, Bạch Nhan hướng Bạch Tiểu Thần chỉ rõ, bây giờ xem ra nhà mình vượt xa Bạch phủ, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Hừ! Ai bảo những tên hỗn đản kia dám khi dễ mẫu thân!

"Bảo Bảo, nơi này không phải Thánh Đảo, ngươi tuyệt đối không được thừa dịp ta không có ở đây mà gây chuyện thị phi, nghe rõ chưa?" Bạch Nhan vỗ vỗ bả vai Bạch Tiểu Thần, trịnh trọng dặn dò.

Bạch Tiểu Thần nháy nháy mắt: "Vậy nếu có người khi dễ Bảo Bảo thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ta là Đại tiểu thư Bạch gia (2)

Edit: ThiênDa

"Vây liền đánh cho ta, đánh cho đến chết!" lòng mảy Bạch Nhan nhú lại, hiển nhiên quên mất vừa rồi còn dặn Bạch Tiểu Thần không được gây chuyện thị phi, "Đánh chết mẫu thân phụ trách, thật sự vô dụng thì ngươi còn có sư công."

Nhi tử của Bạch Nhan nàng, ai dám khi dễ?

Bạch Tiểu Thần ánh mắt xoay chuyển, có những lời này của mẫu thân là hẳn liền yên tâm.

Mẫu thân chỉ nói không cho người Bạch gia nhìn thấy hẳn, cũng không có nói, hẳn không thể chủ động tìm những người kia gây phiền phức!

Nếu không xả giận cho mẫu thân, hẳn làm sao có thể cam tâm?

"Mẫu thân, Bảo Bảo sẽ ở bên trong chờ người về, người có cữu cữu rồi đừng quên mất Bảo Bảo."

Bạch Tiểu Thần kéo kéo ống tay áo Bạch Nhan, tội nghiệp nhìn nàng.

Sắc mặt Bạch Nhan đen lại. Trí nhớ nàng kém như vậy? Sẽ quên mười tháng hoài thai?

"Mẫu thân, trí nhớ của người thực sự kém," Bạch Tiểu Thần liếc mắt một cái liền biết mẫu thân hẳn suy nghĩ cái gì, "Người đến cha Bảo Bảo đều có thể quên, chưa biết chừng ngày nào sẽ quên Bảo Bảo."

Bạch Nhan gợn tay lên, gõ gõ trán Bạch Tiểu Thần: "Hàng ngày đừng nghỉ nhiều việc như vậy, Tiểu Mễ, ngươi xem chừng hẳn."

Đây không phải lần đầu tiên Bạch Nhan rời khỏi Bạch Tiểu Thần. Trước đó, nàng không muốn mượn sức sư phụ để báo thù, bởi vậy trong mấy năm nay, có một khoảng thời gian nàng bồi dưỡng thể lực bên ngoài, nhưng mà khác biệt một chút vì đây là lần đầu mang Bạch Tiểu Thần ra khỏi Thánh Đảo, Bạch Nhan có phần không yên lòng.

Trong mắt nàng, Tiểu Mễ so với Bạch Tiểu Thần đáng tin cậy hơn.

Tiểu Mễ ô một tiếng, dùng móng vuốt vỗ ngực thề son sắt, giống như đảm bảo sẽ chiều cố tốt Bạch Tiểu Thần.

Có Tiểu Mễ cam đoan, Bạch Nhan mới yên tâm rời đi.

"Tiểu Mễ," Bạch Tiểu Thần xem phương hướng Bạch Nhan rời đi, trong lòng không tha, hẳn cắn cắn cái miệng nhỏ, "Bảo Bảo đẹp trai như vậy, cữu cữu nhất định sẽ thích đúng không? Ngươi nói, nếu mẫu thân mang cữu cữu tới, Bảo Bảo chuẩn bị lễ vật gì cho hẳn mới tốt? Nếu không, đem đan dược mẫu thân cho chúng ta ăn vật cho cữu cữu một nửa."

Bạch Tiểu Thần không biết đan dược trân quý cỡ nào, hẳn chỉ nhìn thấy mấy vị sư công thường xuyên vì đan dược nướng luyện chế mà ra tay đánh nhau, nghĩ rằng cữu cữu cũng nhất định sẽ thích.

Tiểu Mễ tròn trắng mắt, không trả lời Bạch Tiểu Thần, nó rời khỏi cái ôm của Bạch Tiểu Thần, tìm nơi ấm áp nằm xuống phơi nắng...

Xa cách nhiều năm, quang cảnh Bạch phủ vẫn như cũ.

Bạch Nhan đứng trước cửa Bạch phủ, một màn sỉ nhục của sáu năm trước xẹt qua trong mắt nàng, đôi mắt hơi thu lại, hàn quang hiện ra.

"Sáu năm, rốt cuộc ta đã trở lại..."

Nàng đã trở lại!

Quãng thời gian phong quang của bọn họ, đã tới lúc kết thúc!

Nợ nàng, nàng hết thầy sẽ đòi về!

"Ngươi là ai?" Thị vệ canh giữ cửa tiến gần Bạch Nhan, trong mắt hiện lên tia kinh diễm, tiếp theo lại xuất hiện khinh thường, "Nơi này là đại môn Bạch phủ, không phải nơi loại người nào cũng có thể vào! Nhất là nữ nhân như ngươi vọng tưởng muốn vào Bạch phủ, những năm qua ta quả thực gặp nhiều!"

Có một câu nói: Mắt chó nhìn người thấp!

Thị vệ trước mặt giải thích như vậy là có ý tứ gì!

Không, nói hẳn mắt chó là vũ nhục động vật trung thành!

"Ta là Bạch gia Đại tiểu thư," Bạch Nhan thanh âm hơi lạnh, "Ngươi nói ta không có tư cách đi vào?"

Bạch gia Đại tiểu thư?

Nói cách khác, nữ tử bạch y này, là người sáu năm trước chưa thành thân mà đã có con, cùng nam nhân bỏ trốn Đại tiểu thư Bạch phủ?

"Người nói người là Đại tiểu thư Bạch gia, ta phải tin người?" thị vệ rất nhanh lấy lại tinh thần, cười trào phúng, "Người nếu không có chứng cứ, liền cắt cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cái gọi là phụ thân (1)

Edit: ThienDa

Bạch Nhan bị thị vệ chặn ở cửa, nàng cũng không nổi giận, chỉ bước hai bước tới gần thị vệ.

"Trương Nghiêu, con rể quân gia Bạch phủ, ý vào cái thân phận này để làm việc tại Bạch phủ, hơn nữa nghe lệnh của Vu thị mẫu thân Vu Dung, nếu ta đoán không sai, người cản ta lại, là mệnh lệnh của Vu thị."

Theo mỗi câu của Bạch Nhan, sắc mặt tên thị vệ càng khó coi một phần, hẳn là con rể quân gia Bạch phủ, chuyện này không phải bí mật.

Nhưng hẳn nghe lệnh của Vu lão phu nhân, ngay cả gia chủ cũng không biết.

"Vu thị sợ Bạch gia đắc thế, sẽ có nữ nhân tới câu dẫn Bạch Chấn Tường, như vậy người đem tất cả những nữ nhân muốn vào Bạch phủ cản lại, có đúng không?" Trên mặt Bạch Nhan mang theo tươi cười.

Trước khi tới đây, nàng đem sự tình Bạch gia ra tra rõ một lượt, ngay cả hạ nhân cũng không tha.

Nếu như phía sau hẳn không có chỗ dựa, hẳn cũng không có khả năng làm cản như vậy.

"A?"

Một giọng nói kinh ngạc đột ngột phát ra tại nơi cửa phủ an tĩnh.

Thời khắc Bạch Nhan theo tiếng kêu nhìn lại, người phía sau đã vòng tới trước mặt nàng, đôi mắt to tròn như nước trong veo hiện lên vẻ không dám tin.

"Người là... đại tỷ tỷ?"

Bạch Nhan nhìn gương mặt thanh tú ngọt ngào của thiếu nữ, trong lòng phát ra một tiếng than vãn.

Đây có tính là oan gia ngõ hẹp?

Nàng vừa về tới nhà, liền gặp nữ nhi Vu Dung.

"Đại tỷ tỷ, thật là người," thiếu nữ vẻ mặt tươi cười, "Người có biết, mấy năm nay người mất tích, ngoại tổ mẫu buồn rầu sinh bệnh, nương ta cũng ngày đêm tưởng niệm người, hiện tại người trở về thật tốt quá."

Khuôn mặt thiếu nữ nhỏ nhắn, đôi mắt lóe sáng như sao.

"Chỉ Nhi, đây là cái người ở Bạch phủ năm đó không tuân thủ phụ đạo, chưa thành thân mà đã mang thai, Đại tiểu thư Bạch Nhan? Chắc chắn, không nghĩ tới một nữ nhân thất trinh, cũng dám trở về!"

Đám thiếu niên thiếu nữ theo sau lưng Bạch Chi đều bày ra dáng vẻ khinh thường quét mắt về phía Bạch Nhan, đáy mắt nồng đậm châm chọc.

Một nữ nhân chưa thành thân đã mang thai, lại cùng người bỏ trốn, cũng dám trở lại Bạch gia?

"Không cho phép các người nói như vậy với đại tỷ của ta," khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ đỏ bừng, "Xem như chuyện này là đại tỷ ta không đúng, nhưng đại tỷ là huyết mạch chân nhân của ta! Mẫu thân ta từ trước đến nay thương yêu nàng nhất! Thà rằng ủy khuất ta và Nhị tỷ cũng không chịu ủy khuất nàng! Các người nếu là khi dễ nàng, liền là cùng Bạch phủ đối nghịch!"

Con người Bạch Nhan neho lại, trong trí nhớ của nàng, Bạch Chi từ trước tới nay không phải con người hiền lành!

Lúc trước, hai tỷ muội này không ít lần liên hợp khi dễ nàng!

Vừa rồi nàng còn nghi ngờ, Bạch Chi thế mà nói chuyện giúp nàng?

Nguyên lai, chó vẫn không đổi được thói quen ăn phân!

"Mẫu thân ngươi xác thực rất thương ta," Bạch Nhan quét mắt nhìn Bạch Chi, "Nàng tốt bụng muốn ta giảm béo, liền cho ta ăn ba bữa cơm không tốt, nàng sợ ta sẽ làm hỏng đồ cưới, liền tốt bụng thay ta đảm bảo! Nàng sợ mẫu thân ta quá mức xa hoa, khi mẫu thân ta qua đời liền không có lấy một món trang sức!"

Bạch Nhan thành công nhìn sắc mặt Bạch Chi trở nên khó coi, trên môi giương lên một nụ cười.

"Cho nên ta thực rất muốn cảm tạ mẫu thân ngươi, nhiều năm như vậy yêu thương ta!"

Vừa dứt lời, Bạch Nhan nhấc chân bước vào đại môn Bạch phủ, nàng ưỡn ngực ngẩng đầu, tư thế ngạo nghễ bước vào Bạch phủ sau sáu năm xa cách.

Đám người xông xáo.

Năm đó Bạch Nhan dù có danh xưng đệ nhất mỹ nhân Lưu Hỏa quốc, lại phát dục rất mạnh mẽ, trước ngực chút thịt cũng không có, mà nàng thường xuyên để ngực trần, từng nói là trang sức, ngay cả son phấn hay phấn lót đều không thấy nàng bôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cái gọi là phụ thân (2)

Edit: ThienDa

Bọn họ lúc trước cho rằng, Bạch Nhan như vậy là vì chịu không được khi mẫu thân qua đời, bây giờ xem ra, thực sự là có ân tình?

"Các ngươi đừng nghe nàng nói vậy!" Bạch Chi bỏ ngựa trang, hai tay chống nạnh, phẫn nộ nói, "Ta có ý tốt muốn che chở nàng, nàng cứ nhiên muốn hãm hại nương ta, thật là hảo tâm không hảo báo (*), khó trách lại làm ta việc đòi phong bại tục!"

(*) hảo tâm không hảo báo: ý tốt không được đáp lại

Nàng ác độc nhìn chằm chằm hướng Bạch Nhan rời đi, hung hăng nắm chặt nắm đấm.

Ngươi trở về thì như thế nào? Nhị tỷ ta là Thái tử phi cao quý, Thái tử đối với nàng cực kỳ sủng ái, nơi này, đã không còn vị trí của ngươi!

...

Bạch Nhan trở về cũng không có tình che dấu, ngược lại càng cao điệu cho mọi người biết, nàng đã trở lại!

Bạch Chấn Tường cũng bị kinh động, vội vã từ bên ngoài chạy về, hân hân về đến nhà liền tổ chức hội tiệc, đồng thời sai người đi gọi Bạch Nhan tới.

Nhưng trước sau thân ảnh tuyệt diệu kia không có xuất hiện, cho đến thời điểm Bạch Chấn Tường không còn kiên nhẫn, nữ tử hồng y mới khoan thai tới chậm.

Ngoài cửa, dưới ánh mặt trời, nữ tử mỹ mạo khuynh thành, hồng y tuyệt thế, so với sáu năm trước mảnh mẽ, nàng lúc này dáng người tinh tế, tóc đen tản mát ở phía sau, nổi bật lên chiếc cổ trắng như ngọc.

Ngồi bên cạnh Bạch Chấn Tường Vu Dung nắm chặt tay, trong lòng nàng tràn đầy ghen tị, tâm như bị kim châm hết sức khó chịu.

Edit: ThienDa

Nàng sinh hai nữ nhi, không có một người về dung mạo có thể cùng tiện nhân kia so sánh! Cũng may lão thiên gia công bằng, cho nàng dung mạo tuyệt thế, đồng thời để nàng thể chất phế vật!

Nếu không phải như thế, Nhược Nhi không có cách nào thể chân nàng trở thành người Hoàng tộc.

"Nhan Nhi, ngươi trở về rồi?" Vu Dung dù trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt cũng không biểu hiện gì, nàng mang theo nụ cười dối trá, nói, "Trở về thì tốt, những năm này, phụ thân ngươi vì ngươi mà lo lắng, ngươi mau mau cùng hân nhận sai, hân sẽ tha thứ cho ngươi."

"Dung Nhi, ngươi không cần vì ghen nữ này nói chuyện!" Bạch Chấn Tường sầm mặt lại, nghiêm nghị nói, "Bạch Nhan, ngươi lập tức quỳ xuống cho

ta!"

Quý?

Bạch Nhan cười lạnh, thời điểm nàng báai sư, ba vị sư phụ đều không để nàng quý, Bạch Chấn Tường này lại có tư cách?

"Ta không sai, không cần nhận!"

Nàng đến Bạch gia, chỉ để gặp Bạch Tiêu, những người khác, trừ bỏ cừu hận ra, không còn một chút tình cảm.

"Làm càn!" Bạch Chấn Tường giận quát một tiếng, vỗ án đứng lên, một bộ dáng đau đớn, "Người có biết hay không, người năm đó làm ra sự tình, để cho Bạch phủ ít nhiều xấu hổ? Nếu không phải nhờ Dung Nhi một mực nói tốt, ta đã đem người trực xuất ra khỏi gia phủ!"

"Gia chủ, đừng nói nữa," Vu Dung vội vàng kéo ống tay áo Bạch Chấn Tường, thần sắc ủy khuất, "Ta dù sao cũng chỉ là mẹ kế, mặc dù ta làm cái gì cũng đều không tốt, còn bị oán trách là xen vào việc của người khác."

Bạch Chấn Tường hiển nhiên còn đang tức giận, nhắc tay Vu Dung ra: "Nàng ngay cả sai cũng không nhận, người liền vì nàng nói cái gì? Bạch Nhan, người cũng đã biết, bởi vì người cùng người bỏ trốn, ngoại tổ mẫu vì thương tâm quá độ mà hôn mê, mẫu thân người thiếu chút nữa khóc ngất đi! Mà người, lại lòng lang dạ sói! Bạch Chấn Tường ta coi như nuôi một con bạch nhãn lang, từ nay về sau gia phủ Bạch gia không có người!"

Bạch Nhan cất tiếng cười trầm thấp: "Người nói ngoại tổ mẫu là vị ở Lam gia kia? Hay là cái người trước mắt? Nếu như người trước mắt, ta cũng không biết nàng khi nào thành ngoại tổ mẫu của ta? Còn về mẫu thân ta, nàng sớm đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cái gọi là phụ thân (3)

Edit: ThiênDa

Vu lão phu nhân không nghĩ tới sáu năm không gặp, tiểu nha đầu này càng trở nên quật cường đáng hận, nàng tức giận đến mức gào khóc tại chỗ.

"Ta đây vì cái nghiệt gì, cứ như vậy lo lắng nhiều năm cho một con bạch nhãn lang! Tường Nhi, nếu nữ nhi thân sinh của người không cho ta lưu lại Bạch gia, vậy ta hiện tại liền rời đi?"

Bạch Chấn Tường luôn luôn rất hiểu thuận, mặc dù Vu lão phu nhân chỉ là di hấn, nhưng hấn xem như mẫu thân mà cung phụng.

Bây giờ nghe Vu lão phu nhân khóc thét, hấn tức giận muốn một cước đạp vào đầu gối Bạch Nhan.

"Quý xuống cho ta, hướng ngoại tổ mẫu xin lỗi!"

Khóe mắt Bạch Nhan xẹt qua một tia âm lãnh, nàng nghiêng người sang một bên, tránh được một cước kia.

Bạch Chấn Tường đập vào không khí, để hấn nổi giận lôi đình: "Bạch Nhan, người hôm nay có thể không hướng ta xin lỗi, nhưng người nhất định phải quỳ trước nương và ngoại tổ mẫu, cho đến khi bọn họ tha thứ cho người thì thôi!"

"Bạch Chấn Tường, nếu như ta nói sáu năm trước, là Bạch Nhược hãm hại ta, Vu Dung và Vu thị muốn bán ta cho Tiền gia lão đầu làm thiếp, ta mới bị buộc bỏ trốn, người có hay không còn muốn ta xin lỗi?"

Bạch Nhan cố ý nói ra những lời này, là muốn biết, Bạch Chấn Tường vô tình tới mức độ nào.

Nhưng Bạch Chấn Tường buông xuống lời nói, làm nàng chân chính cảm nhận được, như thế nào là có mẹ kế tất có bố dượng.

"Bạch Nhan a Bạch Nhan, người làm cho ta quá thất vọng, trên đời làm sao có người ác độc như vậy? Nhược Nhi luôn thiện lương, người lại nói nàng hãm hại người? Dung Nhi cùng lão phu nhân xem người như con ruột mà yêu thương, kết quả, người là kẻ vong ân phụ nghĩa!"

Đáy mắt Bạch Chấn Tường tràn đầy thất vọng, nói thật, trong một khắc Bạch Nhan trở về, hấn có một tia hi vọng.

Chỉ cần nàng quỳ xuống nhận sai, hấn sẽ tha thứ cho nàng.

Không nghĩ đến, nha đầu này không biết hối cải, còn vu hãm người vì chính mình giải vây!

"Người tới, đi lấy gia pháp đến," khuôn mặt Bạch Chấn Tường hơi trầm xuống, nghiêm giọng, "Bạch Nhan, ta đánh người, cũng vì tốt cho người! Nếu

không, người thực sự không biết hỏi cái!"

Ánh mắt Bạch Nhan lạnh xuống: "Ta xem ai dám đụng đến ta!"

Khí thế nghiêm nghị theo lời nói của nàng đè ép xuống, thị vệ muốn đi ra khỏi cửa toàn thân cứng đờ, không dám động đậy.

Đừng nói đến thị vệ kia, ngay cả Bạch Chấn Tường cũng cảm giác hô hấp trì trệ, sắc mặt hết sức khó coi.

"Đi lấy gia pháp cho ta, hôm nay ta phải hung hăng giáo huấn nghịch nữ này!"

Đợi nửa ngày, Bạch Chấn Tường cắn răng, phẫn nộ quát.

Ngay thời điểm thị vệ lĩnh mệnh thối lui, một đạo thân ảnh màu trắng xuất hiện ở cửa, chặn đường tên thị vệ.

"Tiêu Nhi, sao người lại tới đây?" Bạch Chấn Tường nhìn thiếu niên xuất hiện ở cửa, sắc mặt hơi chuyển biến tốt đẹp lại như cũ cau mày, hỏi.

Thiếu niên không nói gì, đi thẳng tới chỗ Bạch Nhan, thần sắc hân hạnh lạnh lùng, bạch y bay bay trong gió, giống như bao phủ một tầng sương lạnh.

"Lúc trước người nói, đem nàng trực xuất khỏi Bạch gia, đã như vậy... người không thể dùng gia pháp với nàng." Thiếu niên ngữ khí lạnh lùng, ngay từ lúc hân bước vào đều không có nhìn đến Bạch Nhan.

Ánh mắt Bạch Nhan từ từ nhìn thiếu niên phía sau, cũng không dời đi, nhưng mà, cảm nhận được sự xa cách ngàn dặm của thiếu niên, trong lòng nàng chùng xuống.

Những năm qua, không biết vì cái gì đã làm cho thiếu niên ngày thơ đầy thiện lương trở nên lạnh nhạt thiếu nhân tình như thế....

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vì sao người không dẫn ta đi? (1)

Edit: ThienDa

"Nói cho cùng, nàng vẫn là nữ nhi của ta, ta nói đem nàng trực xuất khỏi gia môn, chỉ là dọa nàng mà thôi, chỉ cần nàng có thể cải tà quy chính, ta sẽ tha thứ cho sai lầm của nàng."

Bạch Chấn Tường khẽ nhíu mày, hẳn cũng không phải không niệm tình phụ tử, nếu không phải do Bạch Nhan hành động quá phạm, hẳn lúc ấy nhất định sẽ không nói những lời đó.

"Ta chỉ biết lúc trước người đã nói, nàng không còn là người Bạch gia," ánh mắt Bạch Tiêu hoàn toàn lạnh lẽo đảo qua Bạch Chấn Tường, chậm rãi xoay người, đi đến trước Bạch Nhan dừng một chút, "Cùng ta đi."

Nhìn bóng lưng thiếu niên cô tịch mà ngao ngễ, đáy lòng Bạch Nhan chua xót, nàng không cự tuyệt, hướng về phía thiếu niên mà đi.

Thấy Bạch Tiêu không chú ý đến mình, sắc mặt Bạch Chấn Tường tái xanh: "Nguyệt Nhi là một nữ nhân ôn nhu hiền lành, làm sao sinh ra cái dạng nhi nữ quật cường như vậy?"

"Trương công, đều tại ta không tốt," Vu Dung giả ý lau khóe mắt, "Ta chẳng những vô năng không sinh được cho người một nhi tử, cũng không dám quản giáo Tiêu Nhi, sợ hẳn sẽ đi Lam gia cáo trạng mẹ kế ngược đãi nó, cũng vì nguyên nhân này, mới làm Tiêu Nhi không biết lễ phép."

Giọng nói Vu Dung ủy khuất khiến sắc mặt Bạch Chấn Tường hòa hoãn: "Việc này không trách người, chỉ trách Lam gia lão đầu, Tiêu Nhi là cháu ngoại hẳn, cùng với hẳn tính cách không sai biệt! Nếu Lam gia lão đầu không quật cường như vậy, Tiêu Nhi cũng không thừa hưởng tính tình này."

Mấy năm qua, Bạch Chấn Tường không hề cảm kích Lam gia đã mang chỗ tốt cho hắn, mà ngược lại càng oán giận Lam gia lão gia tử.

Nếu không phải Lam gia lão gia tử ngăn cản, hẳn đã sớm cùng Lam Nguyệt thành vợ chồng, cũng không kéo dài nhiều năm như vậy!

Edit: ThienDa

Nhưng cho dù lão không đồng ý thì thế nào? Lam Nguyệt đã yêu hắn không cách nào kiềm chế, như thế nào mà bỏ được hắn?

"Về Tiêu Nhi, xác thực cần giáo dục nhiều hơn, như vậy đi, ta cho người quyền hạn, nếu Tiêu Nhi phạm sai lầm, người có thể tùy ý đánh mắng, nếu Lam gia tìm tới cửa, ta sẽ cản trở về!"

Bạch Tiêu là nhi tử duy nhất của hần, sau này khẳng định sẽ là người thừa kế Bạch gia.

Nhưng nhiều năm qua, hần đối với nhi tử quá mức dung túng, không quản chuyện của hần, cứ tiếp tục như vậy, Bạch Tiêu tiền đồ liền bị hủy!

Mà Vu Dung dạy dỗ được một đôi nữ nhi ưu tú, như vậy nàng đủ tư cách làm mẫu thân!

Có nàng dạy bảo Tiêu Nhi, hần ở bên ngoài cũng yên tâm dốc sức làm việc.

"Tướng công yên tâm, ta sẽ đưa Tiêu Nhi như nhi tử thân sinh mà dạy bảo." đôi mắt Vu Dung buông xuống, trông mắt xẹt qua một tia âm hiểm.

Lam Nguyệt, lúc trước người cướp vị trí của ta, bây giờ nữ nhi người bị ta hủy, nhi tử người cũng ở trong tay ta!

Cho dù người có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, lại là đệ nhất mỹ nhân thì thế nào? Cuối cùng, là ta thắng!

....

Bạch Chấn Tường yêu cầu Vu Dung, Bạch Nhan tất nhiên không biết.

Giờ phút này, nàng lẳng lặng đi phía sau lưng Bạch Tiêu, từ đầu đến cuối mắt chưa rời khỏi bóng lưng lạnh lùng của thiếu niên.

"Tiêu Nhi..." Thật lâu, nàng dừng bước, dưới ánh nắng trong sân, thanh âm nàng mang theo tưởng niệm.

Thân thể thiếu niên cứng đờ, giờ khắc này bầu trời chính ngọ như dừng lại, một thân tuyết trường sam màu trắng, hần không quay đầu, đưa lưng về phía nữ tử.

"Những năm này, người sống tốt không?"

Những năm này, người sống tốt không?

Hai tay thiếu niên nắm chặt, Bạch Nhan ở dưới ánh mặt trời, hần chậm rãi xoay người, trên gương mặt tuấn mỹ đã sớm roi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vì sao người không dẫn ta đi? (2)

Edit: ThienDa

"Kỳ thật, ta hần là hận người, hận người không từ mà biệt, hận người để ta một mình ném ở Bạch gia! Thế nhưng, một khắc kia khi nhìn thấy người, ta mới phát hiện, ta vẫn như trước, đối với người không hận nổi!"

Nắm đấm của Bạch Tiêu nói lỏng ra, bước chân của hần rất chậm, từng bước từng bước tới chỗ Bạch Nhan.

"Lúc trước, vì sao người... người không dẫn ta đi? Dù là cùng người lưu lạc thiên nhai, dù là ba bữa cơm không tốt, đều tốt hơn lưu lại cái nơi Bạch gia không có tình người!"

Thanh âm thiếu niên mang theo rung động, hai mắt tràn đầy nước mắt: "Nhưng người vì sao rời đi một mình? Vì sao muốn bỏ lại ta? Ta ở Bạch gia chỉ có một người thân là người! Kết quả là, ngay cả người cũng rời bỏ ta!"

"Tiêu Nhi..." bờ môi Bạch Nhan khẽ nhúc nhích, "Thật xin lỗi!"

Sáu năm qua, nàng có Thần Nhi làm bạn, có sư phụ bảo vệ, Bạch Tiêu chỉ có một mình ở Bạch gia sống rong rã sáu năm.

Nàng đối với hần thua thiệt, cả đời không thể đền bù!

"Ta không cần người xin lỗi!" Thiếu niên dè dặt chặt bả vai Bạch Nhan, thanh âm có chút cuồng loạn chột nhu hòa lại, "Ta chỉ muốn người đáp ứng ta, sau này lại không vứt bỏ ta, được chứ?"

Hần một tay ôm lấy Bạch Nhan vào trong ngực, dùng sức ôm chặt thân thể nàng, tựa hồ sợ hãi sau một nhấc nàng sẽ biến mất.

"Được," Bạch Nhan cảm nhận thân thể hần có chút run rẩy, nàng giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hần, giọng nói ảm áp, "Ta sau này, sẽ không lại vứt bỏ người!"

Bạch Tiêu chậm rãi buông lỏng nữ tử trong ngực, nước mắt trên mặt chưa khô, nhưng lộ ra nụ cười đầu tiên trong sáu năm qua: "Nếu như ngoại muốn đi, thì mang ta đi theo, cho dù phải chịu khổ chịu tội, ta cũng không sợ! Chỉ cần ở cạnh ngoại, mọi thứ đều tốt!"

"Ta sẽ không đi."

Nàng trở về vì báo thù, thù chưa báo, sao có thể rời đi?

"Tỷ," Bạch Tiêu do dự nhìn Bạch Nhan, môi mòng khê nhấp, "Kỳ thật, vào đêm ngoại mất tích, ngoại tổ mẫu phái người đi tìm ngoại, dự định đưa ngoại đi Lam gia, lại bị Vu Dung ngăn chặn, ta định cho người mật báo, nhưng người kia không cho ta vào xem ngoại, ngày thứ hai, liền truyền ra tin tức ngoại cùng người bỏ trốn."

Trong đây Bạch Nhan hiện ra một gương mặt từ ái, đáng tiếc, bởi vì mẫu thân nguyên chủ thẹn với Lam gia, nhiều năm qua không có dũng khí bước vào Lam gia một bước.

"Ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu vẫn tốt chứ?"

Lam gia dù sao cũng là nhà ngoại nàng, cho dù ít lui tới, nhưng nàng cảm nhận được, lão phu nhân đối với tỷ đệ các nàng là thật tâm yêu thương.

Những năm qua, Lam lão phu nhân thường phái người đến đưa tỷ đệ qua phủ, đều bị Bạch Tiêu cùng nguyên chủ cự tuyệt.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhan thở dài một tiếng, thật không biết cái tính bướng bỉnh của đôi tỷ đệ này là học từ ai, để người thương yêu bọn họ nhất phải lo lắng.

"Ngoại tổ phụ ốm bệnh nhẹ, Lam gia chỉ dựa vào cữu cữu một người chống đỡ, không thể so sánh với lúc xưa," Bạch Tiêu nhìn Bạch Nhan, "Vội lại, ngoại cũng biết, năm đó ngoại tổ phụ tặng gia bại sản mua vô số đan dược, định cho cữu cữu dùng, nhưng năm đó mẫu thân khẳng định muốn gả cho phụ thân! Có tình ngay lúc đó Bạch gia còn không muốn chuyển nhà tới Đế thành."

Bạch gia không chuyển tới Đế thành, tự nhiên là có nguyên nhân! Còn không phải sợ mẫu thân có Lam gia làm chỗ dựa, hẳn không thể muốn làm gì thì làm? Nếu không về sau Bạch gia thành gia tộc nhất thế phong lưu, lập tức dời tới Đế thành.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Người Lam gia tới

Edit: ThienDa

"Vậy nên...", ánh mắt Bạch Tiêu dần dần lạnh xuống, "Ngoại tổ phụ cùng cữu cữu vì lo lắng cho mẫu thân, liền đem tất cả đan dược đều tặng cho mẫu thân! Nhưng bọn họ không nghĩ đến, mẫu thân lại đem tất cả cho phụ thân!"

Vì mua những đan dược kia, Lam gia chẳng những tiêu hao hết tiền tài, còn đem vô số sản nghiệp đi cầm. Nếu cữu cữu có thể nhờ số đan dược kia mà đột phá, Lam gia sẽ không bị thua thiệt!

Kể quả bọn họ trả giá nhiều như vậy vì đan dược, đều thành Bạch Chấn Tường!

Lam gia cũng bởi vậy tuột dốc qua nhiều năm.

"Ngoại tổ phụ như thế nào mà sinh bệnh?" Bạch Nhan khẽ nhíu mày, hỏi.

Nói đến đây, sắc mặt Bạch Tiêu lạnh hơn, trong mắt ẩn chứa phần nộ.

"Còn không phải bị Bạch Chấn Tường chọc tức!"

Lần này, Bạch Tiêu ngay cả phụ thân đều không có gọi, trực tiếp dùng thẳng tên.

"Ngoại tổ phụ từ khi mẫu thân bỏ mình, thân thể ngày càng lui bại, sáu năm trước ngoại lại mất tích, hẳn càng lo lắng thêm sinh bệnh, khoảng thời gian trước, biểu muội và Bạch Chi phát sinh xích mích, đánh một trận, hai người đều bị thương, ai ngờ Bạch Chấn Tường không biết tốt xấu tìm ngoại tổ phụ tính sổ, làm hẳn tức đến ngất đi."

Bạch Nhan nhớ rõ, ngày đó trước khi nàng rời đi, thân thể ngoại tổ phụ có vẻ không tốt, lại thêm nàng mất tích liền bị đả kích, đã có phần không dậy nổi.

Nếu không Bạch Chấn Tường không có lá gan tới Lam gia kêu gào, đồng thời đem ngoại tổ phụ tức đến bệnh.

"Lấy thực lực Lam gia, mua đan dược đều không thành vấn đề, vì sao ngoại tổ phụ bệnh lâu như vậy mà không có hồi phục?" Bạch Nhan nhẹ nhẹ vỗ cằm, đem nghi ngờ trong lòng hỏi.

Bạch Tiêu lắc đầu: "Tình huống cụ thể ta cùng không rõ, nếu không, chúng ta đi Lam gia thăm ngoại tổ phụ?"

"Được."

Bạch Nhan gật đầu.

Nhưng thật trùng hợp, ngay thời điểm nàng muốn đi Lam gia, Lam gia lão phu nhân đặc nghe được tin tức nàng trở về, lập tức phái người tới Bạch gia.

Lúc này, trong hành lang Bạch gia, một lão ma ma đang ngồi, trong tay nàng cầm chén trà uống một ngụm rồi đặt xuống, hỏi: "Lão phu nhân chúng ta tốt xấu gì cũng là ngoại tổ mẫu của Bạch Đại tiểu thư, ngoại tổ mẫu nhớ thương cháu gái mình mà sinh tật, các người còn muốn ngăn cản ta đón nàng hay sao?"

Thanh âm lão ma ma thật phần trung khí, ánh mắt sắc bén, khiến Bạch Chấn Tường khẽ nhú mày.

Nói thật, hẳn không muốn để nữ nhi tiếp xúc với Lam gia! Ngay cả Bạch Tiêu thường xuyên đi Lam gia đều bị hắt ánh mắt cho đau mà quay về!

"Nhan Nhi vừa trở về, thân thể có bệnh nhẹ, chỉ sợ không thể qua Lam gia các người..."

Bạch Chấn Tường chưa nói xong, liền trông thấy Bạch Nhan dưới ánh nắng đi tới, theo sau là Bạch Tiêu, trong nháy mắt, lời nói bị chặn trong cổ họng, sắc mặt hẳn rất khó xử.

"Người là người ngoại tổ mẫu phái tới đón ta sao? Đã như vậy chúng ta liền đi, đừng để ngoại tổ mẫu sốt ruột chờ."

Bạch Nhan phảng phất như không thấy sự tồn tại của Bạch Chấn Tường, đi thẳng tới lão ma ma bên cạnh, mở miệng nói.

Lão ma ma hơi kinh ngạc, nàng lúc trước tới đón Bạch Nhan mấy lần, đều bị nàng cự tuyệt, lần này, nàng vậy mà đồng ý rồi?

"Bạch Nhan!" Bạch Chấn Tường tức giận đứng lên, "Đừng quên, nữ nhi gả ra như bát nước hắt đi, mẫu thân người gả cho ta, chính là thê tử của ta, mà người cùng Tiêu Nhi, cũng là huyết mạch Bạch gia! Đối với các người mà nói, Lam gia là người ngoài! Không có sự cho phép của ta, các người tuyệt đối không thể về Lam gia!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lam gia lão phu nhân (1)

Edit: ThiênDa

Bạch Nhan bị sự vô sỉ này làm cho bật cười: "Ta ngược lại hôm nay mới biết, trên người ta chảy chính là huyết mạch Bạch gia, ta còn tưởng rằng, người chỉ là bổ dưỡng của ta."

"Làm càn!" Bạch Chấn Tường vỗ một chưởng lên bàn, nổi trận lôi đình, "Người cái đồ hỗn trướng đại nghịch bất đạo, dám nói lão tử người là bổ dưỡng, hôm nay lão tử không giáo huấn người, người thật đúng là vô pháp vô thiên! Người tới, đem gia pháp lấy ra, hôm nay không cho bất cứ người nào đứng ta cầu tình!"

Đôi mắt Bạch Nhan khẽ híp lại, bàn tay sinh ra âm kinh, có thể cùng hắn ta giương cung bạt kiếm, ngay lúc này thanh âm nghiêm khắc của lão ma ma truyền đến.

"Dừng tay!" Nàng từ ghế đứng lên, chén trà trong tay cũng đập xuống bàn, "Bạch gia chủ, Bạch phủ các người vong ân phụ nghĩa, đã khi dễ người Lam gia chúng ta, hiện tại còn muốn giáo huấn Bạch đại tiểu thư, đề ta nhắc lão phu nhân tìm thời điểm vào cung hảo hảo nói chuyện với Thái hậu một chút."

Lúc mà Lam Nguyệt còn sống, Thái hậu rất thương nàng, vốn muốn gả nàng cho hoàng tử, không biết sao Lam Nguyệt khẳng khái không muốn vào cung, Thái hậu đành từ bỏ.

Nếu không phải Bạch Nhược làm Thái tử phi, thêm thái hậu tuổi tác đã cao, dộc lòng hướng Phật, Bạch Chấn Tường cũng không cả gan làm loạn như vậy!

"Bạch Nhan, nếu như hôm nay người dám cùng người Lam gia rời đi, thì sau này, người không còn là huyết mạch Bạch gia! Hi vọng chính người suy nghĩ thật kỹ!" Bạch Chấn Tường lộ ra vẻ mặt cao ngạo, nghiêm nghị nói.

Bạch Nhan khòe môi hơi giương lên: "Cầu còn không được."

Cầu còn không được?

Bạch Chấn Tường lập tức mở to hai mắt, thở hổn hển không ngừng, hiển nhiên là bị chọc tức.

Hỗn trưởng này vừa nói cái gì? Cầu còn không được? Nàng thà lựa chọn một gia tộc đã xuống dốc như Lam gia, cũng muốn rời đi gia tộc thịnh vượng như Bạch gia?

"Cút!" Bạch Chấn Tường phần nộ quát to một tiếng, "Ngươi lập tức cút khỏi đại môn Bạch gia, sau này, Bạch Chấn Tường ta không có nữ nhi này!"

"Còn có ngươi! " Ánh mắt hần dò sang Bạch Tiêu đang đứng bên cạnh Bạch Nhan, sắc mặt tái xanh, "Ngươi bót qua lại với cái nghịch nữ này, miễn cho bị nàng làm hư! Dù sao ngươi cũng có Nhượng Nhi là tỷ tỷ ưu tú, bót cùng loại người này kết giao!"

Bạch Tiêu đang định quay người rời đi, nghe Bạch Chấn Tường nói những lời này, cũng không quay đầu lại, nói: "Trên đời này không có ai so được với tỷ tỷ, Bạch Nhượng tính là cái gì?"

"Bạch Tiêu!" Bạch Chấn Tường đứng phắt dậy, nắm chặt nắm đấm run run, "Ngươi dám đi ra ngoài thử một bước!"

Hiển nhiên, Bạch Tiêu sẽ không cho Bạch Chấn Tường mặt mũi, hần ném xong lời này, thân ảnh tuyết trường sam màu trắng đã bước ra ngoài phòng, hướng theo phía Bạch Nhan mà đi.

Sắc mặt Bạch Chấn Tường hết sức khó coi, đáng tiếc, Bạch Tiêu không phải như Bạch Nhan, hần có thể không đau lòng đem Bạch Nhan đuổi ra khỏi Bạch gia, nhưng Bạch Tiêu, là nhi tử duy nhất của hần!

Bạch gia không thể không có người kế thừa!

Lão ma ma không biết khi nào cũng rời đi, Vu Dung nhìn phương hướng đám người kia đi, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng, khóc không thành tiếng: "Tướng công, ta biết ở trong lòng Tiêu Nhi, ta cùng tỷ muội Nhượng Nhi từ đầu đến cuối đều là người ngoài, vì để cho quan hệ tướng công và Tiêu Nhi tốt lên... không bằng tướng công bỏ ta đi, ta sẽ dẫn Chỉ Nhi rời khỏi đây."

Vốn lửa giận đầy mình, Bạch Chấn Tường nghe Vu Dung khóc lóc kể lể, tức giận trong lòng càng sâu.

"Đây đều do Bạch Tiêu không biết nhìn người, có liên quan gì tới ngươi? Nha đầu Bạch Nhan dụng tâm hiểm ác, so ra kém chân tình của Nhượng Nhi đối với Tiêu Nhi, sớm muộn hần sẽ nhận ra, hần đã phạm phải sai lầm!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lam gia lão phu nhân (2)

Edít: ThiênDa

Bạch Nhan tiếp cận Tiêu Nhi, còn không phải muốn nhờ Tiêu Nhi tiếp nhận nàng?

Một nữ nhân chưa lập gia thất đã mang thai, dù cho Bạch gia nhận lấy xấu hổ, hần bắt quá chỉ muốn phạt nàng thôi, không ngờ, nàng chẳng những không hối cải, còn hăm hại mẫu nữ Dung Nhi.

Chỉ bằng điểm này, hần sẽ không để nàng làm nữ nhi Bạch gia!

Sau khi Bạch Nhan rời khỏi đại sảnh, nàng dừng bước, gió nhẹ thổi qua phất một góc tay áo.

"Tiêu Nhi, ngươi dự định lưu lại Bạch gia, hay muốn cùng ra rời đi?"

Bạch Tiêu trầm mặc nửa ngày mới ngẩng đầu lên, con ngươi kiên định nhìn Bạch Nhan.

"Tỷ, lúc trước bởi vì ta không có đủ thực lực, mới để cho ngươi bị người khi dễ, nhưng sáu năm qua ta không ngừng cố gắng, tại Bạch gia đã đứng vững bước chân." Dung nhan Bạch Tiêu tuấn mỹ, tựa hồ tỏa ánh hào quang, "Ta muốn đoạt hết thảy những gì thuộc về chúng ta! Ta sẽ không để Bạch gia mà mẫu thân đánh đổi rơi vào tay mẫu nữ Vu Dung."

"Ta càng nghĩ là sẽ bảo vệ ngươi, không để mọi người khi dễ!"

Edit: ThienDa

Ánh mắt thiếu niên lướt qua phần bụng bằng phẳng của Bạch Nhan, tâm hần nhũn ra, hốc mắt mõi mệt.

Hắn không hỏi Bạch Nhan đứa bé kia đâu, hắn không thấy Bạch Nhan mang hài tử về, hắn đoán, đứa bé này ngoài ý muốn sinh non.

Năm đó Bạch Nhan không có thực lực, có thể tồn tại trên thế giới này đã không dễ, sao có thể bảo hộ đứa bé?

"Tiêu Nhi," Bạch Nhan cho Bạch Tiêu một cái ôm ấm áp, "Người không cần khổ cực như vậy, nếu như người muốn toàn bộ giang sơn, ta đều có thể đoạt lấy cho người."

Bạch Tiêu cười cười, lời của Bạch Nhan hắn không cho là đúng, chỉ cho rằng Bạch Nhan muốn làm hắn vui vẻ mà thôi.

Sáu năm, cho dù hắn trưởng thành nhanh, nhưng cũng không có khả năng nắm được Lưu Hòa quốc.

"Tỷ, ta đã quyết định, lấy thực lực của ta bảo vệ người, hôm nay có Tôn ma ma tới đón người, ta trước không thể cùng người về nhà ngoại."

"Tốt," Bạch Nhan nhướn mày, tiến đến bên cạnh Bạch Tiêu, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, "Người đã quyết định, ta sẽ không ngăn cản người, nếu người có thể tìm ra nhân tuyến (*) Bạch gia, thì hãy đi tìm ta, ta sẽ cho người gặp một người."

(*) nhân tuyến: chỉ người giám thị, giám sát, theo dõi, bí mật tìm tòi thông tin

Nhân tuyến?

Bạch Tiêu ngơ ngác một chút, Bạch Chấn Tường cho người giám thị hắn?

Đương lúc Bạch Tiêu nghi hoặc làm sao Bạch Nhan phát hiện ra nhân tuyến, Bạch Nhan đã theo lão ma ma ra ngoài viện.

Trước khi rời đi, con người Bạch Nhan giống như lơ đãng đảo qua một cây đại thụ, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Xem ra, hắn là tới thời điểm giúp Tiêu Nhi diệt những nhân tuyến này trước...

Nam nhân ẩn trên thân cây đang nhìn chăm chăm Bạch Tiêu bị giật nảy mình, hắn ẩn sâu như vậy, phé vật kia làm sao phát hiện?

Nhất định là trùng hợp thôi!

Nam nhân ở trong lòng tự an ủi mình, không suy nghĩ nhiều tới cái nhìn kia của Bạch Nhan, càng không biết, hắn cách ngày chết còn không xa...

.....

Sáu năm trước, Bạch Nhượng còn chưa gả cho đương kim Thái tử, lúc đó Lam gia, cho dù Lam lão gia tử còn ốm liệt giường, khách vẫn đến đầy nhà.

Bây giờ mới qua ngắn ngủi sáu năm, cổng rất quanh quẽ, chỉ có ngẫu nhiên vài người đi ngang qua, đa số toàn đi đường vòng, bởi vì sợ phải đắc tội Bạch gia.

Giờ phút này, Bạch Nhan đứng tại cổng Lam gia, nhìn qua đại môn tiêu điều, sắc mặt bình tĩnh che dấu sóng gió mãnh liệt nơi đáy mắt.

"Bạch tiểu thư, mời, lão phu nhân đợi người đã lâu." Lão ma ma làm động tác mời, thái độ có phần cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lam gia lão phu nhân (3)

Edit: ThienDa

"Phía trước dẫn đường."

Bạch Nhan hướng lão ma ma nhẹ gật đầu, theo lão ma ma bước vào cửa.

Sân Lam gia cùng Bạch gia xa hoa có khác biệt, ngược lại có cảm giác son thủy thanh nhã, lộ ra vẻ an tĩnh tường hòa.

Bạch Nhan vừa bước mấy bước, liền trông thấy ở nơi không xa, một lão nhân tóc mai bạc trắng, chống quai trượng vội đi về phía nàng.

"Nhan Nhi, ngươi là Nhan Nhi?" Lão phu nhân nước mắt chực trào, đứng trước mặt Bạch Nhan, bàn tay thô ráp run rẩy hướng phía khuôn mặt nàng, "Hài tử, những năm qua ngươi chịu khổ rồi!"

Một câu chịu khổ, để trong lòng Bạch Nhan chùng xuống, nàng nhắc tay đỡ lấy thân thể lão phu nhân đang run rẩy: "Ngoại tổ mẫu, ta tới thăm người."

"Về rồi thì tốt, về rồi thì tốt," giọng nói của lão phu nhân không ngừng run rẩy, "Ngươi hiện tại trở về, trước hết ở Lam gia vài ngày, Tôn ma ma, đi chuẩn bị phòng cho biểu tiểu thư."

"Vâng," Tôn ma ma cong người cung kính đáp, "Bất quá, thưa lão phu nhân, nô tỳ cho rằng Bạch tiểu thư có thể muốn ở tại Lam gia chúng ta."

Lão phu nhân khẽ giật mình, nghiêm mặt nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nhan Nhi dù sao cũng là nữ nhi Bạch gia, bây giờ Tôn ma ma nói sẽ ở hẳn tại Lam gia, ở Bạch gia khẳng định đã có chuyện.

"Bẩm lão phu nhân, lúc nô tỳ đi đón Bạch tiểu thư, Bạch gia chủ nói đã gả đại tiểu thư cho hán làm thê tử, như vậy Lam gia với Bạch tiểu thư là người ngoài! Nếu như nàng cứ khẳng khái đi Lam gia, liền trục xuất nàng khỏi gia môn!"

Đại tiểu thư trong miệng Tôn ma ma, hiển nhiên là Lam Nguyệt, trước khi Lam Nguyệt xuất giá, nàng vẫn xưng hô như vậy, đến bây giờ vẫn chưa từng thay đổi.

"Hay cho một tên Bạch Chấn Tường!" Lam lão phu nhân thập phần tức giận, "Nếu như năm đó không có Lam gia, hẳn sẽ có thành tựu như hôm nay? Hiện tại cánh cứng cấp rồi, liền nói Lam gia là người ngoài? Cái loại phụ thân bạch nhãn lang, không cần có cũng được!"

Nói xong, lão phu nhân cầm tay Bạch Nhan, từ ái nói: "Nhan Nhi, ngươi về sau ở lại Lam gia, Bạch gia không muốn ngươi, ngoại tổ mẫu nuôi ngươi! Chỉ cần ngoại tổ mẫu còn có một miếng ăn, sẽ không để cho ngươi bị đói!"

"Ngoại tổ mẫu, ta sẽ ở lại Lam gia vài ngày, nhưng sẽ không ở luôn," Bạch Nhan nhìn lão phu nhân định nói thêm gì, vội vàng ngắt lời, "Người yên tâm, ta ở Lưu Hỏa quốc còn có chỗ ở, nếu là ta thật cần giúp đỡ, ta sẽ tới Lam gia tìm người."

Lão phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay Bạch Nhan, khẽ thở dài một tiếng: "Cái tính tình này của ngươi, cùng ngoại tổ phụ bướng bỉnh giống nhau, thôi thôi, ta cũng không miễn cưỡng ngươi, ngươi rảnh rồi tới thăm lão nhân gia ta là đủ."

Trước kia Bạch Nhan đối với những thân nhân này ít tiếp xúc, nàng chỉ biết Bạch Tiểu thư đối xử với nàng rất tốt, nhưng bây giờ, nghe những lời này của lão phu nhân, nàng mới hiểu được, Bạch Nhan trước đây bỏ lỡ nhiều thế nào?

"Ta nghe nói ngoại tổ phụ bị bệnh, hiện tại đã tốt hơn chưa?" Bạch Nhan nghĩ tới vấn đề của Lam lão gia tử, nhú mày hỏi.

"Vẫn là như thế," ánh mắt lão phu nhân âm trầm, "Nhan Nhi, ta dẫn ngươi đi thăm ngoại tổ phụ, kỳ thực những năm này, ngoại tổ phụ thường xuyên nhắc tới ngươi, chỉ sợ ngươi ở bên ngoài chịu ủy khuất."

Đứng nhìn Lam lão gia tử tính tình quật cường, năm đó Bạch Nhan không từ mà biệt hẳn đã tuyên bố nàng không phải ngoại tôn nữ của Lam gia!

Nhưng sáu năm qua, hẳn chưa từng quên nàng, nhất là hôm nay, nghe tin nàng trở về, hẳn lập tức phân công người tiếp đón.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tứ phẩm đan dược (1)

Edit: ThiênDa

"Nương."

Lúc này, phu nhân đứng bên cạnh lão phu nhân dịu dàng cười một tiếng: "Nhan Nhi lần đầu tới Lam gia, ta sợ hạ nhân chuẩn bị không tốt, nên ta đích thân đi chuẩn bị phòng."

"Tốt, Nhượng Lan, chuyện này làm phiền ngươi," lão phu nhân mỉm cười, "Nhan Nhi, đây là mẹ ngươi, mấy năm qua ngươi chưa từng tới Lam gia, chắc là còn chưa quen thuộc, đứng, ngươi còn có ba biểu ca, một biểu muội, đến lúc ta lại giới thiệu cho ngươi biết."

Nghe vậy, Bạch Nhan quay đầu nhìn Đồng Nhượng Lan, đồng thời Đồng Nhượng Lan cũng ngẩng lên nhìn nàng, nở nụ cười thân thiện.

"Nhan Nhi, ngoại tổ phụ ngươi hẳn là đời không được, ta trước mang ngươi qua gặp hắn một chút." Lão phu nhân lại vỗ vỗ tay Bạch Nhan, khuôn mặt lộ ra nụ cười hiền lành.

Bạch Nhan cũng không nhiều lời, trực tiếp đỡ lấy thân thể đang run rẩy của lão phu nhân, một nha hoàn đi trước dẫn đường, hướng về phía sương phòng.

Bốn chân giường lớn khắc hoa, Lam lão gia từ thân thể ốm bệnh dựa lưng vào vách tường, mắt lão quét về phía nam nhân tuần mỷ đang thất thần, lập tức trừng mắt một cái: "Làm sao? Muốn gặp xú nha đầu như vậy? Ngươi còn không mau lăn đi, lão nhân ta không cần ngươi chiếu cố."

Nam nhân có chút xấu hổ: "Ta đương là cứu cứu, chất nữ trở về nhất định không thể không gặp, huống chi, là ai từ khi Tôn ma ma rời đi vẫn giường mất ra ngoài nhìn?"

"Buồn cười! Ta lại muốn gặp xú nha đầu kia? Ngươi cũng không nhìn một chút nha đầu kia không xem trọng ta nhiều năm không hề liếc mắt một cái, cuối cùng còn làm ra chuyện chưa thành thân đã mang hài tử! Chưa thành thân cũng thôi đi, coi như Bạch gia không cần nàng, Lam gia ta không phải không có khả năng nuôi một đôi cô nhi quả mẫu, nhưng ngươi nhìn nha đầu này làm ra chuyện tốt gì? Thế nhưng không từ mà biệt!"

Lam lão gia từ càng nói càng kích động, sắc mặt đỏ lên, dọa đến nam nhân kia vội vàng vuốt ngực lão gia từ.

"Vũ Nhi, ngươi nói xem, đời trước ta đã tạo nghiệt gì, mới rước lấy một đôi mẫu nữ đem ta sống sờ sờ ra tức chết!"

"Phụ thân, ngươi bớt giận," Lam Vũ sợ Lam lão gia từ tức giận quá độ, vội vàng an ủi, "Muội muội lúc ấy không hiểu rõ người, mới bị người lừa bịp, về phần Nhan Nhi, mặc dù ta tiếp xúc với nàng không nhiều, nhưng cũng biết cách làm người của nàng, không có khả năng cùng người cầu thả, nhất định là có kẻ hãm hại!"

"Ngươi cứ vì nàng giải vây đi!" Lam lão gia từ hừ một tiếng, đôi mắt không không chế được nhìn ra ngoài cửa, "Tôn ma ma tới Bạch gia đã được một lúc, vì sao không đón được xú nha đầu kia? Vũ Nhi ngươi qua nhìn một chút, đừng để người Bạch phủ khi dễ lão ma ma Lam gia."

Lam Vũ bĩu môi, lo lắng cho Nhan Nhi cứ việc nói thẳng, còn đem lão ma ma ra, còn không biết Nhan Nhi tới, đối mặt với tình tình quật cường như trâu của phụ thân, liệu có bị dọa sợ...

Đúng lúc này, Lam Vũ nghe thấy tiếng trò chuyện của Lam lão phu nhân cùng một nữ tử, đáy mắt hắn hiện lên tia mừng rỡ: "Phụ thân, là mẫu thân cùng Nhan Nhi tới."

Ngón tay Lam lão gia từ run lên, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt liếc về phía cổng rồi lập tức thu hồi lại, hừ lạnh một tiếng: "Tới thì tới, ngươi cần gì phải kích động như vậy?"

"Ngươi cứ giả vờ đi."

Trong lòng Lam Vũ thầm mắng lão phụ thân một chút, cũng không để ý tới hắn nữa, hắn rời giường đi ra phía cửa.

Vừa đến cửa, cửa phòng liền bị đẩy ra, một nha hoàn dẫn đầu tiến đến, cung kính nói: "Lão gia chủ, lão phu nhân cùng Bạch tiểu thư tới."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tứ phẩm đan dược (2)

Edit: ThienDa

Lam lão gia từ không cử động, tựa như không nghe thấy lời của nha hoàn, nhưng mà hắn nhìn không được quét về phía cửa.

Dưới ánh mặt trời, một thân bạch y tuyệt thế như họa rơi vào mắt bọn họ.

Năm đó Bạch Nhan, cho dù chưa từng bước vào Lam gia, nhưng lúc còn nhỏ có gặp qua Lam Vũ.

Khi đó Bạch Nhan nhỏ gầy, tính tình nhu nhược, nàng thường hay nép sau lưng Bạch Tiêu khi đó thấp hơn một cái đầu, không dám gặp mặt.

Nhưng hôm nay, nữ tử lớn đến duyên dáng yêu kiều, nụ cười tự tin mà hoàn mỹ, trên người không có bóng dáng khiếp nhược ngày trước.

Lam Vũ trong lòng cảm thán, những năm rời khỏi Bạch gia, nàng đã thay đổi lớn như thế.

"Hừ!" Lam lão gia từ quét mắt nhìn Bạch Nhan, hừ lạnh nói, "Ai bảo các ngươi mang nha đầu này tới? Ta không muốn nhìn thấy nàng!"

Lão phu nhân liếc Lam lão gia tử: "Đã như vậy, ta liền mang Nhan Nhi đi! Miễn cho nàng vừa về đã bị người gào lớn!"

Dứt lời, nàng quay người, diu Bạch Nhan nói: "Nhan Nhi, chúng ta đi, về sau đừng lại gặp lão nhân này."

"Người..." Lam lão gia tử hít khí không thông, ho kịch liệt hai tiếng.

Lam Vũ vội tiến đến vuốt ngực cho lão gia tử.

Lam lão gia tử thật vất vả mới thuận khí, gương mặt đỏ bừng nói: "Về cũng đã về, lại đem đuổi đi, thế nhân sẽ nói ta là lão đầu không có thân tình! Vậy ta phải cố cho nàng lưu lại."

Edit: ThienDa

Lão bà tử này, lại không biết hấn muốn hạ bậc thang? Đã không phối hợp một chút, còn để hấn buông thể diện cho nàng ở lại.

"Nhan Nhi người xem ngoại tổ phụ người không thành thật chút nào, vừa rồi biết tin người trở về, hấn để Vũ Nhi tìm Tôn ma ma tới đón người, kết quả Vũ Nhi động tác chậm chạp một chút, kém chút nữa là bị lão nhân này mắng chết." Khuôn mặt lão phu nhân toàn ý cười, bây giờ Nhan Nhi trở về, lòng của bọn hấn có thể buông xuống.

Lão gia tử bị lão phu nhân vạch trần, lập tức dựng râu tròng mắt, tức giận tới khuôn mặt một mảnh đỏ bừng.

"Cứu cứu, ta có thể xem một chút rốt cuộc ngoại tổ phụ bị bệnh gì?" Bạch Nhan quay đầu nhìn Lam Vũ, nói.

Lam Vũ ngăn người, bất quá cũng không có nghĩ nhiều, khẽ gật đầu: "Người muốn nhìn có thể tùy tiện nhìn, bệnh của phụ thân, đã không có biện pháp..."

Lam Vũ đang nói lời này, Bạch Nhan đã đi về phía giường lão gia tử, nàng chỉ kiểm tra sơ qua một lần, cho kết quả đại khái.

"Thân thể ngoại tổ phụ các chức năng đã thoái hóa, khí quan cũng gần như suy kiệt, nếu như tiếp tục, có lẽ ngoại tổ phụ không chống đỡ được mấy năm."

Trái tim Lam Vũ co lại, cười khổ nói: "Ta tìm đan dược sư xem qua bệnh của phụ thân, bọn họ nói cùng người không sai biệt lắm, hơn nữa, bọn họ còn nói, chỉ có Tứ phẩm đan dược Sinh Hóa Tái Tạo hoàn mới có thể cứu hấn, chỉ là...trên đại lục, đan dược rất trân quý, cho dù là Hoàng tộc, cũng chỉ có vài viên Tứ phẩm đan dược..."

Nhiều năm trước, Lam gia dùng hết khả năng, vì Lam Nguyệt chuẩn bị nhiều đan dược, những đan dược kia đều là Tam phẩm, đừng nghĩ Tam phẩm và Tứ phẩm hơn kém một bậc, giá cả lại trên trời dưới đất.

Huống chi, tại Lưu Hỏa Quốc, đan dược sư Tứ phẩm không nhiều.

Bạch Nhan nhìn Lam Vũ, lại nhìn Lam lão gia tử và lão phu nhân, tay sờ trên mũi, nói: "Thật sự trùng hợp, ở chỗ ta vừa vặn có một viên Sinh Hóa Tái Tạo hoàn, bất quá, viên Sinh Hóa Tái Tạo hoàn là sư phụ ta lúc luyện tập luyện chế ra, hiệu quả cũng bình thường, nhưng cứu ngoại tổ phụ thì không có vấn đề gì."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tứ phẩm đan dược (3)

Edit: ThienDa

Viên Sinh Hóa Tái Tạo hoàn này là lúc nàng vừa mới dạy mấy vị sư phụ luyện chế, khi bọn hấn luyện tập.

Mặc dù là luyện tập, nhưng dù sao cũng thành công, nàng vì không muốn lãng phí nên thu hồi lại, định mang đi bán.

Lam Vũ hô hấp căng thẳng, vội vàng đề bả vai Bạch Nhan: "Người nói thật? Người thật sự có Sinh Hóa Tái Tạo hoàn?"

Lão phu nhân cũng chấn kinh, nhưng nàng so với Lam Vũ lại nói khác.

"Nhan Nhi, ý của người là, người bán một đan dược sư Tứ phẩm làm sư phụ?"

Đan dược sư Tứ phẩm, ngay cả Hoàng tộc cũng xem là thượng khách!

Nhanh Nhi khổ cực như vậy, có thể bán đan dược sư Tứ phẩm làm sư phụ?

Bạch Nhan nhẹ vỗ cằm, á một tiếng: "Ân, xem như vậy đi."

Mấy sư phụ của nàng, nào phải chỉ là đan dược sư Tứ phẩm? Bất quá trên phiên đại lục này, thuật luyện đan cùng của nàng ở Hoa Hạ có chút khác biệt.

Đặc biệt ở chỗ, thuật luyện đan ở Hoa Hạ luyện ra đan dược càng thêm tinh thuần.

Cho nên bọn hắn từ Nhất phẩm đan dược bắt đầu học lại, đó là lý do có viên Tứ phẩm đan dược này.

Lão gia tử không phải người bình thường, phản ứng cùng người khác tự nhiên không giống.

Hắn chỉ hơi khiếp sợ, sau đó sắc mặt lại như cũ, nghiêm khắc nói: "Người bán một đan dược sư Tứ phẩm làm vì sư, đó là chuyện cực tốt, nhưng người bắt hắn luyện chế đan dược cứu ta, hắn chẳng lẽ không có ý kiến? Người vẫn là đem đan dược cất đi, thật vất vả mới có cơ hội như vậy, sao có thể làm ra sự tình này?"

Lão gia tử ngữ khí mặc dù nghiêm túc, nhưng căn bản là đang cân nhắc kỹ.

Dù sao, những năm gần đây, hắn ít liên hệ cùng những đan dược sư, những đan dược sư đều là người thành tinh, hắn tận mắt thấy một nữ học đồ đem đan dược cầm đi cho nhà, kết quả, kếm chút nữa bị đan dược sư kia đánh chết."

Lão gia tử rất không hi vọng những khổ cực của Bạch Nhan, bởi vì hắn mà bỏ lỡ một vị sư phụ lợi hại như thế.

Bạch Nhan nhướng nhướng mày: "Sư phụ ta rất thương ta, hắn sẽ không có ý kiến, với lại, ngay cả sủng vật nhà ta, ăn đan dược như ăn đậu."'

Lão gia tử vốn còn muốn nói thêm, liền nghe thấy sủng vật nhà nàng đem đan dược ra ăn như ăn đậu, tức khắc đau lòng, khuôn mặt giật giật một cái.

"Một đám bại gia tử!"

Đan dược là cái gì? Là vật mà trong thiên hạ ai cũng thiết tha mơ ước, vậy mà, hai sư đồ này đem đan dược cho sủng vật ăn như đường đậu?

Bạch Nhan lấy bình sứ đem cho Lam Vũ: "Trong này là Sinh Hóa Tái Tạo hoàn, người cho ngoại tổ phụ ăn, vài ngày sau thân thể sẽ bình phục."

Bàn tay Lam Vũ có chút run rẩy, trong cái lọ này thế nhưng là Tứ phẩm đan dược, làm hắn không thể không kích động.

Lão gia tử nhìn tay Lam Vũ run rẩy, tâm nhảy dựng lên, sợ Lam Vũ tay run một cái, đem bình sứ đập vỡ.

Còn tốt, tay Lam Vũ nắm chặt bình sứ, rất thận trọng mở nắp bình, đổ ra một viên đan dược màu lục, đưa tới trước mặt lão gia tử.

"Cha, người nhanh ăn vào đi."

Lam Vũ vội vàng thúc giục.

Giờ nhắc này, Lão gia tử cũng không phát hiện, tay của hắn cũng run rẩy đến lợi hại, tốn nhiều sức lực, mới tiếp được đan dược trong tay Lam Vũ.

"Xứ nha đầu, ta cho người biết, đừng nghĩ tới dùng một viên thuốc thu mua ta! Nếu như không giải thích một chút nguyên nhân người bỏ đi, ta và người liền không xong!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lần gặp mặt không tốt đẹp (1)

Edit: ThiênDa

Nói xong, Lão gia tử một mạch đem đan dược ăn vào, đan dược đi vào miệng, hóa thành một dòng nước ấm, chậm rãi lưu chuyển khắp lục phủ ngũ tạng của hắn.

Lúc này, Lão gia tử cảm nhận được thân thể của mình được dòng nước ấm chữa trị, cái cảm giác thoải mái này, từ nhiều năm qua, trước khi bị bệnh liệt giường thì chưa từng có, thoải mái tới mức hắn muốn cười sang sảng hai tiếng.

Thế nhưng để không mất mặt, lão gia tử đem cảm giác thống khoái kia đè ép xuống.

"Đan dược đã ăn vào, bây giờ có thể nói cho ta, người vì sao không từ mà biệt?" Tay hắn vuốt chòm râu bạc, mặt không biểu tình, giọng điệu nghiêm

khắc hỏi.

Vừa nghĩ tới chuyện năm đó, đôi mắt Bạch Nhan chìm xuống: "Chưa thành thân đã mang thai không phải chủ ý của ta, là Bạch Nhượng gây nên, nàng vì muốn có Nhị hoàng tử, liền hạ được ta, khiến ta thân bại danh liệt, nàng có thể thay ta gả vào Hoàng tộc."

Nắm tay Lam lão gia từ bỗng dưng xiết chặt, ngay cả Lam Vũ cùng Lam lão phu nhân cũng cảm thấy khí tức biến hóa.

Phảng phất có mưa to gió lớn sinh trường từ Lam lão gia từ mà ra, bầu không khí trong phòng đều theo Bạch Nhan bị đè nén.

"Phát sinh chuyện lớn như vậy, tại sao ngươi không nói cho ta?" Lam lão gia từ thanh âm tức giận, quát lớn.

"Ta ngay cả cơ hội từ biệt Tiêu Nhi cũng không có, làm sao có thể trở về?" thần sắc Bạch Nhan bình tĩnh, "Năm đó, Bạch Chấn Tường không ở nhà, Vu thị cùng Vu Dung vì lợi ích, muốn đem ta bán cho Tiền gia làm thiếp, ta là thừa dịp người nhà họ Tiền đưa ta ra ngoài mà chạy trốn."

Lam lão gia từ hô hấp càng ngày càng gấp, nắm đấm cũng run rẩy thêm lợi hại.

Hắn khẽ nhắm hai mắt lại, giống như làm vậy mới có thể dịu đi nội tâm đau đớn.

Thật lâu, hắn mới mở mắt, trong đời này, hắn nói duy nhất một câu thành thật mà ôn hòa.

"Hải tử, là ta hiểu lầm ngươi."

Hải tử Lam gia, ở Bạch gia rốt cuộc là chịu bao nhiêu ủy khuất? Nực cười là hải tử đầu đến cuối cho rằng Bạch phủ không dám khất khe, nên mới không phát hiện đứa cháu ngoại ở Bạch phủ chịu hà khắc!

"Nhan Nhi," đáy mắt Lam Vũ tràn đầy đau lòng, tâm hắn đau khi Bạch Nhan tuổi còn nhỏ mà trải qua sự tình tàn khốc như vậy, "Lúc trước, ngươi từ trong tay Tiền gia chạy ra, vì sao không tới Lam gia? Cứu cứu cùng ngoại tổ phụ, nhất định sẽ làm chủ cho ngươi!"

Bạch Nhan vừa cười vừa nói: "Dù các ngươi tin tưởng ta, thế nhân cũng không tin, lúc đó dù sao ta cũng là nữ nhi Bạch gia, nếu Vu Dung cưỡng ép mang ta đi, dư luận nhất định đứng về phía Bạch gia, ta cũng không có năng lực phản kháng."

Cũng may, giờ nàng đã có năng lực, ngày đó bị tổn thương, nhất định phải hoàn trả gấp trăm gấp ngàn lần!

"Tiêu Nhan Nhi," lão phu nhân vỗ vỗ tay Bạch Nhan, đau lòng thở dài một tiếng, "Những chuyện này ngươi có nói với Tiêu Nhi không?"

Bạch Nhan lắc đầu: "Nếu Tiêu Nhi biết ta kém chút nữa bị bán, nhất định sẽ lao đi tìm Vu Dung tính sổ, mà bây giờ ta có ít chuyện muốn tra, tra rõ ràng trước đã, nên đành để Bạch gia sống tạm."

Lam lão gia từ hiển nhiên đã bị chọc tức không rõ, ngực đè nén cổ đau đớn, hắn dùng sức hòa hoãn mấy hơi, nói: "Mấy ngày này ngươi ở lại Lam gia, cái gì cũng không cần quản! Lũ hỗn đản Bạch gia dám tìm tới cửa, lập tức đem bọn hắn đánh đuổi ra! Ta còn không có vô dụng đến mức ngay cả ngoại tôn nữ cũng không bảo vệ được!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Lần gặp mặt không tốt đẹp (2)

Edit: ThienDa

"Mặt khác," Lam lão gia từ nhìn Lam Vũ, sắc mặt nghiêm túc, "Ngươi lập tức phân phó, ngoại tôn nữ của Lam gia trở về, ta muốn vì nàng bày tiệc mời khách! Cũng là làm cho nàng nở mày nở mặt về nhà! Bạch Chấn Tường bỏ lỡ viên minh châu, ta sẽ không phạm sai lầm này!"

"Vâng, phụ thân, ta liền xuống dưới phân phó."

Ngữ khí Lam Vũ cũng mang theo lửa giận, nếu sớm biết Bạch Chấn Tường là loại người này, hắn nên liều lĩnh ngăn cản muội muội, còn hại khổ Nhan Nhi.

"Tiêu Nhan Nhi, cứu mẫu ngươi hẳn là đã chuẩn bị xong phòng, ngoại tổ mẫu trước dẫn ngươi đi nghỉ ngơi một chút, những năm qua thật khổ cho ngươi."

Lam lão phu nhân lần nữa hít vào một hơi, nàng không biết rốt cuộc những năm qua Bạch phủ đối đãi với Bạch Nhan như thế nào, nhưng bằng vào Vu Dung cá gan đem nàng đi bán, liền có thể đoán ra, khoảng thời gian ở Bạch Nhan không hề dễ chịu.

Nhưng nha đầu này quá quật cường, thà rằng chịu ủy khuất, cũng không tới Lam gia khóc lóc kể lể, nếu không, bọn họ làm sao cho phép Bạch gia đối xử như vậy với nàng?

"Ngoại tổ mẫu, ta còn có việc muốn đi ra ngoài một chút."

Bạch Nhan nghĩ tới Bạch Tiểu Thần, nàng đã rời đi nửa ngày, cũng không biết tiểu gia hỏa kia có thích ứng được với cuộc sống không?

Cho nên, nàng phải đi nhìn một chút, không thì không thể yên tâm.

"Được, người có việc thì đi đi, đừng quên trở về dùng bữa."

Lam lão phu nhân từ ái nhìn Bạch Nhan, nàng cũng Lam lão gia từ tâm linh tương thông, đều không có hỏi qua đứa bé kia, càng lo lắng Bạch Nhan sẽ đau lòng...

Ở trong hoàn cảnh gian nan, nàng có thể sống sót đã không dễ dàng, đứa bé kia... hẳn là đã không còn.

Bạch Nhan thấy Lam lão phu nhân không hỏi gì, đương nhiên cũng không mở miệng, nếu người Lam gia muốn gặp Bạch Tiểu Thần, nàng phải đi hỏi ý kiến Thần Nhi một chút.

Bởi vậy sau khi tạm biệt Lam lão phu nhân, nàng ra khỏi Lam gia, hướng về phố phồn hoa.

Trên đường phố, đám người thì thâm to nhỏ.

Nam nhân một thân trường bào màu tím, mắt phượng tràn ngập lãnh ý, dung nhan của hắn tuyệt thế yêu nghiệt, tính là bốn chữ khuynh quốc khuynh thành, cũng không thể đem dung mạo hắn phác họa.

Edit: ThienDa

Trong lúc nhất thời, toàn bộ nữ tử trên đường phố đều bị dung mạo nam nhân kia hấp dẫn, nhưng từ đầu đến cuối không ai dám trắng trợn đặt ánh mắt lên người nam nhân này.

Mọi người đều biết, Lý vương gia Đế Thương của Lưu Hòa quốc, dung nhan tuyệt thế, tính tình tàn nhẫn, nhất là phương diện đối đãi với nữ nhân, có thể dùng hai chữ ngoan tuyệt để hình dung!

Hết lần này tới lần khác, đối với dạng mỹ nam như vậy, vẫn như cũ có nhiều nữ nhân như thiêu thân lao vào lửa, biết rõ một con đường chết, vẫn mơ ước có thể được hắn ưu ái!

Bỗng nhiên...

Đế Thương dừng bước, mũi xẹt qua một mùi hương để hắn hồi tưởng lại một đêm kia, dưới ánh trăng lạnh lẽo, thân thể nữ nhân cùng hắn quấn lấy...

"Đứng lại!"

Bạch Nhan đang đi về phía trước, nghe tiếng gầm này, chẳng qua nàng không nghĩ tới đối phương gọi mình, cứ thế theo ý mình bước lên phía trước.

Thế nhưng rất nhanh, nàng liền bị ngăn lại...

Đây là một nam tử tuấn mỹ như thiên thần, giống như yêu nghiệt làm điên đảo chúng sinh, thời khắc nhìn thấy nam tử này, Bạch Nhan không hề nghĩ tới, một nam tử lớn lên tuyệt thế, xưng hắn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân còn chưa đủ.

"Mỹ nhân, người ngăn ta lại, phải chăng là tìm ta có việc?" Bạch Nhan xoa xoa cằm, tựa như một công tử phóng đảng, khiêu khích nhìn nam nhân trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lần gặp mặt không tốt đẹp (3)

Edit: ThienDa

Đáy mắt Đế Thương bắt đầu giận dữ, hắn giơ tay đỡ lưng Bạch Nhan về phía đại thụ, đem thân thể nàng một mực ép lên thân cây.

"Chúng ta có quen biết hay không?"

Một câu kia, là hấn cắn răng nghiêng lợi nói ra.

Khứu giác hồ ly rất nhanh nhạy, khí tức trên người nữ nhân này giống hồn đàn cường gian hấn khi đó.

Bạch Nhan chớp chớp mắt: "Ta từ trước tới nay gặp người là không quên được, nếu ta gặp qua ngươi, thì không có khả năng quên, cho nên, chỉ sợ là chúng ta không quen..."

"Thật sao?" Đế Thương cong cong khóe môi, cố tình hạ giọng, "Vậy có cần ta nhắc lại một chút? Sáu năm trước, bên cạnh cô đạo..."

Sáu năm trước, bên cạnh cô đạo?

Bạch Nhan khẽ giật mình, nếu như là sáu năm trước, nàng bị Bạch Nhược hãm hại, trúng xuân dược! Sau khi chạy ra ngoài, vừa vịn ở bên cạnh cô đạo nhật được một nam nhân...

Nghĩ đến đây, tâm Bạch Nhan rơi lộp bộp một chút, nàng ngừng đầu nhìn đôi mắt thị huyết của nam nhân, đều cảm thấy đôi mắt cùng trí nhớ rất giống.

"Cái này..." nội tâm Bạch Nhan hoảng loạn vô cùng, nhưng thần sắc lại hoàn toàn bình tĩnh, "Ngươi hấn là nhận lầm người, sáu năm trước, ta chưa từng đi qua cô đạo."

Bàn tay nam nhân siết chặt, nắm lấy cằm Bạch Nhan cưỡng ép nàng nhìn thẳng vào mình: "Có phải hay không, ngủ một giấc chẳng phải sẽ biết? Ta nhớ rõ tư vị của tên hồn đàn kia."

Ngủ một giấc chẳng phải sẽ biết?

Ngủ một giấc!

Ba chữ này trực tiếp làm Bạch Nhan máu dồn lên não, nàng không chút nghĩ ngợi một cước dẫm lên mu bàn chân của nam nhân, phần nộ quát to một tiếng: "Tên biến thái!"

Nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn, tay nói lỏng ra, Bạch Nhan thừa dịp cơ hội, lập từ từ nách hấn chui qua, cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi...

"Vương gia."

Đúng lúc này, một thị vệ từ trên không nhảy xuống, trên người hấn đã sớm toát mồ hôi lạnh, càng đối với Bạch Nhan bội phục không thôi, trên đời lại có người có lá gan động thủ với Vương gia!

A, không đúng, là động cước!

"Có cần hay không thuộc hạ đem nữ nhân kia bắt về?" Hấn lau mồ hôi lạnh trên trán, yếu ớt hỏi.

"Không cần," Đế Thương nhìn phương hướng Bạch Nhan rời đi, thanh âm trầm thấp nói, "Đi điều tra cho ta thân phận nàng, đặc biệt là sáu năm trước, nàng có hay không đi qua cô đạo."

"Vâng, Vương gia."

Thị vệ cung kính đáp, trong lòng càng vì Bạch Nhan cầu nguyện, nếu nữ nhân này thực sự là người Vương gia muốn tìm, với tính cách tàn bạo của Vương gia, sẽ đem nàng đối đãi như thế nào?

"Đúng rồi, Vương gia..." thị vệ khiếp sợ cúi đầu, "Công chúa điện hạ không chịu rời đi, còn ở trong Vương phủ, muốn gặp Vương gia."

Chân mày Đế Thương cau lại, ngữ khí hơi lạnh: "Bản vương từng nói, để các ngươi đem nàng ném ra ngoài."

"Thế nhưng..."

Thế nhưng dù sao cũng là công chúa hoàng thất, cho mấy người bọn hấn lá gan, cũng không dám đem công chúa ném ra khỏi đại môn.

Con ngươi Đế Thương đảo qua thị vệ quỳ dưới đất: "Đi Hình đường lãnh phạt!"

Thanh âm nam nhân tàn nhẫn, dọa thị vệ chân lão đảo, kém chút nữa ngã xuống đất, sắc mặt hấn tái nhợt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hình đường? Đối với các thế lực khác chỉ là một địa phương trừng phạt.

Thế nhưng Hình đường của Thương Vương phủ, sau khi vào nếu không làm ngươi tàn phế, sẽ không đi ra được!

"Vâng, thuộc hạ lãnh phạt!" Thị vệ môi run rẩy nói.

Trước mặt Vương gia, bất kể cầu xin gì đều vô dụng, ngược lại sẽ càng trừng phạt nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nữ nhân vọng tưởng làm Thương Vương phi (1)

Edit: ThienDa

Đôi mắt Đế Thương lạnh lùng đảo qua thị vệ, hần quay người phát tay áo, nhanh chân hướng Thương Vương phủ mà đi.

....

Thương Vương phủ.

Trong nội viện, thiếu nữ ngồi trên băng ghế đá, ngón tay nàng nhẹ nhàng vuốt tóc, nhắm chán chờ đợi.

"Mời công chúa điện hạ uống trà."

Nha hoàn bưng một chén trà, thận trọng đi tới, đặt trước mặt thiếu nữ, cung kính đứng một bên.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn nước trà trong cái chén sứ, lông mày dựng lên: "Thương Vương phủ các người dùng loại chén này chiêu đãi bản công chúa? Bản công chúa vừa rồi ở trong thư phòng thấy chén ngọc phi thúy sao các người không lấy ra? Hay là nói, người cho rằng ngọc phi thúy không xứng với bản công chúa?"

Àm!

Bàn tay ngọc của thiếu nữ đập mạnh trên bàn, vẻ mặt đầy phẫn nộ, khiếu căng ngạo mạn quá lớn.

Nha hoàn bị dọa quỳ xuống, run lấy lấy: "Khởi bẩm công chúa điện hạ, không phải nô tỳ không đem chén ngọc phi thúy cho công chúa, mà là, chén ngọc này là Vương gia chuyên dùng, Vương gia từ trước tới nay có bệnh thích sạch sẽ, không thể cùng người khác dùng chung đồ vật!"

"Thật to gan!" Thiếu nữ đột nhiên đứng dậy, quăng một chưởng về phía nha hoàn.

Nha hoàn bị một chưởng này làm co quắp ngã xuống đất, một tay nàng che lấy miệng, thần sắc tràn đầy ủy khuất.

"Bản công chúa tương lai là Thương Vương phi! Tất cả mọi thứ của Thương Vương sau này đều thuộc về bản công chúa! Người dám nói Thương Vương ghét bỏ ta?"

Những năm qua nàng ở bên ngoài bá sự học nghệ, mấy ngày trước mới trở về Lưu Hóa quốc, cũng ngay ngày đầu tiên, liền đối với Đế Thương vừa thấy đã yêu!

Cho dù Đế Thương nổi tiếng ở bên ngoài, Lục công chúa vẫn xem thường không cho là đúng việc hần đối với nữ nhân là hung ác!

Nhưng dù sao nàng là công chúa Hoàng tộc, hần vẫn phải nể mặt nàng!

Nha hoàn bị dọa đến một câu trả lời cũng không dám nói, cúi đầu thấp hơn, hần không thể đem thân thể chui xuống đất che đi.

"Thương Vương phi tương lai?"

Ngay thời điểm Lục công chúa cho rằng nha hoàn bởi vì nàng mà sợ hãi, thì phía sau truyền đến một đạo thanh âm: "Vì sao bốn vương không biết, khi nào thì nhiều ra một cái Thương Vương phi?"

Thanh âm của nam nhân âm lãnh lạnh thấu xương, làm thân thể Lục công chúa cứng ngắc một chút, sau đó trên mặt nàng hiện vẻ thẹn thùng, chậm rãi quay người, e lệ cúi đầu: "Vương gia, ta đã ở chỗ này chờ người thật lâu, sao giờ người mới quay về?"

Giọng nói của nàng mang vẻ hồn nhiên, giống như cùng tình nhân nũng nịu.

"Bất quá..." Lục công chúa dừng một chút, con ngươi hung hăng nhìn nha hoàn quỳ trên mặt đất, "Nha hoàn ở trong Vương phủ quả nhiên quá mức làm càn! Vậy mà cho bản công chúa dùng loại chén trà hạ đẳng!"

Tầm mắt Đế Thương chậm rãi chuyển qua chén trà trên bàn thạch.

Hắn đưa tay nắm lấy chén trà, mắt phượng nhắm lại, ánh mắt lạnh lẽo.

Bang!

Trong chớp mắt, chén trà bị hắn nắm trong tay, nháy mắt vỡ vụn, nước trà nóng hồi chảy trong lòng bàn tay hắn, hắn lại giống như không hề hay biết, giọng nói lộ ra vẻ tàn khốc: "Trà của bốn vương, người không xứng được uống!"

Edit: ThienDa

Trà của bốn vương, người không xứng được uống!

Lục công chúa kinh ngạc, hai mắt trừng lớn, sắc mặt trở nên tái nhợt, môi khẽ run rẩy, ánh mắt từ kinh ngạc biến thành phần nộ.

Hắn thế mà... dám vũ nhục nàng?

Đế Thương đem chén trà vỡ vụn trong tay ném trên mặt đất, tay hắn nhẹ nhàng đặt lên bàn thạch, oanh một tiếng, bàn thạch đổ xuống, hóa thành một vùng phế tích trên mặt đất.

"Đem nơi này dọn dẹp một chút, lại đem nàng tới địa phương, dùng nước muối kéo mười lần!" Đế Thương phất tay, thanh âm lạnh nhạt làm Lục công chúa run lên.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nữ nhân vọng tưởng làm Thương Vương phi (2)

Edit: ThienDa

Nàng phần nộ quát: "Đế Thương!"

Thân là công chúa Hoàng tộc, có ai mà không thờ phụng nàng? Nam nhân này lại dám đối với nàng như vậy!

Liền đem nàng tới địa phương, nàng như vậy mà bị ghét bỏ!

"Đưa nàng ném ra ngoài!"

Thời điểm Đế Thương quay người, đúng lúc Lục công chúa muốn kéo tay của hắn...

Kết quả, bởi vì hắn xoay người, mới tránh được tay của Lục công chúa, nhưng cho dù như thế, đầu ngón tay nàng vẫn trượt qua ống tay áo...

Chân mày Đế Thương nhíu lại.

Bọn nha hoàn thị vệ xung quanh đều sợ tới mức quỳ xuống, cúi đầu run bần bật.

Có lẽ Lục công chúa không biết Đế Thương nhíu mày đại biểu cho cái gì, nhưng bọn hắn theo bên người Đế Thương mấy năm, khi mà hắn làm động tác này, chứng tỏ có người xui xẻo!

"Đế Thương," Lục công chúa thấy Đế Thương ngừng lại, ngẩng đầu nhìn dung nhan tuấn mỹ, đáy mắt xẹt qua tia kinh diễm, "Bản công chúa thực sự thích người, người cũng biết, người chỉ là Vương gia khác họ, không danh chính ngôn thuận là người Hoàng tộc! Nếu người thành phu quân của bản công chúa, người sẽ thành người hoàng tộc chân chính!"

Tay Đế Thương dùng chút lực, đánh bay phần ống tay áo, cánh tay trắng nõn cũng lộ ra dưới ánh mặt trời.

Lục công chúa nhìn đến ngực người, nàng không nghĩ tới, có người có một bàn tay... đẹp đến trình độ này!

Nếu là được bàn tay này nắm ra khỏi Thương Vương phủ, có dùng cả đời vinh hoa phú quý tới đổi, nàng cũng cam tâm tình nguyện!

"Vừa rồi, là ngón tay nào của người chạm vào bốn vương?"

Thời điểm Lục công chúa còn đang mơ mộng, thanh âm lạnh nhạt lại lần nữa như gió xẹt qua tai, làm tâm nàng nhát mắt bị kết thành băng, lạnh lùng mình một cái.

"Thương Vương, ta..."

Lục công chúa nhìn Thương Vương tiến về phía mình, sắc mặt có chút khó coi, nàng không nhìn được lui về phía sau vài bước, giờ phút này, nam nhân kia khí thế cường đại, nàng đột nhiên có xúc động muốn xoay người chạy trốn.

Nam nhân này quả nhiên đáng sợ như lời đồn đại trên phố, thật là đáng sợ!

Lần đầu tiên, Lục công chúa có một cảm giác hồi hận.

"Ngón tay nào?" Đế Thương bước tới hai bước, mặt hắn không biểu tình, mắt phượng chứa ánh thị huyết tàn nhẫn.

Thấy Lục công chúa vẫn như cũ không trả lời hắn, thanh âm trầm thấp của Đế Thương lại lần nữa vang lên.

"Nếu ngươi không nói, hai tay ta đều chặt."

Lục công chúa sợ tới mức hai chân nhũn ra, nàng thiếu chút nữa ngã xuống đất: "Thương Vương, tốt xấu gì ta cũng là công chúa hoàng thất, ngươi đối xử với ta như vậy không sợ phụ hoàng tìm ngươi gây phiền toái?"

Cho dù trong lòng sợ hãi, công chúa cũng không thể yếu thế trước Đế Thương, nàng gắt gao cắn răng, nàng nghiêng răng nói ra mấy chữ này.

Đế Thương cười lạnh một tiếng: "Tìm ta gây phiền toái? Cũng phải xem xem hắn có hay không cái lá gan đó!"

Thanh âm nam nhân khí phách, Lục công chúa cả kinh ngẩng đầu nhìn về phía hắn, môi cắn chặt càng run rẩy lợi hại.

"Vương gia," một tên thị vệ biết tính cách của hắn, sợ hắn giận dữ đem hai bàn tay của Lục công chúa chặt đi, vội vàng nói, "Vừa rồi thuộc hạ nhìn thấy, công chúa là dùng ngón trỏ tay phải đập vào người."

Vương gia nhà hắn từ trước tới nay có thói quen ở sạch, không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào hắn! Lục công chúa biết tính cách của hắn, cố tình còn tới trêu chọc, chẳng phải là muốn tìm chết?

"Đem ngón trỏ tay phải nàng chặt đi, lại đem nàng ném ra ngoài." Đế Thương lạnh nhạt nói, "Nếu như lại đến Vương phủ của bốn vương một bước, ngón chân nào bước vào chặt ngón đó!"

Thị vệ sợ tới mức giật nảy mình, sắc mặt hắn đầy hoảng sợ, hắn hôm nay đắc tội Vương gia hay sao? Vì sao việc khó xử như vậy, Vương gia cố tình hạ lệnh cho hắn đi làm?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bạch Tiểu Thần phúc hắc (1)

Edit: ThiênDa

Thân thể Lục công chúa co quắp trên mặt đất, run lẩy bẩy, trông rất đáng thương.

Khuôn mặt hoa lệ đài vũ làm thị vệ xung quanh rất động lòng.

Về mặt Đế Thương không biểu tình, từ trên cao nhìn xuống thiếu nữ ngồi phịch trên mặt đất, hắn sinh ra là đế vương, ở trong tay có quyền sinh sát.

"Vương gia..."

Thị vệ thấy sắc mặt Đế Thương âm trầm, tâm tức khắc lộp bộp một chút, hai chân hắn run rẩy đứng lên, thất tha thất thiêu đi tới bên cạnh Lục công chúa.

"Công chúa điện hạ, thuộc hạ đắc tội."

Dứt lời, thị vệ rút trường kiếm, làm đầy lòng Lục công chúa càng thêm kinh hoàng.

"Cầu nô tài, ngươi dám động vào bản công chúa một chút!"

Trước mặt Đế Thương Lục công chúa sợ hãi không dám nói một câu, nhưng tên cầu nô tài này là phụ hoàng ban cho Thương Vương, hắn dựa vào cái gì dám động thủ với chủ tử?

"Công chúa, thuộc hạ cũng không muốn như vậy, nhưng là nếu đắc tội Vương gia, so với chết còn kinh khủng hơn."

"Người..."

Lục công chúa phần nộ nghĩ muốn phản kích, lại cảm nhận được một áp lực trên người nàng, khiến cho thân thể nàng không thể cử động, phảng phất như bị đặt ở dưới ngọn núi.

"A!"

Ngay lúc thị vệ sắp chặt ngón tay Lục công chúa, Lục công chúa hét lên một tiếng, thân thể ngã về phía sau, trực tiếp bị dọa tới hôn mê bất tỉnh.

Dưới hạ thân của nàng còn chảy nước tiểu, phát ra mùi hôi chua.

Tên thị vệ ngây ngẩn cả người, Lục công chúa bị dọa ngất, vậy có cần hay không tiếp tục động thủ?

Nghĩ đến đây, thị vệ muốn trung cầu với ý kiến Đế Thương, thì nam nhân thân trường bào màu tím, tóc bạc tuyệt thế không biết lúc nào đã rời đi.

Gió nhẹ lướt qua, chỉ có sự lạnh lẽo kích thích thần kinh của bọn hắn.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Một tên thị vệ khác đứng lên, lo lắng hỏi.

"Trước hết đem Lục công chúa ném ra đại môn, lúc đó sẽ có người mang nàng về hoàng cung."

"Điều này có vẻ như không tốt lắm, nàng dù sao cũng là công chúa điện hạ, chúng ta không đưa nàng về hoàng cung..."

Tên thị vệ bị Đế Thương hạ lệnh chặt tay công chúa lờm đờm bọn: "Người muốn đắc tội Thương Vương hay sao? Mặc dù chúng ta là người bệ hạ đưa tới, nhưng bây giờ Thương Vương là chủ tử của chúng ta, lại thêm hôm nay chúng ta làm vậy với công chúa, càng không có cơ hội quay về bên bệ hạ."

Có lẽ, đây là duyên cớ Đế Thương để bọn hắn động thủ...

Thực ra vị thị vệ này nghĩ nhiều, Đế Thương sở dĩ không động thủ, cũng không phải để bọn hắn triệt để đứng trên cùng một cái thuyền.

Hoàng thất hắn chưa từng đề vào trong mắt, vậy cần gì phải như thế?

Hắn chỉ không muốn làm ô uế tay mình.

Chỉ thế thôi.

....

Đường phố phồn hoa.

Một góc bên đường, Bạch Tiểu Thần trong ngực ôm Tiểu Bạch Hổ, đôi mắt gian xảo từ đầu đến cuối nhìn người đi đường xung quanh, hắn có chút không xác định được hỏi.

"Tiểu Mễ, người xác định nữ nhân xấu xa sẽ xuất hiện ở đây?"

Nữ nhân xấu xa trong miệng Bạch Tiểu Thần chính là chủ mẫu Bạch gia Vu Dung.

"Ta tận mắt thấy những người kia đi vào bên trong tầu lâu, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ đi ra, tiểu chủ nhân, người dự định tính sổ như thế nào?"

"Chuyện này người không cần phải xen vào, sau đó nếu như tìm được cơ hội, tới cào nàng cho ta, hung hăng cào!"

Bạch Tiểu Thần quơ quơ bàn tay nhỏ, làm ra một bộ dáng hung hăng, bộ dạng này thế nào cũng thấy đáng yêu, làm cho người ta không nhịn được muốn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Bạch Hổ tròn trắng mắt, kháng nghị nói: "Ta là Bạch Hổ, không phải mèo."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Bạch Tiểu Thần phúc hắc (2)

Edit: ThienDa

Người gặp qua Bạch Hồ nào dùng cào?

Bình thường hẳn trực tiếp cần được không?

"Tới."

Mắt Bạch Tiểu Thần bỗng nhiên sáng lên, hắn lập tức mở bức tranh vẽ trong tay, liếc mắt một cái nhìn thiếu nữ phần y đi ra khỏi tử lâu, cười hi hi nói: "May mắn sự công biết mẫu thân sẽ không để ta nhúng ta vào chuyện của Bạch gia, vậy nên, sớm đã đem chân dung những người ở Bạch gia tới cho ta, như vậy ta mới nhanh chóng tìm thấy người Bạch gia."

Nói xong lời này, Bạch Tiểu Thần lập tức từ dưới đất cầm một thanh xám, bôi lên mặt mình.

Gương mặt trắng nõn đáng yêu lúc trước lập tức trở nên bản thủ.

Tiểu Bạch Hồ mặt đen lại: "Người đây là muốn làm gì?"

"Đương nhiên là làm bọn họ không nhận ra ta."

Bạch Tiểu Thần nói xong, liền vọt về phía Bạch Chi trong tử lâu...

Lúc này, ở cửa tử lâu, Bạch Chi vừa định bước xuống bậc thang, đột nhiên thấy một thân ảnh lao tới, kém chút nữa cùng nàng đụng thẳng.

Bạch Chi giật nảy mình, cơ hồ theo bản năng dùng tay đẩy thân ảnh nhỏ bé bản thủ kia.

Thế nhưng...

Tay của nàng chưa có đụng vào tiểu gia hỏa kia, thì thấy thân thể hắn ngã về phía sau, giống như một cái nắm, trực tiếp từ bậc thang lăn xuống.

Bạch Chi ngây ngẩn cả người.

Nàng rõ ràng vừa rồi còn chưa đụng tới hắn, hắn như thế nào liền ngã xuống?

"Oa!"

Bạch Tiểu Thần bị quăng khỏi bậc thang, oa một tiếng khóc lên, hắn khóc so với cha chết còn thê thảm hơn, trong nháy mắt hấp dẫn người đi đường.

"Meo."

Tiểu Mễ nguyệt trang thành mèo đã vào xương đến ba phần, nó "meo" một tiếng, để biểu hiện vì chủ sốt ruột, thả người nhảy lên, móng vuốt chỉ về phía Bạch Chi trước mặt.

Bạch Chi vừa kịp phản ứng, thì thấy Tiểu Bạch Hồ cùng mèo không sai biệt, vội vàng giơ cánh tay muốn ngăn cả.

"A!"

Móng vuốt Tiểu Mễ cắt qua da thịt non mềm của nàng, máu tươi chảy xuống dưới, nàng đau quá hét lên một tiếng, nước mắt ngăn không được mà chảy xuống.

"Phát sinh chuyện gì?"

Đúng lúc, nam nhân từ tử lâu bước ra, hắn nhướng mày, mắt nhìn cánh tay không ngừng chảy máu của Bạch Chi, lại nhìn Bạch Tiểu Thần đang khóc lóc thảm thiết, sắc mặt hết sức khó coi.

"Thái tử," Bạch Chi lệ rơi đầy mặt, bộ dáng ủy khuất, "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ta vừa rồi rõ ràng không đụng tới hắn, chính hắn tự ngã xuống, còn để cho con mèo này bắt nạt ta."

Thái tử?

Bạch Tiểu Thần ngã trên đất, con người xoay tròn.

Hắn là tên khốn nạn cùng Bạch Nhục thông đồng thành gian, đồng thời vứt bỏ mẫu thân ưu tú?

Cùng lúc, ánh mắt Nam Cung Dục nhìn về phía Bạch Tiểu Thần, đôi mắt ám trầm mấy phần.

Nếu giống như lời Bạch Chi giải thích, tiểu nam hài này... tâm cơ cũng quá mức thâm trầm.

"Ngươi là người xấu!"

Bạch Tiểu Thần bóng chốc từ trên đất đứng lên, hấn dùng bàn tay bần thiêu lau nước mắt trên mặt, điệu bộ rất đáng thương: "Ta vừa rồi đói bụng, nghĩ muốn đi vào ăn cơm, ngươi thấy ta toàn thân dơ bẩn, liền mắng ta là tiểu ăn mày, còn nói ta cản đường ngươi, để cho ta cắt đi! Ô ô ta chỉ đói bụng, ta có tiền, cha ta trước khi qua đời cho ta rất nhiều tiền."

Hắn khẳng định không thể nguyên rủa mẫu thân nhà mình, đành lôi lão cha chưa từng gặp mặt ra.

"Ngươi..." thân thể mềm mại Bạch Chi run rẩy, "Ngươi nói vậy, ngươi oan uổng ta!"

Đừng nhìn tỷ muội Bạch Chi thường xuyên ở Bạch gia khi dễ Bạch Nhan, thực tế các nàng bên ngoài cũng mang theo bộ mặt dối trá, cái này là do Vu Dung dạy các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bạch Tiểu Thần phúc hắc (3)

Edit: ThiênDa

Vừa rồi không có người chú ý tới một màn ở cửa tửu lâu, đương nhiên không ai có thể chứng minh Bạch Chi trong sạch.

"Thái tử, ngươi đừng tin lời hắn nói, hắn là hãm hại ta!" Bạch Chi vội vàng chuyển mắt sang Nam Cung Dục, nôn nóng giải thích.

"Ta không có nói vậy," Bạch Tiểu Thần hai mắt rung rung, dù cho gương mặt bần thiêu, thần sắc kia y nguyên bộ dạng đáng thương làm đau lòng người, "Nếu không phải ngươi đẩy ta, Tiểu Mễ cũng không cào ngươi!"

"Meo."

Tiểu Mễ cao ngạo nâng đầu nhỏ, gior lên móng vuốt thị uy.

Edit: ThiênDa

Lúc này, người tới tụ tập ở tửu lâu ngày càng nhiều, những người đó chỉ chỉ trỏ trỏ, Bạch Chi gấp tới mức khóc lên.

"Bạch Chi, ngươi thật là làm cho ta quá thất vọng rồi!" Nam Cung Dục lắc lắc tay áo, lời nói lạnh nhạt, "Tiểu nam hài này cùng ngươi không oán không cừu, vì sao muốn hãm hại ngươi? Huống chi, hắn bắt quá mới năm sáu tuổi, hài tử nhỏ như vậy, làm sao giống như ngươi nói có tâm cơ thâm trầm?"

Sắc mặt Bạch Chi lập tức lúc trắng lúc xanh, bờ môi cắn chặt khê run lên.

"Bạch gia nữ nhi các ngươi, ai cũng không sánh bằng Nhượng Nhi, trước có tiện nhân Bạch Nhan không tuân thủ phụ đạo, nay lại có ngươi một hài tử cũng không buông tha!"

Nam Cung Dục chỉ lo răn dạy Bạch Chi, lại nghiễm nhiên không thấy, thời điểm hắn đang vũ nhục Bạch Nhan, tiểu nam hài ban đầu còn đầy đáng thương hai mắt lập tức bốc lên lửa giận.

Chỉ là nghĩ đến mục đích hôm nay, hắn cúi đầu, không để cho bất cứ kẻ nào thấy đáy mắt hắn phẫn nộ, bả vai có chút run run cũng chỉ làm cho người ta nghĩ là hắn đang khóc.

"Thái tử điện hạ, ngươi trước hết hãy nghe ta giải thích..." Bạch Chi gấp gáp nghĩ phải bắt được tay Nam Cung Dục, lại bị hắn hất ra.

"Đù rồi!" Nam Cung Dục quát lớn một tiếng, "Lúc đầu Bạch gia chủ muốn tìm bản Thái tử, là muốn để bản Thái tử làm chủ, để cho ngươi làm Thương Vương phi, bản Thái tử niệm tình ngươi nhu thuận hiểu chuyện, cũng thực là muốn thay ngươi làm chủ! Ai ngờ ngươi thế mà khi dễ một hài tử! Phụ hoàng khẳng định sẽ không để cho loại người này ở vương phủ trên chộc thị phi!"

Nói xong, Nam Cung Dục cũng không nhìn nàng một chút, đi thẳng xuống bậc thang.

Lúc hắn đi đến trước mặt Bạch Tiểu Thần, ánh mắt xẹt qua tia chán ghét.

Đứa nhỏ này bần thiêu, xác thực cũng có thể hận, khó trách Bạch Chi làm ra hành vi như thế! Chỉ là hắn thân là hoàng thất, phải giữ gìn mặt mũi, nếu Bạch Chi vào Hoàng tộc, không để ý thanh danh, phụ hoàng nhất định sẽ nổi giận.

Giờ khắc này, Nam Cung Dục nghĩ tới hài tử của mình cùng Bạch Nhượng, thần sắc buồn lòng.

Trên đời này thật không có hài tử nào có thể cùng nhi tử hân so sánh! Tiểu khát cái này dơ dáy bản thiêu đáng hận, cùng nhi tử mình khác nhau một trời một vực.

Bạch Chi nhìn phương hướng Nam Cung Dục rồi đi, đầu nàng oanh một tiếng nổ, trong đầu chỉ còn một chữ: xong!

Đều tại tên tiểu khát cái này!

Có lẽ do phần nộ làm choáng váng đầu óc, ánh mắt Bạch Chi trở nên đáng sợ: "Ta muốn bóp chết ngươi!"

Nhìn thấy Bạch Chi mất hết lý trí lao tới chỗ hân, trong mắt Bạch Tiểu Thần hiện lên tia xảo trá, hân cố ý trượt chân, "ai nha" một tiếng té sang bên cạnh, cũng trùng hợp thoát khỏi tay Bạch Chi.

Đám người chỉ nghĩ Bạch Tiểu Thần vận khí tốt mới tránh được, cũng không có nghĩ nhiều.

"Meo."

Tiểu Mễ phát hỏa, hân biết rõ thực lực của Bạch Tiểu Thần, một Bạch Chi nho nhỏ, không thể gây ra thương tổn cho Bạch Tiểu Thần.

Nhưng cái này không có nghĩa là, ở trước mặt hân cho phép có người muốn gây thương tổn cho Bạch Tiểu Thần!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bạch Tiểu Thần phúc hắc (4)

Edit: ThienDa

"A!"

Cổ Bạch Chi ngay lập tức bị Tiểu Mễ cào, nàng lại hét lên một tiếng, nước mắt chực trào ra, tức giận nói: "Tiểu miêu đáng chết, ta muốn đem xương ngươi nghiền thành tro!"

Trong mắt Tiểu Mễ hiện lên vẻ khinh bỉ, lúc Bạch Chi đánh tới liền tránh thoát.

Một nhân loại nhỏ nhỏ, cũng đem hậu duệ Bạch Hồ nghiền xương thành tro? Chờ nó sau khi thành niên, một ngụm nước bọt cũng có thể làm nàng chết đuối.

Bạch Tiểu Thần nhìn Tiểu Mễ chơi quên cả trời đất, đôi mắt to như nước trong veo hiện lên vẻ xảo trá, hân cảm nhận có người đi tới trước mặt hân, bất kể người đó là ai, trực tiếp ôm bấp đùi người đó.

"Ô ô, mau cứu Thần Nhi, nữ nhân xấu xa kia muốn bóp chết Thần Nhi!"

Người trước mặt hiển nhiên đã dừng bước, thanh âm hân lạnh lùng không có nhân tình, lại làm cho Bạch Chi vốn đã điên cuồng càng thêm nổi điên.

"Bạch Chi, ngươi chẳng những lấy mạnh hiếp yếu, còn ý lớn hiếp nhỏ! Ngươi cho rằng nơi này là Bạch gia, bất cứ ai cũng dễ ngươi khi dễ?"

Bạch Chi phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi: "Bạch Tiêu, có phải hay không mắt ngươi bị mù, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta khi dễ tiểu thí hài này? Rõ ràng hân cùng con mèo này khi dễ ta!"

Bạch Tiêu...

Cái tên này để thân thể Bạch Tiểu Thần đang ôm bấp đùi Bạch Tiêu cứng đờ, hân chậm rãi ngẩng đầu, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên bị hân ôm bấp đùi.

Thiếu niên một thân tuyết trường sam màu trắng, tuấn mỹ lạnh lùng, con ngươi mang theo hàn ý lạnh nhạt nhìn Bạch Chi tóc tai bù xù, khí tức làm cho người ta cảm thấy cái lạnh của mùa đông khắc nghiệt.

Bạch Tiểu Thần nước mắt dào dạt chảy xuống: "Cửu cửu..."

Là cửu cửu! Nam nhân này là cửu cửu Bạch Tiêu của hân!

"Ủm?" Bạch Tiêu khẽ cau mày, cúi đầu nhìn tiểu nam hài đang giữ nguyên tư thế ôm bấp đùi hân, ánh mắt lộ ra tia chất vấn.

Bạch Tiểu Thần lấy lại tinh thần, lau nước mắt: "Ngươi cùng cứu cứu của Thần Nhi quá mức giống nhau, ta nhất thời nhịn không được nên..."

Nhìn tiểu gia hỏa trước mắt vô cùng đáng thương, tâm Bạch Tiêu có chút tê, nếu hài tử tỷ tỷ vẫn còn, có lẽ cùng tiểu gia hỏa này tuổi không kém bao nhiêu.

Nhưng Bạch Chỉ, thậm chí hài tử nhỏ như vậy cũng không buông tha!

Khóc môi hần cười lạnh: "Ta chỉ thấy ngươi muốn khi dễ tiểu gia hỏa này, nếu không phải bên người hần mang theo một con mèo lợi hại, khẳng định sẽ bị ngươi làm cho bị thương, ngươi bình thường ở Bạch gia làm mưa làm gió cũng thôi đi, hiện tại thế mà khi dễ một hài tử!"

Bạch Tiêu nói xong lời này, cũng kéo Bạch Tiểu Thần ra phía sau bảo vệ.

"Hôm nay, có Bạch Tiêu ta ở đây, ngươi đừng nghĩ động tới một cọng tóc của hài tử này!"

"Bạch Tiêu!" Bạch Chỉ sửa sang lại đầu tóc rối bời của mình, trừng mắt hung ác nhìn Bạch Tiêu, "Ngươi giúp đỡ một ngoại nhân khi dễ ta, ta sẽ báo chi tiết với cha, ngươi chờ xem, hừ!"

Nàng biết ở lại chỗ này không chiếm được cái gì tốt, hung tợn ném một câu này, liền vội vàng rời đi.

Đáng trách chính là, trải qua việc Bạch Tiểu Thần cố ý bôi đen, hình tượng Bạch Chỉ khổ hình tạo ra nhiều năm, bỗng bị hủy trong chớp lát...

...

Sau khi Bạch Nhan thoát khỏi Đế Thương, liền vội vàng nghĩ phải về gặp Bạch Tiểu Thần, trong nội tâm nàng có một dự cảm, nam nhân kia có lẽ là cha của Thần Nhi!

Cho nên, nàng nhất định không thể để nam nhân kia nhìn thấy Bạch Tiểu Thần, phải đem hần giấu đi.

Thế nhưng, Bạch Nhan đang đi được nửa đường, liền nhìn thấy Bạch Tiểu Thần toàn thân bẩn thỉu dơ dáy.

Nhất là, Bạch Tiểu Thần còn ôm chặt bắp đùi Bạch Tiêu...

Bạch Nhan nhìn hướng Bạch Chỉ chặt vật rời đi, lại nhìn Bạch Tiểu Thần, sắc mặt nàng đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bạch Tiêu chấn kinh (1)

Edit: ThienDa

Trên đường phố, Bạch Tiểu Thần đương nhiên không biết Bạch Nhan xuất hiện, tay nhỏ bé của hần ôm bắp đùi Bạch Tiêu, trên khuôn mặt phấn điều ngọc trác lộ ra nụ cười sần ngời.

"Cứu cứu, Thần Nhi thích ngươi, nếu có thể, ngươi theo Thần Nhi về nhà đi."

Bạch Tiêu nhìn Bạch Tiểu Thần ôm bắp đùi không buông, ánh mắt trầm xuống.

Tiểu gia hỏa này mềm mềm, manh manh, trên thân thể còn mang theo mùi hương sữa nhân nhậy, giống như một cái bánh bao nhỏ, để cho người ta hận không thể ôm lấy cắn một cái.

"Nhà ngươi ở chỗ nào, ta đưa ngươi về?" Bạch Tiêu nhẹ nhàng vỗ đầu Bạch Tiểu Thần, cười âm áp.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy bánh bao nhỏ này, trong lòng Bạch Tiêu liền thích hần.

"Ta..." trong lòng Bạch Tiểu Thần vui mừng, vừa định trả lời Bạch Tiêu, lại ngẩng đầu lên, thấy Bạch Nhan sắc mặt đen thui ở giữa đi tới.

Hần lập tức giật nảy mình, nói lòng tay ôm Bạch Tiêu, bước giật lùi về phía sau.

Xong!

Mẫu thân sao lại ở chỗ này?

"Tỷ, ngươi tại sao lại ở đây?" nét mặt Bạch Tiêu hiện lên ý cười, hỏi.

Bạch Nhan mặt đen lại, liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thần, lại dời ánh mắt lên người Bạch Tiêu: "Mang vật nhỏ này đi theo ta!"

"Cái này..." Bạch Tiêu rõ ràng ngăn cả người, hấn cuống quýt gãi gãi ót, "Tỷ, bắt cóc trẻ em có vẻ không tốt lắm."

Bạch Nhan không nói một câu, quay người đi về phía trước.

Bạch Tiêu chân chờ nửa ngày, một tay gánh lấy Bạch Tiểu Thần, ha ha cười hai tiếng: "Tiểu gia hỏa, mặc dù ta rất thích ngươi, nhưng trời đất bao la, tỷ ta lớn nhất, cho nên chỉ có thể mạo phạm ngươi."

Lúc đầu hấn nghĩ Bạch Tiểu Thần sẽ giãy dụa, ai ngờ bánh bao nhỏ này ngoan ngoãn ghé vào vai hấn không nhúc nhích, ngay cả tiểu miêu lúc này còn chỉ khí giương oai, cũng giống như phạm sai lầm cúi đầu đi theo.

....

Trong sân viện sạch sẽ.

Bạch Tiêu đi phía sau Bạch Nhan, trông mặt thanh tịnh đầy hiếu kỳ, thời điểm đang định hỏi một chút gì đó, nữ tử phía trước đã dừng bước, ngồi trên ghế đá.

"Đã biết sai chưa?"

Nàng khẽ nâng đùi phải, hai ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn, một thân hồng y, khí phách tấn hiện.

"A?"

Bạch Tiêu tròn tròn mắt, hòm hấn đã phạm phải sai lầm gì để tỷ tỷ tức giận như thế?

Thời điểm Bạch Tiêu dốc toàn lực tự hỏi hấn rốt cuộc làm sai chuyện gì, thì thấy Bạch Tiểu Thần bị hấn khiêng trên vai đã nhảy xuống.

Bạch Tiểu Thần xách Tiểu Mễ đánh né ở một bên lên, vẻ mặt giận dữ chất vấn: "Tiểu Mễ, ngươi đã làm gì để cho mẫu thân tức giận như vậy? Còn không tranh thủ thời gian nhận lỗi! Thằng thần sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị."

Edit: ThienDa

Tiểu Mễ hoàn toàn ngốc, trên đời này làm sao có người so vô sỉ với tiểu chủ tử? Quả nhiên trong các loài yêu thú, hồ ly âm hiểm xảo trá nhất!

"Mẫu thân," Bạch Tiểu Thần cười tủm tỉm nhìn Bạch Nhan, "Tiểu Mễ nói hấn đã biết sai, lần sau sẽ không tái phạm, người tha thứ cho Tiểu Mễ đi."

Mẫu thân?

Cả người Bạch Tiêu như xiêu vẹo trong gió, trong mắt hấn tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt khiếp sợ nhìn Bạch Tiểu Thần, lại nhìn Bạch Nhan.

Cái này, bánh bao nhỏ lại là chất tử của hấn?

"Bạch Tiểu Thần!" Bạch Nhan vỗ một chưởng lên bàn thạch, "Những lời trước đó ta nói với ngươi, ngươi có phải đều đã quên?"

"Mẫu thân, là Tiểu Mễ xúi giục ta, ngay cả Bạch Chi cũng là Tiểu Mễ cào, không liên quan đến Bảo Bảo."

Hấn vì sao lại kéo theo Tiểu Mễ? Còn không phải muốn Tiểu Mễ gánh tội thay? Dù sao, hấn cũng không thừa nhận đây là chủ ý của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bạch Tiêu chấn kinh (2)

Edit: ThienDa

"Meo!"

Thanh âm Tiểu Mễ mang theo kháng nghị, sớm biết có chuyện này, hấn vừa rồi không thể dễ dàng tin chủ nhân.

"Nói đi, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, ta muốn nghe sự thật."

Lông mày Bạch Nhan nhăn lại, mặc dù nàng không nói rõ tha thứ cho Bạch Tiểu Thần và Tiểu Mễ, nhưng ngữ khí rõ ràng đã buông lỏng.

"Ai bảo lũ hỗn đản kia năm đó khi dễ mẫu thân," Bạch Tiểu Thần đem cái đầu nhỏ vùi vào trong ngực Bạch Nhan, hai mắt nhắm nghiền, "Mẫu thân, Thần Nhi không phải cố ý không nghe lời mẫu thân, là do bọn hắn quá phẫn, ta chỉ muốn xả giận cho mẫu thân."

Nghe nói như thế, Bạch Nhan hít vào một hơi, trong lòng có vui mừng, còn có ấm áp, có một nhitừ ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế nàng thật sự không lỗi!

"Vội lại," Bạch Tiểu Thần ngẩng đầu, ủy khuất nhìn Bạch Nhan, "Bạch Chi kia còn muốn bóp chết Thần Nhi."

"Cái gì?"

Bạch Nhan lập tức nổi giận, một chương đập lên đem bàn thạch vỡ nát.

Một bên Bạch Tiểu Thần trợn mắt há hốc mồm, hắn nhìn bàn thạch đã bị đập nát thành bụi phấn, lại nhìn vẻ mặt đầy giận dữ của Bạch Nhan, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

Tỷ tỷ... từ lúc nào mà trở nên lợi hại như vậy?

Hắn có một cảm giác, Bạch Chi lúc này đã gây họa lớn!

"Năm đó Bạch Chi khi dễ ta, ta còn có thể chậm rãi cùng nàng tính sổ! Bây giờ, nàng vậy mà muốn bóp chết nhitừ ta?" Bạch Nhan rất phẫn nộ, "Tiểu Nhi, ngươi đi một chuyến tới nhà ngoại, để ngoại tổ phụ mấy ngày sau mở yến hội, nhất định phải mời người Bạch gia tham gia!"

Nhi từ của nàng, không dễ dàng bị khi dễ như vậy!

Bạch Tiểu Thần khẽ mờ mịt gật đầu, hiển nhiên hắn bị một chương kia của Bạch Nhan dọa sợ.

Nói xong lời này, Bạch Nhan ngăn cổ lửa giận trong người, kéo Bạch Tiểu Thần từ trong ngực ra, ánh mắt kiểm tra khắp toàn thân, hỏi: "Bạch Chi có làm ngươi bị thương không?"

"Yên tâm đi, mẫu thân," Bạch Tiểu Thần vỗ ngực thề son sắt, "Thần Nhi rất lợi hại, mười Bạch Chi cũng không làm gì được Thần Nhi."

Bạch Nhan biết Bạch Tiểu Thần nói là thật, vội lại, nàng cũng có thể đoán ra, chuyện lần này, khẳng định là do Bạch Tiểu Thần gây ra.

Nhưng điều này không có nghĩa, nàng có thể cho phép Bạch Chi khi dễ nhitừ của nàng!

"Mẫu thân, Thần Nhi có thể đến nhà ngoại sao?" Ánh mắt Bạch Tiểu Thần sáng lên, hỏi.

Bạch Nhan nhìn ánh mắt Bạch Tiểu Thần sáng như sao, vốn định đồng ý, nhưng bỗng nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt yêu nghiệt kia, nàng lập tức định thần lại.

"Hiện tại chưa tới lúc, về sau, mẫu thân sẽ đưa ngươi đến gặp ngoại tổ phụ."

Nam nhân kia có thể là phụ thân của Thần Nhi, cho nên lúc này nàng không thể để Thần Nhi lộ diện.

"Nga." Bạch Tiểu Thần há miệng, cái đầu nhỏ cúi xuống, bộ dáng kia đầy ủy khuất, làm tâm Bạch Nhan thấy đau.

Kém chút nữa nàng nói đồng ý, nhưng lúc này lại thu lời vào, mở giọng an ủi.

"Thần Nhi, mẫu thân đáp ứng ngươi, sẽ nhanh để ngươi cùng người thân đoàn tụ, hiện tại ngươi hãy đi rửa mặt sạch sẽ."

"Tốt," Bạch Tiểu Thần lúc này mới tươi cười, nắm lấy đuôi của Tiểu Mễ, "Tiểu Mễ, ngươi nhìn ngươi xem, toàn thân bẩn thỉu, ta dẫn ngươi đi tắm rửa, nếu không mẫu thân sẽ ghét bỏ."

"Meo."

Nghe hai chữ "tắm rửa", lông Tiểu Mễ toàn thân dựng đứng lên, vội vàng né tay Bạch Tiểu Thần, nhảy núp trên cây.

Nó không muốn tắm rửa, tuyệt đối không muốn!

"Tiểu Mễ!" Bạch Tiểu Thần hai tay chống nạnh, giận dữ kêu lên.

Tiểu Mễ hừ một tiếng, tức là không chịu xuống.

Bạch Nhan nhìn Tiểu Mễ tránh trên cây, ánh mắt lóe lên, cười cười: "Thần Nhi, người đi rửa mặt trước, ta có việc muốn phân phó Tiểu Mễ đi làm.."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Yên hội (1)

Edit: ThienDa

Bên trên cây cổ thụ ngoài đình viện, một nam tử nhỏ gầy ẩn nấp bên trong nhánh cây, hần nhận thấy Bạch Nhan quét mắt về phía hần mà giật mình, đáy lòng có chút chột dạ.

Chẳng lẽ hần bị phế vật này phát hiện?

"Tỷ..." Bạch Tiêu muốn hỏi Bạch Nhan sự tình liên quan đến Bạch Tiểu Thần, đã thấy khóe môi Bạch Nhan giương lên, tay đan vào nhau, đôi mắt nhắm lại.

"Tiểu Mễ, giải quyết con ruồi bọ kia đi."

"Meo."

Tiểu Mễ kêu một tiếng, lập tức phóng ra phía ngoài viện.

Bạch Tiêu sững sờ trong chốc lát, đang định hoàn hồn thì bên ngoài phát ra tiếng hét tâm tê phế liệt.

"A!"

Từ trên cây đại thụ, một thân ảnh nhỏ gầy rơi xuống, hung hăng đập xuống đất.

Cổ của hần lưu lại một dấu răng, máu tươi không ngừng chảy ra, mở to hai mắt, chết không nhắm mắt.

"A phi phi."

Bước chân Tiểu Bạch Hồ ưu nhã từ ngoài cửa đi vào, hướng mặt đất phì một cái, đem máu tươi trong miệng phun ra, nó lại nâng móng vuốt lau máu ở khóe miệng, lầm bầm một câu: "Máu của nhân loại này thật khó ăn, ta vẫn thích thịt kho tàu của chủ nhân."

Vốn đang khiếp sợ thực lực của Tiểu Mễ, lại nghe được Tiểu Bạch Hồ nói tiếng người, hần bị dọa tới mức ngũ lõi oanh đình, thiếu chút nữa ngất đi.

"Tỷ..." Bạch Tiêu khóc không ra nước mắt, "Tại sao tiểu miêu lại có thể nói tiếng người?"

Bạch Nhan quét mắt nhìn Tiểu Mễ: "Bởi vì nó là yêu thú."

Trước mặt Bạch Tiêu, Bạch Nhan không để Tiểu Mễ tiếp tục che dấu, dù sao sớm muộn hần cũng đều biết.

"Thế nhưng, trên đại lục yêu thú có thể nói tiếng người cũng chỉ có mấy con, mà loại yêu thú này, ngay cả Yêu Thú tông cũng không thể thuần hóa."

Thực tế, yêu thú trên đại lục rất tôn quý, bởi vì bọn hần có thể giúp con người tác chiến, là đồng bạn tốt nhất, chỉ tiếc, yêu thú không phải bất cứ ai cũng có thể thuần hóa.

Cho dù là Yêu Thú tông cũng không thể thuần hóa một yêu thú biết nói tiếng người.

Bạch Tiêu có thể không bị chấn kinh sao?

"Người không cảm thấy đây là một kinh hi sao?" Bạch Nhan nhún nhún vai, cười nhẹ nhàng.

Kinh hi?

Bạch Tiêu rất ủy khuất: "Nếu không phải trái tim ta đủ mạnh, ta sẽ bị người dọa chết, đúng, người nói ta biết chuyện gì xảy ra? Thần Nhi thực sự là hài tử của người?"

Nhìn con người Bạch Tiêu phát sáng, Bạch Nhan khẽ gật đầu: "Hần tên là Bạch Tiểu Thần, là nhi tử của Bạch Nhan ta. Bất quá tạm thời ta không muốn để người khác biết hần tồn tại."

Lần này, Bạch Tiểu đã hiểu, vì sao Bạch Tiểu Thần lại nhắm vào Bạch Chi.

Nguyên lai, lại là hài tử của tỷ tỷ!

"Tỷ, ta hiểu rồi, ta sẽ cùng ngươi bảo vệ hần."

Lúc này Bạch Tiểu Thần đem khuôn mặt nhỏ nhắn rửa sạch sẽ, khuôn mặt phấn điêu ngọc trác so với vừa rồi hẳn thiu, càng thêm làm người khác yêu thương.

Mắt Bạch Tiểu nhìn lên sắc trời đã muộn, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Trời không còn sớm nữa, ta cần phải trở về."

"Ngươi vì Thần Nhi mà đối đầu với Bạch Chi, nàng khẳng định sẽ cáo trạng với Bạch Chấn Tường, theo ta thấy, ngươi vẫn là đừng quay về Bạch gia." Bạch Nhan nhú mày, giọng nói lộ ra lo lắng.

Bạch Tiểu lắc đầu: "Ta là nhi tử độc nhất của Bạch Chấn Tường, hần nhiều lắm là răn dạy ta, sẽ không đụng đến ta, tỷ, ta đã nói, ta nhất định sẽ đem hết thầy của tỷ đệ chúng ta cướp về, tuyệt đối không tha cho mẫu nữ Vu Dung!"

Bạch Nhan há hốc mồm, nghĩ muốn tiếp tục thuyết phục, lại nhìn thấy sắc mặt kiên định của Bạch Tiểu, nàng đem lời nói nuốt vào.

"Mặc kệ có chuyện gì, tới đây tìm ta, có ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương ngươi."

"Tốt," Bạch Tiểu cong môi cười một tiếng, hần vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Bạch Tiểu Thần, "Thần Nhi, chúng ta ngày tới gặp lại, cứ cữu cữu sẽ còn đến thăm ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Yên hội (2)

Edít: ThienDa

Nói xong, Bạch Tiểu lưu luyến ánh mắt không rời mẫu tử Bạch Nhan, quay người đi ra ngoài đình viện.

"A nha."

Khi Bạch Tiểu rời đi, Bạch Tiểu Thần vỗ trán: "Ta quên đem cữu cữu quà gấp mặt, thôi để lần sau lại mang cho hần."

Từ khi vào Lưu Hóa quốc, hần cũng đem lễ vật chuẩn bị xong, ai ngờ vậy mà quên.

"Thần Nhi, ta mấy ngày tới sẽ ở Lam gia, nếu như mấy người Hoa Di tới, ngươi để hần tới Lam gia tìm ta."

Bạch Nhan nhăn mày, nàng đi vào Lưu Hóa quốc cũng được một thời gian, Phượng Lâu kia cũng tới thời điểm rồi...

....

Lúc này, ở thư phòng Bạch gia, Vu Dung bưng một chén trà cho Bạch Chấn Tường, nàng nhìn ánh mắt trầm mặc không nói của Bạch Chấn Tường, nói: "Tướng công, thân thể ngươi đã mệt mỏi, trước nghỉ ngơi một chút đi."

Bạch Chấn Tường thờ dài một tiếng: "Dung Nhi, ngươi chuẩn bị một lễ vật, ta muốn đi bái phỏng một người."

"Tướng công?" Ánh mắt Vu Dung mê man, giọng nói mang theo nghi hoặc.

"Khoảng thời gian trước, tòa nhà cô trạch Ảnh Nguyệt Tông bị bán đi, ta nghe nói người mua là lâu chủ Phượng Lâu - Hoa La."

Vu Dung sững sờ, kinh ngạc nhìn Bạch Chấn Tường.

Ảnh Nguyệt Tông cùng Phượng Lâu, những thế lực này nàng có nghe qua, từng nghĩ chỉ là thứ đẳng môn phái, nhưng lại có thể ngang hàng với Hoàng tộc.

Ảnh Nguyệt Tông nổi tiếng ám sát, còn Phượng Lâu là hoa lâu, bình thường ở phố lớn ngõ nhỏ, vì nam nữ hưởng lạc, lại là nơi thu thập thông tin tình báo trên thiên hạ, thực lực không thể xem thường.

Ngày trước gia chủ mua tòa nhà này, bởi vì khoảng cách với cô trạch của Ảnh Nguyệt Tông là gần nhất, hần vì muốn nịnh bợ Ảnh Nguyệt tông mới

chuyển tới ở chỗ này.

Ai ngờ, người của Ảnh Nguyệt Tông chưa từng xuất hiện ở tòa cổ trạch, bây giờ lại bán cho hoa lâu...

"Tướng công, đưa lễ vật cho Phượng Lâu, nên lấy cái gì mới tốt?" Vu Dung biết chuyện này quan trọng, trịnh trọng hỏi.

"Người xem việc mà xử lý, người làm việc, ta rất yên tâm."

Bạch Chấn Tường mỉm cười, thanh âm hần chưa dứt, cửa thư phòng bị đục mở, một thiếu nữ mười bảy, mười tám chạy vào, "oa" một tiếng nhào vào trong ngực Bạch Chấn Tường.

"Chi Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Đối với nữ nhi này, Bạch Chấn Tường rất sủng ái, cũng không trách nàng không hỏi mà vào, mà là ôn hòa hỏi.

"Phụ thân," Bạch Chi nâng khuôn mặt đầy nước mắt, "Bạch Tiêu hần thông đồng với hải tặc một nữ nhân! Hôm nay tiểu tạp chúng cố ý hãm hại ta, hần biết rõ còn giúp tiểu tạp chúng kia khi dễ ta, người nhìn trên mặt ta bị thương, đều là bọn hần làm."

Lúc này, Bạch Chấn Tường mới nhìn trên mặt Bạch Chi đầy vết cào, lập tức nổi giận, nói: "Bạch Tiêu hần dám! Người tới, chờ hần trở về, để hần ngay lập tức tới gặp ta!"

Edit: ThiênDa

Đấy mắt Bạch Chi hiện lên tia âm ngoan, vừa nghĩ tới sự tình hôm nay, nàng có một loại xúc động muốn chém tiểu tạp chúng thành trăm mảnh.

"Còn có tiểu tạp chúng kia! Cha, người nhất định phải bắt hần, đem tới cho ta hung hăng giáo huấn."

"Việc này, phụ thân sẽ làm chủ cho người!" Sắc mặt Bạch Chấn Tường tái xanh, trên trán nổi gân xanh, tay nắm chặt thành nắm đấm khê rung.

Hần vốn không thích nhi tử Bạch Tiêu, nếu không phải hần chỉ có một nhi tử, nhiều năm qua cũng không dung túng như vậy.

Hiện tại hần như thế lại giúp người ngoài khi dễ muội muội, không hung hăng giáo huấn hần, hần thật không biết mình mang họ gì!

"Tướng công, bớt giận," Vu Dung nhẹ nhàng vuốt lồng ngực Bạch Chấn Tường, "Tiêu Nhi tốt xấu gì cũng là nhi tử của người, huống chi Bạch Nhan trở về, Lam gia vì nàng mà tổ chức yến hội, đến lúc đó Bạch Tiêu phải tham dự, nếu để người bên ngoài thấy hần bị thương, chẳng phải sẽ hiểu lầm Tướng công?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Yến hội (3)

Edit: ThiênDa

Lông mày Bạch Chấn Tường hạ xuống, nhưng tức giận trong lòng lại rất khó tiêu.

"Hừ, không lấy gia pháp cũng có thể phạt hần! Để hần đi từ đường đóng cửa sám hối! Trước yến hội của Lam gia, không cho phép hần rời đi một bước! Chờ qua yến hội, ta lại giáo huấn hần!"

Vu Dung nói không phải không có lý, hần không thể để người hiểu lầm hần khất khe Bạch Tiêu, cũng chỉ tạm thời thả cho hần (BT) một con ngựa.

Chờ qua yến hội, hần (BCT) sẽ cùng hần (BT) tính sổ sách!

...

Bạch Tiêu ra khỏi cổ trạch, cũng không lập tức về Bạch gia, mà đi tới Lam gia, đem lời của Bạch Nhan nói cho lão phu nhân, rồi mới về Bạch gia.

Trở về Bạch phủ, hần bị người thông báo Bạch Chấn Tường cho hần đi từ đường hối lỗi, hần cười lạnh một tiếng, cũng lười giải thích, đi thẳng vào từ đường.

Nếu như phải đối mặt với người ở Bạch phủ, vậy hần thà ở trong từ đường, cũng không muốn thấy bọn họ...

Mấy ngày nay, tin tức Lam gia vì Bạch Nhan tổ chức yến hội, đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, càng có nhiều thế lực nhận được thiệp mời.

Đương nhiên, vị hôn phu tiền nhiệm của Bạch Nhan Nam Cung Dực cũng nghe nói chuyện này, hẳn lúc đầu nghĩ Lam gia tất nhiên sẽ tới đưa thiệp mời, ai ngờ đợi đến đêm đó, vẫn không có người tới.

"Thái tử."

Thanh âm mềm mại tới tận xương truyền đến, kéo lại tâm thần của Nam Cung Dực, hắn đem nữ tử nằm bên cạnh ôm vào ngực, ôn nhu hỏi: "Nhược Nhi, Bạch Nhan trở về, người cũng đã biết?"

Rõ ràng cảm giác được thân thể nữ tử trong ngực cứng đờ, trong lòng Nam Cung Dực lập tức đau: "Ta biết người ở Bạch gia những năm qua vì Bạch Nhan mà chịu nhiều ủy khuất, hiện tại không cần sợ, có ta ở đây, ta sẽ vì người làm chủ."

"Thái tử," Bạch Nhược cúi đầu xuống, trầm thấp nức nở, "Bạch Nhan tính tình đanh đá ngoan độc, lại đối với người si tình, lần này nàng trở về, nhất định sẽ không tha cho ta, dù sao ta đã cướp đi người."

"Nhược Nhi, người nói những lời ngốc nghếch gì vậy? Ta thế nào lại bị người cướp đi? Chúng ta lưỡng tình tương duyệt (*), Bạch Nhan tính là cái gì?" Nam Cung Dực nhướng mày, tất nhiên đối với Bạch Nhan không có hảo cảm gì, "Huống chi, người hiện tại đã là Thái tử phi, thiên hạ ngoại trừ Thái hậu cùng Hoàng hậu, người là nữ nhân tôn quý nhất, Lân Nhi của chúng ta cũng là cao quý không thể với tới, sao phải sợ nàng?"

(*) lưỡng tình tương duyệt: yêu nhau, hai bên đều có tình cảm với nhau

"Không, không phải," Bạch Nhược lắc đầu, cười khổ nói, "Tính cách Bạch Nhan ta rõ ràng, nàng thường xuyên đổi trắng thay đen, nàng biết thân phận không bằng ta, nhất định sẽ bội nhọ Bạch gia, giả như nói, nàng thất thân là do ta hại nàng, nàng bỏ trốn là do mẫu thân ta tham tài bán đứng nàng.... Bạch Nhan cho tới bây giờ đều đem trách nhiệm của mình đổ cho người khác."

Sắc mặt Nam Cung Dực trầm xuống, đẩy mắt lửa giận phun trào.

"Thái tử..." Nói đến đây, Bạch Nhược cầm tay Nam Cung Dực, liếc mắt đưa tình, "Người trong thiên hạ nghị luận như thế nào, Nhược Nhi mặc kệ, chỉ cần người tin Nhược Nhi là đủ."

Dưới ánh mắt đầy thâm tình của Bạch Nhược, sắc mặt Nam Cung Dực hòa hoãn lại: "Nhược Nhi, ta làm sao lại không tin người? Không tin Bạch gia? Bạch Nhan tâm địa độc ác, người ôn nhu thiện lương, ta tin tưởng người trong thiên hạ đều rõ ràng, đến nỗi nói ra là trong nhà bán nàng, quả nhiên thật buồn cười!"

Hắn cười lạnh một tiếng, khoe môi hàm chứa châm chọc: "Bạch gia giàu có, sao phải bán nàng lấy ngân lượng, chỉ bằng thân thể bản thiêu của nàng, cũng không thu được một đồng."

"Phu quân..."

Một tiếng "phu quân" khiến tâm Nam Cung Dực tê dại, hắn cúi đầu nhìn nữ tử vui trong ngực hắn, thanh âm ôn nhu như ngọc: "Nhược Nhi, ta dự định đi một chuyến tới Lam gia."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Yên hội (4)

Edit: ThienDa

Bạch Nhược kinh ngạc ngẩn đầu, sắc mặt có chút khấn trương: "Thái tử là muốn đi gặp Bạch Nhan? Cũng đúng, Bạch Nhan tốt xấu cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Thái tử để ý cũng đúng, nếu Thái tử nguyện ý, có thể nạp nàng làm thiếp, Nhược Nhi không có bất cứ ý kiến gì."

"Nhược Nhi, người thật quá mức thiện lương," Nam Cung Dực đau lòng hôn lên mặt Bạch Nhược, "Người yên tâm, loại nữ nhân thất trinh như Bạch Nhan, bản Thái tử khinh thường nhìn nhiều, càng sẽ không nạp nàng để người phải ngọt ngạt. Lần này đi, ta chỉ nhìn một chút Bạch Nhan mấy năm qua thể thảm cỡ nào! Đoán chừng thời gian năm năm, đã thất sắc ảm đạm."

Năm đó Bạch Nhan chỉ là gầy, cũng không tới mức xanh xao vàng vọt, nhìn cũng thấy đẹp, nhất là làn da trắng sáng.

Nhưng là năm năm, một nữ nhân mang hài tử, nhất định là vô cùng thâm trầm! Dù từng là mỹ nhân, cũng sẽ như ngọc châu rớt xuống, không so được với dĩ vãng.

Bạch Nhược lúc này mới nở nụ cười: "Thái tử, vậy Nhược Nhi ở phủ đợi người về..."

Nam Cung Dực hôn môi Bạch Nhược, từ trên giường hạ giọng quát: "Người tới, chuẩn bị kiệu cho bản Thái tử, bản Thái tử muốn đi Lam gia bãi phóng!"

Lam gia không phát thiệp cho hắn, đoán chừng sợ Bạch Nhan đối với hắn phát sinh tình cũ, đã như vậy, hắn càng muốn đi một chuyến tới Lam gia!

Hắn muốn Bạch Nhan biết rõ, lúc trước phản bội hắn, là phạm sai lầm lớn!

...

Lam phủ.

Cổng và sân bên ngoài, vô số xe ngựa xa hoa dừng ở cửa phủ, một vài người ăn mặc đẹp đẽ quý phái bước xuống xe ngựa.

Từ khi Lam lão gia từ bệnh tới nay, Lam gia rất lâu không có náo nhiệt, hôm nay bọn hắn tới, không phải vì cổ động, mà là đến xem trò cười thôi.

Một nữ nhân Bạch gia chưa thành gia đã mang thai, ngay cả Bạch gia cũng ghét bỏ, vậy mà Lam gia xem nàng như bảo vật, còn tổ chức yến hội, chuyện này không phải trò cười hay nhất Lưu Hỏa quốc?

Giờ phút này, trong hậu đường Lam gia, ba tên nam nữ đứng thành một hàng, đang dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía cửa.

Không bao lâu, dưới tầm mắt của bọn hắn, một thiếu nữ hồng y tuyệt sắc khuynh thành đập ánh trăng mà đi, nữ tử đẹp đến mức không gì sánh được, ba ngàn tóc đen rũ xuống như thác, bay bay trong gió.

"Nhan Nhi, người đã đến? Mau tới, ngồi gần ngoại tổ mẫu." Lão phu nhân vỗ vỗ giường êm, khẽ cười nói.

Bạch Nhan cũng không làm ra vẻ, đi thẳng tới chỗ ngồi, trên mặt hiện lên ý cười nhợt nhạt, chậm rãi ngồi bên cạnh lão phu nhân.

"Đến, ta giới thiệu cho người một chút," lão phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay Bạch Nhan, "Vị lớn tuổi này chính là Đại biểu ca Lam Thiếu Lăng, năm nay hai mươi sáu hai mươi bảy, cùng người tuổi tác không sai biệt lắm là Nhị biểu ca Lam Thiếu Yến, hai người bọn họ những ngày này đều không ở Lam gia, cho nên mấy ngày trước người không gặp. Vị này là biểu muội người Lam Tiểu Vận, nàng lúc trước bị thương, khẳng định muốn tới phủ đệ ngoại ô tĩnh dưỡng, vì vậy bây giờ mới trở về."

Nam tử lớn tuổi mỉm cười: "Tổ mẫu, người không phải nói quá kỹ càng, chúng ta cùng biểu muội mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng hai phủ cách nhau không xa, chúng ta lại còn không biết hay sao?"

"Ha ha, ta thế nào lại quên," lão phu nhân cười ha hả hai tiếng, vỗ nhẹ tay Bạch Nhan, "Nhan Nhi, ta là hồ đồ rồi, kỳ thật không cần ta giới thiệu, người cũng sẽ nhận ra bọn hắn."

Bạch Nhan cười một tiếng, cũng không nhiều lời, nàng xác thực biết tình huống của Lam gia, chỉ là chưa từng gặp mặt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Yến hội (5)

Edit: ThienDa

"Biểu muội," Lam Thiếu Yến cười ngây ngô, "Hoan nghênh người trở về, sau này, người chính là người Lam gia, nếu ai khi dễ người, ca ca giúp người đánh hắn."

"Đa tạ Nhị biểu ca."

Bạch Nhan cười nhẹ nhàng, chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy nụ cười kia, mặt Lam Thiếu Yến đỏ lên, biểu tình có chút quẩn bách.

"Uy," Lam Tiểu Vận đi tới trước mặt Bạch Nhan, cầm nhắc lên, so với huynh đệ Lam gia, ngữ khí của nàng có chút kiêu ngạo, "Người là tỷ tỷ của tiện nhân Bạch Chi kia? Ta cho người biết, ta cùng tiện nhân kia có thù, về sau ta và nàng đánh nhau, người không thể giúp nàng."

Lam Tiểu Vận tuy có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không vì nàng chưa thành thân đã có mang mà xem thường nàng, nàng ta chỉ chán ghét Bạch Chi mà thôi.

"Tại sao phải giúp nàng?" Bạch Nhan cong khóe môi, hỏi.

Lần này đến lượt Lam Tiểu Vận ngây ngẩn cả người: "Người không phải tỷ tỷ nàng sao?"

Tình huống của Bạch gia, những người khác đều không biết, nếu tỷ đệ Bạch Nhan không nói, người ngoài đều nghĩ Bạch gia là một mảnh hài hòa.

Đây cũng là nguyên nhân Lam Tiểu Vận nói những lời này.

Lão phu nhân vỗ đùi: "Ta suýt nữa quên đem chuyện này nói cho các người biết..."

Lời này nói ra, lão phu nhân liền đem sự tình Bạch Nhan ở Bạch gia bị hãm hại, chẳng những bị Bạch Nhượng làm thất thân, còn kém chút nữa bị Vu Dung bán đi, đem nói ra hết.

Bọn người Lam Tiểu Vận nghe mà trợn mắt há hốc mồm, biểu tình không thể tin, trên đời này lại có độc phụ như thế.

"Hài tử đáng thương," Đồng Nhượng Lan lau khô mắt, "Lúc người ở Bạch gia bị khi dễ, tại sao không tới nói cho chúng ta biết? Tiểu Nhi cũng vậy, đến giờ còn không nói qua một câu, chúng ta cũng không biết tỷ đệ các người chịu nhiều cực khổ như vậy."

Lời nói của nàng mang theo trách cứ, lời nói lại đầy đau lòng: "Người không có mẫu thân làm chủ, sau này cứu mẫu sẽ như mẫu thân người, Lam gia này người cứ yên tâm ở lại, sẽ không lo bị người bán."

Đáy lòng Bạch Nhan chảy một dòng nước ấm, cảm giác có thân nhân, thật tốt như vậy.

Khuôn mặt kiêu ngạo của Lam Tiểu Vận lấy lại tinh thần, lại mang áy náy: "Thật xin lỗi, ta không biết người chịu nhiều ủy khuất như vậy, về sau chúng ta chung một đích nhân là Bạch Chi, chúng ta liên thủ nhất định đánh bại nàng."

Edit: ThiênDa

"Bạch gia thật quá phận!" ánh mắt Lam Thiếu Yến hung ác, đôi con ngươi thanh tú tràn đầy giận dữ, "Độc chiếm đồ cưới của cô cô, còn nói biểu muội ăn không uống không! Lại còn muốn đem biểu muội bán đi! Chuyện này Lam gia chúng ta không thể bỏ qua!"

Ngay cả Lam Thiếu Lăng luôn luôn ôn trọng cũng trầm mặc nửa ngày: "Nương, tổ mẫu, ta đồng ý với nhị đệ. Biểu muội chịu nhiều ủy khuất như vậy, chúng ta không làm chủ, còn ai có thể cho nàng chỗ dựa?"

"Được, các người đều đã quyết định như vậy thì..."

Lão phu nhân vừa định vỗ án quyết định thì bên cạnh truyền đến thanh âm của Bạch Nhan.

"Ngoại tổ mẫu, ta đã có kế hoạch báo thù, chuyện này cứ để mình ta giải quyết."

Nghe vậy, lão phu nhân than một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Bạch Nhan: "Người đã quyết định, ngoại tổ mẫu tôn trọng ý kiến của người, nếu như người cần, nhất định phải nói ra, chúng ta sẽ giúp người tới cùng."

Dù cho có cùng Hoàng tộc xé rách thể diện, nàng cũng không tiếc.

"Nương," Đồng Nhượng Lan chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói, "Khách nhân đã tới không sai biệt lắm, chúng ta đi ra ngoài đi."

Lão phu nhân khẽ gật đầu, kéo tay Bạch Nhan đứng dậy: "Tiểu Nhan Nhi, chúng ta đi, hôm nay Lam gia sẽ vì người chính danh."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Yên hội (6)

Edit: ThiênDa

Nội đường phía trong, người ngoài không được phép vào, lão phu nhân tất nhiên muốn đưa Bạch Nhan ra ngoài.

Lam Tiểu Vận chạy đến bên người Bạch Nhan, hỏi: "Uy, thân thể của gia gia, thật sự là người trị khỏi sao? Ta trước nghe phụ thân nói, người bái một đan được sư Tử phẩm làm vì sư?"

"Ừ."

Bạch Nhan lên tiếng, khẽ môi câu lên một đường cong.

Lam Tiểu Vận hai mắt sáng lên: "Vậy người có thể dạy ta luyện đan không?"

Bạch Nhan quay đầu nhìn Lam Tiểu Vận, thấy đôi mắt to phát sáng, không tự chủ được gật gật đầu: "Ta có thể dạy ngươi, chỉ là học được hay không, là do thiên phú của ngươi."

Lời này của Bạch Nhan làm Lam Tiểu Vận kích động kém chút nữa nhảy lên, trong lòng nàng lại bắt đầu kiêu ngạo.

Bạch Chi ngươi có tỷ tỷ là Thái tử phi thì sao? Nàng báai Bạch Nhan làm sư phụ, sau này liền có một vị đan dược sư Tứ phẩm làm sư công, thân phận Bạch Chi chỉ kém so với nàng.

Đáng tiếc, Lam Tiểu Vận không có cái thiên phú luyện đan, nàng chỉ thích múa thương làm côn, cho nên, trên con đường luyện đan về sau, nàng chỉ biết ủ rũ vì thất bại.

Nhưng Lam Tiểu Vận lại mặt dày mày dạn treo biển đệ tử của Bạch Nhan.

Không có thiên phú luyện đan cũng không sao, chỉ cần có sư công là đan dược sư Tứ phẩm là đủ rồi, khí thế nàng sẽ không kém Bạch Chi.

Đây mới là mục đích thực sự của Lam Tiểu Vận!

...

Lam gia, bên trong phòng yến hội.

Một tiếng "Thái tử giá lâm" làm cho cả hội sảnh đang huyền ảo liền yên tĩnh.

Thái tử?

Hắn cũng tới?

Tốt xấu gì Bạch Nhan suýt chút nữa thành thê tử của hắn, lại bởi vì trước hôn nhân đã thất trinh, bị Hoàng tộc ghét bỏ, bây giờ Thái tử lại đến đây, chẳng lẽ là muốn chế giễu sao?

Lông mày Lam Vũ nhíu lại, thấp giọng hỏi: "Là ai tới phủ Thái tử phát thiệp mời?"

Thị vệ bên cạnh thận trọng trả lời: "Thuộc hạ đã phân phó, không cho phép tới phủ Thái tử phát thiệp mời, chắc chắn không ai dám đưa."

Không ai đưa, vậy tại sao hắn lại đến?

Sắc mặt Lam Vũ có chút khó coi, hắn chưa quên, Hoàng tộc gây ra bao nhiêu thương tổn cho Nhan Nhi.

Mọi người đều nói Thái tử phi sinh non, nhưng sinh non liền có thể sinh hài tử khỏe mạnh? Có lẽ chỉ có những kẻ ngu muội mới tin!

Đôi câu nam nữ này, đã sớm ở trước mặt Nhan Nhi câu thả, Bạch Nhượng vì để sớm ngày được trở thành con dâu Hoàng tộc, mới thiết kế hãm hại Nhan Nhi.

Vì thế, Lam Vũ không có khả năng mời Thái tử tham sự yến hội, hắn sợ mình nhìn không được sẽ bóp chết Thái tử!

"Lam gia chủ, ngươi sẽ không trách bản Thái tử không mời mà tới chứ?" Nam Cung Dục mở quạt xếp, mỉm cười nhìn Lam Vũ, "Ta nghe nói Lam gia lão gia tử bệnh càng ngày càng nặng, cô ý mượn cơ hội này tới thăm một chút, không biết Lam lão gia tử có thể sống thêm mấy ngày?"

Lam Vũ nắm chặt nắm đấm, khóe môi cười lạnh: "Lão gia tử nhà ta rất tốt, không nhọc tới Thái tử quan tâm! Chỉ là mục đích Thái tử đến đây quá mức không thuần, tha thứ cho khó có thể tiếp đãi!"

Tin tức Lam lão gia tử khỏi bệnh tạm thời chỉ có người Lam gia mới biết, cũng không truyền đi, cũng khó trách Nam Cung Dục cho rằng lão gia tử bệnh liệt giường, không sống được mấy ngày.

Nam Cung Dục nghe Lam Vũ nói rõ ràng có ý muốn đuổi khách, lông mày khẽ nhíu một cái, đang muốn mở miệng, thì một đạo thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

"Thương Vương giá lâm."

Thương Vương?

Lam Vũ cùng Nam Cung Dục biểu tình cùng lúc giật mình.

Thương Vương lạnh lùng cao ngạo, hiếm khi cùng gia tộc và các thế lực lui tới, cho dù là yến hội Hoàng gia, hắn cũng không tham dự.

Cho nên, Lam Vũ cố tình không đưa thiệp mời tới Thương Vương phủ.

Bây giờ, lại ở yến hội của Bạch Nhan mà tới?

Điều này đại biểu cho cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Kinh diễm

Edit: ThienDa

Bên trong phòng yến hội, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, đứng bên cạnh Bạch Chấn Tường là Bạch Chi, khuôn mặt biến sắc, ngữ khí có chút giận dữ nói: "Còn không phải chỉ là một cái yến hội của người đã không còn thanh khiết, sao Thương Vương cũng tới?"

Cho dù là nàng nhỏ giọng nói thầm, nhưng Thương Vương đến đã làm cho đại sảnh một mảnh yên tĩnh.

Bởi vậy, thanh âm nàng đột ngột phát ra ngay trong cái an tĩnh của phòng yến hội.

Lam Vũ sắc mặt âm trầm, lạnh lùng quét mắt qua Bạch Chi, lại đưa ánh mắt nhìn ra cửa...

Giờ khắc này, bao gồm cả Lam Vũ và tất cả những người trong đại sảnh đều bị kinh diễm.

Trong bầu trời đêm, vầng trăng cao tỏa sáng.

Ánh trăng bao phủ xuống, mấy con Ngân Lang nâng một cái vương tọa bay trên không trung, oanh một tiếng hạ xuống sảnh trung tâm phòng yến hội, dọa tới những người bên trong đang còn kinh diễm lùi về phía sau mấy bước.

Trên vương tọa, nam nhân lười biếng cánh tay dựng trên ghế ngồi, thân thể dựa vào thành ghế, gió nhẹ thổi qua, vạt áo nửa mở, lồng ngực trần trụi phát sáng.

Mái tóc dài màu bạc của hắn, đẹp như yêu nghiệt, khuôn mặt tuấn mỹ cao ngạo không ai bì nổi.

Nếu dùng một câu để hình dung ánh mắt hắn, chính là - ở dưới mắt hắn, chúng sinh như sâu bọ, tùy ý hủy diệt!

Nhưng cố tình nam nhân khát máu vô tình, cao ngạo lạnh lùng, lại là người tình trong mộng của hàng vạn thiếu nữ.

Biết rõ như thiêu thân lao vào lửa, vẫn cam tâm tình nguyện bước vào.

"Vương gia," Lam Vũ đối với nam nhân trước mặt, không lãnh đạm như Thái tử, ngữ khí ngược lại là tôn kính, "Ngươi nguyện ý tới yến hội của Lam gia chúng ta, là vinh hạnh của Lam gia, người tới, dọn chỗ ngồi cho Thương Vương."

Nam Cung Dực bất giác thái độ của Lam Vũ đối với Thương Vương, sắc mặt rất là khó coi, tốt xấu gì hắn mới là người hoàng thất, Đế Thương chỉ là một Vương gia khác họ mà thôi.

Kết quả, Lam Vũ đối với hắn cung kính như thế, còn đối với mình lại hạ lệnh trực khách!

Đế Thương từ vương tọa đứng lên, mà khi hắn đứng dậy, bảy Ngân Lang nâng vương tọa bay lên rồi đi, trên không trung lưu lại một điểm sáng.

Đám người hô hấp đều chậm lại một chút, nhìn phương hướng đàn sói rồi đi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh...

Cái kia, đó là yêu thú a, bọn hắn sớm biết Thương Vương thực lực rất mạnh, lại không ngờ tới, bảy yêu thú lại cam tâm tình nguyện ở Thương Vương phủ để nâng tọa.

"Bốn vương nghe nói Lam gia vì người Bạch gia mà tổ chức yến hội," mắt phượng Đế Thương đảo qua Lam Vũ, thanh âm cao ngạo lạnh lùng, "Cho nên, bốn vương chỉ hiếu kỳ, người của Bạch gia, tại sao Lam gia lại phải tổ chức yến hội?"

"Vương gia."

Lần này không đợi Lam Vũ mở miệng, Bạch Chấn Tường lập tức đứng dậy, sắc mặt mang theo bất đắc dĩ: "Việc này, người không biết, đối với nữ nhi Bạch Nhan này của Bạch gia, đúng là móc phỉm móc phôi, thế tử ta cũng coi nàng như con ruột mà đối đãi! Nhưng nàng là cái loại vong ân phụ nghĩa bạch nhãn lang, ta chỉ nói nàng vài câu, nàng liền cùng ta đoạn tuyệt quan hệ cha con, vì thế quay về Lam gia."

Nghe Bạch Chấn Tường nói vậy, sắc mặt mọi người rất tức giận.

"Bạch Nhan thật đúng là một con bạch nhãn lang, lúc trước cùng người bỏ trốn, đã làm Bạch phu nhân tức giận đến thương tâm quá độ, ngay cả Vu lão phu nhân đều đau lòng quá khứ, hiện tại chỉ dạy dỗ nàng vài câu, nàng ngay cả cha cũng không nhận, nếu ta có dạng nữ nhi này, nhất định sẽ bóp chết nàng!"

"Bạch phu nhân quả nhiên thiện lương, ta nghe nói, từ nhỏ đến lớn nàng xem Bạch Nhan như thân nữ, ngay cả hai nữ nhi mình đều để sang một bên, không nghĩ tới hảo tâm không có hảo báo, thế mà nuôi ra cái dạng bạch nhãn lang!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bốn vương thích thiếu phụ (1)

Edit: ThienDa

Nghe những người này vu khống Bạch Nhan, trong lòng Lam Vũ không chịu đựng được dâng lên một cỗ tức giận, nổi giận quát lớn một tiếng: "Tất cả câm miệng cho ta!"

Đám người bỗng đứng im bật, tất cả mọi người bị Lam Vũ bất thành linh hết lớn dọa sợ.

"Các người nói Nhan Nhi cùng người bỏ trốn, chứng cứ đâu?" Hân cười lạnh một tiếng: "Nói miệng mà không có bằng chứng, dựa vào cái gì làm Tiểu Nhan oan uổng? Luôn mồm nói nàng trước hôn nhân không khiết, ngoại trừ Bạch Nhưộc, bên ngoài có ai thấy? Nói Bạch Nhan có thai, cũng là tin tức Bạch gia truyền đi, ta nói, Bạch Nhưộc mơ tưởng đến vị hôn phu của Nhan Nhi, cũng chính đương kim Thái tử điện hạ, cố ý thiết kế hãm hại Nhan Nhi!"

"Lam Vũ!"

Bạch Chấn Tường tức giận nói: "Lời này của người là có ý gì? Bản gia chủ có ý tốt tới tham gia yến hội, người lại như thế hãm hại nữ nhi của ta? Nhưộc Nhi tính tình thanh cao, sao có thể dùng thủ đoạn mưu cầu Thái tử? Ta thấy, chỉ có Bạch Nhan mới làm ra loại chuyện này!"

Nữ nhi?

Trên mặt Lam Vũ mang theo châm chọc, xem ra, trong mắt Bạch Chấn Tường chỉ có tỷ muội Bạch Nhưộc mới là nữ nhi của hắn.

"Lam gia chủ, người nói như vậy có chút quá phận," Nam Cung Dục nhướn mày, sắc mặt rất khó coi, "Trước đó Nhưộc Nhi nói qua với ta, Bạch Nhan tính tình ngoan độc, khẳng định sẽ đem việc bỏ trốn cùng nam nhân đồ lên đầu nàng, bây giờ xem ra, lời Nhưộc Nhi nói không sai! Cũng uổng cho người tin tưởng nữ nhân này hồ ngôn loạn ngữ (*)."!

(*) hồ ngôn loạn ngữ: nói năng lung tung, bậy bạ

Lam Vũ gắt gao nắm chặt nắm đấm, hắn đang định mở miệng, lại nghe tiếng ho nhẹ, trước mặt mọi người, dưới ánh trăng thanh lạnh, Lam lão gia từ một thân cây trường bào bị vây xung quanh đi tới.

"Phụ thân."

Lam Vũ đem lửa giận đè nén, đi tới trước mặt lão gia tử, chắp tay cung kính.

"Khụ khụ, hoan nghênh các vị tới tham dự tiếp phong yến ngoại tôn nữ của ta!"

Lam lão gia tử ho nhẹ hai tiếng, hai con người lặng lẽ nhìn khắp bốn phía, thời điểm nhìn thấy Đế Thương, hắn sùng sốt một chút, chợt đưa mắt nhìn sang Lam Vũ, ánh mắt mang theo chất vấn.

Tựa hồ đang hỏi, hắn làm sao lại tới?

Lam Vũ nhìn Lam lão gia tử lắc đầu.

Hắn cũng không biết Đế Thương đến đây là vì chuyện gì.

"Lam lão gia chủ, thân thể của người..." ánh mắt Nam Cung Dục hiện lên vẻ kinh ngạc, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Bạch Chấn Tường đã không khống chế được cảm xúc, con người lửa giận ngập trời nhìn chòng chọc Lam lão gia tử.

Lão gia hỏa này sao còn chưa chết?

Không, phải nói, hấn làm sao có thể rời giường? Không phải nói bệnh nặng khó lành?

Lam lão gia từ dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người bước tới chỗ Đế Thương, trên khuôn mặt già nua mỉm cười: "Thương Vương có thể tới tham dự yến hội của Lam gia, quả nhiên lam lão phu vinh hạnh đến cực điểm!"

Đế Thương từ trên cao nhìn xuống Lam lão gia từ, thần thái lãnh ngạo, thanh âm hơi lạnh: "Bổn vương chỉ là hiếu kỳ, Bạch Nhan ở Lưu Hỏa quốc là nhân vật danh chấn bậc nào mà thôi."

Hắn nhớ tới tin tức mà tên thị vệ điều tra, mắt phượng nhắm lại.

Sáu năm trước thất thân, chưa thành thân đã có con?

Tốt!

Rất tốt!

Hắn thực sự muốn xem xem, nữ nhân kia có thể mạnh mẽ đến lúc nào!

Đế Thương nhắc lên nụ cười đầy thị huyết, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt thế không biểu tình, một thân tử bào không gió mà bay, cường đại đến mức... để người xung quanh không thể thờ nổi!

Tâm Lam lão gia từ lộ bộ một chút, chẳng nhẽ trong lúc vô tình, Nhan Nhi đã chọc phải tên Vương gia khát máu này?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Bổn vương thích thiếu phụ (2)

Edit: ThiênDa

"Vương gia," nhìn thấy đầy mắt Đế Thương không chút nào che giấu sự giận dữ, trong lòng Bạch Chi vui mừng, liền đứng lên, thần sắc thẹn thùng. "Bạch Nhan nâng mặc dù chưa thành thân đã có con, lại cùng đã nam nhân (*) bỏ trốn, thế nhưng, người Bạch gia chúng ta sẽ tuyệt đối không làm ra sự tình giống như nàng."

(*) đã nam nhân: nam nhân không thuần, thô lỗ, ngang ngược

Nàng cũng không hi vọng Đế Thương đem nàng với Bạch Nhan gộp chung một chỗ, như vậy, đối với việc tiến vào Thương Vương phủ sẽ rất bất lợi.

Buồn cười là, Bạch Chi tự mình đa tình, bởi vì Đế Thương căn bản còn không biết nàng là ai.

"Đã nam nhân?" Đế Thương cười lạnh.

Bạch Chi không phát hiện ra sắc mặt Đế Thương âm trầm, tiếp tục gật đầu nói: "Sáu năm trước, tại cổ đạo Biên Hòa, nàng cùng một đã nam nhân tăng tị với nhau, bị Nhị tỷ bắt gian tại trận, ai ngờ cuối cùng nàng lại cùng đã nam nhân đó bỏ trốn."

"Ồ?" Đế Thương nhướng mày, thanh âm ngoan lệ, "Nói như vậy, các người đã gặp qua "đã nam nhân" kia?"

Ba chữ "đã nam nhân" Đế Thương cố ý đè nặng thanh âm, mắt phượng hiện lên một tia thị huyết.

Đừng nói là Bạch Chi, cho dù là Bạch Nhược cũng chưa từng thấy qua nam nhân kia, nhưng hiện tại, để chắc chắn Bạch Nhan đã thất thân, nàng tất nhiên không có khả năng nói ra.

"Ta đương nhiên gặp qua, đã nam nhân kia vóc người hoàn toàn không so được với Thái tử điện hạ tuấn mỹ, cũng không biết có phải hay không Bạch Nhan bị mờ heo làm tâm trí mê muội, lại cùng nam nhân buồn nôn kia tăng tị với nhau."

Giờ khắc này, Bạch Chi chỉ lo vu hãm Bạch Nhan, lại không chút nào để ý khí tức Đế Thương ngày càng âm lãnh...

Ngay lúc này, một đạo âm thanh trào phúng từ bên ngoài truyền đến, suýt chút nữa làm Bạch Chi nhảy dựng lên.

"Bản tiểu thư vừa nói xong, bên trong phòng yến hội làm sao khói đen mù mịt, thì ra là người tới! Cha, người làm sao cho tiện nhân kia vào, làm toàn bộ Lam gia ta bốc mùi hôi thối!"

Lam Tiểu Vận vừa đi vào phòng yến hội, liền thấy Bạch Chi đứng trong đại sảnh, cái gọi là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, lửa giận của nàng không

nhìn được bốc cháy hùng hực.

Edit: ThienDa

Lúc này, tầm mắt mọi người đều dừng lại ở nữ tử cùng bước vào với Lam Tiểu Vận...

Diễm quan thiên hạ, tuyệt thế vô song!

Dưới gió đêm, ba ngàn tóc đen bay múa, một thân váy dài đỏ tươi, phất qua trước mắt mọi người.

Dung nhan nữ tử rất đẹp, đẹp đến nỗi vạn vật đều thất sắc, một đôi mắt câu nhân tâm hồn, khẽ cười duyên, phảng phất có một loại ma lực làm trái tim mọi người đều ngừng đập.

Mắt Nam Cung Dực nhìn thẳng, cho dù lúc trước Bạch Nhan là đệ nhất mỹ nhân Đế thành, nhưng dáng người nhỏ gầy, cùng nàng bây giờ so sánh, lại khác nhau một trời một vực.

Nếu như nói, năm đó nàng là đệ nhất mỹ nhân, thì hiện tại là nữ nhân tuyệt mỹ nhất không gì sánh kịp.

Bạch Chi nhìn ánh mắt tất cả nam nhân đều đặt trên người Bạch Nhan, nàng ghen ghét cắn răng, tay cũng nắm thật chặt.

Nhất là...

Trông thấy ánh mắt Đế Thương cũng chuyển sang nhìn Bạch Nhan, trong lòng Bạch Chi như bị ngàn con kiến gặm cắn, đau không chịu nổi.

"Vương gia," nàng cắn răng, nói, "Nàng ta là đại tỷ Bạch Nhan, là nữ nhân sáu năm trước thất thân!"

Bạch Chi là đang cố ý nhắc nhở Đế Thương, Bạch Nhan đã thất thân, một nữ nhân như vậy, sao có thể lọt vào mắt hắn?

Vương gia?

Lông mày Bạch Nhan khẽ cau lại, ánh mắt đảo qua dò xét, khi nhìn thấy một khuôn mặt yêu nghiệt, nàng giật nảy mình, lời nói buột miệng thốt ra.

"Người làm sao lại ở chỗ này?"

"Bỏn vương làm sao ở chỗ này, chẳng lẽ là... người lại không rõ?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bốn vương thích thiếu phụ (3)

Edit: ThienDa

Một đám người tròn tròn mắt.

Ngay cả Bạch Nhan cũng ngây ngẩn cả người.

Nam nhân này tự xưng là bốn vương, chẳng lẽ lại là Lý vương gia Lưu Hỏa quốc Đế Thương?

Tâm tư đang dao động, Đế Thương đã đi tới chỗ nàng.

Thấy nam nhân đi tới, huynh đệ Lam Thiếu Lăng theo bản năng muốn đem Bạch Nhan kéo về phía sau, lại bị nam nhân kia nhanh hơn một bước kéo về phía người hắn.

Cánh tay của hắn siết chặt vòng eo Bạch Nhan, đôi mắt phượng nheo lại xuyên thấu qua một tia uy hiếp, nghiền răng nghiền lợi nói: "Người cũng thật dễ bốn vương dễ tìm!"

Ý của nam nhân này, là những năm qua, hắn lục khắp tứ phía tìm nữ nhân cường gian hắn! Ai ngờ, nữ nhân này lại ở Lưu Hỏa quốc!

Nhưng lời này rơi vào tai mọi người, lại biến thành ý tứ khác.

"Cút!"

Bạch Nhan nổi giận, một cước giẫm vào mu bàn chân nam nhân.

Trong nháy mắt khi chân nàng muốn giẫm xuống, lại bị một bàn tay to hung hăng bắt lấy.

Ngón tay nam nhân thon dài còn vuốt bắp đùi nàng, để cho nàng nổi hết da gà.

"Cái chân nhỏ này của ngươi quả là không an phận," khoe môi Đế Thương thương lên một nụ cười tàn nhẫn, "Ngươi nói bốn vương đem nó chặt, vẫn nên chặt?"

Cái ngữ khí uy hiếp kia nhu hòa, rơi vào trong tai người khác, lại thành ve vãn đánh yêu.

Bạch Chi ngờ ngác nhìn khuôn mặt Đế Thương cười tà, hốc mắt đỏ lên, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

"Chi Nhi," Bạch Chấn Tường thấy Bạch Chi yên ắng rơi lệ, tâm đều đau, ánh mắt phẫn nộ nhìn Bạch Nhan, "Bạch Nhan, ngươi biết ngươi đang làm cái gì? Có còn biết xấu hổ hay không?"

Ánh mắt Bạch Nhan trầm xuống quét qua cha con Bạch Chấn Tường, khi thấy vẻ mặt ghen ghét của Bạch Chi, ánh mắt hơi lóe, gương mặt mang theo ý cười.

"Chúng ta đang làm gì, ngươi không rõ ràng sao?" Bạch Nhan nhún mày, ngón tay thon dài nâng cằm Đế Thương, "Tiểu Thương Thương, ngươi thấy ta nói có đúng không?"

Tiểu Thương Thương?

Xung hô này làm khoe miệng Đế Thương co quắp một chút.

Nhưng mà...

Thái độ Bạch Nhan thay đổi, ngược lại kích động hứng thú của hắn.

Đế Thương cầm lấy ngón tay Bạch Nhan đang trêu chọc hắn, quay đầu nhìn sắc mặt khó coi của Bạch Chấn Tường: "Bạch gia chủ chẳng nhẽ mắt bị mù? Nhìn không ra bốn vương đang làm gì?"

"Phụ thân! Ngươi xem nàng..." sắc mặt Bạch Chi trắng bệch, trông mắt mang theo nước mắt, con ngươi ghen ghét gắt gao nhìn Bạch Nhan, tức giận nói, "Nàng nhất định là cố ý!"

Không tệ, Bạch Nhan đúng là cố ý!

Vì chọc tức Bạch Chi, ngay cả nhan sắc nàng cũng hi sinh, sao có thể không đạt mục đích?

"Vương gia," Bạch Chấn Tường ngăn nội tâm đang tức giận, cúi đầu đối mắt với Đế Thương, "Đại nữ nhi của ta vốn phong tình chắc hẳn ngươi cũng rõ ràng, nàng trước hôn nhân đã thất trinh, đồng thời chưa thành thân đã mang thai, thân thể đã sớm không sạch sẽ, ta không đành lòng vương gia bị nàng lừa gạt, lúc này mới cố ý báo cho Vương gia."

Những lời này của Bạch Chấn Tường đã triệt để chọc giận người Lam gia.

Hắn để Bạch Nhượng thay thế Bạch Nhan, đồng thời đem Bạch Nhan trục xuất ra cũng thôi đi, bây giờ, ở trước mặt Thương Vương còn cố tình chửi bới Bạch Nhan.

Đây là việc một phụ thân nên làm?

Đang lúc Lam lão gia từ một bụng đầy lửa giận muốn cùng Bạch Chấn Tường đánh một trận, thì thanh âm chậm rãi của Đế Thương truyền đến: "Thì thế nào? Bốn vương thích chính là nữ nhân như thế!"

Đám người trợn mắt há hốc mồm.

Hắn thích... là nữ nhân như thế?

Nói cách khác, Thương Vương cô quái, vậy mà thích thiếu phụ?

Trời ạ! Khó trách nhiều thiếu nữ ưu tú của Lưu Hóa quốc đều không lọt vào mắt xanh của Đế Thương, là bởi vì sở thích cô quái này!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoan, đừng nhúc nhích (1)

Edit: ThienDa

Hai mắt Bạch Chi mở to, không dám tin nhìn chăm chăm Đế Thương.

Thương Vương thích Bạch Nhan, chính là cái loại nữ nhân thất trinh trước hôn nhân? Chẳng lẽ... nàng muốn đoạt được Thương Vương, phải tìm một nam nhân mà cầu thả sao?

"Nhan Nhi," Lam lão gia từ từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, lông mày khẽ nhúc nhích một cái, "Người cùng Thương Vương có quan hệ là..."

Nghe nói Thương Vương không gần nữ sắc, bản tính khát máu, nếu như ngoại tôn nữ nhà mình thật cùng hắn có quan hệ, cái này không biết là chuyện tốt hay xấu.

Đế Thương hạ tầm mắt nhìn nữ tử bị hắn ôm trong ngực, khoe môi cong lên thành ý cười không rõ: "Quan hệ giống như các người thấy."

Lam lão gia từ cảm giác tim mình nhảy giật lên, bị dọa muốn sốc.

Quan hệ giống như bọn hắn thấy?

Chẳng lẽ... năm đó người cướp đi trong sạch của Nhan Nhi chính là Thương Vương?

Không! Nhìn vẻ mặt của bọn hắn, chuyện có thể không phải như thế!

"Bạch Nhan, người lại đây cho ta!" Bạch Chấn Tường chậm rãi hoàn hồn, nghiêm nghị quát.

Bạch Nhan nhướn mày cười nhạt: "Người lấy tư cách gì ra lệnh cho ta?"

"Người..." Bạch Chấn Tường tức khí nhìn Bạch Nhan, "Người là nữ nhi của ta!"

Nghe vậy, Bạch Nhan cười châm chọc: "Nữ nhi? Bây giờ người mới nhận ra ta là nữ nhi của người? Vậy những năm qua thì sao?"

Nàng khẽ hất tay Đế Thương, chậm rãi đi về phía Bạch Chấn Tường.

Đế Thương khẽ cau mày, lại bất động thanh sắc, khuôn mặt cao ngạo nhẹ nhàng nâng lên, mắt phượng hiện ra tia yêu dị.

"Bạch Chấn Tường người luôn miệng nói ta là bạch nhãn lang, người chẳng lẽ không phải nam nhân bội bạc?" Nàng chợt dừng bước, trong con ngươi lóe lên vẻ lạnh lẽo, "Năm đó, nếu không có Lam gia cố gắng nhiều lần được cùng mẫu thân gốc của ta, người sẽ có thành tựu của ngày hôm nay?"

"Nghịch nữ!" Bạch Chấn Tường nâng tay đánh về phía Bạch Nhan.

Đôi mắt Bạch Nhan lạnh lẽo, thời khắc tay Bạch Chấn Tường ở ngay trước mặt nàng, nàng khẽ động, bắt lấy cổ tay Bạch Chấn Tường.

"Muốn đánh ta?" trên mặt nàng cười lạnh, "Người có tư cách gì?"

Sau đó...

Bạch Nhan bỗng đứng nhấc chân, đạp một cước vào ngực Bạch Chấn Tường, lập tức đá bay hắn ra ngoài.

Toàn bộ đại sảnh yến hội hoàn toàn yên tĩnh.

So với việc Bạch Nhan động thủ với cha ruột, càng khiến người ta để ý, là phế vật Bạch Nhan... vậy mà có thể làm Bạch Chấn Tường bị thương?

Cái này... không có khả năng!

Bọn người Lam lão gia từ đương tức giận khi Bạch Chấn Tường giờ tay muốn tát Bạch Nhan, bọn hắn còn chưa kịp ngăn cản, liền bị hành động kế tiếp của nàng dọa phát sợ.

Edit: ThienDa

Nàng... từ khi nào mà có thực lực này?

"Hay cho một Bạch Chấn Tường!" Lam lão phu nhân phản ứng đầu tiên, nàng tức giận giờ tay chỉ vào Bạch Chấn Tường, nói, "Người dám ở tại Lam gia động vào Nhan Nhi bảo bối của ta! Lão gia tử, người còn đứng ngây ra đó làm gì? Đánh cho ta, đánh chết tên súc sinh này!"

Lam lão phu nhân tức giận không nhẹ, Bạch Chấn Tường ở ngay trước mặt bọn họ còn dám hành động như thế, vậy sau lưng bọn họ không biết khi dễ tỷ đệ Bạch Nhan thế nào.

Nếu không phải Lam Thiếu Yến ở bên cạnh một mực giúp nàng thuận khí, lão phu nhân ngay cả nói chuyện cũng không xong.

"Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, các người trước hết để ta đem lời nói cho xong." Bạch Nhan cười lạnh một tiếng, ngăn lại đám người Lam gia rồi tiếp tục nói, "Lúc trước, ta không muốn trêu chọc thị phi, ngay cả lời đều không nói ra, thế nhân cho rằng Vu Dung đối đãi với ta như thân nữ, nhưng các người có khi nào thấy ta mang một kiện trang sức?"

Mọi người ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau, Bạch Nhan trong ấn tượng của bọn hắn, vĩnh viễn đều để mặt mộc, trước giờ không có mang qua một kiện trang sức.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ngoan, đừng nhúc nhích (2)

Edit: ThiênDa

"Người nói vậy!" Bạch Chi biến sắc, rất nhanh liền hòa hoãn, dùng đôi mắt phần hân nhìn chăm chăm Bạch Nhan, "Là chính người không nguyện ý mang những đồ trang sức kia, kết quả người lại oan uổng mẫu thân ta không cho người mang!"

Bạch Nhan cong cong khóe môi, đôi mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt giận dữ của Bạch Chi: "Một khi đã như vậy, ngoại tổ phụ, người đem danh sách đồ cưới mẫu thân năm đó chuẩn bị lấy ra, dựa theo quy định, mẫu thân qua đời, đồ cưới của nàng do nữ nhi ruột kế thừa, bây giờ ta đã trưởng thành, ta có tư cách thừa kế đồ cưới của nàng."

Nam nhân trên đại lục này cho phép tam thê tứ thiếp, cho nên việc sủng thê diệt thiếp thường xảy ra.

Vì để cho tài sản của thê tử không rơi vào tay thứ tử thứ nữ, liền định ra quy củ, một khi nữ thân sinh của thê tử trưởng thành, đồ cưới phải giao cho nữ thân sinh quản lý.

Nghe xong lời ấy, sắc mặt của Bạch Chấn Tường cùng Bạch Chi đều đại biến!

"Được," Lam lão gia từ hừ một tiếng, "Những đồ cưới kia đã từng đi lễ nghi bộ ghi chép, lúc đó, ta sẽ dựa theo danh sách trên tài vụ đi tìm Bạch gia yêu cầu!"

Bạch Chấn Tường rất tức giận, cái nghịch chướng Bạch Nhan này thật không bỏ qua cho hắn?

Những đồ cưới kia đã sớm dùng hết rồi? Giờ lấy đâu ra đưa cho nàng?

"Bạch Nhan," Nam Cung Dục nhìn không được, ánh mắt chán ghét nhìn Bạch Nhan, "Bạch gia chủ là phụ thân người, người đầu tiên là động thủ với hắn, bây giờ còn hùng hổ dọa người? Người không cảm thấy mình quá phận rồi?"

Năm đó Bạch Nhan cho dù là phế vật, nhưng tính cách thiện lương, bây giờ lại phách lối, khiến người khác chán ghét, còn cùng Thương Vương không thanh bạch.

Nữ nhân như vậy, cho dù đẹp, hắn cũng khinh thường nhìn nhiều!

"Ta chỉ muốn lấy đồ cưới về mà thôi, vậy mà thành hùng hổ dọa người? Chẳng lẽ Thái tử không thừa nhận quy củ tổ tông?" Bạch Nhan quét mắt nhìn Nam Cung Dục, ngữ khí rất lạnh nhạt.

Gương mặt anh tuấn của Nam Cung Dục xanh mét, hắn nào dám không thừa nhận quy củ tổ tông? Nghĩ đến thái độ Bạch Nhan vênh vênh tự đắc, hắn giận không có chỗ phát tiết!

"Bạch Nhan, Bạch gia chủ và Bạch phu nhân rất đáng tin, đồ cưới của mẫu thân người ở trong tay bọn họ, bọn họ nhất định không dùng linh tinh, ngược lại, nếu đem đồ cưới cho người, chẳng phải là cho người đi nuôi nam nhân khác?" Hắn nghiêng lợi nói.

Một câu này, cũng là nói cho Đế Thương, nhân phẩm Bạch Nhan có bao nhiêu xấu xa!

Bạch Nhan khẽ cười một tiếng: "Một kẻ dựa hơi nữ nhân mà lập nghiệp, lập nghiệp xong lại trở mặt không quen, người nói nhân phẩm của hắn tin được?"

"Bạch Nhan, người từ khi nào mà trở nên tính toán chi li?" Nam Cung Dục lắc lắc đầu, mặt đầy thất vọng, "Bây giờ người lập tức quỳ xuống nói xin lỗi với Bạch gia chủ, có lẽ Bạch gia chủ còn có thể tha thứ cho người."

Ngay lúc này...

Một bàn tay to đũa ra đem Bạch Nhan hung hăng ôm vào ngực, thanh âm nam nhân bá đạo lạnh lẽo, vang lên làm sảng yển hội yên tĩnh.

Lặng ngắt như tờ.

"Bổn vương không biết, nữ nhân của bổn vương, lại phải cấp cho một con kiến hôi lời xin lỗi."

Nam Cung Dực nhìn nam nhân kia từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt đại biến.

"Đế Thương!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói ra hai chữ này.

Đế Thương giương mắt quét về phía Nam Cung Dực.

Cái nhìn này, hình thành một cỗ áp bách, sắc mặt Nam Cung Dực đột nhiên trắng bệch, hô hấp khó khăn.

"Ngoan, đừng nhúc nhích," Đế Thương cảm nhận được nữ nhân trong ngực có chút không an phận, giọng nói trầm thấp chỉ hai người có thể nghe được, "Cái tay nhỏ xinh đẹp của ngươi nếu là bị chặt đi, vậy liền không hoàn mỹ..."

Bạch Nhan có chút phẫn nộ, nam nhân này không phải nghĩ chặt chân nàng, thì là muốn chặt tay nàng, nhất là cái giọng điệu này, giống như đang trấn an một tiểu sủng vật.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Vả mặt (1)

Edit: ThiênDa

Nam Cung Dực đưa mắt nhìn nữ tử bị Đế Thương vùi vào trong ngực, không hiểu sao, trong lòng hắn thấy không thoải mái.

"Bạch Nhan..."

Hắn há miệng muốn nói, lại bị thanh âm lạnh nhạt của nữ tử đánh gãy.

"Ngươi thật sự không muốn đem đồ cưới của mẫu thân ta trả lại?"

Ánh mắt nàng từ đầu đến cuối, đều không có dừng trên mặt Nam Cung Dực một chút.

Bạch Chấn Tường nghĩ tới vừa rồi bị Bạch Nhan đập một cước, trong lòng rất tức giận: "Mẫu thân ngươi chết là thê tử của ta, còn an táng bên trong mộ Bạch gia! Đồ cưới của nàng, tất nhiên là đồ của Bạch gia, vì sao phải đưa cho ngươi? Huống chi, còn có Tiểu Nhi, dù sao cũng không tới lượt ngươi thừa hưởng số đồ cưới này."

Số đồ cưới đi đã bị dùng đi gần hết, hắn căn bản lấy không ra, làm sao mà đưa cho nàng?

Ánh mắt Bạch Nhan lạnh lẽo: "Hôm nay nếu ngươi không đem đồ cưới giao ra, ngày sau, ta sẽ bắt ngươi hoàn trả gấp mấy lần!"

Trả lại?

Trò cười!

Bạch Chấn Tường cười lạnh thành tiếng: "Bạch Nhan, mới vừa rồi là ta không có phòng bị với ngươi, mới để cho ngươi đánh lén thành công, buồn cười là, ngươi lại cho rằng đây là thực lực của mình..."

Đám người xôn xao, thì ra, Bạch Nhan sở dĩ có thể đá bay Bạch Chấn Tường, là bởi vì... Bạch Chấn Tường không hề phòng bị, nếu không, với thực lực của Bạch Nhan có thể gây thương tổn cho Bạch Chấn Tường?

"Bất quá..." ánh mắt Bạch Chấn Tường lạnh đi mấy phần, "Ta là phụ thân ngươi, ngươi lại động thủ với ta, cái này là đại bất kính! Ta có tư cách trục xuất ngươi khỏi Bạch gia, từ nay về sau, ngươi không còn là người của Bạch gia!"

Mặc dù trước đó Bạch Chấn Tường đã đem Bạch Nhan trục xuất khỏi gia môn, nhưng đó là trong bí mật, bây giờ trực tiếp đem chuyện này ra, hiệu quả sẽ không giống nhau.

"Tốt!"

Lam lão gia tử thanh âm già nua nặng nề, sau khi Bạch Chấn Tường dứt lời thì vang lên.

Khuôn mặt hần nghiêm túc, giọng nói lạnh lẽo: "Người Bạch gia không muốn nàng, vậy Lam gia nhận nàng, sau này, nàng là người Lam gia, cũng đem nhập vào gia phả Lam gia!"

Lúc này Bạch Chấn Tường đem trần châu đổi lấy mắt cá, sau này sẽ hối hận cả đời!

"Một phé vật thôi, người đã muốn thì trực tiếp lấy đi," Bạch Chấn Tường lạnh lẽ nhìn Bạch Nhan, châm chọc nói, "Chỉ là đừng trách ta nhắc nhở Lam gia các người, phé vật này sống phóng túng, cái khác ta không biết, Lam gia các người nhận hần, là nuôi dưỡng một kẻ vô dụng!"

Lam Vũ vẫn lẳng lẳng đứng bên Lam lão gia tử, nghe Bạch Chấn Tường tự cho là đúng, nhin không được nhìn hần một cái.

Gia hỏa này chả nhẽ không biết... sùng vậy nhà Nhan Nhi cầm đan dược như đường đậu?

Chỉ riêng một viên Tứ phẩm đan dược, liền mua được cả Bạch gia!

"Ha ha," Lam lão gia tử cười to hai tiếng, tiếng cười kia mang theo thống khoái, "Hôm nay có Thái tử cùng Thương Vương ở đây, lão phu liền mời hai vị làm chứng! Sau này, Nhan Nhi cùng Bạch gia không có chút nào liên quan! Nàng cũng không còn là người Bạch gia!"

Sắc mặt Nam Cung Dực khó coi.

Lưu Hòa quốc coi trọng hiếu đạo, một chữ "hiếu" có thể đề chết người.

Lần này, xem như Bạch Chấn Tường có lỗi, thời điểm hần trực xuất Bạch Nhan, Bạch Nhan cũng là nên cầu hần tha thứ.

Edit: ThiênDa

Chỉ là, lúc này Bạch Nhan thần sắc lạnh nhạt bị Đế Thương ôm vào trong ngực, một bộ dáng việc không liên quan gì đến mình.

Nàng để ngoại tổ phụ mời cha con Bạch Chấn Tường đến, mục đích là muốn thoát ly quan hệ!

"Việc này bốn vương sẽ làm chủ," Đế Thương nhượng mảy, mắt phượng lạnh lẽo quét về phía Bạch Chấn Tường, khóe môi giương lên một độ cong thị huyết, "Nếu như có kẻ không theo mệnh lệnh của bốn vương, bốn vương sẽ không ngại đánh gãy chân hần!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Vả mặt (2)

Edit: ThiênDa

Ngực Bạch Chấn Tường cứng lại, tức giận ném xuống một câu: "Ta cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ chẳng lẽ sau này còn phải hối hận? Bạch gia ta trước giờ đều không nuôi kẻ vô dụng!"

"Hi vọng người nói được làm được, tuyệt đối sau này đừng tới đây dựa ngoại tôn nữ của ta!"

Sắc mặt Lam lão gia tử lạnh lùng, hần nghĩ tới những đại ngộ của Bạch gia đối với Nhan Nhi, tức giận trong lòng nhin không được bộc phát ra ngoài.

"Ngoại tổ phụ," Bạch Nhan thoát khỏi lồng ngực Đế Thương, trừng mắt nhìn hần một cái, lúc này mới đi tới chỗ Lam lão gia tử, hơi mỉm cười, "Khoảng thời gian trước người qua đại thọ sáu mươi, khi đó ta chưa kịp trở về, lần này ta vì người bổ sung một phần hậu lễ."

"Hậu lễ?"

Bạch Chi ở một bên rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, mĩa mai nhìn Bạch Nhan nói: "Thật không biết một người mặt dày vô si như người, một phần lễ nhỏ, cũng dám xưng là hậu lễ."

Kể từ ngày bị Bạch Tiểu Thần hãm hại, Bạch Chi dứt khoát cũng vô súrt không sợ roi, không còn giữ hình tượng như dĩ vãng.

Huống chi, nàng đối với Bạch Nhan đã sớm hận thấu xương! Đương nhiên nghĩ ra cái gì thì nói cái đó.

Bạch Nhan cũng không nhìn Bạch Chi, cười nhẹ nhàng: "Ngoại tổ phụ, phần hậu lễ này, người nhất định sẽ thích."

Thời điểm Lam lão gia tử đương nghĩ Bạch Nhan sẽ lấy gì tặng hân, thì nghe thấy tiếng huýt sáo của nữ tử, trong khoảnh khắc, tiếng chim hót từ bầu trời đêm truyền đến, giống một viên lửa đỏ thái dương, dưới bóng đêm lưu lại một vết tích.

"Cái này... Đây là vật gì?"

Tất cả mọi người ở sảnh yến hội nhìn thấy từ trong bóng đêm xẹt qua một vệt sáng, về mặt tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt không rời điểm sáng trên trời.

Cho đến khi, điểm sáng kia tới gần bọn hân...

Đó là một con hỏa điều rất đẹp, huyết hồng long vũ như hỏa diễm, ở dưới bóng đêm thiêu đốt.

Ánh mắt nó xanh biếc mà trong suốt, giống như lục sắc mã não kinh diễm.

Hỏa điều hót vang, thanh âm thanh thúy động lòng người, như một khúc nhạc uyển chuyển.

Ánh mắt Nam Cung Dục trầm xuống: "Yêu thú - Liệt Diễm Hỏa Phượng."

Yêu thú - Liệt Diễm Hỏa Phượng?

Đám người ngạc nhiên mở to hai mắt, có lẽ không rõ vì sao yêu thú xuất hiện ở chỗ này?

Tất nhiên, bọn hân không có đem yêu thú kia với tiếng huýt sáo của Bạch Nhan liên hệ cùng một chỗ.

"Phụ thân, con chim này thật đẹp."

Nữ nhân đối với sự vật xinh đẹp, hoàn toàn không có sức miễn dịch.

Ánh mắt Bạch Chi lập tức không dời đi, nàng kéo kéo ống tay áo Bạch Chấn Tường: "Người đi bắt nó cho ta có được hay không?"

Sắc mặt Bạch Chấn Tường rất khó coi.

Không nói tới cấp bậc của yêu thú này, chỉ dựa vào thân phận yêu thú, hân cũng không thể thuần hóa.

Trên đại lục này, cũng chỉ có Yêu Thú tông là có năng lực này!

Đế Thương giương cằm trừ trên cao nhìn xuống, sắc mặt không đổi nói: "Một con Thiên giai yêu thú, người có tư cách gì để nó thần phục?"

Đây là câu đầu tiên Đế Thương nói cùng Bạch Chi, đáng lẽ, Bạch Chi nên vì thế mà kích động, thế nhưng giọng nói cao cao tại thượng lại làm khuôn mặt nhỏ của nàng hơi trắng bệch.

"Cha!" Hai mắt Bạch Chi rung rung, ủy khuất kêu một tiếng.

Bạch Chấn Tường khẽ thở dài một hơi: "Thương Vương nói không sai, yêu thú tính tình cao ngạo, tuyệt đối không thần phục nhân loại!"

Nhưng tại sao...

Con yêu thú này lại xuất hiện ở đây?

Đừng nói Bạch Chấn Tường, ngay cả những người khác nghĩ mãi mà không rõ.

Thiên giai yêu thú, cường đại đến nhường nào? Lam lão gia tử và Bạch Chấn Tường cũng chỉ là Thiên giai thôi, đã được vào nhất lưu thế gia!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Vả mặt (3)

Edit: ThienDa

"Nó là Thiên giai yêu thú thì thế nào? Người cũng là Thiên giai, vì sao không thể bắt nó xuống?"

Bạch Chi phiết miệng, đôi mắt dừng ở Liệt Diễm Hỏa Phượng không cách nào dời đi.

Nếu có thể không chế yêu thú xinh đẹp như thế, toàn bộ Lưu Hòa quốc sẽ không ngừng hâm mộ nàng!

"Chỉ Nhi, đừng làm loạn!" Bạch Chấn Tường không như trước tiếp tục dung túng nàng, sắc mặt hắc trầm xuống, "Đây là Thiên giai yêu thú không thể dễ dàng khống chế, ngươi đừng mở miệng chọc giận nó."

Bạch Chi có chút thương tâm, nàng ngậm lấy nước mắt, cắn chặt môi, không cam tâm nhìn Hỏa Phượng xinh đẹp.

Liệt Diễm Hỏa Phượng khẽ kêu một tiếng, hướng về phía Bạch Nhan chậm rãi đi đến.

Bước đi của nó rất ưu nhã, lông vũ hoa lệ xinh đẹp, nhất là đôi mắt xanh màu ngọc bích, lóe ra ánh sáng màu lục.

Đám người nhìn theo cử động của Liệt Diễm Hỏa Phượng.

Cho đến khi... Nó dừng ở trước mặt Bạch Nhan.

"Ngoại tổ phụ," Bạch Nhan quét mắt nhìn Liệt Diễm Hỏa Phượng, rồi thu hồi ánh mắt, nhìn sắc mặt ngạc nhiên của Lam lão gia tử, hơi mỉm cười, "Không biết hạ lễ này của ta, ngươi có thích không?"

Edit: ThiênDa

Sánh yến hội, một mảnh yên tĩnh.

Yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Lam lão gia tử liếc mắt nhìn Bạch Nhan, giọng nói có chút chần chờ: "Ngươi nói hạ lễ là..."

Có phải là Liệt Diễm Hỏa Phượng?

Không!

Không có khả năng!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều có ý nghĩ này, liền hung hăng ép xuống.

Bạch Nhan là ai?

Là một phế vật chưa thành gia đã mang thai mà thôi! Bằng năng lực của nàng, sao có thể hàng phục Thiên giai yêu thú?

Bạch Nhan nhướng mày, con ngươi khẽ quét qua, ánh mắt nàng dừng ở Liệt Diễm Hỏa Phượng, nó cúi đầu, thân thể ghé vào Lam lão gia tử trước mặt.

Đây là lễ nghi của tộc Hỏa Phượng.

Nếu như Phượng tộc thần phục một người, sẽ cam nguyện cúi đầu, chính mình tự nguyện trở thành tọa kỵ của hắn.

Bạch Chi gắt gao dụi dụi hai mắt, đôi mắt mở to, kinh ngạc nhìn Liệt Diễm Hỏa Phượng đang cúi đầu trước Bạch Nhan, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp trắng bệch, môi suýt chút nữa đã cắn nát.

"Cái này..." Lam Vũ hô háp khản trương, "Đây là Liệt Diễm Hỏa Phượng, là lễ vật ngươi tặng cho ngoại tổ phụ?"

Đây chẳng phải yêu thú của nàng, Liệt Diễm Hỏa Phượng?

Ngay cả Yêu Thú tông cũng chỉ có vài người có năng lực hàng phục Thiên giai yêu thú!

Nếu như Lam gia có được Liệt Diễm Hỏa Phượng, sẽ một lần nữa, Lam gia đứng vào hàng ngũ nhất lưu thế gia!

Bạch Nhan "Àn" một tiếng: "Lão gia tử tuổi tác đã cao, đi lại có nhiều bất tiện, ta liền chuẩn bị Liệt Diễm Hỏa Phượng cho ngươi, như thế khi ra ngoài không cần tự mình hành tẩu."

Đám người hô hấp run lên, khóe miệng co quắp lại.

Tuổi tác cao, đi lại không tiện?

Lão già này khuôn mặt hồng hào, uy phong凛凛, ở đâu ra không tiện?

Vội lại ngươi không thấy để Liệt Diễm Hỏa Phượng làm tọa kỵ, quá mức xa xỉ sao?

"Cha!" Bạch Chi nhìn thấy Liệt Diễm Hỏa Phượng hàng phục trước đám người Lam lão gia tử, sắc mặt ghen ghét đến méo mó, "Ngươi không phải nói

Thiên giai yêu thú rất cao ngạo, sao nó lại hàng phục trước phế vật Bạch Nhan được!"

Khuôn mặt Bạch Chấn Tường âm trầm, hắn không để ý đến Bạch Chi, mà lạnh lùng nhìn Bạch Nhan.

"Ngươi có phải là cố ý hay không? Cố ý giấu đi Thiên giai yêu thú, thiết kế để ta đuổi ngươi khỏi Bạch gia?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Vả mặt (4)

Edit: ThienDa

Nếu như hắn sớm biết trong tay nàng có một con Thiên giai yêu thú, bất luận như thế nào, hắn cũng không đuổi nàng khỏi Bạch gia.

Chỉ cần nàng là người Bạch gia, bất luận trong tay nàng có bảo vật gì, muốn hiểu kính tất nhiên là Bạch Chấn Tường hắn! Lam gia thì tính là cái gì?

Nhưng tại hắn vừa quyết định Bạch Nhan không còn là người Bạch gia, nha đầu này lại đưa ra một con Thiên giai yêu thú.

Rõ ràng là đang đánh vào mặt của hắn!

"Thiết kế?" Bạch Nhan liếc mắt nhìn Bạch Chấn Tường, "Ngươi xứng?"

"Ngươi..." Trong lòng Bạch Chấn Tường đầy phần nộ, hắn định nổi giận, thì thấy Liệt Diễm Hỏa Phượng đang cúi mình trước Lam lão gia tử, ánh mắt lấp lóe lên một cái, sắc mặt hắn thả chậm, "Nhan Nhi, vừa rồi là phụ thân nói đùa với ngươi, tốt xấu gì ngươi vẫn là nữ nhi của ta, làm sao thật sự từ bỏ được ngươi?"

Lúc này, Nam Cung Cực cũng lấy lại tinh thần, hắn nghe Bạch Chấn Tường nói, lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Nhan: "Người một nhà các ngươi vẫn hòa thuận là tốt nhất, Bạch gia chủ đã quyết định tha thứ cho Bạch Nhan, chuyện này bản Thái tử làm chủ, lời nói lúc này hết hiệu lực."

Thực ra, Nam Cung Dực cũng không rõ hắn tại sao lại làm thế, chỉ là hắn đột nhiên phát hiện, Bạch Nhan bây giờ cùng với sáu năm trước, khác biệt quá lớn...

Chỉ là, hiện tại ánh mắt Bạch Nhan đã không còn trên người hắn.

Điều này khiến trong lòng Nam Cung Dực rất không thoải mái, càng khó chịu hơn, Lý Vương gia là cái gì mà dám đứng trước mặt hân hô mưa gọi gió?

Bỗng nhiên, một âm thanh trầm thấp bá đạo từ phía sau vang lên.

"Xem ra, các ngươi không đặt bốn vương vào trong mắt!"

Giọng nói nam nhân lạnh băng, làm sắc mặt Bạch Chấn Tường tái nhợt.

Hắn vừa rồi... lại đem nam nhân Đế Thương đáng sợ này quên đi!

"Cha, ta muốn con Liệt Diễm Hỏa Phượng kia," Bạch Chi kéo ống tay áo Bạch Chấn Tường, nũng nịu nói, "Ngươi để nàng đưa ta con Hỏa Phượng có được không?"

Trong lòng Bạch Chấn Tường mềm nhũn, hắn ngẩng đầu nhìn nam tử yêu nghiệt tóc bạc mặc tử bào: "Vương gia, việc này dù sao cũng là chuyện nhà Bạch gia chúng ta, ngươi..."

Chưa dứt lời, đã bị một tiếng cười lạnh chặn đứt.

"Ngươi muốn đem ta trục xuất khỏi gia môn thì ngươi liền trục xuất, ngươi để cho ta trở về thì ta nhất định phải về? Ngươi nghĩ Bạch Nhan ta là cái gì?"
Mặt đen Bạch Nhan khẽ nhấc lên, trông mất một mảnh lạnh lẽo, "Ngươi luôn miệng nói là phụ thân của ta, vậy những năm gần đây, ngươi có lấy một nghĩa vụ của phụ thân?"

Nàng chậm rãi đi về phía Bạch Chấn Tường, trong đầu nàng hiện ra toàn bộ ký ức cũ.

Những ký ức đó cũng không phải của nàng, mà do nguyên chủ lưu lại, nhưng khi nàng cùng thân thể nguyên chủ hòa làm một, nàng cũng cảm thấy đồng cảm!

"Nhiều năm qua, các ngươi chiếm đoạt đồ cưới của mẫu thân ta, lại để cho ta cùng Tiêu Nhi ăn ba bữa không tốt, cho dù ta nhát như chuột, nhưng thời

điểm ta cực đối mà đến tìm người, người lại làm cái gì? Người đối với Vu Dung tin tưởng không nghi ngờ, ngay cả tra rõ cũng không liền đuổi ta ra ngoài!"

"Nhan Nhi..."

Lam lão gia từ nơi yết hầu có chút nghẹn ngào, càng nhiều hơn là phần nộ, ngoại tôn nữ của hắn, rốt cuộc đã phải chịu tội bao nhiêu ở Bạch gia? Hắn những năm qua vậy mà hoàn toàn không biết gì!

"Lúc trước ta tuổi nhỏ, không biết vì chính mình làm chứng! Nếu người không tin, có thể xuống nhà bếp tìm người làm chứng."

Bạch Chấn Tường sùng sốt một chút, hắn đối với tỷ đệ Bạch Nhan không phải không có tình cảm, chỉ là mỗi lần trước mặt hắn Vu Dung khóc lóc kể lể tỷ đệ bọn hắn cỡ nào không hiểu chuyện, đối đãi nàng như thế nào, dần dần, hắn sinh tức giận đối với đôi tỷ đệ này.

Thế nhưng, nhiều năm qua hắn chưa từng muốn chứng thực.

"Cha, người đừng nghe nàng nói bậy..." Bạch Chi có chút gấp gáp, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Nhan, vội vàng giải thích nói, "Nàng đây là muốn châm ngòi ly gián..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đi làm việc lớn (1)

Edit: ThienDa

"Chỉ Nhi, chúng ta về trước đi."

Ánh mắt Bạch Chấn Tường lóe ra ánh sáng mờ mịt, lạnh lùng nói: "Bạch Nhan, nếu đề ta biết người gạt ta, ta sẽ không tha cho người, chúng ta đi."

Dứt lời, hắn cường ép Bạch Chi còn không muốn rời đi kéo ra khỏi Lam phủ.

"Cái tên hỗn đản Bạch Chấn Tường, thực sự xem ta là lão già bị bệnh, liền có thể muốn làm gì thì làm!" Lam lão gia từ tức giận không rõ, lửa giận ngập trời, "Còn có người, đừng tưởng đưa ta một con Liệt Diễm Hỏa Phượng là ta tha thứ cho người!"

Bạch Nhan vừa đem tầm mắt thu hồi, liền nghe những lời này, có chút ngốc lăng.

"Ngoại tổ phụ, ta lại làm sai cái gì?"

Lam lão gia từ trừng mắt một cái: "Người ăn không no, vì sao không tới Lam gia? Lão gia từ có còn hay không là ngoại tổ phụ người? Lão nương người có còn hay không là mẫu thân người? Người để mặc cho người Bạch gia khi dễ người?"

Bạch Nhan bị Lam lão gia từ giáo huấn mà không dám mở miệng, chẳng lẽ nàng phải nói với Lam lão gia từ, Bạch Nhan trước đây không phải nàng?

"Lam Vũ!" Lam lão gia từ gầm lên, dọa đến Lam Vũ phải vội vàng tới quỳ trước mặt hắn.

"Phụ thân, người muốn dặn dò gì?"

Trên mặt hắn mang theo nụ cười nịnh nọt, có chút cẩn thận hỏi.

Lam lão gia từ phần nộ chỉ vào hắn: "Lão gia từ bệnh liền giao Lam gia cho người, người chiếu cố nữ nhi của muội muội như thế? Người tại sao không đi thăm dò một chút tình huống của nàng ở Bạch gia?"

Lam Vũ ủy khuất nói: "Nuông phái người đi đón Nhan Nhi, Nhan Nhi không muốn làm phiền Lam gia, lại đưa người quay về."

"Người..." trong lúc nhất thời Lam lão gia từ không biết nói gì cho phải, "Nàng không về, người lại không hỏi thăm tình huống một chút?"

Từ khi Lam Nguyệt qua đời, Lam lão gia từ bệnh nặng liệt giường, tất cả Lam gia đều giao cho Lam Vũ.

Những năm này, hắn cho rằng Bạch gia sẽ cảm tạ Lam gia, như vậy mà đối tốt với tỷ đệ Bạch Nhan, thật không nghĩ đến chính là, đôi tỷ đệ này lại chịu nhiều ủy khuất như vậy...

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Lam lão gia từ từ tức giận liền một cước đạp tới, "Còn không lập tức đi xuống chuẩn bị! Sau này, ở Lưu Hóa quốc, chỉ cần Lam gia còn tồn tại, sẽ không có Bạch gia!"

Sau biến cố của Lam gia, mọi người bắt đầu suy nghĩ phe cánh.

Năm đó Lam gia bởi vì Lam lão gia tử bị bệnh, cũng rút xuống ngàn trượng, thậm chí bị Bạch Chấn Tường bỏ lên trên đầu.

Nhưng hôm nay, Lam lão gia tử chẳng những bình yên vô sự, lại thu phục được một Thiên giai yêu thú, trong nháy mắt lại trở thành nhất lưu thế gia đứng đầu.

Bất quá...

Bạch gia có nữ nhi là Thái tử phi, cái này so ra Lam gia còn kém.

Đừng nghĩ Đế Thương coi trọng Bạch Nhan, lấy thân phận của hắn, không có khả năng cưới một nữ nhân bất tri bất giác! Hoàng thất cũng tuyệt đối không để chuyện này xảy ra. Huống chi, bọn họ nghe nói, hoàng thất cố ý muốn để tiểu nữ nhi Bạch gia gả vào Thương Vương phủ...

"Nhan Nhi, con Liệt Diễm Hỏa Phượng này người từ nơi nào có được?" Lão phu nhân kéo tay Bạch Nhan, cười híp mắt hỏi.

Bạch Nhan "Àn" một tiếng: "Lúc trước ta cứu nó một mạng, nó liền theo ta, ta vừa vặn lấy ra đưa nó cho ngoại tổ phụ."

Đám người nghe vậy, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy, với thực lực của Bạch Nhan, làm sao có thể hàng phục Thiên giai yêu thú? Mà bọn hắn nghe nói yêu thú dễ dàng báo ân, cứu nó một mạng, sẽ lấy được lòng trung thành của nó.

"Biểu tỳ," Lam Tiểu Vận cười hi hi tiếng lên, kéo cánh tay Bạch Nhan, nói, "Sinh nhật ta cũng sắp đến, chừng nào người cũng cứu một con yêu thú đưa cho ta được không?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đi làm việc lớn (2)

Edit: ThienDa

Bạch Nhan ngay cả cân nhắc cũng không cần, trực tiếp gật đầu: "Được, người muốn dạng yêu thú gì?"

"Hồ ly, ta thích hồ ly! Long xù rất đáng yêu."

Hồ ly?

Cái này đơn giản.

Bạch Nhan khẽ cười duyên: "Đợi đến lúc đó ta đem một đám cho người chọn một chút."

Bên cạnh Thần Nhi hồ ly nhiều lắm, lúc đó để hắn gọi, có thể cho nàng trực tiếp chọn.

Nhưng lời này, vào trong tai những người khác, thì cho rằng Bạch Nhan quá mức phách lối!

Nàng coi yêu thú là gì? Rau cái trắng bán ngoài chợ?

Vậy còn nói đưa cho nàng (LTV) chọn lựa?

Chỉ có Đế Thương, nghe xong lời này, mắt phượng thu vào, khóe môi cong lên một nụ cười thị huyết.

Edit: ThienDa

Bạch Nhan nói xong lời này, cũng cảm nhận được phía sau lưng có một ánh mắt lạnh băng, trong lòng nàng lộ bộ một chút.

Xong!

Nàng làm sao quên mất hắn còn ở đây?

"Hồ ly?"

Đang lúc Bạch Nhan tìm đối sách, nam nhân đã đến phía sau nàng.

Nam nhân ghé môi vào tai nàng, mang theo hơi lạnh, để toàn thân nàng chợt nổi da gà.

"Ta cũng rất chờ mong những con hồ ly kia..."

Sắc mặt Bạch Nhan hơi đổi, đang định nói chuyện với hắn, thì ở giữa không trung, một bầy Ngân Lang nâng vương tọa nhanh chóng chạy tới, phịch một tiếng rơi xuống trước mặt Đế Thương.

Đế Thương phát tay áo bỏ đi, nhanh chân ngồi trên vương tọa, sau đó... hắn biến mất trong đầu trời đêm tĩnh lặng.

"Biểu tỳ, người cùng Thương Vương làm sao biết nhau?" Lam Tiểu Vận rất hưng phấn, biểu tình có chút xấu xa, "Tiện nhân Bạch Chi kia, một mực mơ tưởng làm thê tử của Thương Vương! Hôm nay thấy vẻ mặt kinh hoàng của nàng, thật quá sáng khoái!"

Nhất là vừa rồi trong chớp mắt Đế Thương ôm lấy Bạch Nhan, Lam Tiểu Vận cảm thấy... bọn họ rất xứng đôi!

"Cửu cửu, hôm nay trong yến tiệc, có phải Tiêu Nhi không đến?" Bạch Nhan nhìn qua Lam Vũ, hỏi.

Lam Vũ giật mình, gật đầu: "Đúng vậy, hắn chưa từng xuất hiện."

Lông mày Bạch Nhan khẽ cau lại, theo tính cách của Bạch Tiêu, ngày trọng đại như vậy, hắn nhất định sẽ không thất ước!

Chẳng lẽ... đã xảy ra chuyện gì?

"Cửu cửu, người phái người qua Bạch gia tìm hiểu một chút tình huống của Tiêu Nhi, ta còn có chuyện muốn đi làm."

"Được," Lam Vũ gật đầu, "Người muốn đi làm cái gì?"

Nét mặt Bạch Nhan hiện lên ý cười, nụ cười kia mang theo tà ác, nàng chuyển mắt nhìn Lam Tiểu Vận: "Người có muốn cùng ta đi làm việc lớn?"

Lam Tiểu Vận hưng phấn nói: "Ta thích nhất là làm việc lớn! Biểu tỳ, chúng ta nhanh đi."

"Đi."

Bạch Nhan giữ chặt tay Lam Tiểu Vận, hướng về phía bóng đêm đi đến.

...

Trời đêm đã muộn.

Đêm khuya trên đường phố, Bạch Chi giận dữ đá cục đá dưới chân, nàng vừa nghĩ tới Đế Thương ôm ấp Bạch Nhan, trong lòng như có hàng ngàn con kiến gặm cắn, rất muốn phát điên.

Đúng lúc này...

Nàng ta nhìn thấy phía trước, dưới ánh trăng có một bóng người.

Ánh trăng đem bóng của nàng kéo thật dài, cười nhẹ nàng chăm chú nhìn nàng ta.

"Bạch Nhan!"

Mượn ánh trăng, Bạch Chi nhìn thấy một gương mặt tuyệt sắc, nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi: "Người vì sao lại ở chỗ này?"

"Bây giờ người không nên quan tâm ta vì sao ở chỗ này, mà là... người có thể bình yên vô sự về đến nhà hay không!"

Bạch Nhan chậm rãi đi về phía Bạch Chi, nở một nụ cười rất sâu, sâu tới mức làm tâm Bạch Chi run lên.

"Bạch Nhan, người muốn làm gì?"

Nhìn nụ cười kia, trong lòng Bạch Chi cảm thấy hốt hoảng, nàng cũng không biết vì sao, đối với phế vật này lại có một sự sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bạch Chỉ bị đánh

Edit: ThienDa

Ngày lúc này...

Một âm thanh phát ra từ phía đỉnh đầu, Bạch Chỉ cảm thấy đầu nàng bị một cây gậy hung hăng đập vào, đầu mơ màng, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Nàng sờ sờ trán, trên tay một mảng dính dính, ngay sau, về mặt Bạch Chỉ trở nên vụn vụn, tức giận nói: "Ai, là ai cả gan dám động thủ với bản tiểu thư?"

Nhưng mà...

Bạch Chỉ vừa xoay người, cây gậy sau lưng lại một lần nữa rơi xuống, hung hăng đập vào vai nàng.

"Bạch Chỉ, ngươi cái tiện nhân, ta đánh chính là ngươi!"

Dưới ánh trăng, thiếu nữ tóc dài tú lệ, hai tay nàng nắm chặt trường côn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu rõ ràng mang theo hung phấn.

"Là ngươi!" thấy Lam Tiểu Vận xuất hiện phía sau, hai mắt Bạch Chỉ đỏ ngầu, "Ngươi là một bại tướng dưới tay ta, ngoại trừ đánh lên còn có bản lĩnh gì?"

"Bại tướng dưới tay ngươi? Ngươi là nói ta hay sao?" Lam Tiểu Vận vuốt vuốt trường côn trong tay, "Mấy ngày trước, nếu ngươi không có người giúp đỡ, ta sẽ bại dưới tay ngươi?"

Bạch Chỉ là tiểu nhân âm hiểm, đánh không lại nàng, liền tìm người tới giúp đỡ.

Nàng hai mắt khó địch bốn chân, lúc này mới bị đám người kia đã thương.

Ai ngờ Bạch Chỉ ác độc đi cáo trạng trước, Bạch gia không biết xấu hổ còn chạy tới Lam gia gây phiền toái!

"Vận Nhi," Bạch Nhan buông lỏng hai tay, dưới ánh trăng từ từ đi về phía Lam Tiểu Vận, "Hôm nay, ngươi cứ việc xả giận, mọi việc có ta vì ngươi làm chủ."

Giờ khắc này, nữ tử hồng y khuynh thành, một cái nhăn mày giữa trán, hay một nụ cười, đều rất khí phách.

"Các ngươi..."

Bạch Chỉ chỉ vào hướng Bạch Nhan cùng Lam Tiểu Vận, nhưng Lam Tiểu Vận lần nữa hung hăng hạ trường côn, lập tức, tiếng kêu của nàng vọng tới chín tầng mây, vô cùng thê lương.

"Lam Tiểu Vận, ngươi cái tiện nhân!"

Nàng ta che lấy cánh tay đau đớn, phần nộ xông về phía Lam Tiểu Vận, gương nanh múa vuốt muốn xé rách mặt nàng.

Bạch Nhan đưa lưng về phía Bạch Chỉ, không có bất cứ biểu hiện gì, chân nàng hơi hơi duỗi ra...

Ầm!

Một cước đá vào ngực Bạch Chỉ, trong khoảnh khắc, thân thể Bạch Chỉ bay ngược ra ngoài, đâm vào gốc cây phía trước, máu tươi từ trong miệng không ngừng chảy ra.

Lam Tiểu Vận nhìn Bạch Chỉ một bộ dáng chật vật, hưng phấn gào lên một tiếng, nhanh chóng vọt tới Bạch Chỉ đang nằm dưới đất, trực tiếp ngồi trên người nàng ta, tung nắm đấm, đánh vào mặt thiếu nữ.

"Bạch Chỉ, lúc trước không phải ngươi rất phách lối sao? Có loại người giúp ngươi đánh ta, ngươi cho rằng ta không có ai sao? Ta còn có biểu tỷ đây!"

Những năm gần đây, Lam Tiểu Vận vì Bạch Chỉ mà tích tụ nhiều tức giận, lúc này, nàng đem lửa giận cùng ủy khuất phát tiết ra, đánh cho Bạch Chỉ rất nhanh liền mất ý thức.

"Vận Nhi, nhớ kỹ đừng đánh chết nàng, vẫn chưa tới lúc để nàng chết."

Bạch Nhan từ từ thu lại ánh mắt, ngắm nhìn màn đêm đen nhánh, chân mày khẽ cau lại.

Lâu như vậy, những người kia hẳn cũng nên tới...

Đang nghĩ ngợi, một tiếng ung gậy rõ to truyền đến, Lam Tiểu Vận cả kinh nhanh chóng đứng dậy, khẩn trương hỏi.

Edit: ThienDa

"Biểu tỳ, xảy ra chuyện gì rồi?"

Nàng há hốc mồm, vừa nói xong câu này, từ trong bóng đêm, một con cự ưng xẹt qua chân trời, dùng tốc độ như tia sét hạ xuống trước mặt Bạch Nhan.

Phía trên cự ưng, đứng đó là một nữ tử mỹ mạo.

Một đầu tóc đen bay bay, nàng vận một thân váy ngắn màu hồng đào, nụ cười xinh đẹp, phong tình vạn chủng.

Nữ tử này khiến cho Lam Tiểu Vận có một cảm giác chính là - tú bà thanh lâu!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lâu chủ Phụng Lâu, Hoa La

Edit: ThienDa

"Biểu tỳ," Lam Tiểu Vận đến bên cạnh Bạch Nhan, có chút khấn trương kéo ống tay áo của nàng, thận trọng hỏi, "Nữ nhân này là ai? Nàng là tới tìm người sao?"

Bạch Nhan không trả lời Lam Tiểu Vận, cười nhợt nhạt nhìn nữ tử mỹ mạo: "Hoa La, người hình như đến chậm..."

"Ha ha ha," Hoa La từ trên lưng cự ưng nhảy xuống, nhẹ nhàng cười nói, "Trên đường ta gặp chút chuyện, nên đến chậm, bắt quá, chủ tử, đây là muội muội người sao? Đáng đáp không tệ, không bằng... để nàng theo ta tới Phụng Lâu làm việc, thế nào?"

Đôi mắt nàng mị hoặc, ánh mắt phảng phất có thể phóng điện, làm Lam Tiểu Vận nổi hết da gà.

"Biểu tỳ," nàng giật dờ tròng mắt nhìn Hoa La, lại ỳi khuất chu cái miệng nhỏ, "Nàng rốt cuộc là ai? Phụng Lâu lại là..."

Lam Tiểu Vận đương muốn hỏi Phụng Lâu là cái gì, lại chợt phản ứng, hai mắt lập tức mở to, tay của nàng gắt gao bưng kín miệng.

Phụng Lâu?

Chẳng lẽ lại là... cái Phụng Lâu kia?

"Hoa La, Vận Nhi vẫn còn là một hài tử, người không cần phải dọa nàng."

Bạch Nhan cũng không tức giận, thời điểm nàng thu phục Hoa La, nàng đã biết tính cách của Hoa La.

Huống hồ, nàng còn không có dự định áp chế bản tính này.

"Chủ tử, thuộc hạ chỉ là đùa một chút," Hoa La sách (*) hai tiếng, cười tùm tùm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ Lam Tiểu Vận, "Xem như thuộc hạ có một trăm lá gan, cũng không dám để biểu muội của chủ tử đi tiếp khách."

(*) sách: cãi nhau, nói lại

Phụng Lâu, bề ngoài là tiếp khách, trên thực tế, lại là một tổ chức tình báo, Phụng Lâu nắm trong tay tình báo, đến nay không có bất kỳ thế lực nào có thể so được.

Ở bên trong những thế lực cường đại tại đại lục, cũng không phải không có bí mật, chỉ có một số ít người thường mới có thể không biết thực lực chân chính của Phụng Lâu.

Cho nên, Lam Tiểu Vận thân là Lam gia đại tiểu thư, đối với Phụng Lâu, đã nghe nói qua rất nhiều lần...

"Biểu tỳ, nàng là người Phụng Lâu?" Lam Tiểu Vận kéo ống tay áo Bạch Nhan, bờ môi run rẩy, "Vì sao người Phụng Lâu lại gọi người là chủ tử?"

Edit: ThienDa

"Không tệ, nàng là lâu chủ Phụng Lâu, Hoa La."

Bạch Nhan không có phủ nhận.

Lam Tiểu Vận kích động tới mức suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh, biểu tỷ nhà nàng, được xưng là sĩ nhục lớn nhất của Lưu Hỏa quốc, lại là... chủ tử của lâu chủ Phụng Lâu?

Trời ạ, còn có việc gì có thể oanh động hơn nữa?

"Biểu tỷ, ngươi mau nói cho ta biết, ngươi thế nào làm chủ tử của lâu chủ Phụng Lâu? Đây là thế lực Phụng Lâu, có thể hoàn toàn so với Hoàng tộc, nghiền ép Bạch gia!"

Khuôn mặt Lam Tiểu Vận đỏ bừng, cao hứng tới mức không thể thở nổi.

Nếu gia gia biết chuyện này, có thể cao hứng tới mức hôn mê bất tỉnh...

"Việc này sau này ta sẽ nói cho ngươi biết," Bạch Nhan mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng nhìn Hoa La, "Lần này ta trở về, là có một việc muốn ngươi đi làm."

Vừa nghe Bạch Nhan nói đến chính sự, Hoa La tức khắc nghiêm túc hẳn lên: "Xin chủ tử phân phó!"

"Ta hoài nghi, mẫu thân qua đời, cùng Vu Dung không thoát khỏi liên quan. Ngươi bây giờ tra rõ chuyện này, mặt khác những hoạt động nhiều năm của Bạch gia, gồm cả hành vi của Vu Dung, điều tra ra cho ta!" thần sắc Bạch Nhan lạnh lùng, "kể cả... trước khi Vu Dung được gả vào Bạch gia."

Hoa La kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt lạnh băng của Bạch Nhan.

"Bạch gia phạm quá nhiều sai lầm, chỉ là giết bọn hần, khó có thể bù đắp, ta muốn bọn hần phải thân bại danh liệt! Một tên cũng không thoát!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tiểu mê muội

Edit: ThienDa

"Vâng, chủ tử."

Hoa La cúi đầu, cung kính đáp.

"Mặt khác," Bạch Nhan dừng một chút, "Ngươi đi tìm mấy người thực lực không tệ tiến vào Bạch gia, để bọn hần ở bên người bảo vệ Tiêu Nhi, nếu có kẻ trực tiếp động hần một chút, không cần xin chỉ thị của ta, trực tiếp giết!"

"Nếu như... đã thương Tiêu công tử chính là Bạch Chấn Tường?" Hoa La chần chờ nửa ngày, hỏi.

"Bất kể là ai, cũng giống như thế!"

Nàng muốn điều tra rõ mẫu thân chết có phải hay không liên quan tới Vu Dung, cũng muốn Bạch gia thân bại danh liệt mà hối hận cả đời!

Thế nhưng...

Cái điều quan trọng nhất, là Bạch Tiêu không bị tổn thương!

Nếu để Bạch Tiêu bị thương, nàng thà động thủ, trực tiếp đại khai sát giới!

"Thuộc hạ tuân lệnh."

Hoa La nửa quỳ trên đất, ngữ khí mang theo tôn kính.

Bạch Nhan đã lên tiếng, có thể chứng minh... ngày tháng tốt đẹp của Bạch gia, liền phải chấm dứt!

"Biểu tỷ," Lam Tiểu Vận ngơ ngác nhìn bộ dáng Bạch Nhan hạ lệnh, lần đầu tiên nhận ra, biểu tỷ lại có thể bá đạo như vậy.

Về sau có ai còn dám gọi biểu tỷ là phế vật?

Ngươi không phải phế vật, ngươi có thể thu phục lâu chủ Phụng Lâu?

"Đang suy nghĩ gì?"

Thanh âm thanh thúy vang lên trước mặt Lam Tiểu Vận, Lam Tiểu Vận lấy lại tinh thần, nàng cười hì hì nói: "Ta đang nghĩ, nếu như biểu tỷ là nam nhân, ta nhất định muốn gả cho người."

Khóe miệng Bạch Nhan giật một cái: "Ta có nên cảm tạ mẫu thân không sinh ta là nam nhân?"

"Biểu tỷ, người thật quá đáng!" Lam Tiểu Vận giận dữ dậm chân, nàng tức giận tiến lên khoác tay Bạch Nhan, "Ta mặc kệ, sau này ta liền quán lấy người! Người có vật gì tốt, ngàn vạn lần không thể quên ta."

Bạch Nhan "Àn" một tiếng, bình thường thấy Bạch Tiêu quá thành thực, phát hiện ra có muội muội khá ái như vậy, cũng không tệ...

Nghĩ đến Bạch Tiêu, tâm Bạch Nhan có chút trầm xuống.

Yến hội kết thúc đã lâu, cũng không biết Bạch Tiêu như thế nào.

Thật may, lúc trước nàng đã dặn dò Tiểu Mễ, để Tiểu Mễ đi một chuyến tới Bạch gia xem Bạch Tiêu có bình an vô sự...

"Vận Nhi, chúng ta đi một chuyến tới Bạch gia."

Bạch Nhan vẫn có chút không yên lòng, muốn đi Bạch gia một chuyến.

Edit: ThiênDa

"Được," ánh mắt Lam Tiểu Vận nhìn một chút về phía Bạch Chi đang ngất đi, hỏi, "Có cần mang theo nàng?"

Gương mặt tuyệt sắc của Bạch Nhan lộ ra nụ cười tà ác: "Chúng ta đi ngang qua đây, tình cờ phát hiện Bạch Chi hôn mê bất tỉnh, đương nhiên muốn đưa nàng về, dù sao người thiện lương, không có khả năng thấy chết không cứu, đúng không?"

Lam Tiểu Vận sợ ngây người, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn Bạch Nhan, kinh ngạc nhìn gương mặt tuyệt mỹ.

Biểu tỷ từ lúc nào biến thành vô sỉ như vậy rồi?

"Vận Nhi," Bạch Nhan đi được hai bước, liền dừng lại, nàng trầm mặc nửa ngày, "Về Phụng Lâu, tạm thời người đừng nói cho ai biết."

"Tại sao?" Lam Tiểu Vận không hiểu hỏi, "Gia gia và mãi mãi cũng không được sao?"

"Hiện tại, thể lực trong tay ta chưa tới lúc lộ ra ngoài, chờ đến thời cơ thích hợp, ta sẽ tự nói cho bọn họ."

Bạch Nhan khẽ nheo mắt, nàng cùng Bạch gia thù nhất định phải tính, nhưng không phải lúc này.

Lam Tiểu Vận cái hiểu cái không nhẹ gật đầu: "Ta mặc dù không rõ vì cái gì, nhưng biểu tỷ làm hẳn không sai."

Lời này nói xong, Bạch Nhan đã dần dần đi xa, Lam Tiểu Vận đến bên Bạch Chi, cầm hai chân nàng ta kéo đi.

Loạt soạt loạt soạt!

Đầu Bạch Chi không ngừng đập khắp nơi, đau đớn kịch liệt làm nàng ta tỉnh lại, đang định tức giận lên tiếng mắng, đầu đụng phải một thạch giác phịch một tiếng, lần nữa hôn mê bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tiểu Thần Nhi tìm cứu cứu

Edit: ThiênDa

Từ đường Bạch gia.

Bạch Tiêu cảm nhận cơ thể đang nóng hừng hực, thân thể hắn quả thực có chút khó chịu, vô lực dựa lưng vào vách tường.

"Tiểu Mễ, cứu cứu hình như bị giam trong từ đường, chúng ta tranh thủ thời gian vào xem."

Ngoài cửa, một thanh âm non nớt truyền đến.

Bạch Tiêu há hốc mồm, cổ họng của hắn khô khốc, ngay cả một chữ cũng không thoát ra được, cực kỳ khó chịu.

Kẹt kẹt --

Cửa từ đường bị đẩy ra, mí mắt Bạch Tiêu hé mở, mượn ánh trăng bên ngoài, nhìn thấy Bạch Tiểu Thần từ cửa đi vào.

Bạch Tiểu Thần ôm trong ngực một con tiểu bạch miêu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt rất sáng, so với sao đêm còn sáng hơn.

"Cửu cửu."

Nhìn thấy Bạch Tiêu ngã trên đất, Bạch Tiểu Thần nâng bước chân nhỏ nhắn chạy tới bên cạnh Bạch Tiêu, tay nhỏ duỗi ra sờ trên trán hắn, kêu một tiếng: "Cửu cửu, nguoi phát sốt."

Đừng tưởng rằng người luyện võ sẽ không sinh bệnh, thể chất bọn hắn so với người thường cường đại hơn thôi, cũng không có nghĩa là bách bệnh không sinh.

"Ta không sao..." giọng nói của Bạch Tiêu khàn khàn khô khốc, hắn sợ Bạch Tiểu Thần lo lắng cho hắn, trên mặt cười miễn cưỡng, "Thần Nhi, nguoi... làm sao lại tới đây?"

"Mẫu thân lo lắng cho cửu cửu, để Tiểu Mễ tới tìm nguoi, bắt quá, Thần Nhi nhớ cửu cửu, cũng liền cùng đi."

Bàn tay nhỏ Bạch Tiểu Thần đưa vào ngực móc ra một đồng bình lọ, hắn có chút ảo não gãi gãi đầu.

"Thần Nhi không cùng mẫu thân học qua y thuật, không biết loại nào có thể trị bệnh."

Hắn từ nhỏ đến lớn chỉ thấy phóng độc là có hứng thú, đối với y thuật trị bệnh cứu người, cho tới bây giờ chưa có học qua...

"Nếu không," Bạch Tiểu Thần ngẩng đầu lên, hai mắt hơi lóe, "Cửu cửu, nguoi dùng thử một chút?"

"Đây là," Bạch Tiêu cúi đầu nhìn một đồng bình lọ bày trước mặt Bạch Tiểu Thần, đáy mắt mang theo tia nghi hoặc.

Bạch Tiểu Thần cười rất ngây thơ xán lạn: "Là đồ ăn vặt của Thần Nhi và Tiểu Mễ, mẫu thân chuẩn bị cho chúng ta."

Đồ ăn vặt?

Bạch Tiêu nhìn khuôn mặt phấn điều ngọc trác của Bạch Tiểu Thần, trong lòng có chút ảm áp.

"Cửu cửu không ăn đồ ăn vặt, các nguoi giữ lại đi."

Edit: ThienDa

Bạch Tiểu Thần đang tươi cười, nghe xong lộ ra vẻ thất vọng: "Lúc trước ba vị sư công đều vì đồ ăn vặt của Thần Nhi mà đánh nhau, Thần Nhi nghĩ rằng cửu cửu cũng sẽ thích."

Khóe miệng Bạch Tiêu giật một cái, ba vị sư công của Thần Nhi vì đồ ăn vặt mà ra tay đánh nhau... Rốt cuộc có bao nhiêu già mà không đứng đắn?

"Đồ đàn tiểu chủ nhân," Tiểu Mễ khinh bỉ nhìn Bạch Tiểu Thần, "Nguoi cho rằng thể chất của nhân loại giống như chúng ta, đều có thể xem vậy này như đồ ăn vặt? Nguoi để hắn thử nhiều một chút, hắn lại không phát bạo mà chết?"

Đôi mắt Bạch Tiểu Thần vô tội, đầy mê man: "Ta là nhi tử mẫu thân, cửu cửu là đệ đệ mẫu thân, sao ta có thể ăn, cửu cửu không thể ăn?"

Tiểu Mễ tròn trắng mắt, dứt khoát không để ý Bạch Tiểu Thần, nó dùng móng vuốt quơ quơ trong đồng bình lọ, đào ra một bình đan dược, đưa cho Bạch Tiêu.

"Nguoi ăn một viên, sẽ hết cảm mạo."

Ánh mắt Bạch Tiêu có chút sững sờ, dùng đồ ăn vặt chữa bệnh... Hắn là lần đầu tiên nghe nói.

Nhưng thấy ánh mắt Bạch Tiểu Thần phát sáng, hắn không đành lòng cự tuyệt, nhận lấy bình đan dược từ Tiểu Mễ, cẩn trọng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thần Nhi nổi giận

Edit: ThienDa

Một cỗ mùi thơm nhà nhân từ trong bình tỏa ra, làm cho tinh thần Bạch Tiêu lập tức thanh tịnh.

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm Bạch Tiêu Thần, rất cẩn thận lấy bình sứ đổ vào lòng bàn tay, một viên đan dược xanh biếc từ miệng bình trượt xuống...

"Cái này... là đồ ăn vặt của các ngươi?" vẻ mặt Bạch Tiêu khiếp sợ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Tiêu Thần và Tiểu Mễ.

Hai người này, có phải hay không đang khi dễ hắn ít dọ sách?

Bạch Tiêu Thần rất dùng sức gật đầu, ngón tay nhỏ nhỏ chỉ vào viên đan dược xanh biếc, thanh âm non nớt ngây thơ: "Đây là đường đậu Thần Nhi thích ăn nhất, còn có thật nhiều thật nhiều các loại khẩu vị khác nhau..."

Bạch Tiêu hít một hơi thật sâu, dè dặt nội tâm không ngừng chấn động, hắn dùng tay dè chặt bả vai Bạch Tiêu Thần, nghiêm túc nói: "Thần Nhi, ta rất trình trọng nói cho ngươi biết, đây không phải đồ ăn vặt, là đan dược! Ta mặc kệ đan dược của ngươi là từ đâu tới, ngươi như vậy... quả thực quá phung phí!"

Mặc dù Bạch Tiêu chưa từng ăn qua đan dược, nhưng cũng đã từng thấy qua, cho nên, một khắc khi nhìn thấy đan dược, hắn liền nhận ra ngay.

Càng làm cho hắn đau lòng, là Bạch Tiêu Thần và Tiểu Mễ xem đan dược như đồ ăn vặt!

Khó trách mấy vị sư công vì cái này mà đánh nhau!

Bạch Tiêu Thần gãi gãi cái ót: "Thế nhưng... đồ ăn vặt này Thần Nhi có thật nhiều, thật nhiều, ăn đều ăn không hết, nếu như cứ cứ thích, Thần Nhi có thể cho cứ cứ..."

Trái tim Bạch Tiêu giật một cái.

Đan dược có thật nhiều?

Ăn đều ăn không hết?

Cái này... quá đã kích người!

Trong mắt thế nhân một viên đan dược khó cầu, hắn lại ăn không hết?

"Tiểu chủ nhân, ngươi nhớ kỹ công dụng những đan dược này?" Tiểu Mễ khinh bỉ nhìn Bạch Tiêu Thần, lại đưa mắt nhìn sang Bạch Tiêu, "Những đan dược này có rất nhiều loại, chờ chủ nhân về, nàng sẽ nói công dụng cho ngươi biết, ngươi bây giờ ăn đan dược, rất nhanh sẽ khỏi bệnh."

Edit: ThienDa

Bạch Tiêu cúi xuống nhìn đan dược trong lòng bàn tay, khẽ gật đầu, đem đan dược bỏ vào miệng.

Đan dược vào miệng hóa thành một dòng nước, để cái trán nóng rực của hắn từ từ hạ nhiệt...

"Thần Nhi, cứ cứ đã tốt rồi, ngươi và Tiểu Mễ mau chóng rời đi, tránh để người Bạch gia nhìn thấy."

Bạch Tiêu cảm thấy thân thể thoải mái, sắc mặt cũng buông lỏng xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ sắc trời càng lúc càng đen, có chút lo lắng thúc giục nói.

"Cứ cứ," Bạch Tiêu Thần chớp chớp đôi mắt to, "Có phải hay không người Bạch gia không cho ngươi đi yến hội của mẫu thân?"

Bạch Tiêu khẽ gật mình, lắc đầu: "Ta từ hôm qua đã phát sốt, nửa đường Vu Dung có phái người đến tìm, phát hiện ta sốt cao liền rời đi."

"Vậy bọn hắn không mời y sư sao?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tiêu Thần nhăn lại, mang theo tức giận.

Bạch Tiêu cười khổ nói: "Nếu ta có bệnh không dậy nổi, đối với Vu Dung càng có lợi, nàng như thế nào mà vì ta mời y sư?"

"Tiểu Mễ," Bạch Tiêu Thần vung tay lên, "Chúng ta đi!"

"Thần Nhi!"

Nhìn bộ dáng Bạch Tiêu Thần thờ phì phò, Bạch Tiêu bị dọa đứng lên, vội vàng hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Đương nhiên là đi tìm phiền toái!"

Bạch Tiểu Thần hát cảm lên, khuôn mặt phấn điều ngọc trác mang theo vẻ giận dữ, tuổi tuy nhỏ, nhưng đã mang chí khí của một vương giả trong thiên hạ.

"Thần Nhi, ngươi đừng xúc động."

Bạch Tiêu vội vàng kéo tay Bạch Tiểu Thần, ánh mắt tràn đầy lo lắng: "Mẫu thân ngươi hiện tại còn không muốn ngươi bị bại lộ, ngươi cứ xúc động đem mình lộ ra, mẫu thân ngươi khẳng định sẽ rất tức giận!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Vì mẫu thân báo thù (1)

Edit: ThienDa

Quả nhiên.

Nghe thấy Bạch Tiêu nói đến Bạch Nhan, Bạch Tiểu Thần do dự trong chốc lát: "Ta chỉ cần không đem mình lộ ra là được rồi."

Bạch Tiêu giật mình, đang muốn mở miệng, thì thấy Bạch Tiểu Thần đã ôm Tiểu Mễ bước ra ngoài.

Thân hình tiểu nam hài biến mất dưới ánh trăng, chậm rãi đi về phía đình viện.

Ánh trăng chiếu vào gương mặt phấn điều ngọc trác của Bạch Tiểu Thần.

Bạch Tiểu Thần dừng bước, đưa tay捏捏o khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Mễ: "Tiểu Mễ, ngươi có biết nữ nhân xấu xa kia ở đâu không?"

"Ta biết, ngươi đi theo ta."

Tiểu Mễ từ trong ngực Bạch Tiểu Thần nhảy xuống, chạy nhanh về phía trước.

Ban đêm ở Bạch gia rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài người đi tuần tra, đều bị Bạch Tiểu Thần và Tiểu Mễ tránh được.

Xa xa, trông thấy ánh đèn phát ra từ một gian phòng.

"Tiểu Mễ, ngươi ở chỗ này chờ ta một chút..."

Bạch Tiểu Thần đem Tiểu Mễ giấu đi, cẩn thận bước về phía gian phòng còn sáng đèn, bước đi của hắn rất nhẹ, sợ rằng sẽ quấy nhiễu người trong phòng...

...

Trong phòng, Vu lão phu nhân ngồi bên cạnh bàn, Vu Dung ngồi sát một bên, trong phòng chỉ có một nha hoàn đứng yên lặng chờ lệnh.

"Dung Nhi, đã nhiều năm như vậy, bụng ngươi làm sao còn không có động tĩnh?" sắc mặt Vu lão phu nhân không kiên nhẫn, "Ngươi nếu không sinh được nhi tử, về sau Bạch gia này sẽ rơi vào tay tiểu súc sinh Bạch Tiêu!"

Sắc mặt Vu Dung cứng đờ, nàng cúi đầu nhìn vùng bụng bằng phẳng, khóe miệng lộ ra một nụ cười khô.

"Nương, ta cũng không có cách nào, từ lúc sinh hạ Chi Nhi, về sau ta không có mang thai, vì thế ta tìm đan dược sư xem bệnh, tên đan dược sư kia nói thân thể ta rất khỏe mạnh, bệnh tật khả năng là ở Bạch Chấn Tường."

Vu lão phu nhân giật mình, chăm chú nhíu mày: "Chỉ cần ngươi không có vấn đề, có hài tử là vấn đề rất dễ."

"Nương, lời này của ngươi là có ý gì?" Vu Dung kinh ngạc ngẩng đầu, thần sắc nhìn lão phu nhân có chút vụn vặt.

"Tất cả Bạch gia, đều là của chúng ta, tuyệt đối không thể tặng cho cái tạp chủng Bạch Tiêu!"

Sắc mặt nàng ta điên cuồng, hận nghiền răng nghiền lợi.

"Cho nên... người tìm người mang thai, nhất định phải sinh được nhi tử."

Soạt!

Vu Dung cả kinh đứng lên, chén trà bị nàng ta đựng rơi xuống đất, nước trà nóng hổi bắn vào tay, đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

"Nương, người đang nói cái gì? Người sao có thể để ta phản bội Bạch Chấn Tường? Huống chi, nếu chuyện này hần biết được..."

Khuôn mặt Vu lão phu nhân hiện ra vẻ dữ tợn: "Chẳng lẽ người muốn hết thầy của Bạch gia, để cho tiểu súc sinh Bạch Tiêu kế thừa? Hần dựa vào cái gì cướp đi đồ ở trong tay chúng ta?"

"Thế nhưng, nếu ta sinh nhi tử, Bạch Tiêu vẫn là huyết mạch Bạch gia, mà thế nhân đều biết, Bạch gia là nhờ Lam Nguyệt mới có ngày hôm nay, nếu chúng ta làm như vậy, sẽ dễ dàng rơi vào đầu sóng ngọn gió."

Nội tâm Vu Dung có chút lo lắng, nàng ta không phải lo Bạch Tiêu sẽ cướp đi hết thầy, mà sợ bị người đời vũ nhục.

"Không phải có câu 'gà cho gà thì theo gà, gà cho chó thì theo chó', đồ cưới Lam Nguyệt đưa tới, là Bạch gia nên được! Bây giờ người là đương gia chủ mẫu Bạch gia, đồ của nàng cũng là của người! Ai dám nói thêm cái gì?"

Vu lão phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, khuôn mặt già nua xuất hiện một tia lo lắng: "Về phần Bạch Tiêu... Ta có biện pháp để hần thân bại danh liệt!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Vì mẫu thân báo thù (2)

Edit: ThienDa

"Huống chi..." nhìn thấy đáy mắt Vu Dung không khỏi lo lắng, Vu lão phu nhân nói thêm, "người đừng quên, Nhược Nhi là Thái tử phi, ngày sau là mẫu nghi thiên hạ, Chi Nhi cũng là Thương Vương phi tương lai, ở Lưu Hòa quốc, nữ nhân nào có thân phận hơn người?"

Vu Dung nghe nói như thế, sắc mặt dần hòa hoãn, nàng tán thành gật đầu: "Không tệ, ta còn hai nữ nhi thân phận tôn quý, các nàng về sau thân phận đứng đầu Lưu Hòa quốc, đây là điểm tiểu tiện nhân Bạch Nhan không thể so sánh."

Bạch Nhược sau này là mẫu nghi thiên hạ, là nữ nhân tôn quý nhất.

Về phần Thương Vương phi...

Mặc dù thân phận Thương Vương kia không sánh bằng Thái tử, nhưng hần có thực lực cường đại, về sau nàng thành mẹ vợ hần, hần còn không che chở nàng sao?

"Bất quá..." Vu Dung dường như nhớ tới điều gì, tiếp tục hỏi, "Thương Vương có nguyện ý cưới Chi Nhi hay không?"

Vu lão phu nhân cười chế nhạo: "Người đừng nghĩ Thương Vương thực lực rất mạnh, nhưng ở Lưu Hòa quốc, hần cũng phải e ngại hoàng quyền, đến lúc đó để Nhược Nhi hạ một đạo ý chỉ, Thương Vương dám cự tuyệt hay sao?"

Một cái Lý vương gia khác họ mà thôi, cho dù Hoàng đế tôn kính hần, cũng không thể chống lại hoàng quyền.

Vu Dung cười: "Nói cũng đúng, như vậy, còn sợ rằng Thương Vương không cưới Chi Nhi? Năm đó ta bại bởi Lam Nguyệt, nhưng nữ nhi của ta so với nàng ưu tú hơn, gà cho người cũng tốt hơn."

Edit: ThienDa

Nhìn thấy Vu Dung nghĩ như vậy, sắc mặt Vu lão phu nhân dần hòa hoãn, đúng lúc này, nàng ta bỗng nhiên phát giác được động tĩnh bên ngoài, ánh mắt lập tức thu vào, nghiêm nghị quát: "Ai?"

Ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh.

Vu lão phu nhân nhìn nha hoàn bên cạnh, ánh mắt hiện lên sát ý: "Người ra mở cửa, ta muốn xem xem ai dám nghe lén."

"Vâng, lão phu nhân."

Nha hoàn lĩnh mệnh đi tới đẩy cửa phòng.

Bầu trời đêm trầm tĩnh.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một con hồ ly lông trắng bạc đứng thẳng trước cửa.

Con hồ ly màu lông tủa sáng, mềm mềm rất đáng yêu, nhất là cái đuôi kia, mang tới cảm giác mềm như bông.

Dưới bóng đêm thấy hồ ly không phải rất lớn, chỉ là con ấu hồ chưa thành niên.

Nhưng ánh mắt của nó, đã hiện ra chí khí Quân Lâm Thiên Hạ, lửa giận ngập trời nhìn hai người trong phòng.

"Thì ra là một con hồ ly."

Vu lão phu nhân nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng là ai nghe lén, thì ra chỉ là một con ấu hồ.

Nhìn tuổi tác của hồ ly, đoán chừng thân chí còn chưa mở ra.

"Nương, ta cảm thấy ánh mắt ngân hồ này... rất quen, giống như ta đã gặp ở đâu rồi."

Vu Dung nhú mày, bỗng dung trong đầu nàng hiện ra một dung nhan yêu nghiệt khí phách, lập tức sắc mặt nàng trở nên trắng nhợt.

Không!

Nhất định là nàng suy nghĩ nhiều!

Con hồ ly này... sao có thể cùng Thương Vương giống nhau?

Vu lão phu nhân không để ý tới câu nói kia của Vu Dung, nàng nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt lấp lóe.

"Ta nhớ đợt trước Nhược Nhi có nói qua, nàng muốn một con yêu thú, chỉ tiếc, ta không có mời tới một người để thuần hóa yêu thú! Cũng may lão thiên gia sủng ái Bạch gia chúng ta, đưa ấu hồ này tới!"

Yêu thú khó thuần, chỉ là với yêu thú trưởng thành, nếu như nuôi nấng từ nhỏ, chờ nó sau khi lớn lên, có thể tự nhiên thân phục người.

Nghe đám người này đang quyết định vận mệnh của nó, đôi mắt to xinh đẹp của ngân hồ có chút nheo lại, hừ một tiếng thả người bay lên, móng vuốt mềm nhỏ chộp vào tóc Vu Dung..

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Vì mẫu thân báo thù (3)

Edit: ThienDa

"A!"

Móng vuốt tiểu hồ ly chộp lấy tóc Vu Dung, dùng sức kéo một cái, da đầu bị xé rách, Vu Dung đau đến tâm tê phé liệt kêu lên...

"Tiểu súc sinh, ngươi lại dám làm ta bị thương!"

Vu Dung nổi giận, một tay đánh về phía tiểu hồ ly, đấm mắt lửa giận bùng bùng.

Mắt thấy một chương này vừa đến, tiểu hồ ly lóe lên lập tức hướng sang bên cạnh, thân thể linh hoạt tránh né bàn tay, vẫn không quên hướng Vu Dung làm bộ mặt quý, làm Vu Dung tức giận đến sắc mặt tái xanh.

"Người tới, người mau tới, đem cái con hồ ly này bắt lại cho bản phu nhân!"

Da đầu Vu Dung chảy máu, phần nộ hết lên.

Trong chốc lát, một đám hộ vệ từ ngoài cửa chạy vào, xông về phía tiểu hồ ly đang đứng trên bàn.

Hừ!

Hồ ly thả người nhảy lên, thoát khỏi đám hộ vệ đang vây quanh, móng vuốt sắc nhọn vọt tới mặt Vu Dung, may mắn là Vu Dung phản ứng đối nhanh, mới không bị cào trúng.

Ngay cả như vậy, một tay nàng ta máu me đầm đìa, đau đến méo miệng.

"Giết nó cho ta, giết nó!" Sắc mặt Vu Dung hết sức vặn vẹo, dữ tợn nhìn chăm chăm tiểu hồ ly.

Thế nhưng..

Lúc này tiểu hồ ly không tiếp tục muốn cào, thời điểm mấy tên hộ vệ lao tới, liền từ cửa sổ nhảy ra, biến mất trong màn đêm đen kịt...

"Một đám vô dụng, ngay cả một con hồ ly cũng không bắt được!" Vu Dung phẫn nộ nhắc chân đạp một cước vào ngực tên thị vệ trước mặt, tức giận quát lớn.

Nàng gất gao che lấy tay mình, có phải hay không do ảo giác, vết thương trên tay lại ngứa, ngứa tới mức nàng ta không chịu nổi muốn cào...

"Được rồi, không thể trách những tên hộ vệ này, đều tại con hồ ly kia quá giao hoạt," Vu lão phu nhân khẽ nhủ mày, "Bất quá, Bạch gia lớn như vậy, con hồ ly kia xuất hiện ở đây, vậy thì không có cách nào rời đi, hiện tại lập tức phải tất cả hộ vệ Bạch gia đi tìm nó!"

"Vâng, lão phu nhân."

Hộ vệ cúi đầu, cung kính đáp.

Khi thị vệ lui ra, Vu lão phu nhân quay đầu nhìn Vu Dung, nhướng mày: "Người quên ta đã dặn người, ở trước mặt người khác, cho dù người có bất mãn cũng không được biểu lộ ra ngoài."

"Nhưng con hồ ly kia quá đáng giận!"

Nghĩ tới hành động của hồ ly với mình, Vu Dung hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà, nàng ta cảm thấy vết thương trên mu bàn tay càng lúc càng ngứa, tay nàng ta không chịu nổi muốn gãi, càng hận không thể cào sâu xuống dưới da.

"Yên tâm, nó trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta."

Vu lão phu nhân lạnh lùng cười một tiếng, đồ mà nàng muốn, có khi nào không tới tay?

Cả Bạch gia, đồ cưới của Lam Nguyệt,... cũng giống như thế!

....

Thời điểm Vu lão phu nhân đang tính toán Bạch Tiểu Thần, hắn đã chạy nhanh tới chỗ Tiểu Mễ.

Lúc này, Tiểu Mễ nằm trong bụi cỏ, ưu nhã liếm liếm móng vuốt, hắn liếc mắt nhìn tiểu hồ ly đang chạy tới, hỏi: "Sự tình xong xuôi?"

"Cái nữ nhân xấu xa kia muốn tính toán cừu cừu, còn mắng mẫu thân ta là tiện nhân, ta nhịn không được, cào nàng ta mấy cái." lòng bạc Bạch Tiểu Thần run lên, thanh âm non nớt mang theo tức giận, đôi mắt sạch sẽ trong suốt, ngay lúc này hiện ra tia thị huyết.

Tiểu Mễ chớp chớp mắt, chỉ cào vài cái? Cái tiểu chủ nhân cuồng mẫu thân này cứ thế buông tha cho Vu Dung?

Bạch Tiểu Thần có lẽ cũng nhận ra ý nghĩ của Tiểu Mễ, trên mặt lộ ra ý cười: "Tiểu Mễ, người đã quên sao, từ nhỏ ta đối với đan dược không có hứng thú gì, ta chỉ thích phóng độc, cho nên vừa rồi... hạ độc lên người nữ nhân xấu xa, để nàng ta ném thử mùi vị này!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chui lỗ chó

Edit: ThiênDa

"Nhanh, chúng ta chia ra tìm, ta không tin không tìm thấy tiểu hồ ly kia!"

Đúng lúc này, một thanh âm từ phía trước truyền đến, thân thể Bạch Tiểu Thần "hư" một tiếng, liền chui vào trong bụi cỏ, dùng cỏ xanh che đầy thân thể

nhỏ nhỏ.

"Chủ nhân hẳn rất sốt ruột chờ tiểu chủ nhân, chúng ta trước vẫn nên rời khỏi Bạch gia, để tránh đánh rần động cỏ."

Tiểu Mễ liếm liếm móng vuốt, híp mắt nhìn những hộ vệ đang tìm kiếm trong bụi cỏ, thân thể từ dưới đất bò dậy.

"Ta biết một cái thông đạo có thể ra khỏi Bạch gia."

Bạch Tiểu Thần trong lòng không vui, hờ hững "Àn" một tiếng, mới cẩn thận đi theo hướng Tiểu Mễ.

Nếu không phải mẫu thân dẫn dò Tiểu Mễ trông chừng hẳn, hẳn mới không nghe Tiểu Mễ.

Trên đường đi, Tiểu Mễ nhẹ nhàng linh hoạt mang Bạch Tiểu Thần tránh mấy tên hộ vệ, chờ những tên hộ vệ kia rời đi, bọn hắn mới tiếp tục đi về phía trước.

Bất quá...

Khi Bạch Tiểu Thần nhìn thấy cái lỗ chó, giọng nói của hắn cũng thay đổi, non nớt hiện ra vẻ tức giận: "Phôi Tiểu Mễ, ngươi lại muốn ta chui lỗ chó!"

"Sự tình là ngươi gây ra, chẳng lẽ ngươi không nghe lời mẫu thân, đem chính mình bại lộ ra?"

Tiểu Mễ tròn trắng mắt, mĩa mai nói.

Cho dù thân thể Bạch Tiểu Thần đang ở dạng hồ ly, nhưng khi Tiểu Mễ nói câu này xong, có thể biết thần sắc hắn đại biến.

Càng là một bộ dáng muốn khóc!

"Tiểu Mễ, ngươi lại dùng mẫu thân uy hiếp ta! Không phải chỉ là một cái lỗ chó, chẳng nhẽ ta chui không được?"

Dù sao cũng tốt hơn làm mẫu thân tức giận.

Tiểu Mễ nâng mắt nhìn Bạch Tiểu Thần từ từ đi về phía lỗ chó, khóe môi nhếch lên một đường cong.

Tiểu chủ nhân không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ một mình mẫu thân...

Lúc này Bạch Tiểu Thần có một loại cảm giác như bị giải ra pháp trường, hai mắt hắn nhắm lại, thân thể cử động "huru" một tiếng từ lỗ chó chui ra.

Đội Bạch Tiểu Thần chui ra từ lỗ chó, Tiểu Mễ cũng không do dự chui theo ra ngoài...

...

Đường cái rộng rãi, ánh trăng chiếu rọi xuống dưới, một mảnh trong vắt.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thần khẽ động, thấy từ trên đường cái từ từ đi tới, một nữ tử hồng y tuyệt diệu.

Đáy mắt của hắn xẹt qua tia vui mừng, đang định mở miệng nói chuyện, bỗng nhìn thoáng qua thiếu nữ bên cạnh, lập tức đem lời nuốt xuống, dùng ánh mắt ủy khuất đẩy ai oán nhìn chăm chăm Bạch Nhan...

"Biểu tỷ, ngươi mau nhìn, tiểu hồ ly kia hình dáng thật đáng yêu!"

Edit: ThienDa

Lam Tiểu Vận kéo lấy cánh tay Bạch Nhan, mắt nhìn thẳng về phía trước, thời điểm nhìn thấy hồ ly màu bạc hiện lên tia kinh diễm.

Nàng là thiên kim tiểu thư Lam gia, mặc dù không thể khế ước với yêu thú, nhưng vẫn có duyên gặp được yêu thú cường hãn...

Thế nhưng...

Nàng tuy thấy hồ ly, nhưng không có một con nào có thể sánh với ngân hồ này.

Nhất là đôi mắt sạch sẽ thanh tịnh, như một dòng nước yên tĩnh, đáng yêu tới mức tim Lam Tiểu Vận đập mạnh lên.

Bạch Tiểu Thần cũng mặc kệ Lam Tiểu Vận, cơ thể hắn xẹt qua bầu trời đêm, vọt về phía Bạch Nhan, chui vào lồng ngực nàng.

Cái đuôi tiểu ấu hồ mềm mại phát qua tay Bạch Nhan, mềm mềm ngứa ngứa, làm nàng chịu không được nhéo nhéo cái mũi nhỏ.

"Ngươi tại sao lại ở đây?"

Bạch Tiểu Thần quết mắt nhìn Lam Tiểu Vận, không mở miệng, hần dùng móng vuốt chỉ vào Tiểu Mễ, ý là hần và Tiểu Mễ cùng đi.

Bạch Nhan hơi híp mắt lại, Tiểu Mễ rời khỏi Bạch gia, vậy chứng tỏ tình huống của Bạch Tiểu là an toàn....

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Muốn có muội muội

Edit: ThienDa

"Biểu tỷ..."

Lam Tiểu Vận đứng bên cạnh Bạch Nhan, hai mắt phát sáng nhìn tiểu hồ ly trong ngực nàng.

Ánh mắt kia làm Bạch Tiểu Thần khẽ run lên, vội vàng rúc vào ngực mẫu thân.

"Ngày sau ta tìm cho ngươi một con hồ ly, nó thì không được."

Bạch Nhan không bao giờ nghĩ đem Thần Nhi tặng cho người khác, nên khi thấy ánh mắt của Lam Tiểu Vận, nàng trực tiếp cự tuyệt.

"Được."

Ánh mắt Lam Tiểu Vận hiện lên vẻ thất vọng, lưu luyến không rời mắt khỏi Bạch Tiểu Thần trong ngực Bạch Nhan: "Bất quá, ngươi tìm hồ ly cho ta, cũng phải xinh đẹp như vậy."

Đẹp như Thần Nhi?

Bạch Nhan thuận miệng nói: "Đến lúc đó rồi nói sau, Vận Nhi, ngươi đem Bạch Chỉ ném ở cổng là được rồi, chúng ta đi thôi."

"Biểu tỷ, ngươi không tìm biểu ca sao?" Lam Tiểu Vận ngạc nhiên.

Biểu tỷ không phải lo lắng cho biểu ca sao? Vì sao đến cổng rồi lại muốn hỏi phủ?

"Hần rất an toàn."

Khóe môi Bạch Nhan cong lên một đường cong nhẹ, đôi mắt lạnh lẽo âm u.

Sau này, có người Phurọng Lâu bảo hộ, Bạch Tiểu tuyệt đối sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào!

Nàng cũng có thể yên tâm đi làm chuyện của nàng!

"Tiểu Mễ, ngươi mang Thần Nhi quay về."

Bạch Nhan vừa dứt lời, móng vuốt Bạch Tiểu Thần bấu chặt lấy ống tay áo nàng, đôi mắt khẽ nâng, nước mắt đầm đìa nhìn Bạch Nhan.

Ánh mắt này làm lòng Bạch Nhan mềm nhũn, bất đắc dĩ thở dài: "Tiểu Mễ, ngươi về trước đi, ngày mai ta sẽ đưa Thần Nhi về nhà."

"Meo."

Tiểu Mễ kêu một tiếng, mắt nhìn Bạch Nhan cùng Bạch Tiểu Thần, quay người về hướng bóng đêm mà đi, rất nhanh, liền biến mất trên đường cái..

"Đi, về nhà."

Bạch Nhan ôm tiểu gia hỏa trong ngực, lại kéo tay Lam Tiểu Vận, đi về Lam gia.

Về đến nơi, Lam Vũ vẫn chưa về, lúc đó nàng để Lam Vũ đi tới Bạch gia tìm Bạch Tiểu, đồng thời dặn Tiểu Mễ cũng đi nhìn xem.

Bất quá, với tình hình này, Lam Vũ có lẽ chưa về được...

Lam Tiểu Vận vốn dĩ tưởng cùng Bạch Nhan về phòng, cho dù không cách nào có được ngân hồ, thì trêu chọc nó cũng tốt.

Nhưng mà, Bạch Nhan nóng lòng muốn biết phát sinh chuyện gì, phịch một tiếng đem cửa phòng đóng lại, kếm chút nữa đập vào mũi Lam Tiểu Vận.

Edit: ThienDa

Lam Tiểu Vận sờ sờ lên mũi, biểu tình ủy khuất, nàng nghĩ đến Bạch Nhan đã đáp ứng nàng, trong lòng lập tức thông suốt.

"Dù sao biểu tỷ đã đáp ứng ta đem hồ ly cho ta chọn lựa, ta nhất thời không cần nóng lòng."

Tâm tình nàng thật tốt, nhìn cửa phòng đã đóng, sau đó quay người rời đi.

...

Chờ bước chân Lam Tiểu Vận đã đi xa, Bạch Nhan mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đặt tiểu hồ ly lên bàn.

Tiểu hồ ly khẽ động phát sáng, thân thể dần biến hóa, nháy mắt, một tiểu oa nhi xuất hiện trước mặt nàng.

"Thần Nhi, cứu cứu người thế nào?" trong lòng Bạch Nhan đầy lo lắng, mở miệng hỏi.

"Mẫu thân, cái phôi nữ nhân kia thật ghê tởm!" khuôn mặt nhỏ nhắn Bạch Tiểu Thần thờ phỉ phò, "Cứu cứu ngã bệnh, cũng không mời y sư cho hấn, còn đem hấn nhốt lại! Ta còn nghe lên được nàng ta nói xấu mẫu thân và cứu cứu."

"Sau đó thì sao?"

"Cái phôi nữ nhân kia muốn sinh bảo bảo cho người khác, mẫu thân, người cũng sinh thêm bảo bảo bồi Thần Nhi đi." Bạch Tiểu Thần hai mắt phát sáng không chớp nhìn Bạch Nhan.

Bạch Nhan xấu hổ ho khan hai tiếng: "Người ngay cả phụ thân còn không có, nương làm sao sinh?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Đạp về phía hấn

Edit: ThienDa

"Thế nhưng..." Bạch Tiểu Thần nghiêng cái đầu nhỏ, vẻ mặt ngây ngô đáng yêu, "Cái phôi nữ nhân kia có thể tìm người khác để sinh bảo bảo, mẫu thân vì sao không được? Hàng xóm Vương Tiểu Bàn có muối muối, Thần Nhi cũng muốn có muối muối."

"Vương Tiểu Bàn? Ai?" Bạch Nhan nhú mày hỏi.

"Là cái người hàng xóm bên nhà chúng ta, là đồng bọn mới của Thần Nhi, nhà bọn hấn có tiền, cho nên Vương Tiểu Bàn mới là một tên mập mạp."

Bạch Nhan nhú mày trầm ngâm nửa ngày, liền hiểu ra.

Người hàng xóm này, cũng không phải ở Thánh Đảo, mà là đồng bọn mới khi Bạch Tiểu Thần chuyển tới Lưu Hòa quốc.

Đừng nhìn Bạch Tiểu Thần tính tình trầm mặc, cũng chỉ là tiểu hài tử thôi, tuổi của hài tử, cũng cần có người chơi cùng.

"Bảo Bảo," Bạch Nhan xoa xoa thân mình Bạch Tiểu Thần, tay捏捏 cái mũi nhỏ, "Muối muối không phải nói có là có, chuyện này cũng phải xem duyên phận, hiện tại người còn nhỏ, đợi đến khi trưởng thành sẽ hiểu."

Bạch Tiểu Thần cái hiểu cái không hiểu gật đầu.

Hấn hăm mộ Vương Tiểu Bàn có một muối muối đáng yêu, nhưng mẫu thân nói đều đúng, hấn muốn muối muối, cũng phải nghe mẫu thân.

"Mẫu thân, vậy chúng ta tìm phụ thân có được hay không? Nếu phụ thân muốn mang Thần Nhi đi, vậy nương cũng cùng Thần Nhi đi."

Tim được phụ thân liền có muối muối.

"Nếu phụ thân người chỉ cần người, không cần nương?"

Có Tiểu Thần Nhi, cũng không phải là lương tình tương duyệt, mà do nàng trúng độc, cần giải được mà thôi.

Bạch Tiểu Thần sững sờ, chuyện này hấn vẫn chưa nghĩ tới.

Cho nên, hấn trầm mặc.

Trầm ngâm một hồi lâu, Bạch Tiểu Thần mới nâng khuôn mặt đáng yêu, ánh mắt tỏa sáng ngậy thơ.

"Mẫu thân tốt như vậy, phụ thân không có khả năng không cần, nếu như... hấn thực sự không cần mẫu thân, Thần Nhi cũng không cần hấn."

Thân thể nhỏ nhỏ của hấn chui vào ngực Bạch Nhan, bấu chặt ống tay áo nàng.

Trên đời này, hấn không cần ai, chỉ có mẫu thân là đủ!

Bạch Nhan ôm trong ngực thân thể mềm mại, khoe môi cười thoả mãn.

Cả đời này, nàng chưa từng vì sinh hạ Bạch Tiểu Thần mà hối hận!

Bỗng nhiên, gió bên ngoài gào thét, một cỗ khí tức quen thuộc hiện ra, dọa đến sắc mặt Bạch Nhan trắng bệch, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, nhanh chóng lấy ra một viên thuốc.

Edit: ThienDa

"Đan dược này có thể giấu đi khí tức của ngươi, lập tức ăn vào, sau đó trốn dưới gầm giường, nhớ kỹ, mặc kệ có chuyện gì cũng không được xuất hiện!"

Bạch Tiểu Thần còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thì bị ép ăn một viên thuốc, sau đó, liền bị nhét vào gầm giường...

Một thân ảnh chói mắt!

Tóc bạc yêu mị, tuyết thế vô song!

Bá đạo, yêu nghiệt, tà mị... Không có một từ nào có thể miêu tả được nam nhân này!

Một thân tử bào, nhan sắc yêu mị như đêm, đôi mắt phượng nâng lên, lộ ra thần sắc âm đậm.

Bạch Nhan hô hấp căng thẳng, nam nhân này, lại đẹp tới trình độ này! Khó trách ngàn vạn thiếu nữ ở Lưu Hóa quốc, không một ai không muốn trở thành Thương Vương phi.

Đáng tiếc...

Đồ vật càng mỹ lệ, lại càng nguy hiểm!

Nam nhân này như đoá hoa treo trên vách núi, tất cả mọi người đều muốn hái xuống, nhưng nếu không cẩn thận, liền bị rơi xuống vách núi, vạn kiếp bất phục.

"Đang suy nghĩ gì?"

Đương lúc Bạch Nhan đang ngây ngốc, nam nhân đã ở trước mặt nàng, hơi thở nóng hổi phả vào mặt nàng, làm Bạch Nhan lập tức lấy lại tinh thần.

Trông thấy gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, Bạch Nhan không chút do dự, duỗi chân ra hung hăng đạp một cước...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Cường hôn?

Edit: ThienDa

Chân của nàng còn chưa đạp tới nam nhân, liền bị một bàn tay to giữ chặt lấy.

Nam nhân khẽ nheo mắt, mắt đẹp lộ ra tia nguy hiểm: "Ngươi đây là qua sông đoạn cầu? Chẳng lẽ ngươi đã quên tại yến hội, ngươi như thế nào lợi dụng bốn vương?"

"Chính ngươi tới để cho ta lợi dụng, còn trách ta?"

Bạch Nhan trợn mắt nhìn nam nhân.

Nếu như nam nhân này lúc trước không đùa giỡn nàng, nàng sẽ phải lợi dụng hắn để khiêu khích cha con Bạch Chấn Tường? Để Bạch Chấn Tường chính miệng trục xuất nàng khỏi gia môn?

"Bạch Nhan!"

Đế Thương nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể hắn ép chặt về phía Bạch Nhan.

Bạch Nhan liên tục lùi về phía sau, nhưng phía sau bị chặn bởi bức tường, nàng gượng cười hai tiếng: "Vậy ngươi muốn làm gì?"

"Đương nhiên là muốn... làm ngươi!"

Ngữ khí của nam nhân cực kỳ nguy hiểm, đôi mắt đầy thị huyết, lại làm cho nàng nghĩ tới cái đêm sáu năm trước, cùng nam tử này điên loạn đảo phurong...

Mắt thấy bị nam nhân này dồn vào góc tường, Bạch Nhan dán chặt lưng vào vách tường, suy nghĩ trong đầu nàng không ngừng dao động tìm đối sách.

Đông!

Không biết có phải hay không Bạch Tiểu Thần quá mức kích động, không cẩn thận đụng vào giường, cũng thành công gây sự chú ý của nam nhân kia xuống dưới giường.

"Ngươi còn giấu người."

Ngữ khí của hắn không phải hỏi, mà là khẳng định!

Ngay cả nhiệt độ trên người, cũng lạnh đi mấy phần!

"Đế Thương!" Bạch Nhan vội vàng kéo ống tay áo hắn, vừa cười vừa nói, "Ta nuôi mèo."

Từ lời nói của Đế Thương, nàng đã khẳng định được, nam nhân này làm nam nhân sáu năm trước.

Cho nên, nàng quyết định không thể để hắn phát hiện sự tồn tại của Bạch Tiểu Thần.

"Mèo."

Tiểu gia hóa dưới gầm giường cũng phối hợp kêu một tiếng "meo", cũng làm tâm Bạch Nhan buông lỏng.

Cũng may lần này Tiểu Thần Nhi nghe lời, nếu không, không biết kết quả như thế nào.

Thế nhưng rất nhanh, tâm đang buông xuống của nàng lại bị treo lên.

Đế Thương dùng sức đẩy tay nàng ra, nhanh chóng đi về phía giường.

Trái tim Bạch Nhan hung hăng nhấc lên, nàng nhìn Đế Thương đi về phía giường, như quyết định chắc chắn, vọt tới chỗ Đế Thương.

Giờ phút này, Đế Thương đã cầm chắc một chân giường, chỉ cần ấn hơi dùng sức, giường liền bị lật, người trốn dưới giường, cũng không có chỗ ẩn nấp.

Thời điểm Đế Thương muốn động thủ, một thân thể khê chạm vào ngực hắn, đôi môi lạnh lẽo trong nháy mắt phủ lên một mảnh ẩm ướt, hai cánh tay bầu chắt lấy y phục của hắn.

Kỳ thật, thời điểm hôn Đế Thương, Bạch Nhan có chút hối hận.

Nàng với Đế Thương gặp qua ba lần, đối với tính cách của hắn ít nhiều có chút hiểu biết.

Nam nhân này có thói ở sạch, chỉ cần là đồ của hắn, hắn cũng không cho bất cứ ai chạm vào một chút, càng không nói tới môi của hắn!

Thế nhưng..

Bạch Nhan không quản nhiều như vậy!

Nàng chỉ biết là, không thể để Đế Thương phát hiện ra Thần Nhi, cho nên, nàng quyết định dời đi sự chú ý của hắn.

Cho dù nhận lửa giận cũng tốt!

Thật lâu sau, nam nhân trước mặt đều không có động tác, làm nàng không tự chủ được mở to hai mắt, đôi mắt nàng rơi vào tròng mắt thị huyết của nam nhân.

Bạch Nhan buông môi nam nhân ra, cười gượng nói: "Người lớn lên quá mức mỹ mạo, làm ta không khống chế được chính mình."

Mỹ mạo?

Con người Đế Thương hơi thu lại, hẳn nhớ không nhầm, nữ nhân này lần đầu tiên gặp mặt, liền gọi hắn là tiểu mỹ nhân?

A, nàng còn đùa giỡn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Ai đùa giỡn ai

Edit: ThienDa

Làm sao?

Bây giờ sợ?

"Sáu năm trước, người cường gian bốn vương, sáu năm sau, người lại cường hôn bốn vương! Cái này tính thành hai lần nợ, bốn vương phải tính với người như thế nào?"

"Ta nói, sáu năm trước không phải là ta!"

Dù sao, đánh chết nàng cũng không có khả năng thừa nhận, sự tình sáu năm trước là nàng làm.

"Chuyện sáu năm trước tạm thời không nhắc tới, bốn vương sẽ đi điều tra rõ ràng, bây giờ, chúng ta tính trước một chút khoản nợ này!"

Đế Thương duỗi cánh tay ra, đem Bạch Nhan kéo đến trước mặt, hung hăng đặt ở trên giường.

Cả thân thể nàng bị Đế Thương ép đến không thể động đậy, ngay cả đùi cũng bị hắn đè chặt xuống.

"Đế Thương, người... ngồ..."

Bạch Nhan nổi giận, nàng chưa nói hết lời, liền bị đôi môi đỏ lạnh buốt của nam nhân chặn lại.

Nụ hôn của hắn, rất thô bạo, cũng rất lạnh nhạt...

Bờ môi lạnh không ngừng đụng chạm môi Bạch Nhan, môi nàng bị nam nhân làm rách, máu chảy ra, lập tức mùi máu tươi lưu lại trong miệng nàng.

Tay Đế Thương phủ xuống bấp chân nàng, đầu ngón tay hơi lạnh khiến Bạch Nhan rùng mình, hai tròng mắt hiện lên vẻ giận dữ.

Hương vị nữ tử phía dưới quá mức tuyệt hảo, tuyệt tới mức Đế Thương không muốn buông ra.

Trước kia hắn đối với nữ nhân vô cùng chán ghét, nhưng vừa rồi, khi Bạch Nhan hôn hắn, chẳng những hắn không cảm thấy buồn nôn, ngược lại còn muốn xâm nhập tìm tòi, nghiên cứu.

Bạch Nhan liều mạng muốn tránh khỏi nam nhân, nhưng toàn thân bị nam nhân ép thật chặt, cơ thể nàng nằm trên giường không cách nào nhúc nhích được.

Cũng may, vì nàng giãy dụa phía dưới, nam nhân dời đi một chân chế trụ nàng.

Trong nháy mắt nàng lóe lên tia mừng rỡ, một cước đạp về phía nam nhân...

Nếu như là lúc trước, nam nhân dễ như trở bàn tay bắt được chân đánh lên hắn, nhưng giờ hắn hôn quá mức nhập tâm, không phát hiện chân nàng không bị hắn chế trụ...

Thế là...

Phịch một tiếng, Bạch Nhan đá vào dưới hông nam nhân.

Một cước này cũng như một chậu nước lạnh dội xuống, để ham muốn của nam nhân như lửa bị dập tắt.

Sắc mặt nam nhân một mảnh xanh xám, đôi mắt phượng thị huyết đầy lửa giận phun trào: "Bạch Nhan! Có thật là ngươi không muốn chân?"

Bạch Nhan sửa lại quần áo xộc xệch, từ trên giường ngồi dậy.

"Đế Thương, đừng cho là ta dễ bị khi dễ! Nếu như không phải ngươi khinh bạc ta, ta sẽ đánh ngươi?"

"Đừng quên ngươi vừa rồi đùa giỡn bốn vương!" Nam nhân cảm giác được dưới hông đau tới tâm tê phé liệt, sắc mặt càng thêm khó coi.

Hắn thật hận không thể tiến lên đem nữ nhân ghê tởm này bóp chết!

Đột nhiên, Đế Thương nở nụ cười, nụ cười yêu nghiệt mà tàn nhẫn, trong mắt tức giận chỉ có tăng chứ không giảm.

"Bạch Nhan, ngươi tốt nhất nên cầu chuyện sáu năm trước không phải ngươi làm, nếu không thù mối hận cũ..."

Bạch Nhan từ trên giường ngồi dậy, hỏi: "Ngươi định làm gì?"

"Bốn vương sẽ để ngươi hàng đêm không xuống giường được!" Đế Thương tiến về phía trước hai bước, ngón tay bóp chặt cằm Bạch Nhan, "Coi như lúc đó ngươi cầu xin cũng vô dụng!"

Ánh mắt quét qua, hắn lập tức phát hiện trên môi Bạch Nhan có vết máu, lông mày hắn hơi nhíu lại.

"Ngươi bị thương rồi?"

Bạch Nhan hất tay Đế Thương ra, trợn trắng mắt, nàng bị thương còn không phải do tên hỗn đản này làm?

Chỉ là nghĩ đến lời nói vừa rồi, nàng bất giác có chút chột dạ.

Đúng là ngay từ đầu... nàng trêu chọc hắn, nhưng lại không nghĩ tới đòn lửa giận của hắn, không nghĩ tới nam nhân này tự nhiên bộc phát thú tính...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Bảo Bảo không thích cha

Edit: ThienDa

Ánh mắt Đế Thương từ đầu đến cuối dừng ở trên môi Bạch Nhan, đầu ngón tay hắn lạnh buốt khẽ vuốt qua bờ môi nữ tử, thanh âm trầm thấp, có lẽ như đang đè nén tâm tình gì đó.

"Bị thương, vì sao không nói?"

Màu máu tươi chói mắt, để lồng ngực hắn như bị xé toạc ra, đau đến mức cau mày.

"Ngươi cho ta cơ hội nói sao?" Bạch Nhan cười lạnh một tiếng.

Môi của nàng một mực bị hắn chặn lấy, làm thế nào mà nói?

Huống chi, dù có nói, nam nhân này cũng sẽ không để nàng...

"Bạch Nhan!" Đế Thương bước hai bước tới gần Bạch Nhan, cổ họng có chút khàn khàn, "Ngươi còn thiếu ta chín nụ hôn! Ta sẽ từ từ tìm ngươi đòi lại!"

Bạch Nhan lập tức mở to hai mắt, ngữ khí mang theo phản nộ: "Ta chỉ hôn ngươi một chút, ngươi thế mà muốn những mười cái? Ngươi có phải quá phận không?"

Giống như không nghe được thanh âm của Bạch Nhan, Đế Thương quay người rồi đi, thân ảnh trường bào màu tím chợt biến mất dưới bầu trời đêm, chỉ còn sót lại gió lạnh phất qua khuôn mặt Bạch Nhan.

Chờ cho Đế Thương rời đi, Bạch Tiểu Thần mới từ dưới giường bò ra, hắn vỗ vỗ bụi đất trên áo bào, đi tới bên cạnh Bạch Nhan.

"Mẫu thân, hắn có phải cha Bảo Bảo hay không?"

Thanh âm non nớt của tiểu gia hỏa này làm Bạch Nhan tỉnh táo lại, cười ngượng ngùng hai tiếng: "Thần Nhi nhận lầm người, hắn không phải cha ngươi."

"Mẫu thân gạt người!" Bạch Tiểu Thần tức giận phồng má, "Hắn rõ ràng là cha Bảo Bảo, nhưng mà, Bảo Bảo không thích hắn..."

Nói xong câu này, biểu tình Bạch Tiểu Thần có chút ảm đạm.

Thật vất vả mới biết được lão cha mình là ai, thế nhưng cố tình hắn lại không thích người cha này.

Bạch Nhan khẽ giật mình, hỏi: "Vì sao?"

"Hắn thật hung dữ."

Bạch Tiểu Thần bĩu môi, lão cha trong tưởng tượng của hắn, phải giống như cha nuôi Sở Dật Phong, đối với những người khác lạnh như băng, nhưng đối với hắn và mẫu thân ấm áp như gió xuân.

"Mẫu thân, người cấp cha nuôi làm tức phụ đi," Bạch Tiểu Thần ôm lấy cổ Bạch Nhan, đôi môi mấp máy, trong mắt có tia giảo hoạt, "Cha nuôi ôn nhu, lại có tiền, so với gia hỏa dữ dằn kia tốt hơn nhiều."

Nếu như không phải hắn biết nam nhân kia là lão cha mình, thời điểm hắn (ĐT) khi để mẫu thân hắn (BTT) liên xô ra.

Bạch Nhan nghĩ tới nụ hôn kia, có chút xấu hổ: "Cái kia -- không tính là khi dễ ta."

Với lại, nụ hôn kia, là do nàng chủ động.

"Thần Nhi đều thấy được!" Khuôn mặt nhỏ Bạch Tiểu Thần đỏ bừng, tức giận nói, "Hắn là tên bại hoại cần mẫu thân, còn đem mẫu thân cần tới chảy máu, Thần Nhi không muốn hắn làm cha."

Tuổi Bạch Tiểu Thần còn nhỏ, đương nhiên không biết Đế Thương với mẫu thân rốt cuộc là làm cái gì, hắn chỉ biết là, bờ môi của mẫu thân bị cần đến chảy máu.

Cho nên, ấn tượng đầu tiên của hắn với Đế Thương thật phần ác liệt!

"Mẫu thân, Thần Nhi biết, bởi vì tên bại hoại kia quá mạnh, mẫu thân sợ Thần Nhi bị cướp đi, không cho Thần Nhi xuất hiện, "khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tiểu Thần dán lên mặt Bạch Nhan, "Bất quá, mẫu thân người yên tâm, Thần Nhi rất nhanh sẽ lớn lên, đến lúc đó, tên bại hoại kia dám khi dễ mẫu thân, Thần Nhi liền cần chết hắn!"

Trong lòng Bạch Nhan ấm áp, nhi tử như vậy đi chỗ nào tìm?

"Thần Nhi, trong khoảng thời gian này ta sẽ không trở về, nhưng ta để cho Hoa đi ở trong nhà chiếu cố ngươi," Bạch Nhan ôm Bạch Tiểu Thần ngồi trên đùi mình, "Chờ chuyện bên này xử lý xong, mẫu thân đem ngươi cao chạy xa bay, tuyệt đối không để tên hỗn đản kia tìm thấy ngươi!"

Trong mắt Bạch Tiểu Thần che giấu tia ủy khuất, hắn hiểu chuyện gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, Thần Nhi sẽ rất ngoan, sẽ không gây chuyện thị phi, chờ mẫu thân xong việc sẽ đón ta rồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Mùi của nàng

Edit: ThienDa

Hắn biết, nếu lần này không nghe mẫu thân, để nam nhân kia phát hiện ra, có lẽ...

Mẹ con bọn họ vĩnh viễn chia cắt!

Bạch Nhan có chút đau lòng, ôm chặt thân thể Bạch Tiểu Thần: "Ngày mai ta mang cho ngươi một bình đan dược, lúc ngươi muốn tới gặp ta thì ăn đan dược này, đan dược này có thể che giấu mùi của ngươi, hắn sẽ không phát hiện ra ngươi."

Yêu thú nhận thức bằng mùi, nếu như Bạch Tiểu Thần bị Đế Thương nhìn thấy, lúc đó hắn (ĐT) sẽ nhận ra hắn (BTT).

Cho nên, Bạch Nhan cố ý dặn Bạch Tiểu Thần, nhất định phải ăn đan dược mới được đến tìm nàng.

"Mẫu thân."

Bạch Tiểu Thần rúc vào trong ngực Bạch Nhan, trong mắt ẩn chứa nước mắt, nhưng hắn không kịp buồn sầu vì tách rời mẫu thân, Bạch Nhan búng một cái trên trán Bạch Tiểu Thần.

"Bạch Tiểu Thần, ta còn chưa cùng ngươi tính sổ! Ngươi tuổi nhỏ đã tham tài, tham tài còn chưa tính, vì sao còn muốn nhìn chăm chăm bạc của người khác? Chẳng lẽ mẫu thân không có đủ tiền?"

Nghĩ tới lời Bạch Tiểu Thần vừa mới nói, Bạch Nhan nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái gì mà Sở Phong Dật ôn nhu lại có tiền?

Tiểu gia hỏa này vì một ít bạc, liền muốn đem nàng bán đi?

"Mẫu thân, chuyện không liên quan đến ta, là Sở tỷ tỷ, là nàng để cho ta ở trước mặt mẫu thân nói tốt cho cha nuôi."

Bạch Tiểu Thần che lấy cái trán bị búng, hắn ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt Bạch Nhan có lửa giận, vội vàng đem người nào đó khai ra.

"Nàng là muội muội của cha nuôi ngươi, ngươi gọi nàng là tỷ tỷ, vậy cha nuôi ngươi thành cái gì?"

"Thế nhưng... Sở tỷ tỷ không cho ta gọi di di, nàng bức ta gọi là tỷ tỷ."

Bạch Tiểu Thần ủy khuất nuốt chút nữa thì khóc, nước mắt đầm đìa chăm chú nhìn Bạch Nhan.

"Về sau ngươi ít cùng nàng thông đồng làm bậy!" Bạch Nhan quét mắt nhìn Bạch Tiểu Thần cảnh cáo.

Nha đầu kia là quý tinh quái, làm cho các trưởng lão ở thánh địa nhức đầu không thôi, hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thần cùng nàng ở chung một chỗ.

"Thần Nhi biết sai rồi."

Trời đất bao la, mẫu thân lớn nhất.

Cho nên, lời mẫu thân nói đều đúng.

"Nhanh đi tắm một chút rồi ngủ, sáng sớm ngày mai chúng ta về cổ trạch."

Bạch Nhan nói xong, cũng không nhìn Bạch Tiểu Thần mà chậm rãi đi thẳng lên giường nằm..

...

Ở ngoại ô, Đế Thương một thân tử bào từ trên không rơi xuống, bàn tay hắn nắm chặt thành quyền, oanh một tiếng đập vào thân cây.

Đại thụ ầm ầm đổ xuống, hắn đem cảm xúc kia phát tiết ra ngoài, như thế mới làm dịu đi cảm giác đau lòng của hắn

"Vương gia."

Sau lưng, thị vệ có chút lo lắng bất an quỳ gối trước mặt Đế Thương, bọn hắn không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vương gia như thế nào mà nổi giận?

"Đi thăm dò, đem hết thấy quá khứ của Bạch Nhan, điều tra rõ cho bản vương!" Ánh mắt Đế Thương tối sầm lại.

Bạch Nhan, rốt cuộc ngươi là ai?

Vì sao máu của ngươi... lại có thể làm cảm xúc của bản vương bộc phát?

"Vâng, vương gia."

Nghe nói như thế, thị vệ kia trong lòng có chút nhẹ nhàng thở ra, hắn đứng thẳng người, lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Nhìn phương hướng thị vệ rời đi, Đế Thương khẽ nhắm mắt, ngón tay hắn thon dài khẽ vuốt qua bờ môi mỏng lạnh buốt.

Trên môi, dường như còn lưu lại hương vị của nữ nhân kia...

"Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, bản vương đều nhận định, ngươi là nữ nhân sáu năm trước!"

Đối với Hồ tộc mà nói, mùi là cảm thụ rõ ràng nhất, một người thế nào mà ẩn tàng, hương vị... vĩnh viễn không thay đổi!

Chỉ là...

Nghĩ đến Bạch Nhan chưa kết hôn mà đã có con, trong mắt Đế Thương chợt lóe lên tia quang mang mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thái hậu triệu kiến (1)

Edit: ThienDa

Ngày hôm sau.

Buổi sáng trời nắng.

Ngoài cửa truyền đến một thanh âm huyền ảo.

Bạch Nhan nhướng mày, hai mắt từ từ mở ra, bỗng nhiên phát hiện Bạch Tiểu Thần ở trong ngực đã rời đi, chỉ là...

Hơi ẩm vương chắn, chứng minh tối qua hắn đã ở đây...

"Biểu tỳ."

Àm!

Tiếng hô hoán từ ngoài cửa truyền vào, cửa phòng bị đẩy ra, Lam Tiểu Vận tự ý xông vào, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như cười trên nỗi đau của người khác.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Trông thấy bộ dáng này của Lam Tiểu Vận, Bạch Nhan liền đoán ra, nhất định tối qua đã có chuyện xảy ra.

"Biểu tỳ, ngươi còn nhớ thời điểm tiệc tối sau khi ngươi rời đi, để cho cha ta đi tìm biểu ca?" Lam Tiểu Vận cười hi hi nói, "Đêm qua, cha ta và Bạch Chấn Tường liền trở mặt! Cái tên hỗn đản Bạch Chấn Tường ngăn không cho cha ta gặp biểu ca, cuối cùng cha ta nhất quyết xông vào."

"Ồ?"

Bạch Nhan nhướng mày: "Chuyện này thì có gì hay?"

"Chuyện này đương nhiên không tính, ta muốn nói là chuyện khác, " đáy mắt Lam Tiểu Vận lộ ra tia âm hiểm xảo trá, "Thời điểm cha ta dẫn một đám người xông vào Bạch gia, nhìn thấy Vu Dung nổi điên! Nàng ta giống như bị trúng tà, không ngừng gãi mu bàn tay của mình, đem mu bàn tay cào rách một lớp da, quan trọng nhất là, nàng ta nhảy ra múa thoát y!"

Con người Bạch Nhan trầm xuống, không cần nghĩ cũng biết chuyện tốt khẳng định do Bạch Tiểu Thần làm.

Bất quá, nàng rất muốn nói một câu: Làm rất tốt!

"Biểu tỳ, ngươi không vui sao? Lúc đó có rất nhiều nam nhân thấy Vu Dung lửa thề, " khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Tiểu Vận đỏ bừng, hai tròng mắt tràn đầy hưng phấn, chợt lại có chút tiếc hận, "Sớm biết Vu Dung nhảy ra múa thoát y, ta sẽ bảo cha mang nhiều người hơn tới Bạch gia."

Nghĩ đến Vu Dung chịu tra tấn, khóe môi Bạch Nhan khẽ cong lên.

"Nàng năm đó làm tổn thương ta, ta sẽ từng bước đòi lại! Đây chỉ là màn đầu tiên thôi."

Lam Tiểu Vận nghiêng đầu, mắt mở to, nàng sao có cảm giác... biểu tỳ giống như biết chuyện này do ai làm.

Hồ ly?

Đột nhiên, Lam Tiểu Vận nhớ đến lời cha nói, nghe nói lúc hắn vào Bạch gia, người Bạch gia khắp nơi tìm một con hồ ly.

Mà tối hôm qua...

Lại thật sự có một con hồ ly từ Bạch gia chạy ra.

Lam Tiểu Vận nghĩ ra đáp án, lập tức mở to hai mắt: "Biểu tỳ, chẳng lẽ chuyện đó là do ngươi..."

Bạch Nhan đuổi lưng một cái, chặn lời Lam Tiểu Vận: "Ta muốn rời giường rửa mặt, ngươi đi ra ngoài trước đi."

"Không!" Lam Tiểu Vận nhếch môi, "Ta còn chưa nói hết, biểu tỷ liền muốn đuổi ta đi."

"Còn có việc?"

"Là như này, gia gia đề ta tới nói cho ngươi một tiếng, trong cung Thái hậu phái người đến đây, tuyên ngươi tiến cung, vừa rồi gia gia thấy ngươi còn đang ngủ, nên đề ta chờ quấy rầy ngươi."

Thái hậu?

Bạch Nhan trầm mặc.

Nàng đối với Thái hậu ấn tượng cũng không sâu, chỉ là trong trí nhớ mà biết, Lam Nguyệt và Thái hậu có quan hệ vô cùng tốt, Thái hậu nhìn nàng lớn lên, năm đó Thái hậu muốn để Lam Nguyệt vào cung làm hậu, lại bị Lam Nguyệt cự tuyệt, ngay cả như vậy, Thái hậu cũng không xa lánh Lam Nguyệt, ngược lại nhận nàng làm nghĩa nữ...

Lúc còn nhỏ, nàng thường xuyên cùng Lam Nguyệt tiến cung gặp Thái hậu, nhưng từ sau khi Lam Nguyệt qua đời, nàng rất ít ra khỏi Bạch gia, quan hệ với Thái hậu ngày càng xa cách.

"Ngươi đi nói cho ngoại tổ phụ, ta chuẩn bị một chút, sau đó sẽ tiến cung."

Trở lại Lưu Hỏa quốc, vào cung là không cách nào tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thái hậu triệu kiến (2)

Huống chi, ở trong cung còn có cừ nhân của nàng...

...

Phượng Loan cung.

Mỹ phụ lười biếng nằm trên ghế quý phi, váy áo màu vàng nhạt, hiện lên khí chất ung dung cao quý.

Hai cung nữ quý ở bên cạnh phục thị, trong tay một người bưng đĩa trái cây, một người khác bưng chén trà lên trên đỉnh đầu, rất cung kính.

"Hoàng hậu nương nương, Thái tử phi cầu kiến." Một cung nữ từ ngoài cửa đi vào hành lễ, tôn kính nói.

Ninh Đại cảm lấy chén trà trong tay cung nữ, đưa tới bên môi uống một ngụm, rồi chậm rãi đặt xuống.

"Để cho nàng vào."

"Vâng, Hoàng hậu nương nương."

Cung nữ lĩnh mệnh lui ra.

Không quá lâu, Bạch Nhựt được cung nữ này dẫn tới.

"Nhi thần tham kiến mẫu hậu."

Bạch Nhựt uốn gối, cúi đầu, thanh âm mềm mại dễ nghe.

Thần sắc Ninh Đại thư giãn, vung tay lên: "Nhựt Nhi nhanh đứng dậy, hôm nay tìm đến mẫu hậu là có chuyện gì?"

Nghe vậy, Bạch Nhựt đứng thẳng người, trên gương mặt tuyệt sắc không có chút vui vẻ nào, từ từ đi tới bên cạnh Ninh Đại.

"Mẫu hậu, Nhựt Nhi tìm đến mẫu hậu, đầu tiên là muốn thỉnh an, thứ hai... là Nhựt Nhi nghe nói Thái hậu cho người mời tỷ tỷ Nhựt Nhi là Bạch Nhan tiến cung."

Bạch Nhan?

Vừa nghe cái tên này, Ninh Đại không nhận được mà nhú mày, đáy mắt không giấu được tia chán ghét.

"Một nữ nhân bất trạch bất khiết, cũng dám bước vào cửa cung của ta? Nhục Nhi, chẳng lẽ ngươi lại muốn gặp nữ nhân kia?"

Bạch Nhục có chút khó khăn, chung quy là vì Ninh Đại nhìn chăm chăm, nàng nhẹ nhàng gạt đầu: "Dù sao ta với nàng cũng là tỷ muội, nhưng bởi vì ta cướp đi Thái tử của nàng, nàng đối với ta có ý kiến, khẳng định không muốn gặp ta, còn xin mẫu hậu giúp đỡ gọi tỷ tỷ đến một chút, cũng tốt cho tỷ muội gặp nhau."

"Ngươi cướp đi Thái tử? Bạch Nhan nghĩ như vậy?" Ninh Đại đập tay lên bàn, sắc mặt rất khó coi, "Bản cung cùng Thái tử đều không ngại nàng là phế vật, kết quả phế vật này còn bôi nhọ Hoàng tộc. Dạng con dâu này, bản cung thế nào mà ưng? Bây giờ, rõ ràng là lỗi của nàng, còn muốn đổ lên đầu người?"

"Xin mẫu hậu bớt giận," Bạch Nhục vội vàng quỳ xuống, khóc không thành tiếng, "Tỷ tỷ năm đó tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mới có thể phạm sai lầm, nếu như mẫu hậu trách tội, thì hãy trách tội Nhục Nhi, nếu không phải Nhục Nhi không trông chừng tỷ tỷ tốt, nàng cũng sẽ không... sẽ không làm ra chuyện nhục nhã như vậy."

Khuôn mặt Ninh Đại đang tức giận, chợt nhìn thấy Bạch Nhục quỳ gối trước mặt mình, bất đắc dĩ thở dài: "Thôi, bản cung không trách tội, đứng lên đi, người không cần thiết gánh tội thay nàng."

"Tạ mẫu hậu," Bạch Nhục từ từ đứng lên, "Không quản tỷ tỷ đối với ta có bao nhiêu hiểu lầm, nhưng mẫu thân từ nhỏ đã dạy ta tỷ muội phải yêu thương nhau, cho nên, nàng phạm bất cứ sai lầm nào, ta cũng đều tha thứ."

Hay cho một bộ dáng tỷ muội tình thâm!

Năm đó, rõ ràng nàng hãm hại Bạch Nhan, lại được mọi người tán thưởng, Bạch Nhan thì bị đẩy vào nơi đầu sóng ngọn gió.

"Vội lại..." Bạch Nhục có chút sốt sắng, "Có lời này, Nhục Nhi không biết có nên nói hay không."

"Nhục Nhi, người có chuyện gì có thể nói thẳng, ở trước mặt mẫu hậu không cần câu nệ."

Hiển nhiên, đối với người con dâu này, Ninh Đại rất là hài lòng, nếu như năm đó Thái tử thật sự cưới Bạch Nhan, nàng có thể sẽ tức chết!

Bạch Nhục cắn cắn môi: "Nhục Nhi thỉnh cầu mẫu hậu, để tỷ tỷ trở thành thiếp hầu hạ Thái tử."

"Cái gì?" Lòng này Ninh Đại dựng lên, tức giận nói, "Một tiểu tiện nhân thất trạch, sao xứng trở thành tiểu thiếp Hoàng tộc?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thái hậu triệu kiến (3)

Edit: ThienDa

"Mẫu hậu," Bạch Nhục vội vàng gọi, nói, "Tối hôm qua Thái tử đi tham dự tiếp phong yến của tỷ tỷ, biết được Lam lão gia tử đã khỏe mạnh, nếu Thái tử nạp tỷ tỷ làm thiếp, Lam gia sau này sẽ đứng về phía hắn."

"Thế nhưng..."

Bạch Nhan đã thất trạch, Thái tử nạp nàng làm thiếp, không phải là bôi nhọ mặt mũi Hoàng tộc?

Dường như biết Hoàng hậu lo lắng, Bạch Nhục nở nụ cười xinh đẹp: "Mẫu hậu, việc này không truyền ra ngoài là đủ rồi, liền nói là ta nhớ tỷ tỷ, tuyên tỷ tỷ vào phủ Thái tử làm bạn, kỳ thực là để nàng làm thiếp hầu hạ Thái tử, như thế, sẽ không là bôi nhọ Hoàng tộc."

Ánh mắt Ninh Đại khẽ chuyển, biết Bạch Nhục nói có lý, dù tiểu hoàng tôn thiên mệnh bất phạm, nhưng người để ý vị trí Thái tử rất nhiều, kéo thêm Lam gia, đối với Thái tử có bảo hộ lớn.

Đương nhiên, ý nghĩ trong lòng Ninh Đại sẽ không biểu lộ ra ngoài, nàng bày ra vẻ mặt đau lòng nhìn Bạch Nhục: "Nhục Nhi, nếu như vậy, chỉ ủy khuất người."

Giường khác nằm bên cạnh, há để người ngủ say?

Lại có bao nhiêu nữ tử cam tâm tình nguyện vì phu quân nạp thiếp?

Bạch Nhưộc có thể quyết định như vậy, có thể thấy nha đầu này là một nữ tử hiền lương thực đức.

"Mẫu hậu, Nhưộc Nhi không ủy khuất, " Bạch Nhưộc lắc đầu, "Chỉ cần có lợi cho Thái tử, dù để Nhưộc Nhi từ bỏ vị trí Thái tử phi, Nhưộc Nhi cũng lập tức từ bỏ!"

Ninh Đại ánh mắt tán thưởng nhìn Bạch Nhưộc, không chút nào nhận ra thời khắc đầy mắt Bạch Nhưộc lóe lên tia âm lãnh.

Bạch Nhan, người thật sự cho rằng có thể đặt vào mắt Thái tử? Không! Người là nữ nhân đã thất trinh, Thái tử tuyệt đối không muốn chạm vào!

Ta chỉ muốn tiếp tục dẫm đạp người dưới chân mà thôi!

"Người tới," Ánh mắt Ninh Đại lộ vẻ trấn an nhìn Bạch Nhưộc, phân phó, "lập tức ra ngoài An Bình cung chờ, Bạch Nhan một khi xuất hiện, lập tức đưa nàng tới gặp bản cung."

"Vâng, Hoàng hậu nương nương."

Cung nữ đang quỳ bên trái cây từ từ hạ xuống, hướng hoàng hậu cúi người chào, sau đó lui xuống.

Edit: ThienDa

Từ khi ma ma đưa Bạch Nhan tiến cung, nàng trực tiếp vào trong An Bình cung.

Khi một tiếng thông báo truyền vào, vài mảnh bên trong được vén lên.

Bạch Nhan ngược mắt nhìn, thấy một lão phụ nhân hiền từ được một cung nữ đỡ ra, khuôn mặt già nua trong chốc lát nhìn thấy Bạch Nhan hiện lên nụ cười từ ái.

"Người là nha đầu Bạch Nhan? Nhiều năm không thấy, thì ra người đã lớn như vậy."

Thái hậu cảm tay Bạch Nhan, có chút cảm thán nói: "Hải tử, năm đó người đừng trách ta không thể bảo vệ người, kỳ thực Hoàng thượng khẳng khẳng muốn từ hôn, coi như ta tin tưởng người không phải loại người như vậy, cũng không cách nào thay đổi quyết định của Hoàng thượng."

Hoàng thượng cho dù rất hiểu thuận, nhưng hấn coi mặt mũi Hoàng tộc là trọng yếu, làm thế nào mà vì một câu của Thái hậu, liền để Bạch Nhan thân bại danh liệt vào Hoàng tộc?

"Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?" Thái hậu nhìn cung nữ xung quanh đứng một bên, nghiêm nghị nói, "Còn không dọn chỗ ngồi cho nha đầu Bạch Nhan?"

"Vâng, Thái hậu nương nương."

Cung nữ khom người lui ra, rất nhanh đem tới một cái ghế, đặt trước mặt Bạch Nhan.

"Thái hậu, người ngày gần đây có phải hay không cảm thấy thân thể có chút khó chịu?" Bạch Nhan nhìn sắc mặt Thái hậu hơi xanh, sắc mặt nàng trầm xuống.

Thái hậu sững sờ, cười nói: "Nha đầu người ngược lại là quan tâm ta, không sai, gần đây quả thật ta có chút khó chịu, hấn là quá mức mệt mỏi, không sao."

"Chỉ sợ không có đơn giản như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hoàng hậu cho mời

Edit: ThienDa

Từ khi vào cửa nàng đã nhận ra, Thái hậu nhất định trúng độc!

Chỉ là độc này phát tác tương đối chậm chạp mới khiến Thái hậu không phát hiện.

"Bạch Nhan nha đầu, ý của ngươi là..." Thái hậu cũng không ngờ, lập tức hiểu được ý tứ của Bạch Nhan, khẽ cau mày.

Bạch Nhan mắt nhìn Thái hậu, thần nhiên nói: "Thái hậu tốt nhất tìm một đan dược sư đáng tin đến xem! Nhớ kỹ, nhất định phải là đan dược sư! Ngự y bình thường nhìn không ra bệnh tình của ngươi."

Thực chất, chỉ cần một viên thuốc, Bạch Nhan liền có thể giải độc của Thái hậu.

Nhưng nơi này là hoàng cung, nàng cũng không có ý định làm vậy, chỉ nhắc nhở Thái hậu một câu là đủ rồi.

Quả nhiên, nghe Bạch Nhan nói, Thái hậu trầm tư, giống như nghĩ tới cái gì, ngay cả Bạch Nhan rời đi từ lúc nào cũng không phát hiện...

...

Thế nhưng, Bạch Nhan vừa ra khỏi An Bình cung, liền bị một cung nữ cản đường.

Cung nữ mặc cung trang màu hồng, vênh vác nâng cằm đắc ý: "Bạch tiểu thư, Hoàng hậu nương nương mời ngươi đi qua gặp nàng."

"Nàng gọi ta qua, ta nhất định phải qua?" Bạch Nhan quét mắt nhìn cung nữ, khóe môi giương lên một nụ cười, "Tư cách ở đâu?"

Cung nữ hô hấp khó khăn, tức giận nói: "Đây là mệnh lệnh của Hoàng hậu, ngươi dám chống lại sao?"

Con ngươi Bạch Nhan khẽ nheo lại, đáy mắt hiện ra tia lạnh lẽo: "Nàng muốn gặp ta cũng không phải không được. Ta ở ngự hoa viên đợi nàng tới."

"Ngươi..."

Từ trước tới nay cung nữ chưa gặp qua người nào chống lại lệnh của Hoàng hậu, sắc mặt bỗng đại biến, nàng tức giận muốn mắng người, thì thanh âm Bạch Nhan lạnh như băng vang lên.

"Cút!"

Bạch Nhan nàng còn không có luân lạc tới mức để qua gặp một Hoàng hậu.

Muốn gặp nàng? Có thể, nhưng nàng nhất định phải tự mình đến đây!

Cung nữ hô hấp trì trệ, sắc mặt trắng bệch, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy thân ảnh điểm lệ váy đỏ Cao Dương dưới ánh mặt trời chói chang chậm rãi đi về phía hậu hoa viên.

Nàng cắn răng, dự định đem chuyện này bẩm báo cho Hoàng hậu nương nương.

Trong hậu hoa viên, trăm hoa đua sắc.

Bạch Nhan ngồi nghỉ mát bên trong đình, thân thể lười biếng dựa lưng vào cây cột phía sau, nàng nghiêng chân, thưởng thức mỹ cảnh trong hậu hoa viên.

Đúng lúc này...

Phía xa một thân ảnh giần dữ đi tới, gương mặt mỹ phụ rõ ràng tức giận, mà bên cạnh nàng, Bạch Nhượng sắc mặt âu lo, đáy mắt cũng là lo lắng.

Lo lắng?

Bạch Nhan bật cười thành tiếng, nàng nhìn lại, là cười trên nỗi đau của người khác mới đúng.

"Bạch Nhan!"

Ninh Đại liếc mắt thấy nữ tử từ lười biếng trong đình, tức giận đến lông mày dựng đứng: "Ngươi thật to gan! Bản cung lệnh cho ngươi tới gặp, ngươi lại dám chống lại ý chỉ! Còn dám lớn lối như vậy, ngươi tới, đem bắt nữ nhân này xuống cho bản cung hỏi tội!"

"Mẫu hậu," Bạch Nhượng vội vàng kéo tay Ninh Đại, nhìn nàng lắc đầu, "Tỷ tỷ vì ai oán Nhượng Nhi cướp đi vị trí của nàng, lúc này mới không nguyện ý đi gặp mẫu hậu, cũng không phải là cố ý, vậy nên xin mẫu hậu đừng trách tội."

Dứt lời, nàng nhìn Bạch Nhan, vội vàng hướng ánh mắt tò ý nghĩ: "Tỷ tỷ, nhanh chịu nhận lỗi với mẫu hậu, lần này mẫu hậu tuyên ngươi đi gặp, cũng là có chuyện đại hi sự muốn thông báo cho ngươi."

Tại phía trên đình, thân ảnh váy đỏ điểm lệ, cánh hoa vẩy xuống, vì bộ váy đỏ nhuộm lên sắc thái hoa đào.

"Hi sự?" Bạch Nhan nhướn mày, khẽ cười duyên, "Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương muốn tái giá?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thái tử phi? Ta không thêm!

Edit: ThiênDa

"Người..." sắc mặt Ninh Đại bỗng đại biến, "Bạch Nhan, người không được ở đây hãm hại bản cung!"

"Ồ? Không phải Hoàng hậu muốn tái giá, vậy Phụng Loan cung có chuyện gì vui? Sẽ không phải Bạch Nhượng muốn gả cho người khác đấy chứ? Đây đúng là chuyện đáng mừng, chúc mừng hai vị."

Bạch Nhan xoay người, khuôn mặt tuyệt mỹ giương lên ý cười, người không biết còn tưởng nàng thực sự vì Bạch Nhượng và Hoàng hậu chúc mừng.

Khuôn mặt Ninh Đại méo mó, nếu không phải vì để Thái tử thu được Lam gia, sáng nay nàng sẽ đem nữ nhân này sống sờ sờ ra đánh chết!

"Nhượng Nhi, người nói cho nàng."

Nàng sợ nói thêm gì nữa, sẽ bị nữ nhân này làm cho tức chết!

"Vâng, mẫu hậu, " Bạch Nhượng cũng không chịu ảnh hưởng từ những lời kia của Bạch Nhan, nàng dịu dàng cười một tiếng, "Tỷ tỷ, đại hi sự này có liên quan đến người, ta đã thuyết phục mẫu hậu, để Thái tử nạp người làm thiếp, người tranh thủ thời gian về Lam gia chuẩn bị một chút, hôm nay liền theo ta tới phủ Thái tử."

Ninh Đại cao ngạo ngẩng đầu, ở trong mắt nàng, Bạch Nhan có thể trở thành thiếp của Thái tử là quá mức trào cao.

Bạch Nhan cười.

Nụ cười này, so với khuyên quốc khuyên thành còn có phần hơn.

Nàng từ từ trong lương đình đứng lên, hướng phía Bạch Nhượng chậm rãi đi tới.

"Lúc trước, Bạch gia các người muốn đem ta bán cho lão đầu tử làm thiếp, bây giờ, giống như thế lại đem ta làm thiếp? Chẳng lẽ trong mắt các người, Bạch Nhan ta chỉ đáng làm thiếp?"

Sắc mặt Bạch Nhượng hơi đổi, cắn chặt môi: "Ta không biết tỷ tỷ người đang nói cái gì, chúng ta lúc nào thì đem người bán cho lão đầu tử làm thiếp? Dù cho người không thích ta, cũng không thể vu hãm ta, ta biết tỷ tỷ oán giận ta, nếu là người có thể tha thứ cho lời nói của ta, ta nguyện ý đem vị trí Thái tử phi tặng cho người..."

"Nhượng Nhi!" Sắc mặt Ninh Đại trầm xuống, nghiêm nghị nói, "Để nàng làm Thái tử phi? Còn ra thể thống gì? Đừng nói trước đó nàng còn mang con hoang. Dù cho không có, phế vật này cũng không thể được trời xanh thương hại, sinh hạ Lâm Nhi! Bụng người không chịu thua kém, sinh ra được nhi tử ưu tú như thế, đoán chừng cảnh tượng vạn thú triều tông hôm đó, phế vật này vô duyên nhìn thấy."

Vạn thú triều tông?

Ánh mắt Bạch Nhan lộ ra tia cổ quái.

Nàng đã sớm biết, Bạch Nhượng lợi dụng cảnh vạn thú triều tông, nhưng bây giờ chính tai nghe thấy, nàng chút nữa là bị chọc cười to.

"Nếu như người thích vị trí Thái tử phi, người cứ giữ lấy, " Bạch Nhan từ từ đi tới bên cạnh Bạch Nhượng, thanh âm trầm thấp, "Ta... không thêm!"

Nàng không cố tình đem thanh âm đè thấp, là để Hoàng hậu đứng bên cũng nghe được, lập tức không khí trở nên nặng nề.

Nhắc tới cũng kỳ, thời điểm Bạch Nhan thăm dò Thái tử, nàng cảm thấy buồn nôn, bây giờ nghe Bạch Nhan tuyên bố không thích vị trí Thái tử phi, nàng cũng rất là phẫn nộ.

"Bạch Nhan! Người thật to gan! Hoàng nhi của bản cung ưu tú như thế, dù là để người thành nha đầu làm ấm giường, cũng là lợi cho người! Hiện tại, người chẳng những kháng chỉ bất tuân, còn xem thường Hoàng tộc! Hai tội cùng phạt! Người tới, đưa nàng xuống!"

"Chờ một chút!" Bạch Nhượng bỗng nhiên lên tiếng, nhanh chóng đi tới bên cạnh Bạch Nhan, đưa tay muốn kéo tay Bạch Nhan.

Bạch Nhan trong mắt hiện tia lạnh lẽo, khi Bạch Nhượng sắp chạm vào nàng, bỗng nhiên nhắc chân, "phịch" một tiếng đem Bạch Nhượng đá văng ra ngoài...

Đám người sợ ngây người.

Ngay cả Hoàng hậu đều ngại ngần cả người...

Bạch Nhược được công nhận là thiên tài, thực lực cường đại, nếu không nàng cũng không để Thái tử cưới Bạch Nhược.

Nhưng hôm nay, chỉ là một cuộc... Bạch Nhược liền bị đập bay?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Không sai, sao phải bao che?

Edit: ThienDa

"Nhanh, nhanh đi đỡ Thái tử phi."

Ninh Đại lấy lại tinh thần, lập tức ra lệnh cho cung nữ đỡ Bạch Nhược, lại đưa mắt nhìn sang Bạch Nhan, tức giận nói: "Bạch Nhan, ngươi thật to gan, uống cho Nhược Nhi còn nói tốt cho ngươi, ngươi còn dám ở ngay trước mặt bản cung khi nhục Thái tử phi."

"Ta trời sinh mắc bệnh sạch sẽ, không thích người khác chạm vào, mỗi khi có người muốn đụng vào ta, ta lại không khống chế nổi tay chân." Bạch Nhan nhún vai, mặt mũi giống như bất đắc dĩ, tựa như nàng đã Bạch Nhược không phải là cố ý.

Mặt Ninh Đại bỗng biến sắc, tức giận nói: "Tốt cho một Bạch Nhan, lần này, ai tới nói giúp ngươi đều vô dụng, người tới, đem nàng dẫn xuống cho bản cung!"

Ninh Đại vừa nói xong, đám cung nữ thị vệ phía sau liền đi về phía Bạch Nhan.

Ánh mắt Bạch Nhan lạnh lùng nhìn bọn thị vệ đương muốn động thủ, bên môi khẽ cong lên.

Đường cong này lộ ra sát khí, ánh mắt nàng sát ý cũng hiện ra...

Bỗng nhiên, một thanh âm cuồng ngạo khí phách đột nhiên xuất hiện, đình tai như ốc.

"Ai cho các ngươi quyền động vào nữ nhân của bốn vương?"

Thanh âm quen thuộc làm Bạch Nhan khẽ giật mình, chợt một bàn tay ở phía sau duỗi ra kéo nàng vào trong lồng ngực.

Cái ôm của nam nhân không giống môi của hắn, bá đạo ấm áp, một khắc làm Bạch Nhan thất thần...

"Tại sao ngươi lại ở đây?"

Bạch Nhan lấy lại tinh thần, nàng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt yêu nghiệt của nam nhân, đáy lòng không khỏi cảm thán, trên đời sao lại có một nam nhân đẹp tới trình độ này, tuyệt thế vô song, bá khí trường dương.

"Ngoan," nam nhân cúi đầu cười nhạt, cánh tay hắn ôm chặt eo Bạch Nhan, "Chuyện ở đây giao cho bốn vương xử lý."

Bạch Nhan nhướn mày: "Ngươi đến cùng là có ý đồ gì?"

Nếu như nói lần thứ nhất cùng nam nhân này gặp nhau là ngoài ý muốn, những lần sau đó là hắn cố ý! Điều này làm lòng Bạch Nhan có chút thấp thỏm, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Thần Nhi?

"Tiểu Nhan, ngươi quá tinh nghịch, bốn vương chỉ có thể giúp ngươi giải quyết hậu quả."

Ngữ khí nam nhân mang theo cung chiều làm cho Bạch Nhan giống như có luồng điện chạy qua, cả người đều choáng váng.

"Ngươi uống lộn thuốc?"

Đêm qua, hắn còn bá đạo như vậy, chỉ trong vòng một đêm, lại chuyển biến to lớn như thế?

Không phải uống lộn thuốc thì là cái gì?

Lời này làm ánh mắt Đế Thương xẹt qua tia giận dữ, hắn ngậm chặt môi, đem Bạch Nhan hung hăng ôm vào trong ngực, bàn tay dùng sức bóp vào cái hông của nàng.

"Tiểu Nhan của bốn vương quả thật là không nghe lời, chờ bốn vương xử lý xong chuyện này, lại cùng ngươi hảo hảo tính sổ!"

Bạch Nhan như bị sét đánh, chẳng lẽ... Đế Thương thật sự biết chuyện Tiểu Thần Nhi?

Nếu như trước, bằng việc Đế Thương sờ hông nàng, nàng liền cùng Đế Thương trở mặt.

Nhưng hiện tại, Đế Thương làm nàng rơi vài trăm tư.

Thực lực Đế Thương rất mạnh, đây là sự thật, nếu như hắn đem tất cả thế lực tròn tay xuất động, liệu có thể đối kháng cùng hắn?

Bất kể như thế nào, Thần Nhi là bảo vật trong lòng nàng, dù cho liều hết sức, nàng cũng sẽ không giao Thần Nhi cho bất kỳ kẻ nào!

"Thương Vương, Bạch Nhan đã thương Thái tử phi, ngươi còn muốn bao che cho nàng?"

Đối với nam nhân này, Ninh Đại có chút e ngại.

Mọi người đều biết, Thương Vương thực lực cường đại, được bệ hạ rất tin cậy, về phần mạnh tới mức nào, đến nay còn chưa có người thăm dò được...

Nam nhân cười lạnh một tiếng: "Bốn vương cần bao che người khác?"

Ninh Đại đề tâm xuống, chỉ cần Thương Vương không bao che nàng...

Bất quá, nàng còn chưa kịp mở miệng, thanh âm bá đạo của nam nhân vang lên lần nữa.

"Người của bốn vương sẽ không phạm sai, nếu đã không sai, sao phải bao che?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Hoàng hậu phạm sai lầm ngu xuẩn (1)

Edit: ThienDa

Sắc mặt Ninh Đại đột nhiên trầm xuống.

"Thương Vương, bản cung biết Hoàng thượng tín nhiệm ngươi, như tốt xấu gì bản cung cũng là chủ của hậu cung, hiện tại Thái tử phi bị người khi nhục, chẳng lẽ ngay cả quyền giáo huấn người bản cung cũng không có?"

Đôi mắt Đế Thương khẽ giương lên, từ trên cao nhìn xuống Ninh Đại đang đứng trước mặt.

"Bốn vương ngược lại không biết, ai cho ngươi cái quyền giáo huấn người của bốn vương?"

"Ngươi..." Ninh Đại cảm thấy bất lực, trong lúc nhất thời không nói ra được lời nào, phần nộ trùng mắt nhìn Bạch Nhan.

Bạch Nhan quả nhiên giống với mẫu thân nàng, ở khắp nơi câu dẫn mị hoặc nam nhân! Đế Thương ngay cả công chúa hoàng thất đều không để ý, lại có thể che chở cho một nữ nhân không sạch sẽ.

Cũng may nữ nhân này không gả cho Thái tử, nếu không, hắn sớm tới tìm tới Thái tử vì nàng gây sự.

"Mẫu hậu, " Bạch Nhượng ôm bụng, sắc mặt tái nhợt đi tới bên cạnh Ninh Đại, nàng lắc đầu, "Nhượng Nhi không sao, tỷ tỷ cũng không phải cố ý, xin mẫu hậu đừng gây khó dễ cho tỷ tỷ."

Trông thấy đáy mắt Bạch Nhượng giấu đi nước mắt, lại như cũ chịu ủy khuất vì giải thích cho Bạch Nhan, trong lòng Ninh Đại rất khó chịu.

"Nhượng Nhi, ngươi yên tâm, mẫu hậu hôm nay nhất định sẽ đòi công đạo cho ngươi," nàng vỗ vỗ mu bàn tay Bạch Nhượng, ánh mắt như nhìn xuyên qua Đế Thương rơi vào thân thể Bạch Nhan, "Đều là nữ nhi Bạch gia, vì sao một người chân thật thiện lương, một người thì... thì không hiểu cấp bậc lễ nghĩa?"

Đế Thương không để ý tới Ninh Đại, bàn tay hắn vỗ nhẹ lên đầu Bạch Nhan, thật giống như... vuốt lông cho nàng?

"Tiểu Nhan muốn bốn vương xử lý bọn họ như thế nào?"

"Ta đã giáo huấn Bạch Nhượng," một tay Bạch Nhan khẽ vuốt tay Đế Thương. "Cho nên, trước hết lần này như vậy là được rồi."

Tính toán?

Đế Thương khẽ híp mắt, ánh mắt mang theo nghi hoặc nhìn nữ tử bị hấn ôm trong ngực, thời điểm trông thấy khóe môi nàng lộ ra nụ cười âm hiểm, môi hấn khẽ giương lên.

Là hấn biết, tiểu nha đầu này không dễ dàng buông tha địch nhân như vậy...

"Bạch Nhan, chuyện này ngươi không có quyền quyết định!" Ninh Đại nắm chặt nắm đấm, liếc mắt nhìn những thị vệ đứng bên cạnh, "Lập tức đem nữ nhân này lôi xuống cho bản cung!"

"Vâng, Hoàng hậu nương nương."

Lần này, Bạch Nhượng không ngăn cản nữa, nàng đứng sau lưng Hoàng hậu, nhìn qua nữ nhân được Đế Thương bảo hộ trong ngực, đáy mắt lộ ra tia âm độc.

Nàng có Đế Thương bảo hộ thì như thế nào?

Ở trong Lưu Hòa quốc, có quyền làm chủ, chỉ có Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Thế nhưng..

Những thị vệ kia đã biết thanh danh Đế Thương, bây giờ nhìn thấy Đế Thương một mực bảo vệ nữ tử trong ngực, thâm tâm bất giác sợ hãi.

Nhưng Hoàng hậu đã lên tiếng, bọn hấn cũng chỉ biết kiên trì tiến lên.

Sát khí từ Đế Thương phát tán ra, tràn ngập bên trong ngự hoa viên.

Nam nhân tóc bạc áo tím, khí phách bá đạo, hấn giống như đứng giữa cuồng phong, áo bào tung bay, tóc bạc bay múa.

"Cút!" Một tiếng quát bá đạo, những thị vệ đang xông vào dường như bị một khối đá đập trúng ngực, phịch một tiếng bay thẳng ra ngoài.

Máu tươi trong miệng không ngừng chảy ra, trên mặt đất sạch sẽ giờ đã nhiễm đầy máu tươi.

Trong nháy mắt, sắc mặt Ninh Đại một mảnh xanh xám.

Nàng e ngại Đế Thương, nhưng cũng chỉ e ngại thực lực của hấn, tốt xấu gì nàng cũng là chủ hậu cung, nghĩ rằng Đế Thương nhất định không dám đối địch với nàng.

Huống chi, đây là vì một nữ nhân không sạch sẽ!

Nhưng mà, Ninh Đại chưa từng nghĩ đến, Đế Thương có cái gan chống lại hoàng quyền.

"Xem như Bạch Nhan cao thượng, bốn vương tạm thời cho các ngươi một con đường sống, đợi bốn vương đếm đến ba, các ngươi vẫn còn ở đó... Vậy thì cả đời này, các ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đi! Còn không mau cút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hoàng hậu phạm sai lầm ngu xuẩn (2)

Edit: ThienDa

Thân thể Ninh Đại cứng đờ, có lẽ do bị khí thế trên người Đế Thương hù dọa, nàng cắn răng một cái, nói: "Nhượng Nhi, chúng ta đi."

Bạch Nhượng ngăn người, nàng trông thấy Ninh Đại dự định mang đám cung nữ rời đi, sắc mặt đột nhiên khó coi.

Hoàng hậu thân là chủ hậu cung, nhưng trước mặt Đế Thương cũng phải sợ? Đế Thương thực sự cường đại đến mức đó?

"Một..." Giọng nói của nam nhân bá đạo, lạnh lẽo, khiến sắc mặt Bạch Nhượng trở nên trắng bệch, nàng không đợi nam nhân tiếp tục đếm, vội vàng đuối theo Ninh Đại, cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Bạch Nhan nhìn phương hướng Bạch Nhượng rời đi, ánh mắt lấp lóe, khóe môi giương lên nụ cười nguy hiểm.

Đúng lúc này, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai nàng, thời điểm lấy lại tinh thần đã bị nam nhân ép tới lưng dựa vào tường.

"Rắc rối của ngươi đã đi, Bạch Nhan, ngươi có phải nên nói một chút về việc ngươi chưa thành thân mà đã có con?"

Nam nhân này... Trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

Bạch Nhan khẽ nheo mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc, cười tủm tỉm, "Ngươi đã biết rồi còn hỏi? Bạch Nhan ta cùng người gian díu, chưa thành thân mà đã có con, còn bỏ trốn bên ngoài, ngươi chẳng lẽ thật sự không biết?"

"Bạch Nhan!" Ánh mắt Đế Thương mang theo lửa giận, hung hăng đè trên người Bạch Nhan, "Nhất định phải để bốn vương tử được chứng cứ, ngươi mới chịu thừa nhận?"

Nói lời này xong, hắn cũng nhịn không được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngay từ đầu, hắn chỉ muốn chứng minh nữ nhân này là người đã cưỡng gian hắn, như vậy để báo thù.

Nhưng hôm nay Bạch Nhan luôn miệng nói nàng gian díu, hắn ôm một bụng lửa giận, thật muốn giải quyết nữ nhân này ngay tại chỗ!

"Đế Thương," Bạch Nhan nghiêng đầu, cười như không cười nhìn nam nhân trước mặt, "Vì sao ngươi cứ một mực dây dưa với ta không chịu ngừng? Chẳng lẽ... ngươi yêu ta rồi?"

Yêu?

Con ngươi Đế Thương thu lại, mấy trăm năm qua, hắn chưa từng động tâm với bất kỳ nữ nhân nào, chứ đừng nói đến yêu.

Nói yêu? Quả nhiên là trò cười. Đế Thương hắn sao có thể yêu một nữ nhân?

"Bạch Nhan, tốt nhất ngươi đừng để ta tra ra chuyện năm đó do ngươi làm, nếu không..."

Hắn uy hiếp, lại liếc qua bộ ngực Bạch Nhan, mắt lại hướng phía dưới hạ thân nàng, ý muốn cực rõ ràng.

Trong lòng Bạch Nhan đã sớm hồi hận.

Sớm biết có ngày dây dưa với Đế Thương không ngừng, nàng cho dù vì dục vọng thiêu đốt mà chết, tuyệt đối cũng không dám động vào nam nhân khủng bố này.

"Đế Thương, ngươi thân là nam nhân, bắt quả ngươi chỉ bị người cường thượng mà thôi, như vậy đáng giá để ngươi truy cứu?"

Đế Thương âm trầm cười: "Ngay từ đầu xác thực là bốn vương tử nên trả thù, nhưng hiện tại xem ra... so với cường thượng bốn vương tử, bắt cóc hài tử của bốn vương tử sẽ nghiêm trọng hơn."

Trái tim Bạch Nhan nhảy liên hồi, nhưng nhìn tình huống, Đế Thương còn chưa phát hiện ra sự tồn tại của Bạch Tiểu Thần, nếu không, hắn cũng không phải dò xét ý tứ của nàng, mà trực tiếp xách Bạch Tiểu Thần tới.

Xem ra, không thể để Thần Nhi chờ đợi lâu dài ở nơi này, phải lập tức đưa hắn về Thánh Đảo!

"Lúc trước ta chưa từng gặp qua ngươi," Bạch Nhan không nhìn đôi mắt yêu mị của Đế Thương, "Hài tử của ta cũng không phải của ngươi, hơn nữa, lúc trước hắn cũng đã..."

Đang nói lời này, Bạch Nhan cảm nhận được bàn tay to ấn lên thân thể nàng làm nàng khẽ run lên, hơi thở nam nhân nặng nề phả vào mặt nàng, khiến nàng không tự chủ được mà quay mặt đi.

"Ngươi cho rằng... bốn vương tử sẽ tin ngươi?" Nam nhân nâng cằm nàng lên, ép nàng nhìn vào hắn, "Vật nhỏ ngươi quá giáo hoạt, bốn vương tử suýt chút nữa bị ngươi che giấu quá khứ thành công."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hoàng hậu phạm sai lầm ngu xuẩn (3)

"Người muốn như thế nào thì mới không dây dưa ta?"

Ánh mắt Bạch Nhan lạnh lùng, lạnh giọng hỏi.

Nàng hỏi câu này giống như một nắm đấm, hung hăng đánh vào lòng Đế Thương, làm cho hắn buồn bực, cánh tay đè chặt thân thể nàng.

Nữ nhân này cứ muốn tránh né hắn?

"Bạch Nhan, vận khí của người không tốt, đâm vào trong tay bốn vương, muốn chạy trốn không dễ dàng như vậy!"

"Ngô..."

Bạch Nhan đang định nổi giận, thân hình nam nhân chợt đè sát, môi đỏ lạnh lẽo chạm vào, đem tất cả lời nói chặn lại.

Dưới thân, là ghế dài mà lạnh, chẳng biết từ lúc nào lưng Bạch Nhan đã đổ mồ hôi, nàng cảm giác được đầu lưỡi ấm áp của nam nhân, không chút do dự mà cắn.

Máu tươi từ trong miệng chảy ra, nam nhân chỉ kêu một tiếng đau đớn, khẽ cau mày, nhưng vẫn không buông nữ tử bị hắn đè dưới thân.

Hương vị nàng như mỹ thực, giống như sáu năm trước, để hắn nhớ lại cái đêm bị sỉ nhục!

"A-!!!!"

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai truyền đến từ bên ngoài đình viện, để nam nhân đang đè người Bạch Nhan khẽ cau mày, mắt đẹp hiện lên một tia âm lãnh.

Giờ phút này, bên ngoài đình viện, một nữ tử vẻ mặt không dám tin, tay gắt gao che lấy miệng, trong mắt nàng tràn đầy kinh ngạc, thân thể kiều nhuئن run rẩy không thôi.

Người đời đều biết Đế Thương có bệnh thích sạch sẽ, không cho phép bất cứ nữ nhân nào tới gần, lúc trước nàng chỉ dựa vào góc áo hắn, suýt chút nữa bị chặt tay.

Nhưng bây giờ, Đế Thương lại hôn một nữ nhân?

Không!

Nàng không tin...

"Cút!" Thanh âm nam nhân bá khí quất lạnh làm nàng hoàn hồn, nàng ngẩng đầu lên, đối diện là đôi mắt thị huyết của nam nhân.

Giờ nhắc này, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh nam nhân lãnh khốc ra lệnh cho thị vệ chặt tay nàng, dọa cho nàng sắc mặt trắng bệch, không cam lòng liếc mắt nhìn dung nhan Bạch Nhan đã bị tóc che đi, cắn cắn môi quay người rời đi.

Khi Lục công chúa đã đi khỏi, Bạch Nhan từ trên ghế dài đứng lên, thân thể dựa vào trụ, đầu lưỡi khẽ liếm vết máu ở khóe miệng.

"Người có hứng thú cho người khác xem xuân cung đồ, ta không có cái ham mê này."

"Bạch Nhan," Đế Thương nắm cằm Bạch Nhan, môi đỏ để một bên môi nàng, ngữ khí uy hiếp, "Cả đời này người cũng không thể thoát khỏi bốn vương! Người cũng đừng nghĩ tới việc trốn, cho dù người trốn đến chân trời góc bể, bốn vương cũng sẽ bắt được người!"

Lại hung hăng vỗ vào hông Bạch Nhan!

Ý cười trên môi Bạch Nhan cứng đờ, thời khắc trong lòng nàng đang nổi nóng, nam nhân trước mặt đã rất nhanh rời đi.

"Đế Thương đã hoài nghi về sự tồn tại của Tiểu Thần Nhi..." Trên cằm Bạch Nhan còn lưu lại hơi ấm của ngón tay nam nhân, cũng làm cho sắc mặt nàng chìm xuống mấy phần, "Vậy qua mấy ngày, nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho Tiểu Thần Nhi lạng lẽ rời khỏi Lưu Hỏa quốc!"

Nếu như Đế Thương thật sự điều tra, hắn có thể tra ra nơi ở của Tiểu Thần Nhi, chỉ là hắn đã hoài nghi, nếu muốn đem Tiểu Thần Nhi đi... Cũng không có dễ dàng như vậy!

Không được!

Nàng phải trở về nghĩ cách!

Nghĩ đến đây, Bạch Nhan không dừng lại, đứng dậy sửa sang lại vạt áo, nhanh chóng đi về phía cổng vòm...

...

Phượng Loan cung.

Ninh Đại nổi giận đùng đùng đi vào, bỗng nhiên ngồi xuống, khuôn mặt nàng xanh xám, lửa giận phun trào.

"Mẫu hậu," Bạch Nhượng theo sau, nàng giống như cô vợ nhỏ chịu ủy khuất, đứng bên cạnh Ninh Đại, "Chuyện này đều tại Bạch gia ta, nếu không phải mẫu thân không giáo dục tỷ tỷ tốt, nàng cũng không làm càn như vậy."

Ninh Đại hít một hơi thật sâu: "Chuyện này không trách người, người cũng chịu ủy khuất lớn, bây giờ Đế Thương ý vào được Bệ hạ tín nhiệm, mới dám làm mưa làm gió, chờ tới lúc hấn mất đi sự tín nhiệm của Bệ hạ, bản cung cùng hấn thù mới hận cũ tính chung một lượt!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hoàng hậu phạm sai lầm ngu xuẩn (4)

Edit: ThienDa

Bạch Nhượng kinh ngạc ngẩn đầu, nàng vốn dĩ tưởng Hoàng hậu sẽ lập tức tìm Bệ hạ cáo trạng, nhưng nghe ngữ khí của nàng ta là muốn nuốt xuống khẩu khí này?

Không được!

Nàng nhất quyết không thể để Đế Thương trở thành hậu thuẫn của Bạch Nhan!

"Mẫu hậu, " ánh mắt Bạch Nhượng lóe lên vài cái, cười nhu hòa nói, "Lần này Nhượng Nhi tìm tới người, còn có một việc muốn cầu mẫu hậu hạ chỉ..."

Sắc mặt Ninh Đại có chút khó coi: "Chuyện gì?"

"Thương Vương tuổi tác cũng không nhỏ, đồng thời nhiều năm qua vương phủ cũng không có nữ chủ quản lý, không thể tiếp tục như vậy được, nên Nhượng Nhi có ý muốn để muội muội gả cho Thương Vương, còn xin mẫu hậu làm chủ."

"Nhượng Nhi," Ninh Đại trầm ngâm nửa ngày, nói, "Người cũng thấy thái độ của Thương Vương đối với Bạch Nhan, nếu như bản cung làm việc quá phận, chỉ sợ Thương Vương sẽ ở trước mặt Bệ hạ cáo trạng."

"Mẫu hậu," Bạch Nhượng từ từ đi tới bên cạnh Ninh Đại, từ trong tay cung nữ nhận lấy nước trà đưa tới trước mặt Ninh Đại, "Thương Vương lúc này tức giận, chẳng qua là vì tôn nghiêm của hấn bị khiêu khích, không phải bởi vì tỷ tỷ, huống chi, mẫu hậu cho rằng, Thương Vương thật sự sẽ thích một nữ nhân đã thất thân?"

Lông mày Ninh Đại chợt nhíu lại: "Ý của người là..."

"Nhượng Nhi có thể thấy được, Thương Vương có hứng thú với tỷ tỷ, nếu như mẫu hậu thuận nước dòng thuyền, đem tỷ tỷ ban thưởng cho hấn làm thiếp, lại hạ chỉ cho Chi Nhi làm thê, tới lúc đó, Thương Vương cảm kích mẫu hậu còn không kịp đâu."

Bất luận Bạch Nhan rơi vào trong tay nàng hay Bạch Chi đều có chung một kết cục, như vậy, nàng càng không cần thiết để nữ nhân kia vào làm chương mắt phủ Thái tử.

"Bản cung có nghe Thương Vương là người mắc bệnh thích sạch sẽ..." Ninh Đại vẫn có chút chần chừ.

Nam nhân này quá kinh khủng, kinh khủng tới mức nàng không dám chọc hấn.

"Mẫu hậu, tục ngữ nói, tai nghe là giả, mắt thấy là thật, Thương Vương có hứng thú với tỷ tỷ, cho nên thói ở sạch cũng chỉ là lời đồn đại mà thôi." Bạch Nhượng cười ôn nhu, gương mặt như nước như trăng.

Ninh Đại còn đang suy nghĩ, thanh âm mềm mại lại tiếp tục vang lên.

"Vội lại... Nghe nói Lục công chúa có hứng thú với Thương Vương, Lục công chúa chính là nữ nhi của Liễu quý phi, cũng là muội muội Tam hoàng tử, Tam hoàng tử lòng lang dạ thú, dù Thái tử là thiên mệnh sở quy, cũng không diệt trừ được đám người lòng lang dạ thú! Nếu Tam hoàng tử có được sự trợ giúp của Thương Vương, đối với Thái tử cực kỳ bất lợi."

Lúc đầu Ninh Đại còn trầm tư, liền nghe Bạch Nhượng nói như vậy, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

"Truyền ý chỉ của bản cung, cho Bạch Chi Bạch gia gả cho Thương Vương làm chính phi, tùy ý thành hôn, đồng thời ban cho Lam gia một đạo ý chỉ, chờ

Thương Vương thành hôn sau một tháng, để Bạch Nhan vào vương phủ làm thiếp."

Nàng quyết không để Liễu quý phi được như ý!

"Nhược Nhi thay mặt tỷ tỷ và Chỉ Nhi tạ mẫu hậu thành toàn, " Bạch Nhược uốn gối tạ ơn, "Nếu không có ý chỉ của mẫu hậu, tỷ tỷ khó có thể vào vương phủ làm thiếp."

Nàng không nói tới Bạch Chỉ, bởi vì trong mắt người đời, Bạch Chỉ làm chính phi là đương nhiên, ngược lại Bạch Nhan làm thiếp là trèo cao.

Một nữ nhân chưa lập gia thất đã mang thai thì có tư cách gì vào gia phả Hoàng tộc? Không có Hoàng hậu hạ ý chỉ, Hoàng tộc sẽ không chấp nhận nàng ta!

"Người lui xuống đi, bản cung có chút muốn ngủ." Ninh Đại phát phát tay, con người có vẻ mệt mỏi.

"Vâng."

Bạch Nhược từ từ đứng dậy, nàng hành lễ, rồi theo cung nữ ra khỏi Phụng Loan cung.

Đang đi ra khỏi cung điện, nụ cười trong chốc lát liền biến mất, trông mắt hiện lên tia âm hiểm.

Bạch Nhan, người cho rằng Thương Vương có thể làm hậu thuận của người? Hẳn cho dù là vương gia khác họ, nhưng đã là vương gia, hôn sự của hắn không đến phiên hắn làm chủ!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Đế Thương phát uy (1)

Edit: ThienDa

Mà người... Vĩnh viễn chỉ xứng làm thiếp, cũng chỉ ở trong đồng bụi bặm ngược nhìn ta!

...

Phủ đệ Bạch gia.

Bạch Chỉ nằm trong ngực Bạch Chấn Tường kêu gào thống khổ, nước mắt không ngừng chảy xuống làm ướt áo Bạch Chấn Tường ướt đầm.

"Nếu không còn chuyện gì, người xuống dưới nghỉ ngơi cho khỏe, về thù của người, ta sẽ cho người báo!"

Nghĩ đến những chuyện Bạch gia xảy ra gần đây, Bạch Chấn Tường có chút như đầu vuột huyết thái dương.

Đầu tiên là Vu Dung chẳng hiểu sao nổi điên, để hắn ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, nữ nhi nhà mình cũng bị tiện nha đầu Lam gia đánh rồi vứt ở đại môn!

Điều này có thể không làm hắn phiền não?

"Gia chủ."

Đúng lúc này, quần gia từ ngoài cửa đi vào, hắn cung kính hành lễ: "Lý công công phụng chỉ Hoàng hậu nương nương tới đây, truyền Tam tiểu thư ra tiếp chỉ."

Ý chỉ của Hoàng hậu nương nương?

Bạch Chỉ sửng sốt, Hoàng hậu truyền chỉ cho nàng?

"Chỉ Nhi, chúng ta đi trước tiếp chỉ, đừng để công công trong cung đợi lâu."

Lông mày Bạch Chấn Tường nhíu lại đã có phần nói lòng ra, nói: "Người tới, giúp tiểu thư thay y phục."

"Vâng, gia chủ."

Nghe vậy, hai nha hoàn từ ngoài cửa đi vào, một người tới bên giường giúp nàng đi giày trắng, một người giúp Bạch Chỉ vận sa y, giúp nàng sửa lại y

phục.

Bạch Chi không biết vì sao Hoàng hậu lại truyền chỉ, trong lòng thấp thòm nhìn ra bên ngoài.

...

Trong đại sảnh, Lý công công ngồi phía trên, hần nâng tay nhẹ vuốt nắp trà, thổi lá trà tỏa ra nhiệt khí.

Nửa ngày sau Bạch Chấn Tường mới đi nhanh đến, theo sau là một thiếu nữ bích ngọc thanh xuân.

Thiếu nữ mỹ mạo, xinh đẹp, khuôn mặt phấn nộn, nàng trời sinh đã đẹp, cho dù chưa trang điểm, sắc mặt cũng hồng nhuận.

"Lý công công làm sao lại tới?"

Lý công công là đại diện cho Hoàng hậu, Bạch Chấn Tường đương nhiên không dám thất lễ, vội vàng đi tới.

"Ta hôm nay tới đây, là phụng mệnh ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, đến truyền chỉ cho Bạch cô nương, " Lý công công từ từ đứng dậy, mặt nhăn nhoe mang theo nụ cười, "Bạch cô nương còn không mau tiếp chỉ?"

Bạch Chi khẽ giật mình, vội vàng theo Bạch Chấn Tường quỳ xuống.

"Truyền ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, nhi nữ Bạch gia Bạch Chi, hiền lương thực đức, thiên phú trác tuyệt, là kỳ nữ hiếm có trong thiên hạ, do đó hạ chỉ cho Bạch Chi làm chính phi của Thương Vương, tủy ý thành hôn."

Lý công công truyền xong, liền đem ý chỉ thu vào, mỉm cười nhìn Bạch Chi.

Kính hi to lớn như sóng vỗ tầng tầng lớp lớp hấp thu Bạch Chi, hai mắt nàng mở to không dám tin, không chớp mắt nhìn Lý công công.

Một khắc này, nàng cho là lỗi tai mình có vấn đề...

"Bạch cô nương, chúc mừng ngươi, Hoàng hậu đã hạ lệnh cho thiên tử giám tìm ngày lành tháng tốt, về sau ngươi chính là Thương Vương phi."

Nụ cười trên mặt Lý công công càng sâu, hần tuy là người bên cạnh Hoàng hậu, nhưng lại không hề dám đắc tội Bạch gia.

Phải biết, Bạch gia có một nữ nhi là Thái tử phi, một người khác tương lai sẽ thành Thương Vương phi, nếu như đắc tội Bạch gia, về sau hần như thế nào mà sống?

"Chi Nhi, còn không mau nhận lấy ý chỉ, " Bạch Chấn Tường nhìn Bạch Chi đang thấy choáng váng, nghiêm nghị quát.

Bạch Chi lúc này mới kịp phản ứng, nhận lấy ý chỉ trên tay Lý công công, đáy mắt tràn đầy vui mừng, khi nghĩ đến nam nhân dung nhan yêu nghiệt ở trước mặt nàng, nụ cười trên môi càng thêm vui vẻ.

"Cha, Thương Vương nguyện ý cưới ta."

Nàng hứng phấn đứng lên, ôm khư khư lấy ý chỉ trong ngực: "Về sau ta sẽ là thê tử duy nhất của Thương Vương."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đế Thương phát uy (2)

Edit: ThienDa

Nghe thấy Bạch Chi kích động nói, Lý công công chỉ mỉm cười, cũng không có giải thích.

Lần này, hần chẳng những phải tới Bạch gia truyền chỉ, sau đó còn phải tới Lam gia và Thương Vương phủ...

Dù sao, ý chỉ của Hoàng hậu nương nương ở đây, Thương Vương cũng không dám to gan kháng chỉ bất tuân!

"Bạch cô nương, ta còn có việc phải làm, nên rời đi trước."

"Người tới," Bạch Chấn Tường cũng tỉnh táo lại, phân phó, "Tiền công công ra ngoài."

Trong đầu Bạch Chi chỉ nghĩ tới nội dung trong ý chỉ, đương nhiên sẽ không để ý tới Lý công công, cho nên khi quân gia đưa Lý công công ra ngoài, khuôn mặt nhỏ của nàng mới ngượng ngùng nói: "Cha, ta rất muốn đi nói cho cả thiên hạ biết, ta chính là thê tử của Thương Vương! Để những nữ nhân kia không đánh chủ ý lên vị hôn phu của ta."

Nhất là tiện nhân Bạch Nhan!

Cho dù nàng được Thương Vương để ý bảo hộ thì như thế nào? Bất quá chỉ là một nữ nhân mất đi trong sạch, Thương Vương chỉ là nhất thời hiếu kỳ đối với nàng, vĩnh viễn không có khả năng cưới nàng làm thê!

"Được, người đi đi."

Bạch Chấn Tường bỏ đi sắc mặt u ám, gương mặt anh tuấn hiện lên ý cười: "Người cũng đi tới Lam gia một chuyến, để lúc bọn họ tham gia đại hôn của người, làm cho đám người Lam gia biết rõ, nữ nhi của Bạch Chấn Tường mãi mãi là ưu tú nhất!"

Về phần Bạch Nhan...

Chỉ là một nghịch nữ bị đuổi khỏi gia tộc mà thôi, không xứng làm nữ nhi của hần!

"Vâng, cha."

Bạch Chi cười lè lưỡi, nàng cảm ý chỉ chứng minh thân phận của nàng, quay người chạy về phía đại môn.

Cho dù Bạch Chấn Tường không nói, nàng cũng sẽ tới chỗ Lam gia khoe khoang!

...

Thương Vương phủ, uy vũ hùng tráng.

Trước cửa đặt hai kim sư tử tựa như muốn sống dậy, làm cho Lý công công phát run.

"Người đi một chuyến tới Lam gia," Lý công công quay đầu hướng tiểu thái giám phía sau nói, "Trực tiếp truyền lời của Hoàng hậu, hạ lệnh cho Bạch Nhan làm thiếp."

Hần đã lấy lòng chính phi của Thương Vương, đương nhiên không cần đem một tiểu thiếp đặt vào mắt.

Chỉ là thiếp hầu, không có tư cách để hần tự mình truyền chỉ.

Tiểu thái giám hành lễ, lĩnh mệnh lui xuống.

Khi tiểu thái giám đã rời đi, Lý công công mới nâng chân bước về phía Thương Vương phủ.

"Đứng lại!"

Cửa phủ, hai tên thị vệ ngăn lại bước chân của Lý công công.

"Vương gia có lệnh, không có mệnh lệnh của ngài không ai được phép bước chân vào Thương Vương phủ."

Lý công công vừa đến đã bị chặn ở cửa, lông mày hần khẽ nhíu lại: "Bản công công là tới truyền ý chỉ của Hoàng hậu, mời Thương Vương ra tiếp chỉ."

Ý chỉ của Hoàng hậu?

Hai tên thị vệ nhìn nhau, trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh.

"Thương Vương có lệnh, chúng ta phải tuân theo, bất kỳ ai đến cũng như thế."

Lông mày Lý công công càng thêm nhíu chặt, hần đi về phía trước, ngữ khí sắc bén: "Hoàng hậu truyền ý chỉ đến, mời Thương Vương ra tiếp chỉ!"

Trong không gian, âm thanh sắc bén này vang vọng một hồi lâu vẫn không tan...

Lý công công thấy trong phủ không có phản ứng gì, cổ họng lại muốn hét to, đúng lúc này, một âm thanh bá đạo truyền ra.

"Cút!"

Cút?

Lý công công ngạc nhiên, hai mắt mở to.

Thương Vương này lại không nề mặt mũi? Hần đến truyền ý chỉ của Hoàng hậu, vậy mà lại dám nói hần cút?

Trên trán hai tên thị vệ liên tục chảy ra mồ hôi lạnh, bọn hắn có thể nghe được từ giọng nói của Vương gia là đang tức giận, vội vàng tiến lên đỡ lấy bả vai của Lý công công, muốn ném hắn ra ngoài.

Lý công công gấp, lớn tiếng nói: "Thương Vương, chúng ta có tin tức tốt phải nói cho người! Hoàng hậu nương nương muốn tứ hôn cho người cùng cô nương Bạch gia, đây là chuyện tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đế Thương phát uy (3)

Edit: ThienDa

Hắn vừa nói xong, một đạo cuồng phong từ trong phủ xông tới.

Phảng phất xuất hiện một cỗ khí thế cường đại, dọa cho Lý công công suýt chút nữa quỵ trên mặt đất, hắn nâng khuôn mặt đã đỏ đầy mồ hôi, nhìn về phía nam nhân mặc trường bào màu tím.

Nam tử tóc bạc như tơ, tuấn mỹ tuyệt luân, ánh mắt hắn từ trên cao nhìn xuống Lý công công.

"Bạch Nhan?"

Hai chữ này từ trong miệng hắn phát ra không chứa bất kỳ cảm tình gì, gương mặt tuyệt thế ngạo nghễ xuất hiện vẻ âm lãnh.

Hoàng hậu cũng không giống như sẽ thành toàn Bạch Nhan...

Cho nên, cô nương Bạch gia trong ý chỉ, tất nhiên không thể nào là nàng!

"Chúc mừng Thương Vương," Lý công công cười cười, "Hoàng hậu xác thực đem Bạch Nhan hứa cho Vương gia, nhưng mà Bạch Nhan có tiếng xấu, chỉ có thể làm thiếp, Thương Vương phi là một người khác, năng tốt hơn rất nhiều so với Bạch Nhan."

"Ồ," khước môi Đế Thương giương lên nụ cười thị sát, "Vậy có thể cho bốn vương biết, nữ tử tốt hơn gấp mấy lần Bạch Nhan là người phương nào không?"

"Ha ha, vị cô nương kia đương nhiên là hòn ngọc quý trên tay Bạch gia Bạch Chi, Bạch Chi cùng Thương Vương chân chính có thể nói là trai tài gái sắc, một đôi trời sinh, lại thêm Hoàng hậu tứ hôn, chắc chắn tiện sát người bên ngoài."

Lý công công không nhận ra bên trong lời nói của Đế Thương có tia tức giận, làm vẻ mặt tươi cười nói.

Nhưng bất tri bất giác, lưng hắn đã dính đầy mồ hôi.

Nhiệt độ chung quanh Đế Thương càng lúc càng lạnh, khiến hai thị vệ thủ ở cửa lập tức quỳ xuống, run lấy lấy.

Lý công công còn không biết chuyện gì xảy ra, vì sao hai thị vệ này lại quỳ xuống?

Hắn cười khan hai tiếng: "Thương Vương tranh thủ thời gian tiếp chỉ đi, ta còn phải trở về phục mệnh Hoàng hậu."

Đế Thương mặt mày bá khí, ngạo nghễ thiên hạ: "Ở Lưu Hòa quốc, cũng không có Hoàng hậu."

Câu này không hiểu ra sao làm Lý công công tròn tròn mắt.

Thương Vương có phải bị choáng váng? Lại còn nói ở Lưu Hòa quốc không có Hoàng hậu?

"Thương Vương, Hoàng hậu ở ngay tại Phụng Loan cung, làm sao có thể không tồn tại Hoàng hậu?" Lý công công lau mồ hôi lạnh trên trán, ngưng ngưng nói.

Hai tên thị vệ ngẩng đầu, ánh mắt chăm chọc nhìn Lý công công, thái giám đứng là ngu xuẩn, ngay cả ý tứ của Vương gia cũng không rõ.

Quả nhiên.

Mắt phượng Đế Thương giương lên, mặt không biểu tình: "Bốn vương đã nói không có Hoàng hậu, từ nay về sau, ở Lưu Hòa quốc sẽ không tồn tại Hoàng hậu."

Nghe nói như thế, mặt Lý công công đầy vẻ ngạc nhiên.

Lời này của Thương Vương là muốn phế hậu? Hắn có tư cách này?

Đúng lúc này...

Ngân Lang nâng vương tọa từ trên không trung hạ xuống, ngoan ngoãn ngồi trước mặt Đế Thương.

Đế Thương từ từ đi tới ngồi trên vương tọa, thanh âm hần lạnh lẽo, mang theo bá khí không ai bì nổi: "Mang theo hắn đi triều đình!"

Móng vuốt phía trước của Ngân Lang vừa nhấc, trực tiếp xóc bổng Lý công công còn quỳ trên đất, chọt, thân ảnh bọn họ như một đạo lôi điện, nhanh chóng lao về phía hoàng cung...

...

Triều đình, các đại thần đang bẩm báo tình hình trong nước mấy ngày gần đây.

Nam Cung Nguyên ngồi tại long ỷ trên cao, sắc mặt hần theo mấy lão gia hỏa lú lo không ngừng mà mất kiên nhẫn.

"Những chuyện nhỏ nhặt này mà các ngươi cũng phải bẩm báo với trẫm, nếu như thật sự không có gì bẩm báo, vậy thì bãi triều."

Lời nói của mấy đại thần dừng lại, bất đắc dĩ lùi ra xa.

Thấy không có người tiếp tục bẩm báo, Nam Cung Nguyên nhẹ nhàng thở ra, vừa định ra lệnh bãi triều, lại nghe một tiếng phịch rất mạnh, một người từ trên nóc nhà rơi xuống điện.

Chúng đại thần sững sờ.

"Cái này... Đây không phải là Lý công công, người bên cạnh Hoàng hậu sao? Vì sao hắn lại ở chỗ này?"

Vội lại...

Giống như là bị người nện từ trên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Bạch Nhan là nữ nhân của bốn vương! (1)

Edit: ThiênDa

Nam Cung Nguyên từ trên long ỷ đứng lên, sắc mặt khó coi: "Đây là chuyện gì?"

Thanh âm hần chưa dứt, tim đã có cảm giác trì trệ.

Một đạo ánh sáng màu bạc nương theo bày lang khiêu từ trên trời rơi xuống.

Đó là một nam tử tuyệt điểm vô song!

Hắn ngồi trên vương tọa, phảng phất giống như Thiên Đế trên vạn người, quân lâm thiên hạ, ngạo nghễ chúng sinh.

Mái tóc dài màu bạc tùy ý bay lên theo đạo cuồng phong, áo bào tím như sương không che được vẻ đẹp kinh thế.

Mắt phượng hần hơi nghiêng, gầy nhẹ mà trương dương, mắt đen ẩn chứa đôi con ngươi thị huyết, môi đỏ tuyệt điểm chứa ý cười rung động lòng người.

Chỉ là...

Bên trong nụ cười của nam nhân ẩn chứa sát khí, sát khí nồng đậm khiến người ta không nhận được phải cúi đầu.

"Thương Vương, sao ngươi lại tới đây?" Nam Cung Nguyên từ phần nộ chuyển sang kinh ngạc, hắn liếc mắt nhìn Lý công công nằm dưới đất mà không dậy nổi, lông mày khẽ nhíu một cái.

Chẳng lẽ tên hồn đản này trêu chọc tới sát thần Thương Vương?

Đàn sói roi trong đại điện, thân thể nằm rạp dưới đất, sau đó, nam nhân ngồi trên vương tọa từ từ đứng dậy, một bước đã đi xuống.

Một tay hất chấp sau lưng, khí thế nghiêm nghị.

"Bỏn vương vì sao tới đây, nguoi thực sự không biết?"

Chúng đại thần đều giật mình, Hoàng đế một lòng tín nhiệm Thương Vương, chuyện này ở Lư Hóa quốc không phải bí mật.

Nhưng là, Thương Vương dám nói chuyện như vậy với bệ hạ, bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy...

Nam Cung Nguyên khẽ cau mày, trên mặt có chút không vui, cũng không dám trên biểu hiện ra, còn mang theo tươi cười.

"Thương Vương chưa từng tới nơi này tảo triều, bây giờ đại giá quang lâm, phải chăng có người đắc tội nguoi?"

Đế Thương giương mắt liếc sang Nam Cung Nguyên: "Nguoi là thật không biết hay giả vờ không biết? Không có chủ ý của nguoi, Hoàng hậu lại dám hạ ý chỉ tứ hôn cho bỏn vương?"

Cái gì?

Nam Cung Nguyên quá sợ hãi, trong ngực nổi lên cổ tức giận.

Nữ nhân đáng chết, lại dám tứ hôn cho Thương Vương!

Ngay cả hắn là Hoàng đế quốc gia, cũng không dám tứ hôn cho Thương Vương!

"Người tới, đi bắt Hoàng hậu tới đây cho trẫm!" Nam Cung Nguyên thực sự nổi giận, thanh âm còn mang theo phần lãnh trầm.

Chúng đại thần đều cảm giác được bệ hạ nổi giận, hết thảy cúi đầu không dám mở miệng nói một câu.

Sau nửa ngày, phía dưới một tên thái giám dẫn theo Hoàng hậu từ từ đi đến.

Nàng trông thấy Lý công công ngã dưới đất không dậy nổi, lại nhìn thấy Đế Thương đưa lưng về phía nàng, trong lòng lộ bộp một chút.

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ."

Ninh Đại thu hồi ánh mắt, chậm chạp đi tới trước mặt Nam Cung Nguyên, khuất thân hành lý: "Không biết bệ hạ triệu kiến nô tỳ là có chuyện gì?"

Sắc mặt Nam Cung Nguyên trầm trầm: "Hoàng hậu, trẫm nghe nói nguoi tứ hôn cho Thương Vương?"

Nghe vậy, Ninh Đại hơi kinh ngạc ngẩng đầu, nàng cắn chặt môi, nói: "Bệ hạ, thần thiếp cũng là vì nhìn Thương Vương một mình như vậy cả đời là không dễ dàng, lúc này mới dự định để Thương Vương phủ thêm chút sinh khí, còn nữa, cô nương Bạch gia Bạch Chỉ chẳng những mỹ mạo, lại còn hiền lương thực đức, như vậy Thương Vương phi không phải nàng thì là ai?"

Nam Cung Nguyên càng lúc càng giận, thanh âm lạnh lùng: "Hoàng hậu, xem ra xác thực là trẫm quá dung túng nguoi."

"Bệ hạ," Ninh Đại bị dọa quỳ xuống, "Thần thiếp làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ, Thương Vương cùng Bạch Nhan gần đây quá thân cận, nàng đã mất đi trinh tiết, không cách nào trở thành Vương phi, nhưng thần thiếp lại không đành lòng chia rẽ Thương Vương cùng Bạch Nhan, mới để Bạch Nhan vào vương phủ làm thiếp, tỳ muội bọn họ có thể noi theo Nga hoàng Nữ anh hầu chung một chồng, như vậy không phải càng tốt?"

Lời nói này, giống như nàng ta làm như vậy là vì Đế Thương, cùng thanh danh hoàng thất, cùng tư tâm không có quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Bạch Nhan là nữ nhân của bốn vương! (2)

Edit: ThiênDa

Chúng đại thần nghe lời này của Hoàng hậu, ở bên dưới nổi lên nghị luận.

Trước đó bọn hắn nghe nói tại tiếp phong yến của Lam gia, Thương Vương cùng Bạch Nhan mất đi mảy mai, bây giờ xem ra, giữa bọn họ thực sự có tư

tình.

Nhưng Bạch Nhan mang thanh danh xấu, làm sao xứng với Thương Vương?

"Thương Vương, chuyện này..." Nam Cung Nguyên có chút khó khăn, không khỏi ngẩng đầu nhìn nam nhân cao cao tại thượng phía trước.

Con người Đế Thương âm lãnh nhìn sang Ninh Đại, hần giương cằm, từ trên cao nhìn xuống nữ tử đang quỳ.

"Nữ nhi được một nữ nhân tham đồ cưới của bé gái mồ côi dạy ra, lại xứng với bốn chữ 'hiền lương thực đức'?"

Giọng nói nam nhân âm trầm, khiến toàn thân Ninh Đại run lên một cái.

Bạch gia tham đồ cưới của Lam Nguyệt, nài so với người khác càng rõ ràng, những năm gần đây Bạch Nhục hiểu thuận nài bao nhiêu đồ trang sức, phần lớn đều là từ đồ cưới đoạt được.

Nhưng chuyện này liên quan gì tới Bạch Chi?

Ninh Đại cười khan hai tiếng: "Vương gia chắc có hiểu lầm gì đó, nhân phẩm Chi Nhi tin được, vương gia cứ yên tâm, ở Lưu Hỏa quốc, ngoại trừ Nhục Nhi, Chi Nhi rõ ràng là nữ tử ưu tú nhất."

Giờ khắc này, Ninh Đại chỉ lo nói khoác về Bạch Chi, nghiễm nhiên không phát hiện ra sắc mặt Nam Cung Nguyên đã trở nên khó coi.

Ngoại trừ Bạch Nhục, Bạch Chi là ưu tú nhất? Như vậy những công chúa Hoàng tộc thì tính là gì? Còn so ra kém hai cô nương Bạch gia hay sao?

"Nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch rồi sao? Hai nữ nhân chuyên làm việc xấu cũng được xưng là ưu tú nhất?" Đế Thương cười lạnh một tiếng, "Theo bốn vương thấy, ngay cả chó cái... đều hơn hẳn các nàng!"

Sắc mặt Ninh Đại thoáng chốc tái nhợt.

Ở trước mặt bệ hạ mà Thương Vương cũng dám không nể mặt mũi?

Nàng gắt gao cắn răng: "Thương Vương như thế là vũ nhục hai nữ tử nhu nhục, phải chăng là hơi quá đáng? Chi Nhi có gì không tốt? Còn tốt hơn Bạch Nhan!"

Đế Thương cười.

Nụ cười của hắn rất lạnh, giống như là đập trên một đồng thi thể đi tới chỗ Ninh Đại, khí thế sâm nhiên kia ép cho sắc mặt Ninh Đại không còn một giọt máu.

"Thứ nhất, hôn sự của bốn vương, không tới lượt người làm chủ!"

Hắn đường đường là Vương của Yêu giới, chi là nhân loại, cũng dám đưa ra quyết định tương lai cho hắn?

"Thứ hai, Bạch Chi đối với bốn vương mà nói cũng không khác gì chó cái phát tình! Nếu người còn giám tiếp tục, bốn vương cũng không ngại tìm cho nàng giống chó đực để nàng giao phối!"

Ninh Đại bị những lời này của Đế Thương dọa cho sợ, bờ môi nàng khẽ run rẩy, nàng chưa từng nghĩ đến, từ trong miệng nam nhân này lại nghe được ngôn từ... dơ bẩn như vậy!

"Thứ ba," Đế Thương dừng bước, thần sắc hắn bá đạo, bễ nghễ nhìn Ninh Đại đang quỳ, "Nam nhân của Bạch Nhan, là bốn vương!"

Oanh!

Giống như ngũ lôi oanh đình, đám người bị lời này của Đế Thương lập tức làm cho choáng váng.

Nam nhân của Bạch Nhan là hắn? Lời này là có ý gì?

"Sáu năm trước, bốn vương bị người bên trong ám toán, bị hạ độc, trùng hợp gặp Bạch Nhan, hơn nữa không màng tới nàng nguyện ý hay không mà khinh bạc nàng!" khloe môi Đế Thương câu lên một đường cong, "Cho nên ngày sau, nếu có người có gan vu khống nàng một câu, bốn vương nhất định ngàn dặm truy sát, không chết không thôi!"

Ngàn dặm truy sát, không chết không thôi!

Bá đạo như thế nào, mới để một nam nhân nói ra những lời như vậy?

Nhưng không một ai hoài nghi lời Đế Thương, nam nhân này là người nói được tất nhiên làm được!

Thân thể Ninh Đại mềm nhũn, co quắp trên mặt đất, thân thể mềm mại của nàng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt đầy tuyệt vọng.

Làm sao có thể?

Nam nhân năm đó cùng Bạch Nhan bỏ trốn là Đế Thương? Con hoang trong bụng nàng cũng là con của hắn?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Phế hậu

Edit: ThienDa

Bỏ trốn?

Ninh Đại giống như phát điên, lập tức nhảy lên: "Thương Vương, người nói đã nam nhân năm đó là người, vậy cùng Bạch Nhan bỏ trốn là ai?"

Mấy năm này, Đế Thương vẫn luôn ở Lưu Hòa quốc, nếu như hắn thực sự là đã nam nhân kia, vậy bỏ trốn là ai?

"Các người tận mắt thấy Bạch Nhan cùng người bỏ trốn?" Đế Thương khẽ liếc mắt, khóe môi cong lên độ cong thị huyết.

Chúng đại thần đều ngốc ra.

Xác thực, năm đó bọn hắn chỉ là nghe người Bạch gia công bố Bạch Nhan cùng người bỏ trốn, cũng không có người tận mắt nhìn thấy, cho nên...

Trong này còn có nguyên nhân khác?

"Đủ rồi!" Nam Cung Nguyên vỗ bàn đứng dậy, "Hoàng hậu, người còn lo chưa đủ mất mặt? Lập tức lui xuống đóng cửa hồi lỗi cho trẫm, không có mệnh lệnh của trẫm, không cho phép bước ra Phụng Loan cung một bước!"

Sắc mặt Ninh Đại có chút tái nhợt, nàng cúi đầu xuống khuất thân nói: "Thần thiếp tuân chỉ."

Thời điểm nàng ta quay người muốn rời đi, một thanh âm khí phách quét lạnh ở phía sau truyền tới.

"Việc tứ hôn cho bốn vương cứ tính như vậy?"

Nam Cung Nguyên sững sờ, có chút khó khăn: "Thương Vương, Hoàng hậu dù sao cũng là mẫu hậu của Thái tử, nếu như phế hậu, đối với Thái tử rất bất lợi."

Nam nhân giương môi, tàn nhẫn vô tình: "Cùng bốn vương có liên quan gì?"

Thái tử Lưu Hòa quốc liên quan gì đến hắn?

Cho dù Lưu Hòa quốc bị hủy diệt cũng không liên quan tới hắn.

Nam Cung Nguyên khẽ nhắm mắt, thật lâu mới mở ra, lạnh lùng mà nói: "Người tới, đem phế hậu kéo đi lãnh cung, từ này không được bước ra một bước! Đồng thời không cho bất cứ kẻ nào gặp mặt!"

Trong chớp mắt, bước chân Ninh Đại lao đảo, kém chút nữa ngã xuống đất, nàng quay đầu không dám tin, thét to: "Bệ hạ!"

Bệ hạ thế mà nghe mệnh lệnh của Thương Vương, chuyện này... làm sao có thể?

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đem phế hậu kéo đi!" Nam Cung Nguyên không kiên nhẫn phát tay, lúc này mới quay sang Đế Thương, "Thương Vương, xử phạt như thế đã được chưa?"

Được?

Đế Thương cười lạnh một tiếng.

Hoàng hậu dám làm chủ hôn sự của hắn, chỉ là một phế hậu cũng muốn làm người lừa gạt của hắn?

Cho nên, hắn lạnh lùng thu hồi ánh mắt, phát tay áo đi tới vương tọa, nhanh chóng ngồi xuống.

"Đi Lam gia."

Đàn sói tru lên một tiếng, nâng cả vương tọa lẫn người bay lên, hóa thành một đạo ngân quang bay về phía xa...

Nhìn Đế Thương đã đi khỏi, Nam Cung Nguyên cuối cùng thở dài một hơi, chẳng biết từ lúc nào mà trên trán hắn đã đổ đầy mồ hôi.

Có lẽ phát giác được ánh mắt khiếp sợ của chúng đại thần, Nam Cung Nguyên chậm rãi đứng dậy, thanh âm lạnh lùng nói: "Bãi triều!"

Dứt lời, hắn liền vội vã rời đi, từ đầu tới cuối không nói thêm câu nào.

Nhưng qua ngày hôm nay, chuyện Nam Cung Nguyên e ngại Đế Thương, đều sẽ truyền khắp Lư Hóa quốc, đồng thời, còn có Bạch Chi thân bại danh liệt...

...

Trước lúc bãi triều, Bạch Chi đã đem tin tức trở thành Thương Vương phi truyền khắp Lư Hóa quốc.

Đồng đảo nữ tử đều ước ao ghen tị với nàng, hận không thể thay vào đó, nhưng ai bảo Bạch Chi có một người cha lợi hại, còn có một vị tỷ tỷ là Thái tử phi?

Bằng vào hai quan hệ này nàng ta đều danh chính ngôn thuận làm Thương Vương phi.

Lúc này, tại Lam gia, Bạch Nhan dựa vào ghế dài trong đình nghỉ mát, ngón tay nàng bắt một bờ câu đưa tin, trên đùi bờ câu còn cột một tờ giấy.

Bạch Nhan đem tờ muốn giấy hủy đi, liền nhìn thấy trên tờ giấy xoay xoay một hàng chữ méo mó.

"Mẫu thân, Bảo Bảo nghe nói cha muốn cưới một nữ nhân xấu của Bạch gia? Hắn ngay cả nữ nhân xấu cũng muốn, khẳng định không có mắt nhìn, Bảo Bảo vẫn cảm thấy cha nuôi tương đối tốt..."

Trên thư ký tên: Bảo Bảo đáng yêu nhất đẹp trai nhất tốt nhất.

Tiểu gia hỏa này, gần đây không cho hắn tới tìm nàng, cho nên, cũng chỉ có thể truyền tin cho nàng..

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tiểu thiếp? (1)

Edit: ThienDa

Đúng lúc này, Lam Tiểu Vận vội vã từ tiền phương chạy đến, bởi vì chạy quá nhanh, nàng lao đảo một chút, suýt thì ngã xuống đất, may mắn có nha hoàn bên cạnh kịp thời đỡ nàng.

"Tỷ!" Tay Lam Tiểu Vận vịn vào trụ dài, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, "Ngươi có nghe lời đồn đại ở bên ngoài chưa?"

Bạch Nhan vẫy một cái, đem cất tờ giấy trong tay, khoe môi giương lên: "Ngươi đang nói tới chuyện Bạch Chi muốn trở thành Thương Vương phi?"

"Thì ra ngươi đã biết rồi?" Lam Tiểu Vận có chút tức giận, "Tiện nhân Bạch Chi bắt quả là ý vào có tỷ tỷ hiện là Thái tử phi mà thôi! Lúc trước ở yến hội, người sáng suốt đều có thể thấy được Thương Vương có hứng thú với ngươi, khẳng định là nàng ta muốn cướp Thương Vương để ngươi cảm thấy khó xử! Biểu tỷ, chúng ta không thể dễ dàng để yên cho cái tiện nhân kia!"

Bạch Nhan cười, nàng khẽ nâng lưng, tay chống đầu: "Vận Nhi, ngươi cho rằng... Thương Vương sẽ để cho người tùy ý sắp đặt sao?"

Nếu không biết thân phận của Đế Thương, có lẽ nàng còn suy nghĩ nhiều.

Chỉ là...

Thần Nhi là một con hồ ly, Đế Thương nếu là cha ruột hắn, nhất định cũng đến từ Hồ tộc, với lại... thân phận còn không đơn giản!

Muốn sắp đặt cho nam nhân như vậy, bằng vào Hoàng tộc mà muốn có bản lĩnh này?

"Biểu tỷ," Lam Tiểu Vận dậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Thương Vương thực lực mạnh hơn, cũng chỉ là một vương gia khác họ mà thôi, ý chỉ của Hoàng hậu, chưa chắc hắn đã không tuân theo! Cho nên, theo ta thì chúng ta nên đi tìm Bạch Chi tính sổ! Tốt nhất làm nàng ta tàn phế, để xem Hoàng tộc có để một nữ nhân tàn phế gả cho Thương Vương hay không!"

Những năm gần đây, Lam gia lão gia tử vẫn luôn bị bệnh liệt giường. Lam Tiểu Vận phải chịu không ít lần Bạch Chi khi dễ, nàng sao có thể để Bạch Chi toại nguyện?

"Không cần đi tìm nàng," Bạch Nhan nở nụ cười xinh đẹp, "Nàng rất nhanh sẽ tự tìm tới cửa."

Nhưng mà, ngay khi lời này nói xong, một đạo âm thanh bén nhọn phá tan không gian, làm cho mày liễu của Bạch Nhan khẽ nhú lại.

"Ý chỉ của Hoàng hậu nương nương tới!"

Ý chỉ của Hoàng hậu nương nương?

"Hoàng hậu nương nương đến Lam gia truyền ý chỉ làm gì?" Lam Tiểu Vận tức giận nói.

Ở trong mắt nàng, cùng Bạch gia là đồng bọn đều không có gì tốt.

Bạch Nhan thông thả đứng dậy, lười biếng duỗi lưng một cái: "Đi thôi, chúng ta ra xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?"

Giờ phút này, đứng tại ngoại viện Lam gia ngoại trừ thái giám tới truyền chỉ, còn có Bạch Chi mang bộ mặt giận dữ.

Trước đó đi vào Lam gia, nàng gặp phải thái giám tới truyền chỉ, từ trong miệng thái giám biết được, Hoàng hậu chẳng những để nàng làm Thương Vương phi, còn khiến cho Bạch Nhan vào vương phủ làm thiếp!

Một nữ nhân đã thất thân, dựa vào cái gì mà làm nữ nhân của Thương Vương?

Cho dù là thiếp, nàng (BN) cũng không có tư cách!

Rầm rầm!

Ở bên dưới Lam lão gia tử đã dẫn người Lam gia bước ra.

Thân là một trong tam đại thế gia, Lam lão gia tử không cần quỳ gối với thái giám tới truyền chỉ, chỉ cần chấp tay làm lễ là đủ.

Ngược lại những hạ nhân của Lam gia đồng loạt quỳ rạp xuống đất tỏ vẻ cung kính.

"Lam lão gia tử, Bạch Nhan đâu?" Thanh âm tiểu thái giám sắc bén, nói, "Bản công công hôm nay tới đây là phụng mệnh của Hoàng hậu tới truyền chỉ cho Bạch Nhan! Lập tức để Bạch Nhan ra tiếp chỉ!"

Lam lão gia tử nhíu chặt hai hàng chân mày: "Vị tiểu công công này, có thể tiết lộ một chút nội dung ý chỉ hay không?"

"Lam lão gia tử, đây chính là đại hi sự, nhanh để Bạch Nhan tiếp chỉ!"

Lại không phải sao?

Đối với một nữ nhân đã thất trinh, lại có thể làm thiếp cho hoàng thất, còn không phải là chuyện vui lớn?

Lam lão gia tử liếc mắt nhìn người bên cạnh, dự định để hắn đi gọi Bạch Nhan, ai ngờ người kia còn chưa hành động, liền trông thấy Bạch Nhan khoan thai đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tiểu thiếp? (2)

Edit: ThienDa

"Hừ!"

Bạch Chi nhìn nữ tử đi phía trước, hừ lạnh một tiếng, phẫn hận nhìn chằm chằm vào nàng.

"Gia gia."

Lam Tiểu Vận chạy nhanh tới trước mặt Lam lão gia tử, ánh mắt nàng vừa động liền nhìn thấy Bạch Chi đứng bên cạnh tiểu thái giám, lập tức nộ khí bốc

lên: "Bạch Chi, người cái tiểu tiện nhân, ai cho phép người tới Lam gia? Cút ra ngoài cho ta!"

Bạch Chi tiến lên hai bước, ưỡn ngực, vênh vào đắc ý nói: "Vi cái gì mà ta không thể tới Lam gia? Về sau toàn bộ Lưu Hỏa quốc đều là của tỷ tỷ cùng tỷ phu ta, đồng dạng địa bàn Lam gia cũng là của ta! Ngược lại là người, nếu người còn chọc ta, ta liền cho người đem người ném ra khỏi Lưu Hỏa quốc!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Tiểu Vận đỏ bừng, phần hận trừng mắt nhìn Bạch Chi, thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hợp thành ba chữ: "Không muốn mặt!"

Mắt Bạch Nhan nhìn Lam Tiểu Vận, khóe môi nhàn nhạt câu lên một đường cong.

Đừng nhìn tính cách Lam Tiểu Vận giống tiểu ma nữ thánh thiện kia, trên thực tế, đẳng cấp hai người chênh lệch quá lớn.

Nếu như lần này mà là tiểu ma nữ, Bạch Chi sẽ bị nàng mắng nổi điên lên.

Nga... Nàng hiện tại hơi nhớ nhưng tiểu ma nữ kia.

Bạch Chi khinh thường đầu vói Lam Tiểu Vận, con người tức giận nhìn tiểu thái giám: "Còn không mau tuyên chí?"

Nghe vậy, tiểu thái giám háng giọng một cái: "Truyền ý chỉ của Hoàng hậu, Bạch gia chi nữ Bạch nhan, mỹ mạo khuynh thành, lại thật tâm đối đãi với Thương Vương, do đó ban cho Thương Vương làm thiếp, tùy ý nhập phủ."

Truyền xong ý chỉ, hần cười hai tiếng: "Chúc mừng lão gia tử, chúc mừng Bạch Nhan cô nương, a, đúng, Hoàng hậu nương nương còn để bản công công truyền mấy lời cho Bạch Nhan cô nương, ngày sau vào Thương Vương phủ, Bạch gia Tam tiểu thư chính là chủ tử của người, người nhất thiết phải chú ý thái độ của mình, không thể vượt qua Tam tiểu thư, mặt khác, sắc đẹp mê người, vì sức khỏe của Thương Vương, người chỉ có thể khuyên Thương Vương nghỉ trong phòng Tam tiểu thư, không thể lưu Thương Vương qua đêm"

Đáng thương tiểu thái giám tận tụy truyền lại lời Hoàng hậu, nghiễm nhiên không biết, chủ tử của hần đã bị biếm vào lãnh cung!

"Câm miệng!"

Bỗng nhiên, một âm thanh giận sôi thành linh rơi xuống, dọa đến tiểu thái giám ngạc nhiên ngẩng đầu.

Lam lão gia tử run run nắm đầm, sắc mặt tái xanh: "Lam gia ngoại tôn nữ, sẽ không sa dọa đến tình trạng làm thiếp người khác, người lập tức trở về đi để Hoàng hậu thu hồi ý chỉ, nếu không, dù lão phu cùng Hoàng tộc trở mặt, cũng tuyệt đối không để Bạch Nhan làm thiếp!"

Tiểu thái giám ngây ngẩn cả người, Bạch Nhan đã mất đi trong sạch, để nàng làm thiếp Thương Vương đã xem như trời cao, Lam lão gia tử còn cự tuyệt?

"Lão gia tử, chuyện này người..." Tiểu thái giám tựa hồ còn muốn nói cái gì.

Nhưng hần chưa nói ra khỏi miệng, thanh âm giận dữ của Lam lão gia tử lại vang lên lần nữa.

"Cút, mau cút! Còn không cút thì trách lão phu vô lễ!"

Lam lão gia tử tung một quyền đập vào thân cây, thân cây rung rung hai cái rồi đổ xuống, dọa đến tiểu thái giám sắc mặt trắng bệch, cũng không quay đầu mà cầm ý chỉ vội vàng rời đi.

Dù sao lời đã truyền, hà tất phải ở lại đây chịu uy hiếp...

"Khụ khụ!" Lam lão gia tử gắt gao che ngực, ho kịch liệt hai tiếng.

"Cha!"

"Gia gia!"

Lam Vũ cùng huynh muội Lam Tiểu Vận lập tức tiến lên, vội vàng vỗ ngực Lam lão gia tử, làm dịu đi lửa giận trong lòng lão.

"Ngoại tổ phụ," Bạch Nhan nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lam lão gia tử, khẽ vỗ lưng hần, "Người lớn tuổi, chịu không được khí, đừng vì lũ người kia mà tức giận."

Lam lão gia tử thật vất vả mới hòa hoãn lại, hần hít một hơi thật dài, ngữ khí nghiêm khắc nói: "Nhan Nhi, ngày đó ta nhìn ra quan hệ của người cùng Thương Vương không đơn giản, nhưng mà... trong cơ thể của người còn chảy huyết mạch Lam gia! Nhất định phải tuân theo gia quy Lam gia! Thà làm vợ người nghèo, cũng không làm thiếp kẻ giàu có! Nếu như người muốn gả cho Thương Vương làm thiếp, từ nay về sau, ta sẽ không nhận người là ngoại tôn nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Nam nhân có bệnh thích sạch sẽ thường không dễ chọc

Edit: ThienDa

Thà làm vợ người nghèo, cũng không làm thiếp kẻ giàu có!

Ngoại tôn nữ của hần, xem như gả cho một người bình thường làm vợ, cũng nhất quyết không gả cho Hoàng tộc làm thiếp!

Mà chỉ cần Bạch Nhan không muốn, dù cho liều cả cái mạng già này, hần cũng không để người làm tổn thương đến cốt nhục Lam gia!

"Lão gia tử," sắc mặt Lam lão phu nhân đại biến, trừng mắt trách cứ, "Người hung ác với Nhan Nhi như thế, dọa sợ ngoại tôn nữ của ta thì làm sao bây giờ?"

"Ngoại tổ mẫu," nhìn thấy Lam lão phu nhân trách lão gia tử, Bạch Nhan cười khẽ một tiếng, mặt khẽ nâng, một thái độ ngông nghênh, "Kỳ thật ngoại tổ phụ nói không sai, Bạch Nhan ta, chẳng những không làm thiếp người, càng là không cùng người chia sẻ phu quân! Nếu như thật sự không tìm được người một đời một thể một đôi, vậy ta tình nguyện chung thân không gả, lưu lại Lam gia hiếu thuận ngoại tổ phụ mẫu cả đời."

Lời này chạm đến tâm Lam lão gia tử, hần nhìn không được ha ha cười phá lên: "Đây mới là ngoại tôn nữ Lam gia! Nếu như ngày trước mẫu thân người hiếu được, cũng sẽ không phát sinh những chuyện này..."

Bạch Nhan sờ sờ mũi: "Nương quá ngốc, gả cho một kẻ cận bã còn chưa tính, lại đem toàn bộ đơn được ngoại tổ phụ đưa cho đem cho tên cận bã."

Sắc mặt Lam lão gia tử lập tức thay đổi, giận dữ trừng mắt nhìn Bạch Nhan: "Nàng như thế nào thì cũng là mẫu thân của người! Dù nàng phạm nhiều sai lầm cũng không thay đổi được sự thật này! Người lại dám nói mẫu thân người ngu xuẩn?"

Đừng nghĩ Lam lão gia tử mấy năm qua không nhắc tới việc tha thứ cho Lam Nguyệt, nhưng cha con họ có lúc nào mang thù? Hần chỉ là thương tâm thôi, cho tới bây giờ vẫn không giận Lam Nguyệt.

Hướng chi, cho dù có giận, nhiều năm như vậy cũng nguôi ngoai...

Bạch Nhan nhìn thái độ tức giận của Lam lão gia tử, khoe môi không phát giác được đã câu lên một đường cong.

Lão nhân này quả nhiên mạnh miệng mềm lòng, nàng tùy tiện nói một câu, liền có thể thăm dò thực hư...

"Bạch Nhan," Bạch Chi thấy đám người này không để ý sự tồn tại của nàng, phần nộ dầm chân, "Ý chi Hoàng hậu, người dám chống lại hay sao? Nàng để người làm thiếp là đã cân nhắc cho người, người còn dám nói ra lời một đời một thể một đôi? Quả nhiên là không biết xấu hổ!"

Bạch Nhan liếc mắt nhìn Bạch Chi, hơi kinh ngạc: "Ngoại tổ phụ không phải nói người út sao? Người làm sao còn ở chỗ này?"

"Người..." Bạch Chi cắn chặt môi, "Ta không đi, các người có thể làm gì ta?"

"Hừ!"

Lam lão gia tử hừ một tiếng, uy áp tỏa ra đánh về phía Bạch Chi.

Sắc mặt Bạch Chi trắng nhợt, bờ môi đã bị nàng ta cắn cho bật máu: "Người lớn tuổi như vậy, còn khi dễ một tiểu nha đầu như ta, Lam gia các người thật đúng là không cần mặt mũi!"

Oanh!

Uy áp của Lam lão gia tử biến thành một cự kiếm, bỗng nhiên hạ xuống, bụi đất bay mù mịt, trong khoảnh khắc đem thân thể Bạch Chi bay ra ngoài cửa.

Ầm một tiếng, Bạch Chi chật vật từ trên bậc thang ngã xuống, vừa vịn ngã trước đôi chân kia.

Đương lúc Bạch Chi từ dưới đất bò dậy, đập vào mi mắt là một gương mặt tuyệt mỹ yêu nghiệt.

Nam nhân trước sau thật hoàn mỹ, giống như thiên thần, bá khí cuồng ngạo.

Bạch Chi ngơ ngác nhìn dung nhan trước mặt, đã si ngốc tới nỗi không nói nên lời.

Chỉ cần nghĩ tới sau này sẽ trở thành Vương phi của nam nhân này, trong lòng nàng tràn đầy vui sướng...

"Vương gia..."

Thị vệ đứng sau lưng Đế Thương, nhìn thấy Bạch Chi trùng hợp va vào mũi giày Đế Thương, giọng nói hần run rẩy, thận trọng: "Cái này... chúng ta không phải muốn đi tìm Bạch cô nương sao?"

Lông mày Đế Thương nhíu lại, ánh mắt cũng từ từ chuyển qua chỗ mũi giày.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Bạch Chi trở thành trò cười

Edit: ThienDa

Không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, rõ ràng hiện đang là giữa trưa, nhưng lại làm cho mấy tên thị vệ lạnh run.

"Vương gia!"

Bạch Chi từ dưới đất bò dậy, nàng phúi phúi váy, thẹn thùng nắm chặt góc áo: "Vừa rồi ta không nhìn thấy Vương gia, mới thất lễ trước mặt Vương gia, kính xin Vương gia thứ tội."

Thanh âm của nữ nhân xinh xắn động lòng người, rốt cục thành công dời ánh mắt Đế Thương lên người nàng.

"Người là người phương nào?"

Thanh âm bá khí của nam nhân lạnh lẽo, cũng làm cho Bạch Chi ngây ngốc tại chỗ.

"Vương... Vương gia, chúng ta trước đó tại yến hội Lam gia có gặp qua, ta là vị hôn thê của ngài."

Hắn làm sao có thể không biết nàng?

Nam nhân lúc đầu còn thờ ơ, nghe nói như vậy, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia kinh ngạc.

"Tiểu Nhan, người dịch dung rồi?" Đế Thương giương môi, "Đáng tiếc, bộ dáng trước của người còn đẹp đẽ, còn bộ dáng này... sợ là sẽ dọa bốn vương liệt dương."

Khụ khụ

Mấy tên thị vệ thiếu chút nữa bị Vương gia nhà mình chọc cười, nếu như không biết tính cách của Vương gia, chỉ sợ... bọn hắn đều bị diễn xuất này che đậy.

Sách, tốt xấu gì Bạch Chi đáng đáp mỹ mạo như hoa, kết quả, Vương gia lại nói tương mạo nàng dọa hắn tới liệt dương?

"Vương gia," Bạch Chi khẽ cắn môi, hai con ngươi hiện ra mấy giọt lệ, "Người nhận lầm, ta không phải Bạch Nhan, ta là Bạch gia Bạch Chi."

Lại là tiện nhân Bạch Nhan!

Thật không biết Vương gia coi trọng chỗ nào của nàng! Thế mà lại nhận lầm!

Nhưng mà không liên quan, có Hoàng hậu làm chỗ dựa, Thương Vương cũng không dám không cưới nàng.

Sắc mặt Đế Thương bỗng nghiêm trầm xuống, đôi mắt phượng nhìn gương mặt Bạch Chi có tia uy khuất, một tia sáng yêu dị hiện ra nơi đáy mắt.

"Đây không phải Tiểu Nhan?" Bên môi hắn câu lên một đường cong. "Vậy người thật sự to gan, dám giả mạo vị hôn thê của bốn vương! Tại Lưu Hòa quốc, giả mạo hoàng thân quốc thích là có tội gì?"

"Khởi bẩm Vương gia," thị vệ ở một bên cung kính trả lời, "Nặng thì chém đầu cả nhà, nhẹ thì nhốt vào hình ti."

Giả mạo hoàng thân quốc thích?

Bạch Chi trừng lớn hai mắt, bờ môi khẽ run rẩy: "Không, ta không giả mạo, là Hoàng hậu hạ ý chỉ cho ta giả cho Vương gia làm phi, người không thể

chống lại ý chí của Hoàng hậu!"

"Hoàng hậu?" Đế Thương lạnh lùng cười một tiếng, "Hoàng hậu đã bị biếm vào lãnh cung, ý chí của nàng còn có hiệu quả?"

Oanh!

Đầu Bạch Chi như muốn nổ tung, khuôn mặt trắng bệnh, không có tia huyết sắc.

Thân thể hần lao đảo, như muốn đổ ập xuống, nhưng cuối cùng lại vịn vào thân cây mà miễn cưỡng đứng lên.

"Không... Ta không tin, Hoàng hậu đang yên lành sao có thể bị đày vào lãnh cung? Nhất định là người đang gạt ta!"

Nói xong câu cuối cùng, nàng có chút như tâm tê phế liệt, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Nàng không tin, Hoàng hậu là chỗ dựa của nàng, cứ như vậy mà đổ? Vậy hôn sự của nàng làm sao bây giờ?

"Lập tức đưa nàng vào hình ti," Đế Thương nâng cằm, lạnh lùng vô tình, "Cũng nói với thiên hạ, Bạch Chi giả mạo thành Vương phi của bốn vương làm xằng làm bậy! Còn đối với bốn vương có ý đồ bất chính! Nhưng mà... xem ở Bạch Nhan, bốn vương tạm thời không động tới Bạch gia, nếu còn lần sau, một người ở Bạch gia cũng đừng lưu lại!"

Thân thể Bạch Chi cuối cùng cũng không chống đỡ được, lao đảo ngồi trên mặt đất, nàng cắn chặt môi, đôi con ngươi bắn ra đầy lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Người hung ác hơn ta!

Edit: ThiênDa

"Vâng, Vương gia."

Mấy tên thị vệ đều cho Bạch Chi một cái nhìn đồng cảm, tuy nói Bạch Chi bị ném vào hình ti chịu phạt, nhưng là...

Nàng ta vào hình ti thì về sau còn có thể sống dễ chịu?

Không đem nàng lột một lớp da, nàng ta không có khả năng rời khỏi hình ti.

Giờ phút này, trước cửa Lam gia đã tụ tập một đám người.

Nhất là, cách đây không lâu, Bạch Chi còn tuyên bố Thương Vương muốn cưới nàng làm phi, hiện tại lại bị Thương Vương vả mặt tại chỗ, lúc này đã trở thành trò cười cho thiên hạ!

Bạch Chi ngơ ngác nhìn bóng lưng Đế Thương tiến vào Lam gia, nước mắt chảy như suối, rơi trên mặt đất, hai tên thị vệ tiến lên đem Bạch Chi khóc không thành tiếng đi về hướng hình ti...

...

Đại viện Lam gia.

Bạch Nhan nhìn nam tử đang bước chân, khóe môi giương lên: "Ta đã sớm đoán ra, người không có khả năng nghe lệnh của Hoàng hậu."

Nam nhân này không phải người bình thường có thể khống chế, hần cường đại mà cuồng vọng, xem thường sinh mệnh.

"Tiểu Nhan nên cảm tạ bốn vương như thế nào?" Thanh âm Đế Thương trầm thấp, lại phát ra một cỗ ma lực, phảng phất có thể thu hút sự chú ý của người khác.

Bạch Nhan nhú mày: "Người phế hậu là vì chính người, đâu có phải làm vì ta?"

Mắt phượng Đế Thương hơi liếm, nhỏ giọng cười khê: "Hoàng hậu để cho người làm thiếp của bốn vương."

Để người làm thiếp, chẳng lẽ không nên phế nàng ta đi?

"Ta biết," Bạch Nhan nhún vai, "Thái giám truyền chỉ còn ở nơi này, chẳng lẽ ta còn không biết?"

Quả nhiên...

Đế Thương nghe câu này, ánh mắt bá khí liếc sang tiểu thái giám đang rúc ở một bên mà run rẩy.

"Là cái loại này đến truyền chỉ cho ngươi?"

Mặt tiểu thái giám đầy vẻ hoảng sợ, hết thảy chuyện xảy ra vừa rồi đều truyền vào tai hắn, đương nhiên hắn cũng nghe được Đế Thương thông báo tin tức Hoàng hậu bị phế...

"Kéo ra ngoài," nhìn Bạch Nhan gật đầu, Đế Thương mở giọng lạnh lẽo, "Ném cho Nam Cung Nguyên, để hắn nhìn mà xử lý."

"Vâng, Vương gia."

Một thị vệ cúi đầu chấp tay, đi tới bên cạnh tiểu thái giám, dưới ánh mắt kinh hoàng của tiểu thái giám, cường ép hắn đi ra ngoài cửa.

"Bốn vương đã giúp ngươi dọn dẹp sạch sẽ," Đế Thương nhìn sang Bạch Nhan, "Đối với loại người này, không cần nói nhảm, trực tiếp ném ra bên ngoài! Nếu như hắn lại tiếp tục tìm phiền toái, vậy thì giết!"

Ý Đế Thương là có bốn vương làm chỗ dựa, ngươi không cần e ngại bất kỳ người nào.

"Kỳ thật, ngươi không cảm thấy nhìn lũ tôm tép nhãi nhép này nhảy nhót cũng có thể xem là một thú vui sao?" Khóe môi Bạch Nhan giương lên, hai mắt mỉm cười, "Nếu không nhân sinh này cũng quá mức buồn tẻ vô vị rồi."

Nàng thích nhìn cừu nhân đứng trên cao, sau đó hung hăng quăng bọn hắn xuống trong tuyệt vọng!

Thế nhưng là...

Đế Thương quét mắt nhìn Bạch Nhan một chút: "Bốn vương thực không biết để bọn hắn nhảy nhót trước mặt ngươi có chỗ nào thú vị? So với hứng thú biến thái này của ngươi, bốn vương thích nướng bọn chúng trên giá sắt mà nhảy nhót."

Sắc mặt Bạch Nhan lập tức đen lại

Biến thái?

Đến cùng là ai biến thái?

"Ngươi hung ác hơn ta!"

Lông mày Đế Thương rung nhẹ, đưa tay đem Bạch Nhan kéo vào trong ngực: "Bốn vương có chuyện muốn cùng Tiểu Nhan hảo hảo tâm sự, các ngươi định ở lại đây quan sát sao?"

Lam lão gia chủ nhìn Đế Thương, trên khuôn mặt già nua có ý cười.

"Vương gia xin cứ tự nhiên, chúng ta sẽ không quấy rầy," Lam lão gia tử trừng mắt nhìn Lam Tiểu Vận đang say sưa nhìn, nói, "Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi cho ta! Đừng quấy rầy chuyện tốt của tỷ tỷ ngươi!"

Thương Vương so với mấy vị hoàng tử rõ ràng là hơn nhiều, trong vương phủ ngay cả một tiểu thiếp cũng không có, cũng chỉ có nam nhân như vậy, mới xứng với ngoại tôn nữ của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tiểu Thần Nhi bại lộ?

Edit: ThiênDa

Lam Tiểu Vận rất ủy khuất đi sau lưng Lam lão gia tử.

Nàng đi hai ba bước thì quay đầu lại, lúc nhìn thấy Bạch Nhan, vội vàng hướng một ánh mắt cổ vũ, ý kia là để Bạch Nhan mau tóm được Đế Thương.

"Ngươi..." Bạch Nhan vừa quay đầu lại, một đôi môi đỏ lạnh băng chụp lên, đưa lời nàng muốn nói đè lại.

Tay nam nhân ôm thật chặt eo nàng, hai thân ảnh quấn lấy nhau, lúc này hoa vừa rơi xuống, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Lúc lâu sau Đế Thương mới buông lỏng nữ tử trong ngực, môi khẽ giương, nụ cười bá khí mà yêu nghiệt: "Ngươi còn thiếu bốn vương bảy cái hôn."

"Đế Thương!" Bạch Nhan hơi tức giận, "Rốt cuộc là ngươi tới làm gì?"

"Tắc hôn."

Nam nhân trả lời không chút xấu hổ, hần tận lực đè thấp thanh âm còn mang theo mê hoặc: "Nếu để cho bốn vương tra ra ngươi giấu nhi tử của bốn vương... Vậy ngươi cần trả vốn mười nhi tử!"

Mười nhi tử?

Gia hỏa này xem nàng là heo mẹ hay sao?

Bạch Nhan cười lạnh một tiếng: "Lấy thân phận của ngươi chắc chắn có nhiều người muốn sinh nhi tử cho ngươi, ngươi cần gì phải dây dưa đến ta?"

"Cho đến nay... chỉ có ngươi mới không làm bốn vương sinh ác cảm."

Cũng là nữ nhân này... mới làm cho hần có phản ứng sinh lý!

Trong mắt Bạch Nhan hiện lên tia lạnh lẽo, nam nhân này tiếp cận nàng, chỉ vì... nàng không khiến hần sinh ác cảm?

"Trên đời này nữ tử rất đông, ngươi chỉ tiếp xúc một bộ phận nhỏ, liền nói rằng chỉ có ta không khiến ngươi sinh ác cảm, vậy nếu sau này lại có nữ nhân như vậy thì sao?" Bạch Nhan châm chọc cười một tiếng. "Vậy ngươi muốn ta hầu chung một chồng? Đáng tiếc, Bạch Nhan ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, tuyệt đối sẽ không cùng người hưởng chung nam nhân!"

Nói xong, nàng cũng không nhìn nam nhân phía sau một chút, xoay người đi về hậu viện Lam gia.

Đế Thương chăm chú nhìn hướng Bạch Nhan rời đi, hơi nhíu mày: "Bốn vương nói sai cái gì sao?"

Nữ nhân này... tính tình không nhỏ.

Hần lúc nào thì nói để nàng hầu chung một chồng?

Thị vệ đứng một bên cúi đầu không nói lời nào.

Hần thực rất muốn nói cho Vương gia nhà mình, theo đuổi nữ nhân không phải như vậy, ngươi bởi vì không sinh ác cảm với nàng, cho nên muốn cưới nàng làm phi? Cái này nói cho bất kỳ nữ nhân nào cũng không đồng ý a.

"Vương gia..."

Đột nhiên, trong không gian bỗng xuất hiện một nam tử mặc áo đen, cung kính nói: "Thuộc hạ vừa điều tra được, Bạch gia đại tiểu thư cùng Lâu chủ Phượng Lâu Hoa La có quan hệ thân thiết, nghe nói mấy năm trước, Bạch gia đại tiểu thư đã cứu mạng Hoa La, từ đó về sau Hoa La thề trung thành với nàng."

Chuyện này là do hần lao lực khổ tâm mới tra ra được, dù sao biết chuyện này cũng chỉ có người bên cạnh Hoa La.

"Vội lại..." hắc y nam tử nói tiếp, "Khoảng thời gian trước Hoa La ở Lưu Hóa quốc mua một tòa viện."

Ánh mắt Đế Thương chợt lóe, cười lạnh nói: "Bạch Nhan, lần này để xem ngươi còn có gì để nói..."

...

Trên đường phố phồn hoa, Bạch Chấn Tường đứng bên ngoài một tòa cổ trạch, ánh mắt bức thiết nhìn xung quanh.

Không lâu sau, một thị vệ bước ra, lạnh lùng nói: "Mời Bạch gia chủ trở về đi, tiểu chủ tử nhà ta không đồng ý gặp ngươi."

Sắc mặt Bạch Chấn Tường có chút thất vọng.

"Chuyện này... ta có thể hỏi một chút, tiểu chủ tử nhà ngươi có phải nhi tử của Hoa La cô nương không?"

Mấy ngày trước hần biết người Phượng Lâu mua tòa viện này, mà người mua lại là hộ pháp bên người Lâu chủ Phượng Lâu Hoa La! Không cần nghĩ cũng biết ở trong nhà này là người có thân phận gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Tiểu Thần Nhi đáng thương

Edit: ThienDa

Đáng tiếc, hắn đã tới mấy ngày, ngay cả mặt đối phương cũng chưa nhìn thấy, nếu không phải hắn có tính kiên nhẫn tốt, sợ là đã sớm từ bỏ...

"Thật có lỗi, ta vẫn là không thể trả lời, mời người trở về đi."

Thị vệ lạnh nhạt nói.

Hết lần này tới lần khác Bạch Chấn Tường yếu thế sợ mạnh, trước mặt Phụng Lâu, dù đối phương chỉ là một thị vệ, hắn cũng không dám làm càn, chỉ có thể đè nén trong lòng quay người rời đi.

Trong nội viện.

Một tiếng rống phần nộ truyền tới, kinh động đến Tiểu Mễ khiến hắn suýt chút nữa buông tay làm miếng thịt khô rơi xuống đất.

"Tiểu Mễ, người lại ăn trộm thịt của ta!"

Ừng ục!

Tiểu Mễ vội vàng bắt lấy miếng thịt khô, mở to miệng nhét vào, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, đem miếng thịt khô lớn nuốt xuống.

Lúc Bạch Tiểu Thần xuất hiện, Tiểu Mễ giờ lên cái móng vuốt, vô tội nói: "Ta cái gì cũng không có làm, người đừng oan uổng ta."

"Người ăn vụng còn không lau tay, còn dám nói ta cái gì cũng không làm! Người có biết mẫu thân để lại cho ta miếng thịt cuối cùng, hiện tại bị người ăn, vậy ta ăn cái gì?"

Bạch Tiểu Thần phần nộ nhảy lên cây, một tay cầm cái đuôi Tiểu Mễ, lại vững vàng nhảy xuống đất, đưa đầu nó hung hăng đập hai lần.

"Phôi Tiểu Mễ, phun ra cho ta, mau phun thịt ra cho ta!"

Tiểu Mễ bị đánh tới hai mắt đầy sao, nhưng bất luận Bạch Tiểu Thần đập thế nào, Tiểu Mễ cũng không chịu đem thịt trong bụng phun ra.

Buồn cười!

Đồ nó đã ăn vào, lại còn trả lại?

"Oa!" Bạch Tiểu Thần oa một tiếng khóc rống lên, "Tiểu Mễ người quá xấu rồi! Mẫu thân trước khi đi để cho chúng ta thịt giống nhau, người lại trộm của ta, ta muốn nói cho mẫu thân biết, để nàng hầm thịt lão hồ người cho ta ăn!"

"Khụ khụ!" Tiểu Mễ ho hai tiếng, nghe Bạch Tiểu Thần nói vậy, dọa cho cả người nó run lên, yếu ớt nói, "Tiểu chủ nhân, nếu không, đi tìm đầu bếp làm một chút cho người?"

"Tay nghề những người kia không tốt bằng mẫu thân," Bạch Tiểu Thần mặt mũi đầy ủy khuất, "Mấy ngày nay mẫu thân không ở đây, Bảo Bảo sắp bị đói đến gãy, ngay cả thịt khô, mỗi lần ta chỉ ăn một chút, bây giờ lại bị người ăn..."

Hắn ngồi xuống đất, vô lực dựa lưng vào thân cây, khẽ mím môi, bộ dáng kia thập phần đáng thương khiến người đau lòng.

"Bảo Bảo thật đói, nhớ mẫu thân..."

Trong lòng Tiểu Mễ có chút áy náy: "Ta đi tìm chủ nhân để nàng làm một chút cho người ăn, thế nào?"

Mắt Bạch Tiểu Thần sáng lên, chợt lại âm trầm, khuôn mặt nhỏ còn mang theo nước mắt: "Mẫu thân mau chóng đối phó với đám cận bá đã bận rộn, Bảo Bảo không thể thêm phiền phức cho mẫu thân, nếu không mẫu thân sẽ mệt chết!"

Vội lại... vạn nhất bị tên đại hỗn đản kia phát hiện ra thì làm sao bây giờ?

"Vậy... chúng ta đi gây sự với Bạch gia, thế nào?" Ánh mắt Tiểu Mễ khẽ động. "Bạch Chấn Tường kia thực sự ghê tởm, biết tòa nhà này bán cho Hoa La, mỗi ngày đều chạy tới tìm quan hệ, quả nhiên là không biết xấu hổ! Dù sao lúc này tâm tình người không tốt, vậy thì đi gây phiền phức cho Bạch gia!"

Con người trong mắt Bạch Tiểu Thần càng thêm sáng rực.

Nhưng thời điểm hân bình tĩnh lại, một con bồ câu đưa tin bay tới, đậu xuống trước mặt Bạch Tiểu Thần.

"Là mẫu thân trả lời." Mặt Bạch Tiểu Thần lộ ra nụ cười thiên chân vô tà.

Hắn cẩn thận mở thư trên đuôi của bồ câu đưa tin, bày ra bằng phẳng.

Khi nhìn thấy nội dung trong bức thư, Bạch Tiểu Thần suýt chút nữa khóc vì ủy khuất.

"Thế nào? Chủ nhân nói cái gì?" Tiểu Mễ hơi lo lắng hỏi.

Bạch Tiểu Thần giương hai mắt đầm lệ, vô cùng đáng thương: "Mẫu thân nói, nàng đã báo cho Sở tỷ tỷ tới đón ta về Thánh Đảo, qua mấy ngày nữa Sở tỷ tỷ sẽ tới..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Bằng hữu của Thần Nhi

Edit: ThiênDa

Tiểu Mễ khẽ giật mình, bọn họ mới rời đi chưa được bao lâu, nhanh như vậy đã phải trở về?

Trong khi Tiểu Mễ còn trầm tư, Bạch Tiểu Thần đem thư ném cho hắn, đứng lên vỗ vỗ ống quần đi ra khỏi tiểu viện.

"Tiểu chủ nhân, người đi đâu?" Tiểu Mễ sững sờ hỏi.

Bạch Tiểu Thần dừng bước, chu cái miệng nhỏ: "Lần trước hàng xóm Vương Tiểu Bàn còn muốn mời ta làm khách, hiện tại ta muốn đi, không thể không sang cáo biệt hắn, còn có muội muội Vương Tiểu Đồng của hắn, hôm qua Vương Tiểu Đồng còn nói nàng muốn làm dâu nhà ta, mặc dù ta không muốn lấy nàng, nhưng nếu ta không từ mà biệt, nàng khẳng định sẽ cho rằng ta sợ hãi."

Nói xong câu cuối cùng, thần sắc Bạch Tiểu Thần bỗng uể oải.

Ở Thánh Đảo hắn không có bạn đồng trang lứa, bây giờ thật vất vả kết giao được bằng hữu mới, chỉ có mấy ngày đã phải xa cách...

"Tiểu chủ nhân, ta nhớ lúc đó Vương Tiểu Bàn đưa người một cái kim vòng tay làm lễ vật, người đi cáo biệt, có muốn đem cho hắn chút lễ vật không?" Tiểu Mễ tốt bụng đề nghị.

Quả nhiên, Bạch Tiểu Thần nghe vậy, vội vàng vỗ cái đầu nhỏ.

"Ta thế mà quên mạng lễ vật cho Vương Tiểu Bàn, thế nhưng một miếng thịt khô cuối cùng đã bị người ăn, ta chỉ có thể đưa đường đậu cho hắn, cũng không biết Vương Tiểu Bàn có thích hay không..."

Tiểu Mễ chạy nhanh tới bên Bạch Tiểu Thần, dùng móng vuốt móc ra từ trong người nó hai bình đan dược.

"Hai bình đan dược này là loại đan dược phụ trợ, có thể tùy tiện ăn, người sau này đừng đưa sai, nếu là loại công hiệu hình (?), sẽ chết người!"

(?) Minh xem mấy bản convert và bản Hán Việt vẫn là "công hiệu hình" nhưng mình không rõ nghĩa lắm nên giữ nguyên.

Đan dược chia làm hai loại, công hiệu hình giống với chữa thương chữa bệnh, hoặc là giúp người đột phá khôi phục chân khí.

Nhưng đan dược này không thể tùy ý sử dụng, nếu như dùng quá nhiều, sẽ nổ tan xác mà chết.

So ra mà nói, loại đan dược phụ trợ chỉ có thể tác dụng một chút lên người trong khi tu luyện, công hiệu cũng không phải rất mạnh.

Loại đan dược này không có nhiều lo lắng như vậy, cũng là lựa chọn tốt nhất cho Tiểu Thần Nhi tặng lễ vật.

Bạch Tiểu Thần nháy nháy mắt: "Tiểu Mễ, người cũng đừng đi theo ta, Vương Tiểu Đồng sợ người."

Nghe thế, Tiểu Mễ ánh mắt ai oán nhìn Bạch Tiểu Thần, dường như đang im lặng lên án hắn trọng sắc khinh bạn.

Nhưng Bạch Tiểu Thần không nhìn nó một chút, bàn tay nhỏ nắm thật chặt hai bình đan dược, rất nhanh đi ra khỏi tòa viện, chỉ để lại Tiểu Mễ ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm phương hướng hắn rời đi...

Vương gia ở ngay bên cạnh cổ trạch, chỉ cách nhau một bức tường, nên Bạch Tiểu Thần ra khỏi cổ trạch liền đi vào trong Vương gia.

Thị vệ Vương gia đối với tiểu gia hòa thường xuyên tìm thiếu gia tiểu thư nhà mình rất là quen thuộc, không ngăn cản mặc kệ để cho hắn đi vào, bất quá Bạch Tiểu Thần vừa vào Vương gia, liền nghe thấy thanh âm của Vương Tiểu Bàn kêu như giết heo.

"Oa! Cha, người đừng đánh nữa! Ta oan uổng!"

Một thân ảnh từ trong nhà lẩn ra như trái bóng, lộn về phía cửa, phía sau hắn còn có một nam tử trung niên mang theo cây gậy, tình cảnh giống như chó đuổi gà.

"Tiểu tử thú! Lão tử còn nghi ngờ không biết cái yếm của muội người ở chỗ nào, thì ra là bị tiểu tử người giấu đi, hôm nay lão tử đánh không chết người, lão tử liền theo họ người!"

Sắc mặt Vương Đức Thu đỏ bừng, hiển nhiên là bị tức không rõ.

"Cha, ta thật sự oan uổng, ta làm sao có thể làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy được?" Thời điểm Vương Tiểu Bàn muốn bỏ trốn thì thấy Bạch Tiểu Thần đứng ở cửa ra vào, nước mắt nước mũi chạy ra phía sau Bạch Tiểu Thần, "Bạch Tiểu Thần, người mau mau cứu ta, cha ta rất thích người, người nói hấn nhất định sẽ nghe."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Truyền thuyết con nhà người ta

Edit: ThienDa

Bạch Tiểu Thần làm bộ mặt nghiêm túc, ngôn từ chính nghĩa: "Vương Tiểu Bàn, bộ dạng này của người là không đúng, người trộm cái yếm của nha hoàn còn chưa tính, ngay cả muội muội người cũng không chịu buông tha sao?"

Vương Tiểu Bàn phát khóc, hấn không có dạng bằng hữu như này a!

"Người nhìn xem Tiểu Thần hiểu chuyện hơn người, người xem lại người đi! Người ngay cả một nửa ta cũng không bằng!" Mặt Vương Đức Thu tràn ngập lửa giận, hấn làm sao mà sinh ra loại nhi tử biến thái như thế?

Tuổi còn nhỏ đã háo sắc như vậy, toàn bộ những nha hoàn của Vương gia đều bị phi lễ, giờ ngay cả muội muội hấn cũng ra tay, đây không phải biến thái thì là gì?

Bất quá lần này, Vương Tiểu Bàn thực sự bị oan uổng, hấn cho dù biến thái, cũng không thể nào ra tay với muội muội, nếu như hấn biết là ai đem cái yếm của muội muội ném vào phòng hấn, hấn nhất định phải đánh chết kẻ đó!

"Vương thúc thúc," Bạch Tiểu Thần rất lễ phép nói một lời tốt, tiện đà nói, "Ta hiện tại tìm Vương Tiểu Bàn và Vương Tiểu Đồng có việc, chờ ta đi người lại đánh hấn được chứ?"

Vừa thấy Bạch Tiểu Thần, gương mặt phẫn nộ của Vương Đức Thu lập tức đầy ý cười, cười tới mức con mắt hí nhỏ lại.

"Tốt tốt tốt," hấn liên tục nói ba tiếng "tốt", cười như hoa, lại phát hiện Vương Tiểu Bàn từ sau lưng Bạch Tiểu Thần đi ra, liền tròn mắt nhìn hấn một cái, "Người học tập Tiểu Thần nhiều một chút! Đừng suốt ngày chỉ nhớ tới nha hoàn xinh đẹp! Nếu còn có lần sau, lão tử đánh gãy chân của người."

Hài tử nhà người ta tốt, không giống tiểu tử nhà mình, thật là muốn đem hấn đang sống làm cho tức chết.

Ánh mắt Vương Tiểu Bàn rất ai oán: "Bạch Tiểu Thần, ta luôn cảm thấy, người mới là nhi tử của cha ta, còn ta là hấn nhặt được."

"Ây..." Bạch Tiểu Thần chớp chớp mắt, "Vẫn là thôi đi, cha người nhìn thấy mỹ nữ liền không đi được đường, ta mới không muốn hấn làm cha."

Vương Tiểu Bàn đột nhiên giống như tìm được tiếng nói chung, mắt nhỏ bị thịt mỡ che lấy bỗng lộ ra ánh sáng.

"Bạch Tiểu Thần, người cũng cảm thấy như vậy? Kỳ thật, ta cũng không muốn người cha này, chỉ bằng... người làm cha ta đi!"

Bạch Tiểu Thần trực tiếp ngốc, hai mắt mở lớn, một bộ mặt rất vô tội.

Đây là có chuyện gì? Hấn bỗng nhiên có một đứa con trai?

"Ca ca."

Một thanh âm non nớt truyền tới, dọa khiến Vương Tiểu Bàn run một cái, trên mặt xấu hổ.

Kia là một nữ oa nhi phần điêu ngọc trác, so đáng người với Vương Tiểu Bàn, nàng rất xinh xắn lạnh lùng, trên gương mặt phần nộn còn mang theo nụ cười.

"Ca ca, người cần thận ta đem chuyện này nói cho cha."

"Ta vừa rồi chỉ đùa một chút, " Vương Tiểu Bàn lúng túng cười, "Người tuyệt đối không được nói cho hần biết, nếu không, ta nhất định sẽ bị đánh chết."

Vương Tiểu Đồng không để ý tới Vương Tiểu Bàn, đôi mắt to nhìn Bạch Tiểu Thần.

"Vương Tiểu Bàn, Vương Tiểu Đồng " Bạch Tiểu Thần nhìn hai bằng hữu mới, có chút lưu luyến nói, "Ta tới là muốn cáo biệt với các người, ta sẽ rời khỏi đây."

"Người muốn đi?" Vương Tiểu Bàn sững sờ, hần kéo tay Bạch Tiểu Thần, bĩu môi, "Chúng ta mới quen nhau có mấy ngày, người nhanh như vậy đã đi?"

Bạch Tiểu Thần khó khăn gật đầu: "Tên đại phôi đản kia muốn tìm ta, mẫu thân để ta quay về, bắt quá người yên tâm, đợi ta trưởng thành, có thực lực bảo vệ mẫu thân, ta sẽ trở lại, các người lúc đó tuyệt đối đừng quên ta."

"Oa!" Vương Tiểu Đồng vừa nghe Bạch Tiểu Thần muốn rời đi, lên tiếng khóc ò lên, nàng vừa nức nở vừa nói, "Tiểu Thần, ta không nỡ bỏ người..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bạch Tiểu Thần thương tâm

Edit: ThiênDa

"Tiểu Đồng, người đừng khóc, ta có mang theo lễ vật cho các người," Bạch Tiểu Thần thấy Vương Tiểu Đồng khóc lớn, nhìn không được liếc sang Vương Tiểu Bàn, trong lòng hần vô cùng khó chịu, nhưng vẫn lấy từ trong ngực lễ vật đã chuẩn bị ra, "Đây là đồ ăn vặt của ta và Tiểu Mễ, lần này cố ý lấy ra cho các người, các người ném thử xem có thích hay không."

"Đây là cái gì?" Vương Tiểu Đồng thấy Bạch Tiểu Thần lấy ra đan dược, chớp chớp mắt, "Oa! Hình như là đường đậu, ta thích nhất đường đậu."

Nàng nhận lấy bình đan dược từ tay Bạch Tiểu Thần, mở nắp đỏ ra một viên bỏ vào miệng.

Vị ngọt vừa vào, miệng có mùi hương thơm ngát.

"Đường đậu này ăn ngon thật, so với của cha mua ngoài chợ còn ngon hơn."

Vương Tiểu Bàn nhìn thấy đồ ăn, hai mắt liền sáng lên, hần nhanh tay đoạt hai bình đan dược trong tay Vương Tiểu Đồng, ừng ực nuốt vào hai viên.

"Đem trả đường đậu cho ta, đó là Tiểu Thần cho ta!"

Vương Tiểu Đồng giận tới khuôn mặt đỏ bừng, gương mặt múa vuốt nhào tới Vương Tiểu Bàn.

Vương Tiểu Bàn tròn mắt nhìn nàng: "Ta không trả, người làm được gì? Không phải người muốn giảm béo sao? Tất cả đường đậu đều cho ta là được, dù sao ta cũng đã béo như vậy, không ngại béo thêm."

Bên kia, hai huynh muội đánh nhau túi bụi vì đường đậu, bên này, Bạch Tiểu Thần càng thương tâm.

Đã nói không bỏ hần mà?

Vì cái gì... bọn họ vì mấy miếng ăn thì đều quên hần rồi?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thần như cũ nhìn hai huynh muội đang đùa giỡn đuổi nhau, cuối cùng chọn im lặng rời đi, đối với những người này mà nói, mỹ thực trước mắt, cái khác đều có thể ném sang một bên.

Cho nên, hần rời đi nhưng vẫn không có người phát hiện...

"Tiểu tử thôi!"

Không lâu sau khi Bạch Tiểu Thần đi khỏi, một tiếng hét từ trong đại sảnh truyền tới.

Chỉ thấy Vương Đức Thu từ trong đại sảnh nhanh bước ra, hần nhìn thấy Vương Tiểu Bàn vừa chạy vừa ăn cái gì đấy, lập tức giận tím mặt, hung hăng vọt tới.

"Có phải ngươi lại khi dễ muội muội ngươi rồi?"

Hần ở trước mặt ngăn Vương Tiểu Bàn, một tay xách hắn lên, hắn vốn định nổi giận, bỗng nhiên thấy bình đan dược trong tay Vương Tiểu Bàn...

"Cha..." Vương Tiểu Bàn ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt Vương Đức Thu ngay sát mình, dọa đến toàn thân hắn lạnh một cái, vừa định biện giải cho mình, chợt bàn tay buông lỏng, bình đan dược liền bị Vương Đức Thu đoạt đi.

Vương Đức Thu đem Vương Tiểu Bàn ném xuống, đem bình đan dược đưa tới chớp mũi khẽ ngửi một chút, nghe thấy mùi hương kia, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, vội vàng đem miệng bình ghé sát vào lòng bàn tay nhẹ nhàng đồ ra.

Một viên đan dược tròn vo thuần theo thân bình trượt xuống, rơi vào lòng bàn tay hắn, màu xanh biếc đập vào mắt làm hắn vui vẻ, ngửi mùi thuốc mê người lại càng thêm kích thích thần kinh của Vương Đức Thu.

"Đây là ai cho ngươi?" Vương Đức Thu hít vào một hơi thật sâu, hỏi.

Vương Tiểu Bàn vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng không dám không trả lời.

"Là lễ vật Bạch Tiểu Thần cho ta cùng Tiểu Đồng, cha, ngươi chẳng lẽ cũng ăn đường đậu?"

"Đường đậu?"

Vương Đức Thu nghĩ tới cảnh Vương Tiểu Bàn đưa đan dược ăn vào, sắc mặt trầm xuống một chút: "Đường đậu này, vừa rồi ngươi ăn mấy viên?"

"Àn..." Vương Tiểu Bàn ngần ngừ, "Khoảng chừng mười viên."

"Mười viên?"

Trong chớp mắt, Vương Đức Thu có cảm giác rạn nứt.

Thời điểm Vương Tiểu Bàn còn không rõ có chuyện gì phát sinh, Vương Đức Thu chợt kéo quần hắn xuống, cầm lấy trường côn hung hăng đánh vào.

"Ta để ngươi xem đan dược như đường đậu! Ta để ngươi đem đan dược hết thảy ăn sạch! Ngươi tên phá của này! Ngươi có biết hay không ăn mấy viên là bao nhiêu bạc? Lão tử hôm nay không đánh chết ngươi, lão tử liền theo họ ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đế Thương tìm tới

Edit: ThienDa

"A-!"

Vương Tiểu Bàn đau quá kêu lên, thân thể mập mạp không ngừng giãy dụa: "Cha, đừng đánh nữa, ngươi đừng đánh nữa. Lúc này Bạch Tiểu Thần cho chúng ta hai bình, ta mới ăn có một bình, còn một bình nữa."

Quả nhiên...

Vương Tiểu Bàn vừa dứt lời, trường côn trong tay Vương Đức Thu dừng lại, hắn buông Vương Tiểu Bàn ra, vút trường côn trong tay đi, nghiêm trang nói: "Ngươi không nói sớm? Làm hại lão tử lãng phí nhiều tinh lực như vậy để đánh ngươi, còn không mau đem đan dược giao ra đây cho ta, ta muốn tịch thu."

Vương Tiểu Bàn uly khuaát sắp khóc, hắn rụt rè sợ hãi từ trong ngực móc ra một bình đan dược khác, vô cùng đánh thương mà đưa cho Vương Đức Thu.

"Lúc này mới không sai."

Vương Đức Thu hừ một tiếng, một tay cầm lấy đan dược, dưới ánh mắt ai oán của Vương Tiểu Bàn mà xoay người rời đi, khuôn mặt nguyên bản còn

nghiêm túc, lúc không có ai chú ý liền cười tới nở hoa.

Đan dược cũng là bạc! Bạc trắng a!

Nếu Tiểu Bàn không ăn nhiều bạc như vậy thì tốt bao nhiêu...

...

Cùng lúc đó.

Lam gia.

An tĩnh tường hòa.

Nữ tử hồng y khuynh thành đứng bên núi giả, dưới ánh mặt trời, nàng đẹp tới kinh thế tuyệt mỹ, không gì sánh kịp.

"Biểu tỷ," Lam Tiểu Vận ở bên cạnh ngồi xuống, tay chống cằm, đôi mắt to chớp chớp, "Ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

"Ừm?" Bạch Nhan nhướn mày nhìn Lam Tiểu Vận.

"Chính là... năm đó ngươi cùng nam nhân kia, có phải là Thương Vương hay không?"

Nàng biết chuyện này đối với nữ tử quá mức xấu hổ, khi hỏi mang chút xoắn xuýt, sợ chạm tới vết thương của Bạch Nhan.

Trong lòng Bạch Nhan run lên, trên mặt lại không đổi sắc: "Vì sao hỏi như vậy?"

"À, ta nghe nói hôm nay tảo triều, Thương Vương ra uy, tuyên bố năm đó hấn trúng dược, ép buộc ngươi! Đồng thời còn nói, nếu có ai nhục mạ ngươi, như vậy hấn sẽ ngàn dặm truy sát, không chết không thôi!" Lam Tiểu Vận càng nói càng hưng phấn, nếu như Đế Thương có thể thú biểu tỷ nhà mình về, biểu tỷ liền có thể hung hăng đâm Bạch gia dưới chân.

Tay Bạch Nhan khẽ vuốt tóc nghe nói như vậy thì ngừng một chút, đáy lòng hiện lên cổ cảm xúc phức tạp.

Sáu năm trước, rõ ràng nàng trúng thuốc Đông y, cưỡng Đế Thương, nhưng Đế Thương vì không để nàng tôn thương, tuyên bố trách nhiệm thuộc về hấn.

Tại sao... hấn lại vì nàng giải vây?

Vén vén chỉ là hấn không có ác cảm với nàng? Như vậy nếu là thế, hấn làm cũng quá nhiều...

"Biểu tỷ, thế nào?" Lam Tiểu Vận thấy Bạch Nhan rơi vào trầm tư, tò mò hỏi.

"Không có gì."

Lông mày Bạch Nhan khẽ cau lại.

Trên thực tế, nàng sau khi rời khỏi Đế Thương đã cảm thấy tâm thần có chút không yên, bây giờ nghe Lam Tiểu Vận nói lời này tâm tình càng thêm phức tạp, luôn cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra.

Bạch Tiểu Thần?

Bạch Tiểu Thần chợt xuất hiện trong đầu Bạch Nhan làm nàng đột nhiên đứng dậy.

"Biểu tỷ, ngươi đi đâu?" Lam Tiểu Vận đi theo.

Nhưng lời của nàng vừa dứt, thân ảnh hồng y đã biến mất thật nhanh trước mặt nàng, để sắc mặt nàng không khỏi ngạc nhiên.

"Không được, biểu tỷ hôm nay có gì không đúng, ta phải tranh thủ báo cho gia gia, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện."

Lam Tiểu Vận cắn môi, giậm chân một cái, thận trọng bò xuống hòn giả sơn, nhanh chóng chạy về phía quán chè...

...

Thời điểm Bạch Nhan đang đi tới cỏ trạch, Đế Thương đã dẫn người bao vây cỏ trạch.

"Vương gia, xin phân phó." Thị vệ cung kính quỳ xuống, chờ lệnh Đế Thương.

Đế Thương mặt mày bá khí, lạnh giọng phân phó: "Các ngươi ở đây chờ bản vương!"

Nói xong, hắn một mình bước vào cổ trạch...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chạy mau! Cha ngươi đến!

Edit: ThiênDa

Ngoài cửa âm thanh thì thầm huyền ảo, ngay cả khi bị đôi huynh muội Vương Tiểu Bàn nặng nề bạn khiến Bạch Tiểu Thần thương tâm, hắn cũng nhìn không được mà nhú mày.

"Tiểu Mễ, bên ngoài nháo chuyện gì? Có phải đại hôn của Bạch Chấn Tường lại tìm tới hay không?"

Bạch!

Một đạo ánh sáng trắng xẹt qua trên trời cao, thân thể nhỏ của Tiểu Bạch Hồ rơi trước người Bạch Tiểu Thần, hắn thở hồng hộc: "Tiểu chủ nhân, chạy mau, cha ngươi đến!"

Cái gì?

Bạch Tiểu Thần cả kinh, trực tiếp từ trên hòn giả sơn lăn xuống dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trở nên trắng bệch: "Tên hỗn đản kia làm cách nào mà phát hiện ra ta?"

"Ngươi trước đừng quan nhiều như vậy, nhanh chóng rời khỏi nơi này! Chủ nhân lúc ấy cho ngươi đan dược ẩn giấu khí tức đâu? Tranh thủ thời gian vào!"

Xong!

Nếu như bị nam nhân kia tìm được, tiểu chủ nhân sẽ bị cướp đi! Đến lúc đó chủ nhân nhất định sẽ đau tới không muốn sống!

Bạch Tiểu Thần cũng luống cuống, đem tất cả đan dược từ trong ngực móc ra, thật vất vả tìm được đan dược cần thiết, lập tức mở nắp đổ một viên ra ăn vào.

"Tiểu Mễ, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ? Coi như ta ăn đan dược này, nếu như bị nam nhân kia nhìn thấy, hắn nhất định sẽ đoán ra thân phận của ta!"

Hắn gấp muốn khóc, nếu như mẫu thân ở đây nhất định sẽ có biện pháp để hắn thoát.

Tiểu Mễ ánh mắt lóe lên, nhìn về phía hồ nước không xa, đáy mắt hiện lên tia tinh quang: "Tiểu chủ nhân, trước mắt ngươi trốn dưới hồ nước, tuyệt đối không được lộ đầu ra, chờ nam nhân kia đi rồi ngươi hãy xuất hiện."

"Được."

Bạch Tiểu Thần nghiêm túc gật đầu, dưới ánh mặt trời thân thể biến thành một con ấu hồ ngân sắc, nhanh chóng nhảy xuống hồ nước cách đó không xa.

Khi thân thể nhỏ nhỏ của hắn biến mất, Tiểu Mễ mới thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc này một đạo thân ảnh vội vã từ ngoài viện đi vào.

Nam nhân tuyệt điểm vô song, phong hoa ngàn vạn, mặt mày hắn đầy trang dương khinh cuồng, bước đi hệt như một trận gió.

Hoa La theo sát phía sau, ánh mắt của nàng ở bên trong quét qua một vòng, lúc không thấy Bạch Tiểu Thần mới thở dài một hơi.

"Vương gia, trong phủ chúng ta thật sự không có người ngươi muốn tìm, ngươi vẫn nên trở về đi."

Không có?

Lông mày Đế Thương giương lên: "Bỏn vương đã tới đây thì không dễ gì mà rời đi!"

Ánh mắt Hoa La càng thêm lo lắng, vừa rồi nàng đã phái người đi thông tri cho chủ tử, cũng không biết chủ tử có về kịp không...

"Vương gia, ngươi thân là một Vương gia nhưng lại tự ý xông vào nhà dân, chẳng phải có chút quá phận hay sao?" Con người Hoa La lạnh xuống một chút, "Huống chi, Phụng Lâu ta cũng không dễ bị khi dễ như vậy!"

Bước chân Đế Thương ngừng lại, uy áp nặng nề từ thân áo bào tím tản ra, thanh âm hân trầm thấp không có một chút nhiệt độ.

"Nếu như mạng của ngươi không phải do Bạch Nhan cứu... chỉ bằng câu nói kia, ngươi liền đã chết!"

Hoa La kinh ngạc hai mắt mở lớn.

Nam nhân này biết mạng của nàng là chủ tử cứu? Chẳng lẽ... Phụng Lâu xuất hiện nội tặc? Tiết lộ quan hệ giữa chủ tử và nàng?

"Meo."

Tiểu Mễ thấy Hoa La không biết sống chết đối chọi Đế Thương, vội vàng kêu lên một tiếng, cũng đem ánh mắt Đế Thương hấp dẫn vào người nó.

"Thân là hậu duệ Bạch Hồ, lại giả vờ như một con mèo yếu đuối, hơn nữa diễn thuần thực như vậy, nhìn qua... Miêu Tộc có lẽ thích hợp với ngươi hơn."

Ách!

Tiểu Mễ thấy mình rất là thất sách.

Nam nhân này nếu là cha của tiểu chủ nhân, khẳng định thân phận không tầm thường, buồn cười là nó lại ở trước mặt hân giả làm mèo.

"Bốn vương cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, tiểu tử kia ở nơi nào!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Âm mưu của Đế Thương

Edit: ThienDa

Đôi con ngươi bá khí của nam nhân đảo qua bốn phía, ở hồ nước cách đó không xa dừng lại một chút.

Cũng là lúc này, Tiểu Mễ lòng khản trương muốn nhảy ra ngoài, cũng may nam nhân chỉ là hơi dừng lại sau đó lại chuyển sang chỗ khác.

"Bị ngươi phát hiện, ta cũng lười diễn," Tiểu Mễ nằm rạp trên đất đuôi lưng một cái, "Bạch Nhan là chủ nhân của ta, thế nhưng nàng cũng không có nhi nữ, ngươi nghĩ muốn tìm người khẳng định không phải là nàng."

Đế Thương lạnh lùng nhìn sang Tiểu Mễ, hân phát tay áo ngồi xuống, thanh âm bá khí bên trong có phần nghiêm nghị.

"Nếu như thế, vậy bốn vương chờ Tiểu Nhan trở về rồi hân nói."

Tâm Tiểu Mễ lộ bộp một chút, có chút bận tâm nhìn hồ nước, nhưng nó sợ Đế Thương nhìn ra cái gì, vội vàng đem tâm mất thu lại.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Đến giữa trưa.

Một thân hồng y phiêu nhiên mà tới, nữ tử khuyết thành như họa từ trên không đáp xuống, liếc mắt liền thấy nam tử lười biếng ở chỗ hoa đào trong đình.

Trong chớp nhoáng này, lòng nàng va chạm kịch liệt.

Thân thể nam nhân nửa dựa lưng vào hòn giả sơn, xung quang hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống, che phủ màu tím trên áo.

Vạt áo hân nửa mở, lồng ngực hơi lộ ra, ngón tay thon dài nắm lấy bình ngọc phi thúy, khẽ ghéech đầu lên, rượu óng ánh từ trong chén ngọc phi thúy chậm rãi rơi vào trong miệng nam nhân.

Tốt một cảnh mỹ nam tử thưởng rượu!

Đoán chừng bất cứ nữ nhân nào nhìn thấy cảnh này đều sẽ rung động, cũng sẽ không thờ ơ...

Đáng tiếc, Bạch Nhan nhìn nam tử yêu tà lười biếng này, trong lòng lại nổi lên một cỗ lửa giận: "Thương Vương thật đúng là đủ tiêu sái, làm sao, rượu của Thương Vương phủ ngươi không đủ cho ngươi uống? Ngươi lại chạy tới địa bàn của ta uống rượu?"

Hoa La trước đó khản trương đứng một bên, từ lúc Bạch Nhan trở về thần sắc mới hòa hoãn lại, từ từ đi tới cạnh nàng.

Ngay cả Tiểu Mễ cũng ngao ô kêu một tiếng, lập tức nhảy vào trong ngực nàng...

"Rốt cuộc ngươi cũng tới?" Đế Thương đưa bình ngọc phi thủy trong tay để lên bàn, gương mặt bá khí rơi trên người Bạch Nhan.

Chỉ là...

Khi hắn trông thấy Tiểu Mễ đang cuộn tròn trong ngực Bạch Nhan, hắn có một loại xúc động muốn đem Tiểu Bạch Hồ chém thành ngàn mảnh!

Bạch Nhan nhẹ vuốt lông Tiểu Mễ, nàng mấy lần muốn hỏi Tiểu Thần Nhi ở đâu, nhưng lại sợ bị Đế Thương nghe được, lời chưa đến miệng đã nhịn xuống.

"Đế Thương!"

Hắn bỗng dừng tay, trong khoảng khắc, một cánh tay duỗi ra phía trước đem thân thể Bạch Nhan dựa lưng vào cây đào.

Thuận tiện, đem Tiểu Bạch Hồ chường mắt ở trong ngực nàng ném ra ngoài.

"Chủ tử!"

Hoa La quá sợ hãi, vừa định đi lên thì Bạch Nhan chặn lại.

"Hoa La, ngươi lui xuống trước đi."

Nghe vậy, Hoa La khẽ giật mình, nàng nhìn Bạch Nhan rồi lại nhìn Đế Thương, cuối cùng nhẹ gật đầu, quay người đi ra ngoài viện.

"Bạch Nhan, ngươi cho rằng ngươi không nói thì ta không biết con chúng ta trốn ở chỗ nào sao?" Đế Thương lạnh lùng cười một tiếng, ngón tay lướt qua môi nữ tử, thấp giọng nói, "Ngươi tin hay không, chỉ cần một câu của bốn vương có thể để hắn đi ra."

Tim Bạch Nhan run lên một cái, quay đầu: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

"Xem ra, ngươi chưa tới phút cuối chưa chịu ngừng! Bốn vương chiều theo ý ngươi!" Nam nhân nhẹ nhàng buông lỏng nữ tử bị hắn chống trên tàng cây, bờ môi mỏng hiện lên một độ cong nguy hiểm, "Nếu như bây giờ ngươi không nguyện ý mang con của chúng ta ra, vậy ta hiện tại sẽ mang ngươi đi! Đòi này, hắn sẽ không thể gặp lại ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Tiểu Thần Nhi bị phát hiện

Edit: ThiênDa

"Ngươi..."

Bạch Nhan giật tím mặt.

Không có ai hơn mẫu thân luôn quan tâm tới nhi tử.

Nhưng nàng thực không nghĩ tới, hắn lại dùng cách này để bức Tiểu Thần Nhi xuất hiện!

Ngay khi trong lòng Bạch Nhan cầu nguyện Tiểu Thần Nhi thời khắc này tuyệt đối đừng xuất hiện thì một đạo thanh âm non nớt của nam tử truyền đến: "Đại phôi đàn, mau buông mẫu thân ta ra!"

Ngón tay Đế Thương đã buông lỏng ra, cũng đúng lúc này Bạch Nhan lấy lại sức lực, nhanh chóng chạy về phía Tiểu Thần Nhi, một tay nàng ôm lấy Bạch Tiểu Thần, gát gao che chở hắn trong ngực.

"Mẫu thân, người không cần sợ, Thần Nhi sẽ bảo vệ người, không ai có thể đem mẫu thân và Thần Nhi tách ra."

Bạch Tiểu Thần giống như tiểu đại nhân vỗ vỗ lưng Bạch Nhan, rõ ràng hắn cũng sợ tới lợi hại nhưng vẫn ra vẻ kiên cường nói.

Lần này, Đế Thương mới có thể nhìn rõ bộ dáng của tiểu nhân nhi trong ngực Bạch Nhan...

Tiểu gia hóa dáng vẻ phần điêu ngọc trác, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, rất là đáng yêu, đôi con ngươi thanh tịnh trong veo giờ phút này tràn đầy vẻ

quạt cường.

Mà lại, tiểu tử này... rõ ràng là một cái phiên bản thu nhỏ của hắn!

Thanh âm Đế Thương trầm thấp, không cách nào diễn tả cảm xúc nơi đáy mắt: "Ngươi gọi là Thần Nhi?"

Bạch Tiểu Thần nhếch lên cái miệng nhỏ: "Ta và ngươi không có quen như vậy, hắn ngươi nên gọi ta là Bạch Tiểu Thần."

Sắc mặt Đế Thương trong nháy mắt lạnh xuống: "Ta là cha ngươi!"

"Ngươi là đại phiêu dân, đã khi dễ mẫu thân, còn muốn tách rời mẫu thân cùng Bảo Bảo, Bảo Bảo không muốn ngươi làm cha."

Bạch Tiểu Thần thù rất dai, nhất là Đế Thương còn muốn tách hắn khỏi Bạch Nhan.

Việc này để hắn làm sao tiếp nhận?

Khóe môi Đế Thương câu lên một đường cong: "Ta không nói như vậy, ngươi sẽ ngoan ngoãn hiện thân sao?"

Bạch Tiểu Thần tròn tròn mắt, lời này của hắn là có ý gì? Đây là thiết kế làm hắn (BTT) xuất hiện sao?

Hắn lập tức ủy khuất khóc: "Mẫu thân, Bảo Bảo không thích hắn, hắn thế mà còn âm hiểm hơn ngươi, cố ý thiết kế Bảo Bảo! Bảo Bảo vẫn cho rằng cha nuôi tương đối tốt hơn."

Cha nuôi?

Đế Thương nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi còn có cha nuôi?"

"Cha nuôi Bảo Bảo ôn nhu lại có tiền, có thể dùng phú khả địch quốc để hình dung."

Bạch Tiểu Thần căn bản không chú ý tới Đế Thương lửa giận muốn phun trào, mặt đầy vẻ kiêu ngạo nói.

Sắc mặt Đế Thương đã đen như đáy nồi: "Bồn vương cái gì thiếu chứ không thiếu bạc! Nói đi, ngươi muốn bao nhiêu, bồn vương đều có thể đưa cho ngươi."

Phú khả địch quốc?

Thì tính sao?

Hắn có là toàn bộ Yêu giới, so ra lại kém một tiểu tử nhân loại hay sao?

Biểu lộ Bạch Tiểu Thần mang chút xoắn xuýt, hắn cắn răng nói: "Khi dễ mẫu thân đều là đại phiêu dân, Bảo Bảo không cần bạc của ngươi."

Bạc so với mẫu thân...

Đương nhiên là mẫu thân vẫn nặng hơn.

"Ta khi dễ nàng lúc nào?"

Hình như vẫn luôn là nữ nhân có gai này đi đâm người khác bị thương mới đúng.

"Ngươi đừng lừa gạt Bảo Bảo, khi ấy Bảo Bảo trốn dưới gầm giường thấy được, ngươi đem bờ môi của mẫu thân cắn tới... Ngô!"

Bạch Tiểu Thần chưa nói xong đã bị Bạch Nhan dùng tay che miệng.

Nàng có chút chột dạ nhìn Đế Thương, lúc này phát hiện... sắc mặt nam nhân so với lúc nãy còn muốn đen hơn mấy phần.

"Thì ra, lúc trước trốn ở dưới gầm giường lại là tiểu tử này?" Khí thế Đế Thương bùng phát, lửa giận ngập trời.

Vừa nghĩ tới khoảng cách với Bạch Tiểu Thần gần như thế lại bị hắn sinh sinh bỏ qua, nội tâm của hắn tràn đầy ảo não.

Nếu không phải thù hạ tra ra Bạch Nhan cùng Phượng Lâu có khúc mắc, vậy hắn tới lúc nào mới có thể nhìn thấy tiểu tử này?

"Ừm, Đế Thương, ta thừa nhận năm đó ta đã làm loạn với ngươi, " Bạch Nhan buông lỏng tiểu gia hỏa trong ngực, cắn răng một cái, dứt khoát thừa nhận tất cả, "Chỉ là Thần Nhi do một tay ta nuôi nấng, hắn giống như mạng của ta, nếu như ngươi muốn giành nhi tử, ta liền liều mạng với ngươi, nhất định sẽ để ngươi hảo hảo mà chịu đựng."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Người yêu ta sao?

Edit: ThienDa

Con người Đế Thương khẽ hít lại, bước hai bước tới chỗ Bạch Nhan.

Bầu không khí bỗng nhiên nặng nề, Bạch Nhan cảm thấy hô hấp của mình sinh ra một cỗ áp bách.

"Hắn là nhi tử của bốn vương, đương nhiên là phải theo bốn vương!" khuôn mặt Đế Thương ngạo nghễ, "Mà người làm ra sự tình không bằng cảm thú với bốn vương, chẳng lẽ người còn muốn rời đi?"

Cả đời này cũng không thể!

Con người Bạch Nhan hơi lạnh xuống: "Người dự định muốn bức bách mẫu tử chúng ta? Nếu đã như vậy... Bạch Nhan ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành! Thà chết cũng không muốn đi cùng người!"

Lời này của nữ tử như là một nắm đấm hung hăng đánh vào lòng Đế Thương.

"Rốt cuộc bốn vương có gì không tốt? Người tại sao ở khắp nơi cự tuyệt bốn vương?"

Nhiều năm qua hắn chưa từng có lúc ăn nói khép nép, nhưng nàng hết lần này tới lần khác toàn thân có gai, tàn nhẫn tuyệt tình!

"Đế Thương, "khỏe" môi Bạch Nhan giương lên, "Vậy ta có thể hỏi người một câu, người yêu ta sao?"

Yêu?

Đế Thương có chút mê man.

Kinh lịch tình cảm của hắn trống rỗng, lúc đó Bạch Nhan cướp đi chính là thân xử nam của hắn...

Nhưng nữ nhân này, đã là lần thứ hai nàng hỏi hắn yêu nàng hay không.

"Trong lòng người không có ta, ta cũng không có người, tại sao còn muốn buộc ta đi cùng người? Chỉ vì ta sinh nhi tử cho người?" Bạch Nhan cười yếu ớt, "Thế nhưng trên đời này nữ nhân có thể sinh con có quá nhiều, ta sẽ không giao mình cho một nam nhân không yêu ta."

"Không, một đời này, người có thể sinh con cho bốn vương chỉ có một mình người!"

Đây là tiên đoán của Yêu giới, hắn cũng là vì tiên đoán này mới đi tới đại lục, đồng thời... ngày đầu tiên đã gặp nàng.

"Bạch Nhan!"

Mắt thấy nữ tử muốn kéo Bạch Tiểu Thần đi, thanh âm trầm thấp của Đế Thương đột nhiên vang lên, để bước chân của Bạch Nhan dừng lại.

Nàng nắm chặt lấy tay Bạch Tiểu Thần, sợ rằng... nam nhân này sẽ đoạt hắn đi!

"Bốn vương cho người thời gian, có thể tạm thời không đem hắn đi, bất quá..." Nam nhân bỗng nhiên lách mình đến trước mặt Bạch Nhan, thân hình cao lớn chắn phía trước, "Người cường gian bốn vương, còn bắt hài tử của bốn vương, thù này, chúng ta tính thế nào? HẢ?"

Một chữ cuối cùng mang theo áp bách nặng nề, cũng làm cho không khí lãnh túc mấy phần.

"Người nghĩ muốn như thế nào?" Bạch Nhan theo bản năng lùi về phía sau hai bước, hỏi.

Mắt phượng nam nhân nắm lại, âm trầm cười nói: "Đương nhiên là... cường - gian - người!"

Bạch Nhan là lần đầu tiên nghe thấy có người nói cường gian nữ nhân lại lý trực khí tràng, cũng không đợi nàng lên tiếng phản đối, nam nhân liền đưa tay vòng qua eo nàng, trong nháy mắt biến mất trong sân.

Bạch Tiểu Thần ngây người.

Thật lâu, hắn mới có một loại xúc động muốn khóc.

Nói là đến cướp hắn đi mà?

Vì cái gì mẩu thân mới bị cướp, còn hấn thì bị bỏ lại?

"Tiểu chủ nhân..."

Tiếng gọi yếu ớt của Tiểu Mễ truyền đến.

"Tiểu Mễ, vừa rồi ngươi đi đâu?" Bạch Tiểu Thần tức giận hỏi.

"Áy..." Trong lúc nhất thời Tiểu Mễ nghẹn lời.

Chẳng lẽ hấn lại nói cho tiểu chủ nhân, mình chỉ là chui vào cái ôm của chủ nhân, liền bị cha hấn tiện tay ném một cái, lại ném xa tới trăm trượng? Thật vất vả mới bỏ lại được?

Loại chuyện mất mặt như vậy, Tiểu Mễ tuyệt đối sẽ không nói ra.

"Ngô, ta mới từ chỗ viện binh qua." Nó đáp qua loa một câu.

"Vậy viện binh đâu?"

"Nga... Ta nửa đường không yên lòng chủ nhân nên vòng trở lại, chủ nhân cùng lão cha ngươi đâu?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Bạch Tiểu Thần rất ủy khuất: "Bại hoại cướp mẩu thân đi, lại vứt bỏ ta."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chỉ có nàng mới có thể tính kế với Đế Thương

#Thông báo: Editor Thiên Dạ sẽ đổi tên thành editor Tiêu Tiêu để trùng với bút danh của mình.

Vốn không định edit nữa để tập trung sáng tác truyện nhưng vì lỡ hớ rồi, với có các bạn đọc giả ủng hộ nên mình sẽ tiếp tục edit bộ này!

Tin vui cho các bạn yêu thích Y Hậu Khuynh Thiên và tác giả Tiêu Thất Gia nhé:))

Edit: Tiêu Tiêu

"..." Tiểu Mễ im lặng, nó làm sao có cảm giác sự việc đã vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ...

...

Trong sương phòng cổ kính, nam nhân giống như đang trừng phạt đem nữ nhân nhét vào tứ trụ trên giường lớn, che thân ép xuống, thanh âm trầm thấp mà hung ác.

"Ngươi lại tiếp tục lừa gạt bản vương?"

Bây giờ chứng cứ vô cùng xác thực, để xem nữ nhân này làm sao giải thích với hấn!

Bạch Nhan cười.

Nụ cười của nàng rất đẹp, diễm tuyệt thiên hạ.

Đột nhiên, nàng vươn tay ôm lấy cổ Đế Thương, đặt lên đôi môi nam nhân.

Đôi môi ấm áp kia để đầu nam nhân oanh một tiếng nổ tung, nhiệt huyết trong thân thể sôi trào, bàn tay của hấn ôm thật chặt eo nhỏ nhắn của nữ tử, đặt một nụ hôn sâu hơn.

"Tiểu Nhan..." Thanh âm nam nhân khô khốc khàn khàn, đôi mắt phượng hẹp dài dấy lên dục vọng, môi hấn buông lỏng môi Bạch Nhan, chuyển qua tai của nàng, "Đây là ngươi tự tìm..."

Lúc này trong lòng hấn chỉ có một ý nghĩ là đem nữ nhân này ăn sạch sẽ, hấn nghiễm nhiên không trông thấy đôi con ngươi thanh minh của nữ tử xẹt qua một đạo lãnh mang.

Môi của nàng tỉnh tế ti mỹ diệu như thế, để hân hôn cỡ nào cũng không đủ...

Chỉ là...

Thời điểm Đế Thương đang hôn bỗng dừng lại chịu đựng, hân mặt mày bá khí, ánh mắt dừng lại khuôn mặt nữ tử chứa ý cười: "Người làm cái gì với bốn vương?"

"Không phải người muốn ngủ với ta sao?" Bạch Nhan thuận thế rời khỏi sự giam cầm của hân, làm đầu tóc nàng rối bời, khoe môi vẫn giương lên nụ cười, "Cho nên ta mới bôi lên môi một lớp độc, vừa vận độc kia có thể làm cho người trong vòng ba tháng không thể có phản ứng."

Sắc mặt Đế Thương đen lại, nhìn môi đỏ của Bạch Nhan, nhất thời miệng đắng lưỡi khô, giọng nói so với lúc trước khàn khàn hơn mấy phần.

"Người tính kế bốn vương?"

Đế Thương hân cả đời này chưa bị người tính đến, vậy mà vẫn bị nằm trên tay nữ nhân này!

"Đây không phải là tính kế, chỉ là tự vệ mà thôi!" Bạch Nhan cong khoe môi: "Ta am hiểu cứu người cũng am hiểu dùng độc, bởi vậy, lần thứ nhất người muốn làm loạn với ta, ta đã chuẩn bị loại độc này, không biết mùi vị như thế nào?"

Trong lòng nam nhân đã xúc động nhưng vì độc được nên thân thể của hân không thể phản ứng, tư vị này, sợ là bất kỳ nam nhân nào cũng không chịu nổi.

"Bạch Nhan!"

Đế Thương nghiêng răng nghiêng lợi: "Người là người thứ nhất... có thể thành công tính kế lên người bốn vương! Cho nên, ý định lúc đó để người sinh mười nhi tử cho bốn vương, bốn vương thu hồi lại!"

Bạch Nhan nhú mày, gia hỏa này có ý định từ bỏ rồi?

Đáng tiếc, nàng quá mơ mộng hảo huyền.

Ý tưởng này vừa dứt, giọng nói tức giận của nam nhân lại lập tức truyền đến.

"Người phải sinh cho bốn vương mười nhi tử, tiếp đó sinh thêm mười nữ nhi!"

Thù mới hận cũ, nhất định hân phải hung hăng trừng phạt nữ nhân này!

Bạch Nhan giờ tay đem màn kéo xuống, tấm màn trắng trong suốt bao quanh thân thể của nàng, cứ như thế ẩn ẩn hiện hiện càng vô cùng mỹ diệu.

"Mỹ nhân nhi," khoe môi Bạch Nhan giương lên, nâng cằm Đế Thương, nụ cười kia tà tứ, thân thể càng thêm dán chặt vào người hân: "Nghĩ muốn trả thù ta? Nhưng không hề dễ như vậy, người vẫn nên từ bỏ đi."

Đế Thương cảm nhận được nhiệt độ của nữ tử, hô hấp của hân nặng nề, hơi thở cũng mang theo luồng hơi cực nóng.

"Bạch Nhan, nếu người cứ tiếp tục trêu chọc bốn vương, bốn vương đây cũng không ngại dùng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Người nhất định gả cho bốn vương

Edit: Tiêu Tiêu

Nụ cười của Bạch Nhan cứng lại một chút, dường như là theo bản năng, thân thể đang gần Đế Thương liên tục lùi về sau hai bước.

"Thời gian ba tháng bốn vương có thể nhìn, chờ ba tháng sau, người như cũ không thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương." Đế Thương bước tới chỗ Bạch Nhan hai bước: "Còn có... Người cho rằng người để bốn vương trúng ám toán của người, bốn vương sẽ không có cách nào bắt người sao?"

Nữ nhân này, vậy mà cho rằng hân trúng ám toán thì không có cách nào động vào nàng, liền cố tình trêu chọc hân?

"Đế Thương, " Bạch Nhan tiếp tục lùi về sau hai bước, "Kỳ thật, ta có cách để người đem ba tháng giảm xuống còn một tháng."

Đế Thương neho mắt phượng: "Điều kiện là gì?"

"Ta không hi vọng để bắt luận kẻ nào biết Thần Nhi là con của ngươi."

Nàng không nghĩ đến sẽ cùng sinh hoạt một nơi với Đế Thương, nếu như để ngoại tổ phụ biết Bạch Tiểu Thần là nhi tử của Đế Thương, khẳng định sẽ khuyên nàng gả cho Đế Thương.

"Vì sao?" Đế Thương nhướn mày: "Bồn vương muốn biết một lý do."

"Ta chỉ là không muốn để người quấy rầy cuộc sống của ta và Thần Nhi, chỉ như thế thôi."

Bạch Nhan dừng một chút, nói.

Ánh mắt Đế Thương một mực tập trung vào Bạch Nhan, khi thấy biểu hiện bình tĩnh của nàng, thì tùy tiện cười một tiếng: "Được, bồn vương đáp ứng ngươi."

Dù sao, chờ sau một tháng, hẳn sẽ tuyên bố với tất cả mọi người... Bạch Tiểu Thần là nhi tử của hắn!

Sáu năm đều chờ được, cũng không thiếu một tháng này!

Bạch Nhan nhẹ nhàng thở ra, xem ra nàng nhất định phải sớm lên kế hoạch trả thù, chờ cho mọi chuyện ở đây kết thúc sẽ lập tức mang theo Thần Nhi rời đi.

"Còn có..." Bạch Nhan hơi mấp máy môi: "Đa tạ."

Đa tạ?

Đế Thương cổ quái liếc nàng một chút, nữ nhân này... cũng sẽ nói lời cảm tạ?

"Lời của ngươi ở tảo triều hôm nay ta đã nghe nói, đa tạ ngươi đã giải vây giúp ta, nhưng mà một ngựa thì một ngựa, ngươi đừng hi vọng ta cảm động mà lấy thân báo đáp."

Đế Thương bá khí cong môi: "Bồn vương không trông cậy vào chuyện này."

"..."

"Ngươi có lấy thân báo đáp hay không liên quan gì đến bồn vương? Không quản ngươi có nguyện ý lấy thân báo đáp hay không, dù sao sớm muộn gì ngươi đều phải gả cho bồn vương."

"..."

Loại nam nhân tự luyện này, quả nhiên là không có ai.

Bạch Nhan luôn cảm thấy, nam nhân này chính là khắc tinh của nàng, chuyên dùng để chọc tức nàng!

"Đế Thương, ta muốn cùng ngươi thỏa thuận ba điều kiện!" Sắc mặt nàng hơi giận dữ.

Đế Thương như cũ nhướn mày: "Nói."

"Thứ nhất, không có ta cho phép, ngươi không được cưỡng ép bắt Tiểu Thần Nhi! Thứ hai, bên trong Lưu Hóa quốc nữ tử ái mộ ngươi rất nhiều, lại thêm thân phận của ngươi tương đối đặc thù, tất nhiên sẽ có tầng tầng lớp lớp nguy hiểm! Nếu như ngươi để những nguy hiểm này làm Thần Nhi bị thương, ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!"

"Thứ ba, không cho phép ngươi cưỡng bức ta!"

"Ngoại trừ điều cuối cùng, cái khác ta đều đáp ứng với ngươi." Đế Thương nâng tay, hung hăng đem nữ tử kéo vào trong ngực, bá đạo cúi người hôn xuống, thật lâu, hắn giương môi, "Bạch Nhan, gặp phải bồn vương, cả đời này của ngươi đều trốn không thoát được."

Lúc này, Đế Thương nghiêm nhiên không biết, gặp phải Bạch Nhan, cả đời hắn mới là bị cướp! Cả đời này, đều chú định luân hãm xuống dưới, không tránh thoát được!

...

Đang lúc hoảng hốt.

Đế Thương đã rời khỏi.

Từ ngoài cửa một nha hoàn cầm bộ y phục đi tới, Bạch Nhan thay đổi y phục xong liền đi ra ngoài.

Cửa mở ra, một khuôn mặt nhỏ vô cùng đáng thương đập vào mắt Bạch Nhan, nhất thời để lòng nàng mềm nhũn.

"Mẫu thân, tên đại phôi đàn (trứng thối lớn) có khi dễ người hay không?" Giọng nói Bạch Tiểu Thần mềm mại, đáng yêu tựa như một cái bánh bao nhỏ rả rích, đôi mắt thiên chân vô tà hơi chớp nhìn Bạch Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Nam Cung Dục tức giận

Edit: Tiêu Tiêu

Gương mặt Bạch Nhan hơi xấu hổ, theo bản năng muốn che đi môi đã đỏ.

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Thần tinh mắt nhìn thấy bờ môi bị rách da của Bạch Nhan, hấn lập tức nổi giận: "Đại phôi đàn kia lại cắn người rồi?"

"Không có việc gì."

Gương mặt Bạch Nhan càng lúc càng xấu hổ.

Nàng phải giải thích như thế nào với Tiểu Thần Nhi?

Trong mắt Bạch Tiểu Thần đầy đau lòng: "Mẫu thân có đau hay không? Thần Nhi hô hô cho người, hô hô liền hết đau."

Thân thể nhỏ nhỏ của Bạch Tiểu Thần trước mặt Bạch Nhan nhón mũi chân, khẽ thổi một luồng hơi nóng, tay nhỏ còn không ngừng vuốt ve bờ môi bị thương của Bạch Nhan.

"Thần Nhi."

Bạch Nhan vươn tay ôm Bạch Tiểu Thần vào trong ngực, rũ mắt khẽ hỏi: "Người có muốn đi gặp ngoại tổ phụ không?"

Con mắt Bạch Tiểu Thần bỗng bừng sáng ngời: "Mẫu thân định để Thần Nhi gặp bọn họ sao?"

"Người đã bị Đế Thương phát hiện, trốn tránh thêm cũng không có ý nghĩa, huống gì..." Bạch Nhan dừng một chút: "Dựa theo tính cách của Đế Thương cũng sẽ không để người khi dễ người."

Tiểu Mễ một bên nhìn không được nhìn Bạch Nhan.

Khi dễ tiểu tổ tông này? Hấn khi dễ người khác còn không kém nhiều sao? Khi nào thì người khác khi dễ hấn?

"Mẫu thân, ta yêu người."

Ba.

Môi nhỏ mềm mại của Bạch Tiểu Thần dán lên khuôn mặt Bạch Nhan, hấn cười ngây ngô đáng yêu: "Mẫu thân, ngoại tổ phụ sẽ giống như cừu cừu thích Tiểu Thần Nhi, đúng không?"

"Ừm."

Bạch Nhan khẽ gật đầu, một tay xoa xoa đầu Bạch Tiểu Thần: "Nhưng mà nhất thời không vội cho người đi gặp ngoại tổ phụ, ta phải suy nghĩ thật kỹ làm sao giới thiệu."

"Được," Bạch Tiểu Thần cao hứng cười, "Thần Nhi muốn báo với cừu cừu tin tức tốt này! Về sau Thần Nhi sẽ không cần phải trốn tránh."

Nhìn bộ dáng tiểu gia hóa kia hưng phấn, trong lòng Bạch Nhan nổi một trận chua xót, có lẽ... ngay từ đầu nàng đã sai.

Ban đầu nàng không để ý đến mong muốn của Bạch Tiểu Thần, mà cứ để hấn tránh phía sau lưng.

"Đề Tiểu Mễ đi với người."

Bạch Nhan cười cười, có Tiểu Mễ ở chung, chỉ ít trong Lưu Hỏa quốc không ai có thể làm Bạch Tiểu Thần bị thương..

Huống gì, nàng đã để Hoa La an bài mấy người đi đến Bạch gia bảo vệ Bạch Tiêu.

...

Phủ Thái tử.

Sau khi Bạch Nhực từ hoàng cung trở về luôn có cảm giác toàn thân ngứa ngáy, nàng phải thỉnh thoảng gãi phía sau lưng.

Loại cảm giác này giống như có hàng vạn con kiến trên thân thể bò tới bò lui, cố tình đập mãi mà không chết.

Àm!

Cửa phòng bị một chân đạp ra, Bạch Nhực kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức trông thấy Thái tử Nam Cung Dực mặt mày xanh lét từ ngoài cổng đi vào.

"Điện hạ?"

Bạch Nhực mau chóng đứng dậy, mấy lần nàng nghĩ muốn gãi thân thể đang ngứa, nhưng vì cố kỵ Nam Cung Dực, cố nén nhịn xuống.

"Bạch Nhực!" Sắc mặt Nam Cung Dực khó coi: "Có phải nguoi để mẫu hậu truyền ý chỉ cho Đế Thương?"

Bạch Nhực sững sờ, hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Nguoi còn dám hỏi bản thái tử xảy ra chuyện gì? Nguoi có biết đức hạnh của Bạch Chi? Thế mà để cho nàng ta làm phi của Đế Thương? Còn để Bạch Nhan làm thiếp? Cũng một phần vì ý chỉ này, làm phụ hoàng giận dữ, phế đi ngôi vị hoàng hậu của mẫu hậu, đồng thời đưa nàng vào lãnh cung, không cho phép bất cứ kẻ nào gặp mặt!"

Nam Cung Dực nắm thật chặt nắm đấm, trên trán nổi lên gân xanh, giọng nói mang theo phần nộ.

Thời điểm Bạch Nhực nghe thấy không cho bất luận kẻ nào gặp hoàng hậu, lòng của nàng chợt hạ xuống.

"Điện hạ, làm sao ta có thể mê hoặc hoàng hậu đi làm chuyện này?" Nàng ta khẽ cắn môi, ủy khuất nói: "Lúc đó ta và mẫu hậu ở trong cung gặp Bạch Nhan, Bạch Nhan tuyên bố vị trí Thái tử phi vốn là của nàng, là ta cướp đi thứ thuộc về nàng, nàng nhất định sẽ tới đoạt lại! Vì thế mẫu hậu mới giận dữ, lại thêm Thương Vương rất có hảo cảm với Bạch Nhan, lúc này mới giúp người thành toàn."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Bạch Nhực thống khổ

Edit: Tiêu Tiêu

"Thật chứ?" Nam Cung Dực nghi hoặc nhìn Bạch Nhực, "Vậy chuyện của Bạch Chi giải thích thế nào? Không có nguoi, mẫu hậu sẽ đưa ra quyết định qua loa như thế sao?"

Bạch Nhực rất ủy khuất, từng giọt nước mắt rơi xuống.

"Lúc đó ta chỉ lấp kín miệng, muốn để mẫu hậu đáp cầu dất mới, cho Bạch Chi và Thương Vương ở chung với nhau một khoảng thời gian, về phần có thể thành hay không, phải xem cảm giác của bọn họ, nhưng ta không nghĩ tới mẫu hậu trực tiếp hạ chỉ..." Bạch Nhực thận trọng kéo ống tay áo Nam Cung Dực: "Điện hạ, là Nhực Nhi không đúng, không nên đề xuất loại yêu cầu vô lý này, xin điện hạ trừng phạt."

Sắc mặt khó coi của Nam Cung Dực hơi tốt lên: "Nếu như chuyện này không liên quan gì đến nguoi, vậy là ta oan uổng nguoi rồi, hiện tại cũng là phụ hoàng nhất thời tức giận, ta lại nghĩ cách khác để hấn bớt giận, mặt khác..."

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bạch Chi đã bị Đế Thương giao cho hình tì, ta sẽ tìm người chuẩn bị một chút để nàng ta ở trong đó không chịu khổ, nguoi nhớ kỹ để cha nguoi tới cửa xin lỗi."

Tâm Bạch Nhực lộp bộp một chút.

Nếu bệ hạ thực sự nguoi giận mà thả hoàng hậu, vậy chuyện nàng xúi giục hoàng hậu không phải sẽ bại lộ sao?

Không được!

Nàng tuyệt đối không thể để hoàng hậu còn sống rời khỏi lãnh cung!

Một luồng sáng lạnh lẽo lóe lên một cái từ đáy mắt rồi biến mất, thời khắc Bạch Nhưộc cúi đầu, đáy mắt chứa sát ý nồng đậm.

Bạch Nhưộc cũng không ngu xuẩn, ngược lại nàng còn rất thông minh, nàng cũng biết qua nhiều năm như vậy dựa vào cái gì mà câu dẫn Thái tử.

Nếu cục diện thực sự bị lộ ra, từ nay về sau, vinh hoa phú quý liền không có duyên với nàng.

Nàng tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện này!

"Điện hạ, đa tạ ngời nguyện ý tin tưởng ta," Bạch Nhưộc từ từ tới gần Nam Cung Dục, nàng ta hơi giương mắt, diêm đạm đáng yêu: "Đáng tiếc, mẫu hậu bị giam vào lãnh cung, Chi Nhi cũng gặp tai ương vào lao ngục, duy chỉ có tỷ tỷ của ta, nàng... được Thương Vương ưu ái."

Nghe thấy cái tên Bạch Nhan, biểu lộ của Nam Cung Dục hơi phức tạp, đáy lòng có chút cảm thán.

Nếu như năm đó không phát sinh chuyện như vậy thì tốt biết bao nhiêu?

Kể từ đó, nữ tử tuyệt điểm vô song không thể trở thành chính phi của hắn, như cũ có thể cho nàng làm thiếp, nhưng hắn nghĩ đến nữ nhân đã bị nam nhân khác làm bản qua, trong lòng hắn không thể không buồn nôn.

"Nhưộc Nhi, ngời sao vậy?"

Thời điểm Nam Cung Dục lấy lại tinh thần, nhìn thấy thân thể Bạch Nhưộc cứng ngắc, bả vai không ngừng run run, thần sắc rất thống khổ.

"Ta..." Bạch Nhưộc khẽ cắn môi: "Ta cũng không biết chuyện gì, sau khi ở trong cung tiếp xúc với tỷ tỷ, lúc trở về toàn thân ta đều ngứa, gãi một cái lại đau dữ dội."

Nam Cung Dục khẽ giật mình, xoẹt một tiếng hắn đem xé y phục của Bạch Nhưộc, lộ ra người đầy vết cào.

Bây giờ da thịt của nữ tử đã không còn tốt như trước, vết thương đầy người khiến Nam Cung Dục rất đau lòng, càng nhiều hơn là phần nộ.

"Là Bạch Nhan làm?"

Hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt tái xanh hời.

Bạch Nhưộc lắc đầu: "Ta cũng không rõ... Mặc dù ở trong cung ta chỉ tiếp xúc với mẫu hậu và tỷ tỷ, nhưng hai người bọn họ đều không giống loại người sẽ làm ra chuyện này."

Hoàng hậu đương nhiên không có khả năng hãm hại nàng, cho nên, chỉ có một khả năng... Bạch Nhan!

"Điện hạ."

Thân thể Bạch Nhưộc như một con rắn giấy dựa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hoa lê dài vữa: "Có phải Nhưộc Nhi thật sự rất khổ."

"Nhưộc Nhi, ngời chờ, hiện tại ta liền cho người đi tìm đan dược sư tới trị liệu, về phần Bạch Nhan... bản thái tử tuyệt đối không bỏ qua!"

Ban đầu mấy ngày nay, nguyên nhân vì yến hội, trong đầu hắn thường xuyên xuất hiện gương mặt của Bạch Nhan, trong lòng càng có chút tiếc hận.

Nhưng hắn không thể ngờ tới, Bạch Nhan có thể làm ra chuyện như vậy đối với nữ tử chân thật thiện lương như Nhưộc Nhi!

Trong lòng hắn hơi cảm thấy may mắn vì năm đó không thú (cưới) Bạch Nhan, dù nàng chưa từng thất thân, nàng ác độc như vậy cũng không xứng làm Thái tử phi!

Nếu không, toàn bộ phủ thái tử, vĩnh viễn đều không có ngày yên bình!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Đây chỉ là bắt đầu

Edit: Tiêu Tiêu

Sau khi Nam Cung Dục rời khỏi, thần sắc trên mặt Bạch Nhưộc lạnh xuống, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, trong mắt tràn đầy hận ý.

"Bạch Nhan! Ngươi mang đến cho ta thống khổ, ta nhất định sẽ hoàn trả ngươi gấp bội!"

Phía trên thân truyền đến đau nhức làm nàng nhin không được đưa tay cào một chút, móng tay thật dài lưu lại trên da thịt tuyết trắng một đầu vết máu, để hận ý trong lòng nàng ta càng sâu.

Kỳ thực không biết, chuyện này... Mới chỉ là bắt đầu thôi...

...

Từ khi Bạch Tiểu Thần rời đi, Bạch Nhan liền suy nghĩ làm thế nào để giới thiệu tiểu gia hỏa này mới không hù ngã ngoại tổ mẫu bọn họ.

Thời điểm nàng còn chưa đưa ra được quyết định, liền trông thấy một thân ảnh áo điểm hồng Hoa La vội vội vàng vàng tới chỗ nàng.

"Chủ tử."

Hoa La mỉm cười, giọng nói mềm mại đáng yêu tới tận xương: "Vừa rồi những người ta phái tới bên Bạch Tiêu công tử đã truyền về một tin tức, nói là... Lũ tiểu công tử đi tìm Bạch Tiêu công tử thì bị những người của Bạch gia phát hiện, cho nên ta muốn đến hỏi chủ tử một chút, có muốn đi một chuyến hay không?"

Đối với an nguy của Bạch Tiểu Thần, Hoa La cũng không lo lắng.

Tiểu gia hỏa kia thông minh cơ linh (cơ trí + linh hoạt), Bạch gia đối đầu với hắn, thua thiệt chỉ có thể là Bạch gia...

Con người Bạch Nhan chìm chìm: "Bạch gia lại muốn làm gì? Hoa La, người ở lại đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở lại."

Nếu nàng đã quyết định đưa Bạch Tiểu Thần ra ngoài, tuyệt đối sẽ không lại đem hắn giấu đi!

Nghĩ tới đây, nàng phát tay áo, một thân hồng y phiêu nhiên mà đi, trong chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của Hoa La...

Phát hiện ra Bạch Tiểu Thần không phải ai khác, mà chính là mẫu thân Vu Dung Vu lão phu nhân.

Nói đến Vu lão phu nhân, trước kia đi theo nữ nhi, sau này đều hưởng phúc.

Hiển nhiên, vài chục năm trước xác thực là thế, ở Bạch gia, địa vị của nàng ai cũng tuân theo, ngay cả con rể mọi chuyện cũng phải dựa vào nàng.

Thế nhưng...

Ngay khi vài ngày trước, sau khi Bạch Nhan trở về, chuyện gì cũng thay đổi.

Đầu tiên là nữ nhi chẳng hiểu ra sao mà nổi điên, hoàng hậu cũng bị biếm vào lãnh cung, lại ngay cả Bạch Chi cũng bị Đế Thương đưa vào hình ti...

Vì thế, Vu lão phu nhân cho rằng Bạch Nhan trở về là mang vận rủi đến, nàng ta dự định đi ngoài thành trong miếu thấp hương bái Phật, đuổi đi vận đen.

Ai ngờ, vừa đốt xong hương bái xong Phật, trên đường hồi phủ lại bắt gặp được một cái bánh bao nhỏ bên Bạch Tiêu.

Nàng vội vàng lệnh cho xe phu ngừng ngựa, đang muốn tìm hiểu hư thực lại bỗng dưng thấy bánh bao nhỏ cầm món đồ chơi làm bằng đường đưa cho Bạch Tiêu, một tiếng cữu cữu để gương mặt băng sương lộ ra nụ cười hệt như gió xuân.

Tay Bạch Tiêu nhẹ xoa đầu Bạch Tiểu Thần, ánh mắt tràn đầy ôn nhu, hắn vừa định mở miệng, đương lúc ngẩng đầu chợt nhìn thấy khuôn mặt của Vu lão phu nhân.

Trong chớp mắt, nụ cười trên mặt Bạch Tiêu biến mất, ánh mắt lạnh như đao, hàn khí nồng đậm.

"Cữu cữu?" Bạch Tiểu Thần chớp chớp đôi mắt to tinh lạng, mắt nhìn theo hướng Bạch Tiêu ngẩng đầu.

Khi hắn nhìn thấy vẻ mặt đầy toan tính của Vu lão phu nhân, đôi mắt to hơi lấp lóe, không biết suy nghĩ cái gì.

Nha hoàn nâng đỡ Vu lão phu nhân đi tới, con người âm hiểm của bà ta đứng trên người bánh bao nhỏ bên Bạch Tiêu, khuôn mặt nhăn nhoe lộ ra vẻ khinh miệt.

"Đưa con hoang này là nhi tử Bạch Nhan?"

Vào lúc Bạch Nhan trở về thì không mang theo tiểu tử này, bọn họ đều nghĩ nàng say thai ngoài ý muốn, không nghĩ tới tiểu tử này thế mà còn sống.

Nếu để cho Bạch Chấn Tường biết si nhục này còn sống, khẳng định sẽ nổi giận lôi đình!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Bán Tiểu Thần Nhi?

Edit: Tiêu Tiêu

Sắc mặt Bạch Tiêu phát lạnh: "Tiểu Thần Nhi là nhi tử của tỷ tỷ ta, không phải con hoang gì! Hi vọng người có thể tôn trọng giúp ta một chút!"

"Một tiểu tử ngay cả cha còn không biết là ai, không phải con hoang thì là gì?" Vu lão phu nhân nhạo báng một tiếng, mặt đầy vẻ khinh thường.

Lửa giận nơi đáy mắt Bạch Tiêu càng sâu, thời điểm hắn muốn nổi giận, một giọng nói mềm mại từ bên cạnh vang lên.

"Cửu cửu, con hoang là cái gì? Trông ra thì có thể ăn sao?" Bạch Tiểu Thần chớp nhẹ hai mắt, thiên chân vô tà hỏi.

Vu lão phu nhân nhìn thấy bộ dáng đần độn của tiểu tử này, trong lòng càng thêm khinh thường: "Con hoang chính là người." "

"Thì ra Thần Nhi là do mẫu thân trồng ra từ dưới đất, " Bạch Tiểu Thần cười đáng yêu nói: "Nhưng mà Thần Nhi thông minh soái khí như vậy, nhất định là dùng hạt giống phẩm chất tốt nhất để trồng lên, không giống như lão bà này, khẳng định là hạt giống hỏng, mới trồng ra dạng con hoang như bà."

Lúc trước trong lòng Bạch Tiêu còn lo lắng Bạch Tiểu Thần sẽ bị những lời kia ảnh hưởng, nhưng khi nghe xong lời nói thiên chân vô tà này, hắn hiện tại nhìn không được bật cười khi khi một tiếng.

"Đúng, Thần Nhi thông minh đáng yêu như thế, nhất định là hạt giống phẩm chất tốt." Bạch Tiêu xoa xoa đầu Bạch Tiểu Thần, trên mặt nở nụ cười.

Ngay cả Tiểu Mễ ghé vào vai Bạch Tiểu Thần nghi ngại cũng phải ngừng đầu nhìn Vu lão phu nhân đang run rẩy một chút, mặt tràn đầy khinh bỉ.

Tiểu chủ tử nhà nó sống năm năm trên đời chưa từng thua thiệt, muốn cùng hắn cãi nhau? Lão thái bà này còn non lắm.

Vu lão phu nhân run run duỗi ngón tay, chỉ vào Bạch Tiểu Thần: "Người một lần một câu con hoang, rốt cuộc có giáo dục hay không, mẫu thân dạy người kiểu gì thế?"

Trong đôi mắt to của Bạch Tiểu Thần hiện lên tia kinh ngạc, ừm khuất nói: "Cửu cửu, Thần Nhi nói sai cái gì sao? Con hoang không phải hạt giống trồng trên đất hoang à? Rõ ràng vừa rồi bà ta nói như vậy."

Biểu cảm của hắn vô cùng đáng thương, để quần chúng xung quanh có hơi không đành lòng, dùng ánh mắt oán trách nhìn Vu lão phu nhân.

Tiểu gia hỏa này mới chỉ là đứa trẻ năm tuổi mà thôi, biết cái gì là con hoang đâu? Những lời này đưa ra từ miệng Vu lão phu nhân, hiện tại lấy đá nện chân mình, cố tình đi trách một đứa trẻ vô tội.

"Ta là bà cố ngoại của ngươi, là ai cho phép ngươi ở trước mặt ta vô lễ như thế!" Ánh mắt Vu lão phu nhân trầm xuống, quát lớn.

Bạch Tiểu Thần rất nghi ngờ nhìn sang Bạch Tiêu: "Cửu cửu, bà ta nói bà ta là bà cố ngoại của ta, vậy người ở Lam gia là gì? Bà ngoại (ngoại tổ mẫu) của mẫu thân không phải chỉ có một người thôi sao?"

Bạch Tiêu nhìn sắc mặt tái xanh của Vu lão phu nhân, thần nhiên nói: "Bà ta không có quan hệ gì với ngươi."

"À" Bạch Tiểu Thần bừng tỉnh đại ngộ: "Thần Nhi đã hiểu, là vì gặp Thần Nhi nhu thuận đáng yêu nên đến nhận thân thích bừa bãi!"

Vu lão phu nhân tức đến nổi bước chân không vững, một tay bà ta gắt gao đè lên nha hoàn sau lưng mới miễn cưỡng chống đỡ được thân thể.

Quả nhiên, tiện nha đầu Bạch Nhan sinh nhi tử, quả thực có đức hạnh y như nàng! Không có chút giáo dục!

So sánh với nhau, đứa con của Nhục Nhi vẫn hiểu chuyện hơn.

"Bất luận thế nào, con rể của ta chính là gia gia ngươi, hôm nay ngươi phải về Bạch gia với ta!" Vu lão phu nhân sầm mặt xuống, lạnh lùng nói.

Mặc dù tiểu tử này không hiểu chuyện, tốt xấu gì cũng có bộ dáng phần điều ngọc trác, có thể nói, trong Lưu Hóa quốc không có đứa trẻ nào có bộ dáng thuận mắt như hắn.

Nếu như đem hắn bán cho Phụng Lâu, bằng bộ dáng này của hắn, lại thêm mấy năm, nhất định có thể trở thành tiểu quan đầu bảng của Phụng Lâu. Không phải gần đây Bạch Chấn Tường muốn đi nạp bọ Phụng Lâu sao? Có lẽ đây là cơ hội tốt.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Bạch Tiểu Thần vào Bạch phủ

Edit: Tiêu Tiêu

Nếu không được, đem tiểu tử này bán cho người làm ***, với dung mạo của hắn, chỉ ít có thể đổi lấy một viên thuốc.

[Tiêu Tiêu: Nhịn không được nên chen một tí, bà này cuồng thuốc tới điên rồi, ai cho bà một ít thuốc điều trị thần kinh đi!!!]

"Cửu cửu."

Bạch Tiểu Thần vừa nghe câu này của Vu lão phu nhân, hắn giống như bị kinh hãi, thân mình sợ hãi rụt rụt: "Lão bà bà này thật đáng sợ, nàng có phải sẽ đem bán Thần Nhi hay không?"

Ánh mắt Bạch Tiêu mềm nhũn: "Tiểu Thần Nhi không cần lo lắng, quan hệ của ngươi và bà ta tám gậy tre đều đánh không tới, bà ta không có tư cách đánh chủ ý lên ngươi."

"Thật sao?" Bạch Tiểu Thần nhú cái mũi nhỏ đáng yêu: "Thế nhưng, lúc còn ở trên đảo, khi đó có một con hồ ly dùng mưu kế cướp đi miếng thịt trong miệng con quạ đen, ánh mắt con hồ ly cũng giống lão bà bà đây toan tính, nhưng Thần Nhi không phải con quạ đen đàn đó mà không nhìn ra được người khác muốn tính kế Thần Nhi."

Sắc mặt Vu lão phu nhân rất khó coi, mấy lần muốn nổi giận, kết quả vẫn là nhịn xuống, gương mặt già nua lộ ra nụ cười miễn cưỡng.

"Lời ta nói, xác thực quá nặng một chút, nhưng làm sao ta có thể đem ngươi đi bán? Tốt xấu gì trong người ngươi vẫn chứa dòng máu của Bạch gia ta."

Vu lão phu nhân mặc dù mang họ Vu nhưng bà luôn xem mình là người Bạch gia, câu này nói ra rất trôi chảy.

"Huống gì, ngươi thực sự không muốn gặp ông ngoại (ngoại tổ phụ) của ngươi sao?"

Ông ngoại?

Bạch Tiểu Thần nhếch miệng, lão gia hóa xấu xa đem nhốt cửu cửu vào từ đường, hắn còn chưa tìm tới tính sổ đâu, bây giờ còn muốn để hắn đi gặp ông ta ư?

"Xem như ngươi không nhận ta là bà cô ngoại, nhưng ông ngoại ngươi vẫn là ông ngoại, ngươi theo mẫu thân tới Lưu Hòa quốc, nếu không gặp ông ngoại một chút, đồn ra ngoài, thanh danh của mẫu thân ngươi sẽ càng ác liệt hơn."

Vu lão phu nhân dự tính, trước đem vật nhỏ này lừa về Bạch gia, đến lúc đó xử lý thế nào còn không phải do bà định đoạt sao?

Chuyện này nếu như ở trên đường cái thì không thể làm được.

"Tiểu Thần Nhi." Bạch Tiêu nhìn về mặt đầy toan tính của Vu lão phu nhân, tâm trầm xuống: "Ta đưa ngươi về với mẫu thân ngươi."

Bạch Tiểu Thần không đi cùng Bạch Tiêu, đôi mắt to ngây thơ chớp chớp, trong mắt một tia sáng âm hiểm lóe lên.

"Được, ta đi gặp ông ngoại."

Hừ!

Lão đầu xấu xa khi dễ mẫu thân, khi dễ cửu cửu! Vậy lần này hắn liền đi chiếu cố ông ta!

Vu lão phu nhân cười có chút đắc ý, chỉ là nụ cười kia không tồn tại được lâu đã bị âm thanh thuyết phục của một đám người cắt đứt.

"Tiểu gia hóa, ngươi tuyệt đối đừng đi cùng bà ta tới Bạch gia, vừa rồi bà ta mắng ngươi là con hoang, sau khi ngươi đi Bạch gia nhất định sẽ bị khi dễ!"

Sáu năm trước, Bạch Nhan không từ mà biệt, Bạch gia truyền ra tin tức nàng cùng người bỏ trốn, lại thêm Vu lão phu nhân ngắt tại chỗ, tất cả mọi người đều cho rằng bà ta có tình cảm sâu nặng với Bạch Nhan, lúc đó mới không chịu nổi sự dả kích này.

Thế nhưng, sau khi qua tảo triều, sớm có người truyền ra tin tức nam nhân cầu thả với Bạch Nhan chính là Thương Vương! Còn là Thương Vương bị người ám hại, bắt dắc dĩ phải ép buộc Bạch Nhan, làm cho nàng châu thai ám kết (mang thai).

Từ lúc đó, lời đồn bỏ trốn của Bạch gia liền không thành lập.

Càng quan trọng hơn là, nếu như Bạch gia tận mắt thấy Bạch Nhan bỏ trốn, vì sao không ngăn cản? Hiển nhiên bọn họ không biết sự tình ở trong đó...

Lại thêm vừa rồi Vu lão phu nhân nhục mạ Bạch Tiểu Thần là con hoang, tức có thể nhìn ra, Vu lão phu nhân này không có tình cảm sâu sắc gì đối với Bạch Nhan như lời đồn đại.

"Các vị thúc thúc thăm thăm, " Bạch Tiểu Thần rất lễ phép với đám người, "Lúc ấy, tại yến hội Lam gia, mẫu thân của ta đã phân rõ giới hạn với Bạch gia, thế mà lão bà bà này còn dây dưa không dứt với ta, nhận bừa thân thích, hơn nữa còn lấy chuyện ta không trở về Bạch gia làm lý do để mẫu thân bị người nhục nhã. Thần Nhi thân là nhi tử của mẫu thân, không cho phép mẫu thân bị người nhục mạ, như vậy, Thần Nhi liền cùng bà ta trở về một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Bạch gia tìm đường chết

Edit: Tiêu Tiêu

Đáy lòng mọi người than nhẹ.

Đúng là đứa bé hiểu chuyện a, cố tình có người ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha! Cho dù mẫu thân hấn phạm sai lầm, nhưng hấn vô tội.

Nhất là một câu thúc thúc thăm thăm, mềm mại, gọi vào tâm khảm của bọn họ, khiến tâm sinh cảm giác không đành lòng.

"Huống gì..." Bạch Tiểu Thần nghịch ngợm cười một tiếng, "Thần Nhi có phụ thân làm chỗ dựa, mới không sợ bà ta."

Vốn dĩ đám người đang cảm thán, nghe lời này lập tức kịp phản ứng.

Đúng vậy a, Đế Thương đã ở trước mặt mọi người tuyên bố Bạch Nhan là nữ nhân của hấn, chẳng phải chứng minh tiểu gia hỏa này là con của hấn?

Vu lão phu nhân muốn động vào nhi tử của Thương Vương, rốt cuộc bà ta đã ăn gan hùm mật gấu gì rồi?

Thế nhưng, đối mặt với ánh mắt thương hại của đám người, Vu lão phu nhân không nghĩ nhiều như thế, bà ta biết rõ, người nắm đó hạ độc Bạch Nhan chính là Nhược Nhi, ngay cả nam nhân cùng Bạch Nhan cầu thả cũng do Bạch Nhược tìm, làm sao lại biến thành Thương Vương?

Bạch Tiểu Thần càng không có khả năng là con của hấn!

"Người tới, đem tiểu công tử về." Vu lão phu nhân nghiêm nghị hạ lệnh.

Bạch Tiểu Thần ngay cả nhìn cũng không nhìn Vu lão phu nhân, tiếp tục nói với đám người quần chúng vậy xem: "Thúc thúc thăm thăm, về sau mẫu thân nhất định sẽ tìm ta, làm phiền các người nói với nàng một tiếng, ta đi Bạch gia ở một tối, buổi sáng ngày mai liền trở về."

Hấn không có ý định ở lâu tại Bạch gia, nếu không... Bạch gia bị hấn chơi cho xong, sau này lại không chơi được nữa.

Nói xong câu này, Bạch Tiểu Thần nắm tay Bạch Tiêu đi về hướng Bạch gia.

Tiểu Mễ nằm sấp trên vai Bạch Tiểu Thần khẽ ngẩng đầu, mắt nhìn phía sau Vu lão phu nhân, đáy mắt xuất hiện một tia thương hại.

Thật sự nó không rõ, lão yêu bà này làm sao lại nghĩ không thông, ngại thời gian này chưa đủ oanh oanh liệt liệt, muốn mời tiểu tổ tông này về?

...

Đợi tới lúc Bạch Nhan chạy đến, Bạch Tiểu Thần đã rời khỏi, sau khi người xung quanh ngơ ngác một lát thì một câu nói ra chuyện này xong, con người nàng khẽ nheo lại.

"Bạch cô nương, con của người bị Vu lão phu nhân mang đi, khẳng định sẽ bị bà ta khi dễ, người vẫn nên đến đưa hấn về đi."

Một người quần chúng hào tâm nói.

Bạch Nhan ngoắc ngoắc khóe môi, nhàn nhạt đáp: "Ta đã biết."

Nếu Tiểu Thần Nhi không muốn, không ai có thể cưỡng bách hấn, chắc chắn tiểu gia hỏa này gốc ở Lư Hòa quốc nên quá chán, vì thế, hấn muốn đi Bạch gia gây chuyện!

Hấn đã muốn chơi, mặc kệ hấn thì có sao?

Còn nữa, đây là Bạch gia tự mình đưa tới cửa, chẳng trách ai.

Chuyện phong ba trên đường cũng không có người ngăn cản, ngược lại còn qua không ít người truyền đi, truyền tới tai Đế Thương.

Thời điểm hần đang nghe Vu lão phu nhân vũ nhục Bạch Tiểu Thần là con hoang, sắc mặt hần trầm xuống, khuôn mặt âm lãnh: "Truyền lời tới hình tư để bọn họ tăng hình phạt cho Bạch Chi! Nếu hỏi nguyên nhân... liền nói cho nàng ta biết người Vu gia đã nói lời không nên nói."

Đắc tội người không nên đắc tội!

"Vâng, vương gia."

Thị vệ rất cung kính nói: "Thế nhưng, Bạch tiểu công tử..."

Hần không rõ vì sao vương gia phải đối xử đặc biệt với nhi tử của Bạch Nhan như vậy, chỉ vì theo đuổi Bạch Nhan ư?

"Dẫn hồ vào nhà, tự mình chuốc lấy cực khổ!"

Dẫn hồ vào nhà? Có ý gì?

"Chuyện Tiểu Thần Nhi vào Bạch gia không cần quản nhiều, hần không có khả năng ăn thiệt thòi."

Nhưng mà, thế không có nghĩa hần sẽ chịu đựng việc có người khi dễ con của hần...

"Tuân lệnh."

Thị vệ cung kính chấp tay rồi lui ra ngoài.

Sau khi hần rời khỏi, Đế Thương mặt không biểu tình nhìn hồ nước cách đó không xa, khóe môi câu lên độ cong lạnh lẽo.

"Bạch gia..."

Thật đúng là thích tìm đường chết!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Hùng hải tử

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch phủ.

Bạch Tiểu Thần ôm trong ngực một con tiểu Bạch Hồ, im lặng đi sau lưng nha hoàn.

Nửa ngày, nha hoàn dừng lại, chỉ vào kho củi phía trước nói: "Nơi này chính là chỗ ở hôm nay của ngươi."

Kho củi?

Bạch Tiêu vì không yên lòng nên đi theo Bạch Tiểu Thần, vừa nhìn một cái bắt gặp nha hoàn lạnh lùng đi vào kho củi, dung nhan tuấn mỹ lập tức bị bao phủ bởi vẻ lạnh lẽo.

"Thần Nhi không chỉ là con của tỷ tỷ mà còn là cháu trai của ta!" Hần cong khóe môi cười lạnh: "Là ai cho phép ngươi an bài hần ở kho củi?"

Nha hoàn khẽ cắn môi: "Đây là lão phu nhân an bài."

"Lão phu nhân?" Bạch Tiêu lạnh lùng cười một tiếng: "Bà ta thì tính là lão phu nhân gì chứ? Chỉ là một ngoại nhân thôi cũng có quyền làm chủ việc của Bạch gia?"

Dưới cổ áp bách của Bạch Tiêu, nha hoàn không dám nói lời nào. Tuy nói lão phu nhân là một ngoại nhân, nhưng gia chủ làm việc đều dựa vào bà, lời lão phu nhân nói ai dám không tuân theo?

"Thiếu gia, thỉnh ngươi đừng làm khó nô tỳ, nếu không, gia chủ trở về..."

"Cút!"

Bạch Tiêu quát lớn một tiếng: "Quay về nói cho bà ta, Thần Nhi sẽ tự ta an bài, không cần một ngoại nhân xen vào việc của người khác."

Sau khi dứt lời, Bạch Tiêu cũng không nhìn nha hoàn một chút nào, hẩn cúi người ôm lấy bánh bao nhỏ trước mặt, giọng nói ôn hòa, ánh mắt dịu dàng.

"Thần Nhi, đêm nay ngươi ngủ cùng ta, ngày mai ta đưa ngươi qua bên kia với tỷ tỷ."

"Cửu cửu, bên cạnh hẩn là có nhà kẻ đứng không, " ánh mắt Bạch Tiêu Thần lấp lóe mấy lần, thiên chân vô tà nói, "Thần Nhi ở nhà kẻ là được rồi, mặt khác, bất luận hôm nay có phát sinh chuyện gì, cửu cửu cũng đừng tới đây, xem như không có chuyện gì xảy ra."

Bạch Tiêu bắt ngờ, con ngươi hạ xuống, đối mặt với đôi mắt đen lam tâm hẩn chấn một chút, trầm ngâm nói: "Được, cửu cửu nghe ngươi."

Tiểu gia hỏa này, hoàn toàn không giống như đứa trẻ năm tuổi, thành thực đến mức đôi khi người trưởng thành cũng phải thẹn không bằng.

"Tiểu Mễ, chúng ta đi."

Bạch Tiểu Thần cười rất đáng yêu, con ngươi giống như biết phát sáng, ánh mắt hẩn tương tự như Đế Thương, đều là đôi mắt hồ ly xảo trá.

...

Lúc này, trong đông sương phòng, Vu Dung nảy lên một tiếng, sắc mặt khó xử: "Nương, tại sao ngươi lại mang thẳng nhãi ranh kia về?"

Nhi tử Bạch Nhan lại không có sinh non, mà lại... còn là một hùng hài tử không hiểu chuyện, ngay cả Tôn lão cũng không biết, đứa trẻ như vậy sau này làm gì có tiền đồ?

"Năm đó ta không thể bán Bạch Nhan, vậy bây giờ, ta liền đem con của nàng bán đi!"

Đáy mắt Vu lão phu nhân xẹt qua tia âm lãnh, vừa nghĩ đến sáu năm trước do tiện nhân Bạch Nhan kia hại bà tổn thất một viên đan dược, lòng của bà ta liền co rút lại.

Vu Dung hơi kinh ngạc, xoắn xuýt nói: "Nương, sở dĩ chúng ta có thể bán Bạch Nhan là vì Bạch Chấn Tường không có ở nhà, xem như Bạch Chấn Tường bắt công với chúng ta, chúng ta cũng không thể bán đi cốt nhục của hẩn, cho nên, ngươi muốn bán thẳng nhãi kia chỉ sợ rất khó."

Trên thực tế, lúc trước khi Lam Nguyệt còn sống, Bạch Chấn Tường đối xử với nữ nhi này rất tốt.

Dù cho có một khoảng thời gian Vu Dung làm đương gia chủ mẫu, Bạch Chấn Tường cũng không làm ra việc gì gây tổn thương cho Bạch Nhan.

Chỉ tiếc, mẫu nữ Vu Dung vì muốn cho Bạch Nhan xuống nước, ở trước mặt Bạch Chấn Tường buông lời gièm pha, lại thêm Bạch Nhan đòi trước không lục đục với nhau, không cách nào thắng được mẫu nữ Vu Dung, lúc đó mới khiến Bạch Chấn Tường càng ngày càng thất vọng với nữ nhi này."

Thất vọng đến cuối cùng, tự nhiên sẽ không còn tình cảm.

Nhưng không có tình cảm sẽ có nghĩa là Bạch Chấn Tường vì một viên đan dược mà bán đi nữ nhi, trừ khi cho hẩn đầy đủ lợi ích, có lẽ hẩn sẽ đồng ý...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Sở nương

Edit: Tiêu Tiêu

"Ngu xuẩn!" Vu lão phu nhân tức giận quát lớn: "Bạch Chấn Tường muốn nịnh bợ Phụng Lâu, nếu có thể dùng Bạch Tiểu Thần khai thông quan hệ với Phụng Lâu, ngươi cho rằng Bạch Chấn Tường có thể trách móc nặng lời với ngươi sao? Bây giờ thừa dịp Bạch Chấn Tường không ở đây, ngươi lập tức đi lừa gạt tiểu tử kia, để hẩn theo chúng ta tới Phụng Lâu."

"Nếu như thật sự không được..." ánh mắt Vu lão phu nhân xuất hiện tia hung ác: "Chúng ta chỉ có thể mạnh bạo."

"Mạnh bạo?" Vu Dung khẽ giật mình, lông mày nhíu một cái: "Thế nhưng, nương, chúng ta không biết Phụng Lâu có nhận tiểu tử kia hay không, như vậy đi, trước hết ta cho người họa một bức vẽ đưa đi Phụng Lâu, nếu như Phụng Lâu coi trọng thì để người Phụng Lâu tự mình đến mang hẩn đi."

Lúc đó, chuyện này không liên quan gì tới các nàng, dù cho Bạch Nhan tìm thấy cũng không thể tính lên đầu bọn họ.

Có bản lĩnh, nàng đánh vào Phụng Lâu tìm nhĩ tử đi.

Nhưng nàng dám sao?

"Voi tướng mạo của tiểu tử này, nhất định Phụng Lâu sẽ đồng ý."

Dù sao, tiểu tử này vẫn là huyết mạch của Bạch gia, bà muốn bán hán, hán cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận!

"Nương, " Vu Dung cười cười, "Khoảng thời gian trước ta ngẫu nhiên gặp được một người, người đoán xem người đó là ai?"

Nói đến đây, Vu Dung dừng lại, tiếp tục nói: "Nàng là người Phụng Lâu, cho dù chỉ là một tú bà của Phụng Lâu, nhưng ít ra cũng có quan hệ cùng Phụng Lâu, ta dự định trước hết đi một chuyến tìm nàng ta, nếu nàng đồng ý, chuyện này liền thành công."

Thực chất, sở dĩ nàng ta dám trắng trợn làm như thế còn có một nguyên nhân.

Phụng Lâu sẽ không vì bất cứ điều gì mà bán đứng cổ chủ, nàng không cần lo bị Bạch Nhan biết.

Huống gì, Bạch Nhan có biết thì đã sao? Voi thực lực của nàng, có thể chống lại Bạch gia sao?

Mất Vu lão phu nhân sáng lên: "Người lập tức đi tìm vị tú bà kia! Đợi sau khi chuyện này thành công, Bạch Chấn Tường nhất định sẽ cảm kích ngươi!"

Dùng nhĩ tử của Bạch Nhan tiếp cận người Phụng Lâu!

Vu Dung dứt khoát không nói thêm gì nữa, sau khi cài trang xong liền đi ra ngoài.

Cách đây không lâu, chuyện nàng ta ở trước mặt mọi người thoát y đã lan truyền ra toàn bộ Lưu Hòa quốc, lần này nàng ta ra ngoài phải cố ý bịt kín mặt, sợ những người kia chú ý tới nàng ta.

...

Phố phía tây Lưu Hòa quốc, say rượu đèn mê, một đám nữ tử son phấn nồng nặc đứng bên ngoài vẫy tay đón khách.

Trong phố phía tây, đặc thù nhất chính là Phụng Lâu.

Bình thường thanh lâu chỉ tiếp đãi nam khách, duy chỉ có Phụng Lâu nam nữ đều nghiêng đón.

Dù vậy, nữ nhân so với nam nhân vẫn có chút lòng tự tôn, căn bản không có nữ nhân bước vào loại địa phương này.

Bởi vậy, khi mọi người trông thấy Vu Dung đi vào đại đường, ánh mắt đều toát lên vẻ kinh ngạc.

"A, vị phu nhân này đến tìm kích thích ư?" Một nữ tử trang điểm lộng lẫy như hoa hồ điệp nhanh nhẹn đi tới, nét mặt nàng tươi cười như hoa, trong mắt chứa ý mập mờ: "Phụng Lâu chúng ta cái gì cũng có, nhất là mấy ngày trước vừa đưa tới mấy tiểu quan, quả thực cơ thể kiều diễm dễ dàng ngã, ngay cả việc đều là nhất lưu, không biết vị phu nhân này có hứng thú gì?"

Vu Dung nhướng mày, đáy mắt toàn là chán ghét, nàng tận lực thấp giọng, nói: "Sở nương, là ta, ta tới tìm ngươi là có chuyện muốn ngươi hỗ trợ."

Sở nương kinh ngạc nhìn phu nhân che mặt trước mặt: "Là ngươi?"

"Chúng ta đi vào nói chuyện được không?"

Giọng nói của Vu Dung rất thấp, con mắt cảnh giác bốn phía, hỏi.

Ánh mắt Sở nương lóe lên ý cười, yêu mị cười một tiếng: "Được, ngươi vào cùng ta."

Nghe vậy, Vu Dung nhẹ nhàng thờ ra.

Nàng nhất định phải mượn cơ hội này nịnh bợ những trưởng lão hộ pháp của Phụng Lâu!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Ta là bà ngoại của hán

Edit: Tiêu Tiêu

Trong ghé lò, một cỗ mùi hương thơm lưu động.

Người thấy mùi này, trong lòng Vu Dung rất không thoải mái, nàng ta đi thẳng vào vấn đề nói: "Trong tay ta có một đứa trẻ bộ dáng rất đoan chính, so với tiên đồng trên trời càng thuận mắt hơn, ta có thể đem bán cho Phụng Lâu các người."

Sở nương hơi nhú mày.

Thân nhân Bạch gia không phải chỉ có một hoàng trưởng tôn là trẻ nhỏ sao? Chẳng lẽ nàng gan to bằng trời muốn bán con cháu hoàng thất?

"Bạch phu nhân, theo ta được biết, đứa nhỏ Bạch gia chỉ có một là nhi tử của Thái tử phi, các người muốn đem hoàng trưởng tôn bán cho Phụng Lâu chúng ta?"

"Không." Vu Dung vội vàng lắc đầu, "Ta có một đứa cháu ngoại, hần là nhi tử của Bạch Nhan, ở chỗ ta có chân dung của hần, người có thể xem qua một chút."

Nói xong, Vu Dung đem bức chân dung mở ra đặt trước mặt Sở nương.

Nhìn khuôn mặt trong bức họa, trên mặt Sở nương cười, nhưng đáy mắt chỉ toàn vẻ lạnh lẽo.

"Bạch phu nhân, ta nghe nói mẫu thân của Bạch Nhan là Lam Nguyệt, từ lúc đó người đã không được tính là bà ngoại của đứa nhỏ này, vậy người lấy quyền gì quản sống chết của hần?"

Vu Dung này quả nhiên gan to bằng trời! Ngay cả con của chủ tử nhà mình cũng dám bán?

Nhưng nàng ta bán cho ai không bán, cố tình đem bán cho Phụng Lâu bọn họ?

"Sở nương, người đây cũng không biết, " Vu Dung mỉm cười, "Mẫu thân Bạch Nhan chết sớm, vậy ta chính là mẫu thân của nàng, ta muốn bán cháu ngoại của mình, chuyện này cũng là lẽ đương nhiên. Bộ dáng của đứa nhỏ này người cũng nhìn thấy, tuyệt đối là vạn dặm đào một, nếu người không hài lòng, vậy thì mang tới cả Bạch Nhan, mà ta chỉ có một điều kiện!"

"Ta muốn gặp lâu chủ Phụng Lâu, hoặc là một trưởng lão hộ pháp cũng được!"

Đây mới là mục đích dự tính khi nàng muốn bán Bạch Tiểu Thần.

"Phụng Lâu chúng ta có quy định, bất cứ người nào muốn bán thân nhất định phải là bản thân người đó đồng ý, nếu không, Phụng Lâu chúng ta sẽ không nhận bất kỳ người nào, " Sở nương chậm rãi đứng lên, "Cho nên, người vẫn nên rời khỏi đây đi, ta không thể vì người mà phá đi quy củ."

"Sở nương."

Vu Dung lập tức đứng dậy, ánh mắt mang theo lo lắng: "Tình hình đứa nhỏ này quá buồn bình, trừ khi người Phụng Lâu các người ra tay, nếu không..."

"Người tới, tiễn khách!"

Ném xuống câu này xong, Sở nương không tiếp tục để ý Vu Dung, bước nhanh ra khỏi Phụng Lâu.

Sau khi ra khỏi Phụng Lâu, Sở nương nhìn phía sau lưng, thấy không có người đi theo mình, lập tức đi về hướng cổ trạch.

Vận khí của Sở nương xem như thật tốt, nàng vừa tới cổ trạch thì bắt gặp Hoa La đi ra ngoài, nàng vội vàng ổn định bước chân, chấp quyền cung kính: "Tham kiến Lâu chủ."

Trông thấy Sở nương tới, lòng mày Hoa La giương nhẹ: "Người đến tìm ta?"

"Lâu chủ, vừa rồi Vu Dung tới, với lại... còn mang theo chân dung của tiểu chủ tử."

Trong một cái chớp mắt, sắc mặt Hoa La lạnh xuống: "Sau đó?"

"Nàng lấy yêu cầu gặp lâu chủ, nói muốn đem tiểu chủ tử bán cho Phụng Lâu chúng ta."

Đem Bạch Tiểu Thần bán cho Phụng Lâu?

Trong nụ cười nghiêng nước nghiêng thành đầy vẻ giễu cợt, khóe môi hơi giương lên, câu lên một vòng châm chọc.

"Lấy tài trí và sự thông minh của tiểu chủ tử, Bạch gia đừng nghĩ đến chuyện có ý đồ với hần! Người tiếp tục tiếp cận Vu Dung! Có chuyện gì lập tức báo lại cho ta!"

Sở nương ngăn người, nàng ủy khuất phớt miệng nhỏ: "Lâu chủ, nhiệm vụ này khi nào mới có thể kết thúc, mỗi ngày để ta với nữ nhân buồn nôn kia qua

lại, sớm muộn gì ta cũng sẽ nổi điên!"

Sau khi tiếp cận được Vu Dung, Vu Dung nắm lần bảy lượt cầu nàng cho gặp lâu chủ, cuối cùng nàng phải lấy một câu ở Phụng Lâu có thân phận thấp, không có quyền gặp mặt Lâu chủ mới ngăn được si tâm vọng tưởng của nàng ta...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Giết người phóng hỏa (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Đợi đến thời điểm chủ tử diệt Bạch gia, ngươi liền có thể nghỉ ngơi."

Diệt Bạch gia?

Sở nương bấu môi, vậy thì muốn chờ đến bao giờ?

"Sở nương cáo lui."

Sở nương biết tính tình của Hoa La, nàng đã nói thì không rút lời, mình cho dù không chịu cũng chỉ có thể tiếp tục tiếp cận nữ nhân kia.

...

Cùng lúc đó, sau khi Vu Dung gặp được Sở nương, khuôn mặt tràn đầy lo âu về Bạch phủ.

Nàng khẽ cắn bờ môi, một đạo tia sáng âm hàn lóe lên trong mắt rồi biến mất, chân bước nhanh về phía nhà kẻ Đồng viện.

Trong phòng.

Bạch Tiểu Thần đang chọc Tiểu Mễ, bỗng nhiên, hắn nghe thấy bước chân vội vã từ ngoài cửa đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu giương lên nụ cười xán lạn.

"Tiểu Mễ, bà ta tới."

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, từ ngoài cửa Vu Dung một thân y phục hoa lệ quý phái đi đến, trên mặt tận lực tươi cười: "Ngươi chính là Thần Nhi? Ta là bà ngoại của ngươi đây?"

"Thật vậy chăng?" Bạch Tiểu Thần từ dưới đất bò dậy, mắt to nhấp nháy nhấp nháy, "Thần Nhi cũng có bà ngoại?"

Nhìn thấy bộ dáng thiên chân vô tà của bánh bao nhỏ, đáy mắt Vu Dung hiện lên một tia khinh bỉ.

Bất quá chỉ là một đứa trẻ bình thường mà thôi, không biết nương làm sao lại tức giận.

"Thật, " Vu Dung ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Năm đó lúc mà mẫu thân ngươi còn ở, bà ngoại thương nàng nhất, đáng tiếc là mẫu thân ngươi quá bất hiếu, làm ra chuyện bại hoại đạo đức, đáng thương ta mỗi ngày đều lo lắng cho nàng."

Bạch Tiểu Thần cười càng thêm ngây thơ: "Thế nhưng, mẫu thân nói cho Thần Nhi, bà ngoại đã chết sớm, người ở Bạch gia chính là một lão yêu bà, không biết ngươi có phải lão yêu bà đó hay không?"

Trong khoảnh khắc, nụ cười trên mặt Vu Dung cứng đờ, lửa giận ngập trời, hận không thể một tay chụp chết tiểu súc sinh này!

Thế nhưng, nghĩ đến mục đích tới đây, Vu Dung cố nén tức giận trong lòng, giọng cười nói: "Có lẽ ngươi nhớ nhầm, người mẫu thân ngươi nói chính là ta, ta là bà ngoại của ngươi, còn người đã chết kia mới là lão yêu bà chuyên đi quyến rũ nam nhân!"

Cho dù Lam Nguyệt đã chết, Vu Dung vẫn hận nàng tới tận xương tủy, nếu không phải vì tiện nhân kia, nàng ta cũng không làm thiếp nhiều năm!

"Vậy ngươi tới chỗ này có mang đường đậu cho Thần Nhi không?" Bạch Tiểu Thần nâng đôi mắt to ngập nước, giọng nói mềm mại.

Quả nhiên là trẻ con!

Vu Dung cười châm chọc một tiếng, lại móc từ trong túi ra một thanh đường đậu, trên mặt mang nụ cười, đáy mắt một mảnh âm hiểm.

"Thần Nhi, những đường đậu này là biểu ca ngươi thích ăn nhất, biểu ca ngươi đường đường là hoàng trưởng tôn, nhận hết ngàn vạn sủng ái..."

Lời nàng ta còn chưa nói hết, Bạch Tiểu Thần đã nắm lên một viên đường đậu bỏ vào trong miệng, nhưng hắn còn chưa cắn một miếng liền "phì" một cái phun ra, tay nhỏ chống nạnh, tức giận nói.

"Đường đậu khó ăn như vậy, ngay cả tiểu Mễ nhà ta cũng không ăn, ngươi còn dám đưa cho ta ăn! Mẫu thân nói không sai, ngươi chính là một lão yêu bà!"

Sắc mặt Vu Dung chuyển từ xanh sang trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh, hung tợn cắn răng: "Thật không hổ là nhi tử của tiểu tiện nhân Bạch Nhan, khó trách nương của ta bị ngươi làm tức gần chết, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không có! Nếu Bạch Nhan đã không dạy nhi tử, vậy ta trực tiếp giao ngươi cho người Phụng Lâu, bọn họ sẽ quản giáo ngươi thật tốt!"

Lúc đó, ngay cả sống chết ngươi cũng không thể quản!

Vu Dung đã xóc ra bộ mặt thật, Bạch Tiểu Thần cũng lười ngại trang: "Rốt cuộc ngươi thế nào mà nghĩ không thông? Muốn đem Bảo Bảo bán cho Phụng Lâu?"

Tiểu Mễ một bên liếm móng vuốt hơi gật đầu đồng tình, nữ nhân này làm sao lại nghĩ không thông, muốn đem tiểu chủ tử bán cho Phụng Lâu?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Giết người phóng hỏa (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Bạch Tiểu Thần!"

Vu Dung nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi thân là người Bạch gia, nên vì lợi ích của Bạch gia chúng ta, hiện tại ông ngoại ngươi muốn nịnh bợ Phụng Lâu, ngươi nhất định phải tự nguyện tới Phụng Lâu!"

"Mẫu thân nói, cả nhà Bạch gia đều là bọn buôn người, lúc đầu Bảo Bảo còn chưa tin, bây giờ ta đã tin, " Bạch Tiểu Thần vẫn thiên chân vô tà, "Nhưng mà mẫu thân có nói Bảo Bảo nên giúp người khác vui vẻ, cho nên Bảo Bảo có thể nhắc nhở ngươi một câu, ngươi còn một đứa cháu ngoại, ngươi có thể mang hắn đi bán."

Biểu lộ của hắn rất kiêu ngạo, tựa hồ là đang chờ Vu Dung khích lệ hắn.

Nhưng Vu Dung đã bị hắn làm cho tức tới phát điên.

Quả nhiên có mẫu tất có tử!

Sáu năm trước, Bạch Nhan cũng nói với nàng ta, muốn bán có thể bán Chi Nhi cùng Nhược Nhi?

Nàng cũng không nhìn thân phận của mình, có thể cùng Nhược Nhi các nàng so sánh ư?

"Bạch Tiểu Thần, ta cho ngươi biết, ta thân là bà ngoại của ngươi, có quyền quyết định sống chết của ngươi!" Vu Dung cao ngạo hất cằm "Huống gì, Lân Nhi nhà ta thân là hoàng trưởng tôn, chẳng những lúc chào đời trên trời rơi xuống dĩ tượng vạn thú triều tông, mà ngày sau còn muốn thống nhất thiên hạ! Chỉ bằng cái loại tiểu tạp chủng như ngươi cũng có thể so sánh với Lân Nhi? Ngươi xứng sao?"

Đôi mắt Bạch Tiểu Thần phát lạnh, hắn hận nhất là có người mắng hắn là tiểu tạp chủng.

"Tiểu Mễ, cào bà ta cho bản Bảo Bảo!"

Meo!

Thân thể Tiểu Mễ hóa thành một đạo vòng cung, lập tức vọt tới trước mặt Vu Dung, móng vuốt bén nhọn cắt qua ngực nàng, ngay lập tức cả y phục đã nhiễm máu đỏ tươi.

Vu Dung đau hô lên một tiếng, lửa giận ngập trời: "Tiểu miêu chết tiệt, cắt cho ta!"

Một tay nàng ta đánh về phía Tiểu Mễ, lại bị Tiểu Mễ linh hoạt tránh được, móng vuốt lần nữa tìm đến, hơn nữa còn tìm địa phương bí ẩn mà cào, Vu Dung đau đớn phát ra âm thanh tâm tê phế liệt.

Bạch Hiểu Thần hưng phấn ngồi xuống, tay nhỏ kéo lấy quai hàm, hứng thú nồng đậm quan sát Vu Dung chịu đựng tra tấn.

Đáng tiếc, hắn không thể quan sát quá lâu, thị vệ Bạch gia đã tới, liếc mắt nhìn thấy toàn thân Vu Dung run rẩy.

"Phu nhân!"

Bọn hắn bước nhanh tới, cũng đúng lúc này, Tiểu Mễ đã quay về bên cạnh Bạch Tiểu Thần.

"Đem tiểu miêu kia ra loạn côn đánh chết cho ta, lại đem tiểu súc sinh kia nhốt lại!" Vu Dung run rẩy chỉ vào Bạch Tiểu Thần, phần nộ quát.

Nàng chưa từng bị người nào đối đãi như thế! Tiểu miêu này đúng là tìm chết!

Tiểu Mễ liếm liếm móng vuốt, ánh mắt trào phúng liếc qua đám thị vệ, đáy mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Về khinh thường đã hoàn toàn chọc giận Vu Dung: "Còn thất thần làm cái gì, lên cho ta!"

"Vâng, phu nhân."

Bọn thị vệ giật mình một cái, lập tức rút vũ khí ra.

[Hay lắm vỗ tay□□□, rút vũ khí để bắt mèo và trẻ nhỏ!]

Bạch Tiểu Thần nhìn đám đông hộ vệ vây công, trong mắt hồ ly hiện lên một đạo hồng quang.

Cũng trong một cái chớp mắt này, bước chân đám thị vệ đột nhiên dừng lại, phẳng phất như mọc rễ trên đất, không cách nào di động được một chút.

"Rốt cuộc là các ngươi đang làm cái gì?" Vu Dung nổi giận gầm lên một tiếng, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thần.

Nhìn thế nào, nụ cười của đứa nhỏ này cũng thật ghê tởm.

Bạch Tiểu Thần nghiêng cái đầu nhỏ, thiên chân vô tà nói: "Lão yêu bà, năm đó nghe nói người khi dễ mẫu thân cùng cữu cữu?"

"Ngươi..."

Đến thời điểm này, Vu Dung làm sao còn không rõ thiên chân vô tà của tiểu súc sinh này đều là giả vờ!

Tâm hắn, so với hồ ly còn xảo trá hơn!

Bạch Tiểu Thần cười hi hi vươn một ngón tay, bá một tiếng, một đạo hỏa hồ xanh biếc bùng cháy trên đầu ngón tay của hắn.

"Tiểu Mễ, rất lâu rồi chúng ta chưa phóng hỏa, lần trước phóng hỏa cũng là đem đốt Tàng Bảo Các của sư công, mặc dù Bạch gia này không sánh bằng Tàng Bảo Các của sư công, nhưng... tóm lại vẫn có chút bảo vật có thể đốt."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Hùng hài tử phóng hỏa

Edit: Tiêu Tiêu

Ánh mắt Vu Dung ban đầu là kinh ngạc rồi biến thành hoảng sợ, giọng nói sắc nhọn: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta chỉ muốn hù dọa ngươi một chút, không nghĩ tới ngươi lại tưởng thật, Bạch gia sau này đều là của cữu cữu, bản Bảo Bảo không nỡ đến đốt tài sản của cữu cữu đâu."

Cữu cữu nói, sở dĩ hắn không rời khỏi Bạch gia là vì không muốn Bạch gia nhờ bà ngoại mà phát đạt lên bị mấy nữ nhân thói này cướp mất.

"Ngươi..." Vu Dung cắn răng một cái, lửa giận ngập trời chỉ vào Bạch Tiểu Thần: "Ngươi dám hù dọa ta?"

"Nếu ngươi cạy vào đó mà không đi, vậy bản Bảo Bảo liền hỏa thiêu nhà của ngươi."

Bạch Tiểu Thần tuy tuổi nhỏ nhưng bá khí tự nhiên mà thành, ngữ khí của hắn không giống như quá khứ mềm mại, ngược lại mang theo cứng nhắc.

"Người cho rằng đã tới Bạch gia chúng ta, người còn có cách ra khỏi hay sao?" Vu Dung hung tợn cắn răng: "Chờ ông ngoại người trở về, ta lập tức sẽ để hắc giáo huấn người!"

Nói xong lời này, Vu Dung hừ một tiếng rồi mang theo đám thị vệ quay người rời đi, "phịch" một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

Đợi sau khi rời khỏi phòng, sự phẫn nộ của Vu Dung liền chuyển sang bọn thị vệ: "Quả nhiên là một đám rác rưởi, ngay cả đứa nhỏ cũng không giải quyết được!"

"Phu nhân..." Một hộ vệ yếu ớt hỏi bẩm: "Con mèo bên cạnh đứa nhỏ kia, hình như là yêu thú, không biết nó làm gì với thuộc hạ, chúng ta ngay cả cử động cũng không động được."

Yêu thú!

Hai chữ này làm ánh mắt Vu Dung âm trầm mấy phần, hừ lạnh nói: "Xem như là yêu thú cũng phân ra mạnh yếu, một con tiểu miêu thôi, có thể làm ra bản sự lớn gì? Chờ Chấn Tường trở về, ta muốn để hắc hung hăng giáo huấn tiểu súc sinh này!"

Vừa nghĩ đến những lời kia của Bạch Tiểu Thần, sắc mặt Vu Dung lại khó coi thêm mấy phần...

Vào đêm

Trắng như nước.

Vu Dung chờ cho Bạch Chấn Tường trở về, nhưng cố tình Bạch Chấn Tường vì Bạch Chỉ mà bốn ba tứ phía, đến giờ vẫn chưa về.

Đúng lúc này, từ trong sân một ánh lửa bốc lên đến tận trời, đem toàn bộ Bạch gia sáng tới nổi bật.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Vu Dung lập tức đứng lên, sắc mặt khó coi hỏi.

"Phu nhân."

Bỗng nhiên, một thị vệ mạnh mẽ xông vào, trước ánh mắt bức người kia "phù phù" hai tiếng quỳ rạp xuống đất: "Hình như nhà kẻ của thiếu gia xảy ra hỏa hoạn."

Nhà kẻ của Bạch Tiêu?

Đó không phải chỗ ở của Bạch Tiểu Thần sao?

Ánh mắt Vu Dung bỗng nhiên trầm xuống, nghiêm nghị quát: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ thời gian cứu hỏa!"

Mặc dù nàng ta hận Bạch Tiểu Thần, nhưng nếu để Bạch Tiểu Thần bỏ mình trong hỏa hoạn, tổn thất với nàng cũng không phải là ít.

"Vâng, phu nhân."

Thị vệ nhận lệnh lui ra, nhất thời, toàn bộ Bạch gia đều truyền ra âm thanh cứu hỏa.

...

Gần Bạch Tiểu Thần nhất đương nhiên là Bạch Tiêu, lúc hắn phát hiện ra ánh lửa ở bên cạnh, hắn chạy ra thật nhanh, phóng về phía biển lửa.

Hộ vệ Bạch gia nhìn thấy Bạch Tiêu tới gần, lập tức chặn trước mặt hắn, ngăn cản đường đi của hắn.

"Thiếu gia, người không thể đi vào."

"Cút!"

Hai trông mắt Bạch Tiêu dâng lên lửa giận, ngữ khí băng lãnh: "Đừng để ta nói lại lần thứ hai!"

Trong phòng chính là cháu trai hắn, hắn làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Nếu như Thần Nhi thực sự gặp nguy hiểm ở Bạch gia, cả đời này hắn sẽ không tha thứ cho chính mình!

"Thiếu gia, hiện giờ lửa cháy rất mạnh, người không thể đi vào."

Oanh!

Thị vệ vừa nói xong, một quyền đã đập vào ngực hắn, đánh bay hắn ra ngoài.

"Nếu Thần Nhi xảy ra chuyện, ta muốn để Vu Dung chôn cùng!"

Hắn ném xuống câu này xong liền muốn xông vào biển lửa, ngay lúc này, một giọng nói mềm mại truyền tới từ phía sau khiến thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Bạch Tiểu Thần mới là kẻ có tâm cơ (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Cửu cửu, ngươi đang làm gì vậy?"

Giọng nói này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức làm nước mắt Bạch Tiêu chảy xuống.

Hắn từ từ quay đầu, giờ khắc này, một thân ảnh nhỏ xuất hiện trong mắt của hắn.

Lúc này, tóc Bạch Tiểu Thần hơi rối, khuôn mặt bần thiêu, y phục bị rách mấy lỗ lớn, ngay cả bạch miêu bên cạnh hắn, lông trên đầu cũng có mấy sợi bị đốt cháy khét.

"Thần Nhi!"

Bạch Tiêu bước mấy bước đến trước mặt Bạch Tiểu Thần, một tay ôm lấy đứa trẻ vào trong ngực, ôm thật chặt cơ thể bé nhỏ, thân thể hắn đều đang run rẩy kịch liệt.

"Ngươi không có chuyện gì liên tốt..."

Không có chuyện gì liên tốt...

Dường như Bạch Tiểu Thần đã nhận ra nội tâm Bạch Tiêu đang sợ hãi nên không động đậy, ngoan ngoãn để Bạch Tiêu tùy ý ôm chặt hắn.

"Nói cho cửu cửu, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Thật lâu, Bạch Tiêu mới buông lỏng thân thể Bạch Tiểu Thần, giọng nói của hắn hơi run. Nếu như Bạch Tiểu Thần không thể thoát ra, vậy có phải cả đời này sẽ không thể gặp lại đứa nhỏ này hay không?

"Cửu cửu, " Bạch Tiểu Thần đem thân thể rúc vào người Bạch Tiêu, gương mặt nhỏ vô cùng đáng thương, "Thần Nhi muốn về nhà, mấy người Bạch gia đều là người xấu."

"Được, cửu cửu đưa ngươi về nhà."

Bạch Tiêu thấy bộ dáng ủy khuất của bánh bao nhỏ, trong lòng tê rần, hắn đem Bạch Tiểu Thần bế lên, từ từ đi về phía bên ngoài Bạch phủ.

Trùng hợp là Vu lão phu nhân và Vu Dung cũng dẫn người tới cứu hỏa, trông thấy Bạch Tiêu muốn đem Bạch Tiểu Thần đi, lập tức giận tím mặt: "Bạch Tiêu, các ngươi muốn đi đâu?"

Khóe môi Bạch Tiêu câu lên cười lạnh: "Đưa hắn về bên cạnh mẫu thân."

"Ai cho phép các ngươi rời khỏi đây?" Ánh mắt Vu Dung lạnh lẽo, nghiêm nghị ra lệnh: "Không có lệnh của ta, hôm nay, ai cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi Bạch phủ!"

Trò cười!

Nàng còn nhớ đến tiểu súc sinh này mà nịnh bợ Phụng Lâu, làm sao có thể để hắn rời đi?

Nếu để cho hắn đi, vậy kế hoạch của mình không phải ngấm nước nóng rồi sao?

Bạch Tiểu Thần thấy Bạch Tiêu siết chặt hai nắm đấm, hai cánh tay hắn ôm lấy cổ thiếu niên: "Cửu cửu, chạy."

Chạy!

Cái chữ này vừa phát ra, Bạch Tiêu không do dự nữa, thân ảnh giống như một tí chớp nhanh chóng phóng ra ngoài phủ.

"Đuổi theo cho ta, đừng để bọn hán thoát ra ngoài!" Vu Dung lửa giận ngập trời dậm chân một cái, tiếp đến lại phân phó cho một nha hoàn: "Ngươi lập tức đi tìm gia chủ về!"

Tốc độ của Bạch Tiêu rất nhanh, bất quá nửa ngày cũng đã trốn ra khỏi Bạch phủ.

Ngay lúc hán rời khỏi Bạch phủ, Bạch Tiêu Thần đột nhiên khóc rống lên, "oa" một tiếng đáng thương thê thảm, hấp dẫn đám đông người đi đường.

Thời gian một ngày, toàn bộ hoàng thành đã lan truyền tin tức Bạch Nhan sinh nhi tử.

Vì thế, nghe được tiếng khóc này, thấy bánh bao nhỏ được Bạch Tiêu ôm trong ngực, đám người đã hiểu rõ thân phận của hán.

"Thần Nhi không khóc, cừu cừu dẫn ngươi đi tìm nương, sau này sẽ không bao giờ đưa ngươi về Bạch gia nữa."

Bạch Tiêu trông thấy Bạch Tiêu Thần khóc, khó kiềm chế được đau lòng, dù cho đứa trẻ này tính tình thành thực, nhưng cũng chỉ là đứa trẻ mà thôi.

Hỏa hoạn vừa rồi, nhất định là dọa hán sợ...

Lúc này, thị vệ Bạch gia đã đuổi tới, đem Bạch Tiêu Thần cùng Bạch Tiêu bao vây vào giữa.

Sau khi Bạch Tiêu Thần nhìn thấy Vu Dung đi ra từ Bạch phủ, khóc càng lớn tiếng hơn.

"Ô ô, van cầu ngươi đừng có bán Thần Nhi, đừng phóng hỏa thiêu Thần Nhi, Thần Nhi rất ngoan sẽ nghe lời."

"Cừu cừu, Thần Nhi muốn tìm mẫu thân, không muốn đi Phụng Lâu."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Bạch Tiêu Thần mới là kẻ có tâm cơ (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Tiêu Thần làm ồ trên cổ Bạch Tiêu, khóc không thể kiềm chế.

Oanh!

Trong nháy mắt, đám người bùng nổ.

Trong nháy mắt mọi người hàm chứa kinh ngạc, khiếp sợ... cùng không dám tin!

Bạch gia thế mà muốn đem cháu ngoại bán cho Phụng Lâu? Còn muốn phóng hỏa thiêu hán?

Bọn họ không hề biết, phu nhân Bạch gia chính là loại người nhẫn tâm như thế! Loại chuyện đánh mất đạo đức thế này cũng có thể làm được!

"Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Sắc mặt Vu Dung tái xanh.

Nàng muốn bán hán không sai, nhưng nàng phóng hỏa thiêu hán lúc nào chứ?

Thân thể Bạch Tiêu Thần run một cái, có lẽ là bị Vu Dung gầm lên giận dữ mà dọa sợ, hán lại rụt rụt vào trong ngực Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu càng thêm đau lòng, nhẹ nhàng xoa đầu Bạch Tiêu Thần: "Tiểu Thần Nhi không sợ, có cừu cừu ở đây, không ai có thể làm tổn thương ngươi, nói cho cừu cừu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

"Cừu cừu, ngươi sẽ bán Thần Nhi hả?" Khuôn mặt bản thủ của Bạch Tiêu Thần hơi tái nhợt, ánh mắt tội nghiệp chăm chú nhìn Bạch Tiêu: "Thần Nhi sẽ rất ngoan rất nghe lời, đừng bán Thần Nhi có được không?"

Giờ khắc này, tâm Bạch Tiêu hết như bị móng vuốt chộp lấy, hán đau mà nhú mảy, giọng nói không ôn hòa như lúc trước.

"Yên tâm, cừu cừu sẽ không bán ngươi."

"Vậy Thần Nhi an tâm, " Bạch Tiêu Thần chậm rãi thở dài một hơi: "Lão bà này vừa rồi tự nhận là bà ngoại của Thần Nhi, bà ta muốn Thần Nhi tự

nguyện đi Phụng Lâu, Thần Nhi không chịu, nghĩ muốn về với mẫu thân, bà ta lại nói trên đời này chỉ có ông bà ngoại mới có thể làm chủ cho ta, tìm mẫu thân cũng vô dụng."

Trong giây lát, ánh mắt khinh bỉ cùng căm ghét đồng loạt rơi vào người Vu Dung.

Dưới những ánh mắt này, toàn thân Vu Dung run rẩy, phần nộ chỉ vào Bạch Tiểu Thần: "Bạch Tiểu Thần, ngươi lại bôi nhọ ta, cẩn thận ta xé rách cái miệng của ngươi!"

Thân thể Bạch Tiểu Thần run một cái, đem đầu che trước ngực Bạch Tiêu.

"Cứu cứu, Thần Nhi thực sự rất sợ, vừa rồi Thần Nhi không muốn đi Phụng Lâu, bà ta đem Thần Nhi bắt lại, còn tuyên bố nếu Thần Nhi không nghe lời liền thiêu chết Thần Nhi."

Ngờ khi Bạch Tiểu Thần vô cùng đáng thương.

"Ban đầu Thần Nhi cho rằng bà ta uy hiếp, thế nhưng ai biết ban đêm thật sự cháy rồi, nếu không phải Tiểu Mễ mang Thần Nhi chạy nhanh, cứu cứu có thể không nhìn thấy Thần Nhi nữa."

Quả nhiên trong lòng Bạch Tiêu lại hối hận và áy náy, hắn hối hận vì đã đưa Bạch Tiểu Thần tới Bạch gia, áy náy không thể bảo vệ hắn thật tốt, để hắn phải chịu sự kinh hãi.

Nhưng mà, Bạch Tiểu Thần cảm nhận được cảm xúc nơi đáy lòng Bạch Tiêu, tay nhỏ gắt gao nắm lấy Bạch Tiêu.

Vì mẫu thân, trước tiên hắn phải để cứu cứu lo lắng một hồi, đợi sau khi trở về, hắn lại giải thích cho cứu cứu.

"Các ngươi đừng nghe hắn nói bậy!" Vu Dung thực sự điên rồi, ánh mắt nàng mang theo sự điên cuồng, lớn tiếng hô: "Hắn là nhi tử của tiện nhân Bạch Nhan, khẳng định không phải thứ gì tốt! Hắn đây là vu hãm ta!"

Đối với lời này, đám đông khịt mũi coi thường.

Một đứa trẻ năm tuổi mà thôi, chẳng lẽ sẽ nói dối sao?

Còn nữa, đứa trẻ này đã bị dọa đến mơ hồ, lại có thể sửa ngôn từ mà nói dối sao?

"Bạch Tiểu Thần!"

Vu Dung phần nộ hét lớn một tiếng: "Rõ ràng ngươi để tiểu miêu kia cáo ta, bây giờ còn vu hãm ta, ngươi có muốn mặt mũi nữa hay không?"

"Bạch phu nhân, " ba chữ này Bạch Tiểu Thần cắn răng nghiêng lợi nói ra, hắn cười lạnh một tiếng: "Bạch phủ nhiều thị vệ như vậy, thực lực của ngươi cũng không kém, có thể bị một tiểu miêu cáo sao? Ngươi cho rằng người khác sẽ tin?"

Vu Dung nghiêng răng nghiêng lợi: "Đó không phải con mèo bình thường, là một con yêu thú."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Thân bại danh liệt (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Yêu thú?

Đám người khê giạt mình, ánh mắt đều chuyển sang nhìn tiểu miêu trên vai Bạch Tiểu Thần.

"Meo." Bạch miêu liếm móng vuốt một cái, trông mắt màu lam thanh tịnh hết như một vũng thanh tuyền.

Bản miêu chỉ là một con mèo bình thường mà thôi, không rõ ngươi đang nói cái gì.

"Một con mèo trắng bình thường, lại nói thành yêu thú, phu nhân Bạch gia tìm lý do này quả nhiên thật buồn cười."

"Ta ngược lại thật ra tin tưởng đứa nhỏ này, nếu như đứa nhỏ này nói toàn bộ là giả, vậy kỹ năng của hắn chân thật quá mức, một đứa trẻ năm tuổi, sao có thể diễn tốt được như thế?"

Nghe những nghị luận này, sắc mặt Vu Dung vạn phần khó coi, đôi con ngươi phản nộ đảo qua đám người, đáy mắt hiện lên một vẻ lạnh lẽo.

"Nếu để ta nghe được có người một câu vu hãm ta, đừng trách ta không khách khí!"

Câu này vẫn có sức uy hiếp, giọng nói của nàng vừa rơi xuống, đường đi lập tức yên tĩnh.

Vu Dung cười lạnh một tiếng, chỉ cần nàng không thừa nhận, những người này lại có thể làm gì nàng?

"A, Bạch phu nhân, Bạch phủ của ngươi thật là đủ náo nhiệt nha."

Một giọng nói kiêu mị bỗng nhiên vang lên, sắc mặt Vu Dung bỗng dưng cứng lại một chút.

Nàng ngẩng đầu, nhìn nữ nhân đi tới từ phía sau đám người, mang trên mặt sự xấu hổ: "Sao ngươi lại đến đây?"

Sở nương Phụng Lâu, toàn bộ hoàng thành đều biết nàng, lại thêm đây là xuân nương Phụng Lâu, trong hoàng thành không tồn tại người dám trêu vào.

Bây giờ thấy nàng và Vu Dung quen biết, trái lại trong lòng có thêm suy đoán, chẳng lẽ... Vu Dung và Phụng Lâu thật sự xây dựng nên quan hệ?

"Vừa rồi ta có hỏi qua đám hộ pháp của Phụng Lâu, muốn nói với ngươi bọn hắc có hứng thú với cháu ngoại của ngươi, vậy gọi cháu ngoại Bạch Tiểu Thần tới đi? Không biết hắc ở nơi nào?" Nét mặt Sở nương cười tươi như hoa, căn bản không để ý tới ánh mắt đám người xung quanh.

Sắc mặt Vu Dung tái đi, phản bác: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt Sở nương trầm xuống.

"Làm sao? Ngươi muốn đòi ý hay sao? Là kẻ nào hôm nay tìm tới Phụng Lâu ta, nói là muốn đem cháu ngoại bán cho ta? Bây giờ ta vất vả đem chân dung của ngươi mang tới cho hộ pháp chú ý, ngươi lại muốn đòi ý?"

Xoạt!

Đám người bùng nổ.

Nàng nói Bạch Tiểu Thần vu khống, vậy Sở nương thì sao?

Ngươi ta với nàng không cừu không oán, vì sao phải khiến nàng oan uổng?

Bờ môi Vu Dung khẽ run, vì sao đúng lúc này Sở nương lại xuất hiện? Nàng sao luôn có cảm giác chuyện hôm nay đều đã có âm mưu từ trước.

"Vu Dung!" Bạch Tiểu siết chặt quả đấm, hai con ngươi tràn đầy tơ máu: "Ngươi thì là bà ngoại gì? Nương ta đã sớm chết, ngươi chỉ là một thứ độc phụ lòng dạ rắn rết! Thần Nhi chỉ là một đứa trẻ, ngươi lại muốn đem hắc bán cho Phụng Lâu?"

Oanh!

Vu Dung có cảm giác đầu đã nổ tung, bước chân lao đảo, nàng ta chỉ biết là, hình tượng nàng khổ tâm gây dựng bao lâu nay đều đã bị hủy!

"Tránh ra tránh ra!"

Bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó, mấy tên thị vệ đẹp đường của đám quân chúng, để cho một lão đầu đi tới.

"Tiền Phụng là quân gia của Tiền gia, lần này ta tới tìm Vu Dung để đòi đan dược!" Tiền Phụng bước nhanh về phía trước, từ trên cao nhìn xuống: "Bạch phu nhân, Bạch Nhan nhà các ngươi đã trở về, vì sao không báo cho ta biết một tiếng? Lão gia chủ nhà ta vẫn chờ để nạp Bạch Nhan làm thiếp! Đừng quên, sáu năm trước, huynh đệ ngươi đột phá còn thiếu một viên đan dược Tam phẩm, ngươi tự mình đến Tiền gia nói muốn đem Bạch Nhan bán cho lão gia chủ nhà ta! Kết quả, Bạch Nhan chạy trốn, đan dược cũng không trả! Bây giờ lập tức đem sính lễ trả lại!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Thân bại danh liệt (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Vu Dung đầu óc ong ong, bây giờ nghe được Tiền gia tới bắt bớ, lập tức thẹn quá hóa giận, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ đem một câu thốt ra.

"Người đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt ta, đản được năm đó ta đã trả lại cho Tiền gia các người, bây giờ người lại tới làm gì?"

Đương lúc nàng mở miệng, tim Vu lão phu nhân đập chậm một nhịp, muốn đưa tay che miệng nàng, thế nhưng đã không còn kịp rồi, Vu Dung đã đem lời nói ra...

Oang!

Mọi người đều ầm ầm nổ vang, chuyện này quá mức chấn động, chấn động đến nỗi khiến bọn hán nhất thời không kịp phản ứng..

Thì ra, năm đó Bạch Nhan mất tích, không phải là vì cùng người bỏ trốn, mà là Bạch gia muốn đem nàng bán cho lão đầu làm thiếp, nàng rơi vào đường cùng chỉ có thể chạy trốn?

"Vu Dung!" Đôi mắt Bạch Tiêu khẽ nhắm lại, thật lâu sau mới mở ra, ánh mắt thị huyết hiện lên tia lạnh lẽo: "Sáu năm trước, tỷ tỷ bị người hãm hại mà bỏ đi, người còn ngại làm tổn thương nàng chưa đủ, lại vu khống khiến nàng thân bại danh liệt!"

"Thế nhưng, người ăn, mặc, dùng, không có cái gì không phải mẫu thân ta đưa tới, kết quả, người lại đối xử với tỷ tỷ ta như thế!"

Buồn cười là, năm đó hán oán hận Bạch Nhan, oán hận không từ mà biệt, hận nàng không mang hán cùng đi.

Cho đến bây giờ hán mới hiểu được, tỷ tỷ ngậm lấy bao nhiêu khuất nhục mà đi?

"Ta..." Bờ môi Vu Dung run nhẹ, khuôn mặt tái nhợt không sắc, thân thể có chút hư mềm, ngay cả một câu cũng không nói thành lời.

Xong!

Tất cả đều xong!

Vu Dung chưa bao giờ có cảm giác thất bại như lúc này, nàng ta như một con gà trống bị đánh mạnh vào chiếc mào, không thể nén giận.

"Cứu cứu, Thần Nhi muốn về nhà."

Hai tay Bạch Tiêu Thần ôm lấy cổ Bạch Tiêu, đôi mắt chớp chớp sáng.

"Được, chúng ta về nhà, sau này địa phương ô uế thế này, người cũng đừng tới nữa."

Bạch Tiêu ôm thật chặt bánh bao nhỏ trong ngực, từ nay về sau, cho dù hán phải liều hết sức cũng sẽ không để tỷ tỷ và Thần Nhi chịu bất cứ thương tổn nào.

...

Lúc Bạch Tiêu ôm Bạch Tiêu Thần về tới cổ trạch, phát hiện ra Sở nương cũng ở đó, hán hơi kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc.

Bạch Tiêu Thần nhảy ra khỏi ngực Bạch Tiêu, hấp tấp chạy tới bên cạnh Bạch Nhan, bùm một tiếng trên mặt Bạch Nhan (hôn má ấy).

"Mẫu thân, hôm nay Thần Nhi giúp người giải quyết tai họa ngầm, xem như sau này chúng ta ra tay đánh Bạch gia, cũng không có người nói mẫu thân không đúng."

Bạch Nhan trông thấy khuôn mặt bần của Bạch Tiêu Thần, nàng đưa tay捏捏 cái mũi nhỏ: "Mặt mũi người làm sao bần như vậy? Còn không đi rửa mặt đi."

"Cái này đều do Tiểu Mễ, " Bạch Tiêu Thần bĩu môi, "Ta nói làm rách y phục là đủ rồi, nó nhất định phải đem mặt ta bôi bẩn."

Mẫu thân không thích đứa nhỏ bẩn thỉu, nhất định là Tiểu Mễ ghen ghét mẫu thân yêu hán mới đem hán làm bẩn.

"Người còn dám nói, là ai phóng hỏa đốt lông của ta trước?" Tiểu Mễ tròn mắt, khinh bỉ nói.

Hai tay Bạch Tiêu Thần chống nạnh: "Nếu không phải bộ dạng này thì làm sao giống chạy thoát từ trong lửa?"

Nghe một người một thú nói chuyện, cả người Bạch Tiêu hoàn toàn ngây ngẩn.

Thế này... Rốt cuộc là chuyện gì?

"Cứu cứu, " Bạch Tiêu Thần quay đầu nhìn thiếu niên đã hóa ngọc sau lưng, "Ta không có ý dọa người, chỉ là ta không muốn bất cứ kẻ nào nói mẫu thân không đúng, mới đặt mình vào nguy hiểm, về sau sẽ không có người nhục mạ mẫu thân."

Bạch Tiêu hỏi thần lại, đáy lòng hơi phức tạp. Những năm qua tỷ tỷ và cháu trai đã xảy ra những chuyện gì mới làm cho tiểu gia hỏa này hiểu chuyện như thế?

Chương 122: Có phải kiếp trước ta nợ người ân tình hay không?

Edit: Tiêu Tiêu

Hiểu chuyện không giống như một đứa nhỏ năm tuổi.

"Mẫu thân," Bạch Tiêu Thần ngây thơ chớp chớp mắt, "Vừa rồi Sở nương đến kịp thời, là người phân phó nàng đi sao?"

Bạch Tiêu khẽ gạt mình, ánh mắt một lần nữa chuyển hướng sang Sở nương.

Sở nương là người Phụng Lâu, vì sao Thần Nhi lại dùng hai chữ "phân phó"?

"Vừa rồi Tiêu Mễ có quay về nói mục đích của người cho ta biết, ta liền để Sở nương nhân dịp này đi một chuyến tới làm nhân chứng, "lòng mày Bạch Nhan khẽ cau lại, "Mặc dù lần này người làm việc gọn gàng, nhưng... về sau phải hứa sẽ không tiếp tục làm ra việc đẩy mình vào nguy hiểm, đã hiểu chưa?"

Bạch Tiêu Thần bĩu môi: "Thần Nhi chỉ không muốn để thế nhân hiểu làm mẫu thân."

Thần Nhi chỉ không muốn để thế nhân hiểu làm mẫu thân.

Đáy lòng Bạch Nhan chảy qua một dòng nước ấm, ôm lấy bánh bao nhỏ dưới đất, để hẩn ngồi trên chân.

"Nhưng mà..." Bạch Tiêu Thần nghiêng cái đầu nhỏ: "Tiền gia lão đầu cũng là do mẫu thân gọi đến sao?"

Tiền gia?

Bạch Nhan khẽ híp mắt, nàng nhớ lại đêm ấy, đáy mắt xẹt qua tia lạnh lẽo.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Làm thế nào mà Tiền gia lại xuất hiện vào thời khắc mấu chốt này?

Chẳng lẽ là...

Bỗng nhiên một khuôn mặt bá khí tuần mỹ xuất hiện trong đầu Bạch Nhan, để trong mắt nàng hiện lên tia hoảng hốt.

Sẽ không phải thủ đoạn của nam nhân này chứ?

Ngoại trừ hẩn, không ai có bản lĩnh lớn để Tiền gia, một trong tam đại thế gia, phải lộ diện.

"Tỷ."

Đáy mắt Bạch Tiêu hơi phức tạp: "Người làm sao lại quen biết với người Phụng Lâu?"

Hơn nữa, người Phụng Lâu còn nghe theo mệnh lệnh của nàng?

Bạch Nhan biết Bạch Tiêu nhất định sẽ nói ra những lời này, nàng cũng không giấu giếm, khẽ môi giương lên: "Mấy năm trước Phụng Lâu đã thuộc về ta! Vị bên cạnh ta chính là lâu chủ Phụng Lâu, Hoa La."

Lời này kinh thiên động địa khiến Bạch Tiêu ngây ngẩn cả người.

Phụng Lâu, cho dù là thứ đẳng môn phái nhưng có thể ngồi cùng bàn với Hoàng tộc, Phụng Lâu cường đại như thế cũng đã thuộc về tỷ tỷ?

Càng quan trọng hơn là, Vu Dung lại muốn đem Thần Nhi bán cho Phụng Lâu?

Chuyện này...

"Cho nên, " Bạch Nhan từ từ đứng dậy, đi về phía Bạch Tiêu, "Lúc đầu ta nói qua, cho dù người không cần Bạch gia, ta vẫn có thể đặt xuống toàn bộ giang sơn cho người!"

Nàng đã hứa hẹn thì sẽ không nuốt lời.

Bạch Tiêu trầm mặc, hần cúi đầu, dung nhan tuấn mỹ bị che phủ trong bóng ma.

Thật lâu, hần dường như hạ quyết tâm, khẽ ngẩng đầu: "Chung quy người vẫn là người, ta thân là nam nhi, làm sao có thể để người vì ta mà chống lên mảnh trời này?"

"Huống chi, " Hần dừng một chút, kiên định nói, "Bạch gia cường đại như ngày hôm nay đều vì mẫu thân! Mà ta muốn Bạch gia chỉ là không muốn tâm huyết của mẫu thân bị hủy hoại trong chốc lát!"

Tỷ tỷ đã đủ cường đại, vì vậy hần phải trở nên mạnh hơn mới có thể bảo hộ nàng chu toàn.

"Tỷ," Bạch Tiêu tiến lên, khẽ ôm lấy Bạch Nhan, trong mắt mỉm cười, "Người yên tâm, ta không gặp nguy hiểm, dù thế nào ta vẫn là nam nhân duy nhất trong Bạch gia, Bạch Chấn Tường sẽ không làm gì quá phận với ta."

Bạch Nhan thấy Bạch Tiêu khẳng khái như vậy thì không thuyết phục nữa, hơn nữa, nàng đã phái người ở chỗ tối bảo vệ hần, không cần quá lo cho sự an toàn của hần.

"Có chuyện nhớ phải tìm ta," Bạch Nhan vỗ vỗ bả vai Bạch Tiêu, "Tiêu Nhi, người là đệ đệ duy nhất của ta trên đời này."

Bạch Tiêu gật đầu cười: "Tỷ, ta cảm thấy kiếp trước hần phải thiếu người ân tình, mới để lần này ta tới báo ân, mặc kệ sau này như thế nào, ta vĩnh viễn đều đứng về phía người!"

Tỷ, thật xin lỗi, năm đó ta không tin tưởng người, không biết người chịu nhiều ủy khuất như vậy...

Sau này, ta tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Bạch gia vô sỉ (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Tiêu Nhi, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Bạch Chấn Tường chắc hẳn sẽ giận chó đánh mèo lên người, mấy ngày nay người cứ ngủ ở chỗ ta, " Khỏe môi Bạch Nhan giương nhẹ, "Ta đã để Hoa La chuẩn bị tốt cho người một gian phòng."

Lần này, trái lại là Bạch Tiêu không cự tuyệt, hần chậm rãi gật đầu, đáp: "Được."

Cách biệt sáu năm, tỷ muội bọn hần chưa có một ngày tốt để ở chung, bây giờ... tất nhiên là hần không rời đi được.

...

Cùng lúc đó, Bạch Chấn Tường đang vì chuyện của Bạch Chi mà bôn ba, lại được cho biết Thương Vương có lệnh, bất cứ người nào cũng không thể nộp tiền bảo lãnh cho Bạch Chi.

Mà Nam Cung Dực cũng bận tới sát đầu mẻ trán, căn bản không có rảnh mà để tâm tới hần.

Nhưng cố tình vào lúc này, hộ vệ Bạch phủ đến bẩm báo chuyện hôm nay của Bạch gia cho hần.

Sau khi biết được chuyện này, Bạch Chấn Tường giận tím mặt, phần nộ trở về Bạch phủ, ngay cả chuyện Bạch Chi bị đưa vào sâu trong lao ngục hần cũng ném ra sau đầu.

Vừa bước vào Bạch phủ, sắc mặt Bạch Chấn Tường liền khó coi, nghiêm nghị phân phó: "Đem phu nhân tới đây cho ta!"

"Dạ, gia chủ."

Thị vệ sau lưng một mực cung kính cúi đầu chấp tay, nhận lệnh lui xuống.

Nửa ngày sau.

Vu Vung khoác một thân áo sẫm màu chậm chạp đi tới, gương mặt cao quý lúc này tái nhợt không sắc, hai mắt vô thần. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt tức

giận của Bạch Chấn Tường, thân thể nàng hơi run rẩy.

"Vu Dung!" Bạch Chấn Tường gầm lên: "Năm đó ngươi muốn bán Bạch Nhan làm thiếp cho lão đầu Tiên gia có đúng hay không?"

Bịch!

Vu Dung bị dọa tới run một cái mà quỳ rạp xuống đất, nàng cắn chặt môi, giải thích: "Tướng công, ngươi đừng nghe những người đó nói bậy, thiếp thân không có..."

"Không có? Người Tiên gia đã đến tìm ngươi đòi đan dược, ngươi còn dám nói không có?" Bạch Chấn Tường nổi giận, quăng một bạt tai lên Vu Dung. "Bản gia chủ đối xử không tốt với Vu gia các ngươi sao? Ngay cả lão phu nhân ta cũng hiếu kính như mẫu thân, hơn nữa hai mươi năm luôn đợi ngươi như thuở đầu, thế mà, ngươi lại muốn bán nữ nhi ruột của bản gia chủ chỉ vì một viên đan dược để huynh đệ ngươi đột phá."

Vu Dung bụm lấy má, ánh mắt không dám tin nhìn Bạch Chấn Tường.

Nàng và Bạch Chấn Tường là thanh mai trúc mã, ân ái nhiều năm, thế nhưng đây đúng thật là lần đầu tiên hắn đánh nàng, làm sao nàng không thất vọng đau khổ được?

"Tướng công, đệ đệ của ta cũng là biểu đệ của ngươi!" Vu Dung cắn môi thật chặt, tròng mắt rung rung, "Huống gì, lúc trước Bạch Nhan đã thất thân, ta cũng vì tâm ý chuyện xấu trong nhà không truyền ra ngoài nên mới âm thầm giải quyết, ta làm như vậy cũng là vì ngươi!"

"Vậy hôm nay vì sao ngươi lại muốn bán nhi tử Bạch Nhan?"

Bạch Chấn Tường siết chặt nắm đấm, trong mắt lửa giận phun trào.

"Từ trước tới nay Phượng Lâu chỉ thích đùa trẻ xinh đẹp, thiếp thân làm việc này, cũng là vì muốn tướng công gây dựng quan hệ với Phượng Lâu, " Vu Dung từ từ đứng lên, sắc mặt tái nhợt treo hai hàng nước mắt, điềm đạm đáng yêu, "Tướng công, nhiều năm trước ta đã là nữ nhân của ngươi, cả đời này ta làm bất cứ chuyện gì đều là cân nhắc cho ngươi."

Rõ ràng là vì tâm tư của nàng ta, vì đệ đệ cần một viên đan dược để đột phá, nàng ta tự ý đem bán Bạch Nhan.

Nhưng đến miệng nàng ta, thì lại vì tốt cho Bạch Chấn Tường.

"Vu Dung a Vu Dung, ngươi đã làm ra chuyện ngu xuẩn nhất trên đời." Bạch Chấn Tường chậm chạp nhắm mắt, thần sắc thất vọng.

Hắn thất vọng vì qua nhiều năm như vậy, Vu Dung thiện lương đều là giả tạo, buồn cười là, lúc trước hắn vì chuyện này mà trách móc Bạch Nhan nặng nề.

Thật lâu, Bạch Chấn Tường mới mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ có vẻ lo lắng: "Ngươi hẳn cũng biết, hôm nay Đế Thương tuyên bố gian phu với Bạch Nhan năm đó chính là hắn đúng không? Nếu như ngươi không tự ý đem bán Bạch Nhan làm thiếp, dựa vào mối quan hệ này, chúng ta có thể dựa vào chiếc thuyền của Thương Vương."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Bạch gia vô sỉ (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Còn một việc mà Bạch Chấn Tường chưa nói.

Xét buổi tảo triều hôm nay về thái độ của hoàng đế đối với Đế Thương, có lẽ Vương gia khác họ này không đơn giản như bọn hắn nghĩ.

Ngay cả bệ hạ, hắn nói gì đều nghe nấy, không tiếc phế đi hoàng hậu!

Nếu không phải Vu Dung làm chuyện ngu xuẩn, hắn chỉ cần nói vài lời mềm ngọt liền có thể để Bạch Nhan bỏ đi khúc mắc dĩ vãng, địa vị Bạch gia sau này càng thêm kiên cố không thể phá.

"Tướng công, " Vu Dung chớp mắt mấy lần, "Ta có thể cam đoan, nam nhân năm đó mà Bạch Nhan gặp được tuyệt đối không phải Đế Thương! Không biết Bạch Nhan đã dùng thủ đoạn gì để Đế Thương cho rằng nàng là nữ nhân kia!"

Một nam nhân làm sao có thể cho phép nữ nhân bắt trình bắt kiết ở bên cạnh mình?

Nếu thế, nhất định là Bạch Nhan đã dùng thủ đoạn để Đế Thương làm tưởng rằng đã từng gặp nàng!

"Vì sao ngươi khẳng định như vậy?" Bạch Chấn Tường liếc mắt nhìn Vu Dung, lạnh giọng hỏi.

Vu Dung cắn răng một cái: "Sáu năm trước, xác thực Bạch Nhan có tư tình với một người! Nàng thừa dịp ngươi không có ở nhà để cùng người qua lại không rõ, sau khi xảy ra chuyện kia, tên gian phu đó đã vứt bỏ nàng!"

Như quá khứ, Bạch Chấn Tường nhất định sẽ tin tưởng Vu Dung không chút hoài nghi, bây giờ xảy ra chuyện này, hắn chỉ ôm thái độ nửa tin nửa ngờ mà thôi.

"Vội lại, " Trông mắt Vu Dung trầm xuống, "Bạch Nhan đã không chấp nhận Bạch gia, nếu để nàng thành Thương Vương phi rất bất lợi cho Bạch gia chúng ta, chỉ bằng... nghĩ cách đưa Chi Nhi vào đi."

Bạch Chấn Tường vừa nghe đến việc này liền thẹn quá hóa giận: "Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy thái độ của Đế Thương với Chi Nhi? Ngươi còn trông cậy để Chi Nhi vào Thương Vương phủ? Thương Vương chính là người đầu tiên không cho phép!"

"Trương công, " Vu Dung từ từ lại gần Bạch Chấn Tường, "Tốt xấu gì ngươi vẫn là phụ thân Bạch Nhan, tục ngữ nói, phụ mẫu chi mệnh, mỗi chước chi ngôn (*), nàng không được ngươi đồng ý mà vẫn trở thành Thương Vương phi chính là đại bất kính, đến lúc đó ngươi chèn ép nàng một chút, chỉ cần nàng đem vị trí Thương Vương phi tặng cho Chi Nhi, lại hứa cho nàng một ít chỗ tốt, nàng sẽ không thể không đồng ý."

(*) phụ mẫu chi mệnh, mỗi chước chi ngôn: ý nói chuyện cưới xin là phải nghe theo lệnh của cha mẹ và sự thu xếp của người làm mai.

Nghe vậy, Bạch Chấn Tường trầm mặc.

Vu Dung nói không sai, để Bạch Nhan làm Thương Vương phi, không bằng đem Chi Nhi đưa vào.

Chỉ ít Chi Nhi nhu thuận hiểu chuyện, Bạch Nhan lại ngỗ nghịch, hắn không có cách nào khống chế.

"Huống gì, " Vu Dung cúi mặt, dùng tóc che lấp gò má sưng đỏ, giọng nói hơi dịu, "Chi Nhi là muội muội của nàng, nàng nhường một chút thì có sao đâu."

"Thế nhưng phía Thương Vương..." Bạch Chấn Tường nhíu mày, đáy mắt hiện lên vẻ lo âu.

"Chuyện này thì dễ," Vu Dung thần nhiên cười một tiếng, "Không phải Thương Vương hiểu lầm Bạch Nhan chính là nữ nhân sáu năm trước mới có thể đối đãi khác biệt với nàng hay sao? Đến lúc đó ngươi để Bạch Nhan nói cho Thương Vương nữ nhân sáu năm trước bị hắn khinh bạc là Chi Nhi, với tính cách của Thương Vương, nhất định sẽ phụ trách với Chi Nhi."

Thương Vương tuyên bố rằng sáu năm trước hắn trúng thuốc nên mới cưỡng gian Bạch Nhan, nhưng thực chất lúc trước Nhược Nhi hạ dược cho Bạch Nhan đồng thời tìm nam nhân làm nhục nàng, người đó tuyệt đối không phải Thương Vương!

Bây giờ Thương Vương muốn thú Bạch Nhan không phải vì muốn phụ trách sao? Nếu đối phương đổi thành Chi Nhi, trở thành Thương Vương phi liền dễ như trở bàn tay.

Bạch Chấn Tường trầm mặc không nói, ánh mắt hơi phức tạp, nếu không phải Bạch Nhan sắp sửa trở thành Thương Vương phi, có lẽ thời điểm hắn biết chân tướng nàng trốn đi, nhất định hắn sẽ nghĩ cách bù đắp.

Nhưng nha đầu này từ nhỏ đã không chịu quản thúc, lại thêm Vu Dung thành Bạch gia phu nhân, nàng làm sao có thể đặt Bạch gia ở vị trí thứ nhất?

Cho nên...

Hắn không còn cách nào khác là để Chi Nhi thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Bạch Nhược ngoan độc (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Trương công, " Thấy Bạch Chấn Tường trầm mặc không nói, Vu Dung lại tiếp tục, "Ngươi đừng quên, thân nhân của Bạch Nhan còn có Lam gia."

Nguy ý, nếu Bạch Nhan đắc thế, đầu tiên nàng sẽ giúp đỡ Lam gia! Còn bọn họ thì bị sắp thứ hai.

"Người không cần nói nhiều, " Bạch Chấn Tường nhường mầy, "Loại chuyện này ta cũng hiểu! Như vậy đi, đợi sau khi Chi Nhi bình yên trở về, ta tiếp tục đi tìm Bạch Nhan."

Kỳ thực, khi Bạch Chi vào ngục, Bạch Chấn Tường đã tới Lam gia tìm Bạch Nhan hi vọng Bạch Nhan có thể thuyết phục Đế Thương thả Bạch Chi, nhưng hắn bị người Lam gia chặn ở ngoài cửa, cho nên bây giờ hắn muốn gặp Bạch Nhan cũng không có cách nào để gặp...

Vừa nghĩ tới Bạch Chi, Bạch Chấn Tường có chút đau đầu, ngữ khí của hắn hơi mất kiên nhẫn: "Trước mắt người trở về nghỉ ngơi, ngày mai lại nghĩ biện pháp cứu Bạch Chi ra ngoài... Mặt khác, ta xác thực khiến Bạch Nhan chịu rất nhiều thiệt thòi, nếu lần này nàng chịu ngoan ngoãn nghe lời, ta hi vọng người sẽ đối đãi với nàng như nữ nhi thân sinh."

Vu Dung cúi thấp cười một tiếng, xem ra trong lòng Bạch Chấn Tường, nữ nhi thân sinh không quan trọng bằng lợi ích.

Chính vì nàng biết được điểm này nên mới muốn đem quyền thế của Bạch gia nắm chặt trong tay!

"Thiếp thân đã hiểu, " con người nàng ta trầm xuống, âm thanh nhu hòa nói, "Sắc trời không còn sớm, vậy thiếp thân xin cáo lui, gia chủ cũng nghỉ sớm một chút đi."

Nói xong, Vu Dung cong khuất người, nàng chậm rãi quay người đi ra đại đường, một khắc này, sắc mặt mang theo nụ cười nhu hòa lập tức lạnh xuống.

Bạch Tiểu Thần!

Nghĩ đến cái tên này, nàng liền hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ cần sau này Chi Nhi vào được Thương Vương phủ, người đầu tiên nàng xử lý chính là tiểu súc sinh này!

Dường như nghĩ đến đủ chuyện tối nay, Vu Dung hít vào một hơi thật sâu, nhưng hận ý trong lòng nàng chẳng những không vui đi, mà còn như ngọn lửa bắt đầu bùng hực cháy.

Nàng cũng không quay đầu lại, biến mất trong màn đêm.

...

Hoàng cung, bên trong cung điện quanh quẩn, Ninh Đại đã không còn cao quý như ngày xưa, nàng ngồi trên ghế, si ngốc nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ.

"Hoàng hậu nương nương."

Lão ma ma tới bên cạnh Ninh Đại, âm thanh mang theo đau lòng: "Một ngày hôm nay người không dùng thiện, chi bằng trước hãy ăn một chút đi."

Mắt Ninh Đại nhìn lão ma ma trước mặt bùng phát ánh lửa, khóe môi giờ lên nụ cười khổ.

"Ta không đói."

Từ trước tới nay nàng sống an nhàn sung sướng, làm sao nguyện ý dùng loại cháo thanh đạm này?

"Nhưng mà..."

"Ma ma, " Ninh Đại cắn môi một cái, "Bệ hạ sẽ không bỏ mặc bản cung đúng không? Hắn chỉ tạm thời tức giận thôi, không bao lâu sẽ thả bản cung ra ngoài."

Lão ma ma khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng an ủi: "Nương nương, lần này quả thực chúng ta đã đi nhầm một nước cờ, trái lại là bị Thái tử phi lợi dụng."

Thân thể Ninh Đại cứng đờ, gương mặt đoan trang hơi trắng bệch, hai tay nắm chặt.

"Ma ma, người đang nói cái gì?"

"Vừa rồi lão nô có nghe qua, trước đó Bạch gia chủ tìm tới Thái tử muốn Thái tử làm chủ cho Bạch Chi trở thành Thương Vương phi, sau bị Thái tử cự tuyệt, " biểu lộ của lão ma ma mang theo phần nộ, "Nhất định là Bạch Nhượng thấy Thái tử không làm được, lúc này mới lợi dụng nương nương."

Lúc trước, không phải Nam Cung Dục không nghĩ đến để Bạch Chi vào Thương Vương phủ, thế nào mà Bạch Chi ở trước mặt công chúng khi dễ một đứa trẻ làm mất hết mặt mũi, khi đó Nam Cung Dục mới từ bỏ ý định này.

Cho dù Nam Cung Dục nghĩ thế nào vẫn không ngờ tới hoàng hậu trực tiếp hạ chi, lệnh cho Đế Thương nghênh thú Bạch Chi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Bạch Nhược ngoan độc (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Ninh Đại không quá ngu xuẩn, nếu không cũng không tồn tại trong hoàng cung hỗn loạn được đến nay.

Trước đó nàng ta bị Bạch Nhược làm mờ mắt, lại cho rằng Đế Thương sẽ thần phục hoàng quyền, khi ấy mới tùy tiện hành động.

Bây giờ nghe được lão ma ma, nàng bỗng dưng phản ứng lại, hóa ra nàng bị Bạch Nhược lợi dụng?

"Bạch Nhược!" Ninh Đại gắt gao nắm chặt ống tay áo, khuôn mặt trở nên vặn vẹo, "Bản cung đối xử với nàng không tệ, vì sao nàng muốn lợi dụng bản cung? Ma ma, ngày mai người đi tìm bệ hạ, nói cho hắn biết tất cả đều là chủ ý của Bạch Nhược."

Nàng ta bất nhân, vậy đừng trách nàng bất nghĩa.

Cho dù chết cũng phải kéo một tên xuống nước!

"Thì ra mẫu hậu cũng không ngờ tới nỗi không còn thuốc chữa."

Đúng lúc này, âm thanh cười yếu ớt phát ra từ phía cửa.

Thần sắc Ninh Đại cứng đờ, đem ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn theo, trong chốc lát, dưới ánh trăng, một thân ảnh màu trắng từ từ đi đến, nhạt như gió xuân, cười nhẹ nhàng.

"Bạch Nhược, ngươi còn dám tới gặp bản cung?"

Trông thấy nữ tử xuất hiện ở cửa, Ninh Đại giận tím mặt, đột nhiên đứng dậy, con ngươi phẫn hận nhìn chằm chằm Bạch Nhược.

Nếu như không phải Bạch Nhược...

Nàng sẽ không bị phế hậu, cũng không bị biếm vào lãnh cung!

"Mẫu hậu, " Bạch Nhược mỉm cười, chậm rãi bước vào, "Đương nhiên con dâu muốn tới, để người tới chỗ bệ hạ cáo trạng, như thế chẳng phải bộ mặt thật của con dâu bị hào nhi tử của người biết được sao?"

"Người..." Ninh Đại giận chỉ vào Bạch Nhược, "Quả nhiên tất cả đều là âm mưu của người."

"Mẫu hậu, ta cũng không còn cách nào, ai bảo muội muội ta nhất định phải gả cho Thương Vương đây? Ta chỉ có thể để người truyền ý chỉ, ai biết được địa vị của người trong lòng bệ hạ lại không sánh nổi một vương gia khác họ chứ."

Đôi mắt Bạch Nhược ẩn chứa ý cười, từ từ tới gần Ninh Đại.

"Nương nương, cẩn thận!" Lão ma ma biến sắc, vội vàng kéo Ninh Đại lại gần, âm thanh khàn khàn cảnh cáo, "Thái tử phi, nếu người còn tới gần ta sẽ gọi người!"

"Ha ha ha."

Bạch Nhược che môi cười, âm thanh không nhu hòa như trước: "Ma ma, hình như người quên đây là lãnh cung, đã là lãnh cung, vậy thì không có người, ngay cả thị vệ tuần tra cũng đã tới giờ đổi ca, không thể tới nhanh như thế được."

Sắc mặt Ninh Đại trắng bệch, nàng từng là hoàng hậu, lại thiên phú không tốt, thực lực vốn không bằng Bạch Nhược.

Nếu Bạch Nhược muốn giết nàng, khẳng định nàng chống đỡ không được...

"Nhưng mà..." Bạch Nhược dừng lại, cười yếu ớt, "Xem ở chỗ mẫu hậu từng là tổ mẫu của Lân Nhi, nên Nhược Nhi có thể cho mẫu hậu, người tự mình dùng ba thước lụa trắng treo lên, hay là... ta giúp người?"

Bờ môi Ninh Đại run rẩy: "Bạch Nhược, người là độc phụ, người nhất định sẽ chết không từ tế!"

"Mẫu hậu, Nhược Nhi cũng không còn cách nào, chỉ khi người chết ta mới có thể an tâm, " Bạch Nhược chuẩn bị xong rượu độc cùng ba thước lụa trắng, ôn nhu hỏi, "Ta cho người hai lựa chọn. Rượu độc hay ba thước lụa trắng?"

Ninh Đại biết hôm nay mình khó thoát khỏi cái chết, nàng nhìn rượu độc cùng ba thước lụa trắng, đôi mắt từ từ nhắm lại, thật lâu sau mới mở ra, trong mắt một mảnh tức giận.

"Bạch Nhưộc, bản cung làm quý cũng sẽ không tha cho ngươi!"

Dứt lời, nàng nhắc tay cầm lấy rượu độc.

"Nương nương, không được!" Đấy lòng lão ma ma run lên, vội vàng quát.

Thế nhưng, Ninh Đại không để ý đến lão ma ma, đem rượu độc uống vào trong ruột.

Trong khoảnh khắc, thân thể nàng đều vận vẹo, sắc mặt tái nhợt bất lực, nàng cắn chặt môi, máu tươi tứa ra tràn lên khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Bạch Nhưộc ngoan độc (3)

Edit: Tiêu Tiêu

"Nương nương!" lão ma ma kinh hô một tiếng, vừa định tiến lên phía trước thì bị một chùy thủ đâm tới, vừa vận trướng vào trái tim của bà.

Trong đôi mắt già nua một mảnh cừu hận, nhìn chòng chọc vào Bạch Nhưộc, biểu tình kia dường như chết không nhắm mắt.

"Ngày mai sẽ có người nói hoàng hậu nương nương chịu không được đãi ngộ trong lãnh cung nên sợ tội tự sát, ngay cả lão ma ma bên cạnh cũng đi theo nàng," Bạch Nhưộc nhìn Ninh Đại đang chậm chạp ngã xuống, khóe môi giương lên, "Nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ yêu thương Thái tử, cũng sẽ đau lấy Lân Nhi, ngươi yên tâm lên đường đi."

Sau khi nhìn Ninh Đại lần cuối, Bạch Nhưộc từ từ quay người, toàn thân trên dưới lại ngửa, bất giác nhũ mào, mạnh mẽ đè xuống cảm giác muốn cào lưng...

Bạch Nhưộc rời khỏi không lâu, thân ảnh Đế Thương cuồng vọng bá khí xuất hiện trong lãnh cung trống vắng.

"Vương gia, hình như hoàng hậu chết rồi."

Thị vệ một mực cung kính đứng phía sau: "Có vẻ như chúng ta... tới chậm một bước."

Thị vệ có chút lo lắng bất an, lần này vương gia đích thân tới hoàng cung, mục đích bởi hoàng hậu tự ý tư hôn làm hấn thẹn quá hóa giận, không thể tùy tiện buông tha cho nàng.

Thế nhưng hoàng hậu đã chết, hấn giận cũng không có chỗ phát tiết.

"Ừ." âm thanh Đế Thương trầm lãnh, dùng khuôn mặt lạnh băng nhìn Ninh Đại đã ngã xuống, "Đưa nàng tới Độc cốc."

Độc cốc?

Thị vệ ngăn người, không phải hoàng hậu đã chết rồi sao?

Lời này của Vương gia có ý là... hoàng hậu còn có thể cứu?

"Vương gia, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, thời điểm thuộc hạ điều tra Bạch cô nương, phát hiện Bạch cô nương biết luyện đan, đưa hoàng hậu cho Bạch cô nương, nàng có thể cứu..."

"Bốn vương muốn cứu nàng khi nào?" Đế Thương lạnh lẽo đảo qua thị vệ, mặt không biểu tình, "Nói cho cốc chủ Độc cốc, nữ nhân này bốn vương đem cho hấn thử độc, chỉ cần giữ một hơi là được."

Thị vệ vội vàng cúi đầu. Quả nhiên đắc tội vương gia đều không có kết cục tốt gì.

"Vương gia," thị vệ do dự nửa ngày, một mực cung kính nói, "vừa rồi Tiền gia phái người đến, nói rằng bọn hấn theo lời vương gia đã rửa sạch oan khuất cho Bạch cô nương, hỏi vương gia có thể tha Tiền gia chưa?"

Khóe môi Đế Thương câu lên độ cong tàn nhẫn: "Đề Tiền gia lão đầu tự đoạn một tay, bốn vương liền tha cho Tiền gia."

Vọng tưởng nữ nhân của hấn? Lão gia hỏa kia muốn tìm chết!

"Dạ, vương gia."

Từ đầu tới cuối thị vệ đều cúi đầu, không dám ngẩng lên đối mặt với Đế Thương, nếu không, với áp bách cường đại trên thân thể nam nhân kia sẽ làm hắn không thở nổi.

Đợi sau khi hồi bẩm xong, thị vệ mới phát hiện hắn đổ mồ hôi lạnh, hắn vội vàng đem nâng hoàng hậu lên, lại nhìn lão ma ma trong vũng máu.

"Vương gia, có phải mang bà ta luôn không?"

"Người đã chết, mang theo cũng vô dụng."

Nói xong, Đế Thương không còn nhìn một chút người đã ngã trên đất, phẩy tay áo bỏ đi, dưới trời đêm, một đầu tóc bạc rất lóa mắt, tuyệt diễm vô song!

...

Ngày hôm sau.

Bạch Nhan tỉnh từ trong cơn mơ, duỗi lưng một cái, còn chưa kịp rời giường, cửa phòng đột nhiên bị phá tan, thân ảnh cao lớn của Bạch Tiêu đã xuất hiện trước mặt nàng.

"Tỷ, xảy ra chuyện lớn."

Nhìn qua gương mặt trắng nõn tuấn mỹ của thiếu niên, Bạch Nhan nhíu mày: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hoàng hậu mất tích, ma ma thiếp thân của nàng cũng chết tại lãnh cung."

Hoàng hậu mất tích?

Thời điểm nghe được tin tức này, người đầu tiên Bạch Nhan nghĩ đến chính là Đế Thương.

Thế nhưng nam nhân cuồng vọng kia muốn đối phó với hoàng hậu cũng sẽ không bắt nàng ta đi, cùng lắm sẽ để nàng ta táng thân tại lãnh cung thôi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Thân tình thực sự (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Chuyện nàng ta mất tích sẽ có hoàng thất điều tra, chẳng có quan hệ gì với chúng ta," Bạch Nhan uể oải ngồi dậy, "Tiêu Nhi, người nhắc Tiểu Thần Nhi chuẩn bị một chút, lát nữa ta sẽ mang hắn tới Lam gia."

Chuyện đêm hôm qua, Lam gia nhất định đã biết sự tồn tại của Tiểu Thần Nhi, nếu vậy, nàng cũng không cần giải thích gì nhiều.

"Tỷ, rốt cục người cũng quyết định cho Tiểu Thần Nhi ra gặp người rồi?" Thần sắc Bạch Tiêu rất hưng phấn, còn kích động khi biết chuyện hoàng hậu mất tích.

Bạch Nhan khẽ gật đầu.

"Vậy hiện tại ta liền đi gặp Thần Nhi để báo cho hắn tin tức tốt này."

Bạch Tiểu Thần hi vọng nhất là được thân nhân chấp nhận, nếu như bây giờ nói cho hắn biết hắn có thể trở về nhà, tất nhiên sẽ rất cao hứng!

Vì thế, nói xong câu này, Bạch Tiêu nhanh chóng rời đi, chỉ còn Bạch Nhan ở đó nhìn theo phương hướng của hắn mà ngây người...

...

Giờ khắc này, Bạch Tiểu Thần đang ở Vương gia, trên tay cầm một cái móng heo mà gặm khiến cho miệng dính đầy dầu mỡ.

"Thế nào? Tay nghề của mẫu thân ta có phải rất tuyệt hay không? Cái móng heo này là ta giành được từ trong miệng tiểu miêu đấy."

Biểu tình đặc ý kia giống như hắn đang khoe rằng hắn có một mẫu thân toàn năng.

"Bạch Tiểu Thần, không phải ngươi nói muốn rời đi sao?" Trong miệng Vương Tiểu Bàn ngậm một khối thịt lớn, lời nói hơi mơ hồ không rõ.

Bạch Tiểu Thần bĩu môi: "Đừng nói nữa, lúc ta muốn rời khỏi nơi này thì đã bị tên trướng thối lớn kia bắt được, nhưng may mắn là, sau này ta không cần phải trốn tránh nữa."

Hắn chớp chớp mắt, dùng giọng điệu thần bí hề hề nói: "Trộm nói cho các ngươi biết, ta còn đi tìm nữ nhân xấu năm đó khi dễ mẫu thân ta để báo thù đây."

"Đã nói như vậy, ngươi không nữa hả? Quá tốt rồi!" Vương Tiểu Bàn lại gặm một miếng móng heo, thần sắc mang theo hưng phấn, "Nói thật, ta không nỡ xa ngươi."

Không nỡ xa hắn?

Hôm đó là ai vì mấy viên đường đậu mà bỏ rơi hắn?

Vừa nghĩ tới chuyện ngày trước, ánh mắt Bạch Tiểu Thần liền mang theo ai oán.

"Thần Nhi!"

Bỗng nhiên có tiếng gọi vang lên từ ngoài cửa.

"Cửu cửu đang gọi ta, " Bạch Tiểu Thần từ trên ghế đứng lên, hắn xoa xoa đôi tay đã bẩn, quay đầu nhìn đôi huynh muội Vương Tiểu Bàn sau lưng, cười đến thiên chân vô tà, "Tiểu Bàn, Tiểu Đồng, quen biết các ngươi ta rất vui, sau này, chúng ta có thể làm bằng hữu tốt cả đời."

Hắn không bị đưa về Thánh đảo, cũng không cần phải rời xa tiểu đồng bọn này.

Chưa bao giờ Bạch Tiểu Thần vui hơn lúc này.

Vương Tiểu Bàn chớp chớp mắt, nhìn hướng Bạch Tiểu Thần rời đi, cũng thật lòng vì tiểu đồng bọn mà vui vẻ...

Ra khỏi Vương gia, Bạch Tiểu Thần liền thấy thiếu niên lẳng lẳng đứng đợi hắn ở ven đường, hắn bước nhanh tới, đầu đụng vào trong ngực thiếu niên, hắn ngẩng đầu, đôi mắt sáng rực đáng yêu chớp chớp: "Cửu cửu, trước đây bên cạnh Thần Nhi chỉ có mẫu thân và sư công, à, còn có cha nuôi và Sở tỷ tỷ, bây giờ có thêm thật nhiều thân nhân bằng hữu, Thần Nhi thực sự rất vui vẻ..."

Đáng thương cho Tiểu Mễ, đã bị Bạch Tiểu Thần bỏ quên...

"Tiểu Thần Nhi" Tim Bạch Tiểu tê rần, hắn khẽ xoa đầu Bạch Tiểu Thần, "Sau này người bên cạnh ngươi sẽ càng ngày càng nhiều, sẽ không thiếu."

"Thật sự?" Mắt Bạch Tiểu Thần sáng lên, so với sao trong màn đêm còn sáng hơn, "Nhưng mà trong lòng Thần Nhi, mẫu thân vẫn quan trọng nhất."

Không ai có thể so sánh được.

Bạch Tiểu nghiêm nhiên bật cười, tiểu gia hỏa này đúng là tri kỷ của mẫu thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thân tình thực sự (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Thần Nhi, ngươi chuẩn bị một chút, lát nữa mẫu thân ngươi muốn dẫn ngươi tới Lam gia."

Hắn buồn lòng Tiểu Thần Nhi trong ngực ra, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười.

Bạch Tiểu Thần cắn cắn ngón tay, trầm mặc nửa ngày: "Cửu cửu, ông cố ngoại và bà cố ngoại thích gì? Còn có biểu cửu ca cùng biểu cửu nương, Thần Nhi nghe nói mẫu thân có ba biểu huynh muội, đến lúc đó Thần Nhi phải chuẩn bị lễ vật cho bọn họ mới được."

"Thần Nhi, ngươi là văn bối, không cần chuẩn bị lễ vật gấp gáp, " Bạch Tiểu có chút buồn cười xoa đầu Bạch Tiểu Thần, ôn hòa trấn an.

"Không được! Thần Nhi nhất định phải chuẩn bị lễ vật! Nếu không, Thần Nhi liền cắt thịt chịu đau đem đường đậu cho bọn họ."

Đó đều là thân nhân của mẫu thân, yêu ai yêu cả đường đi, cho bọn họ một ít đường đậu cũng không sao cả...

Sau khi Bạch Tiểu Thần quyết định xong thì lập tức trở về cỏ trạch để chuẩn bị.

...

Sau đêm qua, Bạch Tiểu Thần nháo lớn như vậy, đương nhiên Lam gia đã biết tới sự tồn tại của hắn.

Lam lão phu nhân không biết Bạch Nhan ở đâu, không có cách nào đưa tiểu nhân nhi kia về phủ, cho nên một đêm rồi không ngủ, tâm tâm niệm niệm đều đặt lên người tiểu gia hỏa.

Cũng may Bạch Nhan không để bà chờ quá lâu, đã mang Bạch Tiêu và Bạch Tiểu Thần vào phủ.

Trông thấy Bạch Tiểu Thần bé nhỏ, Lam lão phu nhân không nhận được nữa, đem tiểu gia hỏa ôm trong ngực khóc ồ lên.

"Nương, " Đồng Nhược Lan dịu dàng cười một tiếng, "Ngươi không thấy cha đang trừng mắt hả? Hắn thế mà cả đêm qua lằm bằm về đứa nhỏ này, ngươi nên để cha nhìn một chút rồi khóc cũng được."

Quả nhiên, lão gia tử ở một bên dựng râu trừng mắt, lại nghe được lời của Đồng Nhược Lan, khuôn mặt già nua trầm xuống.

"Ngươi đang nói cái gì đó? Khi nào mà ta lằm bằm một đêm vậy?"

Dù sao, hắn tuyệt đối không chịu thừa nhận.

Bạch Tiểu Thần thoát khỏi cái ôm của lão phu nhân, hấp tấp chạy đến trước mặt lão gia tử, nhu thuận gọi một tiếng: "Ông cố ngoại, Thần Nhi muốn ôm một cái."

Khóe miệng Lam lão gia tử không tự chủ mà giương lên, dường như nghĩ tới còn nhiều người ở đây, hắn lập tức bỏ nụ cười, cố ý giữ mặt lạnh.

"Bao nhiêu tuổi rồi mà còn muốn ôm?"

Tuy nói như thế, miệng hắn vốn không thành thật, hắn đem Bạch Tiểu Thần bế lên ngồi trên đùi.

Bạch Tiểu Thần kéo kéo râu Lam lão gia tử, ngây thơ cười nói: "Ông cố ngoại, Thần Nhi rất quý người, những năm gần đây, mỗi ngày mẫu thân đều nhắc đến ông cố ngoại."

"Ồ?" Lam lão gia tử nhìn Bạch Nhan, rồi lại nhìn Bạch Tiểu Thần, "Mẫu thân ngươi nói gì về ta? Có phải mắng ta nhiều năm qua bỏ mặc nàng?"

"Không phải đâu, mẫu thân nói ông cố ngoại là người vĩ đại nhất, sùng bái nhất là ông cố ngoại, nhưng mẫu thân hồ thẹn không dám tới Lam gia, hi vọng ông cố ngoại đừng trách người, người còn nói, về sau sẽ ở lại Lam gia, không tiếp tục đi nữa."

Khóe miệng Bạch Nhan giật giật mấy lần, nàng nói mấy lời này lúc nào?

Từ lúc xuyên qua tới giờ, nàng có chút ấn tượng với Bạch Tiêu, còn Lam gia là khi nàng quay về mới dần dần hiểu rõ.

Nhưng mà hiển nhiên, lời này của Bạch Tiểu Thần khiến Lam lão gia tử hoa tâm nộ phóng, cũng không tiếp tục xì mặt xuống.

"Thì ra mẫu thân ngươi vẫn còn nhắc tới lão già này? Nhanh nói cho ông cố ngoại, mẫu thân ngươi còn nói cái gì nữa?"

Nhìn biểu hiện vui vẻ của Lam lão gia tử, trong lòng Bạch Nhan mềm nhũn, đây chính là thân tình, chỉ cần nhắc tới một câu là có thể làm tâm tình người vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tặng đan dược

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Tiểu Thần gãi đầu một cái: "Còn nói rất nhiều, lúc này Thần Nhi không nhớ rõ, nhưng mà... Hôm nay đến Lam gia, mẫu thân để Thần Nhi chuẩn bị một ít lễ vật gặp mặt."

"Thần Nhi còn chuẩn bị lễ vật hả?"

Lam lão phu nhân hơi kinh ngạc, ánh mắt trách cứ nhìn Bạch Nhan: "Đứa nhỏ nguoi, mang Tiểu Thần Nhi đến là được rồi, còn mang lễ vật nữa làm gì?"

"Bà ngoại, lễ vật này có ý nghĩa đặc biệt, đúng lúc Lam gia cần, " Bạch Nhan mỉm cười, "Thần Nhi, mang lễ vật ra."

Bạch Tiểu Thần cười ha hả thoát khỏi cái ôm của Lam lão gia tử, từ trong vạt áo lấy ra mấy bình sứ, lễ phép đưa tới trước mặt Bạch Nhan.

Bạch Nhan từ trong số đó cầm lấy một bình đan dược, đôi mắt liếc sang Lam Tiểu Vận đang đứng an tĩnh một bên.

"Vận Nhi, sao hôm nay nguoi yên lặng thế?" Khóe môi Bạch Nhan giương lên, hỏi.

"A?" Nghe thấy tiếng Bạch Nhan, Lam Tiểu Vận hồi thần lại, cười hề hề, "Lúc trước ta đi hình tủy, Thương Vương cho phép ta vào thăm ngục, nên ta liền đi xem Bạch Chi, nàng ở trong hình tủy thế nào, vừa rồi ta đang nghĩ làm thế nào để nhân lúc lửa cháy rồi đổ thêm dầu?"

Hiển nhiên, hận ý đối với Bạch Chi, Lam Tiểu Vận đã sớm khắc sâu vào xương tủy.

Nhất là khi đêm qua nàng biết được Vu Dung muốn bán Bạch Nhan! Lại còn suýt chút nữa phóng hỏa thiêu chết Bạch Tiểu Thần!

Nàng làm sao có thể không đi tìm Bạch Chi gây rắc rối?

"Trước mắt nguoi không cần để ý đến Bạch Chi, " Bạch Nhan đưa một bình đan dược cho Lam Tiểu Vận, "Đây là Nhị phẩm Chân Nguyên đan, ta nhìn ra thực lực của nguoi đã đến bình cảnh của Hoàng giai đỉnh phong, nhờ Chân Nguyên đan này, nguoi có thể đột phá lên sơ cấp."

Lam Tiểu Vận sững sờ, ngạc nhiên ôm lấy mặt: "Cái này... Là đan dược? Cho ta?"

Những ngày qua xác thực Lam Tiểu Vận đã tiến đến bình cảnh, Lam lão gia tử cũng tính mấy ngày nay mua Nhị phẩm Chân Nguyên đan cho nàng đột phá, thế nhưng không nghĩ tới Bạch Nhan lại đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?

Bạch Nhan không để ý tới Lam Tiểu Vận, tiếp tục đưa mắt nhìn sang đại biểu ca Lam Thiếu Lăng và Lam Thiếu Yến, thản nhiên cười: "Thực lực của hai vị biểu ca đều đến Địa giai, Nhị phẩm đan dược đối với các nguoi đều vô dụng, ta chuẩn bị cho các nguoi Tam phẩm Đại Khí đan, các nguoi không đạt tới bình cảnh, Đại Khí đan không thể giúp các nguoi trực tiếp đột phá, chỉ có thể chậm chạp thăng tiến."

"Cái này..."

Hai biểu ca đều sững sờ, bọn hắn nhìn bình sứ Bạch Nhan đưa cho, trong lúc nhất thời không dám nhận.

"Mỗi bình đều có mười mấy mai Đại Khí đan, đủ cho các nguoi dùng một thời gian."

Lam Thiếu Lăng và Lam Thiếu Yến hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt hơi do dự, những đan dược này rất trân quý, sao bọn hắn có thể cầm đồ của nàng được?

"Biểu cữu, " Bạch Tiểu Thần thiên chân vô tà cười một tiếng, "Những đường đậu này các nguoi nhanh cầm đi, cùng lắm thì ta bớt đồ ăn vặt đi một chút."

Lam Tiểu Vận đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt đáng yêu của Bạch Tiểu Thần: "Nguoi và mẫu thân đưa đan dược cho chúng ta, cùng với nguoi ăn đồ ăn vặt thì có quan hệ gì?"

Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu: "Vì những thứ này đều là đồ ăn vặt của Thần Nhi, Tiểu Mễ còn thường xuyên cướp ăn."

Đồ ăn vặt?

Khóe môi Lam Tiểu Vận giật một cái, hóa ra đan dược trân quý trong mắt thế nhân đối với Bạch Tiểu Thần lại chỉ là đồ ăn vặt?

Cái này... Cũng quá xa xỉ.

"Nhan Nhi, " Lam lão gia tử nhíu mày, "Ta biết nguoi bái một đan dược sư Tứ phẩm làm sư phụ, nhưng nguoi lấy ra nhiều đan dược như vậy đưa cho chúng ta... Sư phụ nguoi sẽ không trách phạt nguoi chứ?"

Lam lão gia tử chưa từng nghĩ đến Bạch Nhan chính là một đan dược sư cường đại.

Sự thật là trước đó Bạch Nhan ở Bạch gia cũng không về đây, bỏ đi cũng sáu năm, thời gian sáu năm còn phải chăm sóc đứa nhỏ, cho dù nàng có thiên phú này, cùng lắm cũng chỉ đến Nhị phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Lăn nữa tiến cung (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Ông cố ngoại, " Trong miệng Bạch Tiểu Thần nhét đầy đan dược, nói chuyện có chút không rõ, "Người yên tâm, sư công rất quý mẫu thân, mẫu thân nói một bọn hần nhất định không nói hai, mẫu thân để bọn hần đi hướng đông bọn hần nhất định không dám đi hướng tây, luôn luôn chỉ có mẫu thân chèn ép bọn hần."

Trông thấy Bạch Tiểu Thần đem đan dược xem như đường đậu mà ăn, khoe miệng mấy người ở đây đều co giật mấy lần, tên phá của này!

Nhưng mà...

Nghe lời Bạch Tiểu Thần, Lam lão gia từ để tâm xuống, xem ra Nhan Nhi ở bên ngoài mấy năm, đã có người thay Lam gia chăm sóc nàng.

"Cửu cửu, " Bạch Nhan nhìn những người khác chưa có đan dược, khẽ cười duyên, "Người đã đến Thiên giai, ta đưa người tứ phẩm Thiên Nguyên Đan, chỉ là người cũng như mấy biểu ca, chưa đến bình cảnh thì không có cách nào đột phá."

Oanh!

Đầu mọi người muốn nổ tung.

Tứ phẩm Thiên Nguyên đan!

Cho dù cùng là Tứ phẩm đan dược nhưng lại trân quý hơn nhiều so với đan dược chữa bệnh Sinh Hóa Tái Tạo hoàn.

Khó trách đám người này lại khiếp sợ như vậy.

Lam Vũ hơi run nhận lấy đan dược từ Bạch Nhan: "Nhan Nhi, số đan dược này cũng lấy từ chỗ sư phụ người?"

Bạch Nhan cười một tiếng từ chối cho ý kiến: "Đan dược trong bình đủ cho người dùng một tháng, trong một tháng này người liền có thể đột phá, số đan dược này là ta thay nương trả lại cho người."

Mấy năm trước.

Đương lúc Lam Vũ đột phá tới Địa giai cao cấp, Lam gia dự định mua cho hần rất nhiều đan dược Tam phẩm, ngay cả đan dược Tứ phẩm cũng mua một ít.

Thế nhưng, vì để Lam Nguyệt không bị người khi dễ, tất cả mọi người Lam gia đều quyết định đem đan dược cho Lam Nguyệt đột phá, có số đan dược kia, nàng đột phá tới Thiên giai vô cùng thuận lợi.

Nhưng mà...

Lam gia táng gia bại sản, đổi lại Lam Nguyệt chấp tay đưa cho tình lang, cũng gián tiếp làm Lam gia thụt lùi mấy năm.

Dù cho hiện tại Lam Vũ dùng thực lực của mình để đột phá lên Thiên giai, nhưng sai lầm năm đó của Lam Nguyệt, Bạch Nhan vẫn tìm cách toàn lực đền bù.

"Đưa trẻ ngoan, " Hốc mắt Lam Vũ hơi đỏ lên, bàn tay to nhẹ xoa đầu Bạch Nhan, "Nếu Nguyệt Nhi trông thấy người hiểu chuyện như vậy, nhất định sẽ rất mừng."

Bạch Nhan nhìn gương mặt anh tuấn cương nghị của Lam Vũ, mấp máy môi: "Cửu cửu, năm đó các người đem đan dược cho mẫu thân thì có hối hận không?"

Lam Vũ nghiêm nhiên bật cười: "Mẫu thân người là muối muối ta, chỉ cần nàng muốn, ta đều sẽ cho nàng, nhường hết tất cả cũng không hối hận."

Dù là quyết định này đã để Lam gia thụt lùi mấy năm.

Thần sắc Bạch Nhan phức tạp, Lam Nguyệt không làm Bạch Chấn Tường thất vọng, nhưng lại... cô phụ những thân nhân Lam gia này.

"Mẫu thân," Bạch Tiểu Thần vội vã chạy tới bên cạnh Bạch Nhan, hai tay ôm lấy Bạch Nhan, đôi mắt to thiên chân vô tà: "Còn lễ vật của bà cố ngoại và cửu nãi nãi đâu?"

Âm thanh mềm mại của bánh bao nhỏ để Bạch Nhan lấy lại tinh thần, nàng hơi cười.

"Mợ, bà ngoại, cố ông ngoại và cửu cửu ở đây, chuyện đánh đánh giết giết cũng không đến lượt các người, ta không đưa các người đan dược tu luyện, " nụ cười nàng mang theo một chút nhu hòa, "Cho nên, ta chuẩn bị cho các người Bài Độc Đường Nhan đan."

"Bài Độc Dưỡng Nhan đan?" Lam Tiểu Vận đem đan dược cất đi, bỗng dưng nghe thấy lời Bạch Nhan, đôi mắt mở to: "Biểu tỳ, Bài Độc Dưỡng Nhan đan là đan dược gì?"

"Tiểu Vận, ngươi nhìn Bạch Tiểu Thần một chút, " Bạch Nhan nheo nheo khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Thần, cười nhạt hỏi, "Có phải vừa trắng vừa mềm hay không? Đó là vì hắn thường xuyên ăn Bài Độc Dưỡng Nhan đan, đan dược này có thể bài trừ độc tố trong cơ thể, càng khiến gương mặt bóng láng, mỹ mạo khuynh thành."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Lăn nữa tiến cung (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Tiểu Thần bữu môi, bắt nắn kéo tay Bạch Nhan.

Hắn vừa trắng vừa mịn là trời sinh, không phải hiệu quả của Dưỡng Nhan đan.

Huống gì, hắn không thích mùi vị của Dưỡng Nhan đan nên chưa từng ăn qua có được không?

"Biểu tỳ, ta cũng muốn, " hai mắt Lam Tiểu Vận sáng rực, vội bắt lấy cánh tay Bạch Nhan lay lay: "Ta muốn Dưỡng Nhan đan, ta có thể dùng Chân Nguyên đan đổi Dưỡng Nhan đan không?"

Đối với một thiếu nữ không có gì dụ hoặc hơn dung mạo, ngay cả tu luyện cũng ném qua một bên.

"Nếu muốn thì ta có thể cho ngươi, Dưỡng Nhan đan không thể ăn nhiều, một tuần một viên là đủ rồi." Bạch Nhan đem Dưỡng Nhan đan cho Đồng Nhược Lan và Lam lão phu nhân, lại lấy ra một bình đặt vào tay Lam Tiểu Vận, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Lam lão gia tử: "Ông ngoại, thực lực của người đã đạt tới Thiên giai cao cấp, cộng thêm cơ thể suy nhược, cho dù có Thiên Nguyên đan cũng không thể dễ dàng đột phá."

Lam lão gia tử xua tay: "Lão già này cũng không cần, về sau Lam gia có cữu cữu ngươi chèo chống, ta liền yên tâm an hưởng tuổi già rồi."

Bạch Nhan trầm ngâm nửa ngày, tay khẽ vỗ cằm: "Như vậy đi, đợi thêm một đoạn thời gian, ta lại đem đan dược phù hợp cho ngươi."

Muốn luyện chế đan dược kia cần một ít dược liệu đặc thù, cho nên, trong thời gian ngắn tất nhiên không được.

"Cháu gái ngoan, trước đó Thái hậu phái người tới đây nói để ngươi tiến cung một chuyến, nàng muốn gặp ngươi."

Khuôn mặt già nua của Lam lão phu nhân nở thành một đóa hoa.

Đừng trông bà đã có tuổi, thích chưng diện vĩnh viễn không phân biệt tuổi tác.

"Thái hậu tìm ta?" Bạch Nhan giật mình, khẽ gật đầu: "Ta đã biết, ta sẽ vào cung gặp nàng."

Bạch Tiểu Thần nghe xong, mắt to phát sáng: "Mẫu thân muốn đến hoàng cung? Thần Nhi cũng muốn đi."

"Ngươi đi làm gì?" Bạch Nhan liếc hắn một cái, hỏi.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thần mang theo một tia xảo trá: "Ta muốn xem bộ dáng của hoàng cung ra sao, có xinh đẹp bằng Thánh Đảo hay không."

"Ta có thể dẫn ngươi đi, nhưng ở trong hoàng cung ngươi an phận một chút, đừng có gây chuyện thị phi."

"Nhưng mà... Nếu như Thần Nhi gặp phải nữ nhân thối Bạch Nhược kia, nàng ta còn khi dễ Thần Nhi thì sao?"

Bạch Tiểu Thần đáng thương nhìn Bạch Nhan, hỏi.

"Vậy đánh chết nàng! Chết chết nàng!"

Khi dễ con của nàng? Đã hỏi qua ý kiến của nàng chưa?

Tiểu Mễ nằm dưới đất không nhịn được mà trợn mắt, uể oải ngáp một cái.

Tiểu tổ tông của ta, ai có thể khi dễ được ngươi? Nhiều năm qua cũng chỉ có ngươi khi dễ người khác.

Đừng quên, hồ ly là loài động vật xảo trá nhất!

"Thần Nhi, " Bạch Nhan hạ mắt nhìn Bạch Tiểu Thần còn ôm lấy đùi nàng, "Ta không mong ngươi ở bên ngoài gây chuyện, đồng thời, chúng ta không sợ bất cứ chuyện gì, cho dù ngươi không chủ động đi theo người nhưng nếu có người động đến ngươi, ngươi liền có thể phản kích!"

"Thần Nhi hiểu rồi."

Không gây chuyện, không sợ phiền phức.

Đây là Bạch Nhan dạy bảo cho hắn.

"Ông ngoại, bà ngoại, trước mắt ta đem Thần Nhi tiến cung, sau đó ta sẽ quay lại."

Bạch Nhan nắm tay Bạch Tiểu Thần, cáo từ với bọn người Lam lão gia tử rồi ra khỏi phủ.

Tiểu Mễ meo một tiếng, lập tức xoay người đứng dậy đuổi theo mẫu tử Bạch Nhan.

...

Trong hoàng cung.

Thái hậu mái tóc hoa râm, thân thể hơi mệt mỏi tựa vào ghế dựa, đúng lúc này, một tên thái giám từ ngoài cửa đi vào phúc thân.

"Thái hậu, Bạch cô nương đến."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lăn nữa tiến cung (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Nghe vậy, Thái hậu cười thành tiếng: "Rốt cuộc nha đầu này cũng đến, nhanh để nàng đi vào, sau này Bạch cô nương tới tìm ai gia cũng không cần bẩm báo."

"Tuân chỉ."

Thái giám nhận lệnh rồi lui xuống.

Nửa ngày, một nữ tử hồng y khuynh thành tuyệt mỹ từ cửa cung đi vào, tay nắm một đĩa bé ước chừng năm tuổi.

Đứa nhỏ bộ dáng phấn điều ngọc trác, gương mặt phấn nộ cười thiên chân vô tà, đôi mắt sạch sẽ mở to dường như tỏ ra hiếu kỳ, sau khi bước vào cửa đều nhìn bốn phía, có vẻ như tất cả đồ vật đều mới lạ.

Thái hậu cho rằng bánh bao nhỏ chưa từng tới hoàng cung nên mới tỏ ra hiếu kỳ, thật tình không biết, Bạch Tiểu Thần chỉ kỳ quái vì sao hoàng cung này ngay cả một nửa Thánh Đào cũng không bằng?

"Nhan Nhi, ngươi đã đến, " Thái hậu cười nói, "May mà có ngươi, ai gia tìm đan dược sư xem bệnh mới phát hiện ra thân thể càng ngày càng sinh bệnh... Ai gia phải ở trước mặt ngươi nói đa tạ mới được."

Thái hậu không muốn để người khác biết bà trúng độc nên mới thay bằng sinh bệnh, Bạch Nhan cũng không vạch trần bà, khẽ cười: "Hôm nay Thái hậu tới tìm ta chỉ vì chuyện này?"

"Không, " Thái hậu lắc đầu, "Hôm qua ngươi đi vội, ai gia không thể cùng ngươi tâm sự, nên mới để ngươi tiến cung, đúng rồi... Đứa nhỏ này chính là nhi tử của ngươi?"

Bạch Tiểu Thần nghe xong liền hô một câu: "Thái hậu nãi nãi."

"Ha ha, đứa trẻ ngoan, " Thái hậu cười từ ái, đối với tiểu gia hỏa hiếu biết lễ nghĩa này, bà thực lòng thích hắn, "Lần đầu gặp mặt mà Thái hậu nãi nãi không có lễ vật gì tặng ngươi, cái vòng vàng đeo tay này xem như nãi nãi đem cho ngươi làm lễ vật gặp mặt."

Nói xong, Thái hậu cời chiếc vòng vàng trên cổ tay ra, lão ma ma ở một bên trông thấy hành động này của Thái hậu mà giật nảy mình, trong lòng muốn ngăn lại, nhưng khi nhìn thấy nụ cười từ ái kia, bất giác thờ dãi một hơi.

Bao lâu rồi?

Đã bao lâu rồi Thái hậu chưa được vui vẻ? Từ sau khi Tiên Hoàng băng hà, bà tự nhốt mình lại, bình thường cũng chỉ có Lam Nguyệt mới gặp mặt được.

Nhưng sau khi Lam Nguyệt qua đời, bà cũng không cười nữa.

"Bé ngoan, cái vòng vàng này nhất định ngươi phải giữ cho kỹ, ngàn vạn lần không được làm mất." Thái hậu có ý riêng nói.

Bạch Tiểu Thần nhận vòng tay vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lộ ra nụ cười thiên chân vô tà.

"Tạ ơn Thái hậu nãi nãi."

"Ta để Tiểu Mai đưa ngươi ra ngoài chơi đi, ngươi ở trong này hẳn sẽ buồn bức."

Tiểu Mai chính là lão ma ma bên cạnh Thái hậu, địa vị cũng không phải bình thường, nên bà mới để Tiểu Mai bồi Bạch Tiểu Thần.

"Nãi nãi, các tỷ tỷ cung nữ bình thường đều rất mệt mỏi, Thần Nhi không cần các nàng đưa đi đâu, " âm thanh Bạch Tiểu Thần mềm nhẹ, "Thần Nhi cũng biết Thái hậu lo lắng cho Thần Nhi, nhưng mà Thần Nhi luôn luôn nghe lời, sẽ không gây ra chuyện gì đâu."

"Cái này..." Thái hậu đưa mắt nhìn Bạch Nhan, vừa định mở miệng thì Bạch Nhan ngăn lại.

"Thái hậu, người yên tâm đi, Thần Nhi không có chuyện gì."

Thần Nhi luôn luôn có chừng mực, hẳn làm bất cứ chuyện gì cũng có thể yên tâm.

"Được, " miệng Thái hậu giãn ra, "Vậy ngươi tự ra ngoài chơi trước, nếu như có chuyện nhớ đem vòng tay vàng của nãi nãi cho ngươi ra, thấy vòng tay như thấy người, những người trong hậu cung sẽ không bắt nạt được ngươi."

"Thần Nhi biết."

Bạch Tiểu Thần đem Tiểu Mễ trên vai ôm vào ngực.

Sau khi Bạch Tiểu Thần ra khỏi cung, hẳn trầm tư, phủ Thái tử chỗ Bạch Nhượng... ở đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Tiểu bá vương

Edit: Tiêu Tiêu

"Tiểu súc sinh, ngươi thật to gan, lại dám dẫm lên cái bóng của ta!"

Bạch Tiểu Thần không có mục tiêu nên đi dạo hậu hoa viên, ngay lúc này một tiếng quát phách lỗi truyền tới từ phía trước.

Lông mày Bạch Tiểu Thần nhăn lại, hẳn quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Cách đó không xa, một đám hoàng tử công chúa quần áo hoa lệ đang vây một tiểu nam hài gầy trơ xương vào giữa.

Tiểu nam hài kia mặc một thân xiêm y vải bố, đứng trong đám người lộ ra vẻ bất đồng, gương mặt hơi thanh tú tràn đầy bất khuất, quật cường mở to mắt nhìn chăm chăm những người trước mặt.

"Thằng nhãi ranh, ngươi lại dám trêu ta!"

Tiểu Bá Vương cầm đầu hung hăng dùng chân đạp tiểu nam hài, khuôn mặt béo mập một vẻ phách lối, bộ dáng vênh vào hung bạo.

Tiểu nam hài cắn chặt môi không kêu lấy một tiếng, thân thể hẳn rất gầy yếu, sau một cước của Tiểu Bá Vương đã lùi về mấy bước, ngã ngổ trên mặt đất.

Từ đầu đến cuối, hẳn đều không khóc.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, hẳn đã hiểu ra khóc cũng vô dụng, chỉ nhận lại thương tích nặng nề hơn.

"Ta khiến cho ngươi không được nói chuyện! Nương của ngươi chỉ là một cung nữ ti tiện, ngươi cũng chỉ là một thằng nhãi ranh!" Tiểu Bá Vương bước tới, hung hăng giơ chân muốn đạp xuống.

Đúng lúc này, một âm thanh non nớt đột ngột vang lên.

"Tiểu Mễ, lên cho ta!"

Vụt!

Một con mèo nhỏ màu trắng bỗng nhiên bay lên không trung nhào về phía Tiểu Bá Vương. Tiểu Bá Vương kêu "a" một tiếng sợ hãi, ngay khi đụng phải mèo trắng liền ngã xuống.

"Hoàng Thái tôn điện hạ!"

Các cung nữ trông thấy Tiểu Bá Vương bị ngã đều bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng đỡ hấn dậy.

Đừng nhìn Thái tử phi bề ngoài ôn nhu, nhưng nếu Hoàng Thái tôn bị thương dù chỉ một chút, những cung nữ đi theo hấn đều sẽ không được yên ổn.

Tiểu Bá Vương được cung nữ nâng dậy, mặt béo tràn ngập phần nộ, trừng mắt với Bạch Tiểu Thần: "Ngươi là oắt con ở đâu ra?"

"Ta không phải oắt con, ngươi mới là oắt con!" Bạch Tiểu Thần thờ phỉ phò: "Với lại, mẫu thân ta đã giáo dục ta, người không phạm ta, ta không phạm người, tại sao ngươi muốn khi dễ người?"

Bạch Tiểu Thần luôn có tính thần tượng nghĩa mạnh mẽ, không chịu được Tiểu Bá Vương khi dễ người!

"Đây là nhà ta, ta muốn khi dễ ai thì khi dễ!" Tiểu Bá Vương cao ngạo hást đầu: "Ngươi cũng ở trên địa bàn của ta, có tin ta nói hoàng gia gia chặt đầu của ngươi không?"

"Hoàng gia gia ngươi có gì đặc biệt hơn người, ta có cha còn có cả cha nuôi, hai vị cha của ta đều lợi hại, hoàng gia gia của ngươi tính là thứ gì?"

Mặc dù trong lòng Bạch Tiểu Thần không muốn thừa nhận Đế Thương, nhưng thực lực Đế Thương cường đại, những lúc thế này nó vẫn nên lợi dụng một chút.

Tiểu Bá Vương nổi giận: "Mẫu thân nói, ta là người lợi hại nhất đại lục này, ta muốn ai chết thì nhất định phải chết! Sau này ta muốn thống nhất sơn hà! Đến lúc đó không chỉ là người, ngay cả cha ngươi cũng phải quỳ xuống xách giày cho ta!"

Đáy mắt Bạch Tiểu Thần hiện lên tia thị huyết: "Ngươi nói một câu nữa cho ta nghe!"

"Ta không chỉ nói mà còn muốn đánh ngươi! Lập tức quỳ xuống xin lỗi cho ta!"

Tiểu Bá Vương lửa giận ngập trời xông lên phía trước, bàn tay béo mập hung hăng đánh về phía Bạch Tiểu Thần.

Mẫu thân nói, hấn là hoàng trưởng tôn, người cao quý nhất trên đời này, bất cứ người nào cũng phải thuận theo hấn, nếu gặp người không thuận theo, hấn liền đánh cho đến khi thuận thì thôi!

Thế nhưng..

Tay Tiểu Bá Vương còn chưa chạm vào Bạch Tiểu Thần, Bạch Tiểu Thần đã bắt lấy cổ tay của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chuyện tàn nhẫn

Edit: Tiêu Tiêu

"Đứng ra ngươi phải cho tiểu ca ca này một lời xin lỗi!"

"Dựa vào cái gì? Ta là Hoàng trưởng tôn, ta làm cái gì cũng đúng."

Hoàng trưởng tôn?

Bạch Tiểu Thần chớp chớp mắt, Tiểu Bá Vương này lại là nhi tử Bạch Nhan? Chẳng trách hắn lại phách lối như vậy.

"Tiểu Mễ, cào hắn cho ta!"

Sau khi biết tiểu gia hỏa là nhi tử Bạch Nhưộc, Bạch Tiểu Thần thả lỏng nắm tay, âm thanh non nớt ra lệnh.

"Meo."

Tiểu Mễ kêu meo một tiếng, lập tức nhào về phía Tiểu Bá Vương, móng vuốt sắc nhọn lướt qua mặt Tiểu Bá Vương. Tiểu Bá Vương đau tới tâm tê liệt phết, hô lên.

"Cứu ta, các người mau tới đây cứu ta, giết con mèo đáng chết này cho ta!"

Những cung nữ kia muốn bắt lấy Bạch Tiểu Thần, nghe xong mấy lời kia liền chuyển hướng về con mèo trắng.

Hành động của mèo con rất linh hoạt, trong nháy mắt thoát khỏi vòng vây của cung nữ và thái giám, một lần nữa ở sau lưng Tiểu Bá Vương mà cào, máu tươi chảy từ trên cổ Tiểu Bá Vương khiến tiếng kêu của hắn càng thêm đau đớn.

Những hoàng tử công chúa khác theo bản năng rung mình một cái, lui về sau hai bước, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thần.

Ở hoàng cung Nam Cung Lâm là một Tiểu Bá Vương, đây là lần đầu tiên có người đối xử với hắn như thế!

"Người không sao chứ?" Bạch Tiểu Thần tới bên cạnh nam hài, vươn tay ra, "Ta là Bạch Tiểu Thần, mẫu thân ta là Bạch Nhan, nàng là nữ nhân thiện lương xinh đẹp nhất thiên hạ."

"Ta..." Tiểu nam hài trơ mắt nhìn bàn tay nhỏ của Bạch Tiểu Thần, bàn tay gầy của hắn đặt lên tay Bạch Tiểu Thần chống người dậy: "Ta là Nam Cung Chuẩn, người đắc tội Hoàng trưởng tôn, hắn sẽ không tha cho người đâu."

Bạch Tiểu Thần bĩu môi: "Mẫu thân có nói, chúng ta không gây chuyện thì không sợ phiền phức, Hoàng trưởng tôn thì sao? Ta cũng không sợ hắn."

Mỗi lần Bạch Tiểu Thần nói tới mẫu thân, ánh mắt Nam Cung Chuẩn lại âm trầm mấy phần, hơi mất thần sắc.

"Người yên tâm, mẫu thân của ta khá tốt, nàng biết có đứa trẻ bị bắt nạt sẽ không ngồi yên mặc kệ." Bạch Tiểu Thần vỗ ngực thề son sắt.

Nam Cung Chuẩn nhếch môi lộ ra nụ cười khô: "Có nương... Thật tốt."

Nương của hắn là một cung nữ, bị hoàng thượng sau khi say rượu sủng hạnh, nhưng phụ hoàng tình rượu đã quên đi chuyện này, càng chưa từng được thăng tiến, đợi đến lúc nương mang thai người ta mới biết.

Nương may mắn sinh hạ hắn, nhưng cuối cùng lại chậm rãi từ vong.

Từ đó về sau, trên đời chỉ còn một mình hắn, chịu hết cực khổ.

"Nam Cung Chuẩn, sau này mẫu thân ta chính là mẫu thân người."

Bạch Tiểu Thần nắm chặt cổ tay Nam Cung Chuẩn: "Người đi theo ta, bây giờ ta dẫn người tới gặp mẫu thân của ta."

Thân thể Nam Cung Chuẩn cứng đờ, chân mày đột nhiên nhú một cái, ánh mắt hắn ý thức được cánh tay Bạch Tiểu Thần đang nắm chặt cổ tay hắn.

Bạch Tiểu Thần thấy Nam Cung Chuẩn không nhúc nhích, đôi mắt to hơi rử, hắn hơi hiếu kỳ, đúng lúc nhìn thấy Nam Cung Chuẩn thu lại ánh mắt.

Hắn nhăn lông mày đáng yêu, nhắc ống tay áo Nam Cung Chuẩn lên, một khắc này, cho dù Bạch Tiểu Thần đã chuẩn bị sẵn tâm lý vẫn bị giật nảy mình.

Cánh tay trước mắt, từ cổ tay đi lên đã không còn một mảnh da lành lặn, trái phải đều có vết xanh tím, có vài chỗ như vết sẹo bong, nhìn thấy mà giật mình.

Trong lòng Bạch Tiểu Thần khó chịu, rốt cuộc là tên biến thái nào làm ra chuyện tàn nhẫn đối với một đứa trẻ như thế?

Chỉ là một cánh tay mà đã như vậy, cả người hắn thì sao? Có phải càng nhiều thương tích hay không?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Ác nhân cáo trạng trước (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Ngươi có đau không?"

Bạch Tiểu Thần nâng lên gương mặt đáng yêu, hỏi.

Lần đầu tiên Nam Cung Chuẩn cảm nhận được sự quan tâm, đáy lòng hắn chảy qua một dòng nước ấm, lắc đầu: "Đã kết vảy, không đau."

"Gạt người, vừa rồi ta nắm lấy tay ngươi, ngươi đã cảm thấy đau." Bạch Tiểu Thần bịu môi, lật trong vạt áo của mình lấy ra một ít đan dược, gãi gãi đầu: "Ta không biết cái nào dùng để chữa thương, đợi mẫu thân tới, ta để nàng đưa cho ngươi."

Đối với hắn, đan dược chỉ là đồ ăn vặt, nên hắn mới lười nhớ công dụng của chúng.

Hắn chỉ có hứng thú đối với độc dược.

Lúc Bạch Tiểu Thần muốn kéo Nam Cung Chuẩn tìm Bạch Nhan, những người trong hoàng cung nghe được động tĩnh bên này đã nhanh chóng chạy tới.

Người đầu tiên đương nhiên là Bạch Nhượng, khi nàng ta nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Tiểu Bá Vương, lập tức giận tím mặt, phần nộ nói: "Các ngươi đều thất thân ở đây làm cái gì? Mau bắt con mèo này cho bản cung!"

Thị vệ sau lưng vừa định bước lên thì thấy con mèo kia lười biếng ngáp một cái, "vút" một tiếng đã chui vào ngực Bạch Tiểu Thần.

"Mẫu phi!"

Tiểu Bá Vương thấy Bạch Nhượng xuất hiện, "oa" một tiếng khóc rống, trên mặt tràn đầy vết thương, cực kỳ thê thảm.

Bạch Nhượng nắm chặt nắm đấm, con ngươi băng lãnh nhìn Bạch Tiểu Thần: "Ngươi là nhi tử của vị quan viên nào? Lại dám động thủ với con của bản cung? Ngươi có biết con của bản cung có thân phận gì hay không?"

Con của nàng được nuông chiều từ bé, chưa hề chịu một chút ủy khuất, nàng chỉ đi có một lát đã bị người khi dễ thê thảm như vậy, chuyện này khiến Bạch Nhượng luôn bao che cho con mình làm sao chịu nổi?

"Mẫu phi, thằng nhãi con này bắt nạt ta, ngươi để phụ thân hạ chi giết cả nhà hắn."

"Lân Nhi, phụ thân ngươi thương ngươi nhất, hắn sẽ không để ngươi bị người bắt nạt." Bạch Nhượng nhìn vết thương đầy trên người nhi tử, giận càng sâu.

Nàng thấy Bạch Tiểu Thần không trả lời, một lần nữa lạnh lùng hỏi: "Ta không cần biết ngươi là nhi tử nhà nào, khi dễ nhi tử của ta, bắt buộc phải quỳ xuống xin lỗi."

Theo Bạch Nhượng, để Bạch Tiểu Thần quỳ xuống xin lỗi đã là cách giải quyết nhân từ nhất.

Tất nhiên có tha cho hắn không, chuyện này còn chưa chắc...

"Hóa ra ngươi chính là nữ nhân xấu xa của Bạch gia." Bạch Tiểu Thần vỗ vỗ đầu Tiểu Mễ: "Ngươi nhớ kỹ dung mạo nữ nhân này chứ? Dung mạo nàng ta xấu như vậy, hiển nhiên rất dễ nhớ, không biết có phải Thái tử mất mù rồi hay không mới đi thù lại độc phụ này về."

"Ngươi..." Bạch Nhượng chỉ vào Bạch Tiểu Thần, đôi mắt một mảnh tức giận.

"Mẫu thân nói, người làm chuyện xấu thường sẽ bị bệnh ngứa, vị đại thẩm này, ta trông thấy lưng ngươi luôn không yên, chẳng lẽ ngứa bệnh rồi mà không dám gãi à?"

"Ngươi..." Sắc mặt Bạch Nhượng đột nhiên thay đổi, hai mắt trừng lớn, càng thêm phần nộ: "Ngươi là nhi tử Bạch Nhan?"

Nàng đã sớm nghi ngờ trứng ám chiêu của Bạch Nhan, bây giờ nghe đứa nhỏ này càng thêm xác định, sợ dĩ nàng bị ngứa, Bạch Nhan không thoát khỏi liên quan!

Mặc dù hôm qua Thái tử tìm đan dược sư cho nàng, cho nàng một viên đan dược để nàng không còn quá thống khổ.

Nhưng đan dược kia làm cho toàn thân nàng run lên, nhờ thế mới không còn đau đớn, đây cũng không phải biện pháp giải quyết dứt điểm! Chờ thuốc tê hết tác dụng, quả thật lại phải sống không bằng chết!

"Người tới, đem bắt đứa con hoang này cho bản cung!"

Một đứa trẻ không rõ lai lịch, không phải con hoang thì là gì?

Tuyệt đối nàng không tin, nam nhân năm đó lại là Đế Thương!

"Dạ, Thái tử phi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Ác nhân cáo trạng trước (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Thị vệ cung kính đáp, lập tức vây Bạch Tiểu Thần lại.

Lúc bọn hắn tới gần Bạch Tiểu Thần, một tiếng quát chói tai bỗng vang lên: "Thái tử phi, Thần Nhi là khách nhân ai gia mời tới, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, cả gan dám động tới người của ai gia?"

Bạch Nhượng biến sắc.

Lão già Thái hậu này vì sao lại tới đây?

Nàng cắn chặt môi, nhìn đoàn người từ phía trước đi tới, khi nhìn thấy Bạch Nhan đi bên cạnh Thái hậu, lửa giận trong mắt bùng phát.

Nhưng hiện tại nàng không còn hoàng hậu chống lưng, chỉ có thể dựa vào Thái tử cùng thân phận của Lân Nhi.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương."

Bạch Nhượng thu lại ánh mắt đặt lên người Bạch Nhan, cúi người phúc thân, nhẹ nhàng nói.

"Thái tử phi, người thật sự cho rằng ta già rồi nên không để ý tới chuyện gì nữa? Từ bao giờ mà hoàng cung này đến lượt ngươi làm chủ?"

Ngờ khi Thái hậu sắc bén, tất nhiên rất bất mãn với hành động của Bạch Nhượng.

"Không phải như vậy đâu, Thái hậu." Bạch Nhượng vội vàng đem Tiểu Bá Vương từ phía sau kéo ra, rũ mắt khóc lóc: "Lân Nhi từ Bạch Nhan để mèo cào Lân Nhi, ta làm nương làm sao có thể thờ ơ? Xin Thái hậu thứ tội."

Tầm mắt Thái hậu nhìn vết thương trên người Tiểu Bá Vương, khẽ nhíu mày một cái.

"Tiểu Thần Nhi." Bạch Nhan biết tính tình nhi tử từ nhà mình, nàng quay đầu nhìn Bạch Tiểu Thần, hỏi: "Nói cho ta, đã xảy ra chuyện gì?"

"Mẫu thân." Bạch Tiểu Thần mân mê miệng nhỏ: "Là Hoàng trưởng tôn này mắng ta là oắt con, còn muốn đánh ta, Tiểu Mễ vì bảo vệ ta nên mới cào hắn."

Sắc mặt Bạch Nhan lập tức trầm xuống, liếc sang Bạch Nhượng: "Đánh nhi tử ta? Ta còn chưa động tới một ngón tay của hắn, con của ngươi lại dám đánh hắn?"

"Ngươi..." Bạch Nhan cắn chặt môi, trừng mắt nhìn Bạch Nhan, đối với Thái hậu thì bày ra bộ dáng điềm đạm đáng thương: "Thái hậu, xem như Lân Nhi động thủ trước, nhưng nhất định là tiểu tử này trêu chọc hắn trước, Lân Nhi sẽ không vô duyên vô cớ mắng người, xin Thái hậu làm chủ cho Lân Nhi."

Tiểu Bá Vương nghe xong câu này, nâng lên bộ mặt cao ngạo còn rung rung nước mắt: "Không sai, là thằng oắt con này để mèo cào ta trước, hại ta bị ngứa nên ta mới mắng hắn."

Bạch Nhượng cong môi, mắt rũ xuống hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Bạch Nhan! Lần này ta muốn xem xem, Thái hậu che chở người như thế nào!

Thái hậu nhướng mày, bà hiểu rõ tính tình Tiểu Bá Vương! Chuyện ý thế hiệp người làm không thiếu, chỉ là bình thường bà lười quản, mới tùy ý cho hắn làm bậy.

"Thần Nhi, nói cho Thái hậu nãi nãi biết tại sao ngươi muốn để mèo con cào hắn." Âm thanh Thái hậu ôn hòa, hỏi.

Sắc mặt Bạch Nhượng tái xanh, từ khi Lân Nhi bắt đầu hiểu chuyện, Thái hậu đều không cho hắn sắc mặt tốt, bây giờ lại cho một đứa con hoang gọi nãi nãi?

"Hắn muốn đập Nam Cung Chuẩn, tình huống cấp bách nên ta mới để Tiểu Mễ cào hắn." Sau khi Bạch Tiểu Thần nói xong thì nhấc cánh tay đầy vết thương của Nam Cung Chuẩn lên, biểu hiện giận dữ: "Thái hậu nãi nãi, người nhìn, vết thương trên người hắn đều do bọn họ làm."

Thái hậu nhìn cánh tay đầy vết thương của Nam Cung Chuẩn, bà sững sốt một chút, vội vàng đến bên cạnh hắn.

"Tiểu Mai, mau xem vết thương trên người hắn."

Thái hậu nói xong, lão ma ma gọi là Tiểu Mai nhanh nhẹn bước tới, xốc y phục Nam Cung Chuẩn lên, đồng thời đem da thịt không lành lặn lộ ra ngoài.

"Bẩm Thái hậu, đứa trẻ này trên người có nhiều vết thương cả mới lẫn cũ, có ít vết thương còn chưa bình phục, lại thêm vết thương mới chồng lên, trên ngực của hắn có một khối xanh tím."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thái hậu nổi giận (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Cậu bé," Thái hậu nhìn khuôn mặt nhỏ quật cường, đau lòng hỏi: "Nói cho nãi nãi, người là nhi tử của phi tần nào trong hậu cung?"

Nam Cung Chuẩn gạt mình, hình như hắn nhận ra Thái hậu thực sự quan tâm đến mình, khẽ mím môi cúi đầu.

"Nương ta là cung nữ, đã chết."

"Vậy vết thương trên người người do ai làm?"

Thái hậu nghĩ đến việc ra tay với đứa trẻ nhỏ như vậy, trong lòng bà bộc phát cơn giận.

Nam Cung Chuẩn nghe hỏi, theo bản năng nhìn sang Tiểu Bá Vương, mắt rừ xuống: "Một ít là hoàng thái tôn cùng các hoàng tử công chúa khác làm, một ít do Hoàng hậu nương nương sai người đánh, một ít do cung nữ thái giám nhìn hoàn cảnh ta cơ khổ không nơi nương tựa nên bắt nạt ta..."

"Tiểu Mai," Sắc mặt Thái hậu trầm xuống, nghiêm nghị hạ lệnh: "Người đi tra xem là cung nữ thái giám nào ra tay với tiểu Hoàng tử! Bắt toàn bộ cho ai gia!"

Dù sao tiểu hoàng tử cũng là huyết mạch hoàng gia, trước đó bà không biết sự tồn tại của hắn, bây giờ bà đã biết thì tuyệt đối không cho phép cung nữ thái giám ức hiếp tiểu hoàng tử!

"Dạ, Thái hậu nương nương."

Lão ma ma cung kính phúc thân, nhận lệnh lui ra.

Sau khi lão ma ma đi hỏi, Thái hậu tức giận nhìn Tiểu Bá Vương.

"Ta cho rằng cùng lắm là người ý thể hiếp người mà thôi, không nghĩ đến người còn dám đánh người! Thái tử phi, người đúng là dạy nhi tử rất tốt! Ngay cả hoàng thúc cũng dám đánh, không tôn trọng trưởng bối thì bị tội gì?!"

Sắc mặt Bạch Nhục trắng bệch, vội kéo Tiểu Bá Vương quỳ xuống: "Thái hậu, trong này nhất định có hiểu lầm, Lân Nhi chỉ có mồm mép không tha người thôi, bản tính của hắn lương thiện, tuyệt đối không có khả năng đánh người."

"Ý của người là, Chuẩn Nhi đang nói dối?" Thái hậu càng thêm sắc bén, phảng phất muốn bộc phát.

Bạch Nhục gạt gạt ống tay áo Tiểu Bá Vương, muốn để hắn giải thích đôi câu.

Ái ngờ Tiểu Bá Vương lại hất tay Bạch Nhục, đứng dậy, hai tay chống nạnh: "Ta không sai! Hắn là một tiện chủng do cung nữ sinh ra, cũng là nô lệ của ta, dựa vào cái gì mà ta không thể đánh hắn? Ta không có loại hoàng thúc này!"

"Lân Nhi!"

Bạch Nhục bị dọa tới toàn thân mềm nhũn, vội lấy lại tinh thần mới vội vàng che miệng Tiểu Bá Vương, mở hôi lạnh trên trán nhỏ xuống.

"Thái hậu thứ tội!" Sau khi ngăn Tiểu Bá Vương lại, nàng liều mạng dập đầu: "Là thần thiếp dạy dỗ không tốt, xin Thái hậu thứ tội."

"Người cũng biết người giáo dục không tốt?" Thái hậu cười lạnh: "Người nhìn Bạch Tiểu Thần một chút, rồi nhìn lại con của người, đều là đứa nhỏ năm tuổi, tại sao có sự khác biệt một trời một vực như vậy?"

Cánh môi Bạch Nhưộc run rẩy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Con của nàng, chính là kiều ngao của nàng.

Nhưng lão bà Thái hậu này lại dám so đứa con hoang do Bạch Nhan sinh ra với Lâm Nhi ưu tú?

"Lâm Nhi, mau xin lỗi."

Bạch Nhưộc cố nén tức giận và không cam lòng, thấp giọng quát lớn: "Nói cho nãy nãi, sau này sẽ không đánh người bừa bãi nữa."

"Ta không muốn xin lỗi!" Tiểu Bá Vương chu môi, hung hăng trừng mắt nhìn hai người Bạch Tiểu Thần và Nam Cung Chuẩn: "Hoàng cung này là của ta, toàn bộ đại lục cũng là của ta! Ta chào đời có dự tượng vận thú triều tông, các người có cái gì? Mẫu phi nói ta là người tôn quý nhất trên đời, những tên oắt con các người mới phải xin lỗi ta, bà già này dám xen vào chuyện của ta, đợi sau khi ta lớn lên sẽ đuổi bà ra khỏi hoàng cung!"

"Người..." Thái hậu giận run, hô hấp nặng nề, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Thái hậu nổi giận (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Thái hậu nãi nãi không sao chứ?"

Bạch Tiểu Thần vội vàng chạy đến đỡ người Thái hậu, tay nhỏ giúp Thái hậu thuận khí, đôi mắt to long lanh dường như biết nói chuyện.

"Mẫu thân ta nói, không thể để người không liên quan làm tức giận, không đáng."

Đứa trẻ ngoan bao nhiêu.

Thái hậu hơi cảm thán, nếu năm đó bà khẳng khái để Lâm Nguyệt lên làm hoàng hậu, có lẽ đứa trẻ ngoan thế này sẽ là cháu của bà.

"Nhưộc Nhi!"

Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc từ một nơi không xa truyền tới.

Nghe âm thanh quen thuộc, Bạch Nhan khẽ nhíu mày, chuyện này có nên tính là oan gia ngõ hẹp hay không?

"Nhưộc Nhi, tại sao người lại quỳ dưới đất lạnh thế?" Nam Cung Dực bước vài bước đến bên cạnh Bạch Nhưộc, nâng nàng ta dậy.

Hắn nhìn sang Bạch Nhan còn đang mỉm cười, sắc mặt trầm xuống: "Bạch Nhan, có phải người giờ trò hay không?"

Bạch Nhan cười: "Người không phải nên hỏi một chút xem nhi tử bảo bối của người đã gây ra chuyện gì rồi?"

Chân mày Nam Cung Dực nhíu lại, hắn là cha, không có chuyện không hiểu được tính tình của con mình, nhưng hắn không cảm thấy Lâm Nhi làm sai cái gì.

Sớm muộn gì Lâm Nhi cũng sẽ xưng bá một phương trên đại lục, nên từ nhỏ hắn đã bồi dưỡng tính cách trở nên cường bá, nhưng hắn đã dặn dò Nam Cung Lâm, trong hoàng cung có hắn che chở thì không sao, còn nếu ở ngoài cung thì sẽ làm mất mặt mũi hoàng gia, nhớ là không thể.

"Hoàng nãi nãi." Nam Cung Dực lạnh lùng nhìn Bạch Nhan, rồi chuyển qua nhìn Thái hậu: "Dù sao Lâm Nhi cũng là cháu của người, tại sao người lại giúp người ngoài khi dễ hắn?"

"Thái tử," Bạch Nhưộc rúc vào trong ngực Nam Cung Dực, nhu thuận đáng yêu: "Bạch Nhan còn để con mèo cào Lâm Nhi bị thương."

Sắc mặt Nam Cung Dực trầm xuống, siết chặt nắm đấm, lúc này mới đem ánh mắt nhìn con mèo mà Bạch Tiểu Thần ôm trong ngực.

Bạch Tiểu Thần khiêu khích nhìn hắn, ánh mắt kia triệt để làm Nam Cung Dực bị chọc giận, hắn phần nộ quát lên: "Người đâu, bắt đứa tạp chủng này cho ta!"

"Làm càn!"

"Ta xem ai dám!"

Thái hậu và Bạch Nhan đồng thời lên tiếng, câu trước lửa giận ngập trời, câu sau dường như đã mang theo sát khí.

"Mẫu thân."

Bạch Tiểu Thần chui đầu vào ngực Bạch Nhan: "Gia gia này dữ quá, Thần Nhi rất sợ."

Nói thì nói vậy, nhưng khuôn mặt Bạch Tiểu Thần chôn trong ngực Bạch Nhan tràn đầy ý cười xảo trá.

"Người gọi ta là gì?" tiểu tử thối này dám gọi hần là gia gia?

Hần già như vậy sao?

"Mẫu thân, vị gia gia này chắc chắn đã tới thời kỳ mãn kinh, chẳng mấy chốc sẽ đắp đất vàng nên mới dữ dằn như vậy, còn dữ hơn cả cha, may mắn năm đó mẫu thân không gả cho hần, Thần Nhi vẫn cảm thấy phụ thân mỹ nam tốt hơn."

Bạch Tiểu Thần hình như cảm thấy lời này không ổn, bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, cha nuôi là ôn nhu nhất."

"Các người còn gây ra đó làm gì, bắt tiểu súc sinh kia lại cho ta!" Cả người Nam Cung Dực phát hỏa.

Một đứa con hoang cũng dám khi dễ nhi tử của hần, thật sự là to gan lớn mật!

Đám thị vệ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn kiên trì tiến lên.

Giờ khắc này, sắc mặt Thái hậu đã tái xanh, bà không nghĩ tới nhiều năm không quản lý mà những cung nữ lẫn thị vệ đều đã không nghe lệnh của bà.

Nam Cung Chuẩn thận trọng kéo ống tay áo Bạch Nhan, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi..."

Là hần liên lụy tới nàng.

Bạch Nhan giống như không nghe thấy lời Nam Cung Chuẩn, giương mắt nhìn đám thị vệ, ngữ khí lạnh tới thấu xương: "Ai tiến một bước, giết không tha!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Thụ sủng nhược kinh

Edit: Tiêu Tiêu

Gió lớn thổi vù vù.

Dưới cơn cuồng phong, nữ tử một thân hồng y khuynh thành, tuyệt mỹ vô song, nàng nắm tay Bạch Tiểu Thần, thần sắc bá khí.

Khí thế kia quá mức làm người kinh hãi, cho dù là Thái tử Nam Cung Dực cũng phải nhìn theo.

Trước đây hần chưa từng phát hiện ra nữ nhân này lại có khí phách như vậy.

Có phải năm đó... Hần quá xem nhẹ nàng rồi?

Bỗng nhiên, mu bàn tay truyền tới cảm giác đau đớn, hần cúi người nhìn, phát hiện Bạch Nhược dùng móng tay bấu chặt hần, không tự chủ được mà nhíu mày: "Nhược Nhi..."

Bạch Nhược giống như bây giờ mới kịp phản ứng, vội thả tay hần, cắn môi nói: "Thật xin lỗi, Thái tử điện hạ, ta bị tỷ tỷ hù..."

Vừa rồi Thái tử vậy mà nhìn chằm chằm vào Bạch Nhan!

Nếu nàng không có ý bám Thái tử một cái, có lẽ hần vẫn còn thất thần...

Bạch Nhược rũ mắt, nhếch miệng cười lạnh, đáy mắt sát ý nồng đậm

Nàng ta vô cùng hối hận tại sao năm đó không giết Bạch Nhan!

"Bệ hạ giá lâm."

Âm thanh sắc nhọn truyền tới, cũng khiến đám thị vệ lấy lại tinh thần.

Thế nhưng, một thị vệ gần với Bạch Nhan nhất thì...

Rầm một tiếng!

Thân thể thị vệ này trực tiếp bay ra ngoài, lồng ngực lõm một lỗ rõ ràng, miệng không ngừng phun máu tươi.

Nhưng từ đầu đến cuối, không một ai thấy Bạch Nhan xuất thủ!

Không động thủ mà có thực lực cường đại, chẳng lẽ... Bạch Nhan không phải phế vật như bọn họ luôn nghĩ?

"Cha." Bạch Tiểu Thần liếc mắt thấy nam tử áo tím bên cạnh hoàng đế Nam Cung Nguyên, đôi mắt hồ ly hiện lên vẻ tinh quái, rời khỏi cái ôm của Bạch Nhan chạy tới nhào vào ngực Đế Thương.

Đế Thương có hơi thụ sủng nhược kinh. Tiểu tử này cuối cùng cũng chấp nhận hắn rồi?

"Cha, có người khi dễ Thần Nhi."

"Ai?"

Trên mặt Đế Thương chưa kịp biểu lộ cảm xúc, bất chợt nghe âm thanh ủy khuất của tiểu gia hỏa, gương mặt tuấn mỹ lạnh xuống.

Bạch Tiểu Thần cong môi, suýt chút nữa thì khóc lên: "Lúc nãy ở hậu cung Thần Nhi trông thấy Tiểu Bá Vương bắt nạt Nam Cung Chuẩn, lát sau lão cha già của hắn tới muốn bắt Thần Nhi lại! Nếu như Thần Nhi bị bắt, sẽ không gặp được phụ mẫu, rồi sẽ chết trong tay bọn họ!"

"À, đúng rồi, Tiểu Bá Vương còn nói trên đại lục này hắn tôn quý nhất, cha và cha nuôi cũng không bằng hắn, hắn còn muốn chém đầu cả nhà chúng ta."

Hắn nói xong cũng không quên làm mặt quỷ với Tiểu Bá Vương.

Ngươi nghĩ mình ngươi có cha à? Bảo Bảo cũng có cha, còn có hai người! Mặc dù mẫu thân Bảo Bảo có thể lấy một địch vạn...

Mặc dù hắn vẫn chưa muốn nhận tên đại phiêu dân này...

Sắc mặt Đế Thương âm trầm đáng sợ, tầm mắt rơi trên người Nam Cung Lâm.

Nam Cung Lâm bị ánh mắt dọa cho sợ, nhích về phía Bạch Nhược: "Mẫu thân, người này thật đáng sợ, người dễ cha... Ô ô..."

Sắc mặt Bạch Nhược hơi tái nhợt, nàng sợ Nam Cung Lâm nói ra lời đại nghịch bất đạo nên một mực bịt kín miệng hắn, một khắc cũng không bỏ ra.

"Trẻ con không có kỷ luật nói, trẻ con không có kỷ luật nói." Nam Cung Nguyên cười trừ hai tiếng: "Thương Vương, Lâm Nhi chỉ là đứa bé, chuyện mấy đứa trẻ gây ra không có vấn đề gì."

"Không được, không thể tùy tiện tha thứ!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đế Thương vô tội

Edit: Tiêu Tiêu

Mọi người còn chưa nói gì, Thái hậu đã được cung nữ dìu đến.

Sắc mặt bà rất kém, thân thể cần dựa vào cung nữ mới đứng vững được.

"Mẫu hậu, tại sao người cũng ở đây vậy?" Nam Cung Nguyên hơi kinh ngạc, hỏi.

Thái hậu tỏ ra nghiêm túc: "Hôm nay ai gia mặc kệ cái gì mà vạn thú triều tòng, cũng mặc kệ cái gì mà Hoàng trường tôn! Nhất định phải nghiêm khắc phạt tên tiểu tử này, bây giờ hấn gan to bằng trời rồi, chẳng những dám đánh hoàng thức của hấn, mà còn dám chỉ vào mũi ta mà mắng là bà già, muốn đuổi ta ra khỏi hoàng cung!"

"Còn có nhi tử ngươi, không coi trọng lệnh của ai gia, để những tên thị vệ kia vây bắt mẫu tử Bạch Nhan! Ngươi nhất định phải quản giáo lại cho ai gia!"

Sắc mặt Nam Cung Nguyên thay đổi, hấn quay đầu nhìn Nam Cung Lâm, nghiêm nghị quát: "Ngươi xin lỗi tăng nãi nãi (bà cố) cho ta!"

"Mau xin lỗi!" Giọng nói Nam Cung Nguyên lớn hơn, hai đầu lông mày hiện lên vẻ tức giận.

Hấn là một nhi tử có hiếu, nhất định không thể chịu được có người chỉ vào mũi mẫu hậu hấn mà mắng! Chỉ là đứa nhỏ này lúc chào đời xuất hiện dị tượng, sau này nhất định không tầm thường, nên không thể trừng phạt hấn.

Nam Cung Lâm vẫn còn e ngại hoàng gia gia, hốc mắt hấn đỏ lên, yếu ớt nói: "Thật xin lỗi, tăng nãi nãi."

"Người ngươi nên xin lỗi không phải là ai gia, huống gì, ngươi phạm lỗi lớn như vậy, xin lỗi cũng vô ích!"

Sắc mặt Thái hậu khó coi như cũ, bà kéo Nam Cung Chuẩn ra trước mặt, một lần nữa kéo xiêm y của hấn lên.

"Ngươi xem một chút ngươi làm phụ hoàng cái kiểu gì? Nhi tử ngươi chịu bao nhiêu ủy khuất cũng mặc kệ? Nếu ngươi quản không được, vậy thì để ai gia quản! Sau này đứa nhỏ này ai gia nuôi dưỡng."

Nam Cung Nguyên nhìn vết thương trên người Nam Cung Chuẩn, chỉ nhủu mày một chút, trong lòng không có bao nhiêu cảm giác.

Nhi tử của hấn nhiều vô số, một đứa con ngoài ý muốn, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Bạch Nhan từ đầu tới cuối đều quan sát sắc mặt của Nam Cung Nguyên, đương nhiên biết suy nghĩ trong lòng hấn, cười lạnh một tiếng.

Vô tình nhất là nhà đế vương.

"Mẫu hậu, Lâm Nhi đã biết sai, vậy để cho Thái tử bồi thường cho đứa nhỏ này một chút là được rồi."

"Ta không cần bồi thường!" Nam Cung Chuẩn quát cường: "Hấn làm sai thì phải trả giá đắt!"

Sắc mặt Nam Cung Nguyên hơi khó coi, hấn không nghĩ tới một đứa trẻ cũng dám bỏ qua mặt mũi của hấn.

Ngay lúc hấn còn muốn tiếp tục khuyên thì âm thanh lạnh lùng truyền tới, làm cho thân thể Nam Cung Nguyên cứng đờ.

"Bốn vương đồng ý thả hấn lúc nào?"

Nam Cung Nguyên cứng nhắc quay đầu, cười hai tiếng: "Thương Vương, Lâm Nhi chỉ là trẻ con."

"Vậy nhi tử bốn vương đã là người lớn rồi?"

"Nhưng mà... Vừa nãy Bạch cô nương làm thị vệ trong cung chúng ta bị thương nặng, chuyện này xem như bỏ qua?"

"Đó là hấn đáng chết!"

Giọng nói của hấn lạnh băng, mắt phượng chăm chú nhìn Bạch Nhan: "Tiểu Nhan, tới bên cạnh bốn vương, hôm nay bốn vương thực muốn xem xem là ai dám động tới thê tử và nhi tử của bốn vương!"

Bạch Nhan chậm chạp đi tới, thấp giọng nói: "Thực ra ngươi không cần tới, ta có thể đối phó được."

"Ngươi có thể đối phó được thì liên quan gì tới bốn vương đâu?"

Nàng có thể đối phó là chuyện của nàng, còn hấn bảo vệ thê tử và nhi tử cũng không có gì sai.

Lời Bạch Nhan ghen lại trong cổ họng.

Nam nhân này mỗi lần nói chuyện đều tỏ ra tức giận như vậy!

Nhưng mà, nàng cũng hiểu được ý của hấn...

"Đế Thương!" Bạch Nhan đột nhiên nhớ tới cái gì, cầm lấy vạt áo Đế Thương: "Trước đó ta và ngươi thỏa thuận ba điều, không nói cho Thần Nhi biết hấn là con của ngươi, ngươi vậy mà nghe không hiểu à?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Trừng phạt (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Đế Thương nhếch môi, thuận thế đem nữ tử ôm vào trong ngực.

"Là Thần Nhi chạy tới chỗ bốn vương gọi cha."

Nét mặt Bạch Nhan hiện lên vẻ xấu hổ, đúng là, vừa rồi nữ tử nàng chạy tới chỗ hấn gọi cha trước.

"Bạch Nhan." Đế Thương nheo mắt, âm thanh thâm trầm đáng sợ: "Đế bốn vương làm cha của Thần Nhi thì mất mặt lắm hả?"

Bạch Nhan theo bản năng quay đầu, tránh đi ánh mắt bá đạo của hấn.

"Chờ trả thù cho Thần Nhi xong, bốn vương sẽ hảo hảo cùng ngươi nói chuyện."

Lúc nói đến hai chữ cuối cùng, ngữ khí Đế Thương nặng hơn, giống như là cắn răng nghiền lợi mà nói ra.

Hấn ngừng đầu, từ trên cao nhìn xuống đám người, áp bách cường đại tự nhiên sinh ra khiến cho người ta có cảm giác... đưa mình vào Địa Ngục.

"Thương Vương, vậy ngươi muốn trừng phạt Lâm Nhi thế nào?" Ánh mắt Nam Cung Nguyên trầm xuống.

Hấn hiểu được, nếu hôm nay không trừng phạt Nam Cung Lâm, Thương Vương nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

"Giết!"

Một chữ đơn giản nhưng lại làm cho đám người hoàng thất kinh hồn.

Bạch Nhược gấp gáp: "Xem như chuyện này do Lâm Nhi gây ra trước nhưng tội hấn không đáng chết, huống gì hấn còn là Hoàng thái tôn! Ngươi thân chỉ là một vương gia, có phải quá phách lối rồi không?"

Đôi mắt Đế Thương lạnh lùng nhìn Bạch Nhược.

Dưới cái nhìn này, trán Bạch Nhược toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, nàng bặm chặt môi, nhưng chân không không chế được mà quỳ xuống.

"Chỉ là tiện ty, ai cho phép ngươi đứng đây nói chuyện với bốn vương?"

Tiện ty?

Hai tay Bạch Nhược nắm thành quyền, nàng đường đường là Thái tử phi, vậy mà trong miệng nam nhân này lại thành tiện ty?

Lại nhìn nữ tử đang bị nam nhân ôm trong ngực, Bạch Nhược ghen ghét tới mức mắt đỏ lên.

"Thương Vương, ngươi xem, ta đánh Lâm Nhi năm côn, được không?" Nam Cung Nguyên nhú mày.

Hấn đã theo lời Thương Vương mà phế hậu, nhưng Nam Cung Lâm thì khác, hấn là hi vọng của Lư Hỏa quốc, không thể chết.

Đôi mắt lạnh của Đế Thương bỏ qua Nam Cung Nguyên, nhìn sang Nam Cung Lâm.

Ánh đỏ thị huyết lóe lên trong mắt, sát khí mãnh liệt làm trường bào màu tím tung bay, nam nhân như Sát Thần cuồng phong, cánh môi đỏ mọng treo một nụ cười tàn nhẫn.

"Mỹ nhân cha." Đúng lúc này Bạch Tiểu Thần chợt kéo ống tay áo Đế Thương, âm thanh êm dịu: "Thần Nhi không muốn xem giết người."

Quả nhiên, lời của Bạch Tiểu Thần so với ai khác vẫn có tác dụng hơn.

Sát khí quanh người Đế Thương giảm bớt, hạ mắt chăm chú nhìn bánh bao nhỏ: "Tên kia khi dễ Thần Nhi, Thần Nhi không hận hấn à?"

Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu nhỏ: "Thần Nhi chán ghét hấn, nhưng không muốn giết hấn."

"Bởi vì so với giết người, Thần Nhi vẫn thích hành hạ người hơn."

Thần Nhi lớn lên đều nhận được sự bảo hộ của mọi người.

Hắn còn là đứa nhỏ.

Hai tay hắn vẫn sạch sẽ, chưa nhiễm máu tươi.

Vì thế, bây giờ muốn giết người, trong lòng hắn không thích ứng được.

Chỉ là...

Trong cơ thể hắn chảy huyết mạch của yêu tộc, tự nhiên sẽ có tính cách tàn ác.

Nhưng vì được bảo vệ quá tốt, tính cách này mới không được bộc lộ ra mà thôi.

"Vậy ngươi muốn trừng phạt hắn như thế nào?" Đế Thương than nhẹ, hỏi.

Bạch Tiểu Thần ngịch ngợm liếm môi, quay đầu nhìn Nam Cung Chuẩn: "Ngươi còn nhớ hắn bắt nạt ngươi như thế nào không?"

"Có." Nam Cung Chuẩn trầm giọng đáp một tiếng: "Đạp ta mười lần, lấy đá đánh ta hai mươi lần, dùng gậy đâm *** ta ba lần, châm đuốc đốt phòng ta một lần, may mắn là ta chạy nhanh nên mới sống sót được, còn có..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Trừng phạt (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Theo mỗi lần Nam Cung Chuẩn liệt kê một chuyện, sắc mặt của mọi người đều trầm xuống một phần.

Ngay cả Nam Cung Nguyên cũng không nghĩ đến, lần đại hỏa hoạn đó là do Nam Cung Lâm muốn thiêu chết Nam Cung Chuẩn mà ra.

Đây quả thực là cố tình gây chuyện!

Chờ Nam Cung Chuẩn nói xong, Bạch Tiểu Thần nháy mắt với Đế Thương: "Cha, ngươi có ghi lại không? Đây đều trả lại cho hắn, Thần Nhi thích một thù trả một thù, người khác đối xử với chúng ta như thế nào, chúng ta trả lại y như vậy."

"A, đúng rồi." Dường như hắn nghĩ tới cái gì, nói: "Vừa rồi Tiểu Bá Vương còn nói muốn giết ta, còn muốn chém cả nhà ta."

Về mặt Nam Cung Dực lập tức thay đổi: "Không phải ngươi còn sống à? Mẫu thân ngươi cũng không có chuyện gì, cho dù ngươi một thù trả một thù cũng không thể giết hắn."

"Nói cũng đúng," Bạch Tiểu Thần khẽ gật đầu: "Nhưng mà Tiểu Bá Vương uy hiếp ta, vậy hắn liền nợ ta, như thế này đi, cha, nếu sau khi ngươi phóng hỏa thiêu phòng hắn nhưng hắn vẫn còn sống, ngươi đem hắn tới chỗ ta, thật khéo là ta thiếu bạn chơi."

Đương nhiên, chơi của hắn không phải là chơi thế kia, Tiểu Bá Vương một khi rơi vào tay Bạch Tiểu Thần, tất nhiên sẽ bị tra tấn sống không bằng chết.

"Được."

Đế Thương luôn luôn đồng ý với lời Bạch Tiểu Thần.

"Không được! Ta không đồng ý!"

Bạch Nhược vừa định đứng dậy, ánh mắt nam nhân lạnh lùng liếc qua, nàng cảm giác thân thể như có một ngàn khối kim loại đè nặng, lần nữa bị ép quỳ xuống.

Nàng cảm thấy: "Phụ hoàng, van cầu người đừng đưa Lâm Nhi đi, tiểu tử này ác độc như vậy, chắc chắn sẽ khi dễ Lâm Nhi."

Nam Cung Nguyên chậm chạp nhắm mắt, thật lâu, hắn mới mở ra, trong một cái chớp mắt này, phảng phất như hắn già thêm mấy chục tuổi.

"Tất cả đều nghe Thương Vương."

Vốn hán cho rằng Nam Cung Lâm chỉ hành hạ Nam Cung Chuẩn thôi, không biết được hán (NCL) lại âm ngoan thủ lạt đến mức này, còn phóng hỏa đốt phòng.

Nếu vẫn tiếp tục, sợ rằng Nam Cung Lâm có leo lên vị trí cửu ngũ chí tôn thì cũng là một dải kiếp nạn.

Nếu như sau chuyện này Nam Cung Lâm có thể thay đổi tốt hơn thì được, nếu không, hán vẫn còn phải do dự suy nghĩ...

Bạch Nhược trông thấy vẻ mặt kiên quyết của Nam Cung Nguyên, thân thể như nhũn ra, co quắp ngã trên mặt đất.

Trong mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng, trái tim giống như bị một bàn tay bóp chặt, đau đến mức không thể thở nổi.

"Ta không đi!" Nam Cung Lâm đứng dậy, con mắt phẫn nộ nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thần: "Ta không muốn ở chung một chỗ với tiểu gia hỏa này, ta không muốn chơi với hán."

Hiển nhiên, Nam Cung Lâm cho là bạn chơi cùng, ý tứ chỉ là bạn bình thường, thật sự không biết ý kia.

"Mỹ nhân cha." Bạch Tiểu Thần đảo mắt mấy lần, trong đôi mắt đáng yêu hiện lên vẻ tà ác: "Chuyện của Tiểu Bá Vương đã giải quyết, nhưng còn Bạch Nhược và Thái tử nữa, vừa này Bạch Nhược ác nhân cáo trạng trước, còn Thái tử muốn bắt ta."

Sắc mặt Nam Cung Dực hơi khó coi, theo bản năng nhìn Nam Cung Nguyên.

Tới bây giờ hán vẫn không rõ, tại sao phụ hoàng kiêng kị Thương Vương như vậy? Chẳng lẽ, thực lực của Thương Vương... kinh khủng tới mức này sao?

"Xử trí như thế nào tự người quyết định." Đế Thương lặng lẽ đảo qua Nam Cung Dực và Bạch Nhược, mắt phượng lại nhìn phiên bản thu nhỏ của mình.

Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu: "Thần Nhi thiện lương nhất, tất nhiên sẽ không trừng phạt nghiêm khắc rồi, như vậy đi, đánh mỗi người một trăm gậy, lúc đó nhờ đại biểu cứu vớt và một chút, để đại biểu cứu đến chấp hành."

Nam Cung Dực suýt chút nữa thì phun máu.

Một trăm gậy? Còn để Lam Thiếu Lăng tới chấp hành?

Bạn đang đọc truyện *Y Hựu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Trừng phạt (3)

Lam Thiếu Lăng thực lực đã đạt tới Địa giai trung cấp, mà hán cũng chỉ là Địa giai cao cấp mà thôi.

Huống gì lại là tên hồn đản Lam Thiếu Lăng, chẳng phải sẽ đánh hán đến chết sao?

Còn nữa, thực lực Bạch Nhược không bằng Lam Thiếu Lăng, đánh một trăm gậy là muốn hơn nửa cái mạng của nàng.

"Để ta nhận hai trăm gậy." Nam Cung Dực còn tính là nam nhân, đối với Bạch Nhược là thật lòng, hán cắn răng nói: "Nhược Nhi nàng..."

"A, tốt." Bạch Tiểu Thần thấy có người yêu cầu tăng mức phạt thì lập tức vui vẻ: "Mẫu thân nghe rồi chứ, đây là chính hán yêu cầu, vậy để hán hai trăm gậy, Bạch Nhược một trăm."

Lần này, Nam Cung Dực thực thò huyết.

Hán đưa ra yêu cầu này là muốn Bạch Nhược không cần chịu phạt, kết quả, tên tiểu tử này không đợi hán nói hết đã thay đổi hình phạt.

"Chuyện này không liên quan đến Thần Nhi." Bạch Tiểu Thần vô tội chớp mắt: "Là tự hán yêu cầu, không phải Thần Nhi bức bách cưỡng ép."

Bạch Nhan cong môi, nhẹ xoa đầu Bạch Tiểu Thần: "Mẫu thân cũng nghe thấy, hán đã đưa ra yêu cầu như vậy, chúng ta không thể không có đạo lý được, đáp ứng hán đi."

"Các người..." Nam Cung Dực phẫn nộ chỉ vào mẫu tử Bạch Nhan, tức giận tới ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

"Thần Nhi, bây giờ không còn sớm, ông cố ngoại còn chờ chúng ta ăn cơm, chúng ta về trước đi."

Bạch Nhan nhìn sắc trời, cáo từ với Thái hậu xong thì dắt theo Bạch Tiểu Thần ra ngoài cung.

Đội đến cửa cung, nàng mới nhìn nam nhân bên cạnh, nhướn mày: "Ta muốn giáo huấn nhi tử, ngươi đi theo làm gì?"

Mặt Đế Thương lập tức lạnh xuống, ánh mắt nhìn vào Bạch Tiểu Thần, ngữ khí hơi lạnh: "Ngươi làm nữ nhân của bốn vương tức giận rồi?"

Bạch Tiểu Thần có chút sợ ngây người, nam nhân này trở mặt cũng thật nhanh, vừa rồi mới nói bảo vệ hần mà?

Nhận ra khí thế của Đế Thương thay đổi, Bạch Nhan dùng sức捏 hần: "Không cho ngươi khi dễ nhi tử của ta!"

Đau làm Đế Thương khẽ nhíu mày, lưng bạc liếc tay Bạch Nhan, môi đỏ hơi giương.

"Ban đêm ta tới tìm ngươi."

Nói xong, Bạch Nhan chỉ thấy một đạo gió từ sắc lướt qua trước mặt, đội nàng hồi thần lại, nam nhân đã đi mất...

"Mẫu thân." Bạch Tiểu Thần yếu ớt đứng bên cạnh Bạch Nhan, thận trọng hỏi: "Thần Nhi làm sai cái gì sao?"

Ánh mắt Bạch Nhan nhìn gương mặt nhỏ đáng thương của Bạch Tiểu Thần, khẽ thở dài: "Thần Nhi, ngươi cảm thấy Nam Cung Lân đáng chết không?"

Bạch Tiểu Thần nhẹ gật đầu: "Hắn phóng hỏa thiêu Nam Cung Chuẩn, nếu không phải Nam Cung Chuẩn chạy nhanh thì đã chết rồi, mà giết người thì phải đền mạng, chuyện đương nhiên, chỉ là ta..."

"Thần Nhi, trên đại lục này không thể nhân từ nương tay, Nam Cung Lân tuổi còn nhỏ, sau này thế nào ta không biết, nhưng nếu đổi thành người khác muốn giết ngươi, ngươi có nhân từ nương tay hay không?"

"Sẽ không!" Bạch Tiểu Thần lắc đầu: "Có người muốn giết ta, ta sẽ giết hắn trước, nếu có người làm tổn thương tới mẫu thân, Thần Nhi sẽ để hắn nhiễm ba thước máu tươi! Đối với Nam Cung Lân, thực sự Thần Nhi rất đồng tình, hắn không có mẫu thân tốt nên sai lệch, cho nên Thần Nhi mới không để cha lấy mạng hắn."

Nghe nói như thế, Bạch Nhan yên tâm, nàng chỉ sợ là lúc Bạch Tiểu Thần gặp được sát thủ thì sẽ nhân từ.

Có lúc nhân từ nương tay sẽ là nguy hiểm trí mạng.

"Thần Nhi." Trong mắt Bạch Nhan mỉm cười: "Ta nhớ được... Vừa rồi ngươi còn gọi hắn là mỹ nhân cha."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Sở Y Y (1)

Bạch Tiểu Thần bĩu môi: "Cha bại hoại rất dữ, Thần Nhi mới không muốn hắn."

Trong lòng hắn, chỉ có nam nhân ôn nhu kia mới đối xử tốt với mẫu thân.

"Nhưng mà..." Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu: "Xét hành động hắn giúp chúng ta trừng phạt Tiểu Bá Vương, Thần Nhi đã thừa nhận hắn là cha."

Chẳng qua là cha bại hoại thôi...

"Đi thôi." Bạch Nhan nắm tay Bạch Tiểu Thần, nét mặt chứa ý cười ôn hòa: "Người Lam gia còn đang chờ chúng ta, chúng ta nên về nhà."

Về nhà...

Hai chữ này để Bạch Tiểu Thần chớp chớp mắt.

Từ nay về sau, ngoại trừ Thánh Đào, bọn họ còn có thêm một mái nhà.

"Mẫu thân, ngươi thích cha à?" Bạch Tiểu Thần hơi xoắn xuýt khi hỏi câu này.

Nếu như mẫu thân thích cha, vậy hắn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Bạch Nhan dừng một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh bá khí của Đế Thương, cuối cùng lắc đầu: "Không ghét, cũng không thích."

Chỉ thế thôi...

"Thật sao?"

Bạch Tiểu Thần đối với chuyện tình cảm còn rất mê man, nhưng hắn luôn cảm thấy, thái độ của mẫu thân đối với cha bại hoại không giống với cha nuôi.

Cha nuôi thích mẫu thân, mẫu thân biết liền cự tuyệt, cũng không cho một chút cơ hội, thế nhưng, mẫu thân dù không chấp nhận cha bại hoại nhưng vẫn không quả quyết cự tuyệt...

Đương lúc Bạch Tiểu Thần còn suy nghĩ lung tung, Bạch Nhan cốc vào đầu hắn: "Người đừng nghĩ mấy chuyện loạn thất bát tao, bất luận là cha nuôi người hay Đế Thương, ta đều không chấp nhận."

Nàng không phải loại dễ dàng trao trái tim cho một người, trước tiên phải thực sự hiểu rõ đối phương đã.

"Thần Nhi là đứa trẻ không có cha, thật đáng thương." Biểu hiện của Bạch Tiểu Thần vô cùng đáng thương, ôm cái đầu nhỏ bị Bạch Nhan đánh, cong môi ủy khuất.

Bạch Nhan hơi dùng sức xoa đầu hắn: "Chỉ cần Đế Thương không mang người đi, bất cứ lúc nào người cũng có thể tìm hắn."

Nếu nàng ngăn cản Bạch Tiểu Thần gặp Đế Thương, như vậy rất tàn nhẫn đối với hắn.

Cho nên, nàng cho phép bọn họ gặp nhau, nhưng Bạch Tiểu Thần vĩnh viễn là của nàng, bất kỳ ai cũng không thể cướp đi!

Bạch Tiểu Thần cúi đầu "ồ" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hắn không cần cha bại hoại, hắn chỉ muốn mẫu thân sinh một muội muội mà thôi.

...

Chờ Bạch Nhan và Bạch Tiểu Thần về nhà, Lam lão phu nhân sốt ruột ra nghênh đón, còn kiểm tra bọn họ từ trên xuống dưới, sợ rằng hai mẫu tử trong hoàng cung chịu phải ủy khuất.

Nhưng mà, tâm tình một mối trước kia sau khi nghe được Bạch Tiểu Thần kể lại chuyện trong cung, đám người Lam gia lập tức hưng phấn, cuối cùng vẫn không quên đề Lam Thiếu Lăng đi chấp hành hình phạt.

Nhìn gương mặt bánh bao nhỏ tròn ngập kích động, đáy mắt Lam lão gia tử cũng hiện lên ý cười, sau đó nhắc nhở hạ nhân đem đồ ăn lên.

Bạch Nhan dùng bữa xong thì quay về phòng nghỉ ngơi, ngay lúc này một con bò câu trắng đưa tin tới đậu trên cửa sổ, cổ chân cột một tờ giấy.

"Chủ nhân, là ai truyền tin đến vậy?"

"Nàng tới." Bạch Nhan cong môi cười, có lẽ tâm tình rất vui vẻ, đáy mắt cũng chứa toàn ý cười.

Nàng tới?

Tiểu Mễ tròn mắt nhìn, nàng ở đây... Là ai?

"Tiểu Mễ, lát nữa người nói với Thần Nhi một tiếng, ta muốn ra ngoài đón người."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Sở Y Y (2)

Nói xong, Bạch Nhan liền biến mất khỏi cửa sổ, Tiểu Mễ cũng chỉ thấy một đạo thân ảnh màu hồng nhanh chóng xẹt qua nơi phương xa, đến khi biến mất hẳn.

...

Ngoài cửa thành, trong rừng cây rậm rạp, một thân ảnh đỏ rực đứng trong rừng trúc xanh biếc, có chút bất ngờ.

Chỉ là rừng cây này có hơi thâm sâu, phảng phất giấu giếm sát cơ...

Bỗng nhiên, ánh kiếm xuất hiện từ phía sau, nữ tử trong bụi cây không chút do dự, nòng nhanh chóng xoay người, bàn tay nhanh như gió vung ra một chưởng, lá cây lẫn đất đá đều bị một chưởng này hất tung, bay lên không trung.

"A..."

Bạch Nhan chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô, nữ tử muốn đánh lên rất nhanh ngã ra phía sau, mắt thấy thân thể thiếu nữ muốn ngã xuống đất, nòng đột nhiên buông người lao tới, một tay vòng lấy eo thiếu nữ mới để thân thể thiếu nữ ổn định lại.

Trong hư không, một đám người áo trắng đem vây Bạch Nhan vào giữa.

Thế nhưng...

Đương lúc bọn hắc muốn ra tay cứu thiếu nữ, đã thấy nữ tử hồng ý như sương mây, ngón tay thon dài lướt qua một bên má thiếu nữ, khẽ môi giương lên hỏi: "Nói đi, tại sao muốn đánh lên ta?"

Đám thị vệ áo trắng sợ ngây người, tiểu công chúa nhà mình... đây là... là bị đùa giỡn sao?

Mà là bị một nữ nhân đùa giỡn?

Chẳng lẽ nữ nhân này không biết thân phận của tiểu công chúa sao, dám đùa giỡn nòng? Không sợ tiểu công chúa nổi giận à?

Bọn thị vệ đang chờ tiểu công chúa ra lệnh, dự định cùng nhau xông lên bắt nữ nhân này, nhưng một màn tiếp theo khiến bọn hắc kinh ngạc rơi cằm..

"Chán ghét!" Thiếu nữ giẫm chân, thẹn thùng nói: "Ta chỉ muốn thử xem khả năng đánh lên của ta có tiến bộ hay không thôi."

"À, thử như thế nào?"

"Cái này... Bàn lĩnh của ta không có nâng lên, ngược lại là ngươi, từ một người hấp dẫn nam nhân tới nam nữ đều ăn sạch." Thiếu nữ cười hi hi ôm lấy cánh tay Bạch Nhan đang đặt ở eo mình, ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh: "Ta không thuyết phục giúp ca ca ta, ngươi liền thu ta đi."

Sắc mặt Bạch Nhan tối sầm: "Ta cự tuyệt."

"Ngươi không thu ta, vậy ta đi gây họa với nhi tử ngươi, à đúng rồi, không phải ngươi để ta tới đón Thần Nhi sao, Thần Nhi đâu rồi?" Thiếu nữ nhìn sau lưng Bạch Nhan không có bóng dáng phần điều ngọc trác kia, đáy lòng sinh cảm giác xấu.

Không phải Bạch Nhan nói gặp nhau ở đây rồi giao phó Thần Nhi cho nòng sao? Thế nhưng Thần Nhi đâu?

Chẳng lẽ...

Bạch Nhan "à" một tiếng: "Sở Y Y, ngươi không làm đâu, Thần Nhi bị lão tử hắc phát hiện, tạm thời không đi được."

"Cái gì?" Sở Y Y nhảy dựng lên: "Ai? Lão cha hỗn đản nhà hắc là ai? Dám cướp người của Sở Y Y ta! Bạch Nhan, ngươi đợi ta, ta quay về tìm viện binh!"

Tục ngữ nói, đánh không lại thì chạy, trong thư Bạch Nhan đã nói rõ ràng, lão cha hỗn đản của Thần Nhi có thực lực rất mạnh, hiện giờ Thần Nhi bị phát hiện, như vậy chạy là thượng kế.

Lần này đến phiên Bạch Nhan ngỡ ngàng, vừa thấy khí thế của Sở Y Y xong, nòng còn tưởng rằng muốn đi tìm Đế Thương liều mạng vì bọn họ, kết quả là nha đầu này muốn chạy trốn?

Bạch Nhan hơi nhượng mày: "Kỳ thật, Đế Thương không muốn cướp Thần Nhi, hắc chỉ muốn nhận lại nhi tử này."

Quả nhiên, nghe nói không cần đánh nhau, bước chân Sở Y Y dừng lại, nòng quay đầu, cười hi hi nói.

"Thật ra là mấy vị trưởng lão đều nhớ ngươi và Thần Nhi, nên ta mới muốn quay về đón bọn hắc tới."

"Nhưng bây giờ ta mệt mỏi quá, ta nghĩ nên qua chỗ ngươi nghỉ ngơi một chút, tiện thể nhìn một chút cái gọi là Bạch gia."

.....

Nay đang chạng vạng, ta té đây, đừng gọi ta ~.~

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Người muốn chết lại đến (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Thị vệ xung quanh nhìn nhau một chút, đột nhiên cảm thấy đồng cảm cho Bạch gia trong miệng tiểu công chúa.

Dù sao, người bị tiểu công chúa cảm thấy hứng thú... đều sẽ bị tra tấn rất thảm.

"Tiểu công chúa, mấy vị trưởng lão có nói, để người tới đây một chuyến rồi phải trở về." Thị vệ chần chờ nửa ngày, thận trọng nói.

Không còn cách nào, tiểu công chúa rất hay gây chuyện, nếu không đưa nàng trở về ngay thì toàn bộ Lưu Hòa quốc sẽ bị nàng nháo tới long trời lở đất mất.

Sở Y Y giương môi, ôm lấy cánh tay Bạch Nhan cười hi hi: "Các người trở về báo cho bọn họ, thời gian này ta sẽ ở cùng Bạch Nhan, bọn họ sẽ không nói gì."

Bạch Nhan?

Bọn thị vệ cũng sờ.

Cái tên này vô cùng lạ lẫm với bọn hắn, nhưng từ miệng tiểu công chúa nói ra, dường như thân phận của Bạch Nhan không tầm thường..

Đợi chút!

Trong lúc này mấy tên thị vệ như nhớ ra cái gì, toàn thân đông cứng lại.

"Tiểu công chúa, vị cô nương Bạch Nhan này là..."

Thị vệ còn chưa nói xong, Sở Y Y đã quay đầu trừng mắt với hắn: "Nếu người nói ra sự tồn tại của Bạch Nhan, mấy vị trưởng lão sẽ giết người."

Tê!

Bọn thị vệ hít sâu một hơi, trên mặt đầy kích động.

"Tiểu công chúa, đây là vị sống ở Thánh Đảo..."

Nghe nói, năm năm trước, thánh địa của mấy trưởng lão thu được một đệ tử thiên tài, đệ tử này chẳng những thiên phú trác tuyệt mà thuật luyện đan đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, khiến mấy trưởng lão cũng hồ thẹn vì không bằng.

Nghe nói, ngay cả Thánh Chủ cũng ưa thích vị thiên tài này, chẳng những giao Thánh Đảo cho nàng mà còn hạ lệnh cho các đệ tử khác không được phép đi vào thánh địa.

Chỉ vì không muốn quấy nhiễu nơi thanh tịnh của nàng..

Nhưng hôm nay, nữ tử thiên tài trong lời đồn nơi thánh địa đang ở trước mặt bọn họ?

Mấy thị vệ tràn ngập kích động, nếu không phải tiểu công chúa cảnh cáo, có lẽ bọn hắn khi trở về sẽ khoe khoang một phen.

"Đi thôi."

Bạch Nhan kéo tay Sở Y Y, băng qua rừng cây tới cửa thành.

Trên đường đi, Sở Y Y luôn cảm thấy hưng phấn, có lẽ hiếu kỳ với thế giới bên ngoài thánh địa, đôi mắt to đảo khắp nơi mang theo sự kích động.

"Y Y, trước tiên ta đưa người tới chỗ trạch, còn nữa, người ở bên ngoài không được gây chuyện!"

Bạch Nhan không quên cảnh cáo một câu.

Xem như Bạch Tiểu Thần gây chuyện thì cũng là người khác động vào hắn trước, nhưng Sở Y Y thì không giống, nàng mặc kệ người ta có trêu chọc mình hay không, chỉ cần nàng thấy khó chịu liền ý thức hiệp người.

"Ta đã biết."

Sở Y Y bĩu môi, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu đỏ bừng, tất nhiên không đem lời Bạch Nhan để trong lòng.

Bạch Nhan đầu đầu nâng trán, không biết nàng giữ tiểu nha đầu này ở lại là đúng hay sai đây.

"Tối rồi."

Lúc đến cổng cổ trạch, Bạch Nhan định đưa Sở Y Y vào thì âm thanh kinh ngạc từ sau lưng truyền đến.

"Bạch Nhan, tại sao ngươi lại ở đây?"

Âm thanh ngạc nhiên này làm Bạch Nhan dừng bước.

Nàng quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thân thể nam nhân trung niên, mặt không đổi sắc hỏi: "Ngươi có chuyện gì à?"

Biểu hiện Bạch Chấn Tường hơi xấu hổ: "Ta tới bái kiến người Phụng Lâu, à đúng rồi, tòa viện này là của Phụng Lâu, tại sao ngươi có thể vào được?"

Vốn Bạch Chấn Tường muốn giải thích đôi câu, đột nhiên nhớ tới điểm này, ánh mắt hắn có hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ Bạch Nhan có quan hệ với Phụng Lâu?

Nếu vậy, hắn có thể mượn Bạch Nhan để kết giao với Phụng Lâu...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Người muốn chết lại đến (2)

Bạch Nhan liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của Bạch Chấn Tường, nhếch môi cười lạnh: "Ngươi muốn mượn ta để trèo lên Phụng Lâu, chỉ sợ không có khả năng đó, ta chỉ là người bình thường nhất trong Phụng Lâu thôi. Y Y, chúng ta đi."

"Đợi một chút!" Mắt thấy Bạch Nhan muốn rời khỏi, Bạch Chấn Tường vội giấu tâm tư, nói: "Nhan Nhi, trước đây là phụ thân trách oan ngươi, ngươi có thể tha thứ cho vì phụ không?"

Bạch Nhan thản nhiên nhìn nam tử trung niên trước cửa, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, giống như chỉ nhìn một người xa lạ mà thôi.

"Ta đã biết. Nếu ngươi không có chuyện gì thì đừng tới tìm ta."

"Ta..." Sắc mặt Bạch Chấn Tường hơi lo lắng: "Ta có việc muốn tìm ngươi! Nhan Nhi, Chi Nhi tốt xấu gì cũng là muội muội ngươi, Thương Vương bây giờ sủng ái ngươi như vậy, ngươi nói với hắn một câu để hắn thả Chi Nhi ra."

Bạch Nhan cười, nụ cười khuynh thành nhưng đáy mắt chứa vẻ lạnh lẽo.

"Muội muội? Lúc cần ta giúp đỡ thì mới nhớ đến tỷ tỷ này? Vậy năm đó ta đói bụng, nàng có từng nghĩ cho ta một bát cơm ăn hay không?"

"Ta còn nhớ rõ năm đó Vu Dung nói, ta không giúp ích gì cho Bạch gia, dựa vào cái gì mà ăn uống chùa của Bạch gia được? Cơm và đồ ăn thừa đồ cho chó, nhất định cũng không cho ta!"

"Cho nên, ta và Tiêu Nhi mỗi ngày chỉ có thể ăn non nửa chén cơm trắng, khi đó ta đói đến hoảng, đi tìm ngươi cáo trạng, ngươi đợi ta sao? Ngươi đã trực tiếp đánh đuổi ta ra khỏi thư phòng!"

Hiện tại...

Muốn nhắc lên cốt nhục thân tình với nàng? Có chuyện tốt như vậy sao?

Bạch Chấn Tường khẽ giật mình, trên mặt áy náy: "Nhan Nhi, là phụ thân có lỗi với ngươi, nhưng Chi Nhi thì vô tội, ngươi thả nàng ra được chứ?"

"Đã biết ngươi có lỗi với ta mà còn muốn ta cầu tình giúp ngươi ư? Giả mạo hoàng thân quốc thích là tội danh gì? Đế Thương không giết nàng là đã tận tình khai ân rồi, bây giờ chỉ là chịu chút hành hạ mà thôi, một thời gian sau đương nhiên sẽ trả về."

"Nhan Nhi!" Ánh mắt Bạch Chấn Tường tràn ngập thống khổ: "Chi Nhi được nuông chiều từ bé tới lớn làm sao có thể chịu cực khổ được? Chi cần ngươi mở miệng, Đế Thương nhất định sẽ tha cho nàng."

"Hơn nữa, xem như ta và Vu Dung có lỗi với ngươi, nhưng Chi Nhi là vô tội... Hi vọng ngươi đừng hận các nàng."

Nữ nhi của hắn thiện lương như vậy, làm sao có thể chịu đựng được cực khổ như thế? Bất luận như thế nào, hắn luôn muốn cứu nàng ra.

Bạch Nhan cười lạnh: "Nàng liên quan gì đến ta?"

Huống gì, lần này nàng trở về là để phá hủy Bạch gia! Lúc nàng tra ra chân tướng cũng chính là tang lễ của Bạch gia!

"Bạch Nhan, ngươi..."

"Cút!"

Một tiếng "cút" như con cuồng phong đánh vào tim Bạch Chấn Tường, để tim hắn run lên, khiếp sợ ngáng đầu, không dám tin nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ khuyh thành.

"Nàng bảo ngươi cút, ngươi có nghe thấy không?" Sở Y Y từ trên cao nhìn Bạch Chấn Tường: "Ta chưa thấy loại phụ thân nào mặt dày như ngươi! Bạch Nhan, ngươi đừng làm nữ nhi của hắn, dù sao phụ thân ta thích ngươi như vậy, ngươi làm nữ nhi của phụ thân ta đi."

Vừa nhắc tới chuyện này, Sở Y Y có chút ủy khuất.

Rõ ràng nàng mới là nữ nhi thân sinh của lão cha, nhưng lão cha chỉ đau vì Bạch Nhan, địa phương tốt như Thánh Đảo cho nàng thì không bỏ được, vậy mà tất cả đều tặng cho Bạch Nhan...

Nhưng cố tình người này là Bạch Nhan nên nàng không ghét nổi.

Bạch Chấn Tường bị lời của Bạch Nhan làm khó chịu, bây giờ nghe Sở Y Y nói, sắc mặt trầm xuống: "Ngươi tính là cái gì? Ta và nữ nhi nói chuyện, ai cho phép ngươi xen vào?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Người muốn chết lại đến (3)

Sở Y Y giận run.

Nàng đường đường là tiểu công chúa thánh địa, nhận hết ngàn vạn sự sủng ái, cho tới bây giờ đều là nàng khi dễ người khác, chưa từng có người để nàng chịu ủy khuất!

Mà Bạch Chấn Tường này... Lại dám nói nàng tính là cái gì?

"Các ngươi có đi không? Nếu không đi thì bắt hắn lại cho bản công chúa!"

Lúc Sở Y Y nói ra những lời này, mấy thị vệ thánh địa giật nảy mình.

Về mặt bọn hắn hơi xấu hổ, dù biết có Bạch Nhan ở đây, tiểu công chúa sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng tiểu công chúa không về thánh địa, bọn hắn cũng không có gan trở về, nên lúc này mới âm thầm bám theo.

Không nghĩ tới bị tiểu công chúa phát hiện ra...

"Ngươi..." Bạch Chấn Tường phẫn nộ, khi định lên tiếng quát mắng thì thấy hai thị vệ nhanh chóng tiến lên, một trái một phải giữ hai tay hắn.

Dưới sự khống chế của hai thị vệ, Bạch Chấn Tường muốn thoát ra, chợt phát hiện toàn bộ khí lực như bị người giam cầm, không thể động đậy.

Khi biết được chuyện này, Bạch Chấn Tường sợ hãi.

"Bạch Nhan, ta giáo huấn phụ thân ngươi, ngươi không đau lòng há?" Sở Y Y chớp chớp mắt, cười hì hì hỏi.

Bạch Nhan nhướn mày: "Không liên quan gì tới ta, đánh không chết là được."

Sở Y Y đã mang theo thị vệ, vậy nàng... cũng lười động thủ.

"Tốt!" Sở Y Y cao hứng vỗ tay, hất cằm ra lệnh cho một tên thị vệ: "Ngươi đi và miệng."

"Dạ, tiểu công chúa."

Công chúa?

Bạch Chấn Tường ngạc nhiên mở to mắt, chẳng lẽ vị cô nương này... Là công chúa của quốc gia nào đó?

Lần này quả nhiên chủ quan, không nghĩ đến lại đụng phải công chúa nước khác.

Bốp!

Tên thị vệ tiến đến, không chút lưu tình tát vào mặt Bạch Chấn Tường, để khoe miệng Bạch Chấn Tường tràn ra một vệt máu, hai con ngươi ầm ầm phần nộ.

Phần nộ của hắn không phải hướng về Sở Y Y mà hướng về Bạch Nhan.

Uổng phí lúc trước hắn cảm thấy hổ thẹn với nàng, nhưng hôm nay nàng dám đứng nhìn người đánh phụ thân! Loại nữ nhi thân sinh này, đáng ra hắn phải bóp chết từ khi chào đời!

"Bạch Nhan, ta là phụ thân ngươi! Ngươi để người đánh phụ thân ngươi chính là đại bất hiếu! Ngươi sẽ bị thiên lôi đánh chết!" Bạch Chấn Tường phần nộ nói, trong mắt toàn là tức giận.

Trên dưới có thứ tự, bất luận trường bối làm sai điều gì, vẫn bối cũng không có lý do trả thù! Loại người giống như Bạch Nhan nhất định sẽ chết không yên thân!

"Vội lại, Bạch Chi thích Thương Vương thì sao? Nàng thích Thương Vương thì có lỗi gì? Ngươi thân là tỷ tỷ, đáng lẽ nên nhường muội muội một chút!"

Bốp bốp bốp!

Thị vệ thấy mình chưa động tay chân mà Bạch Chấn Tường thốt ra nhiều lời như thế, vội vàng ra tay, khiến Bạch Chấn Tường một câu cũng không nói thêm được.

Ngay cả khuôn mặt hắn cũng sưng thành đầu heo, mắt không thể nhìn ra được, trên mặt hắn tràn đầy tơ máu, oán giận trừng Bạch Nhan.

"Tránh ra!"

Sắc mặt Bạch Nhan lạnh xuống, lạnh lùng ra lệnh.

Tên thị vệ ngăn người một chút rồi mới tránh, sau đó Bạch Nhan liền tới trước mặt Bạch Chấn Tường.

Đột nhiên nàng giơ chân đạp một cước vào ngực Bạch Chấn Tường, hắn bay xa mấy chục mét, nửa chết nửa sống ngã vào trong đám người...

"Đóng cửa!"

Thị vệ đang chấn kinh thì âm thanh lạnh nhạt của nữ tử truyền tới.

Lúc này bọn hắn mới phản ứng, phịch một tiếng đóng đại môn lại.

Sở Y Y đã bị hành động vừa rồi của Bạch Nhan dọa cho sợ, lâu sau, nàng mới có phản ứng, nghiêng đầu cười với Bạch Nhan.

"Bạch Nhan, một cước kia của ngươi thật soái nha, ta phát hiện ra, ta đã mê ngươi tới mức không thể kiềm chế được."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Đột nhiên trở nên ôn nhu (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh lướt qua mặt, Sở Y Y quá sợ hãi, đem đầu nhỏ giơ trước mặt Bạch Nhan rút trở về, thân thể bị cơn cuồng phong đẩy lùi ra sau mấy bước, đợi nàng ổn định cơ thể xong, tức giận quát lên: "Ái!"

Một giây sau, nữ tử đã sợ ngây người.

Đó là một mỹ nam tử yêu nghiệt.

Mái tóc bạc mà mỹ tử y tựa ác thần.

Giờ khắc này, phảng phất như chúng sinh đều vì vậy mà khuynh đảo, vẻ đẹp tới phong hoa tuyết đại cũng khó mà hình dung được.

Đương nhiên, để Sở Y Y khiếp sợ là vì nàng cho rằng huyênh trường là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, nhưng hôm nay... còn có nam tử bộ dáng tuyệt sắc hơn, không thua kém gì so với huyênh trường nàng.

"Người buông nàng ra!" Sở Y Y nhìn bàn tay nam nhân ôm lấy eo Bạch Nhan, còi báo động trong lòng bật lên, cắn răng nói ra mấy chữ này.

Lông mày Đế Thương nhíu lại.

Nhìn thấy hành động này của hắn, ánh mắt Bạch Nhan chuyển biến: "Y Y là muội muội ta."

Muội muội?

Ánh mắt Đế Thương nghi hoặc nhìn Bạch Nhan, cũng vì câu nói của nàng mà thu giảm sát khí, có hơi dùng sức ôm lấy Bạch Nhan.

"Bổn vương không biết từ bao giờ người có nhiều hơn một muội muội vậy?"

Sở Y Y gấp tới dặm chân, nàng vừa định mở miệng nói chuyện, Bạch Nhan đã liếc mắt nhìn sang.

"Hắn là Đế Thương."

Cái gì?

Sở Y Y mở to hai mắt nhìn, cái người đang chiếm tiện nghi của Bạch Nhan lại chính là phụ thân thân sinh của Thần Nhi?

Cũng chính là cường giả Bạch Nhan nhắc đến?

Nghe nói như thế, Sở Y Y vốn định dựa vào lời lẽ hùng hổ lập tức sợ hãi, rụt cổ vào, chân cũng theo bản năng mà lùi về hai bước...

Lão ca, không phải muội muội không giúp người, thật sự là địch nhân quá cường đại, không có biện pháp.

"Bạch Nhan." Đế Thương không nhìn Sở Y Y nhiều hơn một cái nào, hắn cắn lỗ tai Bạch Nhan: "Chúng ta có nên hảo hảo nói chuyện hay không?"

Mặc dù hắn không dùng sức nhưng đầu lưỡi âm áp chạm vào vành tai Bạch Nhan khiến toàn thân nàng run lên.

Dường như là không chút do dự, nàng tránh thoát khỏi sự giam cầm của Đế Thương, tung một quyền lên khuôn mặt đẹp của hắn.

Nhưng lúc nắm đấm của nàng sắp sửa tới mặt của nam nhân, một bàn tay to đã chặn tay nàng lại.

"Không muốn cái tay nhỏ này nữa sao?" Ngón tay thon dài của nam nhân khẽ lướt qua mu bàn tay Bạch Nhan, mắt phượng nhẹ nhàng nheo lại, một tia nguy hiểm xẹt qua: "Nếu người không muốn, bổn vương không ngại chặt đi rồi cất giữ."

Sắc mặt Bạch Nhan tối sầm: "Người ngoại trừ chặt tay chân của ta thì có thể làm được gì?"

Nam nhân bước hai bước tới gần Bạch Nhan: "Còn có thể... Làm người."

Về mặt Bạch Nhan càng khó coi hơn, từ lúc bắt đầu quen biết nam nhân này, nàng đã phát hiện ra, bất cứ trường hợp nào nam nhân này đều có thể nói những lời kinh người.

"Y Y," nàng trừng mắt với Đế Thương, quay đầu nhìn Sở Y Y: "Người đi xuống nghỉ ngơi trước, gian phòng nào cũng có thể tùy tiện dùng."

Sở Y Y thành thật gật đầu, có lẽ vì bị Đế Thương làm cho sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch, chờ Bạch Nhan kéo Đế Thương biến mất, nàng mới kịp phản ứng lại...

"Tiểu công chúa!"

Bọn thị vệ vây quanh, dùng ánh mắt quan tâm nhìn Sở Y Y.

Về mặt Sở Y Y xoắn xuýt: "Ta có thể cảm nhận được thực lực của nam nhân này rất mạnh, ta ở đây khẳng định không giúp được cho Bạch Nhan."

"Vội lại..." Nàng cắn cắn môi, "Hắn ở ngay trước mặt chúng ta khi dễ Bạch Nhan, Bạch Nhan và Thần Nhi nhất định chịu không ít ủy khuất."

Nam nhân này động một chút là muốn chặt tay, tuyệt đối không hiểu thương hoa tiếc ngọc, không giống lão ca nhà mình, tuyệt đối ngoan ngoãn vâng lời mẫu tử Bạch Nhan, muốn cái gì liền cho cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đột nhiên trở nên ôn nhu (2)

Thậm chí, vì một nụ cười của mỹ nhân, không tiếc vượt qua muôn sông ngàn núi, xâm nhập hung địa, chỉ vì tìm được liệu mà nàng cần.

"Tiểu công chúa, thuộc hạ ngược lại cảm thấy, bọn họ giống như đang liếc mắt đưa tình..." Thị vệ hơi run nom nớp lo sợ nói.

Sở Y Y trừng thị vệ một cái: "Ngươi gặp qua liếc mắt đưa tình sẽ chết tay? Đừng quên ngươi là người thánh địa, hẳn là nên ủng hộ lão ca ta, ta mặc kệ, ngươi lập tức chuẩn bị giấy bút cho ta, ta muốn viết thư cho lão ca."

Mặc dù Bạch Nhan không cho phép nàng nói chuyện này cho Sở Phong Dật, ngay cả mấy tên trưởng lão cũng không được nói, nếu không, lần này không phải chỉ mình nàng tới Lưu Hòa quốc.

"Hả? Nhưng thiếu chủ còn đang bế quan..." Thị vệ tròn mắt, thận trọng nói.

Sở Y Y giận lên đánh vào đầu thị vệ: "Thần Nhi bị phụ thân tìm được, tẩu tử tương lai sắp bị cướp đi, còn bế quan cái gì?"

Thị vệ bị dọa tới mức không dám nói nữa, vị tiểu công chúa một khi đã quyết định thì không có người ngăn cản được.

Hắn cũng không quên nhắc nhở tiểu công chúa một câu, thiếu chủ đang bế quan, xem như nàng có truyền tin cũng không liên quan tới hắn đâu.

Dựa vào đầu óc của Sở Y Y không nhận ra chuyện này, nàng hào hứng vội vàng đi viết thư, đợi tới lúc Sở Phong Dật biết tin, thì đã rất muộn...

...

Trong hậu viện, trên đình giả sơn.

Gió nhẹ lướt qua, hồng y khẽ bay, sắc mặt Bạch Nhan khó coi nhìn chăm chăm nam tử yêu nghiệt trước mặt, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Ta cho phép Thần Nhi thừa nhận ngươi là cha rồi, nếu ngươi muốn tìm thì tìm Thần Nhi mới đúng, vì sao hết lần này tới lần khác toàn tới chỗ ta?"

Đế Thương cười lạnh một tiếng: "Thù ngươi cường gian bốn vương, bốn vương chưa tính xong với ngươi, cả đời này chúng ta sẽ dây dưa không dứt!"

Bạch Nhan hơi chán nản, ai bảo khi đó nàng không để ý tình huống mà cường gian hắn?

"Bạch Nhan, Thần Nhi chỉ có thể nhận bốn vương làm cha, mà ngươi cũng chỉ có thể có một nam nhân là bốn vương." Nam nhân tiến hai bước tới chỗ Bạch Nhan, bá đạo vuốt cằm nàng, chạm vào môi đỏ, khoe môi câu lên một đường cong: "Bốn vương đã đáp ứng ngươi không cướp Thần Nhi đi, vậy ngươi nhất định phải là thê tử bốn vương."

"Ngươi muốn một đời một thế một đôi, bốn vương cũng có thể cho ngươi!"

Ngươi muốn một đời một thế một đôi, bốn vương cũng có thể cho ngươi!

Ngón tay Bạch Nhan đột nhiên run lên, nhưng sắc mặt không thay đổi, dường như không bị câu nói này đã động tới.

Tiếp đó, Đế Thương buông lỏng tay ra: "Bây giờ ngươi không chấp nhận cũng không liên quan, bốn vương có thể cho ngươi thời gian, nhưng, lần này bốn vương tới tìm ngươi là muốn ngươi tiếp tục trả nợ..."

Bạch Nhan ngẩng đầu, nàng há miệng muốn nói chuyện, môi nam nhân đã đè xuống, bàn tay lớn ôm chặt thắt lưng, để ngực nàng mạnh mẽ dán chặt vào ngực hắn.

Nụ hôn này rất sâu rất dài, đợi đến khi Bạch Nhan cắn một cái, hắn mới buông nữ tử trong ngực ra, trầm thấp cười một tiếng: "Tiểu Nhan, môi của ngươi thật có ma lực, làm cho bốn vương càng ngày càng mê đắm..."

"Cút!"

Bạch Nhan giận không rõ, quát to một tiếng.

Nam nhân này tìm đến nàng, chỉ vì hôn?

Lần này Đế Thương lại không quá dây dưa, hắn đưa tay vén tóc trên trán Bạch Nhan, tại cái trán trơn trắng bóng của nàng đặt xuống một nụ hôn.

"Ngươi còn thiếu ta sáu cái, ngoan ngoãn chờ ta tới tìm ngươi."

Toàn thân Bạch Nhan chấn động, nàng đã quen Đế Thương bá đạo, đây là lần đầu tiên... nhìn thấy một mặt ôn nhu của hắn.

Đương lúc Bạch Nhan muốn mở miệng, nam nhân đã mau chóng biến mất, trên giả sơn, chỉ còn lại mình nàng, gió nhẹ lướt qua, tóc xanh bay múa.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đột nhiên trở nên ôn nhu (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Trên trán nàng, còn vương lại nhiệt độ bờ môi nam nhân...

...

Đội Bạch Nhan lấy lại tinh thần đi tới tiền viện, phát hiện ra tiền viện đã có nhiều hơn hai thân ảnh quen thuộc.

Bạch Tiểu Thần ngẩng đầu, liếc mắt trông thấy Bạch Nhan từ từ đi đến, đôi mắt to lóe sáng.

Hắn đang muốn nói chuyện, Bạch Nhan liền ngăn lại, sau đó, Bạch Nhan nhìn sang dung nhan xinh đẹp phía trước.

Lam Tiểu Vận và Sở Y Y trò chuyện rất hăng say, có cảm giác như hận vì đã gặp nhau muộn màng, căn bản không hề chú ý tới sự xuất hiện của Bạch Nhan.

"Y Y, người không biết Bạch Chi ghê tởm bao nhiêu đâu! Bình thường chưa tính đến khi dễ biểu tỷ ta nha, thế mà dám giả mạo thành Thương Vương phi, may là Thương Vương chóng mắt nàng, bắt nàng giam lại."

Lam Tiểu Vận thờ phi phò, bây giờ nhắc đến Bạch Chi, nàng vẫn không nhịn được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Sở Y Y cũng nghĩ tới Đế Thương yêu nghiệt, cắn răng: "Người nói Thương Vương ta đã gặp rồi, mặc dù ta rất không thích hắn, nhưng ta không thể thừa nhận rằng hắn ưu tú, nữ nhân như Bạch Chi lại dám muốn phụ thân thân sinh của Thần Nhi sao?"

"Tại sao người không thích Thương Vương?"

Lam Tiểu Vận chớp chớp mắt, nữ nhân ái mộ Thương Vương rất nhiều, lần đầu tiên nàng nghe được có người không thích hắn.

Nghe nói vậy, Sở Y Y bĩu môi: "Tính tình tên kia quá hung, còn muốn chặt tay Bạch Nhan."

"Nhưng mà, trong thiên hạ cũng chỉ có Thương Vương mới có thể xứng đôi với biểu tỷ..."

"Ai nói, lão ca ta mặc dù không có được mỹ mạo như Thương Vương, nhưng tính tình tốt, thực lực cường đại, lúc ấy Thần Nhi đã đồng ý với ta, muốn giúp đỡ ca ca ta theo đuổi Bạch Nhan."

Sở Y Y nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, con người tính nghịch đảo quanh, cười hi hi kéo Bạch Tiểu Thần ra trước mặt.

"Thần Nhi, không bằng... người lại giúp một chút?"

Bạch Tiểu Thần nhìn Sở Y Y một chút, lại nhìn nữ tử sau lưng Sở Y Y, ngây thơ chớp mắt: "Mẫu thân ta ở đây, người nói với nàng đi."

Về mặt Sở Y Y cứng đờ, nàng cứng nhắc quay đầu: "Ta... ta và Thần Nhi chỉ đùa một chút."

Khóe môi Bạch Nhan giương lên, cười như không cười: "Không phải người nói sẽ không thuyết khách cho ca ca người à?"

Sở Y Y hơi xấu hổ, ngay từ đầu nàng đã tỏ rõ lập trường, không phải vì sợ Bạch Nhan không chứa chấp nàng sao...

"Nhan tỷ tỷ."

Ánh mắt hơi động, hai cánh tay ôm lấy eo Bạch Nhan, đôi mắt tinh quái chứa tia úy khuất.

"Ta biết sai, người đừng đuổi ta đi, ta đảm bảo không khuyên người gả cho ca ta nữa."

Trông thấy Bạch Nhan thờ ơ, ánh mắt Sở Y Y càng thêm đáng thương: "Nhan tỷ tỷ, người chính là tỷ tỷ của ta, người đừng tàn nhẫn như vậy, ta không muốn về thánh địa, bọn họ chỉ biết kìm hãm tự do của ta."

Vì sao lại kìm hãm tự do của người?

Còn không phải người quây thánh địa tới long trời lở đất à?

Bạch Nhan như cũ không đổi sắc: "Thật biết sai rồi?"

Sở Y Y vội vàng gật đầu, tỏ rõ quyết tâm.

"Lần sau không được như vậy nữa." Bạch Nhan thả lỏng, hờ hững nói.

Sở Y Y liền vui vẻ ra mặt, nàng đã biết, Bạch Nhan mãi mãi chỉ ăn mềm không ăn cứng.

Lam Tiểu Vận một bên cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng và Sở Y Y thật hợp duyên, đương nhiên không hi vọng nàng ấy rời đi.

"Tiểu Vận, người vừa nói ca của người muốn đi hoàng cung chấp hành hình phạt?" Sở Y Y đảo mắt mấy lần, cười hi hi, "Ta cũng muốn mở mang về hoàng cung, dẫn ta đi xem một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Đế Thương trả thù (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Không được!" Nghe Sở Y Y nói câu này, sắc mặt Bạch Nhan đen lại, "Người ở lại đây, không được đi."

Lam Tiểu Vận không hiểu nhìn Bạch Nhan: "Biểu tỳ, đại ca ta khi vào cung cũng ở đó, huống gì lần này chúng ta đi chấp hành hình phạt, sẽ không để Y Y gặp nguy hiểm."

"Ta không sợ nàng gặp nguy hiểm, ta sợ người khác gặp nguy hiểm."

Sở Y Y không có khả năng gặp nguy hiểm, gặp nguy hiểm sẽ chỉ là người khác!

"Nhan tỷ tỷ, " Sở Y Y tro mắt nhìn Bạch Nhan, "Ta cam đoan, sẽ không gây chuyện thị phi."

Tầm mắt Bạch Nhan nghi ngờ nhìn Sở Y Y: "Người có thể không phóng hỏa thiêu toàn bộ hoàng cung không?"

Thiêu toàn bộ hoàng cung?

Khóe miệng Lam Tiểu Vận co rút mấy lần, biểu tỳ cũng nói quá rồi, một nữ tử như Sở Y Y làm sao có thể thiêu toàn bộ hoàng cung?

Nhưng Bạch Nhan lại không quên, sở dĩ năm đó Bạch Tiểu Thần phóng hỏa thiêu mấy Tầng Bảo Các của sư phụ, là do nha đầu này xúi giục, vì thế, sau này nàng mới nghiêm cấm nàng cùng Bạch Tiểu Thần thông đồng làm bậy.

"Ta thề với trời, ta sẽ không thiêu toàn bộ hoàng cung." Sở Y Y vội giơ tay lên trời mà thề.

Thần sắc Bạch Nhan giãn ra: "Vận Nhi, người dẫn nàng đi theo, nhớ kỹ phải trông chừng nàng."

Lam Tiểu Vận cười, thề son sắt: "Biểu tỳ người yên tâm, ta sẽ đem Y Y an toàn trả lại."

Có câu cam đoan này của Lam Tiểu Vận, Bạch Nhan không nói thêm gì nữa, nàng lười biếng duỗi lưng nhìn trời, uể oải bước tới hậu viện...

...

Đại viện Bạch phủ, một thị vệ nâng Bạch Chấn Tường mình đầy vết thương đi vào.

Vu Dung vội vã chạy ra, khi nàng nhìn thấy mặt Bạch Chấn Tường bị đánh thành đầu heo, tức khắc hét lên một tiếng, nhanh chóng nhào tới.

"Trương công, trương công người thế nào? Là ai đánh người thành cái dạng này?"

"Bạch... Nhan..."

Lời Bạch Chấn Tường không rõ, nhưng hai chữ này vẫn nhảy vào trong tai Vu Dung, mí mắt giật giật, đầy phẫn nộ.

Lại là Bạch Nhan!

Tiền nhân kia tại sao cứ đối đầu với bọn họ?

"Nhanh, nhanh đi tìm một đan dược sư tới xem vết thương cho gia chủ!"

Vu Dung lập tức phân phó nha hoàn nâng Bạch Chấn Tường xuống, lại quay đầu ra lệnh với thị vệ.

Tên thị vệ nhận lệnh lui ra, không quá lâu, hần dẫn về một lão đầu đi tới giường bệnh của Bạch Chấn Tường.

Lão đầu trông thấy Bạch Chấn Tường bị đánh thê thảm như vậy, lập tức giật nảy mình, lông mày hần nhăn lại: "Thương thể của Bạch gia chủ khá nặng, nhất phẩm đan dược không có hiệu quả tốt."

"Đại sư, nhất định phải cứu được tướng công ta."

Vu Dung cắn môi một cái, nói.

Đan dược sư luôn luôn cao ngạo, cho dù nàng làm đương gia chủ mẫu Bạch gia, ở trước mặt đan dược sư vẫn phải bỏ đi tôn nghiêm.

Lão đầu vuốt râu dài, vẻ mặt lạnh nhạt: "Kỳ thật muốn nhanh chóng chữa khỏi cho Bạch gia chủ không phải là không được, một viên tam phẩm chữa thương đan là được rồi."

"Cái gì? Tam phẩm đan dược?"

Vu Dung cả kinh kêu một tiếng.

Lúc trước đã nói, Bạch Chấn Tường có địa vị như hôm nay, đều dựa vào Lam Nguyệt mới có được, hần không am hiểu kinh thương, nhiều năm như vậy đồ cưới của Lam Nguyệt đã bị hao hụt nhiều, nếu không ngày trước cũng không vì một viên tam phẩm đan dược mà bán Bạch Nhan.

"Đại sư, viên tam phẩm đan dược này giá cả..." Vu Dung cắn môi hỏi.

Lão đầu lạnh nhạt cười một tiếng: "Mười triệu lượng... hoàng kim."

"Cái này..." Vu Dung ngây ngốc một chút, nàng muốn trả giá, mà Bạch phủ lại là nhất lưu thế gia, nếu để người ta biết mười triệu lượng hoàng kim cũng không có, tất nhiên sẽ bị cười cho rưng rưng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Đế Thương trả thù (2)

Thực tế, đại lục lấy võ vi tôn, sắp xếp địa vị chính là dựa vào thực lực.

Thời gian Lam lão gia tử bệnh nặng, trong số nhất lưu thế gia thì Bạch Chấn Tường là lợi hại nhất, việc này cũng làm ổn định địa vị của hần trước nhất lưu thế gia.

Nhưng...

Bạch phủ thực sự, vẫn luôn là cái xác rỗng.

"Cho hần."

Đúng lúc này, Bạch Chấn Tường trên giường bệnh phát ra giọng nói yếu ớt: "Mười triệu lượng hoàng kim có thể cho hần, chỉ là chúng ta cần chút thời gian để chuẩn bị."

"Được, chờ người chuẩn bị xong hoàng kim, đưa ta tới phủ thượng, ta sẽ tự tay dâng đan dược cho người," lão đầu cười cười, "Dù sao, ngoại trừ tam phẩm đan dược, Bạch gia chủ không còn cách khác để bình phục!"

Bạch Chấn Tường nắm chặt chần, hít sâu một hơi: "Người tới, tiễn đại sư rồi đi."

"Dạ, gia chủ."

Nhà hoàn cung kính hành lễ, sau đó tiến lão đầu ra ngoài.

Đợi lão đầu đi khỏi, Bạch Chấn Tường lệnh cho Vu Dung đóng cửa phòng, tận lực thấp giọng: "Những năm gần đây, vì thanh danh của Bạch phủ, ta chưa từng phụ thuộc tới sự áp bách của thế lực, nhưng bây giờ không có cách nào khác, người để những người kia đưa tới mười triệu lượng hoàng kim cho ta!"

Trên đại lục, sở dĩ cường giả có địa vị cao, cũng bởi vì... cường thủ hào đoạt!

Huống gì, Bạch Chấn Tường đã nhận ra... Hắn không có kinh nghiệm thương trường, chỉ có thể đi con đường nhanh gọn.

"Được, lát ta cho người chuẩn bị," Vu Dung nhìn chằm chằm gương mặt sung đỏ của Bạch Chấn Tường, hỏi, "Tướng công, người vẫn chưa nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa nhắc đến chuyện này, sắc mặt Bạch Chấn Tường lạnh xuống: "Còn không phải cái nghịch nữ Bạch Nhan kia, nàng lại là thủ hạ của Hoa La..."

Sau đó, hắn đem những chuyện xảy ra ở cổ trạch, kể ra từng cái từng cái, trong giọng lộ ra hận ý.

Ánh mắt Vu Dung lập lòe mấy lần: "Nhưng nhân vật như Hoa La làm sao có thể trọng dụng Bạch Nhan? Theo ta thấy, có lẽ Bạch Nhan mất tích mấy năm nay, là do bán thân cho Phụng Lâu, ngay cả yêu thú nàng đưa cho lão đầu Lam gia, cũng do bán thân mà có được."

Nàng càng nói càng cảm thấy rất có đạo lý, nếu không phải trở thành hoa khôi Phụng Lâu, làm sao Bạch Nhan lại có biến hóa lớn như vậy?

"Sẽ không," Bạch Chấn Tường lắc đầu: "Nha đầu bên người Bạch Nhan mang theo mấy hộ vệ đều mạnh mẽ, thực lực mỗi tên hộ vệ đều là Thiên giai, còn nữa, Bạch Nhan có thể ra vào cổ trạch, cũng chứng minh địa vị không tầm thường."

Hộ vệ Thiên giai?

Tim Vu Dung run lên, người có thể sai một Thiên giai làm hộ vệ, ngoại trừ hoàng thất còn có ai?

Mà câu sau của Bạch Chấn Tường, cũng đã chứng minh cho suy nghĩ của Vu Dung.

"Vói lại, ta nghe những hộ vệ kia gọi nha đầu đó là tiểu công chúa."

Vu Dung rũ mắt, đáy mắt xuất hiện vẻ hung ác: "Tướng công, trước đây ta giao hảo cùng Sở Nương của Phụng Lâu, Sở Nương từng nói với ta, thân phận hoa khôi Phụng Lâu cao hơn nhiều so với hoa khôi thanh lâu bình thường, nàng đương nhiên có thể tự do ra vào cổ trạch, về phần tiểu công chúa... tất nhiên là đi tìm Hoa La, đồng thời xem mặt mũi Hoa La mà chiếu cố Bạch Nhan một chút thôi."

"Thế nhưng, xem như nàng là hoa khôi thì sao, bán thân chính là bán thân, chuyện này cũng không thay đổi được sự thật nàng là tiện nhân!" Vu Dung hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng rốt cuộc hiểu rõ vì sao Sở Nương phản bội nàng, là bởi vì Bạch Nhan là cây hái ra tiền!

Mẫu từ các nàng đã sớm bị bọn họ mua rồi, Phụng Lâu sao muốn mua lại lần nữa chứ?

Bạch Chấn Tường đánh một quyền trên giường, giữa lông mày tràn ngập phẫn nộ: "Nguyệt Nhi là nữ nhân ôn nhu hiền lành như vậy, tại sao có thể sinh ra một nữ nhi mất mặt như thế? Nay đã thất thân cùng người, lại còn dám bán thân vì tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Đế Thương trả thù (3)

Đúng vậy, xem như Bạch Chấn Tường đã có Vu Dung, dù cho Bạch Chấn Tường chán ghét Bạch Nhan lại không thích Bạch Tiêu, ở trong mắt hắn, Lam Nguyệt vẫn là nữ nhân tốt nhất.

Một nữ nhân ôn nhu nết lệ như thế, lại ngu xuẩn, không phải là tốt nhất à?

Tại sao Bạch Nhan thân là nữ nhi của Lam Nguyệt, lại không ngu xuẩn như nàng? Nếu như Lam Nguyệt còn sống, bất luận mình muốn cái gì nàng đều có thể lấy ra đưa cho hắn.

"Tướng công, chờ vết thương người lành rồi, chúng ta đi tìm Bạch Nhan một lần, lần này chúng ta nắm trong tay bí mật của nàng, dùng nó uy hiếp nàng, không sợ nàng không đáp ứng."

Một nữ nhân làm hoa khôi Phụng Lâu thì có tư cách gì làm Thương Vương phi?

Lúc đó nàng chỉ cần dùng bí mật này uy hiếp, không sợ Bạch Nhan không đem Thương Vương tặng cho Chi Nhi.

"Chuyện này..."

Bạch Chấn Tường nhớ đến một cước hung hãn của Bạch Nhan, ngực như trước truyền tới một trận đau đớn, lần đầu tiên không phụ họa theo Vu Dung, tùy ý qua loa một câu: "Chờ vết thương ta lành rồi nói."

Vu Dung căn bản không chú ý Bạch Chấn Tường chân chửi, nghe hắn đồng ý lời của nàng, khoe môi nở nụ cười.

"Trống công, ta xuống dưới chuẩn bị tiền, người rất nhanh sẽ bình phục."

Nói xong lời này, Vu Dung dặn nha hoàn chiếu cố Bạch Chấn Tường rồi chậm rãi lui xuống.

Sau khi ra khỏi viện, sắc mặt Vu Dung trầm xuống, lạnh lùng nhìn cửa phòng đóng chặt không xa: "Nếu không phải xem phân lượng người chính là trụ cột của Bạch phủ, làm sao ta có thể dùng mười triệu lượng hoàng kim mua một viên tam phẩm đan dược? Chỉ hi vọng ta có thể mau chóng mang hài tử, chiếm được Bạch phủ!"

Nàng chậm rãi cúi đầu, khoe môi cười lạnh.

Nương đã tính sinh hoạt, hôm nay nhất định có thể mang thai, đồng thời, ngay cả nam nhân cũng đã tìm xong.

Đội nàng mang thai xong, không còn chuyện của Bạch Tiêu nữa.

Giờ khắc này, Vu Dung không thể nào phát hiện, hành động lấu bầu của nàng, đã lọt vào một tầm mắt...

...

Lúc này, Thương Vương phi, thị vệ quý một gối cung kính bẩm báo, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng một chút, uy áp nặng nề từ phía trước làm hắn thở dốc.

Nửa ngày sau, âm thanh nam nhân trầm thấp mới chậm rãi vang lên.

"Xem ra Bạch Chấn Tường rảnh rồi như vậy, thông thả cứu nữ nhi của hắn, còn có thời gian đi làm phiền Tiểu Nhan, vậy bốn vương sẽ tìm cho hắn chút chuyện để làm"

Khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện một tia cười lạnh, âm thanh băng giá: "Truyền lệnh của bốn vương, để Bạch Chấn Tường dùng toàn bộ đồ cưới của Lam Nguyệt tới đổi Bạch Chi."

Những đồ cưới này, đã tới lúc vật về với chủ.

"Dạ, vương gia, thuộc hạ đi một chuyến tới Bạch phủ..."

Thị vệ còn chưa nói xong đã bị âm thanh bá đạo cắt lời: "Bốn vương nói tới Bạch phủ truyền lệnh lúc nào?"

"Vậy ý vương gia..."

"Thông cáo tường thành."

Thông cáo tường thành, nghĩa là người trong thiên hạ đều sẽ thấy.

Thị vệ hơi chấn động, chuyện này với Bạch phủ, là nhục nhã cực lớn.

Nhưng mà, đối với tình hình của vương gia, thị vệ cảm thấy hắn sẽ không vì thế mà buông tha cho Bạch Chi.

Quả nhiên.

Âm thanh lương bạc tuyệt tình của nam nhân lại truyền đến.

"Bạch Chi tâm tính táo bạo, không hiểu lễ nghi, đem nàng tới Phụng Lâu để dạy dỗ, khi Bạch gia có thể trả đồ cưới thì thả người."

Khoe miệng thị vệ giật một cái, sao hắn có cảm giác, từ lúc vương gia quen biết vương phi thì đã trở nên vô si?

Vì không hiểu lễ nghi nên mang tới Phụng Lâu dạy dỗ? Đây là địa phương dạy lễ nghi sao? Đây là địa phương mang tới niềm vui cho nam nhân à!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Bốn vương đã nói chờ người (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Tuân lệnh."

Thị vệ đề nén chân động xuống đáy lòng, cúi đầu cung kính đáp.

Bạch gia chộc vương gia... Chỉ có một con đường chết.

Sân.

Hồng y nở rộ như hoa hồng, lười biếng ở trong đình hóng gió.

Bạch Nhan tựa lưng vào cây, cảm thấy cơ thể nặng thêm, một thân ảnh nhỏ mềm mại xuất hiện trong ngực nàng.

Thân thể tiểu gia hóa mềm mềm, thơm thơm, làm hai mắt đang nhắm của Bạch Nhan mở ra.

"Mẫu thân, " Bạch Tiểu Thần cười xán lạn, tay nhỏ ôm cổ Bạch Nhan, chớp mắt hiếu kỳ, "Vừa rồi người đang nghĩ gì đấy?"

"Nghĩ sư công người."

Trên đời này, ngoại trừ Bạch Tiêu và Lam gia, sư công chính là người thân nhất của nàng.

Cũng là người mà nàng tiếp xúc nhiều nhất khi tới thế giới này.

"Mẫu thân không muốn cha sao?" Bạch Tiểu Thần cong môi, vẻ mặt tỏ rõ không cao hứng.

Hắn rất nhớ cha nuôi, tại sao mẫu thân không thích cha nuôi?

Bạch Nhan cười cười, ôm chặt Bạch Tiểu Thần trong ngực: "Ta cũng nhớ cha nuôi người, nhưng ta nợ hắn quá nhiều, cả đời này đều không có cách nào trả đủ..."

Tĩnh tình Sở Dật Phong lạnh lùng, chỉ có nam nhân lạnh lùng này, mới hận không thể mang tới tất cả cho nàng.

Đáng tiếc, nàng và Sở Dật Phong chỉ có tình thân, không có tình yêu...

Đương lúc Bạch Tiểu Thần muốn nói tốt cho Sở Dật Phong, bước chân vội vã từ ngoài vườn truyền tới.

Bạch Nhan quay đầu nhìn, ánh mắt dừng tại Hoa La, khoe môi giương lên: "Hoa La, có phải Sở Y Y về rồi không?"

"Chủ tử, " Hoa La tới trước mặt Bạch Nhan, yêu mị cười một tiếng, "Vừa rồi thuộc hạ ở cổng thành thấy một cái thông cáo."

"Thông cáo gì?" Bạch Nhan nhướn mày hỏi.

"Thương Vương có lệnh, nếu Bạch Chấn Tường muốn cứu Bạch Chỉ, dùng đồ cưới của Lam Nguyệt phu nhân tới đổi."

Vừa nói, ánh mắt Hoa La thận trọng nhìn Bạch Nhan, dường như muốn từ sắc mặt nàng thăm dò ra chuyện gì đó.

Nhưng từ đầu đến cuối Bạch Nhan vẫn bình tĩnh, đôi mắt đen một vẻ tĩnh lặng: "Ta biết rồi."

"Ây..."

Hoa La kinh ngạc nhìn vào mặt Bạch Nhan, Đế Thương vì nàng mà yêu cầu đồ cưới của Lam Nguyệt, kết quả, nàng nói một câu biết rồi?

Người sáng suốt đều thấy được hành động của Thương Vương là để khiến nàng vui vẻ.

"Dạ, chủ tử."

Trông thấy Bạch Nhan bất sở vì động, Hoa La cũng không nói thêm gì nữa, nhận lệnh rồi lui xuống.

Sau khi nàng rời đi, tay Bạch Nhan hơi siết lấy Bạch Tiểu Thần, trong mắt chứa sự phức tạp: "Thần Nhi, tại sao hắn muốn giúp ta?"

"Thần Nhi không biết."

Bạch Tiểu Thần nhu thuận ở trong ngực Bạch Nhan, mắt to chớp chớp, giống như sao đêm, tỏa sáng lóa mắt.

"Mẫu thân, Thần Nhi đột nhiên cảm thấy, tên đại phôi đàn cũng không đáng ghét như vậy..."

Bạch Nhan nhàn nhạt cười một tiếng.

Nếu Đế Thương muốn trả mối thù sáu năm trước, bằng vào thực lực của hắn, sớm đã trả thù.

Nhưng hắn không làm thế.

Nhưng mà...

Sở dĩ Đế Thương đối xử đặc biệt với nàng, chỉ vì nàng không khiến hắn chán ghét, hơn nữa còn sinh con cho hắn.

Hắn cũng không yêu nàng.

Nếu đã vậy, lòng của nàng... làm sao vì thế mà rung động được?

"Mẫu thân, người không vui hả?" Có lẽ Bạch Tiểu Thần phát hiện cảm xúc của Bạch Nhan, hắn ngừng đầu, dùng mũi cọ cọ vào Bạch Nhan, "Nếu cha làm mẫu thân không vui, vậy Thần Nhi không muốn cha nữa, chỉ cần mẫu thân là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Bốn vương đã nói chờ ngươi (2)

"Vội lại..." Về mặt Bạch Tiểu Thần một mảnh kiên định, "Đội Thần Nhi trưởng thành, cũng có thể bảo vệ mẫu thân."

Tâm Bạch Nhan hơi loạn, cố tình ngay lúc này, người mà nàng không muốn thấy nhất lại xuất hiện trong mắt nàng, con ngươi hơi thu lại.

"Cha bại hoại."

Bạch Tiểu Thần thấy Đế Thương qua mắt Bạch Nhan, hắn bây giờ không giống như lúc trước phần khích nhào tới.

Cha bại hoại?

Sắc Mặt Trời Đế Thương tối sầm: "Ai dạy ngươi xưng hô như vậy với bốn vương?"

"Ngươi khi dễ mẫu thân nên là bại hoại."

Nhìn bộ dáng bánh bao nhỏ thô phi phò, Đế Thương vén ống tay áo, tóm hắn ra khỏi ngực Bạch Nhan.

"Bốn vương khi dễ mẫu thân ngươi cũng vì muốn sinh muối muối cho ngươi."

Muối muối?

Mắt Bạch Tiểu Thần sáng rực: "Giống như muối muối đáng yêu của Vương Tiểu Bàn nhà hàng xóm sao?"

"Đáng yêu hơn cả nàng."

Đế Thương cong môi cười, hắn biết nhược điểm của tiểu gia hỏa này nằm ở chỗ nào, cũng có thể từ nơi đó mà ra tay.

"Vậy Thần Nhi muốn hai muối muối."

"Được, đừng nói hai người, mười người cũng có thể."

Mười người?

Sắc mặt Bạch Nhan càng lúc càng đen, hắn nghĩ nàng là yêu thú hay sao? Muốn sinh mười đứa?

"Người ra ngoài chơi trước, ta muốn cùng mẫu thân người sinh muội muội."

Đế Thương khiến Bạch Tiểu Thần hơi xoắn xýt, hấn nhìn Bạch Nhan, rồi lại nhìn Đế Thương, nhú mảy: "Không cho người khi dễ mẫu thân, cũng không được cắn mẫu thân, mẫu thân sẽ đau."

"Được, phụ thân đáp ứng người, không làm mẫu thân người đau."

"Người đáp ứng ta, vậy không được đổi ý, nếu người làm đau mẫu thân, Thần Nhi nhất định sẽ không bỏ qua cho người!" Mắt hồ ly Bạch Tiểu Thần hiện lên tia thị huyết, gương mặt nhỏ nhắn bá khí.

Đế Thương không vì lời này mà tức giận, hấn đưa tay sờ đầu Bạch Tiểu Thần, cười cuồng ngạo.

"Không hổ là con bốn vương, tuổi còn nhỏ đã có phong phạm của bốn vương, sau khi lớn lên đoán chừng có thể thành nhân vật ngay sau bốn vương."

Bạch Tiểu Thần kiêu ngạo hất cằm: "Ta sẽ vượt qua người, sau này mẫu thân và muội muội đều sẽ do ta bảo vệ."

"Bốn vương chờ."

Đế Thương gương môi, hấn mà không có chí khí như vậy, làm sao gánh được trọng trách Thái tử Yêu giới?

Bạch Nhan kinh ngạc nhìn Đế Thương, nàng rót cuộc cũng hiểu, vì sao Thần nhi có thể tự luyện như vậy.

Thật sự là cha nào con nấy!

Bạch Tiểu Thần thom một cái trên mặt Bạch Nhan, khiến mặt Đế Thương đen lại.

Nếu không phải Bạch Tiểu Thần đã chạy ra, hấn sẽ ném tên tiểu tử này ngay lập tức.

Đội thân ảnh nhỏ đã rời đi, Bạch Nhan mới nhìn sang Đế Thương, nghiêng răng nghiêng lợi: "Người thật sự cho đây là nhà người? Vừa đi lại tới?"

"Ý này không tệ, " Đế Thương gương môi, "Sau này, bốn vương liền ở đây đi."

"Đế Thương!"

"Bốn vương đã sai người đem Bạch Chi tới Phụng Lâu."

"..."

Bạch Nhan sững sờ, hấn đưa Bạch Chi tới Phụng Lâu?

"Phụng Lâu là địa bàn của người, người muốn đối phó với nàng thế nào là tùy người, " Đế Thương tiến hai bước tới gần Bạch Nhan, "Đây là lễ vật mà bốn vương tặng người, thích không?"

Nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, tim Bạch Nhan loạn nhịp, theo bản năng quay đầu: "Đế Thương ta cảm kích tất cả chuyện người làm, nhưng loại tình cảm này không thể miễn cưỡng, ta..."

"Bốn vương đã nói chờ người."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Bạch Tiểu Thần quá xảo trá

Edit: Tiêu Tiêu

Bốn vương đã nói chờ người...

Bạch Nhan rũ mắt, che giấu ánh nhìn phức tạp: "Nhưng ta không thích người."

"Không ngại, sớm muộn gì người cũng sẽ yêu bốn vương."

Giọng nói nam nhân cuồng ngạo tự tin, làm cho Bạch Nhan hận không thể đánh một quyền vào bản mặt của hấn.

Gặp qua tự luyện, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy tự luyện tới mức độ này, thế nào mà hắn có tự tin rằng nàng sẽ yêu hắn?

...

Lúc này, tại ngõ nhỏ cách vương phủ không xa, một cái đầu nhỏ thấp thò bên ngoài, đảo dác nhìn ngó xung quanh.

"Tiểu chủ nhân, người thực sự cần làm như vậy?" Tâm Tiểu Mễ đang run rẩy: "Chuyện này... Ta có thể rời khỏi không?"

"Không được!"

Bạch Tiểu Thần vỗ vỗ đầu Tiểu Mễ: "Người phải suy nghĩ một chút, tên bại hoại kia khi dễ mẫu thân như thế nào rồi."

Tiểu Mễ muốn khóc, nhưng tên bại hoại kia là phụ thân người nha, không phải người nói để phụ mẫu người sinh muội muội sao?

Bạch Tiểu Thần đương nhiên đoán được suy nghĩ của Tiểu Mễ, nâng cằm nói: "Đó là kế sách tạm thời của ta, bằng không, tên bại hoại kia không thả ta khỏi nhà thì làm sao bây giờ? Ta ra như thế nào được?"

"Vội lại..." Bạch Tiểu Thần dừng một chút: "Người cũng thấy, ta đánh không lại bại hoại, lại không thể để hắn tiếp tục quấy rối mẫu thân, vì vậy, ta mới quyết định bí quá hóa liều."

"Không phải người cảm thấy hắn không ghê tởm như thế sao?" Về mặt Tiểu Mễ như đưa đám.

Tiểu chủ nhân là nhi tử Đế Thương, chắc chắn Đế Thương sẽ không bắt hắn, nhưng mình khẳng định sẽ thành pháo hôi.

Bạch Tiểu Thần rồi rầu: "Đúng là ta không chán ghét hắn, nhưng hắn khi dễ mẫu thân là không đúng, còn muốn lợi dụng Bảo Bảo! Bảo Bảo thích muội muội, nhưng Bảo Bảo thích mẫu thân hơn."

Dù sao, khi dễ mẫu thân đều là bại hoại.

"Thế nhưng..."

Tiểu Mễ còn muốn nói, đã bị Bạch Tiểu Thần chặn miệng lại.

"Người đừng nói chuyện, bây giờ chúng ta lập tức hành động."

Hắn lén lút đi ra từ trong ngõ hẻm, từ từ đi tới vương phủ.

Vì Bạch Tiểu Thần một mực quan sát địa hình xung quanh, nên không chú ý tới người phía trước, không cẩn thận đụng vào.

Hắn lui về sau mấy bước, mà người bị hắn đụng phải thì đặt mộng ngồi dưới đất.

"Người..." Thiếu nữ ngã trên đất đang tỉnh đứng dậy, bỗng dưng nhìn thấy gương mặt phấn điêu ngọc trác của Bạch Tiểu Thần, lập tức nổi giận dùm dùm, "Là người?"

Bạch Tiểu Thần mê man chớp mắt to: "Đại thẩm biết ta à?"

"Người gọi ai là đại thẩm?" Thiếu nữ từ dưới đất bò dậy, lửa giận ngập trời gầm lên: "Bản công chúa là hoàng hoa đại khuê nữ chưa xuất giá, người dám gọi ta là đại thẩm?"

Công chúa?

Bạch Tiểu Thần đảo mắt, nàng là công chúa Lưu Hòa quốc?

"Mau lên đi cho bản công chúa!" Lục công chúa phẫn nộ.

Nàng không nghĩ đến ở chỗ này thế mà gặp phải nhi tử Bạch Nhan, đúng là xúi quẩy!

Vừa nhớ đến ngày đó trong hoàng cung, nàng trốn sau cây trúc thấy Đế Thương bảo vệ tên oắt con này, nàng hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng mà, đối với Đế Thương động muốn chút là chặt tay chặt chân người, Lục công chúa sợ hãi từ trong nội tâm, đến mức trong khoảng thời gian này không dám đi tìm Đế Thương.

Nàng không chiếm được tình yêu của Đế Thương, nhưng Bạch Nhan dựa vào cái gì mà có được? Nữ nhân kia có gì ưu tú hơn nàng chứ?

"Đại thẩm, Thần Nhi không lẩn, hay là, trước hết người làm mẫu cho Thần Nhi xem một chút đi?"

Mặt Bạch Tiểu Thần phẫn nộ, đáng yêu nhìn chằm chằm Lục công chúa, trong mắt chứa sự mong đợi.

"Câm miệng!"

Tiểu gia hỏa này mở miệng ra là đại thẩm, gương mặt xinh đẹp của Lục công chúa tức tới xanh xám "Người gọi thêm một câu, bản công chúa liền cho người xé rách cái miệng của người!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Cống nôi (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Tiểu Mễ, " Bạch Tiểu Thần vuốt ve đầu Tiểu Mễ, mắt to chứa ý cười ngây thơ, "Trước đó mẫu thân đã dặn chúng ta, đừng chấp nhặt với đại thẩm đang trong thời kỳ mãn kinh, mấy nữ nhân này tuổi tác đã cao tính tình còn khá táo bạo, lúc đó Thần Nhi không tin, hôm nay thì tin rồi."

Lục công chúa không hiểu thời kỳ mãn kinh là cái gì, nhưng nàng ta hiểu câu cuối cùng.

Tiểu súc sinh này dám nói nàng lớn tuổi?

"Các người còn đứng ngây ra đó làm gì!" Lục công chúa tức giận giẫm chân, "Mau bắt tiểu tạp chủng này lại cho ta!"

Đám thị vệ hai mặt nhìn nhau, từ đầu tới cuối đều không dám lên.

Tiểu tử tông này là nhi tử Đế Thương, hơn nữa ở trong cung, Đế Thương vì muốn bảo vệ hần mà bác bỏ cả mặt mũi của bệ hạ.

Bọn họ lấy đầu ra lá gan động vào hần?

"Công chúa điện hạ, " một thị vệ chậm chạp bước lên, do dự nói, "Hần là nhi tử Đế Thương công khai thừa nhận, nếu như động vào hần mà bị bệ hạ biết, có thể..."

"Làm càn!" Lục công chúa quăng một cái tát, dung nhan tú lệ vụn vụn, "Đừng quên chủ tử của các người rốt cuộc là ai! Hiện tại các người lo sợ Thương Vương nên không động thủ, tốt, vậy bản công chúa tự mình làm, để xem tiểu súc sinh này còn dám làm càn trước mặt bản công chúa nữa hay không!"

Nếu như là quá khứ, Lục công chúa sẽ không dám đối nghịch với Đế Thương.

Nhưng hôm nay, trong lòng nàng ta đã tràn ngập sự ghen ghét, hoàn toàn đánh mất lý trí, giận dữ xông lên.

Ánh mắt kia, nếu để người khác nhìn thấy, còn tưởng Bạch Tiểu Thần đã giết hại cả nhà nàng.

"Ta tưởng nhi tử Bạch Nhan tốt thế nào, hóa ra chỉ là một tiểu gia hỏa không hiểu cấp bậc lễ nghĩa! Thật không biết tại sao Thương Vương lại để cho một đứa nhà quê như người làm con của hần!"

Bạch Tiểu Thần nhếch môi, khó trách nữ nhân thói này ngay từ đầu đã tỏ địch ý với hần, lại là lão cha bại hoại treu ra họa.

Mắt to chuyển động, trong mắt hần chứa tia sáng âm hiểm.

"Đại thẩm muốn gả cho phụ thân ta?" Bạch Tiểu Thần nở nụ cười, "Vậy ta gọi người là đại thẩm đâu có sai, chẳng lẽ người muốn ta gọi người là tỷ tỷ?"

"Người..."

Lục công chúa sững sờ, trông thấy nụ cười ngây thơ đáng yêu của Bạch Tiểu Thần, chẳng biết tại sao luôn cảm thấy hần cười luôn tà ác, giống như một tiểu ác ma.

Cũng hoảng một cái ngay lúc này, Bạch Tiểu Thần chạy tới trước mặt Lục công chúa, tay hần giơ ra phía trước, bỗng dưng đẩy Lục công chúa lùi về mấy bước.

"A!" Lục công chúa bị hần đẩy suýt chút nữa ngã xuống, lập tức hét lên một tiếng, điên cuồng vọt tới Bạch Tiểu Thần.

"Ta muốn đánh chết tiểu súc sinh nhà người!"

Nhưng, ngay lúc Lục công chúa muốn bỏ nhào vào Bạch Tiểu Thần, Bạch Tiểu Thần không rõ cố ý hay vô ý nhích người sang một bên, vừa vặn thoát được công kích của Lục công chúa.

Tóc Lục công chúa tán loạn, giống như một kẻ điên, dưới mái tóc rối tung là đôi mắt đỏ ngầu phản nộ tựa dã thú.

Đáng chết!

Đường đường là công kích của Võ giả Địa giai, thế mà bị một tên oắt con miệng còn hôi sữa né được!

Không!

Không được!

Nàng nhất định phải giáo huấn hắn, nếu không sẽ mất hết mặt mũi.

"Chỗ này xảy ra chuyện gì? Là ai ồn ào bên ngoài vương phủ hả?"

Đúng lúc này, một tiếng quát sắc bén vang lên.

Đám thị vệ vọt ra từ trong vương phủ, khi đầu lĩnh thị vệ trông thấy người điên Lục công chúa và Bạch Tiểu Thần ngây thơ thì ngây ngẩn cả người.

"Tiểu... thế tử, công chúa điện hạ, tại sao các người lại ở chỗ này?"

Vương gia đã công khai thừa nhận thân phận Bạch Tiểu Thần, mặc dù hiện tại chưa nhỏ máu nhận thân, mà vương gia dường như cũng không nóng lòng muốn nhỏ máu, nhưng chuyện này cũng đã trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Cống nôi (2)

Vì thế, hắn gọi một tiếng tiểu thế tử cũng không sai.

"Các người bắt hắn lại cho bản công chúa!" Hai mắt Lục công chúa đỏ lên, vừa rồi rõ ràng nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất, tại sao tiểu súc sinh này có thể tránh được chứ?

"Công chúa điện hạ, tiểu thế tử là đứa trẻ."

Về mặt thị vệ hơi xoắn xuyết, vương gia đã hạ lệnh, người trong vương phủ phải lấy vương phi tương lai và tiểu thế tử làm đầu.

Nếu trong hoàn cảnh này tiểu thế tử bị công chúa tùy tiện này khi dễ, bọn họ đều gánh không nổi!

"Ta mặc kệ! Các người phải xả giận cho bản công chúa!" Lục công chúa giận lên đập một cước về phía thị vệ, "Các người mau lên, đừng quên, các người đều là người phụ hoàng ban cho Thương Vương, phụ hoàng ta mới là chủ tử của các người."

Thị vệ bị đập một cước, sắc mặt đã không tốt, bây giờ nghe lời này của Lục công chúa, khuôn mặt lập tức trắng bệch: "Công chúa, lời này không thể nói lung tung, bệ hạ đã đem chúng ta cho Thương Vương, vậy chúng ta liền là người của Thương Vương, đã như vậy, đương nhiên sẽ bảo vệ tiểu thế tử."

"Tốt, vậy bản công chúa tiếp tục tự mình động thủ!"

Lục công chúa nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên rút trường tiên từ bên hông ra, quát một roi tới Bạch Tiểu Thần.

Ngay tại lúc roi sắp đánh vào Bạch Tiểu Thần, vừa vặn Bạch Tiểu Thần giơ tay gỡ gỡ cổ, cũng vì cử động này mà đầu hắn nghiêng một chút, tránh được trường tiên.

Lần thứ nhất, có thể nói là trùng hợp, vậy lần này thì sao?

Lại là trùng hợp?

Thị vệ vương phủ đều bị hành động của Lục công chúa dọa sợ, mồ hôi lạnh dần dần đổ xuống, nếu không phải vừa rồi tiểu thế tử vận khí tốt tránh được, một roi này đánh xuống sẽ hủy đi dung mạo tiểu thế tử.

Vương gia trở về biết được, Lục công chúa không ngừng làm bậy, bọn họ sẽ xong đời!

"Lục công chúa, đắc tội!"

Đầu lĩnh thị vệ đưa cho người phía sau một ánh mắt, đám người kia lập tức đem Lục công chúa vào vòng vây.

"Thị vệ thúc thúc."

Ngay lúc bọn họ muốn động thủ, một âm thanh mềm mại vang lên từ phía sau.

Thị vệ khẽ giật mình, quay đầu nhìn Bạch Tiểu Thần đang ôm mèo nhỏ màu trắng trong ngực, cung kính hỏi: "Tiểu thế tử có gì phân phó?"

"Vị đại thẩm này đoán chừng tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, Thần Nhi không so đo với nàng, ngươi để nàng đi đi."

Lúc này, bên ngoài vương phủ đã bị một nhóm người vây quanh.

Nghe xong lời Bạch Tiểu Thần, đều nhìn Lục công chúa với ánh mắt bất mãn cùng khinh bỉ.

Tuổi nhỏ?

Đứa trẻ bị bắt nạt khoảng chừng mới năm tuổi thôi, trái ngược, Lục công chúa đã trưởng thành rồi.

Nhưng hôm nay, một đứa trẻ có thể rộng lượng như vậy, Lục công chúa lại ỷ thế hiếp người kêu đánh kêu giết?

"Dạ, tiểu thế tử."

Nghe Bạch Tiểu Thần nói, thị vệ cũng nhẹ nhàng thờ ra, thú thực, bọn họ cũng không muốn động thủ với Lục công chúa, vì không để Thương Vương tức giận, bọn họ chỉ có thể kiên trì mà làm.

Nếu có câu này của tiểu thế tử, xem như bọn họ thả Lục công chúa, Thương Vương cũng không trách tội bọn họ.

"Chờ xem!"

Lục công chúa thả mái tóc rối tung, sau khi hung ton trợn mắt với Bạch Tiểu Thần, lập tức vượt qua đám người bỏ đi.

Một lát sau, quần chúng vây xem cũng tản đi, những thị vệ vốn định hộ tống Bạch Tiểu Thần, đều bị hấn đuổi đi.

Chuyện cười.

Nếu có đám thị vệ ở đây, làm sao hấn làm việc được?

"Tiểu chủ nhân, nói đi, ngươi muốn âm người thế nào?"

Đội tất cả mọi người đi khỏi, Tiểu Mễ liếm móng vuốt, hồ hững hờ.

Nếu không phải vì muốn âm Lục công chúa một phen, sợ rằng bằng tính tình của tiểu chủ nhân, sẽ không dễ dàng buông tha cho Lục công chúa.

"Tiểu Mễ, ta lấy từ trên người đại thẩm xấu xa kia được thứ này."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Cống nôi (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Tay Bạch Tiểu Thần giống như nâng lên trên bảo, một khối lệnh bài ngọc sắc lẳng lẳng nằm trên tay hấn.

Phàm là người có chút địa vị, trên thân đều có lệnh bài, Bạch Tiểu Thần cũng dò xét tới điểm này, mới có ý đẩy Lục công chúa, tiếp đến lấy đi khối lệnh bài này.

Tiểu Mễ nheo mắt: "Ngươi sẽ không để Lục công chúa gánh tội thay đi?"

"Tiểu Mễ, ngươi không hổ do tay ta một phen phân một phen nước tiểu nuôi lớn, quả nhiên vẫn là ngươi hiểu ta nhất."

Bạch Tiểu Thần kiêu ngạo hát đầu, dù sao làm chuyện xấu cũng nên có người cống nôi, bình thường đều là Tiểu Mễ cống nôi, hiện tại có người đụng đến hấn, làm sao hấn không lợi dụng được chứ?

Tiểu Mễ từng sờ: "Có phải ngươi nói sai rồi không? Hẳn là ngươi tay phân tay nước tiểu nuôi lớn, không phải cho ăn lớn."

"Ta không nói sai nha, năm đó lúc nhặt được ngươi, mẫu thân còn chưa gặp được sư công, mang theo ta ở ngoài lang thang, không cho phép chúng ta ăn yêu thú, cố tình ngươi lại kén ăn, đồng hoa quả kia đều không muốn ăn, không có cách, ta liền ị phân cho ngươi ăn..." □□□

Về mặt Tiểu Mễ hoàn toàn đen, đáy lòng lạnh lẽo.

Hai mẫu tử này năm đó khi đẻ nó vừa ra đời không hiểu chuyện, thế mà ngược đãi nó như vậy.

"Vì sao chuyện này ta không nhớ rõ." Khóe miệng Tiểu Mễ co rút mấy lần, âm thanh như khóc nức nở.

Nó đường đường là hậu duệ Bạch Hổ, lại lưu lạc đến cái tình trạng này...

"Ai bảo ngươi quá ngu, cái gì cũng không biết." Bạch Tiểu Thần bĩu môi nói.

Lần này, Tiểu Mễ thực sự mau khóc, ngươi cho là tất cả yêu thú đều giống như ngươi, vừa ra đời liền biết hết mọi chuyện? Hai tháng liền có thể hóa hình người?

Nó đến bây giờ vẫn chưa hóa hình người có được hay không?

"A... Thời gian không còn sớm, không mau thì cha hoại lại khi dễ nẫu thân."

Bạch Tiểu Thần nhìn sắc trời, lông mày đáng yêu nhăn lại, hẳn thấy không có người chú ý tới hắn, thận trọng tới bờ tường.

"Tiểu Mễ, ngươi đi vào trước."

Khi đứng trước tường, ánh mắt Bạch Tiểu Thần dán trên thân một cái cây cao, hai mắt sáng lên.

Lần này, có thể không chui lỗ chó nữa.

Trước tiên hắn để Tiểu Mễ bò lên cây, lại để thân thể mình biến hóa thành một con hồ ly tuyết trắng, từ phía dưới nhảy lên thân cây.

Tiếp tục thả người nhảy lên, lộn một vòng qua bức tường.

Thân thể nhỏ Bạch Tiểu Thần vững vàng đáp trên mặt đất, hắn vuốt vuốt móng vuốt nhỏ, ánh mắt hiện lên tia xảo trá: "Tiểu Mễ, chúng ta chia ra hành động cho nhanh."

Toàn thân Tiểu Mễ phát run, chuyện xấu này nếu để Đế Thương phát hiện ra, vậy nó liền xong đời...

Có thể là nghĩ đến chủ nhân nhà mình, nó cắn răng một cái, chạy vội sang hướng khác...

...

Cổ trạch.

Dưới tán cây đào.

Cánh tay nam nhân hạ xuống, ức hiếp nữ tử tuyết sắc trước mặt.

Một đầu tóc bạc rơi nghiêng, phong hoa tuyết thế.

"Vương gia, không xong, chuyện lớn không tốt!"

Ngay lúc môi đỏ của hắn muốn ép xuống Bạch Nhan, một âm thanh hoảng loạn truyền tới.

Một khắc này, sắc mặt nam nhân u ám, con ngươi âm trầm liếc qua tên quấy rầy chuyện tốt.

"Chuyện gì?"

Thị vệ bị dọa tới toàn thân run lẩy bẩy, quỳ rạp xuống đất: "Vương gia, vương phủ bị cháy rồi, toàn bộ phủ đệ đều bị thiêu rụi! Thuộc hạ đã sai người cứu hỏa, nhưng lửa cháy quá hung mãnh, không cách nào dập tắt."

Hừm?

Phóng hỏa đốt vương phủ của hắn?

Tại Lưu Hỏa quốc, vẫn chưa người nào có lá gan lớn như vậy!

Bất chợt, mắt phượng Đế Thương liếc qua Bạch Nhan, khoe môi nhợt nhạt giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Công nôi (4)

Nếu nói gan to bằng trời, chỉ có nữ nhân này.

"Ngươi nhìn ta làm gì?" Bạch Nhan liếc sang Đế Thương, "Cũng không phải ta phóng hỏa."

"Bốn vương biết không phải ngươi, nhưng... ngoại trừ ngươi, vẫn còn một người có lá gan này."

Nghe vậy, mí mắt Bạch Nhan giật một cái, lửa này... sẽ không phải do Thần Nhi phóng chứ?

"Mẫu thân."

Đúng lúc này, một thân thể nhỏ nhào vào trong ngực Bạch Nhan.

Bạch Tiểu Thần nâng lên gương mặt nhỏ ngây thơ đáng yêu: "Mẫu thân, ta đã về."

"Vừa rồi ngươi đã đi đâu?" Bạch Nhan nhìn sắc mặt âm trầm của Đế Thương, lại nhìn sang Bạch Tiểu Thần, hỏi.

Bạch Tiểu Thần mê man chớp chớp mắt: "Vừa rồi ta ra ngoài đi dạo một vòng, còn gặp công chúa gì đó, xung đột với nàng một phen rồi về đây, thế nào? Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Không có chuyện gì."

Bạch Nhan đưa tay xoa đầu Bạch Tiểu Thần, lại nhìn sang Đế Thương: "Vương phủ ngươi cháy rồi, ngươi trở về đi."

Trước hết nàng phải tiễn được Đế Thương đi, sau đó mới hỏi Bạch Tiểu Thần được.

"Được," Đế Thương giương môi, "Lửa lần này, bốn vương nhất định sẽ tra ra."

Âm thanh nam nhân khiến tim Bạch Tiểu Thần đập nhanh mấy nhịp, trên mặt như cũ một mảnh ngây thơ nhìn Đế Thương.

"Phụ thân cháy rồi? Lúc này ta vẫn thấy còn tốt lắm."

Nụ cười bên môi Đế Thương có chút ý tứ không rõ, hần lạnh lùng liếc sang thị vệ tới bẩm báo, ngữ khí hơi lạnh: "Hỏi phủ."

...

Đợi sau khi thân ảnh yêu nghiệt kia biến mất, Bạch Nhan mới chăm chú nhìn Bạch Tiểu Thần: "Nói cho ta, có phải ngươi phóng hỏa hay không?"

"Ai bảo hần bắt nạt mẫu thân." Bạch Tiểu Thần chu môi, thờ phỉ phò.

Hơn nữa, nếu hần không phóng hỏa, nam nhân này sẽ không chịu đi đâu.

Bạch Nhan bậm môi: "Nhớ kỹ, ai hỏi ngươi cũng phủ nhận, mặt khác, sau này không được làm thế nữa, không được, ta phải lập tức đưa ngươi về Thánh Đảo!"

Đầu óc Đế Thương đầu ngu, nghĩ một chút liền biết Bạch Tiểu Thần phóng hỏa, nhưng chỉ cần Thần Nhi không thừa nhận, hần cũng không có cách nào.

Thân thể nhỏ Bạch Tiểu Thần rụt vào ngực Bạch Nhan, vô cùng đáng thương: "Thần Nhi biết sai rồi, sau này không dám nữa, mẫu thân đừng đuổi Thần Nhi đi."

Trông thấy bộ dạng tội nghiệp của Bạch Tiểu Thần, Bạch Nhan không đành lòng trách cứ, huống gì, hần làm như thế, cũng là vì nàng thôi...

...

Sau khi Đế Thương rời khỏi chỗ trạch, cũng không vội vàng quay về vương phủ, hần ngừng cước bộ, đưa lưng về phía thị vệ, lạnh lùng hỏi: "Nói chi tiết cho bốn vương, hôm nay gồm những ai đi qua vương phủ."

"Khỏi bẩm vương gia, cũng không phải không có ai, nhưng mà, tiểu thế tử và Lục công chúa từng ở ngoài vương phủ một hồi, lại có thuộc hạ trong phủ phát hiện ra vật này."

Thị vệ cung kính lấy ra một khối ngọc bội, đưa tới trước mặt Đế Thương.

Chữ "lục" trên ngọc bội đập vào mắt, làm sắc mặt hắn thêm âm lãnh.

"Đây là ngọc bội của Lục công chúa, thuộc hạ cả gan suy đoán..."

"Lục công chúa? Nàng không có lá gan này."

Đế Thương cong cong khóe môi, cũng không nhìn ngọc bội.

"Vậy thuộc hạ trở về tiếp tục tra..." Thị vệ đỏ mặt hơi lạnh, cung kính nói tiếp.

"Không cần," ánh mắt Đế Thương hơi lóe, "Người cầm ngọc bội về hoàng cung, liền nói... Lục công chúa phóng hỏa thiêu vương phủ bốn vương."

Khuôn mặt thị vệ tràn đầy kinh ngạc, không phải vương gia nói Lục công chúa có lá gan này sao?

Không đợi thị vệ nói ra nghi hoặc, âm thanh hơi lạnh của nam nhân lại truyền tới.

"Nhi tử bốn vương nói Lục công chúa gây ra, vậy thì do nàng làm."

Thị vệ hoàn toàn ngốc.

Tiểu thế tử? Việc này liên quan tới tiểu thế tử?

Chẳng lẽ lừa do tiểu thế tử phóng? Đồng thời vu oan giá họa cho Lục công chúa? Mà vương gia theo ý muốn của tiểu thế tử? Để Lục công chúa tới cổng nòi?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Công chúa xui xẻo (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Đế Thương lặng lẽ liếc tên thị vệ, ngữ khí lương bạc: "Người còn ở đây làm gì?"

"Hả?" Thị vệ hơi sững sốt, yếu ớt nói, "Vương gia, chúng ta không cản trở về cứu hỏa sao?"

Thế lửa quá mức hung mãnh, dựa vào nước bình thường không có cách nào dập tắt được, chỉ khi vương gia xuất thủ mới có thể ngăn được hỏa hoạn.

"Không cần, lửa sẽ không lan ra bên ngoài, đợi vương phủ cháy xong sẽ tự tắt," Khóe môi Đế Thương giương lên, vẻ mặt bá khí hơi lạnh, "Về phần thị vệ trong vương phủ... Điều toàn bộ sang bên người vương phi."

Trong lúc thị vệ còn đang ngẩn người, nam nhân đã nhanh chóng đi khỏi, thân ảnh yêu nghiệt tuyệt sắc biến mất trong con phố náo nhiệt phồn hoa...

...

Trong hoàng cung.

Lục công chúa vừa mới nghỉ ngơi, đột nhiên cửa bị đẩy mở, một đám thị vệ ở ngoài vọt vào, đem vây phủ công chúa lại.

"Các người thật to gan!" Sắc mặt Lục công chúa đại biến, tay vỗ bàn, tức giận rống lên, "Là ai cho phép các người xông vào phòng bản công chúa?"

Lời của nàng chưa dứt, đám thị vệ đã tản ra hai bên, thân ảnh nam nhân trung niên mặc trường bào vàng óng bước nhanh vào, sắc mặt hắn tái xanh, ánh mắt sắc nhọn nhìn Lục công chúa.

"Phụ hoàng?"

Lục công chúa tròn tròn mắt, tình huống này là thế nào? Vì sao phụ hoàng lại mang theo thị vệ tới tìm nàng?

"Từ Nhi, trầm nghe nói người phóng hỏa thiêu Thương Vương phủ, có chuyện này hay không?" Về mặt Nam Cung Nguyên khó coi, trong mắt càng tràn đầy thất vọng.

Nữ nhi này là niềm kiêu ngạo của hân.

Nhưng nay thì sao, gan to bằng trời lại dám phóng hỏa thiêu vương phủ! Bây giờ Thương Vương phái người tới hỏi tội, nếu hân không cho một câu trả lời thích đáng, toàn bộ Lưu Hỏa quốc đều sẽ gặp nạn!

Trong mắt Lục công chúa tràn đầy kinh ngạc: "Phụ hoàng, nữ nhi chưa từng phóng hỏa thiêu vương phủ, nhất định là có người vu oan hãm hại!"

"Hãm hại? Hừ!" Nam Cung Nguyên ném ngọc bội lẫn lóc trước mặt nàng, tức giận nói, "Nếu không phải người phóng hỏa, tại sao ngọc bội lại ở vương phủ?"

Nhìn ngọc bội trước mặt, biểu hiện Lục công chúa toàn là kinh ngạc, nàng vội vàng sờ trong ngực, dung nhan tú lệ một mảnh trắng bệch.

Làm sao có thể?

Ngọc bội của nàng sao có thể rơi mất? Còn rơi ở Thương Vương phủ?

Bỗng dung, khuôn mặt phấn điêu ngọc trác hiện ra trong đầu Lục công chúa, làm cho mặt nàng trở nên dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi: "Là tiểu tử kia, chắc chắn tiểu tử kia trộm ngọc bội rồi hãm hại ta! Phụ hoàng, chuyện này không liên quan đến ta, là nhi tử Bạch Nhan..."

"Người muốn nói là nhi tử Bạch Nhan phóng hỏa sao?" Nam Cung Nguyên cười lạnh, "Đừng quên, hân là nhi tử mà Đế Thương công khai thừa nhận! Tại sao hân còn muốn phóng hỏa thiêu vương phủ được?"

"Chuyện này..." Lục công chúa ngậm ngẩn cả người.

Nếu không phải do tiểu tử thối kia, làm sao ngọc bội của nàng vô duyên vô cớ rơi trong Thương Vương phủ được?

"Đủ rồi, người đừng tiếp tục giải thích nữa! Chính miệng người Thương Vương phủ nói hôm nay người có tới vương phủ!" Nam Cung Nguyên hơi nhắm mắt, thật lâu, mới mở ra, "Người đâu, mang Lục công chúa tới vương phủ nhận tội!"

Nghe vậy, Lục công chúa biến sắc, nàng biết bây giờ có giải thích thế nào phụ hoàng cũng không tin tưởng nàng, dứt khoát cắn răng quỳ xuống.

"Phụ hoàng, kể cả nữ nhi có sai phạm, nhưng nữ nhi là công chúa một nước, Thương Vương chỉ là một vương gia khác họ mà thôi, người để nữ nhi đi chịu đòn nhận tội, người trong thiên hạ sẽ nghĩ sao về người đây?"

Bốp!

Lời này vừa nói xong, một bàn tay đã đánh trên mặt nàng.

Lục công chúa bụm chặt gò má, đôi mắt không dám tin, khiếp sợ nhìn nam nhân trước mặt đã bị nàng chọc giận tới run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Công chúa xui xẻo (2)

"Là trẫm, đều do trẫm!" Âm thanh Nam Cung Nguyên run rẩy, "Trẫm cứ nghĩ đám người các người sẽ không đi trêu chọc hân, nên chưa nói cho các người biết thân phận của hân, nhưng từ sau khi Bạch Nhan trở về, tất cả đều thay đổi."

Trước khi Bạch Nhan trở về, Đế Thương vẫn ở Lưu Hỏa quốc ngây người mấy năm, mà trong mấy năm này cũng không xảy ra chuyện gì.

Nhưng từ lúc Bạch Nhan trở về, bất kể là Thái tử Thái tử phi, hay là hoàng hậu công chúa, đều vì nàng, trêu chọc tới Đế Thương!

"Hôm nay, người phải đi xin lỗi, nếu không toàn bộ Lưu Hỏa quốc, đều sẽ bị hủy trên tay người!"

Cái gì?

Lục công chúa ngẩng đầu, gắt gao cắn môi: "Phụ hoàng, lời này của người... có ý gì?"

Nam Cung Nguyên cười lạnh một tiếng: "Người có biết, lần đầu tiên ta quen biết Đế Thương, là ở trong tình huống nào không?"

"Ta còn nhớ khi đó, Đế Thương bị vô số cường giả Vương giai vây đánh, thực lực của Vương giai người hẳn đã rõ ràng, toàn bộ Lưu Hòa quốc chúng ta, cũng chỉ có hai Vương giai mà thôi."

"Thế nhưng... Bị nhiều người Vương giai vây công như vậy, người đoán Đế Thương làm sao mà thoát ra?"

Lục công chúa run tới lợi hại, khăn trương siết nắm tay, bờ môi trắng bệch: "Có phải là... Đế Thương đánh bại những Vương giai kia."

Nhìn vẻ mặt Lục công chúa trắng bệch, Nam Cung Nguyên lắc đầu.

Nhưng tìm Lục công chúa, cũng không vì hành động này của Nam Cung Nguyên mà nhẹ nhõm, ngược lại còn như bị treo lên, không chớp mắt nhìn Nam Cung Nguyên.

Hồi tưởng một màn năm đó, đến nay Nam Cung Nguyên vẫn còn rung động, khóe môi hẳn giương lên nụ cười khổ: "Nhiều cường giả Vương giai như thế, Đế Thương hẳn... chỉ dùng một chiêu!"

Oanh!

Như một đạo sấm sét đánh vào đáy lòng, thân thể Lục công chúa run một cái, khuôn mặt tú lệ hoảng sợ.

Cuối cùng nàng đã hiểu, tại sao phụ hoàng sợ hãi Đế Thương đến vậy.

Buồn cười là, ban đầu nàng muốn lấy quyền ép người, bức bách Đế Thương thú nàng làm phi...

"Trăm vĩnh viễn không quên một màn năm đó, trong số những Vương giai đó không thiếu cường giả cao cấp, nhưng bọn họ ở trước mặt hắn chỉ như sâu kiến, nếu không, tại sao mọi chuyện trầm đều cho hắn quyết, sợ đắc tội tới ôn thần này chứ?"

Đáy lòng Lục công chúa chưa xót khổ sở, nàng hơi rũ mắt: "Phụ hoàng sớm biết hắn cường đại như vậy, vì sao... còn muốn đưa hắn vào Lưu Hòa quốc?"

Nếu không để hắn thành vương gia khác họ của Lưu Hòa quốc, có lẽ... nàng sẽ không gặp hắn, cũng không si mê nam nhân khủng bố này.

"Không phải trăm muốn hắn tới Lưu Hòa quốc, mà chính hắn muốn làm vương gia ở đây, nói là tìm người, bây giờ xem ra, người kia mà hắn tìm, chính là Bạch Nhan!"

Nam nhân cường đại như vậy muốn làm vương gia, hắn có thể cự tuyệt được sao? Nếu cự tuyệt, ngôi vị hoàng đế này có lẽ đã đổi chủ rồi.

Nước chưa trong dạ dày Lục công chúa cuộn cuộn, bóp chặt lòng bàn tay, nàng gất gao cắn môi, môi khiến cho sự ghen ghét đang gặm nhấm trái tim không thêm thống khổ.

"Phụ hoàng, ta đã hiểu, ta đi nhận tội chịu phạt."

Nàng ngẩng đầu, biểu lộ trên mặt có oán có hận.

Nàng hận Nam Cung Nguyên, tại sao không nói sớm cho nàng biết Đế Thương kinh khủng như vậy?

Nàng càng hận Bạch Nhan hơn, hận Bạch Nhan cướp đi nam nhân của nàng!

Nhưng mà...

Khẳng định là Bạch Nhan không cười được bao lâu, loại nam nhân thực lực cường đại như vậy, làm sao có thể thật tình với nữ nhân? Sớm muộn sẽ có ngày, nàng bị hắn vứt bỏ!

"Bệ hạ, chuyện lớn không tốt!"

Đúng lúc này, một thái giám hoàng hốt chạy vào, trên mặt đầy mồ hôi, âm thanh vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Công chúa xui xẻo (3)

Edit: Tiêu Tiêu

"Thái tử phi nàng..."

"Thái tử phi làm sao?"

Nam Cung Nguyên nhướng mày, đối với con dâu Bạch Nhượng, hắn cũng rất thích, đáng tiếc... nàng không quản giáo tốt đứa nhỏ.

"Thái tử phi bị người đánh một côn thì bất tỉnh, nhưng vì trượng hình chưa kết thúc, bọn hắn không chịu để người chữa trị cho Thái tử phi."

Nam Cung Nguyên nhíu mày, đáy mắt hiện lên vẻ tức giận.

Lam Thiếu Lăng Lam gia cũng quá không biết tốt xấu, hiện tại ý vào chỗ dựa là Đế Thương nên không đem hoàng tộc để vào mắt, thật sự dám đánh Thái tử phi, đợi sau này Đế Thương không si mê Bạch Nhan nữa, để xem Lam gia muốn đặt chân như thế nào!

"Bệ hạ, xảy ra chuyện lớn!"

Nam Cung Nguyên còn chưa kịp nói chuyện, một lần nữa bước chân vội vã từ ngoài cửa đi vào, hắn cũng là thái giám, không đợi bệ hạ hỏi, đã gấp gấp nói.

"Hoàng cung bị cháy rồi, quốc khố cũng bị thiêu, bệ hạ mau trốn..."

"Cái gì?"

Nam Cung Nguyên hoàn toàn nổi giận: "Là ai lớn mật như thế hả? Dám thiêu cả quốc khố của trẫm?"

"Không... Không phải thiêu quốc khố, là thiêu phủ Thái tử, chỉ là thế lửa quá lớn không có cách nào dập được, lúc này mới lan ra, bệ hạ không mau chạy sẽ không còn kịp nữa."

"Phủ Thái tử?" Về mặt Nam Cung Nguyên âm trầm, "Lại là Lam Thiếu Lăng làm?"

"Không..." Thái giám lau mồ hôi trên trán, "Không phải thiếu gia Lam gia, là tiểu cô nương do Lam đại tiểu thư dẫn tới gây nên, đúng, nàng thấy hoa ở hậu hoa viên nở không tệ, trước khi phóng hỏa nàng đã chuyển toàn bộ đi..."

Đang nói, Nam Cung Nguyên đã thấy ánh lửa đến gần, hắn cắn răng, nói: "Hộ giá, tranh thủ thời gian thoát thân!"

Cũng may là những đồ vật trọng yếu hắn đều cất trong túi trữ vật rồi, không để vào quốc khố, lúc này mới miễn được một trận đại nạn...

...

Giờ khắc này, Bạch Nhan còn nghỉ ngơi trong cỏ trạch, không biết chút gì chuyện đã xảy ra trong hoàng cung.

Nàng nằm trên hòn giả sơn nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện bước chân đi tới tiền viện, nàng mở mắt, nhìn nét mặt vui vẻ của Sở Y Y, nhướng mày nói: "Về rồi?"

Lúc này Sở Y Y mới phát hiện ra nữ tử trên hòn giả sơn, chân đột nhiên lùi ra sau mấy bước, vẻ mặt hơi chột dạ.

"Bạch Nhan, tại sao ngươi ngủ ở đây vậy?"

"Ta đang chờ ngươi," Bạch Nhan nhảy xuống, mắt liếc sang Sở Y Y, hỏi, "Có gặp rắc rối hay không?"

Sở Y Y cười khan hai tiếng: "Không có, tuyệt đối không có!"

Rất hiển nhiên, Bạch Nhan không tin tưởng Sở Y Y, nàng bước hai bước tới gần thiếu nữ, nụ cười âm trầm: "Ngươi cho rằng ngươi không nói, ta sẽ không biết?"

"Ta..." Sở Y Y lùi ra sau hai bước, âm thanh yếu ớt, "Ta chỉ đoạt gậy của đường ca ngươi, không không chế nổi lực đạo... nên đánh Bạch Nhượng ngất xỉu..."

Lúc sau gậy đã bị Lam Thiếu Lăng đoạt lại, bằng không nếu bị nàng thêm một côn nữa, Bạch Nhượng sẽ ngim củ tỏi mất.

"Chuyện này không tính là gì, còn chuyện nào nữa?"

"Ta... thiêu hoàng cung rồi, nhưng ta không lạm sát người vô tội đâu."

Ngay cả hoa cỏ nàng cũng chuyển đi rồi...

Lông mày Bạch Nhan giật giật mấy lần, để nha đầu này đi hoàng cung tất có chuyện thị phi.

"Thieu đi thì thật đáng tiếc, nghe nói trong quốc khổ có rất nhiều ngân lượng, người đốt hết chúng, không bằng dọn đi toàn bộ."

Nghĩ đến đồng phé tích ngân lượng, Bạch Nhan không khỏi có chút đau lòng, mặc dù số tiền kia với nàng mà nói chỉ như chín trâu mắt sợi lông.

Nhưng có ai ngại nhiều tiền đâu?

Sở Y Y thấy Bạch Nhan không giận, mắt hơi đảo, cười hì hì đứng trước mặt Bạch Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Công chúa xui xẻo (4)

Edit: Tiêu Tiêu

"Bạch Nhan, lần sau ta nhất định sẽ không lãng phí, những gì có thể mang đều sẽ lấy đi."

Bạch Nhan nhẹ vỗ cằm, nghiêm túc gật đầu: "Tốt, nhớ kỹ lần sau đừng lãng phí, người..."

Một câu chưa xong, sắc mặt nàng đã trầm xuống.

Sở Y Y không rõ chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn qua, dưới ánh nhìn này, bị dọa tới hồn bay phách lạc.

"Bạch Nhan, ta nhớ ra ta còn có việc, ta đi trước một bước nha."

Dứt lời, căn bản nàng cũng không đợi Bạch Nhan đồng ý, vụt một tiếng chạy như điên về hậu viện.

Khóe miệng Bạch Nhan co quắp mấy lần, nhìn nam tử yêu nghiệt trước mặt, cắn răng: "Người thật sự xem nơi ở của ta như nhà mình à?"

Nam nhân nhún mày: "Vương phủ của ta bị con chúng ta đốt đi rồi."

Hắn nói không phải "người", mà là "chúng ta".

"Người nói Thần Nhi phóng hỏa, có chứng cứ không?"

"Mặc kệ có phải hắn phóng hỏa hay không, bây giờ bốn vương đã không có nhà để về, đương nhiên phải tới tìm người."

Nhìn nam nhân mặt dày mày dạn, Bạch Nhan hít một hơi thật sâu: "Ta có thể cự tuyệt không?"

"Có thể."

Đế Thương trả lời khiến Bạch Nhan cảm thấy hơi ngoài ý muốn, nàng kinh ngạc nhìn nam nhân: "Vậy người còn ở đây làm gì?"

"Ở lại ngủ với người."

Nam nhân kéo Bạch Nhan vào trong ngực, bàn tay to lớn vào trong lớp y phục, ngón tay thon dài của hắn, nhẹ nhàng xẹt qua phần đùi trắng nõn của nữ tử.

Thân mình Bạch Nhan run nhẹ, thẹn quá hóa giận: "Người nói ta có thể cự tuyệt, sao người còn chưa dứt?"

"Bốn vương nói người có thể cự tuyệt, cũng không nói rằng... sẽ đồng ý với người." Đế Thương nhếch miệng, cười đến phong hoa tuyết đại.

"Vô sỉ!"

Bạch Nhan phẫn nộ tung một cước.

Lần này, Đế Thương không chặn nàng, để mặc một cước của nàng đá trúng háng hắn.

Hắn khẽ rên một tiếng, giữ chặt tay Bạch Nhan: "Người đập bốn vương, nhất định phải phụ trách với bốn vương, gian phòng cũng không cần thu xếp, chúng ta ngủ một gian là đủ."

"Đế Thương!" Bạch Nhan kéo vạt áo Đế Thương, tức giận nói, "Chờ tới một ngày, thực lực của ta vượt qua người, ta muốn mạnh mẽ đè ép người, khiến người vĩnh viễn không thể lật mình!"

"Muốn ép như thế nào? Ép trên giường thì như thế nào? Sáu năm trước người đã ép bốn vương một lần, hiện tại bốn vương không ngại cời sạch y phục một lần nữa..." Ánh mắt Đế Thương tà mị, ý cười thêm sâu.

Bạch Nhan cười lạnh một tiếng: "Xem như cời hết, người cũng không có năng lực như thế."

Vài ngày trước, nàng đã hạ độc Đế Thương, trong vòng một tháng, hẳn không có khả năng xâm phạm đến nàng..

Đế Thương neho mắt, nắm bàn tay nàng đặt xuống dưới hông: "Được hay không người xem sẽ biết?"

"Người..."

Bạch Nhan vốn định tức giận, tay bỗng nhiên dừng phải cổ lửa nóng, nhiệt độ nóng rực khiến nàng biến sắc, vội vàng rút tay về.

"Người không trúng độc của ta?"

Chuyện này... Làm sao lại thế này?

Đế Thương nhếch môi: "Máu của bốn vương có khả năng giải độc, ngày đó sau khi trở về đã giải rồi, Tiểu Nhan, hiện giờ... người muốn tính kế bốn vương thế nào đây?"

Sắc mặt Bạch Nhan hoàn toàn đen, nàng đẩy nam nhân trước mặt, chân lùi ra sau hai bước.

"Đế Thương, người là cầm thú!"

"Ta vốn là thú, người gọi ta là cầm thú cũng không sai, nhưng mà..." Mắt phượng Đế Thương chứa đầy ý cười tà tứ, "Tiếp đến, bốn vương sẽ cho người biết, thế nào là thú chân chính!"

Vừa rồi Bạch Nhan suýt quên, gia hỏa này vốn chính là một con yêu thú, gọi hắn là cầm thú cũng không phải không đúng.

Hơn nữa...

Còn là một con hồ ly giáo hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Trả lại đồ Cưới (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Đế Thương chăm chú nhìn dáng vẻ kinh hoàng của nữ tử, cười tới yêu nghiệt, áo bào tím nửa mở phát phơ trong gió, không thể nói hết có bao nhiêu phong hoa tuyệt đại.

Đúng lúc này, một tiếng hét vang vọng khắp trời, làm cho Đế Thương khẽ cau mày, mắt phượng bá khí nhìn về chân trời, trong mắt lộ ra tia âm trầm.

Đó là một con chim lửa lớn màu đỏ, lông vũ như ngọn lửa đỏ rực nổi bật trên nền trời, nó vỗ cánh đáp xuống, khi chạm đất bỗng chốc biến thành một nam nhân anh tuấn với mái tóc dài màu đỏ.

Sự xuất hiện của hắn như một chậu nước lạnh dội vào người Đế Thương, làm cho lửa châm trên người hắn bị dập tắt, ánh mắt âm trầm liếc nam tử đang quỳ dưới đất.

"Chuyện gì?"

Nam nhân bị ánh mắt âm lãnh của Đế Thương làm cho rùng mình, thực sự khóc không ra nước mắt, nếu không phải bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không có khả năng đến quấy rầy Vương và Vương hậu tương lai...

"Vương, cách đây mấy ngày, có kẻ cưỡng ép xông phá phong ấn Yêu giới." Nam nhân quỳ dưới đất cung kính bẩm báo.

"Kẻ nào?"

Đế Thương khẽ cau mày, lạnh giọng hỏi.

"Là..." Nam nhân e dè nhìn sang Bạch Nhan, "Là đại tiểu thư Thanh Loan của Xà tộc, nàng biết được Vương tìm thấy tiểu điện hạ, nên mới tới đại lục."

Cả Yêu giới đều biết chuyện đại tiểu thư Xà tộc ái mộ Vương, đáng tiếc là xưa nay Vương chưa từng cho nàng sắc mặt tốt, chỉ là bình thường Thanh Loan xem như thức thời, Xà tộc mới có thể bình yên vô sự cho tới nay.

Nếu không phải chuyện Vương đi tìm tiểu điện hạ đã lan truyền ra khắp Yêu giới, đại tiểu thư Xà tộc cũng sẽ không lên lút rồi khỏi Yêu giới.

Sắc mặt Đế Thương lạnh xuống: "Là ai mang tin tức bốn vương đến tìm Thần Nhi truyền về đó?"

"Chuyện này..." Nam nhân tóc đỏ lau mồ hôi trên trán, "Là công chúa điện hạ biết được Vương đã tìm ra tiểu điện hạ, nhện không được nói ra ngoài, toàn bộ Yêu giới đều đã biết."

Nói xong, hắn hơi ngẩng đầu nhìn Đế Thương, sau khi thấy vẻ mặt Đế Thương thêm âm trầm, đáy lòng đã run lên, cuối cùng vẫn kiên định, tiếp tục nói: "Hơn nữa, sau khi Thanh Loan đi rồi, tiểu công chúa cũng trốn êm..."

Khí tức Đế Thương càng lúc càng lạnh: "Nếu nha đầu đó tới Lưu Hòa quốc, đưa nàng tới gặp bốn vương!"

"Vậy Thanh Loan tiểu thư thì sao?"

Nam nhân tóc đỏ cẩn thận hỏi.

Đáy mắt Đế Thương xẹt qua tia băng giá, âm thanh tàn nhẫn vô tình, khóe môi cong lên đầy thị huyết.

"Chặt tay chân của nàng, ném vào Yêu giới!"

Nếu như Thanh Loan thức thời thì không sao, ngược lại, dám to gan dĩ hạ phạm thượng thì Xà tộc cũng khó mà tồn tại!

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Nam tử áo đỏ đứng dậy, thân thể hắn được vây quanh bởi ánh lửa, lập tức biến thành một con chim lớn màu đỏ, vút một tiếng bay vào trời xanh, cho đến khi biến mất...

Bạch Nhan nhìn nam nhân cuồng ngạo trước mặt, lạnh nhạt hỏi: "Đại tiểu thư Xà tộc tới đây là vì ta và Thần Nhi?"

"Chuyện này bốn vương sẽ xử lý, sẽ không để cho bất cứ kẻ nào gây thương tổn cho ngươi và Thần Nhi."

Âm thanh Đế Thương trầm thấp, đáp vô cùng thông thả và bình tĩnh.

Bạch Nhan trầm giọng, nhìn Đế Thương: "Nếu như Thần Nhi gặp bất cứ nguy hiểm gì, ta... sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

Nàng mặc kệ đối phương là ai, cũng mặc kệ đối phương có lai lịch gì.

Chỉ cần đã thương nhi tử của nàng, nàng nhất định dốc toàn lực, dùng tính mạng để trả giá, tuyệt đối không tha cho bọn chúng!

"Nếu Thần Nhi bị thương dù chỉ một phân một hào, đừng nói là ngươi, bốn vương cũng sẽ lật tung Yêu giới!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Trả lại đồ Cưới (2)

Ngữ khí nam nhân cuồng ngạo làm đáy lòng Bạch Nhan dao động, nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt sắc của nam tử, trong mắt hiện lên vẻ chán chường...

Nam nhân này, nàng có thể tin hay không đây?

Bạch Nhan im lặng, thật lâu sau, nàng ngước mặt lần nữa, đôi mắt đen sạch sẽ và thanh tịnh: "Lần này, ta tin ngươi, ta tin ngươi đối xử thật tâm với nhi tử, sẽ giống như ta dùng hết khả năng bảo hộ hắn chu toàn."

Vốn dĩ một câu này phải làm lòng người rung động, không biết sao, sau khi nghe được câu này, sắc mặt Đế Thương đen lại.

"Lời này của ngươi là có ý gì?" Đế Thương cười lạnh, "Chẳng lẽ đối với ngươi bốn vương là hư tình giả ý?"

Bạch Nhan cảm thấy nam tử sắp nổi giận, chân lùi về sau mấy bước, ngượng ngùng cười hai tiếng: "Lúc đó ngươi đã nói, ngươi đây đưa với ta, chỉ vì ta không khiến ngươi chán ghét thôi, nếu như lại gặp một nữ tử khác không làm ngươi chán ghét, chẳng lẽ ngươi sẽ không đây đưa nàng à?"

Đế Thương cười châm chọc: "Ngươi cho rằng ai cũng xui xẻo như thế à, có thể bị bốn vương đây đưa?"

"..."

Bạch Nhan ngậm ngẫn cả người, gia hỏa này cũng biết bị hắn đây đưa chính là chuyện cực kỳ xui xẻo ư?

"Bạch Nhan, ngươi tin thì tốt, không tin cũng chẳng sao, bốn vương sống nhiều năm như vậy, ngươi là người thứ nhất không khiến bốn vương chán ghét, đồng thời cũng là người cuối cùng."

Oanh!

Đầu Bạch Nhan giống như nổ tung, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt bá đạo của nam nhân.

Lời này của hắn là có ý gì?

Có thể hiểu là... tỏ tình không?

Đương lúc Bạch Nhan vẫn đang khiếp sợ, môi nam nhân đã áp xuống, dán thật chặt lên môi nàng, khí lực trên tay hắn rất lớn, dùng sức ép chặt trên lưng nàng, làm cho nàng dùng cách nào cũng không đẩy ra được...

Chờ nam nhân buông lỏng mình ra, Bạch Nhan mới lui về sau mấy bước, xoắn xuýt một lúc lâu, cuối cùng vẫn hỏi vấn đề này.

"Đế Thương, ngươi... sẽ không phải là lần đầu chứ?"

Nếu không phải, vì sao cứ một mực tìm nàng báo thù?

Về mặt Đế Thương đen lại: "Ngươi biết quá nhiều."

Thật sự bị nàng đoán trúng rồi?

Bạch Nhan lùi ra sau mấy bước, hỏi: "Hiện tại ngươi bao nhiêu tuổi? Mấy trăm? Mấy ngàn?"

"..."

Đế Thương không trả lời, lấy tính cách của nữ nhân này, sau khi biết được tuổi của hắn, nhất định sẽ ghét bỏ hắn.

"Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn biết ngươi đã làm xử nam bao nhiêu năm, đúng rồi, cho ta xem tay của ngươi một chút, ta muốn biết nam nhân độc thân nhiều năm như vậy thật sự có cánh tay kỳ lân hay không."

"Cánh tay kỳ lân? Bốn vương không phải kỳ lân, làm sao có cánh tay kỳ lân?" Đế Thương nhíu mày.

"Cánh tay kỳ lân có nghĩa là... ngươi độc thân nhiều năm mà không có nữ nhân giải quyết, thì tự ngươi dùng tay, nên mới luyện ra cánh tay kỳ lân."

Ánh mắt Đế Thương kỳ quái nhìn Bạch Nhan: "Tay cũng có thể giải quyết?"

"..." Bạch Nhan hoàn toàn bó tay rồi.

Suýt chút nữa nàng đã quên, nam nhân thời đại này không lo không tìm được nữ tử, còn có người mười tuổi đã được nha hoàn giúp thành nam nhân chân chính, đương nhiên sẽ không cần tự mình giải quyết nhu cầu...

Tất nhiên, phải trừ tên quái thai Đế Thương, chịu đựng nhiều năm như vậy để làm xử nam.

"Vậy bình thường ngươi có nhu cầu sẽ giải quyết như thế nào?"

Sẽ không phải là dùng một chậu nước lạnh dội xuống, để dập lửa?

"Trước khi biết ngươi, bốn vương chưa từng có nhu cầu."

Cố tình sau cái đêm của sáu năm về trước, nữ nhân này tùy ý cũng châm lửa hắn được...

Đồng thời còn trực tiếp cưỡng hắn!

Vừa nghĩ tới chuyện sáu năm trước, Đế Thương hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn thề sau này tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Trả lại đồ Cưới (3)

Edit: Tiêu Tiêu

"Thật sự?" Bạch Nhan nghi hoặc liếc xuống hạ thân Đế Thương, nếu hắn chưa từng có nhu cầu, thì tại sao nàng không làm cái gì, cũng khiến nam nhân này phản ứng?

Đế Thương chú ý tới ánh mắt Bạch Nhan, khoe môi giương lên: "Bây giờ chuyện người biết càng nhiều, bản vương càng không có khả năng tha cho người."

Trong nháy mắt sắc mặt Bạch Nhan tối sầm lại: "Những chuyện đó là người nói cho ta biết."

"Ta mặc kệ, dù sao người cũng đã biết rất nhiều bí mật của ta, nên nhất định phải ở bên cạnh ta."

"Ta hối hận khi hỏi vấn đề này có được không?"

"Muộn rồi..."

Đế Thương cười nhạt, nữ nhân xui xẻo bị hắn dây dưa, làm sao có thể tùy tiện ném đi được?

Ánh mắt Bạch Nhan hơi đổi: "Nếu như người thật sự muốn thú ta, vậy trước khi thành thân không được phép trèo lên giường của ta, nếu không, dù sau này ta có chết nhất định sẽ không chấp nhận người."

Đế Thương trầm ngâm nửa ngày, thấp giọng nói: "Bản vương đồng ý với người."

Còn nhiều thời gian, thù của sáu năm trước, chắc chắn sẽ có ngày phải báo!

Đến lúc đó, chắc chắn hắn phải làm cho nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được!

"Ta sẽ phân phó người chuẩn bị phòng cho người", Bạch Nhan cắn răng, "Đội vương phủ xây xong người lập tức trở về đi."

"Được." Đế Thương không chút do dự đồng ý.

Wương phủ xây xong? Đoán chừng cả đời này cũng không xong được...

Bạch Nhan nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần cho nàng một ít thời gian, khi có cơ hội nàng sẽ đưa Thần Nhi đi.

"Lúc này không còn sớm, ta muốn đi nghỉ trước, người tùy ý đi."

Đế Thương chăm chú nhìn hướng nữ tử rời đi, gương mặt yêu nghiệt bá khí nở nụ cười: "Xem ra, đã đến lúc bản vương phải lấy thù từ..."

...

Bên này Bạch Nhan an bình, thì bên kia Bạch gia đã lộn xộn.

Đầu tiên, Đế Thương thông cáo Bạch gia, để Bạch gia trả lại tất cả tài nguyên cho Lam gia, còn nữa, có người thấy Bạch Chi ở Phụng Lâu tiếp khách, dọa cho người Bạch gia phải vội tới Phụng Lâu muốn đưa Bạch Chi về.

Nhưng người Bạch gia chưa thấy mặt Bạch Chi đã bị đánh quay về.

Lại thêm Phụng Lâu không thừa nhận giữ Bạch Chi, sau khi người Bạch gia trở về càng nghĩ càng không yên lòng, liền tới hình ti tìm Bạch Chi.

Nhưng hình ti báo rằng Bạch Chi còn ở lao ngục, bọn hắn chỉ có thể xấu hổ quay về, trong lòng hoài nghi người kia có phải nhìn nhầm Bạch Chi rồi hay không...

Thế nhưng, muốn cứu Bạch Chi, nhất định phải trả lại toàn bộ đồ cưới của Lam Nguyệt, những đồ cưới đó đều đã dùng hết, bọn hắn đâu còn nữa?

Cuối cùng Vu Dung vẫn phải tới phủ Thái tử, đem tất cả bảo vật mà khi trước Bạch Nhược muốn lấy về, sau đó, Bạch Chấn Tường một lần nữa dùng thực lực chèn ép người, bức bách thế lực phía dưới giao nộp vàng bạc.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Lưu Hóa quốc đều buồn rầu chờ đến, Bạch gia cũng đã thân bại danh liệt, thậm chí có người muốn đầu nhập vào Lam gia.

Một thể lực mạnh hơn, nhưng đã mất đi tâm của người phía dưới, cuối cùng sẽ không cường đại được nữa, nhưng bây giờ Bạch Chấn Tường không quản được nhiều như vậy...

Chờ đồ cưới gom đủ thì là một tháng sau.

Bạch Nhan ngồi nghiêm trong phòng khách, lặng lẽ nhìn ánh mắt đỏ ngầu của Bạch Chấn Tường, khóe môi cong lên: "Số đồ cưới này ta sẽ đối chiếu với tờ danh sách, thiếu một loại cũng bắt các người phải phun ra!"

"Bạch Nhan, người thật sự không để ý đến tình nghĩa cha con?" Hai mắt Bạch Chấn Tường tràn ngập phần nộ và căm hận, "Người thành thật cho ta, khiến Thương Vương bức bách Bạch gia chúng ta, có phải do người làm hay không!"

Bạch Nhan đặt chén trà xuống, rũ mắt cười nhạt: "Bất kể có phải là ta hay không, chuyện này là thứ mà Bạch gia nên nhận! Với lại, đây chỉ là khởi đầu mà thôi! Đừng quên, người có ngày hôm nay cũng do nương ta si tình đem đan dược nhường cho người, người cho rằng những đan dược này có thể dùng tốt như vậy sao?"

Bạch Chấn Tường cười lạnh một tiếng: "Nếu còn ta đã trả, số đan dược đều đã bị ta ăn, chẳng lẽ người muốn ta phun ra?"

"Ta không cần người phun ra..." Bạch Nhan dừng một chút, khẽ cười duyên, "Nhưng ta có thể khiến thực lực của người thụt lùi về lúc trước, cũng xem như người trả lại đan dược."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Uy hiếp (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Toàn thân Bạch Chấn Tường chấn động, hắn có một cảm giác, nữ nhân này nói được, nhất định sẽ làm được.

"Bạch Nhan, ta là phụ thân của người!" Hắn nắm chặt nắm đấm, hai mắt phần nộ, "Người thực sự muốn đuổi tận giết tuyệt Bạch gia chúng ta sao?"

Bạch Nhan cười hờ hững: "Nếu người không muốn thực lực thụt lùi về lúc trước, vậy thì phải trả số đan dược mà nương ta đưa người không thiếu một viên!"

Bắt đầu từ khi nàng quay lại Lưu Hỏa quốc, đã làm tốt kế hoạch, năm đó Bạch Chấn Tường cầm vật gì từ Lam Nguyệt, nàng nhất định muốn hắn trả lại không thiếu một thứ!

Trong mắt Bạch Chấn Tường tràn ngập trào phúng: "Trước đây xem phân lượng ở tình nghĩa cha con, ta mới không quá phận với người, nhưng hiện tại người bất nhân, vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

Bạch Nhan cau mày cười nhạt, chẳng lẽ... trong tay Bạch Chấn Tường vẫn còn thứ gì có thể uy hiếp được lá bài tẩy của nàng?

"Ta biết rõ dạo gần đây người đang làm gì," sắc mặt Bạch Chấn Tường lạnh xuống, "Người có thể cuồng vọng như vậy, chỉ do có Phụng Lâu làm chỗ dựa mà thôi! Nếu không, người làm gì có lá gan kêu gào trước mặt Bạch gia chúng ta đây!"

Bạch Nhan cười, là bị Bạch Chấn Tường chọc cười, thân thể nàng lười biếng dựa lưng vào vật áo, khuôn mặt tuyệt diệu cười nhạt.

"Đáng tiếc, có một số người muốn dựa vào Phụng Lâu, cũng không được."

Lúc trước, Bạch Chấn Tường biết cổ trạch này do Phụng Lâu mua, mấy lần đến bãi phóng, đều bị nàng sai người đuổi đi, lần này, nếu không phải để Bạch gia trả lại đồ cưới, nàng sẽ không cho hắn đi vào.

Bạch Chấn Tường sa sầm mặt, "Bạch Nhan, cuối cùng người cũng thừa nhận!"

"Thừa nhận cái gì?" Bạch Nhan giật mình, hỏi.

"Thừa nhận người là hoa khôi Phụng Lâu!" Bạch Chấn Tường đau lòng nhìn Bạch Nhan, biểu hiện kia, thật sự giống như phụ thân nhìn nữ nhi lạc lối không biết quay đầu.

Nụ cười trên mặt Bạch Nhan còn chưa dứt, nghe Bạch Chấn Tường lên án mạnh mẽ xong, lập tức ngây ngốc.

Hoa khôi Phụng Lâu? Mà chính nàng thừa nhận?

Tại sao nàng không biết?

Bạch Chấn Tường căn bản không để ý biểu lộ của Bạch Nhan, nhú mày thật chặt: "Ta biết chuyện năm đó là do Vu Dung làm sai trước, nhưng ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì, nếu không thì năm năm không gặp mà đã thành hoa khôi Phụng Lâu, nếu Thương Vương biết chuyện này, ngươi cho rằng hắn vẫn sẽ thú ngươi?"

Bạch Nhan chẳng những không giận mà còn cười: "Là ai nói với ngươi ta là hoa khôi Phụng Lâu?"

"Ngươi không cần biết là ai nói cho ta biết, ngươi chỉ cần biết ta đang nắm giữ bí mật quan trọng của ngươi, " ánh mắt Bạch Chấn Tường lộ ra tia âm trầm, "Ban đầu ta xem phân lượng ở tình nghĩa cha con, không có ý định vạch trần ngươi, bây giờ ngươi đã không buông tha Bạch gia, đồng nghĩa với ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Bạch Nhan thấy mắt Bạch Chấn Tường lóe sáng, hứng thú cong khóe môi: "Vậy ngươi muốn làm gì?"

Xem như nàng phủ nhận, Bạch Chấn Tường cũng không có khả năng thừa nhận, hiện tại ngược lại là nàng muốn biết, mục đích của gia hỏa này là gì.

Con ngươi Bạch Chấn Tường hơi lóe sáng: "Đồ cưới Lam Nguyệt ta đã đưa tới, chỉ là ta sẽ đưa về, lúc đó, ngươi trực tiếp nói với Thương Vương ngươi đã thu đủ đồ cưới là được."

Từ lúc bắt đầu hắn đã không có ý định trả lại đồ cưới, sở dĩ lúc trước góp đủ đồ cưới, đó cũng vì bị vương phủ nhìn chằm chằm khiến hắn phát hoảng, bất đắc dĩ mới phải gom đủ đồ cưới.

Thế nhưng, những đồ cưới này Bạch Nhan có nhận hay không, không nằm trong quyền quản lý của Thương Vương.

Bạch Nhan cười lạnh: "Dựa vào cái gì mà ta phải theo ý ngươi?"

"Chỉ bằng ta biết bí mật ngươi là hoa khôi Phụng Lâu, " Bạch Chấn Tường tự tin ngẩng đầu, "Mặt khác, ta muốn ngươi nói với Thương Vương, người ở đêm sáu năm trước không phải ngươi, mà là Chi Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Uy hiếp (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Nhan ngẩn người, kinh ngạc nhìn Bạch Chấn Tường.

Nàng vốn cho rằng Bạch Chấn Tường chỉ không muốn trả đồ cưới thôi, không nghĩ tới đã tâm lại lớn đến thế...

Chắc chắn, Đế Thương không bỏ như vậy còn là nam nhân giao hoạt, đầu thế tùy tiện tính kế được?

Trông thấy Bạch Nhan không nói gì, Bạch Chấn Tường tưởng nàng đã bị hắn dọa sợ, khóe môi gợi lên độ cong đắc ý: "Bạch Nhan, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ thay ngươi giữ bí mật này."

Bạch Nhan nhìn Bạch Chấn Tường dương dương tự đắc, bất chợt bật cười thành tiếng: "Ngươi muốn nói gì cứ việc nói, nhưng, đồ cưới và đàn dược, đều phải trả đủ, thiếu một phần, ta sẽ khiến thực lực của ngươi thụt lùi về lúc trước."

Bạch Chấn Tường đã muốn tìm chết, vậy tại sao nàng phải ngăn cản hắn? Ngược lại nàng muốn xem xem, hắn dùng cách gì để tìm chết trước mặt Đế Thương.

Về mặt tươi cười của Bạch Chấn Tường cứng đờ, không dám tin nhìn Bạch Nhan: "Ngươi thật sự không sợ ta nói ra bí mật này?"

Nữ nhân này luôn muốn câu dẫn Đế Thương, không có chuyện không sợ, có lẽ nàng chỉ giả vờ trấn định mà thôi.

"Ngươi tự mình cắt, hay để ta cho người đưa ngươi ra ngoài?"

Hai tay Bạch Nhan gói đầu nhìn Bạch Chấn Tường, khóe môi gợi lên độ cong đầy xem thường, dường như không đem lời của Bạch Chấn Tường để trong lòng.

"Bạch Nhan, ngươi---"

"Thời gian ba ngày, đưa đan dược của nương ta trả lại, nếu không, thực lực của ngươi muốn phế rồi!" Bạch Nhan đặt tay xuống, cười nhẹ, "Người tới, tiền khách! À, đúng rồi, bộ y phục mà ngươi đang mặc đoán chừng cũng là dùng đồ cưới của nương ta mà mua, nhất định phải để lại cho ta."

Lời vừa nói xong, có mấy người lặng lẽ xuất hiện.

Nói là đưa, thực chất là ném Bạch Chấn Tường ra ngoài, còn lột sạch y phục của hắn, để hắn trần truồng ném ra đường cái.

Không phải Bạch Chấn Tường không phản kháng, nhưng hắn phát hiện ra, mỗi người này đều có thực lực Thiên giai.

Từ khi nào mà hoa khôi Phụng Lâu lại được những Thiên giai này bảo hộ? Những Thiên giai này nếu rời khỏi Phụng Lâu, đến địa phương nào cũng sẽ là cường giả xưng bá.

Nhưng bây giờ nhiều người như thế, chỉ để bảo hộ cho một hoa khôi?

Bạch Chấn Tường không kịp nghĩ nhiều, liền cảm nhận xung quanh có người vây xem, hắn vội dùng tay che mặt, bước chân vội vã, sợ những người này nhận ra hắn...

Đáng tiếc, tại Lưu Hòa quốc Bạch Chấn Tường cũng có tiếng, hắn vừa xuất hiện ngoài cổ trạch, đã có người nhận ra, đến mức thanh danh của hắn càng nổi, chẳng qua là xú danh thôi.

...

Trong cổ trạch, Bạch Nhan nhìn chăm chăm hướng Bạch Chấn Tường đi, khẽ nhấp một ngụm trà.

Hoa La không biết xuất hiện từ khi nào, nàng trầm mặc nửa ngày, hỏi: "Chủ tử, cứ thế mà thả hắn đi sao?"

Bạch Nhan nhếch môi: "Tự hắn tìm chết, tại sao ta phải can hắn?"

"Chủ tử, Sở Nương bên kia vì chuyện của tiểu chủ tử, không còn cách thân cận với Vu Dung nữa, đã như vậy, thuộc hạ cho rằng chủ tử không cần giấu giếm thân phận nữa."

Ngay từ đầu Bạch Nhan chưa dùng đến thân phận trong Phụng Lâu, chính là để Sở Nương tiếp cận Vu Dung, nhưng bây giờ đã bại lộ rồi, vậy không cần phải giấu nữa.

Bạch Nhan trầm ngâm nửa ngày, hỏi: "Phía Sở nương tra được gì không?"

"Tin tức đã tra ra một ít, nhưng chưa đủ để xác định, " Hoa La nhìn Bạch Nhan, gương mặt yêu mị xuất hiện chút ý nghĩ sâu xa, "Theo như bà đỡ của Lam Nguyệt phu nhân năm đó nói, Lam Nguyệt phu nhân từng sinh một tử thai..."

Chén trà trong tay Bạch Nhan chợt buông lỏng, từ lòng bàn tay tuột xuống, lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Trộm đan dược (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Độ chính xác của thông tin này là bao nhiêu?" Bạch Nhan tỉnh táo lại, nghiêm túc hỏi.

Nếu như năm đó Lam Nguyệt sinh một tử thai, vậy nàng thì sao?

"Sở Nương cũng là vô tình quen biết bà đỡ kia, từ trong miệng bà ta lấy được tin này, nhưng mà... sau đó bà đỡ kia vội sửa lời, nói năm đó Lam Nguyệt phu nhân sinh hạ một song bào thai, trong đó một đứa đã chết, Lam Nguyệt vì không muốn làm người thương tâm, mới len lút đem chôn tử thai kia."

Hoa La nhìn Bạch Nhan, tiếp tục nói: "Nhưng ta nghi ngờ, năm đó Lam Nguyệt phu nhân không sinh hạ song bào thai, nếu không, Bạch Chấn Tường không thể không biết chuyện có tử thai."

"Ngươi nói, Bạch Chấn Tường không hề biết chuyện năm đó nương ta sinh một tử thai sao?" Mắt đen Bạch Nhan lóe lên một tia sáng, trầm giọng hỏi.

"Chuyện này, ngoại trừ bà đỡ kia ra, không còn ai biết."

Chủ tử nhà mình là một người ưu tú như thế, làm sao có cái dạng phu thân cận bã như vậy được chứ? Nếu như cận bã kia không phải phụ thân thân

sinh, thì có thể hiểu được...

Bạch Nhan trầm mặt nửa ngày, nói tiếp: "Trước mắt ngươi đừng để lộ chuyện này, nhất là với Tiêu Nhi, còn nữa, để Sở Nương tiếp tục điều tra chuyện này cho ta!"

"Dạ." Hoa La cung kính đáp, khóe môi câu lên độ cong đầy yêu mị.

"Chủ tử, về phía Bạch gia..."

"Trước khi chuyện này chưa điều tra rõ ràng, tạm thời không thể đánh rắn động cỏ! Dù sao ngoại trừ chúng ta ra, vẫn có người muốn đối phó với Bạch Chấn Tường."

Đáy lòng Bạch Nhan hơi rối rắm, nếu như nàng không phải nữ nhi của Bạch Chấn Tường và Lam Nguyệt, vậy thì Bạch Tiêu và Lam gia cũng không còn là thân nhân có chung dòng máu nữa, nếu Tiêu Nhi biết được chuyện này có lẽ sẽ không chịu nổi...

"Được."

Gương mặt Hoa La hiện lên ý cười, chính Bạch gia tìm đường chết, vậy bọn họ cũng không cần nhúng tay.

Bạch Nhan ngừng một chút, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo: "Nhưng mà, Bạch gia trả lại đồ cưới, trong lòng nhất định sẽ khó chịu, việc bọn họ có thể làm bây giờ là kéo theo dư luận, vì thế, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường."

Về mặt Hoa La trầm xuống: "Thuộc hạ nên làm như thế nào?"

"Ngươi tuyên bố với mọi người rằng Vu Dung đã dùng hết đồ cưới của nương ta, đồng thời bức bách hạ nhân gia tộc kiếm tiền, còn nữa, dưới trướng nương ta có mấy người muốn đầu nhập vào Lam gia, ngươi để bọn hắn đứng ra làm nhân chứng."

Khóe miệng Bạch Nhan ngậm nụ cười âm hiểm.

Nàng sẽ không để chính mình rơi vào thế bị động, vì vậy nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

...

Đương nhiên, chuyện ở cổ trạch, Bạch Chấn Tường không biết chút gì.

Hắn phần nộ về Bạch gia, mộng ngồi còn chưa ấm chỗ, Vu Dung đã vội vã tới.

Nàng thấy Bạch Chấn Tường trắng tay, cũng không thấy đồ cưới đã bị mang đi, trong lòng lộp bộp một chút: "Tướng công, trước đó không phải chúng ta đã nói, dùng thân phận hoa khôi Phụng Lâu để bức ép Bạch Nhan hay sao? Vì sao số đồ cưới kia không mang về? Chẳng lẽ tướng công còn để ý tình nghĩa cha con hay sao?"

Vu Dung chưa hề nghĩ đến sẽ trả lại đồ cưới, chỉ làm cho Đế Thương nhìn mà thôi, vốn cho rằng có chuyện này để uy hiếp Bạch Nhan, khiến Bạch Nhan không muốn giữ lại đồ cưới của Lam Nguyệt nữa, thật không ngờ, nàng thế mà giữ lại!

Sắc mặt Bạch Chấn Tường rất khó coi: "Ai nói với ngươi ta và cái nghịch nữ kia còn nhớ tới tình nghĩa cha con hả? Nha đầu thối kia chẳng những không sợ uy hiếp, mà còn ném ta ra khỏi phủ!"

Nghĩ tới chuyện này, Bạch Chấn Tường tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt tóe lên lửa giận.

Vu Dung ngẩn người: "Nàng không sợ chúng ta nói ra thân phận hoa khôi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Trộm đàn được? (2)

"Ta đoán rằng, Bạch Nhan chắc chắn chúng ta không thể gặp được Thương Vương, lúc này mới không sợ uy hiếp! Nhưng nàng đã quên, muốn phơi bày thân phận của nàng, không nhất thiết phải tới gặp Thương Vương." Bạch Chấn Tường lạnh lùng cười một tiếng, "Lúc đó chúng ta chỉ cần phát tán chuyện này ra là đủ, tự nhiên sẽ có người nói trước mặt Thương Vương."

Khuôn mặt Vu Dung khiếp sợ, nhưng trong lòng thì vui mừng, nàng tỏ vẻ xoắn xuýt hỏi: "Như vậy có phải hơi quá đáng không?"

"Quá đáng? Nha đầu thối kia không đối xử quá đáng với chúng ta hay sao? Ta chẳng những muốn phơi bày ra chuyện này, ta còn muốn nói cho thế

nhân, nha đầu thối này bức bách phụ thân nàng trả lại đồ cưới như thế nào!"

Vẻ hung ác khê hiện trên gương mặt Bạch Chấn Tường rồi biến mất.

Ngươi đã bắt nhân, cũng đừng trách ta bắt nghĩa! Không khiến ngươi thân bại danh liệt, ta tuyệt đối không buông tha!

"Đúng rồi, " Ánh mắt Vu Dung hơi lóe, "Tướng công, lần này vì an nguy của Bạch gia, đám đại ca của ta đã dốc hết toàn bộ gia sản, ngay cả nhà cũng bán rồi, vì thế, ta dự định để bọn họ chuyển tới Bạch gia, được không?"

Bạch Chấn Tường khê thờ dài một hơi: "Quả đúng là hoạn nạn gặp chân tình! Vẫn là Vu gia các ngươi có tình có nghĩa, không giống Lam gia và tiện chủng Bạch Nhan, một bên thấy chết không cứu, một bên ngỗ nghịch bất hiếu."

Trong lòng Bạch Chấn Tường, thời khắc nguy nan mà Vu gia tình nguyện ra tay cứu giúp, đáng cho hắn cảm tạ ân tình.

Nhưng...

Hắn nghiệm nhiên đã quên, năm đó Lam gia cũng không thua kém gì khi dốc gần hết gia sản để hắn có được địa vị như ngày hôm nay.

Nhưng vì Lam gia dốc hết gia sản là để mua đan dược cho Lam Nguyệt, cho nên, hắn chẳng những không cảm tạ ân tình, mà càng thâm hận Lam gia.

Tốt xấu gì hắn cũng là con rể Lam gia, vậy mà Lam gia đề phòng hắn như đề phòng trộm, chẳng phải chỉ là mấy viên đan dược thôi sao, thế mà đề Lam gia nhớ chuyện này cả đời?

Cùng là thân gia, tại sao Lam gia không học tập Vu gia một chút, giúp đỡ không cầu hỏi báo?

Vu Dung khê cười: "Tướng công, lần này, ngươi hẳn đã nhận ra được, ai mới thực sự vì Bạch gia... Nhân tiện ta có một tin vui muốn nói cho ngươi, ta mang thai rồi."

Ngữ khí của nàng bình ổn, nhưng lại khiến lòng Bạch Chấn Tường dao động, hắn vội ngừng đầu, vui mừng nhìn Vu Dung.

"Ngươi nói thật, ngươi có tin vui?"

Vu Dung ngưng ngưng nhẹ gạt đầu: "Tướng công, chúng ta sắp có nhi tử."

"Ha ha ha!"

Bạch Chấn Tường mừng rỡ cười to, gạt đi vẻ u ám, liên tục nói mấy chữ "tốt".

"Dung Nhi, ngươi chính là đại công thần của Bạch gia chúng ta! Bạch Tiêu có cái dạng Bạch Nhan làm ty ty, khẳng định cũng không có điểm gì tốt, lúc đó, nếu ngươi sinh hạ một nhi tử, ta lập tức giao Bạch gia cho hắn!"

"Tướng công, vậy khi đám đại ca của ta tới, an bài họ ở Đông viện hay Tây viện đây?" Vu Dung ngừng đầu, chờ mong nhìn Bạch Chấn Tường.

Bạch Chấn Tường bây giờ đang kích động, đầu lo lắng nhiều như vậy, nói thẳng: "Vu Dung giúp ta nhiều như thế, nhất định phải là Đông viện rồi!"

"Vậy Bạch Tiêu..."

"Cho hắn tới ở Tây viện!" Vừa nghĩ đến cái tên này, Bạch Chấn Tường hừ một tiếng, "Cái loại giống hắn là đồ bỏ, chỉ xứng ở nơi như Tây viện thôi, nếu không phải trước đây chỉ có một nhi tử là hắn, không có chuyện ta để hắn làm cản như vậy!"

Càng quan trọng hơn, lần này Bạch Chấn Tường cần giúp đỡ, muốn để Bạch Tiêu lấy ra một ít tiền, kể cả khi hắn không có, hắn cũng có thể tới Lam gia.

Nhưng hắn ở đâu?

Lại còn nói Bạch gia trả lại đồ cưới Lam Nguyệt, không có tư cách để hắn bỏ tiền ra!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyên Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Trộm đan dược? (3)

Loại người không đặt lợi ích của Bạch gia lên hàng đầu, vĩnh viễn không xứng đáng làm nhi tử của Bạch Chấn Tường này!

"Lam gia cũng không phải cái gì tốt, Thương Vương bức bách ta trả đồ cưới, bọn họ lại không ai ra mặt nói một câu giúp ta! Chỉ cần bọn hán nói không muốn, chẳng lẽ Thương Vương còn muốn ta trả hay sao?" Bạch Chấn Tường nghiêng rằng nghiêng lợi, thần sắc trấn định.

Vu Dung nhếch môi, cái nàng muốn chính là kết quả này, chỉ cần tâm Bạch Chấn Tường hoàn toàn hướng về nàng, nàng không cần sợ Bạch Nhan.

Cho dù khi nàng đối nghịch với Bạch Nhan, thế nhân có đứng về phe Bạch Nhan, cũng chỉ vì chuyện năm đó nàng làm bị bại lộ mà thôi!

Nhưng Bạch Chấn Tường thì không giống thế! Nếu Bạch Nhan ngỗ nghịch bất hiếu, nước bọt của thế nhân có thể khiến nàng ta chết đuối!

"Dung Nhi, trước mắt ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, chú ý thân thể, sau đó ta sẽ đón Chi Nhi về, để mẫu nữ (mẹ con) các ngươi đoàn tụ."

Đáy lòng Bạch Chấn Tường tê rần, Bạch Chi ở hình tì chịu rất nhiều thương tổn, nếu ở nơi khác thì đã tốt, chỉ hi vọng đừng làm hồng gương mặt kia.

Nếu không, hán sẽ thua lỗ lớn!

Phân phó nha hoàn vài câu, Bạch Chấn Tường lập tức chạy tới hình tì, nhưng lúc này hình tì chưa có người ra, hán chỉ có thể đứng ở cổng mà chờ.

Một lần chờ, chính là từ lúc mặt trời lên cao cho đến bình minh hôm sau, mới có một hộ vệ đi ra, kinh ngạc nhìn đôi mắt gấu mèo của Bạch Chấn Tường: "Bạch gia chủ, tại sao ngươi lại ở đây?"

Khỏe miệng Bạch Chấn Tường giật một cái, ngăn lại nội tâm tức giận, nói: "Thương Vương đã đồng ý, chỉ cần ta trả lại đồ cưới, sẽ để nữ nhi của ta ra khỏi hình tì, ta tới đây đón nữ nhi về."

Ánh mắt hộ vệ càng thêm kinh ngạc: "Bạch gia chủ, Bạch Chi đã được đưa về rồi, ngươi không biết sao?"

"Cái gì?"

Bạch Chi được thả ra, tại sao hán không biết? Bạch gia cũng không phải người thông báo cho hán?

Chẳng lẽ... mình đã phí công ngồi đợi cả một tối?

Sắc mặt Bạch Chấn Tường rất khó coi, hán không đáp lại, quay người trở về.

Đương nhiên hán không biết, Bạch Chi cũng vừa tiếp xong vị khách cuối cùng, mới được người Phụng Lâu thả về.

Lúc hán trở về Bạch gia, đúng lúc bắt gặp Bạch Chi thất tha thất thiệt đi về...

"Phụ thân!"

Vừa trông thấy Bạch Chấn Tường, Bạch Chi ủy khuất chảy nước mắt, bước chân loạng choạng, ngã xuống đất.

"Chi Nhi!" Bạch Chấn Tường sợ hãi, vội đỡ lấy thân thể Bạch Chi, "Đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngươi lại thành cái dạng này hả?"

Bạch Chi lúc này, y phục tả tơi, cơ thể ngang hay dọc đều có vô số vết thương, sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt hiện đầy tơ máu, hư nhược, ngay cả một câu cũng không thể nói nên lời.

"Chi Nhi, ta nghe người khác nói, ngươi bị lừa đưa tới Phụng Lâu, nói cho cha, có phải do nữ nhân Bạch Nhan đó làm hay không?"

Thân thể Bạch Chi run lên, nàng cắn chặt môi, nói: "Cha, dạo này nữ nhi vẫn luôn bị giam ở hình tì, không có tới Phụng Lâu gì hết."

Chuỗi thời gian đó không muốn cho người ta biết, nàng làm sao có thể nói ra được? Cho dù là phụ thân nàng, nàng cũng tuyệt đối không mở miệng!

Nếu không, sau khi biết nàng không còn giá trị lợi dụng nữa, nam nhân này sẽ vứt bỏ nàng!

Nghĩ đến khoảng thời gian ác mộng kia, Bạch Chi khẽ nhắm mắt lại.

So với Phụng Lâu, nàng muốn ở hình tì hơn, cho dù chịu nhiều cực khổ, nhưng sẽ không phải hầu hạ đám nam nhân biến thái đó...

"Ngươi không đi Phụng Lâu thì tốt, " Bạch Chấn Tường nhẹ nhàng thở ra, "Quả nhiên, nơi như Phụng Lâu cũng chỉ có loại nữ nhân như Bạch Nhan mới ở được, các lương gia nữ tử khác nếu bị bán vào Phụng Lâu, không bằng nên chết đi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Trộm đan dược? (4)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Chấn Tường muốn đưa Bạch Chi cho Đế Thương, nhưng không nghĩ tới chuyện Bạch Chi hầu hạ nam nhân, đến lúc đó dùng mấy ngón tay, cũng giải quyết được chuyện này.

Dưới cái nhìn của hắn, bất luận là thất tình trước khi thành thân, hay sau khi thành thân cùng nam nhân khác quan hệ mập mờ, đều đáng chết!

"Phụ thân, người nói Bạch Nhan có quan hệ với Phụng Lâu?" Bạch Chi cố lấy một hơi, hỏi.

Trong mắt Bạch Chấn Tường hiện lên vẻ lạnh lẽo: "Bạch Nhan là hoa khôi Phụng Lâu, chuyện này mọi người đều biết rồi, nàng không hổ là nữ nhi Lam Nguyệt, năm đó Lam Nguyệt mập mờ không rõ với đương kim hoàng đế, nếu không phải nàng vừa đẹp vừa lắm tiền, ta cũng sẽ không lấy nàng."

Lam Nguyệt là đệ nhất mỹ nhân Lưu Hòa quốc, lại hiền lành lương thiện, nhưng trong lòng Bạch Chấn Tường nàng vẫn luôn dính vết bẩn.

Lúc mà bọn họ còn chưa quen biết, Thái hậu đã muốn cho Lam Nguyệt làm hoàng hậu, ngay cả hoàng đế cũng đã dự tính cho nàng tiến cung.

Mặc dù Lam Nguyệt đã cự tuyệt, nhưng trong lòng Bạch Chấn Tường, vẫn luôn cảm thấy Lam Nguyệt không giữ phụ đạo, phải chăng hoàng đế và Thái hậu cũng có suy nghĩ này?

Bấy giờ, Bạch Chấn Tường đang trong phần nộ, không chú ý tới tay Bạch Chi đã nắm thành quyền, mang theo ánh mắt dữ tợn.

Bạch Nhan!

Lại là Bạch Nhan!

Nàng bị bắt vào Phụng Lâu, nhất định có liên quan tới Bạch Nhan! Nàng tuyệt đối không thể tha thứ cho nữ nhân này!

"Chi Nhi, trước mắt người dưỡng thương cho tốt," Bạch Chấn Tường nhìn thân thể đầy vết thương của Bạch Chi, khẽ cau mày, "Nhất là những vết sẹo này phải xóa đi, nếu không, sau có vào Thương Vương phủ làm phi, chúng sẽ thành khuyết điểm của người."

Thương Vương phủ?

Bạch Chi sững sốt, hơi cúi đầu: "Phụ thân, Thương Vương phủ đối xử với chúng ta như vậy, làm sao ta vào Thương Vương phủ được chứ?"

"Chuyện này người không cần quan tâm, ta tự có biện pháp, lúc này, người chỉ cần yên tâm chờ Thương Vương thú người vào phủ là được rồi." Bạch Chấn Tường cười tự tin, chậm rãi nói.

Trong mắt Bạch Chi hơi lóe, thâm tâm lại nhen nhóm lên ngọn lửa hi vọng.

Chỉ cần có thể vào Thương Vương phủ, kể cả để nàng làm thiếp, nàng cũng cam tâm tình nguyện...

...

Không thể trách được, kế hoạch của Bạch Chấn Tường rất hoàn hảo, đáng tiếc là gặp phải Bạch Nhan và Đế Thương, khi hắn còn chưa bắt đầu thực hiện, đã xảy ra một chuyện khiến Bạch Chấn Tường hối hận suốt đời.

Trong ngày, đại ca Vu Dung là Vu Phi mang theo một đôi nữ tới nương nhờ Bạch gia, khi bọn họ vừa đặt chân đến hoàng thành, còn chưa kịp nghỉ chân, đã bắt gặp Bạch Tiêu mờ mờ hồ hồ đang cứu một thanh niên hôn mê bất tỉnh.

Như thế thì cũng không có gì, nhưng cố tình dùng cách thông thường thì Bạch Tiêu không cứu nổi nam nhân này, nên phải lấy ra một viên đan dược.

Trông thấy viên đan dược kia, hai mắt Vu Phi chăm chăm vào nó, lúc Bạch Tiêu không có phòng bị, liền bỏ một kiếm xuống.

Nếu như bình thường, một kiếm này không thể làm Bạch Tiêu bị thương, nhưng bây giờ toàn bộ sự chú ý của Bạch Tiêu đều đặt lên người thanh niên này, căn bản không để tâm tới công kích phía trước, nên bị một kiếm này hất bay ra ngoài, phun một ngụm máu tươi.

Người bí mật bảo vệ Bạch Tiêu ở gần đó cũng bị dọa cho choáng váng, một chiêu này quá đột ngột, cộng thêm khoảng cách quá gần, đợi đến lúc bọn họ kịp phản ứng, thì chỉ có thể hóa giải một chút uy lực, để kiếm chém lệch đi!

Thế nhưng kiếm khí còn sót lại vẫn làm Bạch Tiêu bị thương...

"Bạch công tử!"

Nam tử từ trong chỗ tối nhảy ra, đỡ Bạch Tiêu dậy, lại vội đứt cho hắn một viên đan dược, một tên khác thì mau chóng rời khỏi, đi tới cổ trạch bẩm báo cho Bạch Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Trộm đan dược? (5)

"Ta không sao, " Bạch Tiêu lau vết máu trên khóe miệng, "Người đưa đan dược cho Mộ Bách ăn trước, hấn... là cố nhân của ta."

"Vâng, Bạch công tử."

Nam tử lấy ra một viên đan dược, bước nhanh tới chỗ thanh niên đang ngất xỉu trên đất.

Vừa trông thấy hành động của hấn, hai mắt Vu Phi đỏ lên: "Dừng tay, đó là đan dược của Bạch gia, toàn bộ Bạch gia đều là của muối muối ta, ai cho phép ngươi cho người ngoài vậy? Còn không mau đưa đan dược trả cho ta!"

Tại sao trên tay Bạch Tiêu lại có đan dược? Nhất định là trộm của Bạch gia, xem như đan dược này hấn dùng bản lĩnh mà lấy được, mà hấn thân là nhi tử Bạch gia, đồ trên người hấn cũng thuộc về muội muội nhà mình.

Đan dược tốt như vậy, dựa vào cái gì mà đem cho người ngoài?

Cho người ngoài còn không bằng cho hấn!

"Phụ thân, là đan dược, ta muốn có đan dược."

Thiếu niên bên cạnh Vu Phi kéo ống tay áo Vu Phi, mắt nhìn chăm chăm vào đan dược trong tay hộ vệ, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt toàn vẻ tham lam.

"Phụ thân, tên tiện chủng Bạch Tiêu nhất định trộm được rất nhiều đan dược của Bạch gia, ta cũng muốn số đan dược đó, " thiếu nữ cũng bĩu môi, nói, "Huống gì, số đan dược đó cho tiện chủng ăn, còn không bằng cho chúng ta đi, hấn có tư cách gì mà ăn đan dược đâu."

Nghe hai huynh muội này nói, vẻ mặt Vu Phi nhu hòa dần: "Được được được, số đan dược kia đều cho các ngươi, ta sẽ đưa đan dược trên người hấn cho các ngươi hết."

Lời này, giống như số đan dược kia trên người Bạch Tiêu, chỉ cần hấn muốn là có thể lấy.

Nhưng nam tử không hề để ý đến Vu Phi, hấn đi thẳng tới bên cạnh thanh niên, nhét đan dược vào miệng của hấn.

"Ngươi thật to gan!" Vu Phi thấy nam nhân này làm càn như thế thì giận tím mặt, "Ngươi là chó của Bạch gia, lại dám đưa đồ của Bạch gia cho người ngoài dùng, đợi sau đó ta sẽ mang ngươi lẫn tên tiện chủng Bạch Tiêu này cho Bạch Chấn Tường đánh chết!"

Nếu hấn đi theo Bạch Tiêu, vậy đương nhiên là người của Bạch gia, nhưng tốt xấu gì mình cũng là huynh trưởng của phu nhân, dám không để ý hấn sao?

Nghe lời Vu Phi nói, vẻ mặt nam tử lập tức lạnh lẽo, hấn đường đường là cường giả Thiên giai, là Tả hộ pháp của Phượng Lâu, tên hỗn trướng này lại dám nói hấn là chó của Bạch gia?

"Kể cả Bạch gia chủ của các ngươi ở trước mặt ta, còn không dám gọi ta là chó!" Tả hộ pháp cười lạnh một tiếng, chậm chạp nói.

Nghe vậy, Vu Phi cười ha ha: "Một tên thị vệ nhỏ nhỏ như ngươi còn ở trước mặt ta giả vờ giả vịt cái gì? Nếu ngươi thực sự trâu bò như thế lại nghe lệnh Bạch Tiêu hay sao? Cũng chỉ là một tên thị vệ mà thôi, ta muốn nghiền chết ngươi thì chỉ cần một tay!"

Đáy mắt Tả hộ pháp tràn ngập trào phúng, thật sự không có người không tìm đường chết, vì sao người có quan hệ với Bạch Chấn Tường, đều thích tự tìm chết như vậy?

"Thật có lỗi, đối phó với ngươi, ta không cần dùng tay."

Ầm!

Câu này vừa nói xong, thân thể Vu Phi giống như bị trúng một quyền, cả người bay ra ngoài, rơi vào đám đông.

"Ai, là ai đánh lên ta?" Vu Phi phẫn nộ đứng dậy, mặt mũi dữ tợn.

Về phần nam nhân đứng trước mặt Bạch Tiêu...

Hắn vẫn không để ở trong mắt.

Một thị vệ nho nhỏ, nếu thật sự có thực lực mạnh, đã sớm nương nhờ Hoàng tộc và Phụng Lâu rồi, sao có thể ở tại Bạch gia được?

"Ca."

Đúng lúc này âm thanh vội vã truyền tới từ phía trước.

Lúc mọi người quay đầu nhìn, thấy Bạch Chấn Tường và Vu Dung dẫn theo một đám người chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Trộm đan dược? (6)

Edit: Tiêu Tiêu

"Ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Nhìn đáng vẻ phẫn nộ của Vu Phi, Vu Dung vội vàng hỏi.

"Người còn không biết xấu hổ mà hỏi ta ư!" Vu Phi giận run, "Người xem một chút Bạch gia các người dạy dỗ nhi tử tốt thế nào, đã trộm đan dược của Bạch gia, còn đưa cho người ngoài dùng, ta tốt bụng khuyên bảo hắn đừng lãng phí, vậy mà hắn lại không nghe!"

Vu Dung sững sờ, tình huống của Bạch gia nàng rất rõ, làm sao có đan dược được?

Nhưng, sau khi liếc sang vẻ mặt lạnh lùng của Bạch Tiêu, đột nhiên quyết định, nói: "Bạch Tiêu, thì ra là người đã trộm đan dược của Bạch gia chúng ta, còn không mau giao ra đây!"

Bạch Chấn Tường cũng là một đáng vẻ thương tâm đau đớn: "Tiêu Nhi, vì phụ không nghĩ đến người lại là loại người này, người trộm đan dược Bạch gia, hại Bạch gia vì trả đồ cưới cho nương người mà ghi nợ khắp nơi! Người lại đưa đan dược này cho người ngoài, tại sao người có thể bất hiếu như thế?"

Mặc kệ số đan dược này Bạch Tiêu lấy được ở đâu, nhưng số đan dược này cho Bạch Tiêu là lãng phí, cho dù là Bạch Chi, hay đứa bé chưa chào đời trong bụng Vu Dung, đều cần đan dược hơn.

Giờ phút này, trên đường xá đã tụ tập rất đông người qua đường.

Nếu như chỉ có Vu Dung xen vào, sẽ không có bao nhiêu người tin tưởng.

Nhưng hôm nay ngay cả Bạch Chấn Tường cũng nói như thế, sao có thể là giả đây? Thân là phụ thân, sao có thể oan uổng con của mình.

Vì thế, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Bạch Tiêu tràn ngập xem thường.

Nhìn đám người xung quanh chỉ trỏ, Bạch Tiêu cười lạnh: "Người nói ta trộm đan dược Bạch gia, vậy ta có thể hỏi người, Bạch gia đã mất đan dược gì không?"

"Là..." Bạch Chấn Tường ngây người, nhũn mày trầm ngâm hồi lâu, vừa định mở miệng, giọng nói lạnh lùng của Bạch Tiêu lại truyền tới.

"Có phải Nhị phẩm Chân Nguyên đan hay không?"

Mắt Vu Dung sáng lên, vội nói: "Đúng đúng, chính là Nhị phẩm Chân Nguyên đan, số đan dược này là chuẩn bị cho Chi Nhi, nàng đã tới Hoàng giai cao giai, đúng lúc cần Nhị phẩm Chân Nguyên đan, nhưng sau đó Chân Nguyên đan đã bị trộm mất, không nghĩ tới là do người trộm."

"Trừ Chân Nguyên đan còn có đan dược gì không? Nếu người có thể nói được tên đan dược, ta lập tức thừa nhận trộm đan dược Bạch gia." Trong mắt Bạch Tiêu lạnh lẽo, hỏi tiếp.

Vu Dung sững sờ, chẳng lẽ ngoại trừ Chân Nguyên đan còn có đan dược nào khác sao?

Không!

Nhất định không có chuyện này!

Bạch Tiêu có vận khí tốt cảm Chân Nguyên đan đã không để, làm sao có thể có đan dược khác được?

Trong lòng Vu Phi cuống quýt, muốn mở miệng, lại phát hiện ra có một cổ áp bách đè lên người hắn, khiến hắn không thể nói được.

Vu Dung không thấy Vu Phi ra hiệu bằng ánh mắt, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn trộm đan dược khác à? Nhanh đưa Chân Nguyên đan giao ra đây!"

Bạch Tiêu cười.

Đám quần chúng xung quanh nhìn Vu Dung với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng, Vu Dung vẫn không biết chuyện gì xảy ra, như cũ nói ra những lý lẽ hùng hồn: "Bạch Tiêu, ta đối xử với ngươi như con ruột, ngươi muốn đan dược gì có thể nói với ta, cần gì phải đi trộm chứ? Ta cũng không phải loại người hẹp hòi, thế này đi, ngươi trả Chân Nguyên đan lại cho ta, ta sẽ giữ lại cho ngươi một viên."

Nàng cao ngạo nâng cằm, giọng điệu như đang bỏ thí.

Cuối cùng Vu Phi đã có thể nói chuyện, vội vàng lên tiếng: "Muội muội, đan dược trong tay tên tiện chủng Bạch Tiêu không phải Chân Nguyên đan, mà là đan dược dùng để trị thương..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Trắng trợn cướp đoạt (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Về mặt Vu Dung cứng đờ, đôi mắt mở to tràn đầy kinh sợ.

Cái gì?

Trong tay Bạch Tiêu không phải là Chân Nguyên đan, mà là đan dược dùng để trị thương ư?

Hồn tiểu tử này đang dọa nàng sao?

Trong nháy mắt, Bạch Chấn Tường đã hiểu chuyện gì đang diễn ra, hấn tức giận nhìn Bạch Tiêu: "Bạch Tiêu a Bạch Tiêu, từ bao giờ ngươi đã trở nên gian xảo như tỷ tỷ ngươi vậy? Ta mặc kệ trong tay ngươi có phải đan dược trộm từ Bạch gia hay không, cũng mặc kệ lấy ra từ chỗ nào! Ngươi là nhi tử Bạch gia, nhất định phải đưa cho ta giữ nó!"

Nhìn bộ dáng Bạch Chấn Tường một vẻ đương nhiên, Bạch Tiêu mấp máy môi.

Đột nhiên hấn cảm thấy thật mệt mỏi.

Qua nhiều năm như vậy, hấn nhẫn nại như thế, chỉ vì không muốn tâm huyết mẫu thân bỏ ra cho gia tộc bị hủy hoại trong chốc lát, càng muốn nắm được Bạch gia trong tay, để về sau có thể hậu thuẫn cho Bạch Nhan.

Nhưng bây giờ hấn mới hiểu ra, chỉ vì những kẻ vô sỉ này, Bạch gia còn chưa tới tay hấn thì đã bị hủy rồi!

"Bạch Tiêu ta, không phụ không mẫu, chỉ có một tỷ tỷ Bạch Nhan và một cháu trai Bạch Tiểu Thần, các ngươi và ta không thân không thích, lấy tư cách gì mà giữ đan dược của ta?"

"Hồn xược!" Sắc mặt Bạch Chấn Tường tái mét, tức giận quát lớn, "Có phải đồ nghịch nữ Bạch Nhan kia nhờ nhét cho ngươi cái ý nghĩ này không, trước đây ngươi hiểu thuận, tại sao Bạch Nhan vừa quay về, ngươi lại trở nên ngỗ nghịch như thế?"

"Tướng công, ngươi đừng nóng giận, để ta nói chuyện với Tiêu Nhi một lát." Vu Dung thấy người xung quanh càng lúc càng nhiều, mắt chột lóc, nàng vuốt ngực cho Bạch Chấn Tường, rồi từ từ đứng dậy.

"Bạch Tiêu, ngươi là nhi tử Bạch gia, mãi mãi vẫn là người Bạch gia, tuổi ngươi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, vạn nhất số đan dược này bị người lừa mất, ta thân là mẫu thân của ngươi, đương nhiên phải giữ gìn cho ngươi rồi."

Nếu để trên người Bạch Tiêu giữ nhiều đan dược như vậy, không chừng sẽ đưa cho tiện nhân Bạch Nhan kia, như thế làm sao được? Chỉ Nhi đang cần đan dược, sao có thể cho người ngoài chiếm tiện nghi.

"Bạch gia phu nhân nói cũng không sai, Bạch Tiêu thân là thiếu gia Bạch gia, phụ mẫu của hấn có tư cách giữ gìn tài sản của hấn, cho dù trước đó đã oan uổng hấn, hiện giờ muốn hấn quay về cũng không phải không thể."

"Bạch Tiêu không giống Bạch Nhan, trước đó Bạch Nhan đã bị trục xuất khỏi Bạch gia rồi, nhưng tên của Bạch Tiêu công tử vẫn còn trong gia phả, số đan dược này hẳn không thể nuốt riêng được."

...

Lời của mọi người như lưỡi dao, hung hăng đâm vào lòng Bạch Tiêu, cũng khiến gương mặt lạnh lùng của hắn treo một tấm băng lạnh.

Hắn rất hi vọng, hắn không phải đứa trẻ Bạch gia, nếu thế sẽ không có nhiều vấn đề như vậy...

"Muốn đan dược?"

Đột nhiên, Bạch Tiêu cười, nụ cười kia tỏa ra lãnh ý, cũng làm cho toàn thân Vu Dung phát lạnh.

"Xem như ta hủy nó, cũng sẽ không để loại người lòng lang dạ sói như các ngươi có được!"

"Ngươi nói cái gì!" Vu Dung tức giận trừng mắt, "Ngươi dựa vào cái gì mà hủy đồ của Bạch gia?"

"Dựa vào... số đan dược này là tỷ tỷ cho ta, nàng không phải người Bạch gia, đan dược đương nhiên cũng không liên quan đến Bạch gia."

Phi!

Không phải ngươi nói ta là nhi tử Bạch gia sao, vậy tỷ tỷ thì thế nào? Nói tóm lại là chính các ngươi trục xuất nàng khỏi Bạch gia à?

Vậy các ngươi còn mặt mũi gì để lấy đan dược sao?

"Bạch Nhan?" Vu Dung cười ha ha: "Nàng là một hoa khôi của Phụng Lâu, có năng lực gì mà giữ được nhiều đan dược đây? Ngươi xem ta là đồ ngốc à?"

Hoa khôi, nói dễ nghe là danh nghĩa tại Phụng Lâu, thực sự cũng là thứ cho vạ người cười *** mà thôi.

Là tồn tại dễ tiện nhất!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Trắng trợn cướp đoạt (2)

Quả nhiên, sau khi xong lời này, đầu đám người xung quanh oanh một tiếng, trong mắt đều là không dám tin, nhiều hơn là mờ mịt.

Không phải Thương Vương tuyên bố Bạch Nhan là nữ nhân của hắn sao, mà con hoang kia cũng là của hắn mà? Nhưng người Bạch gia đã phơi bày một tin tức vô cùng chấn động!

Bạch Nhan nàng... thật sự là hoa khôi Phụng Lâu!

"Ngươi ăn rắm!"

Tà hộ pháp ở đây để bảo vệ Bạch Tiêu, miễn là Bạch Tiêu không gặp phải nguy hiểm, hắn có thể không cần xuất thủ!

Nhưng đột nhiên nghe thấy có người nhục mạ chủ tử nhà hắn, hắn tức khí nhảy dựng lên, phần nộ nói: "Ngươi nói ai là hoa khôi? Ngươi nghe cho rõ ta nói đây! Lão tử là hộ pháp của Phụng Lâu! Nếu nàng là hoa khôi, ta còn phải tới bảo vệ Bạch công tử sao?"

Lần này, tầm mắt mọi người lại nhìn Tà hộ pháp đang giận dữ.

Mấy người Vu Phi sững sốt một chút, nhìn tình huống này... nam nhân này không phải thị vệ Bạch gia?

Sau đó, bọn họ liền cười lạnh.

Hộ pháp của Phụng Lâu?

Phụng Lâu đó là chỗ nào? Lâu chủ Phụng Lâu đã tương đương với Hoàng đế, hộ pháp tồn tại giống như Tướng quân vậy.

Ngươi đã gặp một tướng quân đi bảo vệ một nhi tử thế gia chưa? Đúng là nực cười!

"Người là hộ pháp Phụng Lâu?" Vu Dung cười lạnh một tiếng, "Vậy ta đây chính là Lâu chủ Phụng Lâu! Đừng cho rằng ta không biết, người chỉ là một vị khách chơi của Bạch Nhan, vì tham luyến mỹ mạo của nàng, mới tới đây bảo vệ Bạch Tiêu thôi."

Tà hộ pháp tức tới run, nhảy dựng lên, một bàn tay đánh về phía Vu Dung, bức bối nói: "Người muốn hại ta? Vậy trước tiên ta sẽ không để người dễ chịu!"

Một chưởng này, hấn dùng rất nhiều sức, lập tức đánh bay Vu Dung ra ngoài, thân thể nàng chật vật rơi mạnh xuống đất, rầm một tiếng ngã vào quây hàng bên đường.

"A!"

Vu Dung phát ra một tiếng kêu chói tai, tay nàng ôm bụng thật chặt, máu tươi từ dưới hai chân chạy xuống, khiến đáy mắt nàng lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Ta... Con của ta..."

Bạch Chấn Tường cũng bị dọa, nhanh chóng tới bên Vu Dung, khi nhìn thấy máu chảy dưới chân Vu Dung, khuôn mặt tuần tú hơi trắng bệch.

"Dung Nhi!"

"Trống công... Cứu ta... Đứa bé..."

Vu Dung đau tới mức vẻ mặt trắng bệch, bấu chặt ống tay áo Bạch Chấn Tường, nước mắt trào dâng chảy không ngừng như dòng suối.

"Không có chuyện gì cả Dung Nhi, con của chúng ta không có chuyện gì." Bạch Chấn Tường an ủi mấy lần, trợn mắt cho Vu Phi một ánh nhìn đầy ý tứ, để hấn chiếu cố Vu Dung, sau đó mới đứng dậy, dùng ánh mắt bức ép nhìn chăm chăm Bạch Tiêu.

"Không phải người có đan dược trị thương sao, nhanh lấy một viên ra đây cho mẫu thân người dùng!"

Bạch Tiêu nhếch môi băng lãnh: "Ta đã nói, đan dược là của tỷ ta, ta không có tư cách đưa nó cho người đâu."

"Người nói bậy bạ gì đó? Tỷ người có năng lực gì chẳng lẽ ta lại không biết sao? Mau đưa đan dược trị thương cho ta, đó là nương của người, trong bụng nàng là đệ đệ người!"

Bạch Chấn Tường giận tới đau tim, Bạch Tiêu nói không có tư cách dùng đan dược này, vậy lấy đâu tư cách đưa cho người ngoài? Huống gì Vu Dung mang thai chính là con của hấn!

Nghĩ tới đây, Bạch Chấn Tường giận tới không để ý gì nữa, vọt tới trước mặt Bạch Tiêu muốn cướp đan dược.

Tay của hấn còn chưa chạm được vào Bạch Tiêu, thì đã bị một bàn tay cản lại.

"Hôm nay thật sự ta đã được mở mang kiến thức, gặp được dạng cường đạo như này, " Tà hộ pháp lạnh lùng cười một tiếng, "Vì đứa con hoang nào đó của một nữ nhân, ngay cả con trai ruột cũng muốn ra tay! Nếu không phải chủ tử để chúng ta bảo vệ Bạch thiếu gia, sẽ không biết được các người khi dễ hấn như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Trắng trợn cướp đoạt (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Vu Dung ban đầu đang nằm nửa sống nửa chết trên đất, nghe xong lời này, mí mắt hơi động một chút, vẻ mặt hiện lên tia kinh hoàng.

Không! Không có khả năng, chuyện của nàng đã che giấu rất kín, làm sao có thể bị người phát hiện được?

"Bạch thiếu gia, " Tà hộ pháp cúi đầu nhìn Bạch Tiêu, thấp giọng nói, "Hữu hộ pháp đã quay về tìm tỷ của người, không bao lâu nữa hấn sẽ tới đây, bây giờ người hãy đưa ra quyết định, trước mắt ta sẽ đối phó với nam nhân này..."

Hấn không tận lực đè thấp giọng, nên lời vẫn truyền vào tai Bạch Chấn Tường, lời này khiến Bạch Chấn Tường giận tím mặt.

"Chuyện của Bạch gia chúng ta, lại cần một khách chơi nhúng tay hay sao? Thiên hạ đều là phụ mẫu, Bạch Tiêu và Bạch Nhan phải bị thiên lôi giáng xuống đánh chết!"

Lời của hắn, đồng nghĩa với việc đã chứng thực cho Vu Dung.

Con người Bạch Tiêu hơi âm trầm, ngực liên tục phập phồng, hắn siết chặt lòng bàn tay, ánh mắt lạnh như băng xẹt qua tia giá rét.

Nếu như chỉ có Vu Dung nói câu này, đám người sẽ không tin tưởng, nhưng hôm nay người mở miệng chính là Bạch Chấn Tường!

Là cha ruột của bọn họ!

Bạch Tiêu rất muốn hỏi một câu, bọn họ vẫn còn do hắn sinh ra sao? Hay là nhặt được?

"Bạch Tiêu, ngươi không nói lời nào là có ý gì? Ta cho ngươi biết, hôm nay ngươi nhất định phải giao đan dược ra đây!"

Bạch Chấn Tường thấy Bạch Tiêu im lặng không nói, còn tưởng hắn chột dạ, nghĩ muốn cướp đan dược một lần nữa.

Khi nhìn thấy hành động của hắn, Bạch Tiêu nhanh chóng lùi ra sau mấy bước: "Hắn không phải phụ thân ta, ta cũng không còn là người Bạch gia, ngươi muốn làm gì thì làm."

Câu này đã tỏ rõ quyết định của Bạch Tiêu.

Bất luận là Bạch Chấn Tường sống hay chết, đều không liên quan gì đến hắn...

...

Cùng lúc đó, trên đường phố tấp nập, một đạo thân ảnh rực lửa nhanh chóng xẹt qua, tốc độ kia như một cơn cuồng phong, làm người xung quanh đều ghé mắt nhìn theo.

Nhưng vì Bạch Nhan đi quá vội, không chú ý đến người phía trước, hình như người kia cũng đang thất thần, căn bản không thấy Bạch Nhan được, nên âm một tiếng đâm vào nhau.

Trong chớp mắt, bước chân Bạch Nhan dừng lại, nàng khẽ cau mày, ổn định cước bộ, rồi mới nhìn nam nhân bị nàng đụng phải.

Nam nhân này đoán chừng khoảng 40 tuổi, một thân y phục cẩm hoa toát lên khí chất bất phàm, dung nhan tuấn mỹ hơi tái nhợt, bờ môi trắng bệch khẽ run lên.

"Ngươi không sao chứ?" Bạch Nhan nghĩ tại nàng đi quá vội vã, lúc này mới đâm vào nam nhân trước mặt, xin lỗi nói: "Ta còn có việc gấp cần phải đi ngay, nếu có cơ hội ta sẽ chuộc lỗi vì chuyện hôm nay."

Thân thể nam nhân này tất nhiên không tốt, bị nàng va vào nên kinh hãi một chút, đáng tiếc là trong đầu nàng chỉ nghĩ đến Bạch Tiêu, không có thời gian để tâm tới chuyện này.

"Ta không sao."

Nam nhân mỉm cười, nụ cười của hắn hơi yếu ớt, nhưng cũng không giận khi bị Bạch Nhan đụng phải.

Nhưng...

Khoảng khắc hắn ngừng đầu, sắc mặt lập tức đông cứng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Bạch Nhan, cảm xúc mang theo có kinh ngạc, kinh hãi... và kích động.

Giống, quá giống!

Trên đời này sao có thể xuất hiện người giống như vậy?

Nhưng không đợi hắn lấy lại tinh thần, nữ tử bên cạnh đã gấp gáp rời đi, thậm chí đầu còn không ngoảnh lại một chút đã biến mất.

"Thiếu gia."

Một lão giả chậm chậm bước ra ngoài, đồ thân thể hư nhược của nam nhân, lông mày khẽ nhíu một cái.

Nam nhân trung niên bấu chặt cánh tay lão giả, giọng nói run rẩy: "Nha đầu này rất giống nàng! Ngươi nói xem có đúng là nàng đã trở về rồi không? Nhưng nếu là nàng, tại sao lại không nhận ra ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Thiếu gia Dược Môn

Edit: Tiêu Tiêu

"Thiếu gia..." Ngừ khi lão giả hơi bất đắc dĩ, "Lúc đại tiểu thư mất tích cũng lớn trạc tuổi nha đầu này, đó không thể nào là nàng dược."

Nghe xong câu này, tâm tình nam nhân như đưa đám.

Đúng vậy, thoát nhìn nha đầu này cũng tầm 20 tuổi, không thể là nàng dược.

"Thế nhưng, nếu không phải nàng, tại sao lại giống nhau đến thế? Người lập tức đi tra thân phận nha đầu này! Trong vòng một ngày đưa tới cho ta! Khụ khụ khụ!"

Muội muội đã mất tích nhiều năm như vậy, hẳn tuyệt đối không thể buông một tia hi vọng nào!

Nói xong lời này, nam tử lại ho khan kịch liệt, tay hắn bùm chặt miệng, khi hắn hạ tay, hai vũng máu cực chói mắt.

"Thiếu gia..." Lòng lão giả lo lắng, "Chúng ta vẫn nên về Dược Môn thôi, chỉ ít Dược Môn có nhiều luyện đan sư, nhất định có thể điều trị tốt cho thiếu gia... Huống gì, Môn chủ hắn..."

Nam nhân trung niên cười khổ lắc đầu: "Bệnh trạng của ta ta rõ, mấy năm nay, vì chứng bệnh này, ta mới không rời khỏi Dược Môn, bây giờ ta đã chỉ còn hai năm tuổi thọ, nên ta chỉ muốn hai năm này sống..."

Nếu Bạch Nhan ở đây, nghe được hai chữ "Dược Môn", nhất định sẽ đoán ra thân phận của nam nhân này.

Trong đại lục, có tam đại môn phái ẩn thế.

Phân biệt là Thánh địa, Dược Môn, Phiêu Miêu tiên phủ.

Thánh địa thì đông đảo cường giả, Tiên phủ thì thần bí phi phàm, Dược Môn thì lấy luyện đan sư làm trọng.

Đồng thời, các sư phụ của nàng vốn không hợp với Dược Môn!

Đương nhiên, không hợp nhau không có nghĩa cả đời không qua lại với nhau, nhưng Dược Môn khá cao ngạo, dù cho thực lực không bằng thánh địa, nhưng thuật luyện đan đã trấn áp thánh địa một bậc.

Mỗi lần đan dược sư tụ họp, các sư phụ đều rất tức giận, hơn nữa còn thế nhất định phải nhận một đệ tử có thiên phú luyện đan cao, hung hăng khiến bọn họ xấu mặt.

Thế nên, mới có sự tồn tại của Bạch Nhan...

"Khụ khụ!" Nam tử trung niên tiếp tục ho khan, thân thể của hắn yếu không thể ra gió, giống như lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay.

Lão giả vội lấy ra một viên đan dược, mặt ủ châu mày nói: "Thiếu gia, người vẫn nên ăn đan dược vào, ít ra có thể..."

Lời hắn còn chưa dứt, nam nhân đã đẩy tay lão giả ra, khóe miệng cười nhạt: "Như ta mà nói, còn sống không phải là còn khổ sao? Nếu có thể chết sớm thì đã tốt hơn."

"Thiếu gia, tiểu thư mất tích, người lại như vậy, chẳng phải Môn chủ sẽ khổ cả đời sao? Vội lại, người còn chưa tìm được tiểu thư..."

Lão giả đau khổ khuyên nhủ.

Cơ thể nam nhân trung niên run lên: "Đúng rồi, ta còn chưa tìm được nàng, làm sao có thể chết được, Cổ lão, đưa đan dược cho ta, ta sống nhiều hơn một ngày, có lẽ... sẽ có cơ hội nhìn thấy nàng."

Quan trọng hơn, nha đầu kia... có lẽ có quan hệ với nàng?

...

Chuyện ở đó, Bạch Nhan đương nhiên không biết.

Lúc nàng chạy tới chỗ Bạch Tiêu, đã thấy Bạch Chấn Tường đánh nhau với Tà hộ pháp.

"Tỷ."

Bạch Tiêu nhìn thấy Bạch Nhan, hai mắt sáng lên.

"Tiêu Nhi, ta đến muộn, ngươi không sao chứ?"

Bạch Nhan ảo não nói.

Trước đó Hữu hộ pháp tới tìm nàng, đúng lúc Hoa La nói với nàng, người duy nhất biết được chân tướng là bà đỡ kia đã chết rồi, nàng nóng lòng tìm kiếm chân tướng, vì thế, Hữu hộ pháp mới không tìm được nàng trong cổ trạch.

Vừa nghĩ đến bà đỡ chẳng hiểu sao lại chết, thêm Bạch Tiêu bị người đánh, lòng nàng toát lên lửa giận hùng hục, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bạch Chấn Tường đang giao chiến với Tả hộ pháp.

"Cao Nghĩ, tránh ra!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Sẽ không tha thứ (1)

Edít: Tiêu Tiêu

Tả hộ pháp hơi sững sốt, nắm đấm của hắn không thể dừng, nên tung một quyền đấm Bạch Chấn Tường bay ra ngoài.

Đội Bạch Chấn Tường ngã sấp mặt trong đám người, lúc này hắn mới ngượng ngùng lấy lại tinh thần: "Chủ tử, vừa nãy ta không thể ngừng tay được..."

"Không trách ngươi, ngươi đứng sang một bên."

Gương mặt Bạch Nhan bao phủ một lớp băng sương, lạnh lùng đảo mắt qua Bạch Chấn Tường và đám người Vu gia đang đứng chờ: "Lúc nãy... là ai ra tay đánh Tiêu Nhi?"

Tính số, phải nhắm vào tên bắt đầu!

Về mặt Vu Phi thay đổi, vừa rồi hắn nghe lầm chẳng, nam nhân dùng một quyền đánh bại Bạch Chấn Tường, lại gọi Bạch Nhan là chủ tử?

Không có khả năng, Bạch Nhan này hắn phải là một phế vật mới đúng!

Có lẽ Bạch Nhan đã phát hiện ra ánh mắt kinh hãi, lạnh nhạt liếc qua, khoe miệng câu lên một đường cong: "Là ngươi ra tay?"

"Ta..." Vu Phi khế cắn môi, nói, "Chuyện này không liên quan đến ta, là Bạch Tiêu tư tằng đan dược trước, đồng thời còn cho một người ngoài dùng nó!"

Bạch Nhan cười lạnh một tiếng: "Nếu là ngươi, vậy cũng không cần nói nhiều."

Àm!

Nàng thả người vọt tới, nhấc chân tung một đạp vào mặt Vu Phi, một cước kia vô cùng uy mãnh, thậm chí Vu Phi đã liên tục ngăn cản nhưng không thể, để Bạch Nhan đá vào mặt hắn.

Phốc phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, thân thể Vu Phi như thanh kiếm bay ra ngoài, đập vào một quầy hàng nhỏ khác, máu tươi không ngừng chảy ra, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi.

Toàn bộ đường xá, đều lặng ngắt như tờ, ngay cả những người nghị dị về Bạch Tiêu cũng bị dọa mà ngậm miệng lại, cả đám mở to hai mắt, nhìn thân ảnh nữ tử hồng y tuyệt mỹ.

"Bạch Nhan nàng... không phải là phế vật ư?"

"Mà thù đoạn này của nàng... Quá độc ác."

Một cước này, cũng không thể giải quyết toàn bộ ân oán, tay Bạch Nhan đã bắt lấy Vu Phi, dùng sức bóp chặt, lập tức, một âm thanh tê tâm liệt phế la tới kinh thiên động địa.

"Bạch Nhan, ngươi... ngươi dừng tay!"

Cơ thể Vu Dung còn chưa khôi phục, bắt gặp hành động của Bạch Nhan, sợ tới sắc mặt tái nhợt, tâm can đau từng trận.

"Hắn là cữu cữu nguoi, mau dừng tay!"

Cữu cữu?

Bạch Nhan khịt mũi coi thường.

"Ta chỉ thừa nhận người Lam gia là cữu cữu của ta, một tên họ Vu, từ lúc nào mà trở thành cữu cữu của ta?"

"Huống gì, ta không hề quên, sáu năm trước, vì kẻ gọi là cữu cữu này muốn thuận lợi đột phá, mà đem ta bán cho một lão đầu 50 tuổi!"

"Năm đó, ta không đồng ý bán mình, nguoi lại nói ta là bạch nhân lang lòng lang dạ sói! Ta nói nguoi muốn bán nữ nhi, có thể bán Bạch Chi và Bạch Nhược..."

"Nhưng các nguoi liền mắng ta độc ác, năm đó cư nhiên ép buộc ta làm thiếp cho cái lão đầu 50! Vậy ý định bán ta các nguoi muốn tính toán thế nào đây?"

Tê!

Mỗi chữ mỗi câu của Bạch Nhan, khiến mỗi người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ chỉ biết Vu Dung có ý định bán Bạch Nhan, lại không ngờ rằng, nàng ác độc tới như vậy! Hơn nữa còn có thể nói những lời vút hết mặt mũi như thế.

Ngày đó Bạch gia cũng không phải không mua nổi một viên đan dược tam phẩm, tại sao còn muốn mạng nữ nhi ra đổi? Bạch Nhan không đồng ý, liền mắng nàng là lòng lang dạ sói? Là bạch nhân lang?

Ai mới thật sự là bạch nhân lang đây?

Thấy những ánh mắt trào phúng ném về mình, tim Vu Dung run rẩy, cường từ đoạt lý nói: "Vậy Bạch gia ta cũng nuôi nguoi nhiều năm như thế, xem như nguoi không giúp chúng ta, sao có thể làm hại chúng ta?"

"Ta hại các nguoi hay các nguoi dùng trăm phương ngàn kế để hại ta?" Bạch Nhan không thu tay, chân còn dùng sức mà dẫm lên ngực, dẫm khiến hán phun máu ba lần.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Sẽ không tha thứ (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Hôm nay, Bạch Nhan ta ở đây tuyên bố, Vu gia tất vong! Ai dám ngăn cản, giết không tha!"

"Bạch Nhan, nguoi..." Vu Dung giận run, hạ thân chấy máu thêm nhiều, dường như đã rút cạn khí lực của nàng.

Bạch Chấn Tường ho khan hai tiếng, hán dùng tay đỡ chặt ngực, ánh mắt phẫn nộ nhìn chòng chọc vào Bạch Nhan.

"Nguoi trừng cái gì mà trừng!" Tả hộ pháp thấy Bạch Chấn Tường dám trừng Bạch Nhan, tức giận chạy tới trước mặt Bạch Chấn Tường, quăng một bạt tai lên mặt hán.

Cố tình chịu một cái tát này, ngay cả một câu Bạch Chấn Tường cũng không dám nói, sắc mặt khó coi hết như bị táo bón.

Xem như hán không có đầu óc, nhưng vừa rồi trong giây phút ngắn ngủi giao thủ với Tả hộ pháp, tự nhiên phát hiện, thực lực của hán cũng là Thiên giai!

Thậm chí, đã đạt đến Thiên giai cao cấp! Mà hán chỉ là một trung cấp mà thôi!

"Tướng công! Nguoi không sao chứ?" Vu Dung hơi cuống quýt, rồi phẫn nộ nhìn sang Bạch Nhan, "Bạch gia, nguoi đối xử với ta như vậy còn chưa tính, nhưng hán là phụ thân nguoi, nguoi lại để cho khách chơi đối xử với phụ thân nguoi như vậy sao?"

Về mặt Bạch Nhan lạnh lẽo, ngữ khí lạnh lùng: "Cao Nghĩa, vả miệng cho ta!"

Câu này vừa dứt, Cao Nghĩa đang xắn tay áo lập tức lao tới trước mặt Vu Dung, tung một cái tát vào mặt Vu Dung, khiến khuôn mặt nàng sưng phồng

lên.

Sắc mặt Bạch Chấn Tường đại biến, hấn dùng sức chống đỡ thân thể, một bộ đau lòng nói: "Bạch Nhan, tốt xấu gì ta cũng là phụ thân ngươi, ta chỉ muốn ngươi hồi cải mà thôi, tại sao ngươi sống chết cũng không chịu nghe, còn nhẫn tâm như vậy?"

"Các vị, " Nói tới đây hấn cũng không cho Bạch Nhan cơ hội mở miệng, tiếp tục nói, "Các ngươi tới đây mà xem, nữ nhi tốt của ta đối đãi với cha nó như thế nào! Chưa kể nàng là hoa khôi Phụng Lâu, còn để khách chơi tùy ý ức hiếp phụ thân mình, dạng nữ nhi này, sẽ chết không được yên thân!"

Bạch Nhan nhếch môi, cũng không ngăn cản Bạch Chấn Tường, chỉ im lặng dẫm chân lên người Vu Phi, cười như không cười nhìn nước miếng Bạch Chấn Tường văng tung tóe.

Giờ khắc này, quần chúng vây xem ngày càng nhiều, bọn họ nghe được câu chần động như vậy, đều tỏ ra kinh ngạc không nói nên lời.

Trời ạ, bọn họ không nghe lầm chứ, Bạch Nhan chính là hoa khôi Phụng Lâu?

Ngay lúc tất cả đang chấn kinh, một giọng nói tức giận truyền tới: "Bạch Nhan, không nghĩ đến ngươi chính là loại người này!"

Giọng nói này rất quen thuộc, quen thuộc làm Bạch Nhan khẽ nhấc mày, tầm mắt lạnh nhạt liếc qua sắc mặt tái xanh của Nam Cung Dục.

"Bị đánh hai trăm bản, ngươi hồi phục nhanh như vậy sao?"

Nam Cung Dục biến sắc, hấn có thể hồi phục nhanh thế này, cũng nhờ phụ hoàng chịu thiệt bỏ rất nhiều vốn liếng, đưa đan dược Tứ phẩm trấn bảo của hoàng thất cho hấn.

Đan dược Tứ phẩm tổng cộng chỉ có hai viên, một viên cho hấn, một viên cho Lâm Nhi, mới giúp hấn hồi phục nhanh như vậy.

Về phần Bạch Nhược... không thể có được đan dược Tứ phẩm này.

"Hừ, nếu không phải bản Thái tử hồi phục nhanh, sẽ không biết ngươi làm ra chuyện câu dẫn người, thật sự làm bản Thái tử buồn nôn cực điểm!" Về mặt Nam Cung Dục khó coi, nắm tay cũng run rẩy.

Nếu ngươi không biết nhìn thấy, còn tưởng Bạch Nhan cho hấn đội nón xanh.

Bạch Nhan không để ý Nam Cung Dục, quay đầu nhìn Bạch Chấn Tường, ánh mắt lạnh băng: "Ta không biết là kẻ nào nói với ngươi chuyện ta là hoa khôi Phụng Lâu, nhưng cái tật xấu dễ tin người của ngươi, tới chết vẫn không đổi được!"

"Nhưng..." Nàng nhếch môi, cười âm u, "Mặc kệ ngươi làm cái gì với ta, ta cũng không để ý, nhưng ta sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào muốn thương tổn Tiểu Nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Nàng là chủ tử Phụng Lâu (1)

Edit: Tiêu Tiêu.

Nam Cung Dục cười xùy một tiếng.

Hấn tới khá muộn, không thấy cảnh Bạch Chấn Tường giao chiến với Tả hộ pháp, còn tưởng Bạch Chấn Tường tức giận tới thổ huyết.

Hiện tại nghe Bạch Nhan nói, nên liên tục cười lạnh: "Ngươi chỉ là một nữ nhân thanh lâu nho nhỏ, có thể không tha thứ cho ai đây? Nếu không phải ý vào Đế Thương, ngươi có thể làm mưa làm gió sao? Bây giờ nếu Đế Thương biết ngươi là hoa khôi Phụng Lâu, để xem hấn có còn muốn ngươi nữa hay không!"

Trước đây hấn còn muốn nạp nữ nhân này làm thiếp, thế nhưng một nữ nhân không có tự tôn tự ái, ngay cả làm nha hoàn cho hấn cũng không có tư cách!

"Ồ, vậy mà ta không biết cơ, từ bao giờ mà ngay cả hoa khôi Phụng Lâu là ai các ngươi cũng biết thế? Làm sao ta không biết Phụng Lâu có hoa khôi vậy?"

Âm thanh kiều mị truyền tới từ phía sau, pha chút lạnh lẽo, khiến lòng đám người run lên.

Bạch Nhan nhếch môi, từ lúc nàng tiếp quản Phụng Lâu, nữ tử Phụng Lâu đã không phân biệt mạnh yếu, đồng thời... danh hiệu hoa khôi cũng biến

mất từ lâu.

Đám người tự động tránh thành một lối, cho nhóm người phía sau đi vào.

Dẫn đầu bọn họ là hai nữ tử mỹ mạo.

Thần sắc hai nữ tử đều yêu mị, nếu nói điểm khác nhau, nữ tử phía trước trong yêu mị mang theo chút lạnh lùng, người còn lại... chân chính mị hoặc lòng người.

"Sở Nương? Đó không phải Sở Nương của Phụng lâu sao? Tại sao nàng lại tới đây?"

"Vừa rồi Sở Nương ở trước mặt nói nữ nhân kia không phải hoa khôi Phụng Lâu là có ý gì?"

Mọi người đều giật mình, sững sờ nhìn nhóm người nhanh chân đi tới.

Phụng Lâu bỏ danh hiệu hoa khôi, chuyện này chỉ có nội bộ Phụng Lâu mới biết, cũng không thông báo ra bên ngoài, điểm duy nhất là, cuộc thi hoa khôi hàng năm không tồn tại nữa.

Chủ yếu là năm đó Bạch Nhan đã nói, hoạt động cốt lõi của Phụng Lâu là thu thập tình báo trong thiên hạ, không cần thiết lãng phí thời gian vào chuyện này, cho nên, Phụng Lâu mới bỏ đi cuộc thi hoa khôi.

Bàn tay đang vả mặt Vu Dung của Tả hộ pháp dừng lại, hần từ từ đến trước mặt Hoa La, nửa quỳ cung kính trên mặt đất: "Thuộc hạ tham kiến Lâu chủ!"

Oanh!

Lâu chủ?

Mọi người bị danh xưng này dọa cho sợ, kinh ngạc nhìn sang Hoa La.

Nàng là Lâu chủ Phụng lâu, là vị ngang hàng với hoàng đế của Lưu Hỏa quốc?

Tuổi còn trẻ như thế sao?

Về mặt Hoa La lạnh lẽo: "Bản Lâu chủ sai người bảo vệ Bạch công tử, tại sao người lại để Bạch công tử bị thương?"

Tìm Tả hộ pháp run lên: "Thuộc hạ biết tội, xin Lâu chủ trừng phạt!"

"Người trừng phạt người không phải ta, nhưng đoán là, bây giờ nàng cũng không rảnh mà phạt người, " Hoa La nhếch môi, đôi mắt quyến rũ xẹt qua tia lạnh băng, con người liếc qua Bạch Chấn Tường đang khiếp sợ, "Bạch Chấn Tường, một kẻ ngu xuẩn như vậy, đúng là khiến ta được mở rộng tầm mắt."

Một chút bằng chứng cũng không có, chỉ dựa vào một ít suy đoán, liền vũ nhục Bạch Nhan là hoa khôi Phụng Lâu, còn dám tuyên bố trước mặt mọi người?

"Hoa... Hoa lâu chủ..." Khoảnh khắc trông thấy Hoa La, Bạch Chấn Tường hơi cà lăm.

Đây là người mà khoảng thời gian này hần muốn nịnh bợ, là người mà vô duyên gặp mặt.

Hiện tại cứ như thế sống sờ sờ đứng ngay trước mặt hần.

Hần còn chưa kịp thoát khỏi khiếp sợ, giọng nói lạnh băng của Bạch Nhan đã truyền tới: "Hoa La, trước mắt hãy trói hết người của Vu gia lại cho ta!"

Nàng... Đây là đang ra lệnh cho Lâu chủ Phụng Lâu làm việc cho nàng ư?

Bạch Chấn Tường thấy Bạch Nhan tìm chết mà ra lệnh cho Hoa La, lập tức cảm giác cơ hội đã tới, đứng dậy quát lớn: "Bạch Nhan, là ai cho người cái lá gan nói chuyện với Lâu chủ Phụng Lâu?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Nàng là chủ tử Phụng Lâu (2)

"Phốc phốc."

Hoa La đột nhiên bật cười thành tiếng, ngữ khí châm chọc và đùa cợt: "Bạch Chấn Tường, ngươi nói xem ngươi là gốc thật hay giả gốc đây? Chủ tử nhà ta không phân phó ta làm việc, chẳng lẽ cho ngươi làm chắc?"

"Hoa... Hoa lâu chủ, ta chỉ..."

Bạch Chấn Tường đang định giải thích vài câu, đột nhiên phản ứng kịp, hai mắt mở to vì kinh ngạc, biểu hiện chấn kinh.

"Hoa lâu chủ... Ngươi... Ngươi vừa gọi nàng là gì?"

Kỳ thực, lúc mà Tả hộ pháp gọi Hoa La là Lâu chủ, Bạch Chấn Tường nên đoán ra thân phận của Bạch Nhan rồi.

Nhưng cố tình lúc đó hắn chỉ nghĩ làm cách nào lấy lòng Hoa La nhằm gây dựng mối quan hệ, hoàn toàn quên mất xưng hô của Tả hộ pháp, trong lúc nhất thời đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

"Bạch Chấn Tường, hẳn là ngươi nên cảm tạ vận khí của mình, nếu không, ngươi đã sớm chết rồi."

Chủ tử muốn tra ra cái chết của Lam Nguyệt trước, hiện giờ, do bà đỡ đã chết rồi, nàng muốn điều tra thân phận nhất định cần tới Bạch gia, nếu không vì điểm này, Bạch gia đã sớm bị diệt!

Đương nhiên, Bạch Chấn Tường nhờ vận khí mà nhặt về cái mạng, nhưng hôm nay hành động của hắn, cho dù không chết cũng bị chủ tử làm cho lê lét!

Nói xong câu này, Hoa La cũng không để tâm đám người đang khiếp sợ, chậm rãi tới trước mặt Bạch Nhan, đầu gối nửa quỳ trên đất, cung kính: "Chủ tử, thuộc hạ tới chậm, xin chủ tử trách phạt!"

Bạch Nhan một thân hồng y, đứng giữa đám người, cuồng phong khê thổi, tạo nên một bức tranh đẹp tuyệt thế.

Con ngươi lạnh nhạt nhìn xuyên qua vẻ tái nhợt của Bạch Chấn Tường, khoe môi câu lên độ cong đầy lạnh lẽo.

Bước chân Bạch Chấn Tường lao đảo, dùng sức dựa lưng vào cây, mới không ngã xuống.

Chỉ là tâm hắn, như bị một cây châm dữ dội đâm vào, đau đớn không ngừng.

Những ngày qua hắn hao tâm tổn sức như thế, là vì cái gì? Không phải muốn nịnh bợ Hoa La sao?

Nhưng bây giờ có kẻ nói cho hắn, nữ nhi bị hắn vứt bỏ, lại chính là chủ tử Hoa La!

Có buồn cười hay không?

Bạch Chấn Tường hối hận, tâm cũng bị nhú tới đau, nếu sớm biết Bạch Nhan có thân phận này, bắt đầu từ ngày nàng quay về, hắn nên đối đãi cho thật tốt!

"Tại sao có thể như vậy?"

Trên nét mặt tái nhợt của Nam Cung Dực đầy vẻ không dám tin, hắn siết chặt nắm đấm, ánh mắt thâm trầm mà đau đớn.

Lúc này, khi nghe thấy Bạch Nhan là hoa khôi Phụng Lâu, trong lòng hắn thấy may mắn! May mắn lựa chọn của năm đó, còn ngẫm châm chọc Đế Thương muốn thú một nữ nhân ai cũng có thể lấy làm chồng.

Nhưng hiện tại... Lâu chủ Phụng Lâu tự mình nói cho thế nhân, Bạch Nhan không phải là hoa khôi, mà là chủ tử Phụng Lâu!

Đây chính là Phụng Lâu nha, tồn tại tương đương với hoàng tộc! Dựa vào cái gì mà Bạch Nhan có thể nắm giữ Phụng Lâu chứ?

Nàng dựa vào cái gì!

So với Bạch Chấn Tường hối hận và Nam Cung Dực đau lòng, người xung quanh ban đầu là chấn kinh, rồi xem thường.

"Thì ra Bạch gia vẫn chưa rõ thân phận thực sự của Bạch Nhan, đã nói nàng là hoa khôi Phụng Lâu, phi, còn nói là thân nhân của nàng, thế mà ngay cả chứng thực cũng không cần mà bêu xấu nàng rồi!"

"Khó trách tỷ đệ Bạch Nhan tuyệt tình như vậy, cho ta cái dạng thân nhân này, ta cũng không cần."

Trước đó những người này còn chỉ trích Bạch Tiêu, nhưng so với những gì Bạch Chấn Tường làm, Bạch Tiêu ngộ nghĩnh bất hiếu không đáng nhắc tới.

Gặp phải dạng thân nhân này mà không ngộ nghĩnh, chẳng lẽ vẫn muốn hiếu thuận hay sao?

Chuyện này nếu đổi thành người khác, cũng không làm nổi.

Nghe người xung quanh nghị luận không giấu giếm, nét mặt Bạch Chấn Tường co lại, mấy lần hần muốn mở miệng, nhưng khi thấy đáng về lạnh lùng của Bạch Nhan, tất cả đều không nói thành lời...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Có mẹ kế liền có hậu cha

Edit: Tiêu Tiêu

"Không có khả năng, nhất định là ta nghe nhầm, Bạch Nhan sao có thể là chủ tử Phụng Lâu được?"

Trong lúc mọi người còn trầm mặc, một âm thanh chói tai vang lên.

Vu Dung đầy máu, trên mặt không có biểu hiện gì, đôi mắt đầy vẻ dữ tợn, nhìn chòng chọc vào Bạch Nhan.

Sao nàng tin được...

Sáu năm trước Bạch Nhan còn là nữ nhân mặc cho nàng làm thịt, thế mà sáu năm sau đã thành chủ tử Phụng Lâu?

Xem như Phụng Lâu muốn thần phục, cũng phải thần phục Nhược Nhi và Chi Nhi, Bạch Nhan thì tính là cái gì? Ánh mắt của Lâu chủ Phụng Lâu quả nhiên kém nhất thiên hạ!

Hoa La giương môi, chằm chọc nhìn Vu Dung ngã trên mặt đất: "Người là mẹ kế của chủ tử nhà ta? Quả đúng là có mẹ kế liền có hậu cha."

Câu cuối cùng là Hoa La nói cho Bạch Chấn Tường, khiến Bạch Chấn Tường xấu hổ mà không có cái lý để chui vào.

Nếu như người nói là người khác, hần còn phản bác đôi câu, nhưng ở trước mặt Hoa La, hần không có cái gan đó.

"Mẫu thân!"

Lúc Bạch Nhan đang tới chỗ phu thê Bạch Chấn Tường, một âm thanh mềm mại phát ra từ không trung.

Cước bộ của nàng dừng lại.

Trong khoảnh khắc, tầm mắt mọi người cũng nhìn vào không trung.

Bốn con Ngân Lang kéo một vương tọa, cười gió mà tới, lưu lại trong không trung một vệt ngân sắc.

Trên vương tọa, nam nhân tóc bạc như mì, coi rẻ chúng sinh, tay hần đặt trên vương tọa, gương mặt tuyệt diệu vô song cười cao ngạo.

Bên cạnh nam nhân còn có một đứa bé phấn điều ngọc trác, đáng ngồi tương tự nam nhân, giống như yêu nghiệt một lớn một nhỏ, kinh diễm khiến người ta không thể dời mắt.

Vút!

Mèo trắng trong ngực đứa bé nhảy xuống trước, hóa thành một vệt sáng trắng, lao vào ngực Bạch Nhan, đầu lưỡi trắng nõn liếm mặt Bạch Nhan, phát ra một tiếng kêu: "Meo."

Không thể không nói, từ sau khi rời khỏi Thánh đảo, tiểu Bạch Hồ càng ngày càng giống mèo, đôi khi Bạch Nhan cũng quên thân phận của nó là Bạch Hồ.

Nhưng...

Sau khi Tiểu Mễ lao vào ngực Bạch Nhan, sắc mặt Đế Thương đen lại, ánh mắt nhìn Tiểu Mễ muốn chém nó thành trăm mảnh.

"Mẫu thân."

Bạch Tiểu Thần nhảy khỏi vương tọa, chạy tới trước mặt Bạch Nhan, nâng lên gương mặt đáng yêu, nhu thuận nói: "Thần Nhi nghe nói có người bắt nạt cữu cữu."

"Không sao, mẫu thân có thể giải quyết," Bạch Nhan khẽ xoa đầu Bạch Tiểu Thần, hơi cười, lại đem tầm mắt chuyển sang Đế Thương: "Sao người lại tới đây?"

Đế Thương nhanh chân rời khỏi vương tọa, một thân trường bào màu tím, tà mị mà bá khí.

"Em vợ tương lai bị bắt nạt, bốn vương sao có thể không tới?"

Bạch Tiêu vốn đang kinh ngạc, nghe câu này của Đế Thương, khóe môi giật giật mấy lần.

Tại sao lại bị Đế Thương gọi là em vợ... Trong lòng hắn vẫn khó tiếp nhận.

"Là kẻ ngu xuẩn nào khi để em vợ của bốn vương?"

Đế Thương liếc mắt, mắt phượng mang theo hàn khí, từ từ rơi vào người Bạch Chấn Tường.

Bịch bịch!

Bạch Chấn Tường chịu không nổi kinh hãi này, bịch bịch quỳ trên mặt đất, toàn thân run lấy bầy: "Thương Vương, ta..."

"Vương gia!"

Không đợi Bạch Chấn Tường dứt lời, Vu Dung lập tức đứng dậy, mặt nàng bây giờ ngay cả nương nàng cũng đã nhận không ra nữa, nhưng khóc tới mức phản đáng thương.

"Xin vương gia làm chủ cho chúng ta!"

Đám người ngạc nhiên.

Đây... Vu Dung chẳng lẽ bị đánh đến ngốc rồi? Rõ ràng Thương Vương vì bảo vệ tỷ đệ Bạch Nhan mà đến, còn muốn hắn làm chủ cho bọn nàng ư?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Xem Đế Thương như đồ đàn

Edit: Tiêu Tiêu

Vu Dung không để ý Bạch Chấn Tường đang liều mạng giật ống tay áo của nàng, khóc lóc thê thảm: "Thực sự vương gia, năm đó người trúng xuân dược, người người nhặt được ở ven đường không phải Bạch Nhan, mà là nữ nhi Bạch Chi của ta, ta thật sự không đành lòng người bị người lừa gạt như thế, lúc này mới cả gan nói ra sự thật, xin vương gia làm chủ!"

Xoạt!

Đám người xôn xao.

Chưa kể những người khác, ngay cả Nam Cung Dực cũng mở lớn mắt, không thể tin nổi lời của Vu Dung.

Bạch Nhan nhếch môi, Vu Dung vì đạt được mục đích, thật đúng là thề không bỏ qua, bây giờ ngay cả thanh danh của Bạch Chi cũng không thèm để ý...

"Vu Dung!"

Bạch Chấn Tường thấy ánh mắt Đế Thương lạnh lùng, sắc mặt hơi tái nhợt, cho dù bọn họ muốn nói ra chuyện này, nhưng cũng không phải vào bây giờ!

"Ý của người là... Ngày đó, người cùng bốn vương... Là Bạch Chi?" Gương mặt tuyệt mỹ của Đế Thương tràn ngập ý cười.

Nhưng nụ cười đó rất âm trầm, âm trầm khiến Bạch Tiểu Thần ở một bên theo bản năng lùi ra sau hai bước.

Ngay lúc này cha bại hoại... Thật là đáng sợ...

"Đúng vậy..." Vu Dung ôm bụng thật chặt, "Vương gia, Bạch Nhan chẳng những giả mạo Chi Nhi, mà còn cho người đánh ta, hại con của ta... Xin vương gia làm chủ."

Lúc này Bạch Chấn Tường mới kịp phản ứng, Vu Dung ngu xuẩn tự làm mình thảm hại như vậy, còn hại hắn và Bạch Nhan bất hòa, chết không có gì đáng tiếc, nhưng...

Đứa bé trong bụng nàng là người Bạch gia, nếu hiện tại kịp thời cứu, còn có thể nhặt về một mạng, nếu muộn thì thật sự không được nữa.

"Vu Dung, ngươi cảm miệng cho ta, " Bạch Chấn Tường gấp gấp trừng mắt với Vu Dung, quay người đập đầu với Đế Thương, "Vương gia, Vu Dung động thai khí, cầu xin vương gia cho chúng ta đi trước, dù sao đứa bé cũng vô tội."

"Sổ sách còn chưa tính rõ ràng, ai dám rời đi?" Đế Thương cong môi cười lạnh, "Nhan Nhi, xem ra Vu Dung này chẳng những là mẹ ghẻ với ngươi, ngay cả đối đãi với con ruột cũng không hơn gì, vì muốn trèo lên bốn vương, liền bôi nhọ thanh danh nữ nhi mình."

Không đúng sao?

Vu Dung ở trước mặt mọi người tuyên bố Bạch Chi không còn trong trắng, đây chẳng phải bôi nhọ thanh danh nữ nhi thân sinh sao?

Nghe vậy, Vu Dung ngây ngốc một chút: "Không... Không phải như vậy... Chi Nhi nàng thật..."

"Ngươi cho rằng ta không biết chuyện Bạch Chi vụng trộm với người, bây giờ còn muốn giả họa cho bốn vương?" Đế Thương ôm chặt Bạch Nhan vào trong ngực, con ngươi bá khí nhìn phu thê Bạch Chấn Tường đang quỳ trên đất, "Huống gì, bốn vương vẫn không biết, các ngươi lấy đầu ra tự tin, cho rằng bốn vương có thể đem Nhan Nhi nhận làm thành Bạch Chi?"

Mọi người nhìn nữ tử được bảo hộ trong ngực Đế Thương, đã hơi hiểu ra.

Xem như ngày đó Đế Thương trúng xuân dược, cũng không có khả năng nghe lời Vu Dung, nhận làm Bạch Nhan thành Bạch Chi được! Dung mạo hai người này vốn không cùng đẳng cấp, ngũ quan cũng không có chỗ nào giống nhau!

Nàng tự tin ở đâu mà cho rằng Đế Thương sẽ tin nàng?

Vu Dung tròn tròn mắt, trong tình huống bình thường, dù Đế Thương không tin cũng phải điều tra chứ? Đợi Đế Thương điều tra ra, sẽ phát hiện nữ nhân đêm đó không phải là Bạch Nhan.

Tại sao Đế Thương không điều tra, đã lập tức tin tưởng nữ nhân đêm đó là Bạch Nhan rồi?

"Bạch Nhan, ngươi mau nói, ngươi nói người đêm đó không phải là ngươi! Ngươi lừa gạt người khác như thế, lương tâm ngươi có an ổn được không?" Vu Dung bậm môi, phần hân nhìn chăm chăm vào Bạch Nhan.

Bạch Nhan nhú mày: "Mỗi đêm ta đều ngủ rất an ổn, không biết được ban đêm ngươi có thấy nương ta tới đòi mạng không."

Vừa dứt lời, Bạch Nhan thấy trong mắt Vu Dung cuồng quýt, khóe môi cong lên cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Chờ bốn vương

Edit: Tiêu Tiêu

Quả nhiên, Lam Nguyệt chết, có liên quan đến nữ nhân này?

Nhưng, so với Bạch Nhan, những người khác không có suy nghĩ gì khác, chỉ cho rằng Vu Dung quá khát khe, khát khe với tỷ đệ Bạch Nhan, Lam Nguyệt thân là mẫu thân thân sinh của bọn họ, đương nhiên sẽ phải tìm nàng ta tính sổ.

Vu Dung vừa lấy lại tinh thần, liền thấy Bạch Nhan đứng trước mặt, hỏi hoảng nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Bạch Nhan nhếch môi: "Chỗ ta có một viên đan dược, có thể để đứa bé trong bụng ngươi không mất đi..."

Vu Dung vốn đầy cảnh giác, nghe xong càng thêm cảnh giác.

Bạch Nhan sẽ tốt bụng như vậy?

"Chỉ là, con của ngươi đã chết rồi, không có chuyện sống lại, nhưng viên đan dược này của ta, có thể giúp nó tiếp tục trưởng thành kể cả khi đã chết, còn nhanh hơn quá khứ, đợi qua ba tháng, ngươi sẽ sinh hạ tử thai."

Đáy mắt Vu Dung hiện lên vẻ hoảng sợ: "Ngươi muốn làm gì?"

Bạch Nhan không trả lời nàng ta, hướng Bạch Chấn Tường: "Ngươi vì đứa bé của một nam nhân khác, mà đối đãi với nữ tử mình như thế, vậy ta đợi

đứa bé này được sinh ra, rồi nhỏ máu nhận thân... khiến người đau tới không muốn sống!"

Trông thấy vẻ mặt Bạch Nhan nghiêm túc, Bạch Chấn Tường khẽ giật mình, hẩn nhìn sang Vu Dung, hỏi: "Điều nàng nói là thật?"

Vu Dung cắn chặt môi: "Tướng công, người đừng nghe nàng nói bậy, nàng đang châm ngòi ly gián, ta làm sao có thể... Làm sao có thể mang thai đứa bé của nam nhân khác được? Với lại, đứa bé đã chết... Tại sao có thể có máu?"

Nàng hồi hận, hối hận vì đã nghe lời nưng, vì để đạt được cái vỏ rỗng Bạch gia, mà mang thai con của nam nhân khác!

Nhưng tên đã bắn ra không thể thu về, nàng quyết không để bị Bạch Nhan hù dọa, trên đời này cũng không có loại đan dược có khả năng như vậy!

"Bất luận người có tin hay không, sau ba tháng, tất cả đã có thể chứng minh."

Bạch Nhan không cho Vu Dung cơ hội phản ứng, lấy ra một viên đan dược nhanh tay bỏ vào Vu Dung, ừng ực một tiếng, Vu Dung trực tiếp nuốt vào.

Nàng hoảng sợ trừng mắt, muốn dùng ngón tay móc đan dược ra.

"Vô dụng thôi, đan dược của ta gặp nước đã tan, hòa cùng một thể với người rồi, đời này không tách ra được." Bạch Nhan cười lạnh một tiếng.

Khi dễ dẹt dẹt của nàng? Vậy nàng dễ dàng ta rơi vào tuyệt vọng! Ba tháng này, nàng ta sẽ chịu đựng đủ!

"Người còn nhớ rõ lúc trước ta đã nói gì với người không?" Bạch Nhan chuyển tầm mắt sang Bạch Chấn Tường, "Ta đã nói, không trả lại đan dược, ta sẽ khiến thực lực của người về lúc ban đầu! Hiện tại xem ra, người đã không trả đan dược..."

Ý của nàng rất rõ ràng.

Hoặc là trả đan dược, hoặc là để thực lực thụt lùi về trước, cuối cùng biến thành một phế vật.

"Ta là phụ thân người!" Bạch Chấn Tường hốt hoảng hét lên.

Cho đến lúc này, hẩn còn muốn đem cái thân phận đó ra đe dọa Bạch Nhan, lại ngấm nhiên quên rằng, ngày đó, hẩn thề son sắt như thế nào mà đuổi nàng khỏi phủ...

"Người muốn giải quyết hẩn như thế nào?"

Bỗng dung, âm thanh âm thầm vang lên bên tai Bạch Nhan, khiến nàng nôn nao ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ của nam nhân.

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, gần tới mức Bạch Nhan có thể cảm nhận được hô hấp của nam nhân, nàng muốn lùi ra sau hai bước, nhưng nam nhân đã giữ chặt tầm lưng nàng, không để nàng lui.

"Ta dự định làm thực lực hẩn thụt lùi."

Nàng không có ý định phế Bạch Chấn Tường luôn, mà làm cho hẩn từ Thiên giai thụt lùi, đến khi trở thành một phế vật, khiến hẩn cảm nhận được bất lực và sợ hãi...

"Đội bốn vương..."

Nói xong, áo bào Đế Thương xẹt qua trước mặt nàng, như một trận gió phát qua hai gò má, sau nửa ngày, một thân ảnh nam nhân yêu nghiệt đã đứng trước mặt Bạch Chấn Tường.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Bạch liên hoa (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Chấn Tường hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, hẩn há hốc mồm, vốn định xin tha, nhưng cổ họng không có cách nào phát ra âm thanh, ngón tay cũng không cách nào động đậy một chút.

"Ăn vào."

Đế Thương để một viên đan dược trước mặt Bạch Chấn Tường, gương mặt cao ngạo, âm thanh bá khí không ai bì nổi.

Hắn, không cho phép người cự tuyệt.

Bạch Chấn Tường cảm giác tay có thể nhúc nhích, hắn run rẩy đưa tay ra cầm lấy đan dược của Đế Thương.

"Thương Vương, ta có thể hỏi một câu không, đây là cái gì?"

Đế Thương cười lạnh: "Độc dược biến người trở thành phế vật."

Lời này, tai Bạch Chấn Tường nghe xong, hắn hoảng sợ suýt chút nữa đã ném đan dược ra ngoài.

Nhưng hắn vốn không có lá gan này.

Ừng ực!

Bạch Chấn Tường chặt vật nuốt nước bọt, chậm chạp nhắm mắt lại, run lấy bầy đặt đan dược vào trong miệng.

Đan dược bình thường khi vào miệng đều tan đi, chỉ cần tiếp xúc với nước bọt, lập tức hóa thành một dạng chất lỏng chảy vào lục phủ ngũ tạng, cũng không cho người ta cơ hội thay đổi ý định.

"Ta đã ăn đan dược rồi, ta có thể đi được chưa?" Bạch Chấn Tường cố chống đỡ thân thể đứng lên từ dưới đất, sắc mặt trắng bệch, bờ môi không còn chút huyết sắc.

Trong một ngày, mái tóc đen nhánh đã bạc hơn phân nửa, lưng cũng còng, vẻ mặt rất tang thương.

Bạch gia, một khi đã mất đi cường giả Thiên giai, sẽ lưu lạc cực thảm, quan trọng hơn là trước đó, Bạch Chấn Tường vì gom góp đồ cưới mà chèn ép thuộc hạ trong gia tộc.

"Để bọn họ đi."

Bạch Nhan cười nhạt, từ từ tới trước mặt Bạch Chấn Tường: "Để người chết rất dễ dàng, cái ta muốn chính là người sống không bằng chết."

Thân thể Bạch Chấn Tường chấn động lần nữa, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói run rẩy: "Người thật sự hận ta như vậy?"

Không phải có một câu nói là, thiên hạ như phụ mẫu, tốt xấu gì hắn là phụ thân thân sinh của nàng, nàng thực sự có thể nhẫn tâm như vậy ư?

Bạch Nhan cười lạnh: "Từ lúc người lựa chọn tin Vu Dung mà không tin ta, ngày đó người đã không còn là phụ thân của ta nữa!"

Bạch Chấn Tường siết chặt nắm đấm, thật lâu, hắn mới thả lỏng ra, hồn bay phách lạc hướng Bạch gia mà đi, từ đầu tới cuối cũng không liếc Vu Dung một cái.

"Tỷ, mấy người này phải làm sao đây?" Bạch Tiêu tới bên cạnh Bạch Nhan, nhìn Vu Phi và Vu Dung ngã trên đất, khẽ quay đầu, hỏi.

"Vừa rồi Vu Phi dùng tay nào đánh người, người liền phế đi tay đó!"

"Được."

Trong mắt Bạch Tiêu xẹt qua tia lạnh lẽo, bước mấy bước tới chỗ Vu Phi.

Đôi mắt của Vu Phi bị dọa đến một câu cũng không dám nói, rụt vào trong đám đông, dùng đôi mắt khiếp nhược nhìn Bạch Tiêu, đã không còn vênh váo đắc ý như trước.

"A!"

Bạch Tiêu không chút do dự, rút kiếm ra chém đứt gân tay Vu Phi, hắn lập tức phát ra tiếng la tê tâm liệt phế, một lần nữa hôn mê.

Trông thấy một màn này, Vu Dung cũng bị dọa tới choáng váng, bất chợt bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Bạch Tiêu, quyết định nhắm chặt hai mắt, giả vờ ngất.

"Hoa La, ném bọn họ về Bạch gia!"

Từ đó về sau, trong thế lưu nhất gia, không tồn tại Bạch gia nữa!

...

Nam Cung Dục không biết bỏ đi từ lúc nào, có lẽ, hắn đã không còn mặt mũi để tiếp tục ở lại đó, ngơ ngác ngác về phủ Thái tử.

Vừa vào đến phủ Thái tử, một nha hoàn đã vội vã chạy tới, phúc thân: "Thái tử, ngài trở về rồi? Thái tử phi muốn gặp ngài, nhưng nàng không thể đứng

dậy, nên cố ý cho nô tỳ đứng đây chờ ngài về."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Bạch liên hoa (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Nghĩ đến Bạch Nhưộc, sắc mặt Nam Cung Dực chùng xuống, nhanh chân tới tẩm cung của Thái tử phi.

Trong tẩm cung xa hoa, Bạch Nhưộc nằm sấp trên giường, cơ thể không có cách nào cử động dù chỉ một chút, khi nhích nhích thì móng lại đau.

Đau đớn này, để nàng bầu chặt lấy ga giường, đáy mắt căm hận.

Nàng hận Bạch Nhan! Bạch Nhan được Đế Thương che chở, càng hận hơn khi Bạch Nhan không nề tình, tốt xấu nàng vẫn là muội muội của nàng ta, xem như nàng làm sai, nàng ta vẫn phải tha thứ cho nàng, không đúng sao?

Nàng cũng hận Nam Cung Dực!

Trong cung có hai viên đan dược Tứ phẩm, nếu có thể ăn đan dược Tứ phẩm, thương thế của nàng sẽ lập tức hồi phục như cũ.

Nhưng Nam Cung Dực luôn nói tiếng yêu, đến thời khắc mấu chốt thì không đáng tin cậy, vậy mà không biết đường đưa đan dược Tứ phẩm tặng cho nàng!

"Thái tử giá lâm!"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng thông báo, Bạch Nhưộc lập tức thu lại thần sắc trong mắt, điềm đạm đáng yêu nhìn nam nhân đang đi ngoài cửa.

"Thái tử điện hạ..."

Giọng nói nàng nhu nhu nhược nhược, nếu như thường ngày, cho dù Nam Cung Dực tức giận, cũng sẽ bị sự nhu nhược này làm cho nguôi đi.

Nhưng bây giờ, trong đầu Nam Cung Dực toàn là Bạch Nhan, thần sắc vô cùng bức bối: "Bạch Nhưộc, ngươi cũng biết hôm nay xảy ra chuyện gì đúng không?"

Sắc mặt Bạch Nhưộc trắng nhợt: "Nhưộc Nhi không biết."

Từ lúc bắt đầu biết Nam Cung Dực, Nam Cung Dực chưa từng gọi cả danh tự của nàng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết?

"Hôm nay, ta trông thấy phụ mẫu ngươi ở giữa phố thông báo, Bạch Nhan là hoa khôi Phụng Lâu!"

"Cái gì?"

Trong mắt Bạch Nhưộc đầy kinh ngạc, lông mày nàng khẽ cau lại: "Không thể nào, tỷ tỷ sao có thể là hoa khôi Phụng Lâu được?"

Nếu Bạch Nhan là hoa khôi Phụng Lâu, biểu hiện lúc này của Nam Cung Dực phải là chán ghét và khinh bỉ, không phải bức tức như thế...

"Thái tử điện hạ," Bạch Nhưộc cắn bờ môi trắng bệch, hai mắt đầm lệ nhìn Nam Cung Dực, "Nhất định là phụ mẫu đã làm, tỷ tỷ không thể là cái dạng này được."

Lúc đầu Nam Cung Dực còn một mặt âm trầm, sau khi nghe Bạch Nhưộc nói câu này, thần sắc chuyển tốt hơn nhiều.

Mặc kệ Bạch gia phạm nhiều sai lầm, cũng là Bạch gia sai thôi, Nhưộc Nhi nàng thiện lương như thế, làm sao có thể thông đồng làm bậy với bọn họ được?

"Không sai, ngươi đoán đúng rồi, lần này, không chỉ phạm lỗi lớn đến vậy, " Nam Cung Dực cười khổ một tiếng, "Bạch Nhan nàng... là chủ tử Phụng Lâu."

Oanh!

Chủ tử Phụng Lâu?

Mấy chữ này như một thanh đại chùy mạnh mẽ đâm vào lòng Bạch Nhục, khiến nét mặt nàng càng thêm tái nhợt.

Cũng may nàng đang bệnh nặng nằm trên giường, nên không khiến Nam Cung Dực chú ý.

"Thái tử, " Bạch Nhục bấu chặt lòng bàn tay, móng tay đâm sâu vào da thịt, khóe môi cười miễn cưỡng, ôn nhu nói, "Thật sự ta không nghĩ đến chuyện tỷ tỷ là hoa khôi Phụng Lâu, nhưng chuyện này cũng tốt, dù sao nàng vẫn là tỷ tỷ của ta, nàng sống tốt, ta mới vui vẻ."

Nam Cung Dực phức tạp nhìn Bạch Nhục: "Bạch Nhan đối xử với người như thế, còn phế đi Bạch Chấn Tường, người không oán hận nàng chút nào sao?"

Thân thể Bạch Nhục run mấy lần, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sắc mặt rất thống khổ.

"Nàng vô tình vô nghĩa, ta không thể không niệm tình thân, Thái tử, chung quy ta cũng không giống tỷ tỷ, nàng có thể không nhận thân nhân, từ đầu tới cuối ta không có tâm địa hung ác như vậy."

Nàng mở mắt, nhìn Nam Cung Dực: "Với lại, ta tin tưởng, sẽ có một ngày tỷ tỷ thay đổi tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Cốc chủ Cầm Âm cốc (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Nhục Nhi, " Nam Cung Dực hít vào một hơi, đau lòng ôm Bạch Nhục vào trong ngực, "Ta không đưa đan dược Tứ phẩm cho người, người có oán hận ta hay không?"

Bạch Nhục rũ mắt, ôn nhu nói: "Thái tử, người là phu, cũng chính là ông trời của ta, chỉ cần người tốt, cho Nhục Nhi dùng mạng để đổi cũng đáng giá, huống gì chỉ là một viên đan dược Tứ phẩm?"

Thấy Bạch Nhục hiểu chuyện như vậy, Nam Cung Dực càng thêm đau lòng: "Nhục Nhi, Nam Cung Dực ta làm sao lại may mắn như vậy, có được thể tử toàn vẹn như người, người yên tâm, đời này của ta, nhất định không bao giờ phụ người."

"Thái tử, " Bạch Nhục nắm chặt tay Nam Cung Dực, "Tỷ tỷ đã không còn là phế vật nữa, vậy để nàng gả vào hoàng thất, cũng không sợ bôi nhọ thanh danh, cho nàng làm Trắc phi của người đi, thế nào?"

Tìm Nam Cung Dực đập mạnh một cái, thấp mắt nhìn thiếu nữ trên giường: "Người thật sự muốn Bạch Nhan làm Trắc phi ư?"

Nếu như Bạch Nhan thực sự làm phi tử của hắn, vậy thế lực Phụng Lâu, cũng đồng thời nằm trong tay hắn.

Chuyện tốt như thế, có đồ đàn mới dám cự tuyệt.

"Thái tử, chỉ cần người muốn, Nhục Nhi chịu ít ủy khuất thì có sao đâu?"

Lông mi Bạch Nhục run run, chứa nước mắt trong suốt, ngữ khí của nàng đầm đìa đáng yêu, nếu như trong quá khứ, Nam Cung Dực đã kiên quyết không cho Bạch Nhan vào phủ rồi.

Nhưng hiện tại, vừa nghĩ tới dung mạo nữ tử tuyệt thế như tranh vẽ, Nam Cung Dực chần chờ.

"Nhục Nhi, thực lực của Thương Vương ngay cả phụ hoàng ta cũng e ngại, ta muốn cướp Bạch Nhan từ trong tay hắn, chỉ sợ không đơn giản như vậy."

Bạch Nhục thấy Nam Cung Dực thật sự có hứng thú với Bạch Nhan, có chút lưỡng cố, nhưng lời đã nói khỏi miệng, không thể thu lại.

"Thái tử, khoảng thời gian trước ta nghe nói, Cầm Âm cốc đang tìm một người, người đó... chính là Đế Thương!"

Nàng cắn môi, nhu nhục nói.

Từ lúc nào mà Bạch Nhục có quan hệ với Cầm Âm cốc?

Bạch Nhục đã nhận ra Nam Cung Dực nghi ngờ, ôn nhu nói: "Thái tử, cách đây không lâu ta vô tình quen biết cốc chủ Cầm Âm cốc, lúc ấy bọn họ vẫn chưa biết thân phận của Đế Thương, còn nghe ngóng như ta, chỉ là... ta một lòng muốn Chi Nhi thành Thương Vương phi, nên mới không báo thân phận Đế Thương cho bọn chúng."

Con người Nam Cung Dực chìm chìm: "Người có biết người muốn tìm Đế Thương là ai không?"

"Cốc chủ Cẩm Âm cốc!" Ánh mắt Bạch Nhược lóe lên, "Thái tử, người viết một lá thư gửi cho Cẩm Âm cốc, nói thân phận Đế Thương với cốc chủ Cẩm Âm cốc, lúc đó, Bạch Nhan muốn trở thành Thương Vương phi, chỉ sợ sẽ rất khó."

Nam Cung Dực nhìn Bạch Nhược, trầm mặc nửa ngày: "Thực lực của Cẩm Âm cốc và Phụng Lâu tương đương nhau, mà chủ tử Phụng Lâu lại là Bạch Nhan, nếu muốn mượn Cẩm Âm cốc để chèn ép Bạch Nhan chỉ sợ không được."

"Thái tử, " Bạch Nhược đỡ người ngồi dậy, gương mặt trắng như tuyết cười nhẹ, "Người đã quên, năm đó ta và người còn qua lại với nhau, nàng đối xử với ta như thế nào sao? Nếu như cốc chủ Cẩm Âm cốc có tình cảm với Đế Thương, dựa vào tính tình của Bạch Nhan, hẳn sẽ tùy tiện bỏ qua sao?"

Sự thật, năm đó Bạch Nhan làm gì với Bạch Nhược, đều do Bạch Nhược tự nói, nhưng Nam Cung Dực từ xưa đến nay đều tin rằng ta không chút nghi ngờ, lập tức cho rằng Bạch Nhan khi nhục Bạch Nhược ở Bạch gia.

Bởi thế, hẳn chán ghét Bạch Nhan, nhờ Bạch Nhược thường khóc lóc kể lể mà tăng thêm tình cảm.

Nam Cung Dực hơi suy tư một lát, liền hiểu ý định của Bạch Nhược: "Người muốn Đế Thương thất vọng về Bạch Nhan? Sau đó sẽ tách bọn họ ra?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Cốc chủ Cẩm Âm cốc (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Tốt xấu gì Đế Thương vẫn là nam nhân, mấy năm nay hẳn hờ hững với nữ tử Lưu Hóa quốc, đó là vì những nữ tử son phấn dung tục đó không lọt được vào mắt hắn thôi.

Cẩm Âm cốc chủ thì không giống, nghe nói cốc chủ Cẩm Âm cốc Mộ Khinh Ca mỹ mạo tuyệt luân, thiên tư xuất chúng, khi được người như thế theo đuổi, bất cứ nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt.

Nếu như lúc này, Bạch Nhan vì muốn giành tình cảm với Mộ Khinh Ca mà không cần mặt mũi, Đế Thương sẽ nhận ra đây là dạng nữ nhân gì, từ đó vứt bỏ nàng!

"Bạch Nhan muốn làm Trắc phi của ta không phải không được, " Nam Cung Dực nhếch môi, "Chỉ là bản Thái tử sẽ không chấp nhận thằng con hoang vào phủ!"

Bạch Nhược âm thầm nhếch môi: "Thái tử cứ yên tâm đi, tỷ tỷ là người thông minh, nàng biết việc nào có lợi đối với nàng nhất, bây giờ thực lực Đế Thương tuy mạnh, trong tay tỷ tỷ cũng nắm thế lực Phụng Lâu, nhưng bọn họ gộp lại, vẫn không so được với thân phận Lân Nhi!"

"Ngày Lân Nhi chào đời, vạn thú triều tống, chú định cả đời bất phàm, cho dù đó là Đế Thương, cũng sẽ bị hắn dẫn dắt ngay dưới chân thôi!" Bạch Nhược khẽ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ ôn hòa.

Sắc mặt Nam Cung Dực chuyển tốt: "Nếu như nàng thực sự thông minh như thế, tại sao lúc trước còn cự tuyệt làm thiếp của ta, mà lựa chọn Đế Thương?"

Đế Thương cường đại thì như thế nào? Cả thiên hạ sau này sẽ thuộc về Nam Cung Lân! Bất luận là Đế Thương, hay là Phụng Lâu, đều sẽ bị con hắn mạnh mẽ dẫn dắt dưới chân, cả đời đều không thoát được!

"Thái tử, " Bạch Nhược khẽ cười một tiếng, "Đó chẳng phải vì người không yêu nàng, nên nàng mới chọn Đế Thương, cho dù người chỉ giả vờ yêu nàng, nàng cũng sẽ mê luyến người thôi."

Nam Cung Dực cười lạnh hai tiếng: "Bạch Nhan đúng là rất thông minh, đáng tiếc, loại người ham hư vinh như nàng, ta vĩnh viễn cũng không thể yêu nàng."

Nhiều lắm cũng chỉ thêm khát mỹ mạo và thế lực của nàng thôi, yêu nàng ư, không có chuyện đó.

Bạch Nhược khẽ thở ra, nàng sợ Nam Cung Dực thấy Bạch Nhan thay đổi, sẽ không cách nào kiềm chế được mê hoặc, nên mới cố ý nói những lời này.

Nàng ở cùng Nam Cung Dực nhiều năm, đương nhiên biết hẳn chán ghét loại nữ nhân thế nào! Chỉ cần nàng khiến hắn nhận định Bạch Nhan ham hư vinh, vậy cả đời này hẳn cũng không thể yêu nàng.

"Nhược Nhi, người nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này để ta xử lý, " Nam Cung Dực an ủi Bạch Nhược, "Ta đồng ý với người, đợi sau khi Bạch Nhan trở thành Trắc phi, ta sẽ lấy thể lực Phụng Lâu trong tay nàng cho người."

Bạch Nhược rũ mắt, che giấu ý mừng, nhu nhược nói: "Thái tử, thiên hạ đối với ta mà nói, đều không thể so sánh với người, huống gì là Phụng Lâu? Nhược Nhi cũng không ham nó."

Không có gì hơn khi nữ nhân yêu người nói với người, cả thiên hạ đều không bằng người, lời thâm tình tới mức nào.

Nam Cung Dực cảm động cầm tay Bạch Nhược: "Nhược Nhi, lời ta nói, chưa từng thu lại, người hãy đợi tới ngày thành chủ tử Phụng Lâu đi!"

"Thế nhưng, tỷ tỷ sẽ không đồng ý..." Bạch Nhược mấp máy môi, bất đắc dĩ nói.

Nam Cung Dực cười một tiếng: "Trong đại lục này, luôn lấy trượng phu là trời, đợi nàng thành Trắc phi của ta, Phụng Lâu còn không phải do ta quyết định hay sao?"

Nói xong, Nam Cung Dực buông tay Bạch Nhược ra, ngón tay khẽ gạt đi lọn tóc trên mặt nàng.

"Giờ ta đi viết thư cho Cầm Âm cốc, người hãy chờ tỷ muội các người được đoàn tụ đi, ha ha ha."

Nam Cung Dực không biết vì thể lực Phụng Lâu sắp thuộc về hắn, hay sau đó chiếm được nữ tử tuyệt sắc như Bạch Nhan, mà tâm tình rất tốt, cười thật to hai tiếng bước ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Hóa ra không phải nữ nhi của nàng

Edit: Tiêu Tiêu.

Bạch Nhược nhìn hướng Nam Cung Dực đi, siết chặt bàn tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

"Bạch Nhan, xem như lần này tiện nghi cho người, đợi ta đoạt được Phụng Lâu trong tay, ta sẽ không để người còn tồn tại."

Nàng không rộng lượng đến mức cùng kẻ thù hưởng chung một trượng phu!

...

Khách điểm hoàng thành.

Trên giường, thân thể nam nhân nửa ngồi, sắc mặt hần tái nhợt, ho không ngừng.

Ngay lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, lão giả trước đó đi vào, cung kính: "Thiếu gia, người sai ta đi điều tra, ta đã tra rõ rồi."

"Ồ?" Nam nhân trung niên nhíu mày, "Vị cô nương kia... có lai lịch gì?"

Lão giả nhìn nam nhân trung niên: "Mẫu thân nàng là Lam Nguyệt, phụ thân là gia chủ Bạch gia, nhưng khoảng thời gian trước đã bị trục xuất khỏi gia tộc."

Nam nhân trung niên khẽ cau mày: "Người xác định, mẫu thân nàng chính là tiểu thư Lam gia? Mà không phải do nàng bảo dưỡng?"

"Thiếu gia, thiên chân vạn xác, ta thấy vị cô nương kia lớn lên giống tiểu thư, cũng không nhất định có quan hệ với tiểu thư..."

Lão giả bất đắc dĩ thở dài, hần cũng kỳ quái, tại sao trên đời này có hai người giống nhau đến thế, nhưng chuyện đã rất rõ ràng, cô nương đó không phải nữ nhi của tiểu thư.

Nam nhân trung niên dùng sức ho khan, dường như muốn ho cả phổi ra ngoài.

Thật lâu, hần ngừng ho, hỏi: "Người cũng biết vị cô nương kia sống ở đâu chứ?"

"Thiếu gia, người muốn..." Lão giả kinh ngạc nhìn nam nhân trung niên, nhíu mày.

Nam nhân trung niên cười khổ một tiếng: "Ta không còn cách nào, từ sau khi thấy vị cô nương đó, bóng dáng của nàng không thể xóa đi được, dù cho nàng không có quan hệ với tiểu muội, ta cũng muốn đi gặp nàng."

Lão già trầm mặc nửa ngày: "Thiếu gia, thân phận của người tương đối nhạy cảm, nếu để người khác biết được..."

"Không ngại, ta chỉ đi gặp nàng mà thôi, không có gì nguy hiểm, " tay nam nhân chống lên giường, cố gắng gượng dậy, "Người đi trước dẫn đường."

Lão già bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: "Được, thiếu gia người đi theo ta."

Theo lý thuyết, trong tình huống này hắn phải viết một phong thư thông báo cho môn chủ, nhưng sau khi đại tiểu thư mất tích, Môn chủ suốt nửa phát điên, nhiều năm qua một mực phái người ra ngoài tìm kiếm, chưa từng dừng lại.

Nếu để Môn chủ biết xuất hiện người giống tiểu thư, hắn nhất định sẽ ném Dược Môn đi rồi đuổi tới đây, lúc đó, chuyện càng không có cách giải quyết.

"Khụ khụ."

Nam nhân trung niên ho khan lần nữa.

Lão già thấy vậy, muốn tiến lên đỡ, lại bị hắn đưa tay ngăn lại.

"Ta chưa bệnh đến bất lực, người không cần dìu ta, để nàng trông thấy... thì không tốt lắm." Nam nhân trung niên cười, chậm chạp ra khỏi đại môn.

Mỗi một bước của hắn, dường như muốn ngã, thân thể hư nhược kia khiến tim lão già nhấc lên.

Nhưng hắn hiểu được, tình tình thiếu gia nhà hắn luôn quật cường, chỉ cần chuyện hắn đã quyết, bất cứ người nào cũng không thay đổi được...

Lão già đã sớm tra rõ nơi ở của Bạch Nhan, ban đầu không tốn bao nhiêu lộ trình, hắn cương quyết bồi thiếu gia thêm nửa canh giờ nữa.

Giờ khắc này, bên ngoài cổ trạch, nam nhân trung niên dừng bước, gương mặt tuần tú nở nụ cười, chậm chạp đi tới hai thị vệ đang trấn thủ ở cửa.

"Làm cái gì vậy?" Hai tên thị vệ thấy nam nhân trung niên tới gần, lạnh lẽo quát một tiếng, hỏi.

Lão già thấy bọn họ cản bước chân thiếu gia, đang định nổi giận, nam nhân trung niên đã nâng tay ngăn lại.

"Ta tới tìm Bạch Nhan."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Giúp người chữa bệnh (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Cánh hoa đào rơi.

Bạch Nhan ngồi trong lương đình, trong tay cầm một quyển sách, một thân hồng y trải dài như thảm, chân nàng bắc lên ghế dài, đầu lông mày giương lên, nụ cười nhẹ như hoa đào, đẹp không thể tả.

Đúng lúc này, một thị vệ vội vã đi tới, liếc mắt đã thấy nữ tử nghỉ mát trong đình, bước nhanh về phía trước, cung kính nói: "Chủ tử, có người tới bái phỏng."

Bạch Nhan thu quyển sách, bình thân nhìn thị vệ tới bẩm báo: "Người nào?"

"Hắn nói hắn gọi là Bạch Triển Bằng."

Bạch Triển Bằng?

Cái tên này rất lạ lẫm đối với Bạch Nhan, làm Bạch Nhan không khỏi nhíu mày: "Trước tiên người để hắn vào."

"Dạ, chủ tử."

Thị vệ nhận lệnh lui ra.

Không đợi một lát, hai người đã theo thị vệ đi vào.

Bạch Nhan thấy thân ảnh nam tử gầy yếu mặc áo bào, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Là người?"

"Bạch cô nương, không biết người có để ý ta mạo muội tới bái phỏng không?" Bạch Triễn Bằng khẽ mỉm cười, sắc mặt hần rất tái nhợt, thân thể hư nhược rất gầy.

Bạch Nhan đứng dậy từ trong lương đình, nhướn mày nói: "Trước đó không cần thận va vào người, chuyện này ta muốn xin lỗi người, nhưng mà... làm cách nào mà người biết nơi ở của ta?"

"Cô nương hiểu lầm, ta tới đây, cũng không phải muốn cô nương xin lỗi, " Bạch Triễn Bằng ho khan hai tiếng, miễn cưỡng nở nụ cười, "Ta có hảo cảm đối với cô nương, nên lúc này mới đến đây bái phỏng thôi."

Nếu là người khác nói câu này, có lẽ Bạch Nhan sẽ cho rằng hắn là một tên háo sắc muốn bắt chuyện.

Thế nhưng, lời này nói ra từ trong miệng Bạch Triễn Bằng, nàng lại không nghĩ gì khác.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, ngay cả nàng cũng không hiểu rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

"Thân thể của người..." Bạch Nhan nhìn Bạch Triễn Bằng, lông mày khẽ nhíu một cái.

Bệnh hần đã nguy kịch, không sống được mấy năm nữa.

Bạch Triễn Bằng cười cười: "Thân thể ta đã không còn cách chữa khỏi, hiện tại rời nhà đi, cũng chỉ vì tìm muối muối thất lạc nhiều năm, bây giờ trông thấy Bạch cô nương, ngược lại khiến ta cảm giác như muối muối đang ở bên cạnh ta..."

Nghe vậy, trong lòng Bạch Nhan dao động: "Muối muối người bao nhiêu tuổi, mất tích như thế nào?"

"Tuổi nàng bây giờ đã gần 40, ta cũng không biết nàng mất tích thế nào, chỉ biết 20 năm trước nàng rời khỏi nhà, sau đó không trở về nữa."

Tuổi gần 40? Cũng không phải mất tích từ trong tã lót?

Bạch Nhan khẽ thất vọng, như vậy xem ra, nàng không thể là muối muối của hắn được...

"Vấn đề của thân thể người rất nghiêm trọng, không biết có thể cho ta xem một chút không?" Bạch Nhan giãn mày, nói.

"Thiếu gia..." Tim lão giả đập mạnh một cái, hần vội vàng muốn ngăn Bạch Triễn Bằng, đã thấy Bạch Triễn Bằng lắc đầu với hắn.

Gương mặt Bạch Triễn Bằng cười: "Không có gì bất tiện, cô nương là luyện đan sư sao?"

"Không sai."

Bạch Nhan không phủ nhận, từ từ đi tới chỗ Bạch Triễn Bằng, nàng phóng ra một tia tinh thần lực vào kiểm tra thân thể Bạch Triễn Bằng.

Thân thể Bạch Triễn Bằng run lên, tiếp đó không có biểu hiện gì khác, khóe môi hần cười, như ánh nắng ngày xuân, tắm trong lòng người.

Lão giả một bên gấp tới đổ mồ hôi.

Nếu như hiện tại, cô nương này muốn mưu hại thiếu gia, vậy thiếu gia không có cách nào chống cự, ngay cả hần cũng không kịp ngăn cản!

Cũng may sau nửa ngày, Bạch Nhan thu lại tinh thần lực, sắc mặt nàng lộ ra vẻ ngưng trọng, hỏi: "Người mười năm trước, có phải từng bị trọng thương hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Giúp người chữa bệnh (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Triễn Bằng khẽ gật đầu: "Không sai, ta mười năm trước, quả thật bị người làm bị thương."

"Vậy được rồi, mười năm trước, có luyện đan sư cho người dùng đan dược, mặc dù luyện đan sư kia cứu được mạng của người, nhưng, lúc người trọng thương đã để lại một ít chân khí, mười năm qua, chân khí vẫn luôn phá hủy lực phù ngũ tạng của người, khiến thân thể người càng ngày càng lụi bại."

Bạch Triển Bằng khẽ giật mình, cười khỏ nói: "Những lời người nói, đều có luyện đan sư nói cho ta biết rồi, chỉ là nếu cưỡng ép hủy đi đạo chân khí này, sẽ làm tổn thương kinh mạch của ta, lúc đó, hiển nhiên ta sẽ thành một phế vật! Đã như vậy, không bằng ta chết có tự tôn."

"Ai nói với người bài trừ chân khí sẽ tổn thương tới kinh mạch vậy?"

Bạch Nhan cong môi cười, mắt đen nhìn tiểu Bạch Hồ đang phơi nắng phía xa, ánh mắt hơi lóe: "Tiểu Mễ, cho người một nhiệm vụ đây."

Tiểu Mễ vút một tiếng nhảy vào ngực Bạch Nhan, nó từ trên cao nhìn xuống Bạch Triển Bằng, đáy mắt hiện lên tia ghét bỏ.

Nhân loại này cũng không phải đại mỹ nhân, vậy cũng muốn nó hút chân khí còn lưu lại ra, nó không muốn!

"Hai bàn thịt Đông Pha."

Bạch Nhan cắn răng, nói.

Tiểu Mễ hừ hừ, nó không muốn vì hai bàn thịt Đông Pha mà bán tôn nghiêm.

"Cộng thêm một con heo sữa quay." Bạch Nhan tiếp tục nói.

Ánh mắt Tiểu Mễ hơi lóe, ồ, nó phải suy nghĩ.

"Một thảng com của người, ta tự mình xuống bếp!" Bạch Nhan quyết tâm.

Mắt Tiểu Mễ sáng rực lên, gờ móng vuốt nhỏ đập tay Bạch Nhan.

Thành giao!

Tôn nghiêm cầu thí gì đấy, đứng trước mỹ thực, tất cả đều là vớ vẩn!

Vì một thảng không cần ngược đãi dạ dày, không phải là... hút chân khí thôi à, có gì đặc biệt hơn người đâu.

Bạch Nhan quay đầu nhìn Bạch Triển Bằng: "Người đi với Tiểu Mễ một chuyến, nó sẽ hút chân khí trong cơ thể người ra."

Bạch Triển Bằng và lão già rất ngạc nhiên.

Tất cả người trong Dược Môn đều không có cách hút chân khí ra, dăm ba câu của nàng đã có thể giải quyết rồi?

"Bạch cô nương." Khóe môi Bạch Triển Bằng nhếch lên nụ cười khỏ sở, "Đạo chân khí này đã ở trong cơ thể ta mười năm, thân thể ta đã tổn hại vạn phần nghiêm trọng, dù chân khí bị bài trừ, ta cũng chỉ sống được thêm mấy năm thôi."

Bạch Nhan nhú mày: "Ta đã nói, vậy đương nhiên có biện pháp giúp thân thể người hồi phục như cũ, nếu người tin ta, người lập tức đi cùng nó đi."

"Thiếu gia!"

Lão già hoảng hốt, hần biết, nếu để thiếu gia lựa chọn, khẳng định sẽ tin tưởng nha đầu không rõ lai lịch này.

"Thiếu gia, người không thể không đề phòng."

Bạch Triển Bằng liếc lão già, cười nhạt: "Ta vốn không còn mấy ngày để sống, nếu vậy, tin nàng một lần thì có sao?"

Dứt lời, hần nói với Tiểu Mễ: "Đẫn đường đi."

"Meo."

Tiểu Mễ kêu một tiếng, đáy mắt mang theo ý ghét bỏ.

Trước lúc đi khỏi, Bạch Nhan âm thầm liếc Tiểu Mễ một cái, Tiểu Mễ nháy nháy mắt với nàng, tỏ rõ đã hiểu ý.

"Thiếu gia!"

Lão già hoảng hốt muốn đi theo, nhưng chưa đi được vài bước, đã bị Bạch Nhan tự mình ngăn lại.

"Người..." Đáy mắt lão già toàn là phần nộ, "Nếu để thiếu gia xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người!"

Bạch Nhan không để ý lão già phần nộ, nhanh chân đi tới giữa đình nghỉ mát, phất tay áo ngồi xuống, nàng nhìn sang thị vệ bên cạnh, hỏi: "Tiểu công tử vẫn chưa về sao?"

"Tiểu công tử nói đi chơi với bằng hữu, đoán chừng trời tối mới quay về."

Bạn đang đọc truyện *YHậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Giúp người chữa bệnh (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Nhan ngừng lại, giống như lơ đãng hỏi: "Đế Tương đâu?"

"Thương Vương hần... sau đi đưa tất cả chuyển tới đây, thì có việc đi trước rồi." Thị vệ thận trọng nhìn Bạch Nhan, bẩm báo.

Bạch Nhan giận quá hóa cười: "Hần thật sự muốn ở lâu chỗ ta, nhưng không sao, chờ vương phủ của hần xây xong, thì để hần thu dọn đồ đạc xéo đi!"

Đáng tiếc, Bạch Nhan nghĩ quá tốt đẹp, đối với loại người như Đế Thương, chỉ cần hần tới, muốn đuổi cũng không đi..

Chân khí của Bạch Triển Bằng qua một thời gian rồi vẫn chưa xử lý xong, Bạch Nhan dứt khoát không để tâm tới chuyện gì nữa, nằng lặng lẽ lật sách trên tay, bỏ lão già qua một bên.

Lão già có giận không dám phát, dù sao mạng của thiếu gia nhà hần, vẫn bị nằng nắm trong tay, chỉ có thể im lặng đứng chờ trong đình viện..

...

Đường xá hoàng thành.

Trong quầy ăn vặt, một Vương Tiểu Bàn ăn như hổ đói, chỉ thiếu không ăn luôn cả bát đĩa thôi.

"Không nghĩ tới hoàng thành còn có đồ ăn ngon như thế, còn ngon hơn món ăn trong tửu lâu!" Hần xoa miệng, sau đó mới nhìn Bạch Tiểu Thần: "Bạch Tiểu Thần, sao không giới thiệu bằng hữu mới cho ta vậy?"

Lúc đầu Nam Cung Chuẩn còn ngạc nhiên vì tại sao Vương Tiểu Bàn có thể ăn được như vậy, vừa nghe lời ấy, thân thể cứng lại một chút, đầu tự giác cúi thấp.

"Hần gọi Nam Cung Chuẩn, " Bạch Tiểu Thần chỉ vào Nam Cung Chuẩn, "Sau này, hần do ta che chở, ai cũng không thể bắt nạt hần."

Lúc này khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Thần cao ngạo nâng lên, trong giọng nói non nớt mang theo chút bá khí.

"Huynh đệ của người cũng chính là huynh đệ tốt của Vương Tiểu Bàn ta!" Vương Tiểu Bàn dùng bàn tay đầy dầu mỡ vỗ vỗ bả vai Nam Cung Chuẩn, từ trên ghế đứng dậy, "Yên tâm, có Vương Tiểu Bàn ta ở đây, ai dám bắt nạt người, ta lập tức đánh hần!"

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Thần cười tủm tỉm chỉ ra sau lưng: "Vương Tiểu Bàn, cơ hội người thể hiện đến rồi kia, nhìn thấy tiểu mập mập đó chưa? Trong mấy năm qua, hần vẫn luôn bắt nạt Nam Cung Chuẩn."

Ánh mắt hướng theo Bạch Tiểu Thần, Vương Tiểu Bàn trông thấy một cục thịt mỡ mang theo đám thị vệ vênh váo đi trên phố.

"Nương ơi, trên đời này còn có người béo hơn cả ta nữa!" Vương Tiểu Bàn lập tức xắn tay áo lên, "Chưa kể béo hơn cả ta, còn dám bắt nạt bằng hữu của ta! Xem ta đánh hần răng rụng đầy đất đây!"

Vương Tiểu Bàn nói xong lời này, cơ thể như quả bóng lao nhanh tới trước mặt Nam Cung Lân.

"Đi, chúng ta cũng đi xem một chút." Bạch Tiểu Thần kéo Nam Cung Chuẩn đứng dậy, đáy mắt hiện vẻ cười trên nỗi đau người khác.

Nam Cung Chuẩn giật mình, khề cau mày: "Chuyện này... Không hay lắm đâu."

Không phải hần sợ Nam Cung Lân, hiện tại hần đã có Thái hậu nãi nãi chống lưng, hần không sợ cái gì cả. Dù có sợ, có cơ hội hần sẽ báo thù!

Nhưng thân phận Nam Cung Lân còn đó, Vương Tiểu Bàn vì hần mà trêu vào Nam Cung Lân, sẽ rước họa vào thân..

Trong lúc Nam Cung Chuẩn đang xoắn xuýt, Vương Tiểu Bàn hô lên đẩy Nam Cung Lân ngã xuống đất, nắm tay nhỏ mạnh mẽ đánh vào người Nam Cung Lân.

"Hoàng Thái tôn điện hạ!"

Sắc mặt đám thị vệ đại biến, lập tức muốn ngăn lại, thì thân ảnh mờ nhạt của Bạch Tiểu Thần đã ở trước mặt bọn hắn.

"Hai đứa nhỏ đánh nhau, các ngươi thân là đại nhân còn muốn nhúng tay vào, có biết xấu hổ hay không?"

Bạch Tiểu Thần ngẩng đầu, già dặn nói, nghiêm nhiên quên đi hắn cũng là đứa nhỏ năm tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Con của vương (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Tiểu tử ở đâu ra vậy, cút ngay cho ta!" Thị vệ giận dữ, bỏ một kiếm về phía Bạch Tiểu Thần.

Nhưng Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu tránh được, hất bừa môi nhỏ, vẻ mặt bất mãn: "Mẫu thân đã dặn, dưới tình huống bình thường đừng động thủ, cho nên, ta không đánh với các ngươi."

"Mặc dù ta không đánh nhau với các ngươi, nhưng mà..." Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu, cười ngây thơ, "Ta có giúp đỡ nha."

Tay nhỏ hắn đặt lên miệng, huyết sáo một tiếng, trong khoảnh khắc, một đám hồ ly từ một nơi không xa băng qua đường, nhanh nhẹn lao tới mấy tên thị vệ.

"Hong học, hong học," Vương Tiểu Bàn đánh Nam Cung Lâm một trận, lúc này mới đứng lên, kinh ngạc nhìn đám hỏa hồ ly trước mặt Bạch Tiểu Thần, "Bạch Tiểu Thần, nhà ngươi nuôi nhiều hồ ly như vậy sao?"

Bạch Tiểu Thần quệt miệng: "Mẫu thân nói biểu di muốn một con hồ ly, nên để ta tìm một đám hồ ly tới cho biểu di chọn, số hồ ly này cũng vừa lúc tới đây, ta liền thuận tiện gọi bọn chúng qua trợ uy."

Thế này mà gọi là trợ uy?

Đây là có thần lực nghịch thiên!

Vương Tiểu Bàn ngạc nhiên không khép miệng lại được, con mắt híp lóe sáng: "Bạch Tiểu Thần, tốt xấu gì chúng ta cũng làm bằng hữu lâu như vậy, nếu được, ngươi cũng cho ta một con nha?"

Bạch Tiểu Thần nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không được, trước tiên ta phải cho biểu di chọn đã, chờ biểu di chọn xong mới tới lượt ngươi."

Vương Tiểu Bàn cười tới mặt béo nở thành một đóa hoa: "Được, sau này ta không làm huynh đệ với ngươi nữa, ta sẽ làm tiểu đệ của ngươi, nhưng, yêu cầu của ta là, ngươi nhất định phải tìm cho ta một con hồ ly cái."

"Tại sao lại là hồ ly cái?"

"Còn không phải tại cha ta nói ta mập như vậy, lại còn ngốc, sau này nhất định không tìm được nàng dâu, cho nên, ta quyết định tìm một con hồ ly cái, đợi nàng tu luyện thành người, ta liền thú nàng làm nàng dâu."

Những hồ ly còn đang vây quanh Bạch Tiểu Thần, bất chợt nghe được Vương Tiểu Bàn nói, liền lùi ra sau mấy bước, từng đôi mắt tội nghiệp nhìn Bạch Tiểu Thần.

"Vương Tiểu Bàn, ngươi dọa hồ ly của ta!" Hai tay Bạch Tiểu Thần chống nạnh, hung hăng trợn mắt với Vương Tiểu Bàn, lại quay đầu nhìn Nam Cung Chuẩn: "Ngươi có muốn tới lúc đó chọn một con không?"

Nam Cung Chuẩn mím môi: "Ta có thể muốn lão hồ hay không?"

"Vì sao?" Bạch Tiểu Thần kỳ quái hỏi.

Mắt Nam Cung Chuẩn phát sáng: "Hồ là vua bách thú, ta cũng muốn trở thành vương giả!"

Gương mặt nhỏ Bạch Tiểu Thần đen lại: "Ai nói với ngươi hồ là vương bách thú?"

Hồ ly có chỗ nào không tốt?

Đồ ngốc Tiểu Mễ nhà hắn còn không phải đang thần phục dưới uy của hắn hay sao?

À, không đúng, là thần phục dưới mỹ thực của mẫu thân.

Đương nhiên, hồ ly mạnh hơn hồ! Ai nói hồ ly không được, hấn liền liều mạng!

"Trong sách ta đọc viết như thế?" Nam Cung Chuẩn gãi đầu một cái, nghi hoặc hỏi, "Chẳng lẽ không đúng hả?"

Ánh mắt Bạch Tiểu Thần khẽ động: "Ta có thể gọi một con hồ tới cho ngươi, chỉ là... sau này ngươi nhất định phải nói lão hồ không bằng hồ ly!"

Nam Cung Chuẩn nghiêm túc gật đầu: "Ta đảm bảo sau này sẽ nói hồ ly cường đại hơn lão hồ."

Lúc này Bạch Tiểu Thần mới hài lòng gật đầu: "Ngươi nói câu đó mới là nói thật, cái gì mà lão hồ với sư tử, long tộc phượng tộc, ở trước mặt hồ ly, đều phải cúi mình!"

"Vâng, lão đại." Nam Cung Chuẩn đứng thẳng người lên.

Tiểu Thần lợi hại như vậy, hấn nói đương nhiên là đúng.

"Lão đại là cái gì?" Bạch Tiểu Thần hơi chớp mắt to, từ lúc nào mà hấn thành lão đại rồi?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Con của vương (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Không phải Vương Tiểu Bàn nói, ngươi có yêu thú, sau này ngươi chính là lão đại của bọn ta, " Nam Cung Chuẩn cười, "Vội lại, ta cảm thấy, đi theo ngươi, chắc chắn sẽ không thiệt."

Bạch Tiểu Thần gật mình gật đầu, hấn vỗ vai Vương Tiểu Bàn và Nam Cung Chuẩn, ngao kiêu nói: "Đi theo bản Bảo Bảo, có thịt ăn."

Vương Tiểu Bàn trông thấy Bạch Tiểu Thần gật được Nam Cung Chuẩn, có chút nhàm chán, hấn đặt mông ngồi xuống, thở hỏn hển mấy cái, "Đánh một ròi, ta muốn nghỉ ngơi một lát."

Phốc!

Ngay khi hấn đặt mông ngồi xuống, tất cả trọng lượng đều dồn lên ngực Nam Cung Lâm, hấn nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt tối sầm, ngất xỉu.

"Sắc trời không còn sớm, mẫu thân còn chờ ta về ăn cơm, ta muốn trở về trước, " Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu nhìn Nam Cung Chuẩn, "Bây giờ ngươi hồi cung, đảm bại hoại kia sẽ nhân lúc Thái hậu nãi nãi không ở đây mà khi dễ ngươi, không bằng trước mắt ngươi về nhà cùng ta đi."

Nam Cung Chuẩn nghiêm túc gật đầu: "Ta nghe ngươi."

Vương Tiểu Bàn một bên trợn mắt một cái, mà Nam Cung Chuẩn cũng dễ lung lay, chỉ mấy câu của Bạch Tiểu Thần, đã lừa được Nam Cung Chuẩn về nhà rồi.

"Tiểu tử, ở trước mặt Tiểu Bàn đại gia ta, ngươi còn dám ngủ!"

Vương Tiểu Bàn nghi ngơi đủ rồi, từ thân Nam Cung Lâm ngồi dậy, hai tay vò vào mặt hấn, khiến hấn tỉnh từ trong hôn mê.

Nam Cung Lâm ủy khuất sụt khóc, hấn thật sự hôn mê, không phải ngủ đâu!

"Đại gia ta cảnh cáo ngươi, Nam Cung Chuẩn là người ta muốn bảo vệ, ngươi còn dám bắt nạt hấn, ta sẽ đưa ngươi tới chỗ không người rồi tìm một đám nam nhân cho ngươi!"

Vương Tiểu Bàn cao ngạo nâng mặt béo, lời này là trước đây hấn nghe một ác bá nói với một nữ nhân, không nghĩ đến bây giờ lại dùng tới.

"Ta... Cha ta là Thái tử!" Nam Cung Lâm run rẩy khóc thút thít.

Vương Tiểu Bàn quăng một bạt tai: "Ai là Thái tử?"

"Cha ta..."

Bốp!

Lại một cái tát!

"Chỉ cho phép nói một chữ!"

"Cha..."

Lúc này Vương Tiểu Bàn mới vút Nam Cung Lân xuống: "Ài, con ngoan."

Nước mắt Nam Cung Lân rơi xuống, chưa từng bị người khi dễ như vậy.

"Bạch Tiểu Thần, chúng ta về."

Vương Tiểu Bàn phủ tay, quay người muốn về, hần vừa đi được vài bước, bước chân lập tức ngừng lại, về mặt khá run rẩy hỏi: "Đợi chút, hần vừa nói cha hần là ai cơ?"

"Thái tử." Bạch Tiểu Thần tốt bụng trả lời.

Về mặt Vương Tiểu Bàn như đưa đám: "Xong rồi."

"Người yên tâm, có ta ở đây, Thái tử không có cách nào trả thù các người." Bạch Tiểu Thần vỗ ngực, thề son sắt.

Vương Tiểu Bàn lau nước mắt: "Không phải chuyện đó, nếu cha ta biết được sẽ đánh chết ta mất."

Cha hần ngàn lần căn dặn, hần ở ngoài không được gây chuyện thị phi, cố tình hần lại đánh nhi tử của Thái tử, chuyện này truyền tới tai cha hần, cha hần nhất định sẽ đánh chết hần.

"Đều là lỗi của ta..." Nam Cung Chuẩn thấy đáng về đáng thương của Vương Tiểu Bàn, có chút không đành lòng, mím môi nói.

"Không, không liên quan gì đến người, " Vương Tiểu Bàn lắc đầu, "Không phải sẽ bị đánh một trận, cùng lắm thì thiếu đi một lớp da, có gì đặc biệt hơn người đâu, tên hỗn đản kia dám bắt nạt huynh đệ Vương Tiểu Bàn ta, nên đánh!"

Xem như sớm biết hần là nhi tử của Thái tử, vậy hần vẫn thiếu đánh như cũ thôi.

Cha của hần (VTB) không có chuyện vì vấn đề nhỏ nhặt này mà đánh chết hần nha?

"Được rồi, các người về trước đi, " Hần khoát tay, biểu hiện có chút khổ sở.

Bạch Tiểu Thần tương đối không yên lòng: "Ta ở ngay bên nhà người, nếu cha người đánh người, gọi ta một tiếng, ta lập tức qua cứu người."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Đây là cha ruột?

Edit: Tiêu Tiêu

"Yên tâm đi, huynh đệ."

Vương Tiểu Bàn vỗ bả vai Bạch Tiểu Thần, lắc đầu, bộ dáng thấy chết không sờn, mau chóng trở về Vương gia.

Nhưng hần vừa về tới nhà, một bàn tay liền đuổi tới, hung hăng cầm lỗ tai hần, phần nộ nói: "Tiểu tử thôi, người nói ta nghe, hôm nay người gây ra chuyện gì ở bên ngoài hả?"

"Phụ thân, người phải xem lại, " Về mặt Vương Tiểu Bàn bất mãn, "Ta không gây sự, thật sự không gây sự."

"Không gây sự? Người không gây sự mà đánh nhi tử của Thái tử à?" Vương Đức Thu tức giận, quát lớn.

Vương Tiểu Bàn nuốt thì khóc, tin tức này lan truyền cũng quá nhanh, phụ thân làm sao nhanh như vậy đã biết rồi?

"Phụ thân, là tên hỗn đản đó quá đáng, lúc trước hắn bắt nạt người khác, ta không nhìn nổi nên mới đánh hắn, " Vương Tiểu Bàn úy khuất nói, "Với lại, Bạch Tiểu Thần cũng có mặt trong chuyện này, người không tin thì hỏi hắn đi."

Vương Đức Thu nửa tin nửa ngờ thả lỏng tay: "Tiểu Thần cũng có mặt lúc người đánh nhi tử của Thái tử?"

"Thật, là tên hỗn đản kia bắt nạt bằng hữu của Bạch Tiểu Thần, ta mới nhịn không được mà động thủ."

"À, Bạch Tiểu Thần đã tham gia, khẳng định là tên hỗn đản kia làm sai trước, " Vương Đức Thu trừng mắt nhìn Vương Tiểu Bàn, "Sau này người theo Tiểu Thần nhiều vào, hắn cho người đánh thì người xông lên, hắn không cho người động thủ, người không được động thủ, đã hiểu chưa?"

Vương Tiểu Bàn tròn mắt há mồm: "Phụ thân, tại sao Bạch Tiểu Thần cho ta động thủ, ta mới được động thủ? Đến lúc đó ta động thủ thật, người sẽ không đánh ta chứ?"

Bàn tay Vương Đức Thu vỗ vào đầu Vương Tiểu Bàn, tức giận nói: "Bạch Tiểu Thần là đứa trẻ ngoan thế nào? Không có chuyện hắn đi chọc người, nhất định là có người chọc hắn, nên các người đánh thì không sai! Người cho rằng ai cũng như người là hỗn thế ma vương? Không phân biệt tốt xấu đã đánh người?"

Cái này... Đây là cha ruột?

Vương Tiểu Bàn khóc không ra nước mắt, làm sao hắn lại cảm thấy mình bị nhạt được?

"Phụ thân, vậy chuyện ta đánh nhi tử của Thái tử..." Vương Tiểu Bàn hơi cẩn thận mở miệng.

"Không phải chỉ là một nhi tử của Thái tử thôi sao, đánh thì đánh, không đánh sai là được, " Vương Đức Thu xem thường nói, "Người không bận thì đi theo Bạch Tiểu Thần học tập một chút, nếu người nghe lời hắn, chúng ta sẽ không cần rời khỏi phủ, càng không cần bị dôn tới nơi này."

Sợ Vương Đức Thu tiếp tục túm lấy mình không buông, Vương Tiểu Bàn thừa dịp hắn không chú ý, vút một tiếng lao ra ngoài, thân thể kia tuy mập nhưng rất linh hoạt, đợi Vương Đức Thu kịp phản ứng, đã sớm chạy xa.

"Tiểu tử thói này!" Vương Đức Thu rất tức giận, "Quả thật là muốn ăn đòn!"

Vừa nghĩ tới chuyện bọn họ bị ép rời khỏi phủ, Vương Đức Thu cố nén giận, thật sự muốn thu thập tiểu tử thói này!

...

Cổ trạch, trong đình viện.

Bạch Nhan lười biếng nhìn cuốn sách trên tay, khóe miệng câu lên một đường cong.

Thời gian trôi qua, vẻ mặt lão giả càng thêm lo lắng, lòng bàn tay dính đầy mồ hôi, ánh mắt nhìn Bạch Nhan càng thêm bất thiện.

"Mẫu thân!"

Giọng nói mềm mại truyền tới từ phía sau, lúc Bạch Nhan ngẩng đầu nhìn qua, thân ảnh nho nhỏ đã lao tới chỗ nàng, thom lên má nàng một cái.

"Mẫu thân ta đã về rồi, Nam Cung Chuẩn cũng về cùng ta."

Bạch Nhan nhú mày, lúc này mới nhìn Nam Cung Chuẩn đi theo.

Hình như Nam Cung Chuẩn vẫn chưa thích ứng được, cơ thể hơi cứng nhắc, hắn nhìn Bạch Tiểu Thần được Bạch Nhan ôm trong ngực, đáy mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Ta đồng ý làm đệ tử của người

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Nhan cười cười, gia hỏa này, rốt cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ...

"Thần Nhi luôn thiếu một người làm bạn, nếu có thể, người hãy ở lại với chúng ta, được chứ?"

Nam Cung Chuẩn không dám tin nhìn Bạch Nhan: "Ta... có thể ở lại?"

"Người muốn ở lại, ai cũng không thể ép người đi, " Bạch Nhan từ từ đứng dậy, mỉm cười đi về phía Nam Cung Chuẩn, "Huống hồ, thiên phú của người không tệ, những năm này đã bị mai một, bây giờ ta muốn để người làm đệ tử của ta, người có bằng lòng hay không?"

Trong mắt Nam Cung Chuẩn mừng rỡ: "Ta đồng ý ở lại."

"Thần Nhi, " Bạch Nhan vỗ vỗ đầu Bạch Tiểu Thần, "Người dẫn hấn xuống nghỉ ngơi, mẫu thân còn những chuyện khác cần phải giải quyết, mặt khác..."

Nàng lật bàn tay một cái, liền lấy ra một bình đan dược, đưa tới trước mặt Nam Cung Chuẩn.

"Đan dược này có thể chữa trị ngoại thương của người, chờ cơ thể người bồi bổ thật tốt xong, ta sẽ đưa người công pháp thích hợp để tu luyện."

Nam Cung Chuẩn nhìn số đan dược Bạch Nhan đưa tới, hốc mắt hấn đỏ lên, nắm thật chặt bình sứ trong tay, ngẩng đầu, ánh mắt đầy kiên định.

"Sư phụ, sau này, ta nhất định sẽ đứng trên đỉnh cao, tuyệt đối không thể người thất vọng!"

Sau này, Nam Cung Chuẩn một câu thành sấm, quả nhiên đứng trên đỉnh cao, nhưng bất luận hấn đứng ở đỉnh cao thế nào, vẫn không quên người đã thay đổi số phận của hấn.

"Nam Cung Chuẩn, ta dẫn người đi xem gian phòng của người, " Bạch Tiểu Thần cao hứng giữ lấy Nam Cung Chuẩn, thân thể nhỏ nhanh chóng đi tới sương phòng.

Bạch Nhan nhìn hai tiểu gia hòa đã đi xa, đột nhiên bật cười.

"Ánh mắt Bạch Nhan cô nương cũng không tệ, " Ánh mắt lão giả hơi phức tạp, "Một thiên tài như vậy, đã bị người phát hiện ra."

Bạch Nhan cảm tách trà nha hoàn đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: "Xem ra người cũng đã nhìn ra, người hấn có ngạo cốt, sau này đương nhiên bất phàm, thiên tài như vậy, nhất định ta phải để hấn bên nhi tử ta."

Huống gì, có lẽ nguyên nhân ở Bạch Tiểu Thần, nàng đối với đứa trẻ cùng trang lứa, có chút mềm lòng.

"Sau này hấn có thể bất phàm hay không, không những phải xem số mệnh của hấn, mà còn phải có người tài bồi dưỡng, " Lão giả thân nhiên nói, "Ta vừa nhìn qua, thực lực của đứa nhỏ này rất thấp, đoán chừng đã mai một rất lâu."

Bạch Nhan giương môi cười nhạt.

Còn không phải vậy, sau khi Nam Cung Chuẩn chào đời, mẫu thân liền chết, lại thường xuyên bị người bắt nạt, còn không có người tài bồi dưỡng, dù hấn là người mang ngạo cốt, cũng bị mai một.

"Người muốn giành người với ta sao?" Bạch Nhan ngược mắt, nhìn lão giả đang chấp tay.

"Cho dù hấn là người mang ngạo cốt, nhưng ta không có nhiều thời gian để bồi dưỡng một đứa trẻ, hiện tại ta chỉ quan tâm thiếu gia nhà ta, Bạch Nhan cô nương, nếu thiếu gia nhà ta xảy ra chuyện gì, người khó tránh khỏi trách nhiệm!"

Ngay khi lão giả nói xong lời này, được Tiểu Mễ ở phía trước dẫn đường, Bạch Triển Bằng mặc trường bào bước nhanh tới.

Cước bộ hấn phiêu dật, không còn bộ dạng suy yếu ban đầu.

"Thiếu gia, " Trong lòng lão giả vui mừng, bước nhanh ra nghênh đón, vẻ mặt hơi chán kinh, "Người... không sao?"

Bạch Triển Bằng khẽ gật đầu: "Chân khí còn sót lại trong cơ thể ta đã bị bài trừ."

Tin tức tốt này lập tức đập vào lòng lão giả, làm hấn mừng rỡ, lúc này hấn mới tin tưởng, Bạch Nhan thật sự muốn cứu thiếu gia.

"Bạch Nhan cô nương, " Lão giả quay đầu, thành tâm cúi mình, "Ta xin lỗi vì lúc trước vô lễ với người, đa tạ người đã cứu thiếu gia nhà ta, nếu không có người, thiếu gia..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Nàng là đan dược sư Ngũ phẩm

Edit: Tiêu Tiêu

Nói một hồi, lòng lão già có hơi xúc động.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Vì bệnh tình của thiếu gia, Dược Môn đã dốc hết tất cả, vẫn không thể chữa trị tốt cho hắn.

Bây giờ Bạch Nhan chữa khỏi cho thiếu gia, vậy nàng chính là ân nhân của toàn bộ Dược Môn!

"Nhưng mà, ta có thể hỏi một chút không, người để mềo con bài trừ chân khí, là dùng phương pháp gì vậy?" Hai mắt lão già phát sáng, "Những năm qua, chúng ta nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng đều không làm được."

"Chuyện này..." Bạch Nhan hơi xấu hổ, "Không thể nói được."

Lão già sững sờ, câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nếu Bạch Nhan không muốn nói, trực tiếp cự tuyệt là được, vì sao lại bảo không thể nói?

"Thiếu gia?" Hắn quay đầu, nhìn Bạch Triển Bằng.

Biểu hiện Bạch Triển Bằng khá mờ nhạt: "Ta không biết, sau khi tiến vào gian phòng kia, ta liền ngất đi, đợi đến khi tỉnh lại, phát hiện chân khí trong cơ thể đã được bài trừ rồi."

Biểu hiện của Bạch Nhan thêm lúng túng, nếu để Bạch Triển Bằng biết Tiểu Mễ làm cách nào mà hút chân khí, nhất định Bạch Triển Bằng sẽ cự tuyệt.

Cho nên, lúc đó nàng mời cho Tiểu Mễ một ánh mắt, để Tiểu Mễ làm hắn hôn mê.

"Vậy sao." Lão già hơi thất vọng, xem ra Bạch Nhan không đồng ý để bọn họ biết phương pháp loại bỏ chân khí, nên mới làm thiếu gia hôn mê.

Nhưng mà không sao, chỉ cần thiếu gia khỏe mạnh là đủ rồi.

"Chỗ ta có một đan phương," Bạch Nhan lấy từ trong vạt áo ra một tờ đan phương, đưa cho lão già, "Người đi mua những dược liệu có trong tờ đan phương này cho ta."

"Đây là..."

"Đan dược giúp thiếu gia của người hồi phục thân thể."

Lão già rất kinh ngạc, lập tức mở đan phương ra, hắn hơi nhìn lướt qua, liền nhíu mày.

Trong Dược Môn, luyện đan sư vô số, bản thân hắn cũng là luyện đan sư Ngũ phẩm, nhưng đan dược trên tờ đan phương này, hắn còn chưa từng nghe nói...

"Bạch Nhan cô nương, đan dược người muốn luyện chế là gì?"

"Ngũ phẩm Sinh Cơ Tái Hiện đan."

Sinh Cơ Tái Hiện đan, là nàng căn cứ vào Sinh Cơ Tái Tạo hoàn nghiên cứu tiến thêm một bước mà thành.

Sinh Cơ Tái Tạo hoàn chỉ có tác dụng ở tình huống như Lam lão gia tử, hiện tại tình trạng thân thể Bạch Triển Bằng mười phần nghiêm trọng, tứ phẩm Sinh Cơ Tái Tạo hoàn đã không có bất kỳ tác dụng nào, duy chỉ có Sinh Cơ Tái Hiện đan, mới có thể cứu được hắn.

"Ngũ phẩm đan dược?"

So với đan dược chưa từng nghe nói này, càng khiến lão già khiếp sợ hơn là, nha đầu trước mặt này lại là đan dược sư Ngũ phẩm?

Đừng nhìn bản thân hắn đã đột phá Ngũ phẩm, đó là bởi hắn đã trên năm mươi tuổi, mà nha đầu này mới vẹn vẹn hai mươi!

Một luyện đan sư Ngũ phẩm... Đây là... Muốn hù chết người sao?

Bạch Nhan từ chối cho ý kiến: "Thân thể Bạch Triển Bằng, một viên Sinh Cơ Tái Hiện đan không thể phục hồi hoàn toàn như cũ được, cho nên, số dược liệu này người phải chuẩn bị mười phần, mười phần dược liệu hắn có thể luyện chế ra một trăm viên, đủ cho thân thể người khôi phục hoàn toàn."

Tay lão già run lên, hô hấp thêm dồn dập: "Bạch Nhan cô nương, một lò đan dược của người, có thể luyện thành mười viên?"

Bạch Nhan nhíu mày: "Ít nhất là mười viên, vì để đề phòng vạn nhất, mới để người chuẩn bị thêm một ít, có vấn đề gì sao?"

Cái gì? Ít nhất mười viên? Vậy nhiều nhất là bao nhiêu đây?

Lão già bị đá kích nặng nề, bờ môi run rẩy không nói thành lời.

Kỳ thật, Bạch Nhan gốc ở Thánh Đảo nhiều năm, rất ít khi tiếp xúc với luyện đan sư, nàng không biết tiêu chuẩn luyện đan sư trên đại lục này là thế nào.

Giống như mấy sư phụ nàng, hẳn là không có mấy người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Xem lão tử là người chết?

Edit: Tiêu Tiêu

Cho nên, dưới cái nhìn của nàng, một luyện đan sư Ngũ phẩm một lò luyện chế được mười viên là chuyện bình thường tới không thể bình thường hơn.

Lão già muốn khóc, hẳn trong hoàn cảnh thuận lợi, nhiều lắm chỉ được bốn viên thôi, nếu không thuận lợi, hai viên cũng không được...

Thật sự người so với người làm ta tức chết!

"Nếu không có chuyện gì, các người mau đi chuẩn bị dược liệu, chuẩn bị xong, lập tức vào trong nhà tìm ta."

Bạch Nhan vội biếng đuôi lưng một cái, nàng thấy sắc trời không còn sớm, định đi xuống nghỉ ngơi, nhưng lúc này, nhà bên cạnh truyền tới một trận ồn ào.

Bên cạnh hình như là Vương Tiểu Bàn? Bằng hữu của Thần Nhĩ?

Nàng nghĩ nghĩ, bước nhanh tới nhà bên.

"Cổ lão, " Nhìn hướng Bạch Nhan rời đi, Bạch Triển Bằng cong môi cười, "thế gian này, quả nhiên thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ta đoán là toàn bộ thiên tài Dược Môn cộng lại, cũng không sánh bằng một người Bạch Nhan cô nương."

Cổ lão rất hồ thẹn, đã lâu rồi hẳn chưa ra ngoài, không biết thiên tài đã biến thái tới mức độ này.

"Thiếu gia, lúc đó ta đi nghe ngóng nên biết được tình cảnh của Bạch Nhan cô nương, nghe nói Bạch gia kia, vì muốn một viên đan dược Tam phẩm, muốn bán nàng làm thiếp cho một lão đầu, nếu người Bạch gia biết được thực lực của Bạch Nhan cô nương, không biết có hận chết hay không."

Bạch Triển Bằng nhẹ vuốt tờ đan phương, bỗng dừng nghe Cổ lão nói lời này, ngón tay dừng lại, con người ôn nhu trở nên không có nhiệt độ.

"Bạch gia? " Hắn lạnh lùng nói, "Tiếp tục thăm dò cho ta, ta muốn biết tất cả những chuyện Bạch Nhan cô nương đã trải qua khi ở Bạch gia!"

"Dạ, thiếu gia."

...

Vương gia.

Vương Đức Thu ở thư phòng đọc sách, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng kêu thê lương, hắn cả kinh lập tức vọt ra ngoài, chạy tới tiền viện.

Bất gặp trong viện, Vương Tiểu Bàn bị một đám thị vệ giữ tay chân, tiếng kêu như giết heo.

Phía trước là Tiểu Bá Vương còn mập hơn cả hắn, vênh vác ngẩng cao đầu, hung hăng ra lệnh thị vệ bắt Vương Tiểu Bàn.

Vương Tiểu Đồng đã sớm sợ ngây người, một lúc sau, mới khóc rống lên, oa một tiếng lao về phía đám thị vệ, muốn ngăn đám thị vệ.

"Cút ra!"

Tiểu Bá Vương một tay đẩy Vương Tiểu Đồng, hung hãn nói: "Người còn tới, ta sẽ cho người bắt người theo, để người làm nha đầu ấm giường cho ta!"

Vương Đức Thu vừa chạy tới nghe nói thế, tức giận suýt nữa thì ngất, nữ nhi của hắn, vậy mà có người dám dể làm nha đầu? Thật sự cho rằng hắn rồi khỏi bản gia rồi thì dễ ức hiếp như vậy?

"Phụ thân!" Vương Tiểu Bàn thấy Vương Đức Thu, như gặp được cứu tinh, khóc nước mắt nước mũi lem nhem, "Mau cứu ta, phụ thân!"

"Tiểu tử, buông nhi tử của lão tử ra!"

Hai mắt Vương Đức Thu đỏ lên, cầm một trường côn, vung về phía thị vệ.

Mấy thị vệ bị đánh một cái, đau tới xương cốt muốn tan ra thành từng mảnh, liền buông khiến Vương Tiểu Bàn ngã nhào ra đất.

"Phụ thân!"

Vương Tiểu Bàn lộn nhào bò tới bên cạnh Vương Đức Thu, khóc lóc thê thảm: "Đám người này quá phẫn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ, mà còn lấy nhiều khi ít, người giúp ta dạy dỗ bọn họ đi."

"Người lẫn sang một bên cho ta, " Vương Đức Thu đẩy Vương Tiểu Bàn ra phía sau, phẫn nộ vung trường côn, một gậy liền đánh bay một thị vệ, "Nhi tử của lão tử, cho tới bây giờ chỉ có lão tử mới có thể đánh hấn, các người hôm nay lại dám đánh nhi tử của lão tử! Hôm nay lão tử đánh chết các người!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Một chuyện làm ăn (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Tiểu Bá Vương sợ ngây người, ngay cả khóc cũng quên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Đức Thu hất tung những thị vệ kia trên mặt đất.

"Ta..." Trông thấy ánh mắt của Vương Đức Thu, Tiểu Bá Vương cũng không dám thể hiện, run lấy bầy nói, "Cha ta là Thái tử..."

"Ta không quản cha ngươi là Thái tử hay Hoàng đế, hấn không dạy được nhi tử, lão tử đến thay hấn dạy dỗ!" Vương Đức Thu tung một cước vào ngực Tiểu Bá Vương.

Đám người này thật sự xem Vương Đức Thu hấn là người chết? Còn chạy đến Vương gia của hấn đánh con hấn? Quả thật to gan lớn mật! Không hung hăng dạy dỗ bọn chúng, hấn liền không gọi Vương Đức Thu!

Tiểu Bá Vương oa một tiếng khóc rống lên.

"Cha ta nói, lúc ta chào đời có vạn thú triều tống, ta là người cao quý nhất trên đời này, các người đối xử với ta như vậy, cha ta nhất định sẽ đem các người băm thành cháo cho chó ăn!"

Vương Đức Thu cười lạnh một tiếng, xách Tiểu Bá Vương từ dưới đất lên, quăng cho vài bạt tai.

"Lại khóc cho lão tử nghe một tiếng, lão tử lập tức ném ngươi cho yêu thú ăn."

Toàn thân Tiểu Bá Vương run lên, quả nhiên không dám khóc, khuôn mặt béo mập tràn ngập sợ hãi, kinh hoàng nhìn Vương Đức Thu trước mặt.

"Cái gì gọi là vạn thú triều tống? Vạn thú triều tống chỉ người có thể thống ngự vạn thú, ngươi có bản lĩnh thì tìm một con yêu thú tới thu phục cho ta xem! Còn đưa vạn thú triều tống tới dọa lão tử, lão tử sẽ bị ngươi dọa chắc?"

Những người này quả nhiên ngu xuẩn, một lời đồn thổi liền tin tưởng không nghi ngờ, còn vạn thú triều tống? Tại sao hấn không đem một đám yêu thú đi theo?

"Cút ngay cho ta!"

Vương Đức Thu ném Tiểu Bá Vương ra ngoài, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám thị vệ trên đất.

Thị vệ bị dọa tới run rẩy, lập tức bỏ chạy, liền ôm Tiểu Bá Vương mau chóng rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Lúc này, ngoài đại môn Vương gia, thân thể Bạch Nhan nửa dựa, hai tay vòng trước ngực, khóe môi cười nhạt.

Thấy chuyện của Vương gia không cần nàng giúp đỡ, liền quay người muốn về.

"Vị cô nương này..."

Chợt, một giọng nói truyền tới từ phía sau, khiến Bạch Nhan dừng bước.

Nàng quay đầu, nhìn Vương Đức Thu đang đi tới, cong môi cười: "Có việc?"

"Cô nương, người chính là mẫu thân Bạch Nhan sao?" Vương Đức Thu cười tủm tỉm, rất xảo trá, ánh mắt hắn nhìn Bạch Nhan như mèo thấy mỡ.

Bạch Nhan theo bản năng lùi về sau hai bước: "Người biết ta?"

"Ha ha, Tiểu Thần đã sớm nói, nương hần là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vừa rồi ta thấy người đi từ nhà bên cạnh, liền đoán được, " Vương Đức Thu cười to hai tiếng, xách Vương Tiểu Bàn một bên ra, "Còn không mau chào."

Vương Tiểu Bàn cười ha ha: "Mỹ nhân thăm thăm tốt."

Vương Tiểu Đồng đã lau nước mắt, nàng đi tới, học theo Vương Tiểu Bàn lễ phép chào một tiếng: "Thăm Thăm."

Nàng là mẫu thân của Bạch Tiểu Thần hả, quả nhiên đáng đáp thật đẹp, nàng là nữ nhân đẹp nhất mà nàng từng thấy...

"Ta chỉ tới xem mà thôi, đã không có chuyện gì thì ta muốn về." Bạch Nhan nhìn huynh muội Vương Tiểu Bàn, ánh mắt nhu hòa hơn.

"Nếu các người có thời gian, có thể tìm Thần Nhi chơi, hắn rất thích các người."

Mắt Vương Tiểu Bàn sáng lên, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa sang nhà hàng xóm, chỉ có Thần Nhi tới tìm hắn.

"Người đến nhà mỹ nhân thăm thăm phải tuyệt đối nghe lời, không được làm loạn, biết chưa!" Vương Đức Thu gõ trán Vương Tiểu Bàn, không quên cảnh cáo một phen.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Một chuyện làm ăn (2)

Hắn nói xong lời này, mới cười tủm tỉm chăm chú nhìn Bạch Nhan: "Ta có thể biết danh tự của cô nương không?"

"Bạch Nhan."

"Cô nương họ Bạch? Tiểu Thần theo họ người sao?" Vương Đức Thu kinh ngạc, không nghĩ tới lẽ thường, Bạch Tiểu Thần hần nên theo họ cha? Tại sao lại mang họ của nương được?

Thấy bộ dáng Vương Đức Thu kinh ngạc, Bạch Nhan nhếch môi: "Còn có việc?"

"Là thế này, trước đó từ chỗ Bạch Tiểu Thần mà ta biết được, trong tay người có một ít đan dược đúng không? Có thể bán cho ta hay không? Bao nhiêu tiền không là vấn đề."

Hai mắt Vương Đức Thu phát sáng, tựa như sói đói nhìn chằm chằm vào thức ăn ngon.

Bạch Nhan trầm ngâm nửa ngày: "Đan dược mấy phẩm?"

"Tam phẩm trở lên là được rồi."

"Được! Ta có thể cung cấp cho người từ Tam phẩm trở lên, Ngũ phẩm trở xuống, trong đó Ngũ phẩm đan dược, giá cả của nó, ta sẽ cho người tới trao đổi với người."

Tim Vương Đức Thu co thắt, lúc đầu hắn chỉ cho là Bạch Nhan cung cấp đan dược Tam phẩm và Tứ phẩm là được rồi, không nghĩ đến cũng có đan dược Ngũ phẩm.

Chuyện này...

Quả thực là một trận thiên đại kinh hi!

"Giá cả gì đó đều dễ nói, thế khi nào thì Bạch Nhan cô nương cung cấp cho ta đây?"

"Tam phẩm đan dược và Tứ phẩm đan dược, mỗi tháng ta có thể cung cấp cho người một trăm viên, dược liệu Ngũ phẩm đan dược cần chính người

cung cấp, đồng thời mỗi tháng ta chỉ luyện chế một lần, mỗi lần luyện được nhiều hay ít còn dựa vào vận khí."

Hai mắt Vương Đức Thu sáng lên.

Chính nàng luyện chế? Đó là nói, mẫu thân Bạch Tiểu Thần là đan dược sư Ngũ phẩm sao?

"Được, đan dược người nói sao thì là vậy, giá cả người tìm người tới chỗ ta đàm phán, ta cũng sẽ không để người ăn thiệt thòi."

Dù sao đó cũng không phải tiền của hắn, cũng là bên phía bản gia cần, coi như Bạch Nhan ra giá cao hắn cũng có thể đồng ý.

Bạch Nhan không nói thêm gì, bước sang nhà bên cạnh, trong chớp mắt đã biến mất trước mặt phụ tử Vương gia...

Vương Tiểu Bàn có chút không hiểu nhìn lão cha nhà mình: "Người tham tiền như người, sao có thể thoải mái như vậy?"

"Nói bậy bạ gì đó?" Vương Đức Thu dựng râu tròng mắt, "Khoảng thời gian trước không phải Bạch Tiểu Thần cho người một chút đan dược sao? Ta sai người quay về đưa cho gia gia người một viên, trải qua giám định của luyện đan sư bản gia, đan dược Bạch Tiểu Thần cho người... được hiệu vượt xa những đan dược cùng loại khác."

"Cho nên, sau này những đan dược đó đều không được đem bán, tất cả đem hiếu kính gia gia người, gia gia người nói, số đan dược này có bao nhiêu, hắn thu bấy nhiêu."

Vương Đức Thu đắc ý nhếch môi, hắn cảm thấy, muốn trở về bản gia, thì phải dựa vào số đan dược này...

Vương Tiểu Bàn chép miệng: "Hóa ra không phải tiền của mình, chẳng trách lại thoải mái như vậy."

Lão cha nhà mình vĩnh viễn là một gian thương, nói chuyện làm ăn với người ta, mỗi lần đều ép giá rất gắt gao, đây là lần đầu tiên hào phóng như vậy.

Vương Đức Thu tròng mắt Vương Tiểu Bàn: "Có người nói với phụ thân như vậy sao? Dù sao, người thừa kế sau này ở bản gia cũng không phải người, đã vậy, xài bao nhiêu tiền cũng không liên quan đến chúng ta."

"Huống gì, tài sản của bản gia đều để lại cho đường huynh của người, không bằng để Bạch Nhan cô nương kiếm một phần."

Đây mới là mục đích chủ yếu của hắn.

Lần này, bọn họ bị ép rời khỏi bản gia, nguyên nhân cũng có lão đệ và chất nhi trợ giúp, hắn không hung hăng hờ bọn họ một chút, sao có thể cam tâm?

Vương Tiểu Bàn gãi đầu một cái: "Gia gia sẽ đồng ý sao?"

"Ha ha," Vương Đức Thu cười gian xảo, "Ta đã sớm nói chuyện với gia gia người, đan dược sư sở dĩ luyện ra đan dược phẩm chất cao như thế, là vì hao tốn quá nhiều thời gian, cho nên... số đan dược này là cung không đủ cầu."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Thiếu niên Ôn Như (1)

Đến lúc đó, hắn mở miệng là có vốn ngay.

"Tiểu tử, chuyện kinh doanh này, người phải học một chút, xem như sau này không thể kế thừa bản gia, cũng sẽ không bị người hờ chết."

Vương Đức Thu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiểu tử này nếu thông minh bằng một nửa Bạch Tiểu Thần, hắn cũng liền bớt lo.

"Biết."

Vương Tiểu Bàn đáp một câu qua loa.

Tức khắc, hắn trông thấy Vương Đức Thu lại muốn đánh hắn, trước khi hắn ta động thủ liền vút một tiếng chạy ra ngoài, lúc chạy, còn không quên ngoái đầu làm mặt quỷ, khiến Vương Đức Thu tức giận xấn áo đuổi theo.

"Tiểu tử thú, người đứng lại cho lão tử!"

...

Cổ trạch.

Trong đại sảnh, Bạch Nhan khẽ nhấp một ngụm trà, an tĩnh chờ.

Nửa ngày sau, Hoa La từ ngoài cửa đi tới, nửa quỳ trên đất: "Chủ tử cho gọi thuộc hạ có gì phân phó?"

"Ta cùng Vương gia kế bên có một vụ làm ăn, ngươi cho Sở Nương tới đàm phán với hần."

"Dạ, chủ tử." Hoa La cung kính nói.

Bạch Nhan đặt chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt hỏi: "Huân luyện những đan dược sư kia thế nào rồi?"

Tại đại lục này, thực lực rất quan trọng, mà luyện đan sư càng quan trọng hơn.

Chỉ cần ngươi là một luyện đan sư cường đại, cho dù ngươi không có chút tu vi nào, cũng có cường giả sẵn lòng hộ tống ngươi.

Cho nên, bắt đầu từ ba năm trước, Bạch Nhan bí mật bồi dưỡng một ít luyện đan sư, những năm qua nàng chưa từng tới kiểm tra, nên không rõ trình độ của những luyện đan sư đó như thế nào.

"Chủ tử, trong ba năm, tất cả đã đạt tới Nhị phẩm trở lên, luyện đan sư Tam phẩm có tổng cộng ba mươi người, luyện đan sư Tứ phẩm có chín người."

"Ngũ phẩm thì sao?"

Bạch Nhan nhíu mày hỏi.

"Cái này... Ngoại trừ Ôn Như ra, không có người đạt tới Ngũ phẩm."

Ôn Như là người Bạch Nhan quen biết cách đây ba năm, lúc đó Ôn Như tuổi nhỏ đã thành danh, tự cao tự đại, vì hai người đều cần một bảo vật, nên hần đề nghị tranh tài.

Ôn Như bại, kết quả của thất bại chính là, trung thành với Bạch Nhan.

"Không có người đột phá tới Ngũ phẩm còn hợp lý, nhưng Tứ phẩm có quá ít người! Hai trăm người có thiên phú luyện đan sư, vậy mà chỉ có chín Tứ phẩm!"

Sắc mặt Bạch Nhan hơi khó coi, chậm rãi đứng lên.

Hoa La cẩn thận nhìn Bạch Nhan: "Trong chín luyện đan sư Tứ phẩm, cũng có người đã là Tam phẩm..."

Nói cách khác, trong ba năm nay, bọn họ chỉ mới đột phá một bậc thôi.

"Hoa La, ngươi đưa ta đi xem những luyện đan sư kia."

Tiếp tục thế này hần là không được, nàng nhất định phải nghĩ cách giúp bọn họ mau chóng đột phá.

...

Trong viện tràn ngập khói lửa, bày một đồng đan lô, trước mỗi đan lô đều có người, đều tập trung vào đan dược trước mặt.

Bạch Nhan vừa đi vào nội viện, một thân ảnh đã nhanh chóng đánh tới, nàng không do dự giơ chân lên...

Bịch một tiếng đập ra ngoài!

Người kia lộn trên đất mấy vòng, ngã chổng vó lên trời, gương mặt tuấn mỹ trắng nõn đầy ai oán, vô cùng đáng thương nhìn Bạch Nhan.

"Tại sao ta cảm giác... Thực lực của ngươi mạnh hơn ba năm trước rồi? Nói đi, hiện tại rốt cuộc ngươi đã đột phá tới cảnh giới gì rồi? Tại sao ta không thể nhìn thấu thực lực của ngươi?"

Ba năm trước, thuật luyện đan của hần bị nàng đánh bại, không cam lòng, hần lại muốn luận võ, kết quả là...

Bị đánh rất thảm!

Nhưng khi đó, hần còn nhìn thấu thực lực Bạch Nhan, nhưng bây giờ, hần phát hiện dù có nhìn thế nào, thiếu nữ trước mặt như một màn sương trắng, làm hần nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Thiếu niên Ôn Như (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Ta nghe nói, dưới ngươi, chỉ có chín người đạt tới luyện đan sư Tứ phẩm?" Bạch Nhan giương môi, cười như không cười hỏi.

Ôn Như từ dưới đất bò dậy, ai oán nhìn Bạch Nhan: "Ba năm trước, ngươi ném đám người này cho ta, chính mình lại mất tích, ta ở đây chờ ngươi ba năm, bây giờ ngươi trở về không có ý trò chuyện cùng ta sao?"

Bạch Nhan cười.

Không biết vì sao Ôn Như cảm thấy nụ cười này âm trầm, theo bản năng lùi ra sau hai bước.

"Trước hết ngươi nghe ta giải thích đã, ta thật sự nghiêm túc thay ngươi dẫn dắt người, chỉ là thuật luyện đan vốn rất khó học, thiên tài như ta hay ngươi vốn ít, hầu hết người ta dùng cả đời, đều không đạt được Tứ phẩm đâu."

Ôn Như rất ủy khuất, đối với loại biến thái như Bạch Nhan, yêu cầu của nàng khẳng định rất cao, hẳn cũng đã tận lực rồi!

Còn nữa, nếu đan dược sư Tứ phẩm dễ đột phá như vậy, chẳng phải luyện đan sư trên đại lục đã tràn lan rồi sao?

"Trước tiên đưa ta đi xem đám luyện đan sư đó." Bạch Nhan nhún vai, biểu lộ có hơi bất đắc dĩ.

"Được," Ôn Như hiếu kỳ nhìn Bạch Nhan, "Đúng rồi, sao hôm nay Tiểu Thần không tới cùng ngươi? Mấy từ các ngươi không phải không tách rời sao?"

Bước chân Bạch Nhan dừng lại, lạnh nhạt liếc sang Ôn Như: "Ngươi không nói, không ai bảo ngươi cầm điếu."

Nói xong lời này, Bạch Nhan không tiếp tục để ý, nhanh chân vào trong sân.

Lúc trước đám người này cũng do Bạch Nhan để Hoa La chọn, nên lần đầu tiên nàng đứng trong đám người, nhưng người kia lập tức dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá nàng.

"Chưa nói tới đan dược sư Tứ phẩm, gọi những đan dược sư Tam phẩm tới luyện chế một lần cho ta xem."

Bạch Nhan nhàn nhạt phân phó.

Kiếp trước nàng là truyền nhân của cổ võ thế gia Hoa Hạ, luyện đan thuật càng là đăng phong tạo cực, lúc nào cũng có người tới cầu sư.

Những đệ tử đó rất thông minh, chỉ điểm một lần là hiểu, cho nên, khi nàng ở Thánh Đảo chỉ điểm cho mấy sư phụ, mấy lần bị tức khí.

Nàng chưa từng thấy người nào ngu như thế!

Nhưng sau khi thấy đám đan dược sư này, mới phát hiện, đâu mới đúng là ngu! So sánh một chút, mấy sư phụ vẫn khá hơn nhiều!

Đồng thời, phát hiện này, giúp nàng hiểu thấu.

Thì ra không phải sư phụ ngu, mà là thuật luyện đan ở đây lạc hậu hơn với ở Hoa Hạ...

"Những đan dược sư này ta đã biết đại khái rồi," Bạch Nhan cười nhạt, "Sau đó, ta sẽ viết những điểm cần phải sửa ra, cho bọn họ luyện đan theo nội dung mà ta viết, mặt khác, ngươi chọn ra mấy đan dược sư, mỗi tháng các ngươi phải ung cấp cho ta một trăm viên đan dược Tam phẩm và Tứ phẩm."

Ôn Như sững sờ: "Ngươi cần nhiều đan dược như vậy để làm gì?"

Bạch Nhan câu môi: "Bán lấy tiền."

"Sao thế, ngươi rất thiếu tiền sao?" khuôn mặt trắng nõn của Ôn Như đột nhiên đỏ ửng: "Nếu ngươi thiếu tiền, ta có thể cho ngươi."

Bạch Nhan quay đầu nhìn Ôn Như: "Ngươi có ý gì?"

"Cái này..." Ôn Như ngượng ngùng cúi đầu, "Ta muốn hỏi ngươi có thiếu người làm ấm giường hay không? Ta có thể làm ấm giường cho ngươi, chẳng những không lấy tiền, mà còn trả thêm tiền."

Bạch Nhan khẽ vỗ cằm, ánh mắt hứng thú đánh giá Ôn Như: "Hoa La, Phụng Lâu còn thiếu người không?"

Hoa La đồng tình nhìn Ôn Như: "Phượng Lâu vẫn luôn thiếu người, nam nhân xinh đẹp như Ôn Như công tử, nếu tới Phượng Lâu của ta, nhất định có thể thu hút nhiều khách nhân."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Tiểu Bá Vương muốn thuận thú (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Khỏe miệng Ôn Như co gập vài cái, lùi nhanh mấy bước: "Vừa rồi ta chỉ đùa một chút, thật sự chỉ đùa thôi..."

Chuyện đùa! Phượng Lâu kia là chỗ nào? Nữ nhân này thế mà nhẫn tâm như vậy, muốn đem hán tới Phượng Lâu tiếp khách!

Bạch Nhan cười đến ôn nhu: "Yên tâm, nếu ngươi còn có nhu cầu, Phượng Lâu nhất định thu nhận ngươi, nếu ngươi muốn làm khách chơi, vậy ta sẽ để Sở Nương thu ít bạc của ngươi thôi."

Về mặt Ôn Như rất xấu hổ, hán quay người thấy ánh mắt Hoa La, trừng nằng một chút, sau đó mới nhìn sang Bạch Nhan, ủy khuất: "Rõ là, dù sao ta vẫn là một thiếu nam ngây thơ, ngươi đối xử với ta như thế có quá đáng không vậy?"

Bạch Nhan lười nói thêm, nằng tiện tay lấy ra một quyển sách ném cho Ôn Như.

Ôn Như cầm sách Bạch Nhan đưa cho, ngẩn người, hỏi: "Đây là sách gì?"

"Ngươi vừa đột phá Ngũ phẩm không bao lâu, không hiểu biết nhiều về thuật luyện đan của Ngũ phẩm, đợi sau khi ngươi đọc thuộc quyển sách này, liền có thể nắm giữ phương pháp luyện đan được Ngũ phẩm, đồng thời, tăng cao tỉ lệ thành đan."

Trong lòng Ôn Như kích động một chút, sách trong tay hán vuốt chút nữa thì rơi xuống đất, may là hán kịp thời bắt được.

"Từ bao giờ mà ngươi đối xử tốt với ta như thế?" Ôn Như ôm chặt sách vào ngực, tựa như ôm đứa nhỏ, về mặt kích động đỏ bừng.

Bạch Nhan khẽ cười duyên: "Thực lực của ngươi đủ mạnh, mới có thể giúp ta dẫn dắt những người này, Hoa La, chúng ta đi."

Nàng nói xong câu này liền quay người, đi được vài bước, thì dừng lại.

"Ôn Như, nếu ngươi muốn tìm ta, ngươi có thể tới hoàng thành tìm Lam Tiểu Vận, nàng biết chỗ ta ở."

Dứt câu, nàng không nhiều lời nữa, nhấc chân ra khỏi viện.

Trên mặt Hoa La treo nụ cười quyến rũ, chủ tử nhà mình vẫn luôn mạnh miệng mà mềm lòng.

Đừng thấy nàng luôn khi dễ Ôn Như, kỳ thật, nàng đã sớm viết quyển sách này và có ý định giao cho Ôn Như rồi...

Có thư tịch bảo bối trong tay, Ôn Như cũng không tiến Bạch Nhan, vội vàng trở về thư phòng đọc thư tịch.

Tìm hán, theo từng lúc đọc thư tịch mà kích động, vấn đề khúc mắc rất lâu trước đây, cuối cùng cũng được giải đáp...

...

Lúc này, phủ Thái tử, một tiếng tru truyền ra, khiến cả phủ rung chuyển.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Nhược bị thương còn chưa khôi phục, chịu đau nhò nha hoàn dìu ra, chốc lát đã thấy Tiểu Bá Vương bị một con sói hoang đuổi theo.

Trên đại lục, ngoại trừ yêu thú, còn tồn tại dã thú, mà tính cách yêu thú cao ngạo, rất khó thuần phục, cho nên con sói hoang chỉ là dã thú bình thường.

Nó do trước đó Nam Cung Dục đi săn bắt được, vì tính tình hung tàn, vẫn luôn nhốt trong lồng, dự định ngày nào đó làm thịt ăn, ai ngờ Tiểu Bá Vương lại thả ra.

"Mẫu phi cứu ta!" Tiểu Bá Vương khóc rất thê thảm, khiến tim Bạch Nhược tan nát.

"Mau, mau đi cứu hoàng trưởng tôn!" gương mặt Bạch Nhược trắng bệch, lập tức ra lệnh cho thị vệ sau lưng.

Thị vệ lấy ra một bộ cung tên, bắn về phía sói hoang, hươu một tên vừa vọt tới, xuyên vào mắt sói hoang.

Sói hoang bị đau tru lên một tiếng, ánh mắt đảo quanh, cùng lúc đó, Tiểu Bá Vương cũng thoát khỏi sói hoang, nhào tới bên người Bạch Nhục.

"Lân Nhi, tại sao ngươi muốn thả sói hoang của cha ngươi vậy?"

Nghĩ đến tình huống lúc này, tim Bạch Nhục như muốn nhảy ra ngoài, về mặt trắng bệch nghiêm nghị hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Tiểu Bá Vương muốn thuần thú (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiêu Tiêu

"Mẫu phi, bọn họ nói vạn thú triều tông không phải ta, nếu là người được vạn thú triều tông, nhất định có năng lực thuần thú, ta muốn thuần phục con dã thú này, chứng minh ta là người cường đại nhất."

Nghe giọng điệu Tiểu Bá Vương ủy khuất, con người Bạch Nhục lạnh lẽo: "Là ai nói vạn thú triều tông không phải ngươi?"

"Là... Bạch Tiểu Thần..."

Tiểu đồng bọn của hắn.

Nhưng cuối cùng mấy chữ này hắn không nói ra, Bạch Nhục liền hiểu lầm người đó là Bạch Tiểu Thần, trong mắt hiện lên tia hung ác.

Thật lâu, nàng mới bình ổn nội tâm phần nộ, rũ mắt nhìn Tiểu Bá Vương trong ngực mình, nhếch miệng cười ôn nhu.

"Lân Nhi, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là người cao quý nhất trên đời này, Bạch Tiểu Thần ghen ghét ngươi được vạn thú triều bái, mới cố tình nói như thế."

Mắt Bá Vương đầy lệ, ngẩng đầu nhìn Bạch Nhục: "Mẫu phi, tại sao con dã lang kia không nghe lời ta?"

"Một con sói hoang bình thường mà thôi, không có chút trí thông minh nào, tại sao có thể dùng để chứng minh vạn thú triều tông được? Huống hồ, loại sói hoang cấp bậc này, cũng không đủ tư cách thần phục ngươi! Ngươi là người sẽ thống trị toàn bộ yêu thú! Chỉ có yêu thú chân chính, mới chứng minh được thân phận của ngươi!"

"Thế nhưng..."

Thế nhưng rõ ràng là Bạch Tiểu Thần khiến cho rất nhiều hồ ly nghe lời hăn.

"Không nhưng nhị gì hết!" Bạch Nhược lập tức cắt ngang lời Tiểu Bá Vương, vẻ mặt nghiêm túc: "Lân Nhi, bất luận là Nam Cung Chuẩn, hay là Bạch Tiểu Thần, sau này đều phải dựa vào ngươi để sinh tồn! Nếu như có cơ hội, nhất định phải khiến chúng thịt nát xương tan!"

Bạch Tiểu Thần tính là cái gì? Cũng dám so sánh với con nàng ư? Tư cách uống nước rửa chân của Lân Nhi hăn cũng không có.

"Mẫu phi, ta hiểu rồi, " tâm tình Tiểu Bá Vương ban đầu là uất ức, nghe xong lời này liền cao hứng, "Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Bạch

Tiểu Thần và Nam Cung Chuẩn, còn nữa hôm nay ta để mất một tiểu nha đầu, đến lúc đó ta có thể đoạt về để làm ấm giường hay không?"

Tiểu mập mập kia dám đánh hấn, vậy hấn sẽ đoạt muội muội của hấn về làm ấm giường!

"Có thể, " Bạch Nhược cười cười, "Sau này thiên hạ đều là của ngươi, vậy tiểu nha đầu ngươi coi trọng, đương nhiên là của ngươi, ngươi nói gia đình đó cho mẫu phi, mẫu phi sẽ mua lại tiểu nha đầu này."

Mắt híp Tiểu Bá Vương sáng lên: "Mẫu phi, không chỉ có tiểu nha đầu đó, còn ca ca nàng, ta muốn hấn làm nô lệ của ta."

"Được, tất cả đều theo ý ngươi."

Ở hoàng thành này, nàng không dám đụng tới

Đế Thương và Bạch Nhan, nhưng người khác, có bao nhiêu người chống lại được hoàng quyền?

Không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao, thực sự không được, nàng liền lấy hai viên đan dược Tam phẩm, chẳng lẽ bọn họ dám cự tuyệt?

Đúng lúc này, một cung nữ vội vã đi tới, hành lễ: "Bẩm Thái tử phi, có người muốn bái phỏng."

Lông mày Bạch Nhược khẽ chau lại: "Là người phương nào?"

"Nàng nói là người Cầm Âm cốc..."

Cầm Âm cốc?

Khóe môi Bạch Nhược nhếch lên, cuối cùng Cầm Âm cốc cũng tới...

"Nhanh đưa nàng vào, ta sẽ tới đó."

"Vâng, Thái tử phi."

Cung nữ nhận lệnh lui ra, nửa ngày liền biến mất khỏi tầm mắt Bạch Nhược.

Bạch Nhược sai người đưa Tiểu Bá Vương đi nghỉ ngơi, rồi được hai cung nữ dìu đi, vô cùng chật vật đi tới đại sảnh...

Vừa tới đại sảnh, Bạch Nhược liền trông thấy nữ tử đang ngồi trong đại sảnh thưởng trà.

Một bộ váy dài màu lam nhạt, ôn hòa như nước, dung mạo nàng tuyệt sắc, lông mi dài đen nhánh, môi không son mà đỏ, gương mặt nhỏ tươi tắn.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Mộ Khinh Ca (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Quả nhiên là một đáng về động lòng người.

Bạch Nhược tin tưởng, nếu như Đế Thương biết có một nữ nhân tuyệt thế như vậy ái mộ hắn, thân là nam nhân, tất nhiên không có khả năng thờ ơ.

Ngay cả Thái tử yêu nàng sâu như vậy, trong phòng cũng có vài tiểu thiếp, Đế Thương là loại người tàn nhẫn tuyệt tình, càng không có chuyện chỉ độc sủng một người!

"Vị cô nương đây chắc hẳn là cóc chủ Cầm Âm cốc?"

Bạch Nhược nghĩ tới đây, lấy lại tinh thần, chậm rãi đi tới đại sảnh ngồi nghiêm túc, có lẽ do chịu đau đớn, nụ cười của nàng có mấy phần miễn cưỡng.

Mộ Khinh Ca đặt chén trà trong tay xuống, ý cười nhạt xuất hiện trên đôi môi đỏ mọng.

"Ta nghe nói, người biết tung tích của hắn?"

Bạch Nhược khẽ gật đầu, một đạo lạnh lẽo hiện lên trong mắt: "Hắn tên Đế Thương, là vương gia của Lưu Hòa quốc chúng ta, không biết Cóc chủ tìm hắn, là có chuyện gì vậy?"

Mộ Khinh Ca nhàn nhạt cười: "Đây là loại nam nhân, chỉ cần gặp qua hắn, sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể quên, thật không khéo, ta mấy tháng trước, vừa vận gặp phải hắn."

Lúc ấy, nàng cùng mấy trưởng lão Cầm Âm cốc đang truy bắt một con yêu thú, đúng lúc muốn bắt con yêu thú đó...

Hắn giống như yêu nghiệt giáng xuống, một thân tử bào, một thân tóc bạc, từ giờ khắc đó trong lòng nàng, mãi mãi khó quên.

Nhưng nam tử kia dường như không thấy sự tồn tại của nàng, trực tiếp mang yêu thú nàng truy bắt đi, sau đó thì tra không ra tin tức.

Trong đầu Mộ Khinh Ca lại hiện lên thân ảnh yêu nghiệt kia, khoe môi mang theo chút nhu hòa: "Bạch cô nương, người thông báo cho ta tin tức của hắn, tất nhiên ta sẽ báo đáp người! Chờ ngày đại hôn của ta và hắn, đừng quên tới uống chén rượu mừng!"

Bạch Nhược sững sờ, nàng nhìn Mộ Khinh Ca tuyệt sắc, như há miệng, muốn nói rồi lại thôi.

Mộ Khinh Ca đương nhiên phát hiện biểu hiện chần chờ của nàng, lông mày khẽ cau lại: "Có chuyện gì?"

"Cóc chủ, " Bạch Nhược thở dài một hơi, "Người tới chậm rồi, cách đây không lâu, tỷ tỷ ta mất tích ở ngoài đã trở về."

Lông mày Mộ Khinh Ca khẽ chau lại: "Tỷ tỷ người trở về thì liên quan gì tới hắn?"

"Đương nhiên là liên quan," Ánh mắt Bạch Nhược bắt lức, "Tỷ tỷ này của ta từ nhỏ tới lớn đều không an phận, lúc còn ở Bạch phủ, đã thông đồng với thị vệ, đồng thời còn dây dưa với Thái tử nhiều năm! Lúc Thái tử không để ý tới nàng, lại câu dẫn nam nhân khắp nơi, cuối cùng nàng chưa thành thân mà đã có con rồi."

Mộ Khinh Ca kinh ngạc há to miệng, đôi mắt xẹt qua tia chán ghét: "Chưa thành thân mà đã có con? Người còn có dạng tỷ tỷ không tuân thủ phụ đạo này? Với lại... Không phải người muốn nói là, nàng mang con của Đế Thương?"

"Nhất định không phải!" Bạch Nhược thề son sắt nói, "Ta tận mắt thấy nàng thông đồng với người khác, cũng mang con của người khác, nhưng từ sau khi nàng gặp được Thương Vương, liền mặt dày dầy dưa với Thương Vương, trước kia Thương Vương còn đối xử lạnh nhạt với nàng, cuối cùng..."

Nàng cẩn thận nhìn Mộ Khinh Ca: "Cuối cùng, không biết nàng dùng thủ đoạn gì, khiến Đế Thương hiểu lầm nàng sinh ra con của hắn."

Về mặt Mộ Khinh Ca hơi trầm xuống: "Xem như những gì người nói là thật, nhưng nếu muốn Đế Thương hiểu lầm thì nhất định hai người đó đã từng phát sinh quan hệ, chẳng lẽ nàng đã cùng Đế Thương..."

"Cóc chủ, ta đảm bảo đứa bé kia không phải của Thương Vương, " Bạch Nhược hơi rũ mắt, một đạo âm tàn liền hiện lên, "Năm đó, Thương Vương bị người hạ thuốc, liền tìm nữ nhân giải độc, nữ nhân đó không phải tỷ tỷ của ta, mà là muội muội ta Bạch Chi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Mộ Khinh Ca (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Lúc ấy Bạch Chi cũng kể chuyện này với tỷ tỷ, ai biết bị nàng giả mạo, kết quả Thương Vương tin nàng ta không nghi ngờ, còn... còn dưới sự mê hoặc của nàng ta mà phết đi cha ta."

Bạch Nhược ngẩng đầu, mắt sớm đã đầy lệ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Lúc đầu nghe Đế Thương bị người hạ thuốc, bắt đắc dĩ phải tìm nữ nhân giải độc, trong lòng Mộ Khinh Ca giận run, nhưng nghĩ tới cũng không phải do chính Đế Thương muốn, khó chịu trong lòng nàng liền biến đi.

Chỉ cần sau này nam nhân kia thuộc về nàng, quá khứ trước kia, đều có thể bỏ qua.

"Chỉ tiết, ta đã hiểu, người nói cho ta chỗ của nữ nhân Bạch Nhan, bây giờ bốn cốc chủ lập tức đi tìm nữ nhân kia!"

Sắc mặt Mộ Khinh Ca rất khó coi, từ từ đứng dậy, khoe miệng cười lạnh, trong mắt dần dần tỏa ra sát ý.

"Được, ta sẽ phái người dẫn cốc chủ tới đó."

Bạch Nhược nhếch môi, nàng không nói chuyện Phượng Lâu cho Mộ Khinh Ca, nếu không, chắc chắn Mộ Khinh Ca sẽ không sáng khoái tìm Bạch Nhan như vậy.

"Không cần, người nói nàng ở đâu cho ta là được rồi."

Mộ Khinh Ca liên tục cười lạnh, một người chưa thành thân đã mang thai, cũng dám đánh chủ ý lên người nàng coi trọng.

Bạch Nhược trầm mặc nửa ngày, trong mắt lóe sáng: "Ta không rõ cụ thể là Bạch Nhan ở đâu, người có thể tìm đến Lam gia, nếu Lam gia gặp chuyện, nàng nhất định sẽ xuất hiện!"

Kỳ thực, sau khi Bạch Chấn Tường biết được Bạch Nhan có quan hệ với Phượng Lâu, đã đem chỗ ở của Bạch Nhan nói cho Bạch Nhược, nhưng Bạch Nhược chưa có ý định để Mộ Khinh Ca lập tức đối đầu với Bạch Nhan.

Nàng ta biết Bạch Nhan để ý nhất là Lam gia, nếu Lam gia gặp chuyện, tất nhiên sẽ khiến nàng tức giận.

Mộ Khinh Ca không nhiều lời nữa, chậm rãi quay người, rồi khỏi phủ Thái tử.

Lúc nàng ra khỏi phủ, trong nháy mắt có một nữ tử lục y từ hư không đáp xuống, cung kính đứng sau Mộ Khinh Ca.

"Cốc chủ, thuộc hạ cho rằng Bạch Nhược không tin được, có cần thuộc hạ đi tra không?"

Mộ Khinh Ca nhếch môi: "Là thật hay không thì liên quan gì? Đế Thương là nam nhân mà bốn cốc chủ coi trọng, tiện tỷ đó câu dẫn Đế Thương là sự thật, mặc kệ là vì lý do gì, chuyện này cũng không thể tha thứ!"

Một tiện tỷ mà thôi, ở Cẩm Âm cốc của bọn họ, loại tiện tỷ này nhiều vô kể, bọn họ không để trong mắt.

"Đi, đi Lam gia! Bốn cốc chủ muốn nhìn tiện tỷ kia một lần!"

"Dạ, cốc chủ."

...

Đại trạch Lam gia.

Nghe nói Bạch Tiểu Thần tới chơi, Lam lão phu nhân và lão gia tử cùng một đám người ra nghênh đón.

Lão phu nhân ôm Bạch Tiểu Thần vào trong ngực: "Chất ngoan của bà cố, mấy ngày nay người không ghé thăm bà cố rồi, ta nhớ người chết mất."

Bạch Tiểu Thần bị ôm không thở được, nhưng, không đành lòng đẩy lão phu nhân ra, để mặc bà ôm hân.

Cuối cùng vẫn do lão gia tử nhìn không nổi, ho khan hai tiếng, ánh mắt trách cứ nhìn lão phu nhân: "Người muốn đưa nhỏ ngạt thở mà chết à?"

Lúc này lão phu nhân mới nhận ra khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Thần đỏ bừng, vội buông hân ra, vẻ mặt áy náy: "Đứa bé, tại sao khó chịu mà không nói ra?"

Bộ dáng Bạch Tiểu Thần rất hiếu thuận: "Bà cố ngoại nhớ Thần Nhi nên mới thế, Thần Nhi vui còn chưa hết đâu."

Hân hiểu chuyện làm lão phu nhân rất đau lòng, đứa bé ngoan như vậy, không biết loại Bạch gia lòng lang dạ sói kia, trước đó sao mà muốn bán hân.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 211: Suýt thì bại lộ (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Bà cố ngoại, cậu nãi nãi, các người trẻ ra rất nhiều nha." Bạch Tiểu Thần chớp chớp mắt, nói.

"Thật sự?" Ánh mắt Đồng Nhượng Lan đứng bên cạnh lão phu nhân sáng lên, nàng vỗ vỗ mặt, tươi cười nói: "Dạo này cũng có một vài phu nhân khen ta càng ngày càng trẻ, chuyện này không thể thiếu đan dược của Nhan Nhi."

Đừng nói Đồng Nhượng Lan, ngay cả lão phu nhân cũng trẻ ra mấy tuổi, nếp nhăn trên mặt mờ đi rất nhiều.

"Cậu nãi nãi, nếu người thấy hiệu quả tốt, nhớ tuyên truyền cho nương ta một chút." Đôi mắt Bạch Tiểu Thần mang theo tia xảo trá, cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, làm sao hắn có thể từ bỏ.

"Được, yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp Nhan Nhi tuyên truyền, vừa lúc mấy vị phu nhân đều hỏi ta làm thế nào mà trẻ ra như vậy."

Đồng Nhượng Lan xoa mặt, mừng rỡ, nàng đột nhiên trở nên trẻ trung, chính là đã kích lớn đối với đám phu nhân đó.

"Bà cố ngoại, ông cố ngoại, lần này Thần Nhi tới để tìm biểu đi Vận Nhi."

Bạch Tiểu Thần vừa nói xong, Lam Tiểu Vận bung một đĩa trái cây đi ra.

"Người tìm ta?" Nàng chớp chớp mắt, tiểu gia hỏa này vậy mà tới đây tìm nàng đầu tiên?

Từ khi nào mà nàng có mị lực như vậy rồi?

Lam Tiểu Vận càng nghĩ càng vui vẻ, nụ cười càng thêm tươi: "Tiểu Thần Nhi, có phải người nhớ biểu đi rồi hay không?"

"Đội biểu đi sinh được tiểu muội muội, Thần Nhi tuyệt đối sẽ ngày ngày nhớ người." Trong mắt hồ ly của Bạch Tiểu Thần mang theo tia xảo trá.

Mẫu thân không muốn sinh muội muội, nhưng biểu đi có thể nha, dù sao cũng là người một nhà, biểu đi sinh biểu muội thì hắn cũng thích.

Về mặt Lam Tiểu Vận cứng đờ, tiểu gia hỏa này hết chuyện để nói rồi hay sao!

Mấy ngày trước nàng bị ép hôn, kết quả, hắn trực tiếp tới đây nhắc tới muội muội!

"Hai ca ca ta còn chưa thành thân đâu, ta thành thân cái gì, ta không làm, người thích ai sinh thì bảo người đó sinh đi." Lam Tiểu Vận thấy ánh mắt mẫu thân nhà mình, nàng lập tức cự tuyệt.

"Thần Nhi, " lão phu nhân ho khan hai tiếng, ánh mắt từ ái nhìn Bạch Tiểu Thần, "Người tìm biểu đi có chuyện gì vậy?"

"À, đúng, " Bạch Tiểu Thần mới nhớ mục đích đến đây, "Là mẫu thân bảo ta tới thông báo cho biểu đi một tiếng, hồ ly chuẩn bị cho người đã tới, chừng nào thì tới chọn một con đi."

Hồ ly?

Hai mắt Lam Tiểu Vận sáng lên: "Biểu tỷ thật sự cho ta một con yêu thú? Hơn nữa còn là hồ ly?"

Hắn cảm giác tim muốn nhảy ra ngoài, gương mặt kích động đỏ bừng, lúc này không chần chừ nữa, vội vàng nói: "Hiện tại ta rảnh, Thần Nhi, bây giờ chúng ta tới nhà người đi."

"Được."

Bạch Tiểu Thần đáng yêu cười một tiếng, hắn vừa định quay người, đường phía trước đột nhiên bị một thân ảnh chặn lại.

Đó là một nữ tử mặc váy lam, tuyệt sắc khuynh thành, môi hơi giương, búi tóc bay múa trong gió, đẹp tới mức... Tựa như một bộ bức tranh thủy mặc động lòng người.

Lam lão gia tử sững sờ, ông nhìn nữ tử lam y, nhướn mày: "Người là người phương nào?"

Mắt nhìn Lam lão gia tử, thần sắc Mộ Khinh Ca lạnh nhạt, đôi mắt hạ xuống.

"Ta tìm Bạch Nhan, gọi nàng tới gặp ta."

Môi son khẽ mở, âm thanh đậm mực, gương mặt tuyệt sắc không biểu cảm, khi nhìn thấy đứa nhỏ, trong mắt hiện lên tia chán ghét.

Ngay cả nàng cũng không biết tại sao, rõ ràng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hơn nữa bộ dáng đứa nhỏ này còn nhu thuận, nhưng nàng vẫn rất chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Suýt thì bại lộ (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Người là ai?"

Lúc Lam gia còn kinh ngạc tại sao nữ tử lam y này lại muốn tìm Bạch Nhan, bỗng dưng thấy ánh mắt nàng nhắm vào Bạch Tiểu Thần, thần sắc đại biến.

"Tiểu Thần Nhi!"

Lam Tiểu Vận quá sợ hãi, vội kéo Bạch Tiểu Thần ra sau lưng, cảnh giác nhìn nữ nhân lai giả bất thiện.

"Biểu di, người không cần lo cho ta," Bạch Tiểu Thần như người lớn vỗ vỗ lưng Lam Tiểu Vận, lúc này mới đem tầm mắt dời qua Mộ Khinh Ca, "Người tìm mẫu thân ta có chuyện gì thế?"

"Người là nhi tử Bạch Nhan?"

Mộ Khinh Ca cười lạnh một tiếng, chẳng trách nàng lại chán ghét hắn như vậy.

Hóa ra, hắn là con hoang của Bạch Nhan chưa thành thân đã có con kia!

Lam lão gia tử cho Đồng Nhượng Lan một sắc mặt, vì hiện tại phụ tử Lam Vũ không ở đây, nên ông chỉ có thể phân phó Đồng Nhượng Lan.

Đồng Nhượng Lan ngầm hiểu, khẽ gật đầu với Lam lão gia tử rồi lui xuống.

"Vị cô nương này," Lam lão gia tử đem tầm mắt rời sang Mộ Khinh Ca, vẻ mặt lạnh nhạt nói, "Nếu là người tới làm khách, Lam gia ta vô cùng hoan nghênh, nếu người mang ác ý trong lòng mà đến, sợ là Lam gia ta không thể tiếp đãi người."

Lần này Mộ Khinh Ca vẫn không nói gì, nữ tử lục y sau lưng nàng liền đứng dậy, nghiêm nghị quát lớn: "Người tính là gì, cũng xứng nói chuyện cùng cốc chủ bọn ta sao? Kêu Bạch Nhan rút ra đây!"

Nếu như ban đầu, bọn họ cho rằng Mộ Khinh Ca mang ý đồ mà đến, bây giờ nghe nữ tử lục y nói, lập tức có thể nhìn ra lai giả bất thiện.

"Vị nãi nãi này," Bạch Tiểu Thần thấy nữ tử lục y quát lên với lão gia tử, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hiện lên vẻ giận dữ, "Phụ mẫu người có phải chưa dạy người kính già yêu trẻ? Mẫu thân Thần Nhi từ nhỏ đã dạy cho Thần Nhi, phải kính trọng lão nhân, người khi dễ một lão nhân có phải không biết xấu hổ hay không?"

Trong mắt nữ tử lục y lóe lên tia lửa giận, thân ảnh vọt tới chỗ Bạch Tiểu Thần, một bàn tay muốn đánh vào khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Thần.

"Thần Nhi cẩn thận!" Một tay Lam Tiểu Vận kéo Bạch Tiểu Thần vào trong ngực, đưa lưng về phía bàn tay nữ tử lục y đang đánh xuống.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thần càng ngày càng lạnh, hắn nhìn chăm chăm một chương kia, trong đôi mắt sạch sẽ thanh tịnh nhiễm chút hồng quang..

"Meo!"

Lúc này, không có người chú ý tới, vạt áo Bạch Tiểu Thần không gió mà bay, ánh mắt hắn không còn thiên chân vô tà như trước, thay vào đó là như con thú khát máu.

Nhưng tất cả bị phá vỡ chỉ bởi tiếng mèo kêu.

Trong nháy mắt Tiểu Mễ lao vào ngực nữ tử lục y, khiến nàng ta lao đảo suýt thì ngã ra đất, móng vuốt sắc nhọn xẹt qua gương mặt nàng, giọt máu chảy xuống.

"Tiểu Mễ!"

Thấy Tiểu Mễ xuất hiện, Bạch Tiểu Thần lập tức rời khỏi cái ôm của Lam Tiểu Vận, chạy tới chỗ Tiểu Mễ.

"Chủ nhân sợ người gây chuyện, nên để ta đi theo người, " Tiểu Mễ thấp giọng, "Vội lại, không phải chủ nhân đã dặn, ở ngoài người tuyệt đối không được động thủ, nếu không thân phận yêu thú của người sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện."

Bạch Tiểu Thần không được xem là yêu thú trưởng thành, nhưng thiên phú của hắn mạnh hơn nhiều so với yêu thú bình thường, hơn nữa sau một tháng đã có thể hóa hình người.

Mà một khi yêu thú hóa hình người bị truyền đi, trên đại lục chắc chắn có rất nhiều người muốn đoạt hắn!

Bạch Tiểu Thần cúi đầu, yếu ớt nói: "Vừa rồi ta chỉ nghĩ biểu di thay ta đỡ một chương kia, suýt chút nữa không không chế được..."

May mắn Tiểu Mễ tới kịp, nếu không xác định hôm nay hắn sẽ bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Bạch Nhan tới (1)

Edit by Tiêu Tiêu <>

"Ta đã thông báo với chủ nhân, rất nhanh thôi nàng sẽ tới, sau này người tuyệt đối không được động thủ." Tiểu Mễ bắt đầu đi thờ dài một hơi.

Xem ra sau này nó không nên tách khỏi tiểu chủ nhân, nếu không rất dễ xảy ra sự cố.

"Yêu thú?"

Lúc này, Mộ Khinh Ca kinh ngạc nhìn sang Tiểu Mễ, lông mày khẽ cau lại: "Không nghĩ tới trong tay người lại có yêu thú... Nhưng yêu thú dù mạnh, cũng không thể đối đầu với Cẩm Âm cốc chúng ta."

Cẩm Âm cốc?

Lam lão gia từ sầm mặt lại, nữ nhân này là người Cẩm Âm cốc? Nhan Nhi đứng tới người Cẩm Âm cốc bao giờ?

"Vị cô nương này, người luôn miệng nói phải tìm cháu gái ngoại của ta, ngay cả một lý do cũng không nói, vậy mà người còn muốn ta gọi Nhan Nhi ra gặp sao?"

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh nhạt, khóe miệng cười lạnh: "Ta nghe nói, Bạch Nhan là nữ nhân của Đế Thương? Vì thế, ta chỉ hiếu kỳ tới nhìn một lần mà thôi."

Nàng nói một câu kia, khiến cho mọi người có cảm giác bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là một nữ nhân ái mộ Đế Thương...

"Tiểu Mễ, lão cha bại hoại đúng là toàn trừu chọc ra hoa đào, xem xét lại hắn không hề phù hợp với mẫu thân, " khuôn mặt Bạch Tiểu Thần phẫn nộ, đôi mắt to phả lệ sáng tỏ, "Vì thế, để mẫu thân an toàn, ta muốn suy nghĩ một chút xem có nên nhận cha này hay không..."

Đáng thương cho Đế Thương, cũng bởi nguyên nhân này, để con đường truy thế của hắn thêm dài, mà hắn ngay cả Mộ Khinh Ca là ai cũng không biết...

Ánh mắt Mộ Khinh Ca xẹt qua tia lạnh lẽo, lạnh như băng nhìn Bạch Tiểu Thần: "Mẫu thân người dạy dỗ người như thế? Nếu vậy, ta không ngại dạy người đạo đức lễ nghi!"

Nàng không chiếm được Đế Thương nên ghi hận trong lòng? Thực là buồn cười, nàng chỉ không thuận mắt khi có nữ nhân dây dưa hắn mà thôi!"

"Meo." Tiểu Mễ liếm móng vuốt, uể oải nhìn Mộ Khinh Ca, đáy mắt kia rõ ràng ẩn chứa khinh thường.

Mắt thấy sắc mặt Mộ Khinh Ca càng lúc càng lạnh, Lam lão gia từ thấy Đồng Nhược Lan vẫn chưa về, ánh mắt bắt đầu lo lắng, vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Lam lão phu nhân.

Lão phu nhân ngầm hiểu, đi nhanh đến bên cạnh Bạch Tiểu Thần, kéo Bạch Tiểu Thần vào trong ngực mà an ủi, lo hắn bị Mộ Khinh Ca dọa sợ.

Bà một bên đau lòng ôm Bạch Tiểu Thần, một bên nhìn Mộ Khinh Ca.

"Trước khi ngời tìm cháu gái ngoại của ta, không hỏi thăm thân phận của nàng sao? Cháu gái ngoại của ta là chủ tử Phụng Lâu, lâu chủ Phụng Lâu là chủ tử của nàng, Cẩm Âm cốc các ngời và Phụng Lâu đều là môn phái tam lưu, nếu thật sự đánh ai thắng ai thua còn chưa xác định."

Mộ Khinh Ca nheo mắt, khí thế trên người trái lại đã vui đi rất nhiều, đôi mắt đẹp hiện lên tia lạnh lẽo, vẫn nở nụ cười lạnh: "Hoa La? Một nữ tử phong tình mà thôi, ta còn không để trong mắt."

Nhưng mà... Bạch Nhược dám che giấu nàng chuyện này, không thể tha thứ!

"Ha ha, " Lục y nữ tử cười châm chọc hai tiếng, nàng lau gương mặt vừa bị Tiểu Mễ cào, ánh mắt tràn đầy đùa cợt, "Ngời còn so sánh Phụng Lâu và Cẩm Âm cốc chúng ta! Nữ tử Cẩm Âm cốc chúng ta đều thanh lệ thoát tục, trinh tiết vô cùng quan trọng, chốn phong lưu như Phụng Lâu, làm sao có thể so sánh với nơi tiên cảnh như Cẩm Âm cốc?"

Nguy, nữ nhân Phụng Lâu đều là kẻ phong tình, mà mỗi người Cẩm Âm cốc đều là tiên nữ! Nếu như lựa chọn, thế nhân đương nhiên sẽ chọn Cẩm Âm cốc!

"Tiểu Mễ, cào nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 214: Bạch Nhan tới (2)

"Meo!"

Lời của Tiểu Mễ vừa dứt, Tiểu Mễ lập tức nhảy lên, nhào về phía nữ tử lục y, móng vuốt sắc nhọn cào xuống, trong nháy mắt cũng hủy đi nửa khuôn mặt của lục y nữ tử.

"Á!" Nàng hét lên một tiếng, tung một chưởng đánh về phía Tiểu Mễ.

Nhưng Tiểu Mễ linh hoạt, liền tránh thoát, vung văng đáp trên mặt đất.

Nó liếm móng vuốt rướm máu, ánh mắt nhìn nữ tử lục y như đang chế giễu.

"Ta muốn giết ngời!" Hai con ngời nữ tử lục y đỏ như máu, vừa định tiến lên giáo huấn con mèo nhỏ, Mộ Khinh Ca đã duỗi tay bắt lấy, ngăn nàng ta lại.

"Bích Khê, dừng tay!" Mộ Khinh Ca sầm mặt lại, lạnh lùng nhìn con mèo trắng trên mặt đất đang khiêu khích, "Trước đó là bồn cốc chủ sai, xem thường con yêu thú này, bây giờ xem ra, thực lực con yêu thú này... cũng phải Thiên giai?"

Thực lực Bích Khê là Thiên giai sơ cấp, con mèo trắng này có thể đả thương nàng nhiều lần, thực lực tất nhiên cũng phải ở cảnh giới Thiên giai..

Có lẽ, là yêu thú Thiên giai trung cấp?

Giờ khắc này, Mộ Khinh Ca không phát hiện ra, lúc nàng nói Tiểu Mễ là yêu thú Thiên giai, đáy mắt đối phương chợt hiện lên vẻ khinh thường.

"Thiên giai?"

Ngược lại bọn Lam lão gia tử lại chấn kinh, kinh ngạc nhìn ngời và con vật vô hại đứng trên đất.

Tiểu gia hỏa tham ăn này, thật là yêu thú Thiên giai?

"Ta không cho phép ngời nói xấu Hoa di!" Gương mặt nhỏ Bạch Tiểu Thần tràn ngập phản nộ: "Hoa di còn tốt hơn nhiều so với nữ nhân ra vẻ đạo mạo này!"

Lần này, trái ngược là Mộ Khinh Ca không nói gì, lông mày nàng nhẹ chau lại, nhú mày nhìn đứa nhỏ trước mặt, đôi mắt đẹp có chút dao động.

"Mẫu thân!"

Đúng lúc này, đôi mắt Bạch Tiểu Thần sáng lên, giọng nói non nớt ngạc nhiên vang lên.

Mộ Khinh Ca nghe vậy, quay người, ánh mắt rơi vào nữ tử từ ngoài cửa đi vào.

Trong khoảnh khắc, hô hấp của nàng liên trì trệ.

Nữ tử hồng y khuynh thành, xinh đẹp tuyệt trần, dung nhan tuyệt sắc làm cho tất cả mọi người ở trước mặt nàng đều âm thầm đi mấy phần.

Trước đó, Mộ Khinh Ca rất tự tin đối với dung mạo của mình, nếu không, nàng sẽ không tùy tiện cho rằng có thể làm thê tử Đế Thương.

Sau khi thấy được nữ nhân này, nàng mới hiểu được, chân chính kinh diễm là gì!

Kinh diễm qua đi, chính là tràn ngập ghen ghét, nàng ghen ghét như côn trùng, gặm nuốt trái tim nàng, để nội tâm của nàng không ngừng chua xót.

Không cần nghĩ cũng biết, Bạch Nhan khẳng định là dùng gương mặt này để câu dẫn Đế Thương, có lẽ, hai người bọn họ đã tiếp xúc da thịt rồi...

Nghĩ tới cảnh nữ nhân này ở trên giường cùng Đế Thương, trong lòng nàng rất khó chấp nhận.

"Người chính là Bạch Nhan?" Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng thở ra, mặt không đổi sắc nói.

Bất luận cảm xúc đáy lòng nàng có bao nhiêu gợn sóng, trên khuôn mặt đẹp kia, không hiện ra chút nào.

"Ông ngoại, bà ngoại, đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Nhan đi qua Mộ Khinh Ca, ánh mắt nàng không dừng trên người đối phương, ngược lại là chậm rãi đi tới trước mặt Lam lão gia tử.

Lam lão gia tử khẽ thở ra: "Tại sao chỉ có một mình người đến? Ta vừa bảo Nhược Lan tìm Thương Vương xin giúp đỡ, hẳn không tới cùng người sao?"

Bạch Nhan nhún mày: "Ta không gặp thăm thăm, Đế Thương thì có việc không đến, nhưng... Mặc kệ Đế Thương có tới hay không, đều không có kết cục thứ hai."

"Biểu tỳ!"

Lam Tiểu Vận nhìn thấy Bạch Nhan, ủy khuất sắp khóc.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Bạch Nhan tới (3)

Edit by Tiêu Tiêu <>

"Vừa rồi nữ nhân này muốn đánh Thần Nhi."

Sắc mặt Bạch Nhan đen lại, muốn đánh nhi tử của nàng?

Ngược lại nàng muốn xem xem ai có lá gan lớn như vậy, dám động tới nhi tử nàng!

"À, đúng rồi, " Lam Tiểu Vận lại thêm một câu, "Nữ nhân này cũng coi trọng nam nhân của người, đoán là bị nam nhân của người cự tuyệt, nên mới tìm người gây rắc rối."

Lại là Đế Thương nợ hoa đào?

Khóe miệng Bạch Nhan khẽ câu lên, ánh mắt cuối cùng cũng rơi trên thân Mộ Khinh Ca: "Vừa rồi cái tay nào của người muốn đánh nhi tử ta?"

"Không phải nàng, là thị nữ bên cạnh nàng, muốn đánh Thần Nhi," Lam Tiểu Vận nhìn thấy cứu tinh Bạch Nhan, bỏ đi thần sắc thất kinh vừa rồi, chỉ vào bọn họ, "Nàng dùng tay phải."

Sắc mặt Mộ Khinh Ca phát lạnh, vừa định quát Lam Tiểu Vận, đã thấy thân ảnh nữ tử trước mặt Lam Tiểu Vận biến mất...

Đội nàng lấy lại tinh thần, đột nhiên không biết từ lúc nào Bạch Nhan đã ở trước mặt Bích Khê, trong nháy mắt rút kiếm bên hông ra, từ trên cao chém xuống.

Ánh kiếm băng lãnh phản chiếu gương mặt nàng, khiến vẻ mặt nàng bao phủ một tầng sương lạnh.

"A!"

Theo tiếng kêu tê tâm liệt phế, một cột máu phun ra từ trên người Bích Khê, chợt nhìn thấy một cánh tay cụt lún xuống, thẫm đỏ nền đất.

"Hắn ngươi nên thấy may, ngươi chỉ dùng một cánh tay, nếu không... Một cánh tay khác cũng sẽ bị phế đi."

Hành động bất ngờ của nàng khiến tất cả đều sợ ngây người, theo bản năng Lam Tiểu Vận muốn che đi tầm mắt Bạch Tiểu Thần, nhưng bị Bạch Tiểu Thần ngăn lại.

"Biểu di, ngươi không cần lo cho ta, lúc ta còn lang thang cùng mẫu thân, còn tận mắt thấy nhân loại bị yêu thú ăn thịt, cho nên cảnh đó không tính là gì với ta hết."

Trước khi vào thánh địa, bọn họ có một năm lưu lạc bên ngoài, cố tình Bạch Tiểu Thần trưởng thành nhanh, chỉ vài tháng đã hiểu chuyện.

Cảnh tượng này đối với hắn, không phải không tiếp nhận được...

Lam Tiểu Vận nghe vậy, đáy lòng chua chua, suýt nữa thì rơi lệ.

Đưa trẻ tốt bao nhiêu, đám người Bạch gia tại sao nhẫn tâm, còn bức biểu tỷ mang theo Thần Nhi lưu lạc bên ngoài lâu như vậy...

"Làm càn!" Mộ Khinh Ca biến sắc, tức giận nói, "Bạch Nhan, ngươi có biết ngươi đang làm gì không? Nếu Đế Thương biết được, hắn sẽ chấp nhận nữ nhân lòng dạ rắn rết như ngươi sao, ngươi cho rằng... hắn có thể tha thứ cho ngươi?"

Bạch Nhan cười lạnh một tiếng: "Hắn tha thứ hay không thì liên quan gì tới ta? Nếu hắn chỉ vì ta chém tay một người mà trách móc ta, vậy ngược lại là ngươi có thể hỏi ta tha thứ cho hắn hay không."

Nàng cò cao ngạo và tôn nghiêm của nàng, tôn nghiêm của nàng chính là không khuất phục dưới một nam nhân!

"Ngươi cũng chỉ là miệng lưỡi mau lẹ mà thôi, " Mộ Khinh Ca châm chọc cười một tiếng, "Ngươi hao tổn tâm cơ câu dẫn được hắn, sao có thể không để ý đến? Vì thế, sao ngươi không dám thừa nhận rằng ngươi sợ mất đi hắn?"

Bạch Nhan ngẩn người, nàng tổn nhiều tâm cơ câu dẫn Đế Thương? Lại còn sợ mất đi hắn?

Tại sao chính nàng còn không biết?

...

Cùng lúc đó.

Một vùng phế tích trong Thương Vương phủ, thị vệ mặc áo giáp đứng trên phế tích, cao ngạo nhìn động tác chậm chạp của những tên thợ.

"Chậm một chút, hoạt động chậm một chút nữa, đây là lệnh của Thương Vương, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, sau này cũng đừng mơ ở lại Lưu Hòa quốc."

Nhưng...

Sau khi thị vệ nói câu này xong, đột nhiên trông thấy mỹ phụ y phục hoa lệ vội vã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Bạch Nhan tới (4)

Edit by Tiều Tiều <>

Có lẽ do một mạch chạy tới đây, trên da thịt trắng nõn chảy đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

"Thương... Thương Vương ở đâu?"

Đồng Nhược Lan chạy nhanh hai bước, thực sự không nổi nữa nàng mới dừng lại, hai tay chống lấy hai bắp đùi, thở gấp không ngừng.

Thị vệ sững sờ, hơi chần chừ: "Hiện tại vương gia còn có việc gấp, ta cũng không rõ cụ thể ngài ở đâu... Lam phu nhân, nếu không ngươi tới phủ đệ của Bạch cô nương, gần đây vương gia vẫn hay ở đó."

Đồng Nhược Lan cười khổ lắc đầu: "Ta vừa mới từ bên đó qua đây, không có cách nào liên hệ với Thương Vương."

Nữ nhân kia rõ ràng lai giả bất thiện, thực lực lại không thấp, thời điểm này nhất định phải nhờ Đế Thương trợ giúp!

Nhờ vào chuyện Đế Thương để ý Nhan Nhi, không có chuyện từ chối.

"Xin Lam phu nhân đợi một chút, ta sẽ báo tin cho vương gia."

Thị vệ thấy bộ dáng lo lắng của Đồng Nhượng Lan, không dám chần chừ nữa, xuất ra đạn pháo bắn lên trời, trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời đều được nhuộm ánh hồng...

Ngoài hoàng thành.

Trong một rừng cây, Hỏa Vũ yên lặng đứng sau lưng Đế Thương, ánh mắt vô cùng cẩn thận nhìn nam nhân: "Vương, thuộc hạ dựa vào khí tức lưu lại của tiểu công chúa đuổi tới đây, cũng đã mất đi tung tích tiểu công chúa..."

Nam nhân mỉm cười, gương mặt yêu nghiệt hiện lên vẻ khó hiểu.

"Có tra được nữ nhân Xà tộc đi đâu không?" Âm thanh của hắn âm trầm, khiến đầu Hỏa Vũ cũng cúi thấp hơn.

"Thuộc hạ vô dụng, tạm thời không có cách nào tra được."

Lời này vừa dứt, Hỏa Vũ cảm nhận được áp bách của chủ tử nhà mình, hô hấp của hắn càng thêm khó khăn.

Nửa ngày, cổ áp bách nặng nề mới thu lại, giọng nói của người trước hắn lạnh băng.

"Tiếp tục tra cho ta!"

"Vâng, Vương."

Hỏa Vũ rốt cục cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, khí thế của Vương quá mức dọa người, đoán chừng trên đời này, cũng chỉ có Vương hậu tương lai kia mới có thể hàng phục Vương...

Đúng lúc này, khí tức Đế Thương lại tiếp tục âm trầm.

"Đạn truyền tin của bốn vương đã bị kích nổ!"

Đạn truyền tin, là dùng chân khí của người làm kíp nổ, truyền vào trong đạn truyền tin, một khi đạn truyền tin bị dẫn nổ, chân khí lưu lại trong cơ thể người đó, bất luận dùng cách gì cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng hắn đã dặn, chỉ có chuyện liên quan đến Bạch Nhan, mới có thể kích nổ đạn truyền tin, thời điểm bình thường, tuyệt đối không được kích hoạt đạn truyền tin của hắn!

"Vương, chẳng lẽ là Vương hậu?" Hỏa Vũ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ tầm thường.

Xem ra, lại có người xui xẻo...

"Người tiếp tục tra tung tích của nàng!"

Dứt lời, một thân tử y tóc bạc Đế Thương, chợt biến mất trước mặt Hỏa Vũ.

Nhìn hướng Đế Thương đi, thân thể Hỏa Vũ cũng biến thành một con hỏa điều khổng lồ, đột nhiên biến mất trong núi rừng.

...

Lúc này, trong đại viện Lam gia, Bạch Nhan nhìn Mộ Khinh Ca, cười như không cười.

"Người đã nhận định, ta cũng lười nói gì thêm, chỉ bằng nói một chút mục đích người tới đây đi."

Mất lạnh Mộ Khinh Ca lóe lên: "Trước đó muốn ta và người cùng tỉ thí, ai thua phải rời khỏi Đế Thương, nhưng người vừa động thủ với người Cẩm Âm cốc ta, ta không thể giữ người lại."

Hai tay Bạch Nhan vòng trước ngực, nụ cười trên mặt càng sâu: "Bằng người?"

Hai chữ này, vô cùng phách lối, khiến sắc mặt Mộ Khinh Ca thêm khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Bốn vương chỉ sủng nàng (1)

Edit by Lâm Nhâm

"Hai năm trước, ta đã biết Hoa La nhận một người là chủ tử, chỉ là ta hao hết tâm lực cũng chưa thể tìm hiểu tin tức của người", cảm xúc Mộ Khinh Ca chuyển biến, khóe miệng cười lạnh, "Không nghĩ tới, người kia... Sẽ là người!"

"Hơn nữa, ta còn biết, thân phận của người là một luyện đan sư! Loại nữ tử phong trần như Hoa La, vì một ít đan dược mà nhận người là chủ, về tình cảm thì cũng có thể tạm hiểu được, nhưng người cho rằng người dựa vào Hoa La là có thể đối nghịch với ta?"

Thần sắc Mộ Khinh Ca điềm nhiên, ngữ khí lại rất cao ngạo, ánh mắt nàng hờ hững lạnh lùng nhìn thẳng Bạch Nhan, ánh mắt kia giống như đang xem một người chết.

"Ta từng nói sẽ dùng lực lượng của Hoa La sao?" Đôi tay Bạch Nhan ôm ngực, cười nhạt xinh đẹp.

Nụ cười của nàng giống như một cái gai, đâm vào người Mộ Khinh Ca, khuôn mặt tuyệt sắc kia trong nháy mắt trầm xuống.

"Kẻ hèn hạ như người, là hạt gạo mà cứ nghĩ mình là hạt châu hạt ngọc, cũng dám tranh với mặt trời tranh với mặt trăng, Bạch Nhan, người đề cao chính mình quá rồi đấy!" Mộ Khinh Ca cười lạnh một tiếng, đem trường kiếm rút ra trong giây lát, cầm chắc trong tay, "Ta đã cho người rất nhiều cơ hội, người lại không biết quý trọng, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Tiếng nói vừa dứt, một bóng hình xinh đẹp như gió cuốn lao về phía Bạch Nhan, nàng đưa kiếm rất nhanh, trường kiếm trong tay giống như rồng bay phượng múa, dưới mũi kiếm, bất luận kẻ nào đều không chỗ trốn.

"Xong đời."

Khi đám người Lam lão gia tử đang khản trương muốn chết, giọng nói của Bạch Tiểu Thần đột nhiên truyền đến.

Một câu xong đời này sợ tới mức sắc mặt lão phu nhân trắng bệch, bà run rẩy vuron tay, thân mình không nhịn được nghiêng về phía sau.

"Mau, mau đi cứu ngoại tôn nữ bảo bối của ta!"

May mắn Lam lão gia tử tay nắm lạnh lẽo, lập tức nâng Lam lão phu nhân lên, hần vội vàng nói với Lam Tiểu Vận đang ngây người đứng một bên: "Vận Nhi, người đến trông nãi nãi của người, ta đi giúp Nhan Nhi."

"Được."

Lam Tiểu Vận phục hồi lại tinh thần, lập tức tiếp nhận lão phu nhân từ trong tay Lam lão gia tử, nàng gắt gao cắn môi, lo lắng nhìn về phía Bạch Nhan và Mộ Khinh Ca đang giao chiến.

Vừa đem lão phu nhân giao cho Lam Tiểu Vận xong, Lam lão gia tử lập tức tiến lên. Nhưng lúc này, giọng nói thiên chân vô tà của Bạch Tiểu Thần lại lần nữa truyền đến lần nữa.

"Ông có ngoại, người muốn làm gì?"

Lam lão gia tử gắt gao nắm chặt tay, bước chân không dừng lại, cũng không quay đầu lại nói: "Đương nhiên là giúp mẫu thân người, còn chưa có người nào dám giết ngoại tôn nữ của ta ở địa bàn của ta đâu!"

Bạch Tiểu Thần chớp chớp mắt, khó hiểu nghiêng đầu: "Mẫu thân của ta không thích có người hỗ trợ khi nàng đang chiến đấu."

Lam lão gia tử bước thêm một bước, trên mặt mang theo vẻ kiên định: "Người vừa nói mẫu thân người xong đời, ta sao có thể mặc kệ mà ngồi xem? Ta không quan tâm khi nàng chiến đấu có quy tắc gì, ta chỉ biết là, ta quyết không thể trơ mắt nhìn nàng xảy ra chuyện."

Lời này vừa nói xong, Bạch Tiểu Thần ngây ngẩn cả người, khuôn mặt nhỏ non nớt đáng yêu của hần tràn đầy kinh ngạc.

"Nhưng mà... Thần Nhi không nói mẫu thân xong đời, ta nói chính là... Nữ nhân hư kia xong đời!"

Nữ nhân hư này không phải đang tìm chết sao? Dám trêu chọc mẫu thân, còn nói mẫu thân "là hạt gạo mà tưởng mình là hạt châu hạt ngọc", dám cùng nàng "là mặt trăng mặt trời" giao chiến?

Bước chân Lam lão gia tử hoàn toàn dừng lại, ông ngạc nhiên nâng khuôn mặt già nua, tầm mắt lại lần nữa nhìn về hai người đang giao tranh phía trước...

Àm!

Bạch Nhan linh hoạt bắt được trường kiếm của Mộ Khinh Ca, dùng một chút lực ở bàn tay, mũi kiếm trong lòng bàn tay nàng đập nát, phiêu tán dưới trời xanh.

Mộ Khinh Ca ngẩn cả người, trường kiếm này là dùng huyền thiết đúc thành, từ lúc nào mà huyền thiết đã trở nên vô dụng như thế?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Bốn vương chỉ sủng nàng (2)

Nàng cắn chặt răng, bàn tay giơ lên, trong nháy mắt, một cây đàn cổ xuất hiện trong tay nàng.

Theo tiếng đàn vang lên, một khúc nhạc tuyệt đẹp mà bén nhọn từ đầu ngón tay nàng bay ra, khúc nhạc này vừa bay ra, cây cối xung quanh đều khô héo, lá rụng cành rời.

"Đàn?" Bạch Nhan nhìn Mộ Khinh Ca lấy ra đàn cổ, trên mặt nàng đầy ý cười, "Thực không khéo, thứ mà cha nuôi của Thần Nhi nhà ta am hiểu nhất chính là đàn sáo, ta cũng từng học qua một ít từ chỗ hắn, tuy chưa đến mức tinh thông, nhưng cũng có thể khiến người nhận ra thế nào là đàn cổ chân chính!"

Nhận ra tiếng đàn không có tác dụng đối với Bạch Nhan, Mộ Khinh Ca đã trợn tròn mắt, nhưng nàng chưa kịp phản ứng, đàn cổ trước mặt đã bị một bàn tay cướp lấy, đặt trên đùi Bạch Nhan.

"Người..." Sắc mặt Mộ Khinh Ca đầy kinh hoàng, giờ tay muốn đoạt lại đàn cổ.

Đột nhiên, một khúc nhạc từ ngón tay của nữ tử truyền ra, khúc nhạc này uyển chuyển động lòng người, mỹ diệu đến mức ngay cả Mộ Khinh Ca cũng quên mất phản ứng, ngây ngốc nhìn gió nhẹ thoảng qua nữ tử một thân váy đỏ.

Nữ tử này, đâu chỉ là tuyệt đỉnh thiên hạ? Sợ là tung hoành từ trên trời cao đến dưới nhân gian cũng không nói quá!

Tại thời điểm này, tiếng đàn đột nhiên chuyển biến, sắc bén giống như một thanh trường kiếm vô hình, nháy mắt xuyên qua thân thể Mộ Khinh Ca.

Nàng chặt vật phun ra một ngụm máu tươi, thân mình sau khi bị tiếng đàn công kích phải lùi về phía sau mấy bước mới ngừng được, sắc mặt trắng bệch.

"Người... Sao có thể? Người sao có thể là quân giai?"

Ở đại lục này, một vương giai là có thể thống trị một quốc gia, mà quân giai là sự tồn tại cao cao tại thượng, cách bọn họ mấy người xa lắm.

Một khi có một cường giả quân giai xuất hiện, thế lực mà cường giả này dẫn dắt có thể tấn chức thành công lên môn phái trung đẳng, cũng chỉ xếp sau môn phái ở ẩn thánh đại Dược Môn kia.

Đương nhiên, môn phái mạnh nhất trong truyền thuyết cũng không chỉ có quân giai, nhưng quân giai là tiêu chuẩn thành lập môn phái trung đẳng!

Hoa La có một chủ tử như vậy, Phụng Lâu cũng có thể trực tiếp từ môn phái thứ đẳng thăng thành môn phái trung đẳng!

Mộ Khinh Ca khẽ cười, có chút tự giễu mà nói: "Ta vốn cho rằng, người dựa vào thuật luyện đan thu phục Hoa La, lại không nghĩ rằng, người dựa vào thực lực của chính mình! Cũng phải thôi, phong trần nữ tử như Hoa La, nếu người không đủ thực lực sao có thể khiến nàng bán mạng vì người?"

Bạch Nhan thần nhiên quét mắt nhìn Mộ Khinh Ca: "Người sai rồi, lúc ta thu phục Hoa La, thực lực của ta thậm chí còn chưa đến vương giai."

Phía trên vương giai chính là quân giai, mà môn chủ của môn phái thứ đẳng nhất định phải là vương giai!

Nhưng Bạch Nhan nói nàng khi đó còn chưa phải là vương giai? Vậy sao Hoa La lại nguyện trung thành với nàng?

Mộ Khinh Ca ngẩng đầu, sắc mặt khiếp sợ: "Nhiều năm trước Hoa La đã đạt đến vương giai, người trở thành chủ tử của nàng cũng mới chỉ mấy năm trước, nàng sao có thể sẽ nguyện trung thành với người, thực sự là vì thuật luyện đan của người?"

"Người lại sai rồi, khi ta thu phục Hoa La, Hoa La cũng không biết ta là luyện đan sư." Bạch Nhan nhìn ánh mắt kinh ngạc của Mộ Khinh Ca, nhàn nhạt nhếch môi.

"Vì cái gì?"

Không dựa vào thutaj luyện đan hay thực lực, vậy Hoa La vì cái gì mà đi theo nàng?

Bạch Nhan cười: "Bởi vì ta cứu mạng Hoa La."

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng cứu Hoa La, Hoa La liền đem mạng giao cho nàng.

"Không có khả năng, Hoa La là một nữ tử phong trần, loại người như nàng chỉ quan tâm đến lợi ích..." Mộ Khinh Ca bò dậy từ trên mặt đất, hơi lắc đầu, trên mặt hiện rõ vẻ không thể tin nổi.

"Phượng Lâu là nơi phong lưu thì sao? Hoa La chưa từng đích thân đi tiếp khách, hơn nữa Phượng Lâu chưa từng cưỡng ép bất cứ kẻ nào, cũng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý", Bạch Nhan cười lạnh, "Mà Cẩm Âm Cốc các người tự xưng là tiên nữ, lại đang là những hoạt động gì?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Bồn vương chỉ sủng nàng (3)

Edit by Lâm Nhâm

Sắc mặt Mộ Khinh Ca ngày càng trắng: "Ít nhất Cẩm Âm Cốc chúng ta, khinh thường dùng thân thể làm giao dịch!"

Cẩm Âm Cốc cùng Phượng Lâu đều có nhiều nữ tử, thường xuyên bị người đời đối đãi như vậy, nhưng trong miệng người đời, Phượng Lâu luôn bị bọn họ khinh thường, mà mỗi khi nhắc tới Cẩm Âm Cốc, người nào không khen ngợi một câu?

Nữ tử Cẩm Âm Cốc các nàng đều có một thân cốt khí cao ngạo, Phượng Lâu kia sao có thể so sánh cùng được?

"Người khinh thường dùng thân thể giao dịch, không bằng... Ta phế đi người, khiến người tiếp khách giúp Hoa La, thế nào?" Đáy mắt Bạch Nhan chứa đầy ý cười.

Mộ Khinh Ca lớn lên xinh đẹp như vậy, hơn nữa thân phận cốc chủ Cẩm Âm Cốc này, để nàng tiếp khách, tất nhiên có thể kiếm được thu hoạch lớn.

"Không!" Mộ Khinh Ca lui về phía sau hai bước, sắc mặt càng thêm trắng bệch, "Bạch Nhan, người không sợ những việc này bị Đế Thương biết, hắn sẽ thấy rõ gương mặt thật của người, từ đây rời xa người?"

Ngay khi lời nàng vừa dứt, một giọng nói hơi lạnh bỗng nhiên truyền đến, làm sắc mặt Bạch Nhan lập tức trầm xuống.

"Chuyện gì không thể để bồn vương biết?"

Thanh âm này làm lòng Mộ Khinh Ca run lên, nàng chậm rãi xoay người, trong nháy mắt kia, một thân ảnh như thần nhân xuất hiện bên trong hai tròng mắt nàng.

Nam nhân dung nhan tuyệt diệu nhếch miệng lên tươi cười, đôi mắt phượng hơi hơi nghiêng, yêu nghiệt cùng tà tứ không kể xiết, môi đỏ như thắm đậm máu, chỉ cong lên một độ cong nhọt nhọt, liền đẹp đến khiến người khác hít thở không thông.

Cách đây mấy tháng, giọng nói của nam nhân này đã vọng lại vô số lần từ trong giấc mơ của nàng, bây giờ nhìn thấy, trong lúc nhất thời ánh mắt đều có chút ngáy người.

Nàng cảm giác được tim mình đập rất nhanh, thiếu chút nữa từ lồng ngực nhảy ra, ánh mắt quẩn quýt si mê đều không thể thu hồi từ trên người nam nhân.

Chỉ là...

Nam nhân thản nhiên vòng qua người nàng, một cái liếc mắt cũng không lưu lại, cất bước đi về phía Bạch Nhan.

"Ai lại không có mắt làm người tức giận?"

Bạch Nhan đem đàn cổ trong tay ném xuống, xách vạt áo Đế Thương lên, lạnh lùng cười nói: "Lạn đào hoa của người tới làm phiền Lam gia, nếu không có ta vừa rồi tới Lam gia xử lý, ta đây nhất định sẽ không bỏ qua cho người."

Đế Thương quét mắt nhìn vạt áo của hắn bị Bạch Nhan nắm trong tay, hắn cũng không buồn bực, khóe môi cong lên một nụ cười: "Người muốn không buông tha ta như thế nào? Trên giường?"

"Đế Thương!"

Nam nhân này nói ba câu, mắt hai câu đều là lên giường?

Bạch Nhan áp chế buồn bực trong lòng, trừng mắt nhìn thẳng vào mắt Đế Thương: "Ta sẽ mang theo nhi tử của ngươi trốn chạy, khiến ngươi tìm không thấy chúng ta."

Sắc mặt Đế Thương lập tức trầm xuống, mây đen giăng đầy người.

Đám người Lam lão gia tử vừa mới phục hồi lại tinh thần từ kinh hách phía trước, lại bị khí thế âm trầm này của Đế Thương dọa sợ, vội vàng hướng về Bạch Nhan dùng mắt ra hiệu: "Nhan Nhi, ta xem việc này Thương Vương cũng là vô tội, hấn là thực tình đối với ngươi, ngươi vẫn nên cùng hấn nói chuyện ôn hòa, ngàn vạn lần đừng tức giận!"

Bạch Nhan trầm mặc không nói, nhìn thẳng nam nhân trước mặt, mắt đen một mảnh thâm thúy.

"Bạch Nhan, ngươi thật đúng là cây sùng mà kiêu", Mộ Khinh Ca cũng đã nhận ra lửa giận của Đế Thương, cười lạnh một tiếng, "Nam nhân tốt như Đế Thương ngươi không biết quý trọng, nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không làm hấn tức giận!"

Àm!

Lời này vừa nói xong, nam tử phía trước bỗng nhiên giơ tay lên, một đạo bạch quang quét đến, nhanh đến mức làm Mộ Khinh Ca không thể phản ứng kịp.

Kế tiếp là một tiếng vang nặng nề.

Trong đôi mắt đẹp đang tròn to của Mộ Khinh Ca, bạch quang tiến đến, đập vào ngực nàng, trong nháy mắt, thân thể của nàng liền giống như mũi tên rời dây cung bắn ra ngoài, chặt vật ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Bốn vương chỉ sủng nàng (4)

"Đế Thương, ngươi..." Nàng nâng khuôn mặt tái nhợt lên, kinh ngạc nhìn chăm chăm bóng dáng khí phách của nam nhân, một câu hoàn chỉnh cũng không thể nói ra.

Dưới gió nhẹ, mái tóc bạc của nam nhân nhẹ bay, mắt phượng của hấn hơi nhíu lại, đôi mắt đầy khí phách như đang sáng lên.

"Từ nay về sau, Cầm Âm Cốc không còn tồn tại nữa!"

Chỉ một câu đã quyết định sống chết của Cầm Âm Cốc!

Mộ Khinh Ca phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy khiếp sợ: "Vi cái gì?"

Đế Thương nhếch môi, tươi cười đầy âm lãnh.

"Ngươi thiếu chút nữa đã khiến thê tử của bốn vương đem nhi tử trốn chạy, ngươi còn dám hỏi bốn vương sao?"

Thân mình Mộ Khinh Ca run lên, nàng chặt vật bò dậy từ trên mặt đất: "Ngươi vậy mà tin tưởng hài nhi nàng sinh chính là nhi tử của ngươi? Chẳng lẽ ngươi đã lấy máu nhận thân sao?"

"Bốn vương còn không nhận ra nhi tử của chính mình? Còn cần lấy máu nhận thân? Là ngươi nghĩ bốn vương quá ngu xuẩn, hay chính ngươi quá ngu xuẩn đây?"

Đế Thương cười lạnh liên tục, mắt phượng tràn đầy sát ý.

Giờ khắc này, tâm Mộ Khinh Ca như bị xé rách, máu tươi chảy ròng ròng, đau thương không dứt.

"Ngươi chẳng lẽ không biết nàng là một độc phụ? Phượng Lâu vốn là một nơi phong lưu, nàng vậy mà muốn đem ta phế đi rồi bán đến Phượng Lâu, nữ nhân ác độc như vậy, sao có tư cách trở thành thê tử của ngươi?"

"Nàng dù độc ác cũng có bốn vương sủng, huống hồ..." Đế Thương cười lạnh một tiếng, "Bốn vương cảm thấy biện pháp của tiểu Nhan Nhi không tồi, không bằng bây giờ phế ngươi đi, đưa đến Phượng Lâu tiếp khách."

Thân thể mềm mại của Mộ Khinh Ca run lên: "Ngươi nói cái gì?"

Hắn muốn đưa nàng đến Phụng Lâu tiếp khách? Nam nhân này, sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Phụt!

Một đạo bạch quang hung hăng đâm vào ngực Mộ Khinh Ca, đan điền ở ngực nàng cũng bị bạch quang phá đi.

Khoảnh khắc đan điền rách nát, nàng kích động phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như đã chết.

"Ta chưa từng nghĩ đến, nam nhân ta tìm lâu như vậy lại tuyệt tình thế này."

Đáng tiếc, nàng tìm lắm người, cũng yêu sai rồi người...

Nam nhân như vậy, sao đáng giá để nàng giao phó chân tình?

Nhưng tưởng tượng đến cách hắn che chở Bạch Nhan, ghen ghét lại như móng vuốt hung hăng gãi trái tim nàng, khó chịu không thôi.

"Đem nàng đưa đến Phụng Lâu."

Đế Thương thu tay lại, lãnh đạm đưa ra mệnh lệnh.

Một người thị vệ từ chỗ tối đi ra, cung kính nắm tay: "Tuân lệnh, vương gia."

Dứt lời, hắn cầm cánh tay Mộ Khinh Ca, hung hăng lôi về phía cửa.

Đế Thương không thèm liếc mắt nhìn Mộ Khinh Ca một lần, phát tay áo xoay người, đi đến chỗ Bạch Nhan.

Nhìn sắc mặt khó coi của Đế Thương, Bạch Nhan lui về phía sau hai bước, cười mỉa hai tiếng: "Còn có chuyện gì?"

Đế Thương âm trầm: "Ngươi thật sự muốn mang nhi tử của bản vương đi?"

"Ta... chỉ đùa chút thôi."

"Bản vương không thích vui đùa kiểu này!" Đế Thương không coi ai ra gì đem thân mình Bạch Nhan đè trên cây, hung hăng cắn môi nàng một ngụm, "Nếu có lần sau trực tiếp lên giường xử lý!"

Sắc mặt Bạch Nhan đen lại: "Trước mặt mọi người ngươi có thể chú ý chút được không?"

"Ngươi cũng biết sợ? Xem ngươi lần sau còn dám uy hiếp bản vương không!"

Mắt phượng của Đế Thương nheo lại, đè trên thân thể Bạch Nhan, hung tợn nói.

"Khụ khụ," Lam lão gia tử xấu hổ ho khan hai tiếng, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Lam Tiểu Vận, "Còn thất thần làm gì? Nải nải của ngươi chịu kinh hách không nhẹ, mau đỡ bà đi nghỉ ngơi, ta cũng phải đi tìm lão bằng hữu uống trà."

Lão phu nhân xác thật chịu kinh hách không nhẹ, lại là kinh hách liên tiếp.

Đầu tiên là một câu xong đời kia của Bạch Tiểu Thần, làm bà tưởng rằng Bạch Nhan thua dưới tay Mộ Khinh Ca, sợ tới mức thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Bốn vương chỉ sủng nàng (5)

Edit by Lâm Nhâm

Kế tiếp...

Bạch Nhan bộc phát thực lực, càng khiến bà bị dọa sợ.

Quân giai! Đó là thực lực gì? Ngay cả đệ nhất cường giả Lưu Hỏa quốc cũng chỉ là vương giai thôi! Còn cách quân giai một khoảng cách rất dài.

Nhưng ngoại tôn nữ này của bà, vậy mà chỉ dùng mấy năm ngắn ngủi đã có thể đạt đến quân giai?

Bà có thể không bị dọa sợ sao?

Ai ngờ kinh hách này còn chưa hết, lại bị khí tràng âm trầm của Đế Thương dọa sợ...

Cho nên đến bây giờ, nhiều lần bị kinh hách lão phu nhân nhiều lần bị kinh hách ngay cả chân cũng mềm nhũn, phải có Lam Tiểu Vận đỡ lấy mới có thể đứng vững.

"Bốn vương muốn đi ra ngoài mấy ngày", Đế Thương không để ý đến người Lam gia đã đi xa, nói, "Nếu người có việc cần, sẽ có người thông báo cho bốn vương."

Bạch Nhan sùng sốt, theo bản năng hỏi một câu: "Khi nào thì trở về?"

Lời này vừa hỏi xong nàng liền hối hận, hận không thể vả miệng của chính mình.

Nàng đây là đang hỏi cái gì? Giống như ước gì hắn trở về vậy.

Đế Thương nhìn thấy biểu tình quần bách của Bạch Nhan, khóe môi cong lên: "Bốn vương muốn đi tìm người, nếu không tìm được nàng... Có khi nàng ở bên ngoài, bị người bán còn giúp người ta đếm tiền."

Bạch Nhan nhấp môi không nói gì.

"Không hỏi ta tìm ai?" Giọng nói Đế Thương trầm vài phần.

Bạch Nhan nhăn mày: "Liên quan đến ta sao?"

Đế Thương như không nghe thấy lời nói của nàng, tiếp tục nói: "Ta đi tìm tiểu cô của Thần Nhi."

Tiểu cô của Thần Nhi?

Chẳng phải là muội muội của Đế Thương hay sao?

Bạch Nhan ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Đế Thương: "Có cần ta hỗ trợ hay không?"

"Không cần", có lẽ là một câu này của Bạch Nhan khiến tâm tình Đế Thương rất sung sướng, sắc mặt hắn hòa hoãn xuống, "Ta tự có biện pháp tìm được nàng."

Nghe được cuộc đối thoại của hai người, Bạch Tiểu Thần tung ta tung tăng chạy tới, đôi mắt to đáng yêu chớp chớp: "Thần Nhi ngoài cừu cừu còn có tiểu cô? Tiểu cô liệu có thích Thần Nhi hay không?"

"Nàng dám không thích?" Đế Thương phát ra một tiếng cười lạnh khí phách, "Nếu nàng dám không thích người, bốn vương lập tức đem nàng trói lại đánh!"

...

Ở một sơn cốc nào đó không xa, thiếu nữ đột nhiên hắt xì một tiếng, nàng xoa xoa cái mũi, cảm thấy có người mắng nàng sau lưng...

"Đều tại quốc sư không nói cho ta Vương huynh ở nơi nào, hại ta còn muốn vượt qua muôn ngàn đấng cay tìm hắn," cái miệng nhỏ của thiếu nữ chu lên, mặt đầy ai oán nói, "Cũng không biết Vương huynh của ta có thu phục được tẩu tử hay không."

Nàng rất muốn gặp tiểu chất nhi đáng yêu nha, nếu quốc sư nói cho nàng tiểu chất nhi ở nơi nào, có lẽ hiện tại đã gặp được rồi.

Thiếu nữ càng nghĩ càng tức, hung hăng dùng cành cây chọc các trong nước, trong đầu tưởng tượng mấy con cá này đều là quốc sư đáng giận kia...

...

Đình viện nội Lam gia.

Đế Thương ôm eo Bạch Nhan, đặt một nụ hôn trên môi nàng, nụ hôn này không giống lúc trước, tràn đầy ôn nhu.

"Bốn vương rất nhanh sẽ trở về."

Nói xong lời này, hắn buông nữ tử trong ngực ra, xoa xoa đầu Bạch Tiểu Thần, rồi chậm rãi xoay người đi về cửa lớn của Lam gia.

"Mẫu thân, người vừa rồi... thật sự muốn mang Thần Nhi đi sao?" Bạch Tiểu Thần nhìn về phía phụ thân nhà mình rồi đi, ngây thơ hỏi Bạch Nhan.

Khóe miệng Bạch Nhan cứng đờ, thờ dãi: "Chuyện này Đế Thương cũng vô tội, hắn cũng không thể khiến mọi người không thích mình, cho nên... Ta chưa từng trách hắn..."

"Vậy vì sao mẫu thân lại nói những lời đó?" Bạch Tiểu Thần cắn ngón tay, không rõ nguyên do hỏi.

"Thực ra ta chỉ muốn nhìn một chút thái độ của hắc thòi..."

"Thái độ của phụ thân xấu kia như thế nào?"

Đôi mắt sáng ngời mà ngây thơ của Bạch Tiểu Thần nhìn Bạch Nhan không chớp mắt.

Bạch Nhan cong môi cười nhạt: "Cũng không tồi..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Sau này người sẽ thích hắc sao?

Edit by Lâm Nhảm Lam_Nham

Cũng không tồi?

Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu đầy nghi hoặc, đôi mắt sáng ngời như sao đêm.

"Mẫu thân, có phải người đã tiếp nhận phụ thân xấu kia rồi không?"

Bạch Nhan sững sốt, lắc đầu nói: "Không."

"Mẫu thân về sau sẽ thích hắc sao?"

"Ta.... Không biết."

Bạch Nhan trầm mặc nửa ngày, chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời xanh chầm chú, khóe miệng hơi cong: "Sự tình ở tương lai, ai có thể biết trước được? Thần Nhi, chúng ta trở về trước đi."

"Vâng."

Bạch Tiểu Thần chạy chậm vài bước đến bên Bạch Nhan, vươn tay nhỏ nắm tay Bạch Nhan.

Sau khi rời khỏi Lam gia hắc mới nhớ, lần này hắc tới đây để đưa biểu di đi chọn linh thú, nhưng hiện tại hắc thể mà quên chuyện này.

Bạch Tiểu Thần rất rối rắm, khuôn mặt nhỏ đáng yêu nhăn lại: "Mẫu thân, ta muốn quay lại Lam gia một chút."

Nói xong lời này, Bạch Tiểu Thần bỏ tay Bạch Nhan ra, xoay người chạy về phía Lam gia.

Bạch Nhan cũng không ngăn cản hắc, sau khi Bạch Tiểu Thần rời đi, nàng mới xoay người đi về phía Lam gia nốt.

...

Phượng Lâu vốn nổi tiếng, Cẩm Âm cốc so với Phượng Lâu thanh danh càng thêm vang dội.

Thế nhưng chỉ trong một đêm, tin tức Cẩm Âm cốc bị hủy diệt như gió mưa thổi quét lan ra khắp nơi, khiến Bạch Nhục đang chờ tin tức tốt trở tay không kịp.

"Tại sao lại như vậy?" Nàng lập tức ngồi dậy từ trên giường, lại không cẩn thận đụng đến miệng vết thương trên lưng, đau đớn khiến nàng phải hít một ngụm khí lạnh, "Liễu Nguyệt, tin tức này có đáng tin cậy không?"

Vị cung nữ tên Liễu Nguyệt kia cung kính trả lời: "Thái tử phi, chuyện này... đã truyền ra khắp toàn bộ Lưu Hòa quốc, ngay cả cốc chủ Cẩm Âm cốc cũng bị đưa đến Phượng Lâu bán mình, hiện giờ có rất nhiều nam nhân đến Phượng Lâu chỉ vì muốn nhìn ngắm nhan sắc của cốc chủ Cẩm Âm cốc."

Sắc mặt Bạch Nhục trắng bệch, nàng gắt gao nắm chặt tay, khẽ nhắm mắt lại, thật lâu sau mới mở ra: "Bỏ cung đã hiểu rồi, Liễu Nguyệt, ngươi lui xuống đi."

"Vâng, thái tử phi." Liễu Nguyệt lui xuống.

Liễu Nguyệt vừa rời đi, Bạch Nhực ngồi một mình trong phòng phát ngốc, có lẽ vì tin tức này quá mức chấn động, chấn động đến nỗi... nàng như thế nào cũng không muốn tin.

Vì sao Bạch Nhan lại có lá gan này? Nàng không sợ Đế Thương trách tội sao? Chẳng lẽ nàng thực sự cho rằng Đế Thương sủng nàng, nàng liền có thể muốn làm gì thì làm?

Nàng tự hỏi hồi lâu, mới vừa rồi cố chống đỡ thân mình, khuôn mặt xinh đẹp hiền dịu lại hiện lên một nụ cười lạnh.

"Người đầu, chuẩn bị kiệu, bốn cung muốn xuất cung!"

Nàng muốn tự thân nghiệm chứng tin tức này!

...

Hiện giờ tình thế của Bạch gia không được tốt lắm, nhưng Bạch Nhực tốt xấu gì cũng là thái tử phi, là thành viên hoàng thất, thân phận tôn quý vẫn còn, cho nên đám người trên đường phố thấy kiệu thái tử phi đến đều lập tức tản ra hai bên nhường đường.

Chỉ trong chốc lát, kiệu của Bạch Nhực đã đến Phụng Lâu.

Nàng được cung nữ đỡ lấy, gian nan nhấc chân bước vào Phụng Lâu.

Giờ phút này khách khứa ở Phụng Lâu cực kì đông, vô số nam nhân kích động, rên rởn ừng ực, còn có người hò hét hoan hô.

Theo ánh mắt của đám người kia, Bạch Nhực liếc mắt một cái liền thấy được nữ tử tuyệt sắc bị trói trên cây cột.

Nữ tử này đã không còn như nữ thần cao ngạo nữa rồi, ánh mắt nàng tràn đầy hối hận cùng đau thương, thân thể mềm mại run rẩy không thôi.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái đã khiến cho Bạch Nhực kinh hoàng đến sắp hỏng rồi.

"Thái tử phi!"

Các cung nữ thấy thân thể Bạch Nhực run rẩy, lo lắng kêu lên, vội đỡ nàng.

"Lá gan của Bạch Nhan... thực sự rất lớn! Nàng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy, sao Đế Thương còn chưa ra mặt?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Bạch Nhực ghen ghét

Edit by Lâm Nhâm Lam_Nham

Tay Bạch Nhực đặt trên cổ tay cung nữ, giọng nói có chút run rẩy, hỏi.

Mà cuộc đối thoại của mấy nam nhân bên cạnh lại vừa vặn giải thích nghi hoặc trong lòng nàng.

"Vị cốc chủ Cầm Âm cốc này, thoát nhìn vô cùng thanh cao, không ngờ lại là một nữ nhân dễ tiện, bất quá xét về dung mạo xinh đẹp kia, ta cũng nguyện ý bỏ tiền ra mua lần đầu tiên của nàng."

"Hả? Nàng ta sao lại vào đây bán thân?"

"Người vẫn chưa biết sao? Nàng Mộ Khinh Ca kia thăm mền Thương Vương, nhưng Thương Vương đã có người trong lòng, nàng yêu mà không có được, liền đến làm phiền Bạch Nhan cùng Lam gia! Ai ngờ lại chọc giận Thương Vương, Mộ Khinh Ca trực tiếp bị ném tới Phụng Lâu."

Nam nhân dừng một chút, cowfi ha ha: "Trùng hợp ngày đó ta đang ở chỗ ấy, ta tận mắt nhìn thị vệ của Thương Vương lôi Mộ Khinh Ca ném xuống, ngay cả chuyện Cầm Âm Cốc bị hủy diệt, đều là chỉ định của Thương Vương."

"Xem ra vị Thương vương này lòng dạ trước sau như một, vì Bạch cô nương mà cự tuyệt một nữ tử tuyệt sắc như cốc chủ Cầm Âm cốc."

"Này, sao có thể nói như vậy được, cốc chủ Cầm Âm cốc dù xinh đẹp thế nào, so với Bạch Nhan vẫn có chênh lệch, nếu ta là nam nhân, ta cũng sẽ lựa chọn Bạch Nhan, nhưng vị cốc chủ này đem về làm thị thiếp cũng không tồi..."

...

Bạch Nhược suýt té ngã mấy lần, may mà cung nữ phía sau cẩn thận đỡ nàng nên thân mình mới đứng vững được.

"Thái tử phi..." Cung nữ quan tâm hỏi thử một tiếng.

"Bỏn cung không sao, chúng ta trở về."

Đôi mắt Bạch Nhược hơi hơi nhắm lại, lại từ từ mở ra, nàng giơ tay đẩy tay cung nữ, chậm rãi đi ra ngoài Phụng Lâu.

Chỉ là giờ khắc này, chân nàng đều run rẩy, dung nhan trắng bệch không chút huyết sắc, so với giấy còn trắng hơn

Thái tử yêu nàng như vậy, lại cũng vẫn cười thiếp

Huống hồ phạm là nam nhân, đều sẽ có lòng thương tiếc đối với mỹ nhân.

Vì sao Đế Thương lại có thể vì Bạch Nhan mà cự tuyệt dụ hoặc như vậy?

Vì cái gì nam nhân như vậy, cố tình lại yêu Bạch Nhan?

Trái tim Bạch Nhược vẫn luôn run rẩy, nàng dùng sức hít vào mấy ngụm khí, vẫn không kìm nén được nội tâm chua xót cùng ghen ghét...

Lần hồi cung này, nàng có lẽ là muốn điều chỉnh lại tâm tình nên không ngồi trên kiệu, ngược lại đi lang thang không có mục tiêu trên phố.

Có lẽ do trong lòng đang rối loạn, nàng đi đường không nhìn phía trước, lại đụng phải thiếu nữ lỗ mãng ngay trước mặt.

"Rầm!"

Không biết vì sao thiếu nữ kia sức lực rất lớn, một cú va đập này khiến bước chân nàng lui về phía sau hai bước, lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Miếng vết thương trên lưng rách ra, máu chảy không ngừng, đau đớn khiến Bạch Nhược nhíu chặt mày.

"Thái tử phi!"

Các cung nữ kinh hoàng thất sắc, nhanh chóng tiến lên nâng Thái tử phi dậy.

Mấy tên thị vệ tốc độ cũng rất nhanh, trong giây lát đã vây quanh thiếu nữ lỗ mãng kia.

"Lớn mật, vậy mà dám va chạm Thái tử phi! Ngươi chán sống rồi!"

Đế Tiểu Vân thấy chính mình không cẩn thận đụng vào người khác, vốn định xin lỗi, lại bị mấy tên thị vệ này quát lớn, tính tình cũng nóng nảy, nàng cao ngạo nâng cằm nhỏ, hừ một tiếng.

"Chính nàng đi không nhìn đường, bị ta đụng phải trách ai?"

"Làm càn!"

Sắc mặt thị vệ trầm xuống, đang muốn động thủ, phía sau lại truyền đến giọng nói của Bạch Nhược

"Khoan đã," Bạch Nhược chậm rãi từ trên mặt đất bò lên, đôi mắt nàng nhìn thẳng lệnh bài bên hông thiếu nữ, ánh mắt lóe lên, "Lệnh bài này khá đẹp, không biết có thể cho ta xem một chút được không?"

"Để làm gì?" Đế Tiểu Vân lập tức bảo vệ lệnh bài, biểu tình kia giống như đang ôm con gà mái vậy.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Ca ca ta ở đâu?

Edit by Lâm Nhâm Lam_Nham

Khỏe miệng Bạch Nhược khẽ cười: "Chỉ là ta từng trùng hợp gặp qua lệnh bài giống như đúc cái này thôi, ta tò mò hỏi một câu, cô nương đừng trách móc."

Nàng xác thực là từng trùng hợp gặp qua.

Nam nhân tuyệt mỹ như Đế Thương, bất luận nữ nhân gì đều khó tránh khỏi động tâm, kể cả nữ nhân đã gả đi như nàng.

Cho nên mấy năm Đế Thương vừa tới Lưu Hỏa quốc, nàng sẽ thường xuyên trùng hợp xuất hiện ở những nơi hắn đi ngang qua, cũng từng nhìn thấy mấy lần hắn lấy ra yêu tự lệnh bài giao cho một yêu thú.

Không nghĩ tới một lần nữa nhìn thấy lệnh bài kia, lại là ở trong tay thiếu nữ này.

Thiếu nữ sùng sốt, kích động: "Người đã nhìn qua lệnh bài giống thế này? Chủ nhân của lệnh bài đâu? Hắn đang ở nơi nào?"

Bạch Nhưộc cong khóe môi: "Ta cùng hắn... là bằng hữu, không biết vị cô nương này có quan hệ thế nào với hắn?"

"Bằng hữu? Không có khả năng, lão ca của ta ghét nhất là nữ nhân."

Đương nhiên trừ bỏ tiểu tẩu tử của nàng.

Nghĩ đến việc khi tìm được lão ca liền có thể nhìn thấu tiểu tẩu tử cùng tiểu chất nhi, trong lòng Đế Tiểu Vân rất vui sướng, đôi mắt xinh đẹp cong lên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Đế Tiểu Vân, khóe môi Bạch Nhưộc cười càng sâu: "Cho dù là một người nam nhân chán ghét nữ nhân cũng sẽ có một ít ngoại lệ, không phải sao?"

Đế Tiểu Vân nhìn Bạch Nhưộc, lắc lắc đầu: "Nhiều năm gần đây, nữ nhân muốn làm tẩu tử của ta có rất nhiều, ca ca ta chỉ cần gần các nàng một chút đều tức giận, càng đừng nói có bằng hữu là nữ nhân!"

Lão ca nhà mình có thói ở sạch đến mực độ nào cơ chứ?

Ngay cả có người đứng gần hắn trong vòng trăm mét vuông hắn cũng không cho phép, chưa kể đến hơi thở động dục của các yêu thú làm hắn chán ghét thập phần, nếu có người dám làm trái ý hắn, hắn mà giận lên thì ai cũng không can nổi.

Từ đó về sau, ở Yêu giới không còn có nữ nhân dám xuất hiện trong vòng trăm mét xung quanh hắn.

"Ta chỉ nói sự thật", sắc mặt Bạch Nhưộc trầm một lát liền phục hồi tinh thần lại, tiếp tục dùng giọng nói nhu hòa, "Hơn nữa, ta có thể mang người đến chỗ hắn..."

Đế Tiểu Vân cắn cắn ngón tay: "Nhưng mà, khi ta rời khỏi nhà, lão quốc sư đã dặn ta không được tin tưởng bất cứ kẻ nào, nếu không... ta đưa người một địa chỉ, người gửi ca ca của ta để hắn tới tìm ta đi."

Nếu nàng đi cùng nữ nhân này, quốc sư khẳng định sẽ tức giận.

Thấy nha đầu này dầu muối không ăn, sắc mặt Bạch Nhưộc có chút khó coi, nếu không phải vì nàng là muội muội của Đế Thương, nàng đã sớm tát một cái rồi.

Bỗng nhiên ánh mắt Bạch Nhưộc sáng lên, nàng nhìn bóng hình quen thuộc phía trước, vội vàng hô: "Chi Nhi!"

Thiếu nữ đứng không xa nghe thấy tiếng gọi, lập tức sùng sốt, theo tiếng gọi nhìn lại liền thấy được Bạch Nhưộc đang đứng phía trước.

Trong nháy mắt, nước mắt Bạch Chi rơi xuống: "Tỷ!"

Sau khi Bạch Nhưộc bị phạt trọng hình, đã lâu rồi nàng không thấy tỷ ấy, hiện giờ lại lần nữa gặp Bạch Nhưộc, thực sự nhìn không được mà khóc lớn, òa một tiếng bỏ nhào vào lòng ngực Bạch Nhưộc.

"Tỷ, Bạch Nhan thật đáng giận, nàng đem cha phế đi, còn vu hãm mẫu thân cùng người khác tăng tị, thế mà phụ thân cứ như tin Bạch Nhan vậy, thường xuyên đánh đòn hiểm với mẫu thân, ta nên làm gì bây giờ?"

Ghê tởm hơn chính là, Bạch Nhan không biết cho Đế Thương ăn mê hồn dược gì mà khiến Đế Thương bảo vệ nàng chặt chẽ như vậy!

"Cái gì?" Sắc mặt Bạch Nhưộc biến đổi, "Phụ thân vậy mà dám đánh mẫu thân? Chờ hai ngày nữa ta cùng Thái Tử trở về một chuyến."

Bạch Chi lau nước mắt, lúc này mới nhìn sang nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

"Tỷ, nữ nhân này là ai?"

Thần sắc Bạch Nhưộc khẽ động: "Nàng là muội muội của Đế Thương, ta đã đồng ý giúp nàng đi tìm ca ca, chỉ là gần đây ta có một số việc, vậy ta giao nàng cho người."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 225: Có người thông đồng với ca ca ta hay không?

Edit by Tiêu Tiêu <>

Chuyện nha đầu này khó làm, nàng thực sự không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Huống gì, Chi Nhi yêu Đế Thương sâu như vậy, có lẽ đây là một cơ hội.

Chỉ cần giúp muội muội hần, còn lo Đế Thương không chấp nhận nàng sao?

"Muội muội Thương Vương?" Bạch Chi khẽ giật mình, ánh mắt lóe lên, "Tỷ, người xác định sao?"

"Xác định."

Hai chữ khẳng định này, khiến tim Bạch Chi một lần nữa rung động, trên mặt nàng nở nụ cười, thân thiện nói.

"Đế cô nương, người mới tới, có lẽ còn chưa quen Lưu Hỏa quốc chúng ta, để ta tới làm chủ, đưa người đi dạo quanh một chút, thấy sao?"

Đế Tiểu Vân bĩu môi: "Ta muốn gặp ca ca."

Bạch Chi cười xán lạn: "Ca ca người gần đây không ở hoàng thành, chờ hần trở về, ta nhất định thông báo cho hần tới gặp người."

"Được, hi vọng các người đừng lừa ta!" Đế Tiểu Vân hất cằm: "Nếu để ta phát hiện các người lừa gạt ta, ta nhất định sẽ khiến các người hối hận cả đời."

Bạch Nhược liếc mắt ra hiệu cho Bạch Chi: "Ta có việc phải hỏi cung, nha đầu này liền giao cho người."

Nói xong lời này, nàng không để ý vết thương trên lưng, quay người rời đi.

Đế Tiểu Vân cũng không nhìn Bạch Nhược một chút, quay đầu nhìn Bạch Chi: "Người có quan hệ gì với ca ca ta?"

Nữ nhân vừa rồi đã là thù từ người khác, nên nàng mới lười hỏi nhiều, nhưng bây giờ người này, nhất định phải hỏi một câu.

Bạch Chi hơi ngưng ngừng cúi đầu, ngón tay vò góc áo: "Ta... Ta và hần... A, người làm gì vậy?"

Một câu còn chưa nói hết, Bạch Chi thấy Đế Tiểu Vân bất ngờ tiến tới trước mặt nàng, dùng mũi nhỏ ngửi ngửi cái gì đó.

Đế Tiểu Vân rút đầu về, sờ lên cái mũi nhỏ: "Ta ngửi thấy mùi động tình."

Sắc mặt Bạch Chi chuyển sang trắng, rồi chuyển sang xanh, bảy màu liên tục.

Nữ nhân đáng chết này, dám vũ nhục nàng như súc sinh? Còn nói nàng động tình?

Nếu như nàng không phải muội muội Đế Thương, bằng vào câu nói kia, nàng ta đã đem nàng đánh chết!

"Đế cô nương, người đang nói gì vậy? Làm sao ta có thể động tình được?" Nàng lúng túng cười hai tiếng, giải thích.

Hai tay Đế Tiểu Vân chống nạnh, hất cằm: "Vậy người nói cho ta, ở chỗ này, có nữ nhân nào muốn câu dẫn ca ca ta hay không?"

Lúc đầu Bạch Chi muốn cự tuyệt trả lời vấn đề này, bỗng nhiên, khuôn mặt Bạch Nhan hiện ra trong đầu nàng, khóe môi cười lạnh.

"Đương nhiên là có! Tỷ tỷ Bạch Nhan của ta, chẳng những câu dẫn Đế Thương, còn mang hài tử của nam nhân khác, đồng thời khiến Đế Thương ngộ nhận là con hần! Đế Thương vì phụ trách với hài tử, bắt buộc phải chấp nhận nữ nhân kia!"

Nàng cười rất đắc ý, đắc tội muội muội Đế Thương, Bạch Nhan làm sao có thể gả cho Đế Thương nữa.

Nhưng thật lâu, nàng không được Đế Tiểu Vân đáp lại, chưa phát giác ngẩng đầu nhìn, hiện lên trong mắt nàng là gương mặt nhỏ đầy kinh ngạc.

Đế Tiểu Vân hết sức ngạc nhiên: "Người nói... Ca ca ta ngộ nhận hài tử?"

Yêu thú bọn họ dùng mũi nhận người, lão ca làm sao có thể ngay cả con mình cũng không nhận ra?

Bạch Chi không hiểu chuyện gì, chợt gật đầu: "Bạch Nhan rất có tâm kế, nếu không, Thương Vương cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy, ngay cả nhỏ

máu nhận thân cũng không làm, không phải là nhận con hoang kia là con hấn..."

Nói xong, nàng đột nhiên thấy phía trước có thân ảnh quen thuộc.

Tiểu nhân nhi đáng người nhỏ nhắn, vốn là trong đám người rất khó phát hiện, cổ tình là gương mặt nhỏ xinh, phần điều ngọc trác giống như búp bê, đứng ở trong đám người rất là chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Ta là cô cô người đây

Edit by Tiêu Tiêu <>

"Đế cô nương, chính là đứa bé kia!" Mắt Bạch Chi sáng lên, lập tức chỉ vào Bạch Tiểu Thần nói, "Hấn là con hoang cũng là quân cờ mà Bạch Nhan dùng để bức bách Đế Thương!"

Theo hướng mà Bạch Chi chỉ, Đế Tiểu Vân vừa quay đầu, ánh mắt liền rơi vào khuôn mặt ngây thơ đáng yêu.

Về mặt nàng ban đầu là kinh ngạc, cuối cùng biến thành mừng rỡ, thân thể cũng như một đạo sấm sét, vọt một tiếng vọt tới chỗ Bạch Tiểu Thần.

Bạch Chi không nhìn thấy biến hóa của Đế Tiểu Vân, thấy nàng xông về phía Bạch Tiểu Thần, khóe môi gọi lên độ cong tà ác.

"Bạch Nhan, Bạch Tiểu Thần, các người không để ta sống tốt, ta cũng không cho phép các người được như ý!"

Hiện tại nàng đã tiết lộ âm mưu của bọn họ cho muội muội Đế Thương, như thế, Bạch Nhan muốn gả cho Đế Thương, chỉ sợ không có cách nào đạt được.

...

"Sở tỷ tỷ, bao giờ cha nuôi mới tới?"

Bạch Tiểu Thần hơi rầu rĩ không vui, hấn rất muốn nói chuyện với mấy sư công, còn có cha nuôi...

"Ta đã viết thư cho ca ca người, nếu hấn biết cha ruột người xuất hiện, nhất định sẽ chạy tới." Ánh mắt Sở Y Y sáng lên, chỉ cần ca ca tới, Bạch Nhan sẽ không bị người cướp mất.

Bạch Tiểu Thần chần chờ, nếu cha nuôi tới, có thể đánh nhau với cha bại hoại không?

Đến lúc đó, hấn sẽ giúp ai?

Ngay lúc lòng Bạch Tiểu Thần đầy rối rắm, một trận cuồng phong thổi tới.

Trong cuồng phong, một thiếu nữ đầu tóc rối bời vọt tới trước mặt hấn, một tay liền ôm hấn vào trong ngực, hung hăng hôn một cái trên mặt hấn.

Bạch Tiểu Thần ngơ ngác, là bị dọa.

Mắt hấn mở rất lớn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Người làm gì?" Sở Y Y xù lông, một tay xách Bạch Tiểu Thần ra, phần nộ trùng mắt, "Đã nha đầu ở đâu ra, dám khi dễ Tiểu Thần Nhi nhà ta."

Nếu như ngày trước, bị Sở Y Y đối xử như thế, Đế Tiểu Vân nhất định sẽ đại chiến một trận với nàng.

Như lúc này, mọi ánh nhìn đều đổ dồn lên Bạch Tiểu Thần, khuôn mặt xinh đẹp đầy ý cười.

"Người gọi là Thần Nhi? Ta có thể gọi người như vậy hay không?"

Bạch Tiểu Thần kinh ngạc chớp mắt, luống cuống nhìn sang Sở Y Y, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, hấn biết phải làm sao bây giờ?

Lúc Sở Y Y muốn nổi giận, trong nháy mắt biểu lộ của thiếu nữ trở nên vô cùng đáng thương.

"Tiểu Thần Nhi, người không biết ta sao?"

Bạch Tiểu Thần hoàn toàn ngờ ngác.

Hắn nên biết nàng sao?

"Vị a di này, " Bạch Tiểu Thần hơi xoắn xuýt, "Không phải ngươi nhận lầm người chứ? Ta không biết ngươi..."

Đế Tiểu Vân ủy khuất muốn khóc, nàng vì muốn gặp được cháu nhỏ đáng yêu, thật vất vả lấy được lời từ miệng quốc sư, lại thật vất vả thừa dịp phong ấn yếu đi mà vào đại lục.

Càng quan trọng hơn, trên đường đi nàng chịu bao nhiêu cay đắng, chịu bao nhiêu khuất nhục? Tội nghiệp bao nhiêu? Nàng đâu dễ dàng?

Kết quả là, hắn vậy mà không biết nàng!

Thấy Đế Tiểu Vân sắp rơi lệ, tâm Bạch Tiểu Thần mềm nhũn: "Có lẽ trước đây chúng ta đã từng gặp nhau, có thể trí nhớ Thần Nhi không tốt nên quên đi, a di có thể nhắc Thần Nhi hai câu được không."

Đế Tiểu Vân lập tức nín khóc mỉm cười, nàng lau nước mắt, ném xuống một câu.

"Tiểu Thần Nhi, ta là cô cô ngươi đây, làm sao ngươi có thể quên ta?"

Lời này, tựa như sấm sét giữa trời quang, nện cho Bạch Tiểu Thần choáng váng.

Cái gì gọi là sao hắn có thể quên nàng? Căn bản đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Đế Tiểu Vân và Sở Y Y (1)

Edit by Tiểu Tiêu <>

Sở Y Y còn ngờ ngác hơn Bạch Tiểu Thần.

Nàng... Là bị người trước mặt đào góc tường?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức nổi giận, gương mặt xinh đẹp động lòng người đỏ bừng: "Ngươi nói vậy bậy bạ gì đó? Tiểu Thần Nhi không phải cháu của ngươi! Hắn chỉ có thể làm cháu của ta! Tiểu Thần Nhi, sau này không cần gọi ta là tỷ tỷ, ta muốn ngươi gọi ta là cô cô."

Câu cuối đương nhiên là nói cho Bạch Tiểu Thần, nói xong rồi, còn không nhận được khiêu khích nhìn Đế Tiểu Vân.

Mặt Đế Tiểu Vân tràn đầy kinh ngạc: "Lúc nào mà ca ca ta thu thêm muội muội rồi?"

Thời khắc này Bạch Tiểu Thần ghen tới mặt đỏ lên, hắn chờ nửa ngày, nói ra: "Sở tỷ tỷ là muội muội cha nuôi ta, không phải cha bại hoại."

"Cha bại hoại? Xưng hô thế rất thích hợp với hắn, " Đế Tiểu Vân hất tay Sở Y Y, néo néo khuôn mặt Bạch Tiểu Thần, "Mặt mũi ngươi giống y đúc ca ca hồi nhỏ, quả nhiên là cháu ruột ta, với lại hiểu chuyện có lễ phép, tốt hơn ca ca ta nhiều."

Nàng không thể tin nổi, khéo léo hiểu chuyện, hài tử còn đáng yêu, sẽ là con của lão ca đáng giận kia.

Sở Y Y thấy thiếu nữ này nhiều lần không nhìn nàng, tức giận đến đầu bốc hỏa, tiến lên mấy bước kéo Bạch Tiểu Thần ra sau lưng nàng.

"Làm gì vậy?" Đế Tiểu Vân trừng mắt nhìn Sở Y Y, tức giận nói, "Trả cháu trai lại cho ta!"

"Ta không cho ngươi, ngươi làm được gì ta?" Sở Y Y hừ một tiếng, ngạo kiều nâng mặt.

Nếu như chỉ nhìn bề ngoài, Sở Y Y và Đế Tiểu Vân không cùng một dạng.

Sở Y Y là thiếu nữ xinh xắn, Đế Tiểu Vân thì ngọt ngào xinh đẹp, nhưng cổ tình tính cách hai người này lại tương tự nhau, động một chút là xù lông.

Cho nên, khi thấy Sở Y Y cướp cháu trai của mình, Đế Tiểu Vân giận dữ.

"Ngươi muốn đánh nhau phải không? Tới tới tới, ngươi nói đi, ngươi muốn dùng vũ khí hay đánh tay không? Bản công chúa có thể tiếp ngươi ba chiêu!"

Lúc này, hai người đã bộc phát ra khí tức, toàn bộ người đi đường xung quanh đều tản ra, nhường cho bọn họ một khoảng trống lớn.

Bạch Tiểu Thần gấp, hần nhìn Sở Y Y, lại nhìn Đế Tiểu Vân, trong lúc nhất thời không biết nên giúp ai.

Mắt thấy hai người muốn xông lên, Bạch Tiểu Thần cái khó ló cái khôn, òa khóc.

Tiếng khóc của hần để khí tức trên hai người giảm đi, cùng lúc đi tới chỗ Bạch Tiểu Thần.

"Uy, người đẩy ta cái gì!"

Đúng lúc này, Đế Tiểu Vân đẩy Sở Y Y một cái, hành động này suýt chút nữa làm Sở Y Y nổi điên.

Đế Tiểu Vân trừng mắt: "Hần là cháu ta, để ta tới trấn an là được rồi."

"Hiện tại là cháu người, sau này chưa nhất định," Sở Y Y chế giễu, "Chẳng lẽ người không biết Bạch Nhan còn chưa chấp nhận ca ca người? Ngược lại, ca ca ta nhiều năm ở cùng Bạch Nhan, càng có hi vọng ôm mỹ nhân về hơn Đế Thương."

Mắt Đế Tiểu Vân mở lớn.

Không phải chứ, lão ca nhà mình vô dụng như vậy? Còn sắp bại bởi người khác?

"Vậy ta cũng mặc kệ, lão ca ta là cha ruột Thần Nhi, quan hệ máu mủ vĩnh viễn không thay đổi." Đầu lông mày Đế Tiểu Vân tràn đầy đắc ý.

Không quản lão ca có hữu dụng hay không, Tiểu Thần Nhi đều là cháu ruột nàng, Bạch Nhan cũng là tẩu tử nàng, có hi vọng hơn ca ca của đã nha đầu này.

"Ta thấy Bạch Nhan gả cho ca ca ta tốt hơn nhiều, Tiểu Thần Nhi thích tiền tài như vậy, sau này tất cả đều là của hần!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Đế Tiểu Vân và Sở Y Y (2)

Nhìn hai người liên tục giảng co, Bạch Tiểu Thần rất thương tâm.

Các nàng không thấy hần đang khóc sao? Tại sao không tới trấn an hần trước?

"Tiểu Thần Nhi, " Đế Tiểu Vân nghe thấy Bạch Tiểu Thần thích tiền tài, hai mắt sáng lên, nàng vội vàng lấy túi trữ vật bên hông ra, nhét vào trong tay Bạch Tiểu Thần, "Đây là toàn bộ tài sản của ta, mặc dù không phải đồ trang sức gì, nhưng nếu người cầm đi bán, đoán chừng có thể bán được không ít tiền, hiện tại xem như là lễ vật gặp mặt tặng cho người."

Sở Y Y thấy vậy, cũng không do dự tháo túi trữ vật của mình xuống, nhét vào tay Bạch Tiểu Thần.

"Ta cũng cho người."

Bạch Tiểu Thần nhìn hai túi trữ vật trong tay, không biết nên làm thế nào cho phải...

"Người so với ta?" Đế Tiểu Vân bị chọc giận mà cười lên, nàng huyết sáo, trong lúc này, một đạo bạch quang xẹt ngang trời, lập tức đáp xuống đất.

Ầm!

Sau khi đám người hoàn hồn, thấy một con phượng hoàng trắng đáp xuống đất, lông vũ tuyết trắng lóa mắt dưới ánh mặt trời, đẹp đến mức khiến người không thể rời mắt.

"Đây là Bạch Phượng mà ta bắt được trên đường đi, ta thấy Tiểu Thần Nhi thiếu một tọa kỵ, Phượng Hoàng này cho người làm tọa kỵ!" Đế Tiểu Vân vỗ vỗ đầu Bạch Phượng. "Nhưng mà, Bạch Phượng là cấp thấp nhất trong Phượng Hoàng, đáng tiếc ta không phát hiện được loài nào cao hơn, cho nên, sau này có cơ hội, ta đổi cho người con khác."

Phượng hoàng? Tọa kỵ?

Nhìn gương mặt xinh đẹp ngọt ngào của thiếu nữ, quần chúng vây xem đều tròn tròn mắt.

Mặc dù Bạch Phượng thấp nhất trong phượng hoàng, nhưng không thay đổi được chuyện nó mang huyết thống phượng hoàng, vậy mà nàng trực tiếp

tặng làm tợa kị? Còn nói sau này sẽ đổi một con?

Sở Y Y nhận thua, nàng có thể cho Bạch Tiểu Thần tài sản, nhưng nàng không thể thuận thú, ngay cả một con chim lớn nàng cũng không thuận nỏ.

"Cô cô, Sở tỷ tỷ, từ nhỏ mẫu thân đã dạy ta, quân tử ái tài, lấy chi có đạo, mặc dù Thần Nhi yêu tiền, nhưng đồ của hai người không thể nhận."

Bạch Tiểu Thần không ngừng nhìn túi trữ vật trong tay, lại nhìn Sở Y Y và Đế Tiểu Vân.

Thấy thất vọng trong mắt Đế Tiểu Vân, Bạch Tiểu Thần hơi không đành lòng: "Nhưng mà, cô cô cho lễ vật gấp mặt, Thần Nhi sẽ không từ chối, tài sản của người ta không cần, nhưng con phượng hoàng này sẽ nhận."

Kỳ thực, nếu hắn muốn Bạch Phượng, mẫu thân sẽ đi bắt cho hắn, nhưng hắn thực sự không đành lòng tiếp tục từ chối Đế Tiểu Vân, lúc này mới nhận phượng hoàng.

Đế Tiểu Vân cười, không quên khiêu khích Sở Y Y, khiến Sở Y Y nổi trận lôi đình.

Nhưng nàng chỉ trừng mắt với Đế Tiểu Vân, quay đầu dùng khuôn mặt điềm đạm đáng yêu nhìn Bạch Tiểu Thần.

"Sở tỷ tỷ, " Bạch Tiểu Thần cười ngây thơ, "Cho dù Thần Nhi không nhận lễ vật của Sở tỷ tỷ, nhưng Thần Nhi vẫn thích Sở tỷ tỷ lẫn cha nuôi, mặc kệ cuối cùng mẫu thân chọn ai, các người vĩnh viễn là thân nhân của Thần Nhi."

Đưa trẻ hiểu chuyện...

Những quần chúng vây xem không nhịn được mà thở dài.

Đầu tiên là bị một câu "quân tử ái tài, lấy chi có đạo", để người ta cảm nhận được Bạch Tiểu Thần đã được giáo dục, bây giờ hắn không quên an ủi người khác, khéo léo như thế, thật không biết lúc trước sao có người nhẫn tâm tổn thương hắn.

Có người cảm thán trong lòng, lại có người nói thẳng ra.

"Bạch Nhan giáo dục nhi tử tốt như vậy, nhất định không giống huyết thống Bạch gia kia, lúc trước Bạch gia suýt bán đi đứa nhỏ nhu thuận này, cũng bởi hắn không muốn, còn phóng hỏa thiêu hắn."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Đế Tiểu Vân và Sở Y Y (3)

Edit by Tiêu Tiêu <

Đế Tiểu Vân vốn còn muốn đấu với Sở Y Y một phen, nghe được lời đám người cảm thán, lập tức nổi trận lôi đình.

"Cái gì? Bán cháu ta? Còn muốn phóng hỏa thiêu hắn? Là tên hỗn đản nào làm?"

Hắn là Thái tử Yêu giới, thân phận tôn quý cỡ nào? Còn có người muốn bán hắn?

Vừa nhắc tới chuyện này, Sở Y Y nghiêng răng nghiêng lợi: "Đâu chỉ thế, những người kia vì một viên đan được Tam phẩm còn muốn bán Bạch Nhan làm thiếp, nếu không phải Bạch Nhan chạy nhanh, Tiểu Thần Nhi có được sinh ra hay không còn chưa biết."

"Còn có chuyện này?"

Tử tử của nàng sau này thuộc về Yêu giới, được chú định làm thê tử lão ca, lại có người lỗ mãng như thế? Đây là không để Yêu giới vào mắt đúng không?

Lúc này vì Đế Tiểu Vân quá giận nên quên mất, căn bản Bạch Nhan và Bạch Tiểu Thần còn không biết đến chuyện Yêu giới.

"Đương nhiên! Bạch gia kia thực sự vô cùng ghê tởm! Những ngày qua, Bạch Nhan một mình bên ngoài, mang theo Tiểu Thần Nhi lưu lạc tứ phía, không biết ngâm bao nhiêu cay đắng, chịu bao nhiêu tủi nhục, đến khi nhóm sư công mang theo bọn họ về, trên người Bạch Nhan không có chỗ nào không bị thương."

Mũi Đế Tiểu Vân chua chua, có cảm giác muốn rơi lệ.

Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa từng chịu cực khổ, nhưng nàng có thể tưởng tượng được quãng thời gian mà Bạch Nhan và Bạch Tiểu Thần

chịu đựng.

Mà tất cả, đều do những kẻ đã làm tổn thương bọn họ!

"Đợi một chút, người nói Bạch gia sao? Tại sao cái họ này lại quen như thế?" Đế Tiểu Vân nhú mày, trầm tư.

Sở Y Y liếc nhanh một cái: "Mẫu thân Tiểu Thần Nhi họ Bạch."

"Không. Không đúng!" Nhất thời Đế Tiểu Vân không nhớ nổi, ánh mắt thoáng liếc qua, trông thấy Bạch Chi đứng bất động sau đám người, lập tức nhảy dựng lên, "Họ Bạch hẳn là kia, vừa rồi chính nàng gạt ta!"

Hắn ta này chẳng những tự nhận quen lão ca, còn ở trước mặt nàng hăm hại tẩu tử và Thần Nhi! Thật sự xem nàng ngu sao?

Sở Y Y nhìn theo ánh mắt Đế Tiểu Vân, trông thấy Bạch Chi ngây ngốc trong đám người, hai con ngươi phun trào lửa giận.

"Tiện nữ này còn dám ngênh ngang từ phía? Năm đó Bạch Nhan còn ở Bạch gia, không ít lần bị nàng khi dễ!"

Tục ngữ nói, mặc kệ cừu hận lớn bao nhiêu, một khi gặp chung địch nhân, đều sẽ chung một mối thù.

Hiện tại Đế Tiểu Vân và Sở Y Y chính là như vậy!

...

Giờ khắc này, Bạch Chi đứng sau đám người, đầy mắt một mảnh ngu dại, nàng không rõ chuyện này là sao?

Đế cô nương không phải sẽ trừng phạt con hoang sao? Tại sao lại biến thành nhận thân?

Bởi vì Bạch Chi không nghĩ ra điểm này, dẫn đến nàng bỏ lỡ cơ hội trốn thoát.

Đợi đến lúc nàng muốn đi, đã thấy Đế Tiểu Vân và Sở Y Y hung hăng đi tới, khí tức kia khiến nàng khó khăn nuốt nước miếng một cái.

"Đế cô nương, có phải người hiểu lầm rồi không... Hẳn không thể nào là nhi tử Đế Thương."

Đế Tiểu Vân đá Bạch Chi ngã xuống đất, hung hăng giẫm lên.

"Người đang mắng ta ngu? Ngay cả cháu cũng không nhận ra?"

Trò cười!

Đế Tiểu Vân nàng ngu, cũng không có chuyện không nhận ra cháu trai!

"Ta..."

Bạch Chi vừa định giải thích, Sở Y Y lại cho một cước, đá đúng vào cột sống của nàng, khiến nàng ta đau mà thét lên.

"Y Y, các người đang làm gì thế?"

Đúng lúc này, giọng nói quen thuộc truyền tới.

Khi Sở Y Y quay đầu lại, liền gặp Lam Tiểu Vân ôm trong ngực một con hỏa hồ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Đế Tiểu Vân và Sở Y Y (4)

Edit by Tiêu Tiêu <

Có lẽ là muốn đi khoe yêu thú mới một phen, khuôn mặt nhỏ của nàng ửng đỏ, đầy mắt đều là ý cười, nhưng khi thấy Bạch Chi ngã dưới đất, ánh mắt thêm thâm trầm.

"Thì ra các người đang ở đây đánh Bạch Chi, ta có thể tham gia không?" tay nàng hưng phấn, trong mắt đầy chờ mong.

Mặt Đế Tiểu Vân tràn đầy nghi hoặc, không rõ cô nương này từ đâu ra?

Sờ Y Y liếc Đế Tiểu Vân, xem như nàng không thích nữ nhân muốn cướp Tiểu Thần Nhi nhưng vẫn giải thích một câu: "Biểu muội Bạch Nhan."

Biểu muội tẩu tử? Vậy chính là người mình?

Hai mắt Đế Tiểu Vân sáng rực, nhiệt tình kéo Lam Tiểu Vân: "Biểu muội, ngươi không cần khách khí, tùy tiện đánh, đánh chết ta chịu trách nhiệm."

Bạch Chi suýt học máu, cái gì gọi là không cần khách khí? Đế Tiểu Vân xem nàng là cái gì rồi?

So với nàng ta, Lam Tiểu Vân càng ngờ ngạc hơn, từ lúc nào mà nàng thành biểu muội nữ nhân này rồi?

Tại sao nàng không biết?

"Các ngươi đủ chưa! Ta..."

Lời còn chưa dứt, một chân liền đạp xuống, giẫm lên mặt Bạch Chi, khiến lời nàng cũng ngậm lại.

"Ai cho phép ngươi nói chuyện?" Đế Tiểu Vân hừ một tiếng, "ta chưa tính sổ với ngươi xong, ngươi còn dám nói chuyện? Ngươi cho là ta sẽ bỏ quên ngươi sao?"

Lam Tiểu Vân thấy Đế Tiểu Vân đánh rất thoải mái, trong mắt cười âm hiểm: "Bạch Chi, ngươi cũng có ngày hôm nay! Trước đó đánh ngươi còn chưa đủ, hôm nay tiếp tục!"

"Ô ô ô!"

Bạch Chi không ngừng nức nở, không phát ra được một lời, trong mắt tràn đầy lệ và tuyệt vọng, nỗi hận dần gặm nhấm đáy lòng.

Sức của ba nữ nhân không thể xem thường, các nàng một cước dưới đùi, phút cuối Bạch Chi muốn khóc cũng không được, cuối cùng bị bọn họ đạp cho hôn mê bất tỉnh. Xương sườn cũng gãy mấy cây

"Để xem sau này ngươi có xem ta là đồ ngu hay không!" Đế Tiểu Vân hận nhất là bị người lừa gạt.

Dù sao lúc còn ở Yêu giới, nàng chưa từng bị người lừa gạt, cũng may có lão ca và quốc sư trông chừng, mới không khiến nàng tổn thương.

"Tiểu cô cô, " Bạch Tiểu Thần đến bên Đế Tiểu Vân, kéo ống tay áo nàng: "Vừa tới đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao ngươi lại quen Bạch Chi?"

Đế Tiểu Vân bĩu môi, nói hết chuyện ra, nói xong, còn cho Bạch Chi thêm mấy đạp, khiến nàng ta không chịu nổi.

Bạch Tiểu Thần kinh ngạc mở to mắt, đây là... Muội muội của cha bại hoại? Không phải là giả mạo chứ?

Không phải hồ tặc rất xảo trá âm hiểm? Tại sao cô cô hấn ngược như vậy? Suýt chút nữa liền tin người khác?

"Thần Nhi, đây là cô cô ngươi?" Lam Tiểu Vân chớp chớp mắt, tò mò nhìn Đế Tiểu Vân.

Nàng xác thực đáng đáp rất xinh đẹp, nhưng tình tình này... Không thể tin nổi, nàng lại là muội muội Đế Thương!

"Đương nhiên ta là cô cô Tiểu Thần Nhi! " Hai tay Đế Tiểu Vân chống nạnh, "Hàng thật giá thật, lần này ta ở xa tới, chính là muốn gặp cháu trai và tẩu tử."

Lam Tiểu Vân ngẩn người: "Không phải ngươi muốn tìm ca ca sao?"

"Cái này..." Đế Tiểu Vân rối rắm, nghĩ nghĩ, quyết định vẫn thành thật, "Hắn là phụ thôi, gặp hay không cũng không quan trọng."

Bạch Tiểu Thần lần nữa ngờ người, sao hắn có cảm giác đôi huynh muội này không hề bình thường?

Trước đó cha bại hoại muốn treo tiểu cô cô lên đánh, bây giờ tiểu cô cô mấy năm không gặp cha bại hoại, tới một chuyến lại nói chỉ là phụ thôi? Có gặp hay không cũng không quan trọng?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Cùng chung kẻ địch

Edit by Lâm Nhâm Lam_Nham

"Tiểu cô, người nói như vậy, phụ thân xấu sẽ thương tâm đấy."

Bạch Tiểu Thần chớp chớp đôi mắt to, khuôn mặt đáng yêu hiện lên vẻ đồng tình.

"Sẽ không đâu", Đế Tiểu Vân chép miệng, "Lão ca vẫn luôn mắng ta vừa ngốc vừa phiền, còn nói muốn sớm đem ta gả đi, đỡ phải nhìn thấy ta mỗi ngày, hẳn không muốn nhìn thấy ta, ta cũng đâu muốn nhìn thấy hắn, quốc sư so với hắn ôn nhu hơn rất nhiều!"

Đế Tiểu Vân thực không biết chính mình tạo cái nghiệp gì mới có một ca ca như vậy, lại còn bị hắn áp bức nhiều năm.

"Tiểu Thần nhi, mẫu thân ngươi đang ở nhà chờ chúng ta, chúng ta trở về."

Sở Y Y nắm tay Bạch Tiểu Thần, xoay người đi về phía đường phố.

Đế Tiểu Vân đi sau bọn họ, yên lặng theo sát.

"Ngươi đi theo ta làm gì?" Sở Y Y quay đầu trừng mắt nhìn Đế Tiểu Vân, tức giận nói.

Đế Tiểu Vân nhướn mày: "Đương nhiên là về nhà."

Sở Y Y bị nàng chọc cười: "Đó là nhà của Bạch Nhan và Thần Nhi, nhà ngươi ở Thương Vương phủ, ta có thể cho người đưa ngươi về."

"Bạch Nhan là tẩu tử của ta, Thần Nhi là cháu trai của ta, nhà bọn họ cũng là nhà ta, ta về nhà cũng phải sợ ngươi sao?"

Không có biện pháp, ai bảo Tiểu Thần nhi là nhi tử thân sinh của ca ca nàng, chỉ dựa vào điểm này, Sở Y Y đã không tư cách cản nàng.

"Này..." Lam Tiểu Vận có chút không rõ tình huống, chen vào một câu, "Vừa rồi không phải còn hòa thuận, các ngươi sao lại cãi nhau rồi?"

Rõ ràng này hai người vừa rồi phối hợp ăn ý như thế, vì sao một lời không hợp lại vùng tay đánh nhau?

"Ai bảo nàng muốn cướp cháu trai của ta," đôi tay Đế Tiểu Vân chống nạnh, "Tiểu Thần nhi là của ta, tẩu tử cũng là của ta! Ta sẽ không nhường cho ngươi."

"Muốn đánh nhau? Được! Ta đả ngươi!"

Sở Y Y nổi giận, buông tay Bạch Tiểu Thần, tức giận nâng cằm trừng mắt nhìn Đế Tiểu Vân.

Phòng chừng trong đám người này, người không hiểu tình huống nhất chính là Lam Tiểu Vận, nàng có chút sốt ruột gãi đầu, đột nhiên mắt sáng lên: "Y Y, Đế cô nương, mấy năm nay biểu tỷ của ta rời Lưu Hỏa quốc, có không ít người mắng nàng sau lưng..."

Trong nháy mắt, hai thiếu nữ đang tức giận nhìn nhau phục hồi lại tinh thần, tầm mắt chứa lửa giận lập tức nhìn sang Lam Tiểu Vận.

"Tiểu Vận, nói cho ta, ai mắng Bạch Nhan? Ta tìm nàng tính sổ!"

"Đám điều dân này thật to gan, dám mắng cả tẩu tử của ta!"

Hai người gần như đồng thời mở miệng, giọng nói tức giận vang trên đường phố.

Mi mắt Lam Tiểu Vận cong cong: "Không chỉ như thế, đặc biệt sau khi biết Thần Nhi là nhi tử của Thương Vương, những nữ nhân ái mộ Thương Vương ở Lưu Hỏa quốc đều nhục nhã biểu tỷ bằng những lời khó nghe ở sau lưng, nhưng ta đã kịp lập danh sách ghi tên những người đó rồi, vừa lúc chúng ta cùng đi tính sổ!"

"Người đầu tiên, bắt đầu từ lục công chúa của hoàng thất đi, nàng chẳng những mắng biểu tỷ, còn khi dễ Thần Nhi, rồi phóng hỏa Thương Vương phủ, dù Thương Vương đã giáo huấn nàng, nhưng ta cảm thấy... chúng ta vẫn nên khai đao từ nàng trước đi!"

Lam Tiểu Vận lấy danh sách ra, chỉ vào cái tên trên cùng nói.

"Đi, chúng ta đi tìm những tiện nhân đó tính sổ!" Đế Tiểu Vân xắn tay áo lên, bộ dáng sắp đi đánh lộn.

Sở Y Y gật đầu: "Tiểu Vận, ngươi đi phía trước dẫn đường, chúng ta đi tìm bọn họ giã một trận!"

Nhìn thấy này hai người có chung kẻ địch, Lam Tiểu Vận rút cuộc nhẹ nhàng thờ ra, mặc kệ như thế nào, trước ngăn bọn họ đánh nhau mới là việc cấp bách.

Còn lục công chúa kia... coi như nàng ta xui xẻo vậy.

"Sở tỷ tỷ, tiểu cô, chúng ta..."

Bạch Tiểu Thần vốn định nói chúng ta nên đi tìm mẫu thân trước, nhưng hai người này tâm tâm niệm niệm đều là tìm lục công chúa tính sổ, biến mất trước mặt hần như một con gió.

Đề lại hần một mình giữa trận gió hỗn độn...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Ca ca ta là Đế Thương

Edit by Lâm Nhâm Lam_Nham

Phủ công chúa.

Trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc.

Hậu hoa viên, thiếu nữ cầm quạt ngắt cánh hoa, khuôn mặt thanh tú đầy cảm hận.

Từ ngày đó, sau khi nàng vô duyên vô cớ bị hãm hại phóng hỏa thiêu Thương Vương phủ, phụ hoàng lệnh nàng đến vương phủ chịu đòn nhận tội.

Nhưng nàng ngay cả mặt Thương Vương cũng không nhìn thấy, cứ như vậy mà quỳ trong đồng phế tích kia một ngày một đêm, cuối cùng còn... bị một con hỏa điều từ nội lao vương phủ lao ra cắn một cái.

Nhất cắn kia, thiếu chút nữa cắn đứt cả cánh tay nàng, sợ tới mức nàng ngắt tại chỗ, khi tỉnh lại đã thấy mình bên trong phủ.

"Thương Vương nam nhân cái loại này, thật không biết thương hương tiếc ngọc, ta tốt xấu gì cũng là một đại mỹ nhân, vì sao hần lại bỏ qua ta?" Trong mắt Lục công chúa đều là không cam lòng, nàng thế nào cũng không hiểu, Bạch Nhan nữ nhân này có gì tốt, sao có thể khiến Thương Vương che chở nàng như vậy.

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng cười khê, khiến lục công chúa hoảng sợ.

Nàng vội xoay người, nhìn thấy Lam Tiểu Vận một thân váy lụa màu lam đứng trước mặt nàng, mà phải trái hai bên người Lam Tiểu Vận, mỗi bên là một thiếu nữ, giờ phút này đều dùng ánh mắt tức giận nhìn nàng chằm chằm.

"Lam Tiểu Vận, sao ngươi lại ở chỗ nàng?" Lục công chúa hung tợn cắn răng.

Nàng sợ hãi Đế Thương, không dám động vào mẹ con Bạch Nhan, chẳng lẽ lại sợ cả một Lam Tiểu Vận?

"Ta nghe nói, ngươi muốn câu dẫn ca ca ta? Còn mắng tâu từ của ta, khi dễ chất nhi của ta?" Đôi tay Đế Tiểu Vân chống nạnh, cao ngạo giờ cầm lên, khinh thường nhìn lại lục công chúa đang kinh hoàng.

"Ngươi..... Ca của ngươi là ai?"

"Ca của ta là Đế Thương."

Nói xong lời này, Đế Tiểu Vân không để lục công chúa kịp mở miệng, thân hình chợt lóe, vọt tới trước người lục công chúa như tia chớp, một đòn đầu tiên đã đánh lục công chúa lên tận trời, rồi rơi xuống rất nhanh.

Đáng tiếc, nàng không rơi xuống đất, Sở Y Y bay lên đá một cước, lị lần nữa đá lục công chúa lên trời cao...

Lam Tiểu Vận kinh ngạc trừng lớn hai mắt, nhìn Đế Tiểu Vân cùng Sở Y Y phối hợp ăn ý, lại nhìn lục công chúa bị đánh qua đánh lại trên không trung, đáy mắt nàng dần xuất hiện một mảnh đồng tình.

Càng nhiều, vẫn là vui sướng khi thấy người gặp họa.

...

Mấy ngày nay toàn bộ Lưu Hỏa quốc đều không yên ổn.

Một Sở Y Y cũng đã đủ lật trời đục đất Lưu Hỏa quốc, hiện tại lại thêm Đế Tiểu Vân, toàn bộ hoàng thành lẫn qua lộn lại trong tay bọn họ không biết bao giờ mới xong.

Giờ phút này, Bạch Nhan đang luyện chế đan dược cho Bạch Triển Bằng, tất nhiên không biết chuyện này.

"Đây là ngũ phẩm sinh cơ tái hiện đan", Bạch Nhan đi đến đại sảnh, đặt cái chai trong tay ra trước mặt Bạch Triển Bằng chờ đã lâu, khoe môi cong lên, "Ở đây có tổng cộng một trăm cái, cũng đủ để ngươi dùng, đan dược dư lại ngươi không có việc gì dùng, vậy cứ coi như thù lao."

Bạch Triển Bằng vốn đang bình tĩnh lập tức kích động, hắn thật cẩn thận cầm lấy bình đan trước mặt, thanh âm có chút khàn khàn: "Bạch cô nương, cảm ơn ngươi, ngươi lần này đã cứu ta, sau này nếu cần trợ giúp, Bạch Triển Bằng ta tất nhiên sẽ không chối từ."

Bạch Nhan cười cười: "Ngoài việc cho ngươi sinh cơ tái hiện đan, ta cũng chẳng làm gì khác, cho nên, chúng ta thanh toán xong."

"Ân cứu mạng vĩnh viễn không bao giờ thanh toán xong", Bạch Triển Bằng đứng lên, "Bạch cô nương, ta và ngươi cũng rất hợp duyên, không bằng ta gọi ngươi một tiếng Nhan Nhi, ngươi gọi ta một câu Bạch thúc, thế nào?"

Bạch Nhan sững sốt, nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Triển Bằng nghiêm túc mà chân thành tha thiết, khẽ gật đầu: "Được, Bạch thúc."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Chỉ cần nhìn là tốt rồi

Edit by Tiêu Tiêu <

Bạch Triển Bằng lộ ra nụ cười, hắn nhìn nha đầu trước mặt, phảng phất như muối muối hắn còn ở trước mặt hắn...

Thế nhưng, tuổi muối muối hắn khi mất tích không sai biệt so với nha đầu này, hiện tại đã qua hơn hai mươi năm, xem như còn sống, có thể trạc tuổi mẫu thân Bạch Nhan.

"Nhan Nhi, thời gian này Bạch thúc sẽ ở trong hoàng thành, cần thiết ngươi hãy tới khách điểm Long Phượng tìm ta. Cô lão, chúng ta đi."

Hắn quay đầu nhìn Bạch Nhan, rồi đi khỏi đại môn.

Sau khi ra khỏi cổ trạch, Cô lão mới nói chuyện: "Thiếu gia, hiện giờ ngài bình phục khá tốt, Sinh Cơ Tái Hiện đan cũng đã có trong tay, chúng ta không phải về Dược Môn trước sao?"

Bạch Triển Bằng lắc đầu, hắn nhìn tòa cổ trạch sau lưng, gương mặt anh tuấn hiện lên nụ cười ôn hòa.

"Thật vất vả mới gặp được nha đầu giống nàng đến thế, ta làm sao buông được mà đi? Cô lão, chúng ta ở đây nửa tháng nữa, bây giờ ta thực sự..."

Hắn thực sự không muốn đi.

Cô lão hít sâu một hơi: "Nhưng rốt cuộc nàng vẫn không phải đại tiểu thư."

"Ta biết," Nụ cười trên mặt Bạch Triển Bằng hơi chua xót, "Cô lão, ngươi không cần nói thêm, ý ta đã quyết, hướng gì... Ta chỉ cần nhìn nàng là tốt rồi."

Hắn không cầu điều gì khác, chỉ cần thấy gương mặt kia là tốt rồi.

Hắn sao có thể ảo tưởng có nàng bên cạnh...

Cô lão nhìn vẻ kiên quyết trên gương mặt Bạch Triển Bằng, cũng không nói thêm, chỉ thở dài một tiếng: "Vậy trước đó ta viết một phong thư nói cho môn chủ chuyện của ngài."

"Được," Bạch Triển Bằng nhú mày, "Nhưng, Cô lão, ta không muốn ngươi nói chuyện Nhan Nhi ra."

"Vì sao?" Cô lão kinh ngạc hỏi.

"Nàng có thiên phú luyện đan rất mạnh, còn giải quyết được chuyện mà Dược Môn khó xử rất lâu, ta không muốn có bất kỳ kẻ nào quấy rầy yên tĩnh của nàng."

Khóe môi Bạch Triển Bằng hơi giương, nhàn nhạt phân phó.

Lúc này Cô lão mới chợt hiểu, nếu thiên phú của Bạch Nhan cô nương bị truyền đi, tất nhiên những trưởng lão Dược Môn sẽ chạy tới Lưu Hỏa quốc, khi đó, Bạch Nhan cô nương sẽ chịu không ít sự quấy nhiễu.

"Ta hiểu, thiếu gia, yên tâm đi, chuyện này ta sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào."

Về mặt Cổ lão nghiêm túc, để Bạch Nhan cô nương không bị làm phiền, đây là biện pháp thỏa đáng nhất.

"Đi thôi, nửa tháng sau, ta sẽ rời khỏi đây rồi về Dược Môn."

Bạch Triển Bằng khẽ thở dài một tiếng, nửa tháng cũng đã đủ rồi, nếu ở lâu dài, chỉ sợ phụ thân sẽ lập tức phái người tới đây, đến lúc đó, chuyện của Bạch Nhan liền bại lộ...

...

Trong cổ trạch.

Sau khi Bạch Triển Bằng đi khỏi, Bạch Nhan định về phòng tiếp tục luyện đan, nhưng khi nàng quay đầu, trông thấy Bạch Tiểu Thần lén lút lộ ra cái đầu nhỏ, nhìn xung quanh.

Khóe môi nàng câu lên đường cong: "Tiểu Thần Nhi, ngươi đang làm gì?"

Tiếng nói này khiến Bạch Tiểu Thần giật nảy mình, hẩn thận trọng đi ra từ sau cây, hơi lo lắng nhìn Bạch Nhan.

"Mẫu thân..."

"Sao?" Bạch Nhan khẽ cau mày, luôn cảm giác Bạch Tiểu Thần có gì đó không đúng.

Bạch Tiểu Thần chỉ chỉ tay, khẽ cắn môi: "Mẫu thân, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt..."

"Có chuyện gì xảy ra?" Bạch Nhan khẽ giật mình, hỏi.

"Lúc này... Sở tỷ tỷ và biểu đi ra ngoài gây chuyện, người chuẩn bị sẵn sàng trước, đoán chừng sẽ có không ít người tìm tới mẫu thân."

Danh sách mà Lam Tiểu Vận lấy ra, trên cơ bản bao gồm tất cả nữ tử khuê các trong hoàng thành, nếu những người này bị đánh, toàn bộ hoàng thành sẽ bị nháo tới lật trời...

Mặc dù, Bạch Tiểu Thần cũng cho rằng cách làm của Sở Y Y và Lam Tiểu Vận không có gì là không đúng...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Tẩu tử, thu nhận ta đi

Edit: Tiêu Tiêu

Sắc mặt Bạch Nhan tối sầm: "Sở Y Y đưa Lam Tiểu Vận ra ngoài gây chuyện thị phi?"

"Mẫu thân, người nói oan cho Sở tỷ tỷ rồi, lần này không phải Sở tỷ tỷ kéo biểu đi đi gây chuyện, mà là biểu đi đưa nàng đi."

Bạch Tiểu Thần chu cái miệng nhỏ, kéo ống tay áo Bạch Nhan, vô cùng đáng thương: "Ghê tởm hơn chính là, bọn họ đi gây chuyện mà không đưa Thần Nhi theo."

Nói nửa ngày, sở dĩ bọn họ khiến Bạch Tiểu Thần bất mãn là gì, loại chuyện gây rắc rối cho người khác, sao có thể quên hẩn?

Sắc mặt Bạch Nhan càng đen hơn, khẽ cốc lên đầu Bạch Tiểu Thần: "Ngươi an phận một chút cho ta, có gì chờ ta giải quyết xong rồi hãy nói."

Sở Y Y gây chuyện chưa từng xem xét đúng sai, nhìn ai khó chịu liền đánh người đó, thanh niên tài tuấn trong thánh địa từng bị nàng đánh nhiều vô số.

Nhưng tính tình Lam Tiểu Vận không như thế, nếu nàng cầm đầu, vậy trong đó chắc có nguyên nhân mà nàng không rõ...

"À, đúng rồi, " Bạch Tiểu Thần nghiêng đầu, đôi mắt to sạch sẽ một mảnh tĩnh lặng, "Mẫu thân, người có nhớ lời của phụ thân trước khi đi không?"

"Nhớ, " Bạch Nhan gật đầu, "Hắn nói muốn đi tìm muối muối."

"Thần Nhi nhớ ra còn chuyện muốn nói chính là nó đó, " Bạch Tiểu Thần xoắn xuýt nửa ngày, "Cô cô nàng..."

"Biểu tỹ!"

Đúng lúc này, giọng mừng rỡ của Lam Tiểu Vận truyền đến, đồng thời cản ngang lời Bạch Tiểu Thần.

Bạch Nhan ngẩng đầu, sau khi thấy Lam Tiểu Vận đứng trước sân viện, liền có một thân ảnh nhanh hơn gió, vọt tới chỗ Bạch Nhan...

Đáy mắt Bạch Nhan hiện lên tia cảnh giác, thân thể phản ứng theo bản năng, nàng trực tiếp giơ chân, "bịch" một tiếng đá vào thân thể người nọ.

Lam Tiểu Vận và Sở Y Y đều chấn kinh há hốc mồm, trơ mắt nhìn thân thể thiếu nữ hóa thành một đạo hình cung bay ra ngoài, lại chặt vật ngã từ trên không xuống, nằm chồng vó trên đất.

Có lẽ nàng còn choáng váng, đôi mắt to xinh đẹp mở lớn, nằm trên đất thật lâu chưa có phản ứng...

"Ngươi là ai?" Bạch Nhan sầm mặt lại, lạnh giọng hỏi.

"Mẫu thân, " Bạch Tiểu Thần ở sau lưng kéo áo Bạch Nhan, mắt nhìn thiếu nữ trên đất chứa vẻ đồng tình, "Kia là tiểu cô cô..."

"Tiểu cô cô?" Bạch Nhan nhú mày.

"Chính là... Muội muội của phụ thân bại hoại đó."

Bạch Nhan khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn thiếu nữ còn mơ màng dưới đất: "Ngươi là cô cô Thần Nhi?"

Cô cô Thần Nhi sao lại ở chung với bọn Sở Y Y?

Đế Tiểu Vân rút cuộc cũng rời khỏi trạng thái mơ màng, nàng lắc đầu mạnh, bò dậy từ dưới đất, phui bụi trên ống tay áo.

"Tẩu tử..." Nàng bĩu môi, ủy khuất sắp rơi nước mắt, "Ngươi thật ác, ta chỉ muốn ôm ngươi mà thôi, thế mà ngươi lại đá ta..."

Đầu lông mày Bạch Nhan giãn ra: "Ta cho là ngươi muốn đánh lên ta."

Cho dù ai trông thấy người xa lạ đột nhiên vọt tới, đều sẽ không thu tay, hành động chào hỏi của Đế Tiểu Vân thật thiếu đánh.

"Tẩu tử..." Bộ dạng Đế Tiểu Vân vô cùng đáng thương, "Hiện giờ ta không có nhà để về, ngươi có thể thu nhận ta không?"

"Ca của ngươi đang tìm ngươi khắp nơi, ngươi có thể tới tìm hân."

Nghe nói lão ca ở khắp nơi tìm nàng, Đế Tiểu Vân nhin không được sợ run cả người, nàng rút cổ một cái, cười ha ha: "Tẩu tử, ta tự ý bỏ nhà, ca ca ta bắt được sẽ đánh chết ta, ta cảm thấy nơi này tương đối an toàn, ngươi cho ta ở lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 235: Người nhất định phải ở lại?

"Người nhất định phải ở lại?" Ánh mắt Bạch Nhan lấp lóe mấy lần, khóe môi câu lên một đường cong, cười nhẹ mà hỏi.

Mắt Đế Tiểu Vân sáng lên: "Ta thật sự có thể ở lại?"

"Ngươi muốn ở lại thì ta hoan nghênh, chỉ mong... ngươi đừng hối hận là được."

Hiện tại Đế Tiểu Vân còn chưa biết, Đế Thương vẫn luôn ở lại phủ đệ Bạch Nhan, đợi nàng phát hiện ra, đã muộn...

"Nhan tỹ tỹ!" Sở Y Y chu cái miệng nhỏ nhắn, không cam lòng trừng mắt với Đế Tiểu Vân, ánh mắt nàng vô cùng đáng thương nhìn sang Bạch Nhan, "Ngươi thật sự muốn cho nữ nhân này ở lại?"

Đế Tiểu Vân hừ lạnh một tiếng, ngạo kiều nâng gương mặt xinh đẹp: "Tại sao ta không thể ở lại? Đây là nhà tẩu tử ta, cũng không phải của ngươi, không cần ngươi nói nhiều."

"Đế Tiểu Vân, có phải ngươi muốn đánh nhau hay không?" Sở Y Y giương khuôn mặt đỏ bừng, phẫn nộ nói.

"Đánh thì đánh, Đế Tiểu Vân ta chẳng lẽ lại sợ ngươi?"

Cho dù từ nhỏ Đế Tiểu Vân bị Đế Thương áp bách, nhưng những trưởng lão Yêu giới đều sùng nể vô pháp vô thiên, lại thêm chuyện quốc sư đều thuận theo ý nàng.

Cho nên...

Tính cách nàng lạ thường là giống như Sở Y Y, đều là hai tiểu công chúa được nuông chiều.

Àm!

Mất thấy hai người muốn lờ ra đánh nhau, một đạo âm thanh nặng nề truyền tới, nhất thời, Sở Y Y và Đế Tiểu Vân đều giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Bất gặp Bạch Nhan tung một quyền vào khung cửa, về mặt điềm nhiên, lúc thấy hai nữ tử nhìn mình, ngữ khí lạnh lùng truyền ra.

"Muốn đánh nhau thì đi ra ngoài mà đánh cho ta! Đánh xong rồi muốn lẩn đi đâu thì lẩn, không cần quay về!"

Sở Y Y cùng Đế Tiểu Vân bị dọa lùi về sau hai bước, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, đều ỳm khuất nhìn Bạch Nhan.

"Đã ở chỗ ta phải tuân theo quy củ của ta," Bạch Nhan thấy hai người đã yên tĩnh, ngữ khí dần dần hạ xuống, "Nếu không nghe lời, ta lập tức mang các ngươi đi, Thần Nhi, chúng ta đi."

Bạch Nhan quay đầu, kéo tay Bạch Tiểu Thần, lại xách Tiểu Mễ đang xem trò vui, chậm rãi đi về hậu viện.

Sau khi đạo hồng y tuyệt diễm biến mất, Đế Tiểu Vân không kìm nén liền phun ra, nàng đưa tay vuốt ngực một cái, bộ dáng sau kinh hãi.

"Làm ta sợ muốn chết..."

Khó trách lâu như vậy mà lão ca không chinh phục được tẩu tử, nữ nhân mạnh mẽ như vậy, lão ca có thể tùy tiện chinh phục mới là lạ.

"Ngươi xem như còn nhẹ," Thần sắc Sở Y Y buông lỏng, "Năm đó ta thả lửa đốt Tàng Bảo Các của mấy sư công Bạch Nhan, suýt chút nữa là chết..."

"Đáng sợ như vậy?" Đế Tiểu Vân cảm giác ngực mình nhảy bình bình, nàng nhìn Sở Y Y bên cạnh, cảm giác đồng bệnh tương liên, "Ta cảm thấy đồng tình với ngươi..."

Ánh mắt Sở Y Y nhìn qua: "Nếu ngươi đồng tình với ta, không bằng nhường tẩu tử cho ta đi?"

Về đồng tình trên mặt Đế Tiểu Vân còn chưa hết, nghe một câu bất thành linh như vậy, gương mặt xinh đẹp giận lên đỏ bừng.

"Ngươi nằm mơ! Tẩu tử đẹp như vậy, làm cái gì cũng đúng, ta tuyệt đối sẽ không tặng cho ngươi!"

Nhìn hai người lại muốn cãi nhau, cuối cùng Lam Tiểu Vận cũng lấy lại tinh thần, nàng kinh ngạc hô một tiếng: "A, biểu tỷ... sao ngươi ra đây làm gì?"

Một câu kia, dọa cho hai người tim ngừng đập, Đế Tiểu Vân cái khó ló cái khôn, duỗi hai tay dùng sức ôm Sở Y Y.

"Y Y, lúc trước ta chỉ đùa một chút với ngươi thôi, sau này nhất định không đánh nhau với ngươi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Đế Tiểu Vân đúng tình hợp lý

Khóe miệng Sở Y Y hơi cứng lại, nhưng vẫn phối hợp nói: "Ta biết gần đây có mấy quán trà không tệ, ngày mai ta dẫn ngươi đi thưởng thức một chút."

"Được," Mặt Đế Tiểu Vân cười tươi như hoa, ánh mắt nàng nhìn sang một bên, đôi mắt xinh đẹp dường như biết nói chuyện, rực sáng động lòng người: "Tẩu tử, ngươi muốn đi cùng không? Ấy? Tẩu tử đâu?"

Bên cạnh các nàng... một mảnh trống rỗng, làm gì có bóng người?

Sở Y Y cũng ngẩn người, sau đó lấy lại tinh thần: "Lam Tiểu Vận gạt chúng ta!"

"Cái gì?" Đế Tiểu Vân kêu lên một tiếng, muốn tìm Lam Tiểu Vận tính sổ, đột nhiên phát hiện Lam Tiểu Vận luôn bên cạnh đã biến mất...

Sở Y Y cắn môi: "Chúng ta còn muốn đánh nữa không?"

"Đánh cái gì mà đánh? Vạn nhất thật sự bị tẩu tử đuổi rồi ngươi sẽ thu lưu ta à?" Đế Tiểu Vân liếc nàng một cái, "Còn nữa, ngươi vừa nói quán trà, ngày mai đưa ta đi!"

"Ngươi trả tiền?"

"Ta không có bạc."

Đế Tiểu Vân rất thẳng thắn nói, trong túi trữ vật của nàng có rất nhiều trân bảo, chỉ thiếu mỗi bạc.

"Xem như ta không may!" Sở Y Y tức tới bỏ bưng mặt.

Nàng còn chưa thấy mời khách lại có bộ dạng này.

Đế Tiểu Vân nghe thấy Sở Y Y đồng ý mời khách, sắc mặt tốt hơn nên hứa hẹn: "Xem ở phần ngươi muốn mời ta uống trà ăn điểm tâm, ta liền tha thứ cho ngươi vụ cướp tẩu tử của ta."

Sở Y Y tức khí, nàng cuối cùng đã tin nha đầu này là muối mè Đế Thương.

Ngày đó, Đế Thương ở trước mặt Bạch Nhan, cũng mặt dày vô sỉ như thế!

...

Trong thư phòng.

Hoa La từ ngoài cửa đi vào, nàng nhìn nữ tử hồng y đưa lưng ra phía ánh nắng, hơi khua thân nói: "Chủ tử, người tìm ta có gì phân phó?"

"Hoa La, ngươi tới vương phủ một chuyến, gặp thị vệ Đế Thương, nói là... người hắn muốn tìm tới rồi."

Bạch Nhan giương môi, thản nhiên nói.

"Dạ."

Hoa La nhận lệnh lui ra.

Thời điểm nàng muốn rời đi, tiếng Bạch Nhan lần nữa truyền tới: "Đợi chút."

"Chủ tử còn gì phân phó?"

"Tiện thể ngươi cho người báo với Đế Thương, dù Đế Tiểu Vân tự ý rời khỏi nhà là có lỗi, nhưng nguyên nhân cũng vì hắn bỏ rơi nàng nhiều năm mà ra, nếu hắn ở đây nói những lời quá đáng, đòi này, ta sẽ không để hắn đặt chân vào địa bàn ta một bước."

Bạch Tiểu Thần an tĩnh đùa giỡn với tiểu Mễ, bỗng dừng nghe Bạch Nhan nói vậy, hắn sùng sốt một chút, sàu mi khó kiếm.

Hắn có nên nói cho mẫu thân biết, tiểu cô cô nói có gặp phụ thân bại hoại hay không đều không quan trọng?

"Dạ."

Hoa La cười một tiếng.

Đừng nhìn chủ tử nhà nàng vừa rồi khiển trách vị Đế cô nương kia, kỳ thật rất quan tâm nàng, nếu không, cũng sẽ không để người chuyển Đế Thương câu này.

Sau khi Hoa La đi khỏi, Bạch Tiểu Thần trung lên khuôn mặt non nớt, cắn chặt môi xoắn xuýt nửa ngày: "Mẫu thân đang lo cho tiểu cô cô?"

"Nàng là một tiểu cô nương từ nơi xa xôi chạy tới tìm huynh trưởng đã không dễ dàng, nếu vì chuyện này mà Đế Thương trách móc nặng nề nàng, vậy không phải nàng sẽ rất thương tâm sao?"

"Tiểu cô cô... Nàng không phải vì phụ thân bại hoại đâu."

Nhìn gương mặt ngây thơ của Bạch Tiểu Thần, Bạch Nhan xoa đầu hắn cười: "Không phải vì hắn, thì tiểu cô cô ngươi tìm tới đây làm gì? Mà ta trông thấy Đế Tiểu Vân, liền nghĩ tới Tiêu Nhi..."

Không phải nàng đã bỏ rơi Tiêu Nhi nhiều năm? Làm Tiêu Nhi đợi nàng nhiều năm? Kiểu chờ đợi này khó mà chịu nổi, nếu như Đế Tiểu Vân bị trách móc nặng nề, nàng còn đáng thương hơn Tiêu Nhi...

- - -

Lời editor: Có nàng nào muốn edit cùng ta không?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Phiền phức tới cửa

"Thần Nhi, người và Tiểu Mễ đi nghỉ trước, ta muốn chuẩn bị một chút để ứng phó với chuyện của ngày mai..." trong mắt Bạch Nhan lãnh quang lấp lóe, khóe môi câu lên một đường cong.

"Mẫu thân gấp lại sau."

Bạch Tiểu Thần nhón chân lên, chọt một cái hôn lên má Bạch Nhan, hẩn cầm cái đuôi Tiểu Mễ, đi ra khỏi thư phòng.

"Tiểu Mễ, chúng ta đừng quấy rầy mẫu thân, đi tìm tiểu vũ mao chơi đi."

"Tiểu vũ mao là ai?"

"Là lễ vật tiểu cô cô tặng cho ta đó, một con phượng hoàng màu trắng, lông vũ của nó nhiều lắm, ta liền gọi nó là tiểu vũ mao..."

Khóe miệng Tiểu Mễ giật một cái, con Bạch Phượng kia? Tiểu vũ mao?

Nó đột nhiên đồng tình với Bạch Phượng, chợt nhớ đến tên mình, cũng đồng tình không nổi.

Tiểu vũ mao thì thế nào, còn mạnh hơn tên Tiểu Mễ nhiều...

...

Hôm sau.

Nắng sớm mới lên.

Bạch Nhan bị một trận ồn ào đánh thức, nàng nghe thấy tiếng ồn ngoài cửa, lòng mảy mềnh một cái, chậm rãi mở mắt ra.

"Hoa La, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghe hỏi, Hoa La từ ngoài đẩy cửa vào, gương mặt yêu mị lộ ra ý cười.

"Chủ tử, là một đám không đầu mà thôi, thuộc hạ đã cho người đuổi họ đi, sẽ không quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi."

Bạch Nhan nhếch môi: "Có phải đám con cháu hoàng thất không? Ta đã sớm ngờ họ sẽ tìm đến ta, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, Hoa La, người cho họ vào đi."

Hoa La không kinh ngạc gì, nàng khẽ gật đầu: "Dạ, chủ tử."

Dứt lời, đạo thân ảnh xinh đẹp quay người đi, bỗng chốc biến mất khỏi tầm mắt Bạch Nhan...

...

Đại sảnh.

Một đám người túm tụm vào nhau, nghị luận âm ỉ, trên mặt họ mang theo phần nộ rõ ràng.

Đám người trông thấy đáng người khuyển thành theo nắng mà đến, khuôn mặt thêm tức giận.

"Bạch cô nương, không biết tôn nữ của ta làm sai chuyện gì? Sao người của người lại muốn gây sự với nàng?"

"Còn có nữ nhi đáng thương của ta, đã bị đánh không xuống được giường! Chuyện này người nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo!"

"Không sai! Mặc dù người là chủ nhân Phượng Lâu, thân phận địa vị cao, nhưng không thể vô cớ đánh người! Nếu người không cho chúng ta một cái công đạo, chúng ta sẽ không bỏ qua!"

Bạch Nhan từ từ tiến vào, một bộ hồng y nổi bật hiện lên trước mắt mọi người, trong khoảng khắc đã ngồi vào vị trí chủ tọa.

Nàng vuốt tà áo đỏ, trên gương mặt tuyệt sắc hơi cười, ngữ khí lạnh nhạt nói: "Sớm hôm nay thật đúng là náo nhiệt, nhiều người như vậy tới gây phiền phức cho ta sao?"

Giờ khắc này, nữ tử ngồi bá khí, lẳng lẹ, áp bách trên thân tỏa ra, để một số người sinh lòng rút lui.

Đây chính là chủ nhân Phụng Lâu, nữ nhân Thương Vương! Bọn họ đến gây sự với nàng, còn có thể toàn thân đi ra sao?

"Bạch cô nương."

Một nam nhân trung niên trong đám người đi ra, một tay hấn chấp sau lưng, ánh mắt lạnh lẽo: "Người khác e ngại thực lực của ngươi, nhưng Trương Phi Dương ta không sợ! Ngươi là chủ nhân Phụng Lâu lại có thể dung túng người mình ngang ngược? Nếu ngươi không cho ta một cái công đạo, ta sẽ không bỏ qua đâu!"

Một tay Bạch Nhan chống cằm, hồng y nghiêng xuống, đẹp đến khuynh thành tuyệt điểm.

"Vậy ngươi muốn ta cho công đạo thế nào?"

"Người của ngươi đánh nữ nhi của ta, dù sao cũng phải có bồi thường," ánh mắt nam nhân trầm xuống, nói, "yêu cầu của ta không nhiều, cho ta mấy viên đan dược là được rồi."

Nghe nói đan dược trên tay Bạch Tiêu, đều do Bạch Nhan cho, vậy chắc chắn nàng có rất nhiều đan dược, bọn họ sao không nhân cơ hội này mà bắt bó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Giải quyết phiền phức

Bạch Nhan cuối cùng cũng hiểu ý đồ những người này tìm đến, nhưng làm như không hiểu mà bật cười: "Trương đại nhân đang muốn đe dọa ta?"

"Bạch cô nương, lời này sai rồi, ta chỉ muốn thứ nên muốn, sao có thể tính là đe dọa? Huống gì, đây cũng do người của ngươi gây ra trước."

Nhìn thần sắc Trương Phi Dương đầy đắc ý, nụ cười Bạch Nhan càng sâu: "Cho ngươi đan dược cũng không phải không được, chỉ là ta đã có lễ vật lớn hơn cho ngươi."

Nói xong câu này, trên bàn tay nàng, một bản mỏng xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Nàng cho Hoa La một biểu hiện, Hoa La hiểu ý, lên tiếp nhận bản mỏng, chậm rãi đi tới chỗ Trương Phi Dương.

"Hi vọng phần lễ vật này của ta, ngươi sẽ thích."

Bạch Nhan cười nhẹ, trên mặt đều mang ý cười, giọng điệu lại lạnh căm căm, làm cho nhiệt độ đại sảnh hạ xuống mấy phần.

Trương Phi Dương nhượng mảy, tiếp nhận bản mỏng từ Hoa La, thần sắc xem thường khi thấy nội dung bên trong, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Trên bản mỏng ghi chép chứng cứ phạm tội nhiều năm qua của hắn, ngay cả chuyện hắn nuôi ngoại thất đều nhất thanh nhị sở.

Qua nhiều năm như vậy, trong phủ của hắn không có một cái thiếp thất, là vì năm đó hắn thú một con cạp cái về, nhưng hắn có địa vị hôm nay, đều ý vào Nhạc gia, cho nên thê tử nói một, hắn không dám nói hai.

Nếu thông tin hắn nuôi ngoại thất bị thê tử biết, vậy tương lai hắn sẽ bị hủy...

"Ngươi..." Hắn ngạc nhiên giương mắt, nhìn Bạch Nhan khẽ cười duyên, giọng cũng run lên, "Làm sao ngươi biết những chuyện này?"

Bạch Nhan cười một tiếng: "Thiên hạ này, không có tin tức mà ta không biết! Đương nhiên, chuyện của tất cả người đến đây, ta đều nhất thanh nhị sở! Nếu như các ngươi muốn tiếp tục tới tìm ta gây phiền phức, ta không ngại đem mọi chuyện thông cáo bên ngoài."

Tay Trương Phi Dương run rẩy, sắc mặt hắn rất khó coi, cắn chặt răng không lên tiếng.

"Chúng ta về thôi."

Hắn hung ác buông bỏ, quay người muốn đi.

"Chậm đã!"

Đột nhiên, sau lưng truyền tới một tiếng quát lạnh, dọa thân thể Trương Phi Dương cứng đờ, cứng nhắc quay đầu: "Bạch cô nương, ta muốn đi khỏi đây rồi, ngươi còn muốn làm gì?"

"Ta chỉ muốn biết, hôm nay ai xúi giục các ngươi đến gây rắc rối cho ta?" Bạch Nhan cười lạnh hỏi.

Bằng vào thế lực hiện tại của hắn, nếu không ai giật dây, nàng không tin những người ở đây dám đến gây sự với nàng.

Sắc mặt Trương Phi Dương càng khó coi hơn: "Ta không hiểu ngươi đang nói gì."

"Thật ư?" Bạch Nhan giương môi cười, "Xem ra các ngươi không muốn nói thật với ta, đã như vậy, Hoa La, đem nội dung trên bản mỏng chiếu cáo thiên hạ, ta muốn khiến họ thân bại danh liệt!"

Từ ban đầu Sở Y Y gây chuyện, Bạch Nhan liền biết bọn họ sẽ nhân cơ hội tính sổ, thế nhưng, cho dù bọn họ tới đây, cũng phải có thời gian suy nghĩ.

Nhưng Bạch Nhan không ngờ, sáng sớm họ đã chạy tới, ra quyết định nhanh như vậy, làm Bạch Nhan cảm giác được sự bất thường.

"Chủ tử yên tâm, ta sẽ làm tốt chuyện này."

Hoa La cười xinh đẹp, khinh bỉ liếc Trương Phi Dương, khéo môi câu lên đường cong châm chọc.

Những người này thật đúng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cũng dám tìm chủ tử gây phiền phức, đó không phải tìm chết sao?

"Đợi chút đã!" mắt thấy Hoa La muốn đi, Trương Phi Dương gấp lắm rồi, hắn không lo được nhiều, vội nói, "Ta nói, là thái tử điện hạ..."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Dọa dẫm không thành, bị dọa dẫm lại

Thái tử? Nam Cung Dục?

Bạch Nhan nhếch miệng, trên dung nhan tuyệt thế xuất hiện tia cười lạnh: "Mục đích Nam Cung Dục là gì?"

"Bạch cô nương, " Sắc mặt Trương Phi Dương cứng nhắc, nói tiếp, "Thái tử muốn để chúng ta kiếm chuyện, đến lúc đó, hắn lại giúp ngươi, như vậy, ngươi liền cảm kích hắn, tiếp theo sẽ quên đi ân oán dĩ vãng, về phần yêu cầu đàn dược, là do ta tự chủ trương."

Nam Cung Dục nghĩ rất tốt đẹp, lại nghiêm nhiên quên, bằng vào thân phận của Bạch Nhan, sao có thể đặt chút phiền toái này trong mắt?

Cảm nhận được không khí trong đại sảnh càng lúc càng nặng nề, đám con cháu quý tộc đi theo Trương Phi Dương thêm nóng nảy.

"Bạch cô nương, Trương Phi Dương nhận lời Thái tử làm bọn ta không biết, chỉ là đêm qua Trương Phi Dương đến tìm chúng ta, để chúng ta theo hắn tới đây."

"Đúng vậy, ta vốn không vui, là Trương Phi Dương nói với ta, ngươi không có khả năng hỏi tội chúng ta, huống gì chúng ta có lý mà đến, không cần lo ngại."

Ngay từ đầu, đám người kiêng kị thân phận Bạch Nhan, không dám tới đây tính sổ, làm sao sau khi trải qua một phen Trương Phi Dương đảm bảo đi đảm bảo lại, bọn họ mới tới chỗ nàng.

Bây giờ, hối hận đã muộn.

Sắc mặt Trương Phi Dương khó coi, nhưng những người này nói sự thật, ngay cả cơ hội phản bác hắn cũng không có.

"Có lý mà đến?" Bạch Nhan cười một tiếng, "Theo ta biết, người của ta gây sự với họ cũng không phải vô duyên vô cớ, nếu không phải họ ở sau lưng máng chửi ta, Sở Y Y sao có thể đến tìm họ?"

Bị nàng nói câu này, vẻ mặt mỗi người đỏ lên, không dám nói câu nào.

Trương Phi Dương hít một hơi thật sâu: "Ta nên nói điều đã nói, Bạch cô nương, phải chăng ta đi được rồi?"

Nhìn khuôn mặt Trương Phi Dương đầy mồ hôi, Bạch Nhan đột ngột cười: "Nơi của ta, các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?"

"Vậy người còn muốn gì nữa?"

"Đã tới, không để lại chút gì, liền muốn đi để như trở bàn tay?" Bạch Nhan nghiêng người, thân thể lười biếng dựa vào thành ghế, trong đôi mắt đẹp chứa đầy ý cười, "Đem đồ trong người giao ra, nếu bảo vật không đủ yêu cầu, vậy thì để người nhà các người tới chuộc người."

Trương Phi Dương ghen đỏ mặt, ngữ khí run rẩy: "Bạch cô nương, có phải người quá đáng lắm rồi không?"

"Quá đáng?" Bạch Nhan cười lạnh: "Nếu ta không phải chủ tử Phụng Lâu, vậy chẳng phải ta phải để các người tùy ý ức hiếp à? Hoa La, soát cho ta! Dù yêu cầu có thể đi, ngược lại thì chờ người đến chuộc về."

Nhìn Hoa La sắp qua chỗ mình, Trương Phi Dương gấp lùi ra sau hai bước, cắn chặt răng, hồi hận nói.

"Bạch Nhan, người làm vậy không sợ đắc tội Thái tử điện hạ sao?"

Bạch Nhan cười khê: "Người hẳn nên hỏi hẳn có sợ đắc tội ta hay không."

"Người..." ngón tay Trương Phi Dương run rẩy duỗi ra, chỉ vào Bạch Nhan, "Người đừng quên, hoàng trưởng tôn điện hạ chính là người được vạn thú triều tông, sớm muộn cũng có ngày nắm giữ chúng sinh, đến lúc đó, người cầu xin tha thứ cũng không kịp."

Bạch Nhan giương môi: "Ta nhớ không lầm, vị hoàng trưởng tôn đó... thực lực vừa tới Nhân giai trung cấp?"

Thực tế, thiên phú của Nam Cung Lân không tính là quá kém, lại vì từ nhỏ hẳn không thích tu luyện, Nam Cung Dực và Bạch Nhục lại sủng hắn tận trời, sao có thể ép buộc hẳn? Cho nên, Nam Cung Lân bước vào tu luyện từ năm ba tuổi, đến nay cũng chỉ đứng ở tầng chót.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Các người phiền phức hơn

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

"Kia... Chẳng qua thiên phú của hoàng trưởng tôn không thể hiện ra, hẳn là người vạn thú triều tông, chủ định vận mệnh bất phạm, người cùng nhi tử của người cả đời chỉ có thể ngược nhìn hẳn.""

Àm!

Trương Phi Dương vừa mới nói xong, Hoa La một cước đá vào mặt hắn, một cước này xuống phía dưới, hàm răng của hắn bị bay ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, tay che mặt té ngã trên đất.

Bạch Nhan cười nhạt nhìn về phía Trương Phi Dương ngã trên đất: "Những người khác giao tiền chuộc ra có thể rời đi, chỉ là, người bây giờ tiền chuộc cũng vô dụng! Hoa La, sau đó người đem nội dung bản móng truyền ra ngoài đi.""

Nàng ở giữa nói cười vui vẻ, liền đã quyết định vận mệnh của hắn.

Tâm Trương Phi Dương đều đang run rẩy, hắn sợ đi nói những lời kia, đơn giản là không muốn giao ra trữ vật.

Ai bảo người hẳn có lòng hoài nghi lớn, gia tài để bất cứ ở đâu đều không an lòng, mang theo bên mình mới có thể giải sầu.

Lại không nghĩ rằng, hẳn bởi vì bảo vệ gia tài, mới phạm sai lầm chí mạng..

"Vâng, chủ tử.""

Khóe môi yêu mị của Hoa La giờ lên, ánh mắt trào phúng quét về phía Trương Phi Dương, trong đôi mắt đẹp chứa một mảnh châm chọc.

"Không biết thuộc hạ có thể đi cho thái tử một chút giáo huấn.""

Con người Bạch Nhan nheo lại, cười lạnh: "Tạm thời không cần.""

Những năm gần đây, Nam Cung Dực không ít mượn chuyện vạn thú triều tông làm mưa làm gió, nếu như thế, nàng không ngại làm cho nam nhân này thân bại danh liệt!

Vứt xuống một câu cuối cùng, Bạch Nhan cất bước đi ra ngoài đại sảnh, nhưng đi không được bao lâu thì dừng bước.

Gió nhẹ phát qua, một đầu tóc đen trong gió giương nhẹ, lưng của nàng được bao phủ bởi ánh nắng hạ.

"Ra đi."

Phía sau cách đó không xa, hai thiếu nữ sợ hãi đi ra.

Hai người này, một thì xinh đẹp chói mắt, một thì xinh xắn động lòng người.

Hai loại vẻ đẹp khác biệt, lại làm rung động lòng người như nhau.

"Nhan tỷ tỷ..."

"Tẩu tử..."

Sở Y Y cùng Đế Tiểu Vân đồng thời lên tiếng, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn về phía bóng lưng kinh diễm kia.

"Tẩu tử " Đế Tiểu Vân lắc lắc góc áo, vô cùng đáng thương, "Ta có phải gây phiền phức cho người hay không?"

Nàng biểu tình ủy khuất, trong lòng lại oán giận đến cực điểm.

Đám nhân loại đáng chết kia, lại dám đến tìm tẩu tử gây phiền phức! Thật coi nàng là Công chúa yêu giới dùng để trang trí sao?

Nếu để cho lão ca biết những phiền toái này là do nàng, hẳn còn không đem nàng đi rút gân lột da?

Khóe môi Bạch Nhan giương lên: "So với bọn hắn, ta thấy các người giống phiền phức hơn."

Hô hấp Đế Tiểu Vân cứng lại, nàng rất muốn phản bác, nhưng nàng không thể không thừa nhận đó là sự thật!

"Tẩu tử, vừa rồi ta giống như nghe bọn hắn nói về việc vạn thú triều tông"

Con người Đế Tiểu Vân bỗng nhúc nhích quay tròn, "Người có thể nói cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lần này, Bạch Nhan không nói gì, một bên Sở Y Y tức giận bất bình mở miệng.

"Năm năm trước, thời điểm nhi tử Nam Cung Dục ra đời, vừa vặn có cảnh tượng vạn thú triều tông, những con yêu thú đều hướng về Lưu Hoa quốc triều bái, về sau không biết nơi nào truyền lại, ngày vạn thú triều tông là ngày hoàng trưởng tôn Nam Cung Lâm ra đời."

Nếu không, bằng vào bản lĩnh của Nam Cung Dục, sao có thể làm Thái tử?

Còn không phải mượn phúc của con trai sao?

Miệng Đế Tiểu Vân trương lớn, trước mắt chấn kinh: "Vạn thú triều tông? Không phải tiểu Thần nhi đưa tới sao? Từ khi nào biến thành con của Nam Cung Dục?"

Ngày đó, nàng ở Yêu giới cũng thấy cảnh vạn thú triều tông, đó là vì, nàng ở Yêu giới yêu thú cung nghênh Thái tử ra đời.

Nam Cung Lâm cũng không phải con của lão ca, làm sao có thể triều bái hắn?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Quá quen không tiện hạ thủ (1)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Não quang Sở Y Y chợt lóe lên: "Ta nhớ rõ Nam Cung Lâm cùng tiểu Thần nhi là cùng ra đời một ngày, lại từ nhỏ hắn có thể ra lệnh cho nhiều yêu thú, chẳng lẽ..... Nam Cung Lâm đoạt đi công lao của tiểu Thần nhi?"

Kể từ đó, liền có trò hay để xem.

"Tẩu tử, ta sẽ không tha thứ cho những tên khốn đó, dám mượn thanh danh yêu thú nhất tộc làm mưa làm gió!"

Năm đó huynh trưởng xuống trần thế, dị tượng vạn thú triều tông cũng xuất hiện, bây giờ yêu thú cảm nhận được tiểu chất nhi sinh ra, về tình về lý đều phải triều phái hần!

Nam Cung Lâm tính là cái gì? Một nhân loại bình thường thôi, Yêu giới yêu thú nàng vì sao phải cung nghênh hần xuất thế?

Đế Tiểu Vân càng nghĩ càng giận, nếu người nhà của Nam Cung Dực ở trước mặt nàng, nàng chắc chắn sẽ không chịu được mà muốn đem hần bóp chết!

"Đế Tiểu Vân, có một chuyện ta nghĩ mãi mà không rõ," mi tâm Sở Y Y nhú chặt, "Vì sao tiểu Thần nhi sinh ra sẽ làm vạn thú triều tông? Tại sao ngươi biết được?"

"Đó là đương nhiên vì tiểu Thần nhi là...."

Đế Tiểu Vân muốn nói, bỗng nhiên một cái tay bên cạnh đưa đến, một mực bịt miệng nàng lại.

"Ồ ô..." Nàng vùng vẫy hai lần, không thể tránh thoát, chỉ có thể ngược mắt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Bạch Nhan.

Bạch Nhan lạnh căm căm quét mắt về phía Đế Tiểu Vân: "Lời không nên nói thì nói ít đi."

Ánh mắt Đế Tiểu Vân hiện lên tia nghi hoặc, không rõ lời Bạch Nhan nói có ý gì..

"Thân phận tiểu Thần nhi, ngươi không thể nói cho ai cả". Bạch Nhan cuối đầu xuống, dùng âm thanh cảnh báo chỉ hai người mới có thể nghe.

Nghe nói như thế, Đế Tiểu Vân mới giật mình, nàng vội vàng gật gật đầu.

Bạch Nhan lúc này mới buông lỏng tay ra.

Dù đối với Bạch Tiêu, nàng cũng không nói ra thân phận chính của Bạch Tiểu Thần, không phải vì không tin tưởng hần, chỉ là nếu biết tin này, có lẽ sẽ mang đến phiền phức cho hần..

"Bạch Nhan, ngươi có phải đang giấu ta chuyện gì hay không?" Sở Y Y phiết cái miệng nhỏ, ủy ủy khuất khuất hỏi.

"Y Y có một số việc... Ta bây giờ chưa thể nói cho ngươi," khóe miệng Bạch Nhan nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Thời điểm nàng ngược mắt, trông thấy thiếu niên một bộ bạch tuyết trường sam từ ngoài viện bước vào, nàng dừng lại, nói: "Tiểu nhi, ngươi trở về rồi? Người thanh niên lúc trước ngươi cứu như thế nào rồi?"

Ít ngày trước đó, Bạch Tiêu vì cứu thanh niên kia, không cẩn thận làm đan dược bị lộ ra trong mắt người Bạch gia, lại đưa tới một đám sài lang hỗn báo.

Theo Bạch Tiêu nói, lúc trước nàng không từ mà biệt, có một lần Bạch Tiêu ra ngoài tìm nàng, cũng tại khi đó kết bạn với thanh niên, hơn nữa đối phương đã từng cứu mạng hần.

"Tỷ, hần đã không sao." Khuôn mặt Bạch Tiêu lạnh lùng giờ lên một nụ cười, ánh mắt chuyển tới Đế Tiểu Vân, "Vị cô nương này là..."

Sở Y Y hần biết, nhưng dung nhan Đế Tiểu Vân rất xa lạ, lúc này mới khiến hần hỏi một câu.

"Muội muội Đế Thương." Khóe môi Bạch Nhan giương lên.

Miệng Đế Tiểu Vân cong lên: "So với giới thiệu kiểu này, ta càng hi vọng ngươi có thể nói ta là cô cô của tiểu Thần nhi."

Cô cô Thần nhi?

Đáy mắt Bạch Tiêu xẹt qua một tia kinh ngạc, thoáng qua liền biến mất, hần khẽ cười: "Đế cô nương, ta tên Bạch Tiêu, Bạch Nhan là tỷ ta."

Đế Tiểu Vân cười hi hi tiến lên, đưa tay vỗ bả vai Bạch Tiêu: "Tiểu Tiêu Tiêu, ngươi là đệ đệ của chị dâu ta, vậy cũng là đệ đệ của ta, về sau tỷ bảo kê ngươi, ngươi ở đại lục này hoành hành đi sẽ không có vấn đề gì."

Bạch Tiêu sửng sốt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Nhan, thiếu nữ nhiệt tình như vậy, hần thật có chút không đỡ nổi..

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272. Qua quên không quên hạ thủ (2)

"Đế Tiểu Vân!" Sở Y Y hai tay chống nạnh đi ra phía trước, trừng mắt to, "Tiêu Tiêu có ta chăm sóc là được rồi, không cần đến ngươi."

"Ta cùng tiêu Tiêu Tiêu là người một nhà, ngươi chỉ là ngoại nhân."

Đế Tiểu Vân ngạo kiều nâng cằm, rất đắc ý nói.

"Ngươi..." Khí mặt Sở Y Y đỏ bừng, đưa tay đem Bạch Tiêu từ bên cạnh Đế Tiểu Vân kéo ra phía sau, động thân che ở trước mặt hắn, "Ngươi phóng đảng như thế không kiềm chế được, sẽ dọa Tiêu Tiêu sợ."

Bạch Tiêu bị Sở Y Y ngăn ở phía sau, tay chân lập tức có chút luống cuống nhìn về phía Bạch Nhan, hắn rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Bạch Nhan đen lại: "Sở Y Y, Đế Tiểu Vân, các ngươi có phải muốn cút ra ngoài hay không?"

Một câu nói kia, làm sắc mặt hai người đại biến, lập tức lui về phía sau hai bước.

Đế Tiểu Vân ngượng ngừng cười: "Tẩu tử, ta chỉ cùng Y Y giao lưu tình cảm, không có gì, ngươi yên tâm."

"Ta đồng ý" Sở Y Y vội vàng gạt đầu, cười nhẹ dựa vào vai Đế Tiểu Vân, "Tiểu Vân, hôm qua không phải ngươi để ta mời ngươi đi uống trà sao? Đi thôi, chúng ta đi bây giờ."

Dứt lời, nàng kéo tay Đế Tiểu Vân, hừ một tiếng chạy ra ngoài viện, cũng không quay đầu lại.

Bạch Tiêu nhìn tròn mắt há hốc mồm, chột bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Trên đời này, đoán chừng cũng chỉ có tỷ tỷ mới làm Sở Y Y nghe lời như vậy...

"Tiêu nhi," Bạch Nhan quay đầu nhìn Bạch Tiêu, nói, "Ta nhiều ngày qua chưa kiểm tra thực lực của ngươi, đi, ta hiện tại muốn ngươi gần đây có tiến bộ hay không...."

"Được."

Mặt Bạch Tiêu hiện ra nét cười, đời này, hắn có thể ở bên ngươi, vậy là đủ rồi.

...

Thời gian trôi qua không nhiều, giờ này Bạch Nhan nghiêm túc quan sát Bạch Tiêu múa kiếm, một đạo khí tức quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Sau đó, thân thể của nàng trong nháy mắt bị một bàn tay to vò vào trong ngực.

Có lẽ là nam nhân bá đạo này đã thành thói quen, lần này Bạch Nhan cũng không giãy dụa, nàng nhú nhú mày, khẽ cười duyên: "Trở về rồi?"

"Ừ." Âm thanh Đế Thương trầm thấp, "Nhận được thư của ngươi, ta liền trở về, nha đầu kia đâu? Để nàng cút ra đây gặp ta."

Giọng nói nam nhân không che giấu sự tức giận, ngược lại làm cho Bạch Nhan bá một tiếng từ mặt đất đứng lên, nàng kéo lấy vạt áo của Đế Thương, cười lạnh nói: "Ngươi đã quên lời của ta nói với ngươi?"

"Ngươi muốn giúp nàng?" Con ngươi Đế Thương nheo lại, một mặt quang mang nguy hiểm từ đáy mắt hiện lên.

"Đúng vậy."

Bạch Nhan cười lạnh: "Ta muốn giúp nàng."

Chỉ vì ở Đế Tiểu vân, nàng nhìn thấy cái bóng của Bạch Tiêu.

Năm đó Bạch Tiêu, không phải hắn cũng đợi nàng như vậy?

Hắn cúi đầu ngắm nhìn bàn tay kéo vạt áo, khéo môi giờ lên một vòng cong yêu nghiệt: "Cũng không phải không thể, ngươi giúp nàng một lần, ta liền ở trên ngươi một lần."

Nhìn nam nhân nói không che giấu như thế, bàn tay Bạch Nhan run lên, xem bụng lỏng vạt áo của hắn.

"Vô sỉ."

Nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

"Ta đối với ngươi vô sỉ là đủ rồi." Bàn tay Đế Thương bao phủ, đem Bạch Nhan hung hăng kéo vào ngực, cúi đầu hôn lên môi nữ nhân.

Bạch Tiêu từ khi nhìn thấy Đế Thương xuất hiện về sau liền, im lặng rời đi, để lại không gian cho bọn họ.

Này đây, bây giờ toàn bộ trong nội viện, chỉ còn lại hai người đang hôn nhau.

Mặc dù trong đó một người bị cưỡng hôn.....

"Bạch Nhan ngươi có phải có độc hay không?" Đế Thương buông môi nữ tử ra, âm thanh khan khan mang theo trầm thấp, "Từ khi hôn ngươi một lần, về sau, ta liền say mê môi của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 243: Quá quen không tiện hạ thủ (3)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Ngón tay thon dài của hắn khẽ vuốt qua môi đỏ của Bạch Nhan, hơi lạnh ở đầu ngón tay mang theo độ ẩm làm thân thể nàng chấn động, theo đó ý cười doanh doanh một vòng giờ lên: "Đế Thương, ngươi không lẽ...thật sự đã yêu ta rồi?"

Yêu nàng?

Đế Thương trầm mặt không nói.

Nhiều năm qua, bên cạnh hắn không có bất kỳ nữ nhân nào, hắn cũng chưa từng động tình, không hiểu tình là cái gì.

Nhưng hắn từ khi thưởng thức hương vị của nàng về sau, thời thời khắc khắc trong đầu hắn đều có nàng, càng cảm nhận được một ngày không gặp như cách ba thu.

Nhưng Đế Thương lại không chắc chắn, đây có phải là điều chứng hắn yêu nàng.....

Nhìn thấy Đế Thương trầm mặt, Bạch Nhan cười lạnh một tiếng, từ trong ngực hắn thoát ra, khoe môi gọi lên nụ cười yếu ớt.

"Đế Thương, Bạch Nhan ta đòi này nếu gả, chỉ gả cho người lưỡng tình tương duyệt! Trong lòng ngươi không có ta, vì sao phải dây dưa với ta không thôi? Vì ta là mẫu thân của Thần nhi sao?"

"Không liên quan đến Thần nhi, ta muốn cưới nàng, chỉ vì nàng là Bạch Nhan."

Hắn cưới nàng, không liên quan đến người khác.

Chỉ vì nàng là Bạch Nhan thôi.

"Ngươi muốn cưới, chẳng lẽ ta nhất định phải gả cho ngươi sao?" bên trong khuôn mặt Bạch Nhan đều là ý cười, nàng vòng hai trước ngực, cười nhẹ nhàng ngắm nhìn nam nhân áo tím tuyệt thế.

"Nàng chỉ có thể gả cho ta, nếu nàng dám lấy nam khác, ta sẽ đánh gãy chân nam nhân đó!" Thanh âm của nam nhân khí phách trước sau như một, mặt mày trương dương, môi đỏ câu lấy một mặt âm lãnh cười.

"Về phần nàng..." Đế Thương cường ép chống lấy thân thể của Bạch Nhan, mắt phượng trầm xuống, "Mặc dù ta muốn đem nàng trở lại để nàng một đời không thể rời đi, nhưng ta không thể tổn thương nàng, cho nên, ta chỉ có thể lẳng lặng ở phía sau nàng, nàng tìm một nam nhân, ta sẽ diệt một, tìm một đôi, ta sẽ diệt một đôi! Xem ai còn dám trêu chọc nàng."

Tâm Bạch Nhan run lên mấy lần, cái đồ biến thái chết tiệt này!

Chờ thực lực nàng vượt qua hắn, nàng sẽ hung hăng làm nhục hắn!

"Tẩu tử!"

Bỗng nhiên một âm thanh phía trước truyền đến, trong nháy mắt Bạch Nhan đem suy nghĩ thu lại.

Nàng ngẩn đầu nhìn lại, thì thấy Đế Tiểu Vân một thân váy sa* màu vàng nhạt nhanh chóng chạy từ ngoài viện tới, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong ánh mắt lộ ra sự hưng phấn, nàng vừa bước mấy đường, ngẫu nhiên phát hiện bầu không khí không đúng, lập tức dừng bước.

Váy sa*: váy được làm từ tơ, mỏng và thoáng (váy lụa).

Phía trước, thân ảnh một đạo áo tím tóc bạc lọt vào trong mắt nàng.

Nam nhân sắc mặt âm trầm, ánh nhìn lạnh lùng đâm tới thiếu nữ, mắt phượng ẩn chứa âm lãnh chỉ khiến cho nhiệt độ trong viện đều hạ xuống.

Đế Tiểu Vân sợ ngây người, sắc mặt của nàng so với nuốt ruồi bọ còn khó nhìn hơn, đầu lưỡi không ngừng run rẩy, một câu đều không ăn khớp.

"Ca...Ngươi...Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Đế Thương cười.

Hắn cười, Bạch Nhan chưa kịp qua làm cho người ta sợ hãi như thế, càng dọa cho Đế Tiểu Vân đến mức hai chân run lập cập.

"Đế! Tiểu! Vân."

Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi roi xuống ba chữ lúc sau, đôi Đế Tiểu Vân mềm nhũn, phật ngã xuống đất, hiển nhiên phải chịu đựng nỗi sợ hãi đáng sợ.

"Ca, ta sai rồi."

Nàng sợ mau khóc, vì sao mấy năm nay không thấy ca ca, hắn sao lại càng ngày càng khinh khủng rồi?

"Ngươi có biết ngươi xông ra gây ra họa lớn không?" Đế Thương âm trầm câu mỗi, "Bởi vì ngươi cưỡng ép thông qua phong ấn, mặc khác lại có người đi theo ngươi vào đại lục này! Ngươi nói ta nên trừng phạt ngươi cùng quốc sư như thế nào?"

Khuôn mặt nhỏ của Đế Tiểu Vân tái lại: "Ca, việc này là ta tự chủ trương, không liên quan đến quốc sư, ngươi đừng liên lụy người vô tội."

Đế Thương lạnh lùng cười: "Không có hắn, ngươi có thể đi qua phong ấn?"

"Ta....." Tiếng Đế Tiểu Vân yếu đi mấy phần, ủy khuất rũ đầu xuống, "Ngươi phạt ta ta nhận, nhưng quốc sư bị ta ép, ngươi đừng khi dễ hắn."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Quá quen không tiện hạ thủ (4)

"Xem ra ngươi cùng quốc sư tình cảm thật đúng là tốt."

Âm thanh Đế Thương lạnh căm căm: "Hay là bản vương hạ một đạo thánh lệnh, để các ngươi thành thân như thế nào?"

"Cái gì?" Đế Tiểu Vân gấp nhảy dựng lên, cũng không rảnh e ngại Đế Thương, lập tức cự tuyệt nói, "Ta không muốn gả chồng, ca, ngươi không thể tàn nhẫn ném ta cho quốc sư."

"Ngươi không phải rất thích hắn?" Đế Thương cười lạnh nói.

"Ta...Ta cùng quốc sư quá quen, người quen ở giữa... Ra tay không tốt lắm."

"Ngươi gả cho quốc sư, hay bản vương đem ngươi treo lên đánh?"

Đế Thương nói khí phách mà đường hoàng, tựa như... Tiểu nha đầu trước mắt không phải muội muội của hắn.

"Ca..." Đế Tiểu Vân biểu tình vô cùng đáng thương, "Ta có thể không chọn được không?"

Đế Thương cười lạnh một tiếng, vừa muốn cự tuyệt, chợt phía sau một đạo kinh phong truyền tới, bàn tay hắn giương nhẹ, bắt lấy bàn chân đạp tới.

"Đừng làm rộn" Hắn khẽ cau mày, ngữ khí mang theo sự cứng chiều ngay cả hắn cũng không phát giác được, "Chờ ta xử lý xong nha đầu này."

Bạch Nhan thu hồi chân, hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân: "Cút ra ngoài cho ta!"

"Tiểu Nhan, nàng lại nghịch ngợm rồi," Khóe môi Đế Thương giương lên, "Ta xử lý xong việc này rồi sẽ nháo với nàng."

Đế Tiểu Vân đã sớm trừng mắt to, khiếp sợ một câu không thể nói lên lời.

Cái này....quả nhiên là đối với mình tính cách rất xấu, huynh trưởng có tính cách tàn bạo?

Lúc nào mà hần cũng có thể đối xử tốt một người như vậy?

"Ta nói rồi, nếu ngươi dám đánh nàng, ngươi liền rút ra ngoài cho ta!"

Nhìn khuôn mặt Bạch Nhan đen lại, Đế Thương sầm mặt: "Nàng làm thật?"

"Thật!"

Hai chữ này của Bạch Nhan, làm khuôn mặt Đế Thương khó coi hơn, Đế Tiểu Vân bị dọa đến rớt cổ, cảm giác thân thể lạnh băng.

Đế Thương ghen khuất quay đầu, mắt phượng quét về phía Đế Tiểu Vân hận không thể giấu mình đi: "Ngươi có thể rút." "

"..." Đế Tiểu Vân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đế Thương.

Lão ca đây là định buông tha nàng?

"Còn chưa rút?" Đế Tiểu Vân nhìn thấy sợ ngây người, Đế Thương ngoắc ngoắc khóe môi, thanh âm hơi lạnh.

Lời này, đối với Đế Tiểu Vân như đại xá, không đợi Đế Thương lên tiếng lần nữa, hừ một cái liền bỏ chạy về phía xa, sợ hần đổi ý sẽ bắt nàng lại đánh một trận.

Nhìn Đế Tiểu Vân rời đi nơi này, Bạch Nhan xuất thần sững sờ, đúng lúc này, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp của nam nhân.

"Ta chưa từng đánh nàng."

"Hả?" Bạch Nhan không hiểu quay đầu lại, có lẽ là không rõ lời này của hần có ý gì?

"Những lời vừa rồi, chỉ để dọa nó một chút thôi." Đế Thương nhú mày, tiếp tục nói.

Bạch Nhan nháy nháy mắt, nam nhân này... Tại sao lại giải thích với nàng?

"Nha đầu này không những ngu xuẩn còn vô pháp vô thiên, nếu ta mặc kệ nàng, rốt cuộc không không ai có thể quản nàng."

Nhưng hết lần này tới lần khác, nha đầu ngu xuẩn này là muội muội của hần.

"Ngươi sao lại nói với ta những lời này?" Bạch Nhan quay đầu qua, hỏi.

"Ta cũng không muốn nàng cho rằng ta là người lục thân không nhận, người tàn nhẫn độc ác."

Hần đã từng, không để ý bất kỳ ánh mắt nào.

Lục thân không nhận thì như thế nào?

Tâm tính tàn bạo thì sao?

Cho dù thiên hạ hiểu lầm hần, hần cũng không muốn giải thích cái gì cả.

Nhưng Bạch Nhan ở trước mặt hần, hần không muốn để cho nàng có hiểu lầm gì cả.

Đáy lòng Bạch Nhan run lên, theo bản năng nghiêng đầu đi chỗ khác, không nhìn nam nhân dung nhan tuyệt diệu kia.

"Thật có lỗi, trước đó ta hiểu lầm ngươi, ta biết ngươi rời nhà mấy năm không về, nàng ở nhà một chòe ngươi mấy năm, không trải qua liền coi nàng thành Tiều nhi, nếu ngươi trừng phạt nàng, nàng tất nhiên sẽ rất đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Yêu thú tông

Edit: Tiêu Tiêu

Đế Thương cười lạnh một tiếng, trong mắt phượng ẩn tia mỉa mai: "Nha đầu kia tâm địa hung ác, nếu như chút chuyện nhỏ này đã làm nàng thương tâm gần chết, đoán chừng nàng đã tự sát rất nhiều lần."

Bạch Nhan trợn mắt ngạc nhiên, Đế Tiểu Vân thật sự là muối muội hấn?

Thân sinh sao?

Một khắc ngay trong lòng nàng sinh ra đồng tình, nàng có một huynh trưởng không thèm quan tâm như thế, khó trách Đế Tiểu Vân suy sụp...

"Bốn vương đói bụng rồi."

Lúc Bạch Nhan cực kỳ đồng tình với Đế Tiểu Vân, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp của nam nhân.

Sắc mặt nàng đen lại: "Vương phủ người bị phá, chẳng lẽ đầu bếp đều mất mạng rồi? Bữa thiện phải để đầu bếp của người chuẩn bị mới đúng."

Dường như không nghe thấy lời Bạch Nhan, Đế Thương mở miệng: "Bốn vương nghe nói... trù nghệ của người là đệ nhất thiên hạ?"

"Đế Thương!"

"Người chọn để ta thưởng thức tay nghề của người, hay là... ở tại đây đem người ăn sạch sẽ!"

Bạch Nhan hít sâu một hơi: "Xem như người lợi hại!"

Nàng trừng mắt với Đế Thương, quay người đến phòng bếp.

Nhìn hướng Bạch Nhan rời đi, cánh môi đỏ mọng của Đế Thương ngậm ý cười, ánh mắt hấn dõi theo cho đến khi Bạch Nhan biến mất, sau đó mới rời đi.

...

Bên trong sương phòng, lụa hồng phát phơ theo gió, Đế Tiểu Vân mặt mày ủ rũ tìm cách ứng phó với Đế Thương, ngay lúc này, phịch một tiếng, một cước đạp xuống, đem cửa phòng nàng đá văng.

Đế Tiểu Vân bị dọa suýt chút nữa lăn từ trên giường xuống, nàng run sợ nhìn nam nhân xuất hiện ở cửa, hơi khó khăn nuốt nước bọt.

"Ca... Không phải người đồng ý tha cho ta rồi sao?"

Vì sao còn muốn tìm nàng gây rắc rối?

Đế Tiểu Vân khóc không ra nước mắt, nếu không phải trái tim nàng khỏe mạnh, mỗi ngày sẽ bị nam nhân này hù đến chết.

"Lúc người rời khỏi Yêu giới, có nhìn thấy xà nữ hay không?"

"Xà nữ?" Đế Tiểu Vân kinh ngạc ngẩng đầu, "Người nói là Thanh Loan xà tộc? Lúc ta đi ra, chỉ có một mình, không nhìn thấy nàng ta."

Chẳng lẽ... tiện nữ Thanh Loan màu mè kia cũng đi theo nàng tới đại lục này?

Tìm Đế Tiểu Vân đập mạnh, nàng đã hiểu tại sao trước đó lão ca nhà mình lại giận như vậy.

Sắc mặt Đế Thương âm trầm, khí thế lạnh lẽo ẩn quanh thân, khiến rằng Đế Tiểu Vân va chạm vào nhau.

"Người định lúc nào mới dứt?" Khóe môi hấn nhếch lên đường cong lạnh lùng, mặt không thay đổi hỏi.

Trước khí thế kinh khủng của nam nhân, giọng Đế Tiểu Vân mang theo run rẩy: "Ta không đi! Thật vất vả ta mới nhìn thấy chất nhi cùng tẩu tử, ta không muốn rời đi!"

Mắt phượng Đế Thương khẽ híp, khóe môi cong cong mang theo khí tức nguy hiểm.

"Nếu người không muốn dứt khỏi đây, vậy phải đáp ứng với bốn vương hai chuyện."

"Chuyện... Chuyện gì?"

"Đến nay Nhan Nhi vẫn không muốn gả cho bốn vương, người giúp bốn vương thuyết phục nàng."

Vốn dĩ Đế Tiểu Vân đang không ngừng run, thình lình nghe giọng nói trên đỉnh đầu, lập tức ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ đúng như Sở Y Y nói, lão ca còn chưa giải quyết xong tẩu tử?

Bây giờ... Còn tới cầu nàng hỗ trợ?

Ngữ khí Đế Thương rõ ràng là mệnh lệnh, nhưng tự Đế Tiểu Vân tưởng tượng thành thỉnh cầu.

Vừa nghĩ đến Đế Thương có chuyện muốn nhờ, nàng không khúm núm giống vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đắc ý.

"Ca, muốn người giúp theo đuổi tẩu tử không phải không có biện pháp, nhưng cầu người làm việc, không phải nên biểu thị chút thành ý sao?" Ánh mắt nàng chợt lóe, khoe môi cầu lên nụ cười kiêu ngạo.

Ánh mắt Đế Thương lạnh lẽo, nhếch môi: "Vậy người muốn thành ý thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Yêu thú tông (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Chuyện này..." Đôi mắt Đế Tiểu Vân đảo một vòng, cười hi hi, "Mặc kệ sau này ta làm ra chuyện gì, người cũng không thể quở trách ta, càng không cho phép tứ hôn lung tung, mặt khác, ngồi nhất định phải đồng ý cho Thần Nhi ngủ cùng ta hai mươi chín ngày, còn nữa, người quay về phải cho Quốc sư thăng quan tiến chức, không được..."

Nụ cười Đế Thương thêm lạnh: "Địa vị của Quốc sư trong Yêu giới gần với vương thất, nếu thăng quan tiến chức một lần nữa, cũng chỉ còn chức phò mã."

Đế Tiểu Vân ngây người: "Là vậy sao? Ý thứ hai của ta là không được phép tứ hôn lung tung, ca, người không thể để Quốc sư làm phò mã gia."

"Đây không phải yêu cầu của người?"

"Ta..." Khuôn mặt nhỏ Đế Tiểu Vân trắng bệch, "Ta quên địa vị Quốc sư ở Yêu giới, chỉ muốn giúp hần kiếm ít chỗ tốt."

Đế Thương chậm rãi tới gần Đế Tiểu Vân, khí thế nặng nề áp xuống, khiến thần sắc Đế Tiểu Vân thêm hoảng sợ.

"Ca, người muốn làm gì? Quân tử động khẩu không động thủ, người có thể mắng ta, nhưng không cho người đánh ta!"

Thân thể nàng lui lại, run nhè nhẹ, sắc mặt tái nhợt đầy e ngại, cắn cắn môi nước mắt đầm đìa.

"Người còn yêu cầu gì, nói ra đi!"

"Ta, ta..."

Xem như Đế Tiểu Vân ngốc, vẫn biết Đế Thương đang tức giận, dọa nàng nói một câu cũng không lưu loát, ngữ khí run rẩy lợi hại.

"Không nói?" Đế Thương cười lạnh.

Đế Tiểu Vân quyết định nói: "Người đừng cho ta ngốc thì có thể gạt ta, hiện tại ta có tẩu tử làm chỗ dựa, nếu người đuổi ta đi, tẩu tử trước nhất sẽ đuổi người đi, đến lúc đó ta không cầu tẩu tử nữa, người cũng không có cách nào ôm mỹ nhân về."

Đúng nha, nàng có tẩu tử làm chỗ dựa, nàng sợ cái gì đây?

Nghĩ vậy, Đế Tiểu Vân nâng ngực, nhìn thẳng vào sắc mặt âm trầm của Đế Thương.

Nhưng, Đế Thương vút xuống một câu, khiến sắc mặt Đế Tiểu Vân đại biến.

"Nếu Nhan Nhi không phải thê tử bốn vương, vậy nàng cũng không phải tẩu tử của người, Thần Nhi càng không phải chất nhi của người."

Lời này như một đạo sấm chớp, đánh cho Đế Tiểu Vân choáng váng.

Nàng sao quên mất điểm này?

Tẩu tử không gả cho huynh trưởng, sao có thể là tẩu tử của nàng? Theo tính tình của tẩu tử, càng không để bọn họ đưa Thần Nhi về Yêu giới.

Không! Chuyện này không được!

"Ca! Ta giúp ngươi!" Đế Tiểu Vân lấy lại tinh thần, vỗ ngực thề son sắt, "Ta nhất định sẽ trông chừng tẩu tử, không để nàng qua lại với nam nhân khác, cho đến khi gã cho ngươi mới thôi."

Đế Thương mặt không đổi sắc gật đầu: "Ta giao ngươi chuyện thứ hai, là lúc ta không có ở đây, an toàn của Nhan Nhi và Thần Nhi giao cho ngươi."

"..." Đế Tiểu Vân nghe mà như mơ, yếu ớt nói, "Ca, không biết tại sao, sau khi đi vào đại lục này, ta cảm giác thực lực sụt mất một nửa, ngươi bảo ta bảo vệ tẩu tử cường đại như vậy, có phải quá ép bức ta không?"

Nàng phá phong ấn đi vào đại lục, hậu quả là thực lực nàng bị phong ấn, bây giờ để nàng bảo vệ Thần Nhi thì dễ dàng, tẩu tử cường đại như vậy, còn cần nàng bảo vệ sao?

"Từ lúc xà nữ vào đại lục này, có dùng biện pháp đặc thù che giấu khí tức, ngay cả Hóa Vũ cũng không tra được tung tích ả đâu, nhưng nếu ả đến gần, ngươi có thể phát hiện."

Đế Thương băng lãnh liếc Đế Tiểu Vân: "Bổn vương muốn ngươi sau này, một tác cũng không được rời Nhan Nhi."

"Ca, ngươi yên tâm, sau này tẩu tử đi đâu ta liền đi đó."

.....

Lời editor: Thú thật là truyện về sau không hợp khẩu vị của Tiêu Tiêu, cho nên Tiêu Tiêu thấy đuối quá. Nếu bạn nào hứng thú có thể nhận được không? Vì ta không muốn bỏ dở, bạn nào nhận ta có thể phụ giúp một chút.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Yêu Thú tông (3)

Đế Tiểu Vân nâng mười phần tinh thần.

Tiền nhân Thanh Loan mấy trăm năm trước đã để ý lão ca, nếu để nàng ta biết Thần Nhi đã sinh ra, chưa biết chừng sẽ âm toán!

Nàng chỉ có một tẩu tử một chất nhi, sao có thể để bọn họ bị âm toán?

"Nhớ kỹ lời ngươi nói, nếu mẫu tử Nhan Nhi chịu một chút thương tổn, bổn vương sẽ tới tìm ngươi tính sổ!"

Nam nhân cười lạnh ném xuống mấy câu này, không nhìn thêm Đế Tiểu Vân, phát hồng bào, quay người ra khỏi phòng.

Đế Tiểu Vân tròn mắt há hốc mồm.

Nàng thật sự là muội muội ruột của hắn? Không phải nhật được?

Có lẽ đối đãi của Đế Thương nhiều năm đã thành thói quen, Đế Tiểu Vân còn chưa kịp ủy khuất, đã tự mình an ủi một phen.

Ca ca không thương nàng thì thế nào? Sau này có tẩu tử thương! Ai cần hắn chứ?

"Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ."

Đúng lúc này, một đạo âm thanh thanh thúy truyền đến, Đế Tiểu Vân quay đầu nhìn lại, liền gặp một con Hoàng Oanh từ cửa sổ bay đến, đáp xuống cầu vai nàng.

"A Hoàng, bản công chúa cho ngươi đi điều tra thế nào rồi?"

"Công chúa điện hạ có thể đổi cho ta danh tự khác được hay không? Dù sao người ta cũng là nữ hài." Ngừ khí Hoàng Oanh rất bất mãn, kháng nghị nói.

"Đặt tên quá phiền, bản công chúa lười như vậy, ngươi còn muốn bản công chúa đặt một danh tự cho ngươi?" Đế Tiểu Vân trừng đôi mắt to xinh đẹp: "A Hoàng, ngươi có mục đích gì?"

A Hoàng sững sờ, mắt đầy ủy khuất, nó chỉ muốn một danh tự dễ nghe thôi, sao đến miệng công chúa, lại thành nó muốn mưu hại nàng rồi?

Chuyện này... Quá oan ức.

"Người đưa chuyện báo cho ta trước." Đế Tiểu Vân nhếch miệng, hỏi.

"Công chúa điện hạ, tốt nhất người đừng nghe, ta sợ người sẽ tức chết."

"Ta tức chết?" Đế Tiểu Vân khinh thường cười một tiếng, "Lão ca còn chưa làm ta tức chết, những chuyện khác có thể làm ta tức chết sao? Người mau nói cho ta đã thăm dò được tin gì rồi?"

A Hoàng nhìn Đế Tiểu Vân, nói: "Lúc này ta lẩn vào phủ Thái tử, đúng lúc nghe được tên rầm chó Thái tử và Thái tử phi nói chuyện, nữ nhân gọi Bạch Nhục kia, thế mà dám bày mưu với Nam Cung Dục muốn nạp Vương hậu làm thiếp! Còn nói..."

"Còn nói cái gì?" Tim Đế Tiểu Vân đã đập chùng không ngừng, nàng cắn răng hỏi.

"Còn nói tiểu thái tử Yêu giới chúng ta chỉ có dáng dấp đẹp mắt, bản sự khác đều không bằng nhi tử nàng ta, đợi nạp Vương hậu làm thiếp xong, nàng ta muốn tiểu thái tử làm người hầu cho con của nàng!"

"A, đúng rồi, Nam Cung Dục còn nói, mẫu thân Vương hậu là nữ nhân ngu xuẩn, sau khi phụ thân nàng đồ ngon đồ ngọt, liền đem tất cả đan dược chấp tay nhường cho, thân là nữ nhi của nữ nhân ngu xuẩn, về sau chỉ cần hấn nói hay vài câu, Vương hậu sẽ dâng hai tay thế lực của nàng cho hấn!"

Ban đầu, Đế Tiểu Vân mạo hiểm để A Hoàng đi điều tra chuyện vận thú triều tông của Nam Cung Lâm, ai ngờ A Hoàng nghe được tin tức vô dụng này, khí sắc nàng đỏ lên.

Đương nhiên nàng nổi giận không phải do A Hoàng, mà do hai tên vô lại không cần mặt mũi kia!

"Công chúa điện hạ "

Mất thấy Đế Tiểu Vân tức không thở nổi, A Hoàng sốt ruột: "Vừa rồi ta nói người sẽ bị tức chết, người không tin, mấy kẻ vô lại nói chuyện, tội gì mà người phải nghe?"

Quả thật Đế Tiểu Vân rất tức, nàng vất vả lấy lại tinh thần, hung hăng trừng mắt nhìn A Hoàng: "Vậy người về đây làm gì?"

"Ta..."

A Hoàng còn chưa nói hết liền bị kịch.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Yêu Thú tông (4)

Đế Tiểu Vân đánh ra một chưởng, giống như đập ruồi muỗi đem thân thể nhỏ nhỏ của A Hoàng bay ra ngoài, phịch một tiếng, thân thể nó đập vào cửa, từ từ rơi xuống.

"Ta... Ta trở về nói với người," giọng A Hoàng yếu ớt, "Ta đã thăm dò được, chuyện vận thú triều tông ngày trước... là Bạch Nhục cố ý cho người truyền ra ngoài."

Nói xong câu này, A Hoàng chớp mắt, ngất đi.

Lần này A Hoàng có vận khí tốt, trùng hợp nghe được Bạch Nhục nói chuyện với tâm phúc, nếu không, nó cũng không trở về nhanh như vậy.

"A Hoàng!" Đế Tiểu Vân như bay về phía A Hoàng, nâng thân thể nhỏ nhỏ lên, thút thít nói, "Thật xin lỗi, ta hiểu lầm người, người đừng chết a. Cùng lắm sau này ta không gọi người là A Hoàng nữa, Tiểu Hoàng."

May mắn A Hoàng đang hôn mê bất tỉnh, nếu nó tỉnh dậy, ngược lại sẽ bị đem sống sờ sờ ra tức chết.

Hai danh tự này... có gì khác nhau?

"Công chúa..." Nghe tiếng Đế Tiểu Vân khóc, A Hoàng tỉnh lại, vô cùng đáng thương nói, "Ta... Chưa có chết, ta chỉ đói..."

Đế Tiểu Vân sững sờ, nàng đứng dậy, ném A Hoàng trong tay xuống đất.

"Hóa ra không chết? Lãng phí tình cảm của ta."

A Hoàng run rẩy vươn móng vuốt nhỏ, ủy khuất sụt khóc: "Công chúa, ta đói..."

"Đói tự mình kiếm ăn, đừng tới tìm ta."

Nói xong, Đế Tiểu Vân đi thẳng ra ngoài, không quản A Hoàng đói đến nỗi không bay được.

A Hoàng hồi hận khóc ròng.

Nó không nên theo công chúa đi đại lục này, nếu ở Yêu giới, xem như công chúa bỏ quên nó, chí ít còn có cung nữ cho nó ăn...

Không giống bây giờ, nó chỉ có thể trơ mắt nằm trên đất.

...

Đại lục phía nam, chính là nơi yêu thú tung hoành.

Cho dù vài ngàn năm trước, yêu thú có thực lực cường đại đã bị phong ấn ở một không gian khác, nhưng còn thú còn ở lại đây, cuối cùng cũng trưởng thành cường đại.

Vì thế ngọn núi yêu thú đại lục phía nam, chính là nơi vô số Thuần thú sư ước vọng chinh phục.

Ở một nơi không xa tại núi yêu thú, có chỗ gọi là Yêu Thú tông.

Đại lục có Dược Môn tụ họp những luyện đan sư, tự nhiên cũng có Yêu Thú tông dựa vào yêu thú tồn tại.

Đáng tiếc, xưa nay Yêu Thú tông chỉ có thể quy ẩn, vẫn giầy dựa trong trung đẳng môn phái.

Lúc này trong Yêu thú tông, nam nhân trung niên đang nhắm mắt khoanh chân đột nhiên mở mắt ra, sắc mặt cương nghị lạnh lùng, trong mắt lóe lên một tia sáng

"Người tới, lệnh cho các trưởng lão đến gặp bản tông chủ!"

Ngoài cửa có người nhận lệnh lui ra.

Sau nửa ngày, chợt có một lão giả đạo cốt đến trước.

Lúc hán vào chỗ nam nhân trung niên, cung kính khom người: "Tông chủ, người gọi ta đến có phải đã tìm được người rơi xuống dị tượng?"

Trên trời rơi xuống dị tượng, vạn thú triều tông.

Thân là Yêu thú tông ở núi yêu thú, năm đó cảm nhận rõ ràng dị tượng này.

"Không sai, " Phương Ngự Phong câu khéo môi, "Ta trải qua thời gian năm năm, rốt cục cũng đem công pháp luyện đến tầng thứ năm! Hơn nữa còn thông qua phương pháp này tìm ra chỗ của người nọ."

Trong lòng đại trưởng lão run lên, ngạc nhiên ngẩng đầu: "Tông chủ, lời người nói là thật sao?"

Phương Ngự Phong nhẹ gạt đầu: "Bởi vì công pháp ta tu luyện đẳng cấp chưa cao, không có cách nào biết được thông tin chính xác, ta chỉ biết người nọ ở Lưu Hỏa quốc."

Lưu Hỏa quốc?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Đánh nhau liên lẩn cùng một chỗ

Đánh nhau liên lẩn cùng một chỗ (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Đại trưởng lão hơi giật mình, khẽ cau mày: "Năm năm trước, sau khi vạn thú triều tông, ở Lưu Hỏa quốc liên truyền ra tin đồn, nghe nói, nhi tử của Thái tử đương triều chào đời đưa đến dị tượng này, sẽ không phải... tin đồn này là thật?"

Phương Ngự Phong lắc đầu: "Có phải hần hay không ta cũng không rõ, lúc đó, người mang theo Ly Long đi, người có thể thuần hóa Ly Long, liền là người vạn thú triều tông."

Đại trưởng lão hơi giật mình, có chút chần chờ nói: "Tông chủ, Ly Long là yêu thú trấn tông chi bảo, do lão tổ năm ấy lưu lại, hơn nữa trên mảnh đại lục này chỉ có duy nhất một con rồng, nếu như... không cẩn thận để nó chạy trốn, sợ khó mà lường được hậu quả."

Thực tế, không phải Yêu Thú tông không muốn thuần hóa Ly Long, mà do tính tình Ly Long này hung hãn, không nghe quản giáo, nếu thả nó ra, toàn bộ thiên hạ sẽ thành một trận gió tanh mưa máu.

"Làm sao mà ta không rõ chứ?" Phương Ngự Phong cười khò một tiếng, "Bây giờ chỉ có Ly Long mới tìm ra hần, người đưa cả Tù Thú lung theo, khi chưa tìm được hần, nhớ kỹ không được để Ly Long chạy."

"Vâng, tông chủ." Đại trưởng lão cung kính chấp tay nói.

"Hơn nữa người hần đã rõ ta đưa Ly Long cho người là có dụng ý gì đúng không?" Phương Ngự Phong hơi giương môi, "Lão tổ từng lưu lại lời dạy, sau này nếu gặp người có thể thuần hóa Ly Long, Yêu Thú tông chúng ta sẽ quy thuận hần."

"Mấy trăm năm qua, các đời tông chủ của Yêu Thú tông đang chờ sự xuất hiện của hần, đáng tiếc, bọn họ đợi đều thành công con dã tràng!" Mặt mày hần dần dần thêm đắc ý, "Không nghĩ đến, bị ta chờ được."

Dù sau này xuống hoàng tuyền, hần cũng có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông.

"Chuyện này..." Hiển nhiên đại trưởng lão lần đầu nghe nói, có hơi chấn kinh, "Chuyện đó là sự thật?"

"Đương nhiên," Phương Ngự Phong cười khê một tiếng, "Nếu không người nghĩ tại sao ta muốn khổ luyện công pháp thiên tướng? Không phải vì muốn tìm hần ư? Từ sau khi chuyện vạn thú triều tông diễn ra, ta liền biết, người mà Yêu Thú tông chờ đợi đã đến!"

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, lúc này mới ngăn được nội tâm rung động, nói: "Tông chủ, ta đã hiểu, ta dẫn người đến Lưu Hỏa quốc, nhất định đưa hần trở về."

"Tốt," Phương Ngự Phong khẽ gật đầu, "Sau khi xác định thân phận của hần, các người không quay về cũng không sao, mọi chuyện lấy yêu cầu của hần làm đầu, rõ chưa?"

Tổ huấn không thể trái!

Cho dù Phương Ngự Phong không biết người vạn thú triều báii là người phương nào, hần nhất định phải thực hiện lời tổ huấn.

"Vâng, tông chủ."

Đại trưởng lão mỉm cười, nhận lệnh lui xuống.

Đợi sau khi đại trưởng lão rời đi, trong lòng Phương Ngự Phong mới thờ dài một tiếng: "Hi vọng lần này, đại trưởng lão có thể thuận lợi tìm người, Yêu Thú tông chúng ta... đã không có khả năng tiếp tục chờ đợi."

...

Hoàng thành.

Trong trạch viện, bước chân Bạch Nhan dừng lại, nàng hơi giương mắt, ánh mắt rơi vào một trâm khóm hoa hậu viện.

Muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng, lại không bì kịp hai sắc thái diễm lệ kia.

Áo váy thủy lam kéo dài trên đất, đem khuôn mặt xinh đẹp của Đế Tiểu Vân càng thêm phần hồng, trong tay nàng cầm một bầu rượu, ngửa đầu trút xuống, rượu thuận theo chảy xuống khoe miệng nàng, rạn rở như ánh nắng ngày xuân.

"Ồ..." Đế Tiểu Vân ợ một cái, cười hi hi, "Sở Y Y, rượu của đại lục các người ngon thật, nhất là hoa tửu người cho ta, quả nhiên là rượu ngon nhất mà ta từng uống!"

Hai má Sở Y Y cũng đỏ men say, hai tay nàng ôm vò rượu, cười yêu kiều: "Nói giống như người không phải người trên đại lục này vậy."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Đánh nhau liền lẫn cùng một chỗ (?)

Chương 230. Đánh nhau nên lại cùng một chỗ (2)

Edit: Tiêu Tiêu

"Ta vốn không phải người nơi này, là Quốc sư giúp ta đến đây."

"Quốc sư? Ai vậy?" Đôi mắt Sở Y Y mông lung, trước mắt hoàn toàn mờ mịt, nàng ngược mắt nhìn trăm khóm hoa, mu bàn tay khẽ đặt trên trán.

Một bộ váy áo màu hồng đào, cùng muôn hoa đua nhau khoe sắc thắm.

"Quốc sư..." Đế Tiểu Vân mở mắt ra, trước mắt dường như hiện lên gương mặt tuấn mỹ ôn nhu, hơi giương môi, "Hắn là một nam nhân ôn nhu, xem như ta khi dễ hắn thế nào, hắn cũng không giận ta..."

"A, nói như vậy, Quốc sư kia là tình lang của ngươi?." Sở Y Y nở nụ cười, khuôn mặt tươi vui xinh đẹp, khoe miệng cong lên, xoay người đối mặt với Đế Tiểu Vân.

"Ngươi đừng vu hãm cho ta, ta với Quốc sư trong sạch, ngược lại là ngươi, ta cảm thấy ngươi với Tiêu Tiêu qua lại rất gần."

"Đế Tiểu Vân, ta cho ngươi uống hoa tửu, vậy mà ngươi nói xấu ta! Hắn là đệ đệ Bạch Nhan, tất nhiên ta muốn đối xử tốt với hắn! Ngươi thì không giống! Vậy Quốc sư, chắc chắn là tình lang của ngươi!"

Bầu không khí ban đầu của hai người tương đối hài hòa, ai ngờ sau khi Sở Y Y buông những lời kia, Đế Tiểu Vân liền giương nanh múa vuốt nhào tới, đánh nhau với nàng.

Đánh nhau còn chưa tính, các nàng vừa đánh vừa ôm cùng nhau lăn thành một đoàn. Trên thân dính đầy hương hoa, sự hoa mỹ dưới ánh mặt trời, so với chính hoa còn đẹp hơn mấy phần...

"Chủ tử, muốn ngăn các nàng lại hay không?" Khóe miệng Hoa La giật một cái.

Hai người này thường xuyên một lời không hợp liền đánh nhau, bây giờ gan to bằng trời mượn say rượu ầu ẩu, lại không sợ vương gia và chủ tử đến trách phạt sao?

"Không cần."

Ngoài suy nghĩ của Hoa La, Bạch Nhan giương môi cười nhẹ: "Lần này, là các nàng giao lưu tình cảm, chúng ta không cần thiết ngăn cản, Hoa La, ngươi đừng để người khác quấy rầy các nàng."

Nói xong lời này, nàng chậm rãi đi qua chỗ hai người, hướng ra ngoài viện.

Bạch Nhan vừa đi ra đại môn, Vương gia kẻ bên liền bay ra một thân ảnh, phịch một tiếng, chập vật bị quăng xuống đất.

Chợt, Vương Đức Thu bước ra ngoài, nhìn những người ngã dưới đất, không đặt vào mắt: "Vương Đức Thu ta còn chưa thói nát đến mức muốn bán nữ nhi, cắt cho ta!"

Bán nữ nhi?

Bạch Nhan dừng lại, kinh ngạc nhìn Vương Đức Thu mặt mũi tràn đầy giận dữ, lại nhìn mấy thái giám ngã không dậy nổi, có chút hứng thú ngoác ngoác khóe môi, trong mắt ẩn ẩn ý cười.

"Ngươi..." Thái giám tức giận bò dậy, giận dữ nói, "Hoàng trưởng tôn chúng ta coi trọng nữ nhi nhà ngươi, để nữ nhi ngươi làm thiếp của ngài, đó là để mắt đến các ngươi! Huống gì Thái tử phi còn xuất ra một viên Nhị phẩm đan dược làm sinh lễ, ngươi đừng không biết tốt xấu!"

"Ha ha," Vương Đức Thu giận quá hóa cười "Chỉ là Nhị phẩm đan dược, liền muốn ta bán nữ nhi? Ta cho ngươi biết, Vương Đức Thu ta còn không yếu đuối đến mức cần bán nữ nhi để sinh hoạt! Lập tức cắt cho ta!"

Thái giám tức đến run rẩy cả người.

"Hoàng trưởng tôn chúng ta sau này sẽ ngự thống thiên hạ, ban đầu ngươi có thể nhờ cậy hoàng trưởng tôn lên làm cường giả, cố tình cơ hội tốt như vậy lại bỏ qua, sau này hối hận đừng đến tìm ta!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi, nhưng hắn vừa đi được vài bước, Vương Đức Thu tiện tay nhặt một khối đá, vút một tiếng bắn về phía trước.

Rầm!

Thái giám còn chưa biết xảy ra chuyện gì, hắn chỉ thấy cái ót tê rần, trước mắt một màu đen kịt, ngay sau đó, thân thể hắn đột nhiên ngã xuống đất, mất tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Đánh nhau liên lẫn cùng một chỗ (3)

Edit: Tiêu Tiêu

"Thứ đồ gì? Muốn thống ngự thiên hạ? Nữ nhi của ta còn nhỏ hơn Hoàng trưởng tôn một tuổi, thực lực còn mạnh hơn hẳn, một phế vật cũng muốn thành đại nhân vật thống lĩnh thiên hạ?"

Vương Đức Thu hướng mặt đất gất một cái, vừa định quay người rời đi, trong nháy mắt, trông thấy Bạch Nhan đứng ở cổng.

"Bạch cô nương, để người chê cười rồi." Vương Đức Thu mỉm cười, có chút ngượng ngùng nói.

"Không sao, ta cũng chỉ đi ngang qua, nhìn một trò hay mà thôi." Bạch Nhan giương môi cười, "Đan được người cần ta chuẩn bị không sai biệt lắm, hai ngày sau qua phủ nói đi."

Vừa nghe đến đan được, hai mắt Vương Đức Thu sáng rực, nụ cười trên mặt càng tươi: "Được, hai ngày sau, ta nhất định đúng hẹn đến lấy đan được, lúc đó, ta sẽ đem đủ số tiền đến."

Bạch Nhan cười cười, không nhiều lời nữa, quay người rời đi.

...

Phủ Thái tử.

Bạch Nhượng và Nam Cung Dực ngồi trong đình nghỉ mát, nhìn Nam Cung Lâm ở dưới đang luyện võ.

Kiểm trong tay Nam Cung Lâm rất ngắn, chỉ dài hơn chủy thủ một chút, nhưng cho dù vậy, chưa đến nửa khắc, hắn đã thở hồng hộc, đầu đổ đầy mồ hôi.

"Cha, mẫu phi, ta mệt quá, ta có thể ngừng luyện võ hay không?"

Bạch Nhượng mỉm cười vẫy vẫy tay với Tiểu Bá Vương.

Lúc hắn đến trước mặt, mới lấy ra một cái khăn tay lau mồ hôi cho hắn, ánh mắt đầy đau lòng: "Lâm Nhi, mệt rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, người không luyện võ cũng không sao... sau này Lưu Hòa quốc đều là của người."

Luyện võ là do Tiểu Bá Vương đề xuất.

Lúc trước hắn bị Vương Tiểu Bàn cuồng đánh một trận, ngay cả hai con đũa cũng không thu phục được, chuyện này khiến trong lòng Tiểu Bá Vương bị đá kích.

Vì thế hắn muốn tu luyện.

Đáng tiếc...

Nam Cung Dực chuẩn bị vũ khí cho hắn, không phải nặng, thì là quá dài, rốt cuộc cũng tìm được đoản kiếm nhẹ, hắn luyện nửa khắc lại kêu mệt.

Nhưng hết lần này đến lần khác trong mắt Bạch Nhượng và Nam Cung Dực, hắn vẫn là kiêu ngạo của họ.

"Lâm Nhi, cha đã chuẩn bị đồ ăn cho người, người nghỉ ngơi một chút," Nam Cung Dực giương môi cười hài lòng, "Nhượng Nhi, ta hẳn phải cảm tạ người vì đã sinh ra nhi tử ưu tú như vậy."

Mặt Bạch Nhượng đỏ lên, oán trách nói: "Thái tử người nói cái gì đó."

"Lâm Nhi tuổi nhỏ đã có hùng tâm tráng chí, không giống đã chủng Bạch Tiểu Thần kia, suốt ngày ở ngoài chơi đùa gây chuyện, chưa từng có ý chí vươn lên! So với con ta, mười người như hắn cũng không bằng!"

Mỗi khi nhắc đến Bạch Tiểu Thần, Nam Cung Dực lại bốc lên lửa giận, hận không thể chém đã chủng đó thành ngàn mảnh.

"Thái tử, tốt xấu gì Bạch Tiểu Thần vẫn là một đứa bé, nói hắn như thế... có phải không tốt lắm không?" trên mặt Bạch Nhan có ý cười, đem hận ý giấu trong mắt vô cùng tốt, nhu nhượ nói, "huống gì, Lâm Nhi cũng gây không ít chuyện đó thôi."

"Lâm Nhi là người được vạn thú triều bái, làm cái gì cũng không sai, hắn có chí khí của bá vương."

Trong mắt Nam Cung Dực hiện ra tia lạnh lẽo, nói tiếp: "Ngược lại, Bạch Tiểu Thần không phải ý vào Phụng Lâu để làm mưa làm gió sao? Đợi đến lúc ta nạp Bạch Nhan làm thiếp, hắn còn dùng cái gì để khi dễ Lân Nhi! Một người không có bối cảnh hậu đài còn làm ra vẻ, cũng chết không có chỗ chôn!"

Quả nhiên có dạng mẫu thân thế nào, sẽ dạy ra dạng nhi tử thế ấy.

Bạch Nhan là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, Bạch Tiểu Thần cũng giống như thế!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Tự cho là đúng (1)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Lân Nhi đáng thương như vậy, hắc (BTT) lại còn quyết tâm hung ác làm cho người ta khi dễ hắc (NCL)! Còn lúc trước, xem chút nữa đem Lân nhi thiêu sống!

Thời điểm này Nam Cung Dực hiển nhiên quên mất, là Nam Cung Lân thả hỏa thiêu Nam Cung Chuẩn trước, mà Bạch Tiểu Thần vì Nam Cung Chuẩn mới báo thù.

Nhưng cho dù hắc nhớ lại những việc này, cũng tất nhiên xem thường! Theo hắc, thân là vạn thú chi chủ, hành vi của Nam Cung Lân đều không sai! Hắc giết người cũng là nên!

Đúng lúc này, một tên thái giám vội vàng đi tới.

Thấy bộ dáng tên thái giám chật vật trở về, Bạch Nhượng nao nao.

“Lâm công công, xảy ra chuyện gì?”

“Thái tử Phi nương nương” thái giám từng tiếng lên án, “Người của Vương gia kia quá đáng, ta hảo ngôn hảo ngữ* để hắc đem nữ nhi cho hoàng trưởng tôn, nhưng hắc chẳng những cự tuyệt ta, còn đánh ta ra khỏi cửa! Cái ốt của nó tài tổn thương là bị hắc đánh.”

Hảo ngôn hảo ngữ*: lời nói đẹp đẽ, tốt đẹp.

Mặt Nam Cung Dực trầm lại, chuyển hướng tới Bạch Nhượng: “Nhượng nhi, đây là có chuyện gì?”

Khóe miệng Bạch Nhượng cứng đờ, ả bắt đầu dĩ than một tiếng: “Lân nhi coi trọng một tiểu nha đầu, dự định đưa nàng nạp làm thiếp hầu, Nhượng nhi liền phả người tới nói giúp, đồng thời còn dâng lên một viên đan dược.”

Nam Cung Dực nhướng mày: “Lân nhi mới 5 tuổi, nó sao có thể cùng nữ nhân cùng phòng?”

“Thái tử, Nhượng nhi chỉ để cho nha đầu kia vào cung trước, chờ Lân nhi trưởng thành, mới để bọn hắc cùng phòng, nhưng ai biết...” Bạch Nhượng cắn môi một cái, “Chẳng lẽ Lân nhi không đủ ưu tú, hắc mới cự tuyệt?”

Lời này vừa rơi xuống, mặt Nam Cung Dực đen lại sắc mặt càng khó coi hơn.

“Nhi tử của bản Thái tử chẳng những thân phận tôn quý, tiền đồ càng bất phàm, hắc lại có thể cự tuyệt?” Hắc cười lạnh một tiếng, “Nhượng nhi, ta liền vào cung đi tìm phụ hoàng xin một đạo thánh chỉ, để hắc tự mình đem nữ nhi tới phủ thái tử.”

Con người Bạch Nhượng hơi hơi rũ xuống, khóe môi giờ lên một vòng cong nông cạn.

“Thái tử, như vậy sẽ có hiểm nghị cường đoạt dân nữ.”

“Cường đoạt dân nữ là việc làm của cường đạo, bản Thái tử là hoàng thân quốc thích, cho dù cầu phụ hoàng hạ thánh chỉ cũng là thủ đoạn chân chính, sao tính là cường đoạt dân nữ được? Nhượng nhi, nàng chờ ta, ta liền đi tìm phụ hoàng.”

Loại chuyện cường đoạt dân nữ, hắc đương nhiên không dám, sợ hành vi như vậy sẽ tổn hại đến danh dự của Hoàng gia.

Mà giống như việc bức bách người khác làm thiếp, nếu có thánh chỉ, thì sẽ không có người nói xấu hắc cường đoạt dân nữ!

Trong lòng Bạch Nhượng vui mừng, sau khi Nam Cung Dực rời đi, về sau, ả liền kéo Tiểu Bá Vương ngồi xuống, lẳng lặng chờ tin tốt hạ xuống.

Nhưng cũng không bao lâu, Nam Cung Dực một ánh thân thể to lớn lại một lần nữa xuất hiện trước mặt nàng.

Ả vội vàng đứng lên, hỏi: “Thái tử, có phải cảm thánh chỉ tới?”

Nam Cung Dực lắc đầu: “Nhược nhi, người đoán xem ta vừa rồi đi tìm phụ hoàng nghe được tin gì?”

Nghe vậy, Bạch Nhược sững sờ, không rõ ràng liếc nhìn qua khuôn mặt vui mừng của Nam Cung Dực.

“Thái tử, xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Dực ngoắc ngoắc khóe môi: “Ta nghe được phụ hoàng cùng đại tướng quân trò chuyện, nói là nhận được thư của Yêu Thú tông, qua mấy ngày nữa Yêu Thú tông sẽ đến Lưu Hỏa quốc chúng ta.”

Yêu Thú tông, thế lực này so với hoàng thất hay Phượng Lâu đều cường đại gấp mấy lần, nhưng vì sao Yêu Thú tông đột nhiên đến báỉ phòng?

“Nhược nhi,” khóe môi đắc ý của Nam Cung Dực gợi lên, “Yêu Thú tông tới đây, là vì Lâm nhi.”

Bạch Nhược kinh ngạc nâng đôi mắt đẹp lên: “Thái tử, lời này có ý gì? Lâm nhi cùng Yêu Thú tông từ khi nào có dính líu đến nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Tự cho là đúng (2)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

“Ta cũng chỉ ngầm nghe trộm vài câu,” trong mắt Nam Cung Dực hàm chứa vẻ hưng phấn, “Phụ hoàng nói với đại tướng quân, Yêu Thú tông tới đây để tìm người vạn thú triều tông, đây không phải chứng minh mục đích hấn tới là vì Lâm nhi sao?”

Trong lòng Bạch Nhược nảy lên một cảm xúc vui mừng, thực không thể tin được, kinh hi tới nhanh như vậy.

“Người Yêu Thú tông đã chắc chắn Lâm nhi là người vạn thú triều tông?”

Mắt Nam Cung Dực tràn đầy đắc ý: “Ồ trong Lưu Hỏa quốc ta, ngoài Lâm nhi, ai còn có thể có bản lĩnh này? Huống chi ngày Lâm nhi sinh ra gây nên vạn thú triều tông ai trong thiên hạ này không biết, người Yêu Thú tông sẽ không ngu xuẩn đến cả chuyện này cũng không biết.”

Nghe được lời này, trong lòng Bạch Nhược vẫn có chút bất an.

Năm năm trước, việc này thiên hạ đều biết, vì sao đến hôm nay, Yêu Thú tông mới đến cửa báỉ phòng?

Huống chi, chuyện năm đó, là nàng cố ý truyền ra ngoài...

“Thái tử, ta hiểu, ta sẽ cho Lâm nhi sẵn sàng chuẩn bị, làm tốt để nghênh đón người Yêu Thú tông.” Bên môi Bạch Nhược mang theo độ cong cạm nộ, thanh âm mềm mại đến cực điểm.

Mặt kệ như thế nào, nàng không cho bất kỳ kẻ nào phá hủy đường đi của Lâm nhi, bất kỳ người nào phá hư đường của Lâm nhi, nàng đều phải loại bỏ!

Đầu tiên, nàng phải có hành động tâm phúc!

“Mẫu phi,” Mặt mập mạp của Nam Cung Lâm nâng lên, hỏi, “Yêu Thú tông là cái gì, có phải rất lợi hại không?”

Bạch Nhược từ trong suy nghĩ lấy lại tinh thần, giương lên khóe môi: “Đương nhiên.”

“So với Phượng Lâu thì sao?”

“Tất nhiên là Yêu Thú tông lợi hại hơn.” Bạch Nhược trấn an vuốt vuốt đầu Tiểu Bá Vương, mặt cười ôn nhu.

“Hơn nữa, lần này Yêu Thú tông biết con là vạn thú chi chủ, bọn họ khẳng định sẽ thu con vào tông, lúc đó, con sẽ thành đệ tử của tông chủ Yêu Thú tông! Chỉ cần bây giờ không đi chạm chọc những quái vật ẩn thế môn kia, thiên hạ này con đem tung hoành cũng được.”

Hai mắt Tiểu Bá Vương sáng lên: “Vậy ta có thể khi dễ Bạch Tiểu Thần rồi?”

“Có Yêu Thú tông che chở, con để Bạch Tiểu Thần nằm sấp, hấn cũng không dám đứng, để hấn quỳ, hấn sẽ không dám ngồi.”

Đứa con hoang này cho dù có Đế Thương che chở thì như thế nào? Thực lực Yêu Thú tông cũng không kém, chưa chắc sẽ thua Đế Thương.

“Mẫu phi, con muốn làm đệ tử của tông chủ Yêu Thú tông.” Tiểu Bá Vương hưng phấn nhảy dựng lên, “Để xem Bạch Tiểu Thần còn có thể cho người khi dễ con.”

Bạch Nhược cười càng thêm ôn nhu, ả phảng phất hình dung cảnh Bạch Nhan quỳ xuống cầu xin tha thứ, khoe môi nhẹ nhàng gọi lên một đường cong.

“Thái tử, ta muốn về Bạch gia một chuyến.”

Nam Cung Dực nhướng mày: “Nàng về Bạch gia làm gì? Miễn cho người ta đem nàng dạy hư.”

“Thế nhưng, nếu thiếp không quay lại, sợ rằng nương của thiếp sẽ bị đánh chết,” Bạch Nhược thu hồi nụ cười, điềm đạm đáng yêu nhìn Nam Cung Dực, “Huống chi, thiên hạ đều là cha mẹ, bọn họ sai nhiều, nhưng vẫn là cha mẹ thiếp.”

Nhìn bộ dáng Bạch Nhược rung rung, Nam Cung Dực mềm lòng một chút: “Nàng có thể đi, nhưng mà, nhất định trong vòng một canh giờ phải trở về.”

Nhược nhi của hắn, vĩnh viễn lương thiện như vậy, hắn sao có thể nhẫn tâm để nàng làm người bất hiếu được?

“Tạ Thái tử.”

Bạch Nhược khuất thân mỉm cười, đôi mắt đẹp mang lấy ánh sang ôn nhu: “Thái tử yên tâm, Bạch Nhược sơ tâm vĩnh viễn bất biến*! Càng sẽ không làm ra việc gì hồ thẹn với Hoàng tộc.”

Sơ tâm vĩnh viễn bất biến*:tâm lòng ban đầu vĩnh viễn không đổi.

Bạch Nhược lần này cam đoan, làm thần sắc Nam Cung Dực buông xuống: “Đi nhanh về nhanh.”

“Vâng, Thái tử.”

...

Tất nhiên ngày sau, toàn bộ Bạch gia đều giống như một tầng mây u ám bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Tự cho là đúng (3)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Lúc Bạch Nhược bước vào cánh cửa Bạch gia, trong nhất thời không nhận ra cái viện bản thiêu này là nơi ả sống từ nhỏ đến lớn.

Lông mày ả nhẹ nhíu lại, bên mặt mang theo sự ghét bỏ, thận trọng từ nửa đóng rác bên trên đi qua, đi tới hậu viện.

Xa xa, Bạch Nhược phía trước nghe được một âm thanh quý khóc sói cao truyền tới, bám lấy nam nhân gằm thét, tiếng khóc kia càng phát ra thê thảm.

Dung nhan ả trầm xuống, bước nhanh đi về hướng sương phòng.

Bên trong sương phòng, gương mặt Bạch Chấn Tường lạnh lùng, trong tay cầm một cây trường côn, giống như gió táp roi xuống, trùng điệp dừng ở trên xương cột sống của Vu Dung.

Vu Dung quỳ trên mặt đất, dung nhan trắng bệch tràn đầy nước mắt, bụng của nàng nhô lên như cũ, nhưng nàng hiểu rõ, đứa bé trong bụng này nàng đã không còn hy vọng có thể kéo dài mạng sống.

“Cha, người đừng đánh nữa!”

Bạch Chi khóc quỳ rạp xuống đất: “Cầu van người đừng có đánh mẹ nữa, người sớm muộn cũng sẽ đem nàng đánh chết mất.”

“Mày câm miệng cho ta!” Bạch Chấn Tường tát một cái trên mặt Bạch Chi, tức giận nói, “Mày có phải là nữ nhi của ta hay không ta chưa có cách nào xác định, còn dám vì tiện nhân kia nói chuyện? Người thành thật khai báo, trong bụng của người đến cùng là con của ai?”

Vu Dung cúi đầu, mặt tràn đầy thê thảm, thân thể của nàng không ngừng run rẩy, giống như bất cứ lúc cũng có thể ngã xuống.

“Đù rồi!” Vu lão phu nhân từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, nhìn thân thể Vu Dung không ngừng run rẩy, mặt già của bà ta trầm xuống, “Ngươi thật muốn đánh chết Dung nhi sao? Vì mấy câu của Bạch Nhan, ngươi gây cả thể bên gối của mình cũng không tin?”

Mắt lạnh Bạch Chấn Tường quét về phía Vu lão phu nhân: “Di mù, ta kính người là lão nhân gia, không đánh ngươi, việc tiện nhân này mang con hoang, ta không tin ngươi sẽ không biết.”

Hồ hấp Vu lão phu nhân trì trệ.

Nhiều năm qua, Bạch Chấn Tường đối với nàng kính trọng có thừa, hẳn chưa bao giờ xưng một tiếng di mù, nhưng hôm nay, cách xưng hô này làm cho Vu lão phu nhân có chút luống cuống.

“Chấn Tường, ta cam đoan, đó là hài tử của ngươi, không thể nào là con hoang được.”

“Thật sao?” Bạch Chấn Tường lạnh một tiếng.

Nếu là lúc trước, hẳn đối với mẫu nữ* Vu Dung chắc chắn tin tưởng không nghi ngờ, nhưng nhiều chuyện xảy ra như vậy, hẳn sao còn có thể tin tưởng nàng?

Mẫu nữ*(Mẫu: trong mẫu thân chỉ người mẹ, Nữ: trong nữ nhi chỉ con gái.)

“Chấn Tường, ngươi đã quên sao? Nhược nhi là Thái Tử Phi, Lâm nhi ngày sau cũng sẽ đăng cơ đại điển, ngươi đối xử với Dung nhi như thế, không sợ Nhược nhi hận ngươi sao?” Vu lão phu nhân thấy chấn hưng dầu diesel* không được, liền đem Bạch Nhược ra dọa, cần răng uy hiếp nói.

Chấn hưng dầu diesel*: ý câu này là làm cho Bạch Chấn Tường tin tưởng, yêu thương Vu Dung lại.

Bạch Chấn Tường nhìn Vu lão phu nhân, âm thanh rất lãnh đạm: “Ta chỉ sợ...Nhược nhi cùng Lâm nhi, đều không sống được đến lúc đó.”

Àm!

Hắn vừa nói xong, cửa phòng đang đóng bị dùng sức đẩy mạnh ra, Bạch Nhược một thân váy nho màu lam nhạt đứng ở cửa.

“Là ai nói ta cùng Lâm nhi không sống đến lúc đó?”

Nhìn Bạch Nhược xuất hiện, Bạch Chấn Tường như có mây: “Sao con lại về đây?”

Khóe môi Bạch Nhược lạnh lùng gọi lên: “Ta không về, mẹ ta sẽ bị ngươi đánh cho chết tươi!”

Dứt lời, ả bước nhanh đến, vài bước đi đến trước mặt Vu Dung, đỡ thân thể của bà ta.

“Nương, ngươi không sao chứ?”

Vu Dung nhìn lên trước mặt là dung nhan ôn nhu, nước mắt như dòng sông chảy xuống, môi bà ta run rẩy: “Nhược nhi, con cuối cùng đã về, con nếu chậm thêm một ngày, thì cuối cùng không thể gặp vi nương.”

“Nương, ta lần này về, chính là vì giúp ngươi,” Bạch Nhược thờ không nổi liền đem Vu Dung đang khóc giao cho Bạch Chi, nhìn về phía Bạch Chấn Tường, “Ngươi vừa mới nói ta cùng Lâm nhi không sống tới ngày đó, không phải bởi vì nguyên nhân là Bạch Nhan sao?”

Bạch Chấn Tường cười lạnh một tiếng: “Bạch Nhan đối với Bạch gia chúng ta rất hận, nàng ta sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Bạch Chấn Tường đắc ý (1)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Nếu không phải vì hành động của tiện nhân Vu Dung, Bạch Nhan cũng sẽ không đối với Bạch gia thất vọng đau khổ như thế, lúc đó, hẳn có thể mượn danh nghĩa phụ thân, để Phượng Lâu sùng bái hắn.

Vừa nghĩ đến thế lực Phượng Lâu cường đại bị hắn bỏ lỡ, Bạch Chấn Tường liền đau lòng vừa co lại co lại, sắc mặt hắn càng khó coi hơn.

Bạch Nhược cười nhạo một tiếng: “Nàng ta có bản lĩnh gì không buông tha ta? Chỉ dựa vào Đế Thương cùng Phượng Lâu? Đáng tiếc, không bao lâu

nữa, Đế Thương sẽ phục tùng Lân nhi! Phụng Lâu sẽ bị hủy trong nháy mắt! Bạch Nhan còn có bản lĩnh gì kêu gào với ta?”

Môn phái trung đẳng cũng chia mạnh yếu, Yêu Thú tông chính là phái xuất sắc nhất, nếu Lân nhi trở thành đệ tử hạ môn của tông chủ Yêu Thú tông, thiên hạ này, còn ai có thể tranh tài?

Về phần ba môn phái ẩn thế kia, Bạch Nhục không có để ý đến.

Tựa như ẩn thế môn phái, chỉ ẩn cư sơn lâm không ra trần thế, sao có thể cùng Lân nhi tranh đoạt vị trí bá chủ thiên hạ được?

Bạch Chấn Tường sững sốt: “Con nói thật sao?”

“Cha có biết Yêu Thú tông?” Trong mắt Bạch Nhục xẹt qua một đạo ánh sáng âm tàn, “Vừa rồi Thái tử đưa tin, người Yêu thú tông đối với Lân nhi rất có hứng thú, bọn họ đã chạy tới Lưu Hóa quốc, lần này Lân nhi vào Yêu thú tông, tất sẽ thành đệ tử của tông chủ.”

Mục đích của Yêu thú tông tới là vạn thú triều tông, nhưng vào trong miệng của Bạch Nhục, liền trở thành vì Nam Cung Lân mà đến.

Ngay cả việc Nam Cung Lân trở thành đệ tử của tông chủ cũng là chuyện chưa chắc chắn.

“Tỷ, Yêu Thú tông coi trọng Lân nhi thật sao?” Bạch Chỉ hưng phấn đứng lên, bên trong đôi mắt tỏa sáng.

Tại đây ánh mắt Bạch Chỉ tràn đầy sự mong đợi, Bạch Nhục nhẹ gật đầu: “Lân nhi là vạn thu chi chủ, hấp dẫn Yêu Thú tông không có gì lạ.”

“Vậy, Đế Thương có phải hay không liền có thể vứt bỏ Bạch Nhan, lấy ta làm vợ?”

Dù cho tới bây giờ, Bạch Chỉ vẫn chưa từ bỏ ý định muốn gả cho Đế Thương.

Bạch Nhục nhìn không được mà bật cười: “Chỉ nhi, ngươi chuẩn bị tốt một chút để làm tân nương, Đế Thương thực lực không tệ, cho dù hắn không phải là đối thủ của Yêu Thú tông, Bạch gia chúng ta nhất định phải lôi kéo hắn! Để hắn sau này vì Lân nhi mà hộ giá hộ tống.”

“Về phần Phụng Lâu... Hủy cũng thật đáng tiếc.” Khóe môi Bạch Nhục giương lên, “Nương, ngươi chuẩn bị tiếp nhận Phụng Lâu đi, về sau, tất cả của Bạch Nhan, đều là của chúng ta.”

Vu Dung sợ ngây người, bà ta có chút không dám tin lời mình mới nghe được, ánh mắt đại ra: “Nhục nhi, ta thật... Còn có thể trở thành chủ tử Phụng Lâu?”

Trước đây không lâu, bọn họ vì nín thở một một thuộc hạ của Phụng Lâu, đều hết sức toàn lực.

Nhưng không bao lâu nữa, toàn bộ Phụng Lâu chính là của nàng?

Việc kinh hi này tới quá đột ngột, làm cho mắt Vu Dung vốn đã đen tối sâu thẳm trong nháy mắt liền bùng sáng, đôi mắt hàm chứa lấy ánh hào quang.

“Phụng Lâu tính là gì? Về sau ta sẽ cho các ngươi Chu vinh lớn hơn, điều kiện tiên quyết là, các ngươi không được phép ruồng bỏ ta!”

Bạch Nhục là loại người ích kỷ, sao có thể để ý tình thân? Ắ chỉ cần một hậu thuẫn vĩnh viễn không phản bội mà thôi! Nếu Bạch Chấn Tường cùng Vu Dung cản trở con đường của Lân nhi, ả có thể quyết tâm ác độc diệt trừ bọn họ!

Nói xong lời cảnh báo, Bạch Nhục lần nữa chuyển hướng qua Bạch Chấn Tường: “Cha, con tin tưởng nương tuyệt sẽ không phản bội ngươi, bản lĩnh Bạch Nhan mạnh như vậy, coi như đến lúc đó nhỏ máu nhận thân, nàng ta cũng sẽ động tay động chân, con hy vọng ngươi không vì thế mà trách bà ấy.”

Bạch Chấn Tường trầm mặt nửa ngày, nói: “Được, ta sẽ không đánh nàng.”

Nghe Bạch Chấn Tường cam đoan, Bạch Nhục mỉm cười: “Thái tử chàng thời thời khắc khắc đều không cho con rời đi, bây giờ chỉ cho phép một canh giờ, cho nên con phải về, lần sau con trở lại thăm mọi người.”

Rõ ràng Nam Cung Dục không muốn cho Bạch Nhục với Bạch gia tiếp xúc nhiều với nhau, đến miệng nàng ta, lại trở thành thời thời khắc khắc không muốn nàng ta rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 256: Bạch Chấn Tường đặc ý (2)

Nhìn Bạch Nhục dẫn cung nữ rời đi, trên mặt Vu lão phu nhân lộ ra nụ cười hài lòng: “Vẫn là ngoại tôn nữ của ta có bản lĩnh, chẳng những nam nhân bị nàng khống chế gặt gao, ngay cả năng lực này, Bạch Nhan sao có thể so sánh được.”

“Cũng không phải sao” Vu Dung cố nhịn đau, miễn cưỡng cười một tiếng, “Không chỉ Nhục nhi, Lân nhi cũng có bản lĩnh mạnh, Yêu Thú tông cường đại coi trọng hấn như vậy, nếu hấn trở thành đệ tử của tông chủ Yêu Thú tông, thành tựu trong tương lai, tiểu súc sinh Bạch Tiểu Thần cả một đời đều không đuổi kịp!”

.....

Mấy ngày nay, người hoàng thành đều nhận ra Bạch gia khác thường.

Lúc trước, trước mặt mọi người Bạch Chấn thành bị Bạch Nhan nhục nhã, cũng bị Đế Thương với Phượng Lâu chen ép xuống dưới, ngay cả cái đầu cũng không dám mạo hiểm, cả ngày làm rùa đen rút đầu trốn trong Bạch gia.

Ngày xưa cùng Bạch gia giao hảo nhân tân* tất cả đều tới phân rõ giới hạn, ngay cả nha hoàn thị vệ trong phủ không có kẻ ước bán thân, cũng là chạy chạy, đi thì đi.

*:Những người nịnh bợ, có quan hệ tốt với Bạch gia.

Ngày xưa Bạch gia cường thịnh, trong vòng một ngày tựa như đại hạ khuyinh đảo*.

Đại hạ khuyinh đảo*: tất cả mọi việc bị đảo lộn.

Nhưng bây giờ.....

Nhìn trên đường cái Bạch Chấn Tường xuân phong đắc ý, tất cả mọi người đều có chút không dám tin vào mắt của mình.

Chẳng lẽ...Bạch gia lại một lần nữa quật khởi?

Nghĩ đến điểm này, đám người nhao nhao rút lại khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Bạch Chấn Tường cũng không dám coi thường nữa.

...

Trạch lạc.

Ánh nắng vung vãi trong nội viện, tay Bạch Nhan nâng một quyển sách, nàng thỉnh thoảng nhìn về phía Đế Tiểu Vân cùng Bạch Tiểu Thần đang chơi đùa, dunh nhan khuyinh thành tuyệt diệu gọi lên một nụ cười yếu ớt.

Đúng lúc này, Hoa La vội vàng từ ngoài viện đi vào, cung kính đứng trước mặt Bạch Nhan: “Chủ tử.”

“Xảy ra chuyện gì?” lông mày Bạch nhan chau lại, đạm thanh hỏi.

“Ta vừa rời đi trên đường gặp Bạch Chấn Tường, hấn giống như có chút không đúng lắm.”

Bạch Nhan nhướng mày: “Nói cho ta nghe, hấn nơi nào không giống.?”

“Hấn nói...” Sắc mặt Hoa La rõ ràng có chút khó coi, “Nếu chủ tử ngài biết sai, liền về Bạch gia nói xin lỗi, chỉ cần ngài nguyện ý đem đan dược trong tay cùng với Phượng Lâu giao ra, hơn nữa hôn nhân phải nghe theo phụ mẫu, hấn sẽ tha thứ những sai lầm của ngài.”

Tay Bạch Nhan dừng lại: “Hấn thật nói như vậy?”

“Vâng” Hoa La cắn môi một cái, nếu không phải vội vã về bẩm báo với chủ tử, nàng đã sớm đem Bạch Chấn Tường đánh một trận túi bụi.

Bạch Nhan cười nhạt một tiếng: “Hấn ý vào cái gì? Hấn dựa vào đâu cho là ta nhất định sẽ cầu hấn xin tha thứ?”

“Có lẽ... đầu óc Bạch Chấn Tường bị đập mạch.”

Hoa La nghĩ nghĩ, cũng chỉ có được loại đáp án này.

“Chuyện này ta đã biết, gần nhất ngài nhớ chú ý Bạch gia một chút, xem bọn họ phải chăng có người nào lui tới.”

Trên thực tế, dù Bạch gia nịnh bợ được thế lực của người khác, nàng cũng không sợ.

Chỉ là nàng không thích để cho địch nhân của nàng ở chỗ tối.

“Vâng, chủ tử.”

Hoa La vừa định yếu lĩnh mệnh lui ra, thì ngoài cửa viện truyền đến âm thanh cãi nhau.

Loáng thoáng, kèm theo sự gằn thét quen thuộc.

“Các người dựa vào cái gì không cho ta vào? Bạch Nhan là tỷ tỷ ta! Ta gặp tỷ tỷ của mình một chút thì như nào?”

Sắc mặt Bạch Nhan trầm xuống khóe môi gợi lên một tia cười lạnh: “Hoa La, đem nàng ta ném ra ngoài, nếu nàng ta không chịu đi, thì đánh gãy chân của ả!”

Trên mặt Hoa La nhộn nhạo lại tươi cười quyền rũ: “Bách Chi này thật đúng là Tiểu Cường* đánh không chết, thời gian trước Đế cô nương cùng Sở cô nương đánh nàng ta thành bộ dạng kia, mới qua mấy ngày lại tung bùng nhảy nhót.”

“Lại tung bùng nhảy nhót, chỉ qua mấy ngày thôi.”

Tiểu Cường*: là một tên khác của loài gián, tên này thường xuất hiện trong phim Trung Quốc, Hồng Kông. Được gọi như vậy vì chúng có thân hình nhỏ bé mà sống dai, đập mấy cũng không chết.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Bạch Chấn Tường đặc ý (3)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Ánh mắt Hoa La lóe lên: “Chủ tử, người định động thủ với Bạch gia?”

“Năm đó bà đỡ chết rồi, còn có người khác biết được chân tướng, đoạn thời gian trước, ta để một con hồ ly lẫn vào Bạch gia tìm hiểu chân tướng, bây giờ, không sai biệt lắm đã có chút tin tức...”

Chỉ cần tra ra cái chết của Lam Nguyệt cùng thân thể của nàng, Bạch gia không cần phải tồn tại nữa.

“Ồn ào quá!”

Âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn, Đế Tiểu Vân đang giao lưu tình cảm cùng Bạch Tiểu Thần cuối cùng cũng tức giận, nàng dang một tiếng đứng lên, tức giận nói: “Ồ đâu ra điệu dân dâm ở bên ngoài ồn ào, có phải muốn chết hay không?”

Nói xong lời này, Đế Tiểu Vân buông Bạch Tiểu Thần đang bị nàng ôm trong ngực xuống, nhanh chóng hướng về cửa đi ra ngoài.

“Hoa La, người không cần đi nữa,” Bạch Nhan nhúm vai, “Chuyện này để Đế Tiểu Vân giải quyết.”

Ánh mắt Hoa La đầy đồng tình, Bạch Chi này sao không nhớ lâu vậy? Lần nào cũng đến trêu chọc chủ tử? Lần này, để nàng ta biết tội...

Bên ngoài trạch viện, hai tay Bạch Chi chống nạnh, khuôn mặt đỏ bừng, hai con ngươi mờ hồ phun ra lửa giận.

Ngay tại thời điểm nàng ta muốn cùng thị vệ cãi lộn lần nữa, thì một cái bóng từ trong trạch viện bắn ra ngoài, một cước đá vào ngực của nàng ta.

Một cước này, dùng lực rất mạnh.

Thân thể Bạch Chi lập tức bay ra ngoài, chặt vật té ngã trên đất, nàng ta há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt nhìn qua thiếu nữ đang đứng ở cửa ra vào.

“Là người?”

Thời điểm Đế Tiểu Vân nhìn thấy Bạch Chi, ánh mắt hơi kinh ngạc, tiếp theo là tiếng cười lạnh khinh thường vang lên: “Tại sao lại là người? Lần trước nghĩ gạt ta còn chưa đủ, thế mà bây giờ còn đuổi tới nhà chị dâu ta!”

Bạch Chi phảng phất nghĩ đến ngày gặp gỡ đó, thân thể run lên, không còn khí thế Khổng tước kiêu ngạo như trước đó, mà run lấy lấy nói: “Ta...Ta là tới tìm đại tỷ của ta.”

Đế Tiểu Vân trừng mắt: “Ai là tỷ người? Đó là chị dâu ta, người lại nhận loạn tỷ, có tin ta đánh chết người không!”

Bạch Chi cắn chặt môi, lòng tràn đầy ghen ghét.

Nàng vốn cho rằng, với tính cách của Đế Tiểu Vân, cùng Bạch Nhan không ở chung được! Nàng ta sở dĩ thích Bạch Tiểu Thần, đó là do hiểu lầm đứa con hoang kia là chất nhĩ của nàng ta thôi.

Nhưng hôm nay, nghe được mồm Đế Tiểu Vân hô Bạch Nhan là tẩu tử, lại nhớ đến ngày đó cùng nàng gặp nhau, đáy lòng như có vạn con kiến leo lên, lòng đau như cắt.

“Ta tới nói cho Bạch Nhan biết,” Bạch Chi cắn răng một cái, từ dưới đất đứng dậy, “Nhi tử của Nhị tỷ Bạch Nhược ta, đã lọt vào mắt một đại nhân vật, đại nhân vật kia các ngươi chộc không nổi, chỉ cần Lân nhi cần, toàn bộ đại lục đều là thiên hạ của chúng ta! Ngươi để Bạch Nhan về Bạch gia cho ta để xin lỗi cha ta, nói không chừng có thể lưu lại một mạng.”

Trên thực tế, Bạch Chi sở dĩ tìm Bạch Nhan, là yêu cầu của Bạch Chấn Tường.

Nực cười! Lấy tính tình của Bạch Nhan, hần mà tới, còn không bị đánh ra ngoài?

Việc mất mặt như vậy, hần tất nhiên sẽ không tự mình tìm đến đây!

Đế Tiểu Vân nhếch miệng: “Bá chủ đại lục? Ngươi cho rằng tẩu của ta sợ sao? Chỉ cần nàng nói một câu, anh ta sẽ lập tức đem Yêu giới Thần giới đưa cho nàng.”

Bạch Chi ngây người, nàng chỉ cho rằng Lân nhi sẽ thống ngự đại lục, nhưng Đế Tiểu Vân này lại có ý nghĩ hảo huyền như vậy?

Đừng nói Yêu giới Thần giới có tồn tại hay không, cho dù có tồn tại trên thế gian, dựa vào thực lực của Bạch Nhan đi tới những địa phương kia, chẳng phải là mặc cho người khinh phục?

Nhìn thấy bộ dáng đờ đẫn của Bạch Chi, Đế Tiểu Vân cao ngạo nâng cằm lên: “Ngươi tự mình đi, hay để ta đánh ngươi ra ngoài?”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Bạch Chi thâm hiểm

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Bạch Chi run lên, lấy lại tin thần, nàng ta cắn chặt môi, oán giận nhìn Đế Tiểu Vân.

“Hi vọng ngươi đừng hối hận.”

Đế Tiểu Vân từ nhỏ nhận sự sùng ái cho đến lớn, ngoại trừ ca tẩu, nàng chưa bao giờ sợ qua bất kỳ kẻ nào.

Bây giờ nghe được âm thanh oán giận của Bạch Chi, đôi mắt to xinh đẹp của nàng lập tức trừng lên: “Người đâu, đem nữ nhân này bắt lại cho ta!”

“Vâng, Đế cô nương.”

Những thị vệ của Phượng Lâu đã sớm như hổ rình mồi, hiện tại nghe thấy lời này của Đế Tiểu Vân, nhanh chóng hướng về Bạch Chi vây lại, trong nháy mắt đem nàng ta bao vây ở giữa.

Rốt cuộc Bạch Chi có chút luống cuống: “Ngươi làm gì?”

“Làm gì?” Đế Tiểu Vân tà ác cười một tiếng, “Ta vừa rồi để ngươi đi ngươi không chịu đi, bây giờ ngươi đi cũng đi không được! Mấy người các ngươi, đem tóc nàng ta cạo sạch đi, trói lên cây, mặc cho người tham quan.”

Nữ tử thích nhất là chưng diện, nhất là đối với Bạch Chi mà nói.

Cho nên, sau khi nghe Đế Tiểu Vân nói, trong mắt nàng ta hiện lên một vẻ hoảng sợ: “Không, ta sai rồi, cầu xin ngươi bỏ qua cho ta.”

Hai tên thị vệ một mực đè Bạch Chi lại, từ một người khác lấy dây thừng, kéo nàng ta về phía đại thụ bên cạnh.

“Ai đi lấy thanh đao tới đây, khắc lên đầu nàng ta hai chữ tiện nhân,” Đế Tiểu Vân giương lên cái cằm, “Luôn có điều dân đến khi dễ tẩu tử! Hôm nay, ta sẽ giúp tẩu tử trút giận!”

Bạch Chi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, trong lòng nàng tràn đầy hận thù.

Nàng hận Bạch Nhan, hận Bạch Tiểu Thần, hận Đế Tiểu Vân, cũng hận Bạch Chấn Tường...

Nếu không phải vì Bạch Chấn Tường, nàng sẽ không tìm Bạch Nhan, càng sẽ không... bị hủy hoại trong nháy mắt!

Nhìn lại nàng cách đại thụ ngày càng gần, đầu hơi khể rũ xuống, hai tay nắm chặt thành quyền.

Mối thù này, ngày sau, nàng sẽ nghìn vạn lần trả lại!

...

Ngay khi Bạch Chi chịu đủ mọi tra tấn, trong cung khắp nơi oanh động.

Nam Cung Nguyên vội vàng từ trong cung ra ngoài điện nghênh đón, liếc mắt một cái đã nhìn thấy lão giả một thân tiên phong đạo cốt áo bào màu trắng.

Lão giả đi phía sau một đám thị vệ, đám thị vệ nhao nhao nâng đỡ một chiếc lòng, đáng tiếc chiếc lòng kia bị một khối vải đỏ che đậy, Nam Cung Nguyên chỉ có thể ần ần cảm nhận sự áp bách từ trong lòng truyền tới.

“Lôi Minh trưởng lão.” Nam Cung Nguyên khôi phục thần sắc, nện nện đi ra phía trước, “Trẫm đã đợi người rất lâu, không biết trong lòng này là vật gì?”

Lôi Minh nhướng mày, phân phó người phía sau đem chiếc lòng nhấc xuống dưới, mới lần nữa dùng ánh mắt đậm đặc kia nhìn về phía Nam Cung Nguyên.

“Nam Cung bệ hạ, chúng ta tìm chỗ nói, nơi này cũng không tiện lắm.”

Nam Cung Nguyên sững sốt, gật đầu nói: “Được, Lôi Minh trưởng lão xin mời đi theo ta.”

Dứt lời, Nam Cung Nguyên chậm rãi quay người, đi về phía ngự thư phòng.

Chờ hẩn sau khi mang Lôi Minh về ngự thư phòng, cho tả hữu* lui xuống, nhìn lão giả trước mắt cười nịnh.

Tả hữu*: người thân cận đứng hầu sát hai bên.

“Lôi Minh trưởng lão, ngài hiện tại có lời gì liền có thể nói.”

Lôi Minh bình tĩnh gật đầu: “Ta lần này đến, là vì tìm người khiến cho vạn thú triều tống, lúc đó, còn cần bệ hạ giúp đỡ đem tất cả hải đồng khoảng năm tuổi trên đất nước đến hoàng cung.”

Nam Cung Nguyên có chút trợn mắt: “Lôi Minh trưởng lão, không phải tới đây vì Lâm nhi sao?”

“Lâm nhi?” Lôi Minh khẽ cau mày: “Bản trưởng lão có biết hẩn không? Đã không biết, thì tại sao lại đến đây vì hẩn?”

Trong chớp mắt, sắc mặt Nam Cung Nguyên chuyển từ thanh sang trắng, thừa dịp nói: “Hoàng trưởng tôn chính là người dẫn ra kỳ tích, Lôi Minh trưởng lão cũng không cần chờ lâu, ta liền có thể cho người dẫn hẩn đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Có bệnh phải sớm trị (1)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Lần này, không đợi Lôi Minh nói chuyện, Nam Cung Nguyên đã có lòng muốn nịnh bợ Yêu Thú tống nên lập tức gọi thủ vệ thái giám vào, nghiêm nghị phân phó, nói: “Lập tức đi mang hoàng trưởng tôn đến.”

Sắc mặt Lôi Minh chợt xanh chợt tím, lửa giận lồng ngực phun trào, cười lạnh một tiếng: “Bổn trưởng lão khi nào nói muốn gặp hoàng trưởng tôn của các người?”

Nam Cung Nguyên sững sờ: “Đại trưởng lão không đến vì vạn thú triều tống? Hoàng tôn của trẫm chính là người dẫn đến kỳ tích, cả nước đều biết, trẫm tưởng là... Trưởng lão cũng vì biết được tin này mà đến.”

“Lôi đồn đại của chợ búa thôi, bản trưởng lão há là người ngu muội?” Lôi Minh không để ý sắc mặt khó coi của Nam Cung Nguyên tiếp tục cười lạnh nói, “Không sai, người mà vạn thú triều tống xác thực đến từ Lưu Hỏa quốc của các người, có phải tiểu Hoàng tôn hay không ta không biết, người lúc đó đem hải đồng khoảng năm tuổi trên cả nước đến đây, bổn trưởng lão có cách phân biệt.”

Nam Cung Nguyên nhướn mày, che đầy đầy mắt xem thường.

Hắn trước đó xem Đại trưởng lão Yêu thú tông này rất thông minh, không nghĩ tới lại không có đầu óc như vậy.

Ở trong Lưu Hòa quốc, thân phận tôn quý nhất là Hoàng tôn của hắn? Những bình dân chợ búa kia sao có thể so sánh với huyết mạch hoàng thất của hắn được?

Vạn thú không triều bái người Hoàng gia, chẳng lẽ... sẽ thuần phục những bình dân kia?

Thật là buồn cười!

“Lôi Minh trưởng lão,” Nam Cung Nguyên che giấu rất tốt cảm xúc dưới đầy mắt, “Cái này trăm sẽ hạ một thánh chỉ, để hài đồng dưới năm tuổi trong thiên hạ đến hoàng cung.”

Sắc mặt Lôi Minh lúc này mới chuyển biến tốt đẹp: “Tốt, người lập tức hạ chỉ, bản trưởng lão không có thời gian chờ lâu, mặt khác, hy vọng không có nhiều người biết.”

Ngụ ý là, mục đích thích sự của đạo ý chỉ này, hắn không nên cho nhiều người biết.

...

Tốc độ Nam Cung Nguyên tương đối nhanh, trong khoảnh khắc đã truyền đạt ra ngoài, cả nước vì việc này mà oanh động, có thể trừ những người kia không hiểu lắm, còn sắc mặt Nam Cung Dực cùng Bạch Nhược có thể nói là rục rịch sắc màu.

“Thái tử, bệ hạ có ý gì,” Bạch Nhược có chút luống cuống, “Yêu Thú tông không phải vì Lân nhi mới tới đây sao? Tại sao lại cho hài đồng chừng năm tuổi trên cả nước tiến vào hoàng cung?”

Nàng ta cắn thật chặt môi, trong ánh mắt ẩn chứa sự lo lắng.

Nam Cung Dực nhíu nhíu mày: “Ý phụ hoàng ta cũng không hiểu, có lẽ... đây là mệnh lệnh của Yêu Thú tông.”

“Yêu Thú tông cũng không phải là người ngu xuẩn, sao lại hạ loại mệnh lệnh này? Người vạn thú triều tông rõ ràng là Lân nhi, những người đó có ý gì chứ?” Sắc mặt Bạch Nhược có chút tái nhợt, run rẩy nói.

Nhấn lại vạn thú triều tông là do nàng truyền bá ra ngoài, nhưng những lời này nghe rất nhiều, nàng cũng tin là có thật.

Nhưng hôm nay... Hành vi của Yêu thú tông, rõ ràng để cho nàng có chút hoảng hốt.

Lông mày Nam Cung Dực càng nhăn chặt, thực sự hắn không hiểu rõ vì sao đối với chuyện này lại có phản ứng lớn như thế.

Thật lâu, lông mày hắn giãn ra, toét miệng cười: “Nhược nhi, Yêu Thú tông làm như thế, có lẽ... là vì dùng những hài tử kia để cho Lân nhi nổi bật lên, Lân nhi nếu là rồng, sớm muộn gì cũng sẽ ngao du chân trời, chúng ta không cần lo lắng cho nó.”

“Thật thế sao?” Bạch Nhược ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Dực, có chút cúi đầu, “Nhược nhi hiểu rồi, vừa rồi đúng là cảm xúc của Nhược nhi quá lớn, không đúng mực, Nhược nhi chỉ sợ có người sẽ động tay động chân, cướp đi vinh quang thuộc về nó.”

Nam Cung Dực cười lạnh một tiếng: “Ai dám động tay động chân ở địa bàn của bốn Thái tử?”

Bạch Nhược cười khỏ nói: “Thái tử, chẳng đừng quên trên đời này còn có một Bạch Tiểu Thần, Bạch Tiểu Thần hắn âm hiểm xảo trá, tâm ngoan ác độc, ta sợ hắn ghen ghét Lân nhi, sẽ ngầm hạ độc thủ với Lân nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Có bệnh phải sớm trị (2)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

“Hắn dám!” Hai con người Nam Cung Dực phun lửa, tức giận nói, “Quả nhiên phải làm cho Bạch Nhan giao nhi tử ra! Nếu hắn dám động đến Lân nhi, thì Yêu Thú tông cũng không có khả năng sẽ tha cho hắn!”

Lông mày Bạch Nhược hạ xuống, môi mím chặt không nói một lời.

Không biết tại sao, trong lòng của nàng có chút bất an...

Giống như, có chuyện gì đó sẽ thoát khỏi sự khống chế của nàng.

...

Hậu đình.

Hoa roi phủ kín mặt đất, bên trong Bạch Nhan ngồi ở đình nghỉ mát, tay chống đỡ cái ô, lười biếng nhìn mặt trời trên bầu trời đến xuất thần.

Đúng lúc này, một thân thể vừa nhỏ vừa mềm mại đụng vào trong ngực của nàng, xem chút nữa làm nàng lộn xuống.

May mắn thay Bạch Nhan kịp thời ổn định, ôm thân thể mềm nhu nhu vào trong ngực, ngón tay vuốt xuôi cái mũi của bánh bao nhỏ.

“Qua mấy tháng nữa con liền tròn sáu tuổi, sao còn lỗ mãng như thế? Con phải học tính thành thực ổn trọng của Nam Cung Chuẩn một chút.”

Bạch Tiểu Thần giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, chớp hai mắt: “Mẫu thân, vừa rồi Hoàng đế hạ lệnh triệu tập tất cả nhi đồng năm tuổi đến hoàng cung, Thần nhi cũng muốn đi.”

“Hả?” Bạch Nhan nhú mày, kinh ngạc nhìn về phía Bạch Tiểu Thần.

Khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Thần giương lên nụ cười xán lạn: “Thần nhi nghe nói Yêu Thú tông cũng tới, cho nên muốn đi nhìn một chút, Yêu Thú tông thuần thú đến cùng lợi hại bao nhiêu.”

Đầu lông mày Bạch Nhan kéo ra.

Đứa nhỏ này, từ nhỏ đến lớn không có hứng thú khác, thiên vị chơi đùa độc vật một chút với khi dễ tiểu động vật.

Thời điểm nàng muốn nói chuyện, thì một âm thanh trầm thấp phía trước truyền tới.

“Nó có thể đi.”

Bạch Nhan ngửa đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời rực rỡ, nam nhân tóc bạc như yêu, áo tím tự tà, dung nhan hấn tuyệt thế, yêu nghiệt khuynh thành.

“Ngươi nói Thần nhi có thể đi?”

“Không tồi” Đế Thương đi qua, đem bánh bao nhỏ ở trong ngực Bạch Nhan nhấc lên, ngoắc ngoắc môi đỏ, “Lần này Yêu Thú tông mang đến một con Ly Long, dù Ly Long này bản vương không nhìn trúng, nhưng mà... làm tọa kỵ cũng không tệ lắm.”

Bạch Nhan nhú mày: “Muội muội của ngươi trước đó đã đưa Thần nhi một đầu tọa kỵ.”

“Con tiểu Phượng Hoàng đó làm súng vật vẫn được, tọa kỵ thì đừng nữa, Ly Long coi như không tệ, chỉ ít ngày có thể đi vạn dặm, thực lực cũng mạnh hơn Phượng Hoàng.”

“Được” Bạch Nhan trầm mặc nửa ngày, quay đầu nhìn về phía bánh bao nhỏ đang bị Đế Thương xách trên tay, “Nếu con muốn, có thể đem con Ly Long kia về.”

“Tạ mẫu thân.” Nụ cười Bạch Tiểu Thần ngây thơ đáng yêu, đôi mắt to sáng ngời rất sạch sẽ thanh tịnh, không điểm bụi trần.

Đế Thương nhìn tiểu nhân nhi trong tay, bên trong mắt phượng hiện lên ánh quang lúc sáng lúc tối.

Đột nhiên, môi hấn gọi lên nụ cười lạnh.

Con của hấn, chưa tới phiên người khác khi dễ! Bất kể là nó khinh người, hay là... cướp đi vinh quang của người khác, hấn đều sẽ tìm về!

.....

Nhi đồng khoảng năm tuổi trên cả nước, đều vì đạo thánh chi gia tề tự hoàng thành, cho nên, bây giờ hoàng thành khi xưa đâu bằng nay, tranh luận náo nhiệt.

Chờ sau khi tất cả mọi người đến đủ, thị vệ hoàng tộc liền dẫn đi, trước giờ bọn họ chưa thấy qua hoàng cung.

Nhìn qua cung điện tráng lệ, mắt những hải đồng kia lộ ra sự kinh diễm, mặt tràn đầy hâm mộ những người sinh hoạt trong hoàng cung.

Đúng lúc này một âm thanh ngạo kiều từ bên cạnh truyền tới.

“Hừ, một đám nhà quê!”

Nam Cung Lân ngồi trên kiệu Thái Tử Phi mà đến, khuôn mặt nhỏ mập mập cao ngạo giờ lên, khinh thường nhìn về phía đám trẻ con.

“Mẫu phi” hần bĩu môi, bắt mắt chuyển hướng qua bên cạnh Bạch Nhược, “Vi sao lại cho mấy đứa quê mùa này vào hoàng cung? Nơi này là địa bàn của con, con sẽ không cho đám người này làm bẩn.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Có bệnh phải sớm trị (3)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

Có lẽ Bạch Nhược đang nghĩ đến mục đích của Yêu Thú tông, sắc mặt có chút không tốt, nhưng vẫn kìm nén tính tình lại trả lời Nam Cung Lân.

“Lân nhi ngoan, bọn hần đều là người Hoàng gia gia tìm tới phụ trợ con, không có bọn hần phụ trợ, làm sao đề lộ ra tài năng của con?”

“Bạch Tiểu Thần thì sao?” Nam Cung Lân vênh miệng nhỏ, hỏi.

Bạch Nhược ổn định lại lòng, ôn nhu cười một tiếng: “Bạch Tiểu Thần làm sao có thể so được với con? Coi như hần tới, cũng vì giúp con tồn tại, con không cần đề hần vào mắt.”

Nam Cung Lân hận nhất là Bạch Tiểu Thần, bây giờ nghe nói Bạch Tiểu Thần chỉ làm nền cho hần, trong lòng thỏa mái rất nhiều.

“Mẫu phi, người nói đúng, Bạch Tiểu Thần sao có thể so với con? Con là bá chủ thiên hạ, hần chỉ là một phế vật thôi, về sau con muốn hần quỳ dưới chân con cầu xin tha thứ.”

Bạch Nhược thất thần cười cười, nàng khẽ thở dài.

Hi vọng đúng như lời Thái Tử nói, những người này tới đây chỉ làm phụ trợ cho Lân nhi, nếu để cho người Yêu Thú tông phát hiện năm đó nàng nhấn lại là nàng truyền ra ngoài, thì nàng... Tất nhiên sẽ rất thảm.

Ánh mắt Bạch Nhược mới vừa nhìn tới phía trước, bỗng nhiên, một hình bóng quen thuộc lọt vào tầm mắt, để trong mắt nàng bỗng nhiên thu lại.

“Mẫu thân, cha bại hoại tại sao không đến?”

Bạch Tiểu Thần đưa đầu nhỏ nhìn loạn khắp nơi, không thấy hình ảnh Đế Thương, trong lòng hần bất giác có chút thất vọng.

“Á,” Bạch Nhan nhẹ vỗ cằm, á một tiếng, “Đế Thương nói muốn mời chúng ta xem một trò hay, nên sẽ tới chậm một chút.”

Bạch Tiểu Thần nghi ngờ chớp chớp mắt to, bỗng nhiên, phía trước truyền đến một âm thanh đem suy nghĩ của hần kéo lại.

“A!”

Một âm thanh sắt bén vang vọng bầu trời, đem ánh mắt tất cả mọi người dời đi, liền lập tức thấy Đế Tiểu Vân hai tay chống nạnh, phẫn nộ xem.

Trước mặt của nàng, một thiếu nữ bị nước bắn gội lên đầu, nha hoàn chặt vật chống đỡ đứng lên.

“Mẫu thân, cô cô giống như lại gây chuyện...”

Bên trong mắt của Bạch Tiểu Thần mang theo sự sung sướng khi thấy người gặp họa, một bộ dáng nghiêm nhiên xem kịch vui.

“Chúng ta đi xem một chút.” Con người Bạch Nhan trầm xuống, chậm rãi đi về hướng của Đế Tiểu Vân.

Đế Tiểu Vân thấy Bạch Nhan xuất hiện, lập tức chột dạ, cười gượng hai tiếng: “Tẩu tử...”

Tẩu tử?

Xung hô này, ngược lại để nhiều người nhìn thoáng qua Đế Tiểu Vân, lại chuyển hướng đến Bạch Nhan, trong ánh mắt rõ ràng có sự khinh thường.

Người khác e ngại thực lực Phượng Lâu, không dám nói tiếng nào, thiếu nữ bị Đế Tiểu Vân gội nước bắn thì mặt mày đầy lửa giận, không sợ chết nói: “Ta trước kia cho là cô đối với Thương Vương toàn tâm toàn ý, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có tân hoan, ngay cả muội muội tân hoan cũng mang đến, thật ghê tởm đến cực điểm!”

“Người nói bậy bạ gì đó!” Đế Tiểu Vân nổi giận, một mắt trừng lớn, “Đế Thương là ca ta!”

“Ha ha, Đế Thương là người có bản lĩnh như vậy, vì sao lại có loại muội muội đánh đá như vậy? Người nghĩ rằng chúng ta sẽ tin người sao?” Thiếu nữ cười nhạt một tiếng, trào phúng nói.

Khí đỉnh đầu Đế Tiểu Vân bốc hỏa, vừa định tiến lên giáo huấn thiếu nữ, ánh mắt Bạch Nhan lạnh căm nhìn qua.

“Nói cho ta xảy ra chuyện gì?”

Bạch Nhan nói, làm Đế Tiểu Vân dừng chân lại, nàng gượng cười hai tiếng: “Trước đó ta cùng Sở Y Y, Lam Tiểu Vân ra ngoài gây chuyện, đánh vô số nữ tử quan gia trong hoàng thành, nữ nhân này cũng là một người trong số đó, cô ta vừa rồi không biết từ nơi nào tới muốn gọi nước bắn lên ta, bị ta cản lại, liền gọi cho cô ta một thân.”

“Tẩu tử...” Giải thích xong, lúc sau, Đế Tiểu Vân nâng mắt lên, vô cùng đáng thương, “Người sẽ không giận ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Có bệnh phải sớm trị (4)

Edit by Tiên Vô Sắc Ugly_fairy

“Tức giận?”

Bạch Nhan nở nụ cười lạnh căm, ngay cả Đế Tiểu Vân cũng bị dọa đến rụt cổ, nhìn thấy nữ tử trước mặt đột nhiên nhắc chân, đem thiếu nữ người đầy nước bắn một cước đạp ra ngoài.

“Có thấy không? Đối phó với loại người này, người không cần cùng cô ta nhiều lời? Trực tiếp đánh là được, đánh chết ta giải quyết hậu quả!”

Đế Tiểu Vân sợ ngây người, một đôi mắt xinh đẹp mà mắt to vô tội sững sờ nhìn Bạch Nhan, rất lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần...

Thường thấy lão ca tàn nhẫn độc ác, bây giờ chứng kiến tẩu tử giữa đường suất khí trò chuyện vui, trái tim nàng bịch bịch nhảy dựng lên.

“Cô...”

Thiếu nữ đứng lên, định nổi giận, một nha hoàn bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, nàng ta là chủ tử Phụng Lâu, vị hôn thê của Thương Vương, nếu Tể tướng đại nhân biết người đắc tội nàng ta, chắc chắn sẽ tức giận.”

Thiếu nữ một hơi nghẹn ở ngực, nửa vội, nàng hung hăng trừng mắt nhìn nha hoàn ở phía sau: “Cần người lắm miệng sao!”

Nhưng nàng cũng không dám có bất kỳ hành động nào, sợ khi trở về cha sẽ đánh nàng một trận!

“Tỷ, ta biết, người nhất định sẽ tới.”

Một âm thanh ôn nhu từ phía sau truyền tới, làm Bạch Nhan tức khắc một thân nổi da gà.

Bạch Nhược nhìn Bạch Nhan không để ý đến nàng, đi tới bên cạnh nữ tử, đôi mắt rủ xuống, trầm thấp cười nói: “Kỳ thật, cô không nên tới, coi như cô tới, cũng chỉ có thể là vật làm nền cho Lân nhi.”

Lông mày Bạch Nhan nhíu lại, như cười mà không phải cười xoay người nhìn về phía Bạch Nhược: “Ta trước đó nghe nói, Nam Cung Lân vì huấn một con dã thú xém chút nữa bị cắn chết, làm sao? Bây giờ hần học xong thuần thú, cho nên định thuần yêu thú sao?”

Bạch Nhược sững sờ: “Thuần yêu thú? Có ý gì?”

Huống chi...

Trước đây không lâu, chuyện Lân nhi xém chút nữa tang thân trong bụng sói, nàng đã hạ lệnh phong tỏa, vì sao tiện nhân này lại biết?

“Có ý gì? Tự người đoán đi.”

Bạch Nhan nhún vai, hơi quay người, không hề nhìn Bạch Nhược một chút.

Bạch Nhược nhíu chặt lông mày, như đang nghĩ đến lời Bạch Nhan nói đến cùng có ý gì, vào lúc này, Nam Cung Lân đã nhảy xuống cổ kiệu, vênh vang

đắc ý đi tới trước người Bạch Tiểu Thần.

Hắn cao ngạo giương mặt béo lên: “Bạch Tiểu Thần, mẫu phi ta nói, người tới nơi này chính là làm vật nền cho ta! Ta về sau là Thiếu chủ Yêu Thú tông, vạn thú đều sẽ nghe lệnh ta! Người gặp ta nhất định phải quỳ, có nghe hay không?”

Bạch Tiểu Thần quét mắt Nam Cung Lâm: “Mẫu thân nói với Thần nhi, để Thần nhi không nên cùng ngu ngốc nói chuyện, sẽ bị truyền nhiễm.”

“Ngu ngốc?” Nam Cung Lâm mặt mày mòm mí, “Nơi này làm gì có ngu ngốc? Là bản hoàng tôn đang nói chuyện với người, người có nghe lọt không đó.”

Bạch Tiểu Thần lắc đầu, mặt mày thờ dãi: “Có bệnh phải sớm trị, lại chậm nữa, đầu óc người sẽ hỏng triệt để.”

Nam Cung Lâm có ngốc, thì cũng biết Bạch Tiểu Thần là đang mắng hắn, tức giận vùng nắm đấm lên liền muốn đánh Bạch Tiểu Thần, nhưng Bạch Nhượng từ phía sau kéo một phen, đem Nam Cung Lâm tới bên người.

“Lâm nhi đừng xúc động, cha con đi tìm hoàng gia rồi, không còn người bảo vệ chúng ta, con tạm thời đừng tranh chấp với Bạch Tiểu Thần.”

Nam Cung Lâm ủy khuất hốc mắt đều đỏ: “Con là bá chủ đại lục, sau này con thống trị đại lục, vì sao con phải sợ Bạch Tiểu Thần? Mẫu phi...”

“Lâm nhi ngoan, chờ con chờ thành đệ tử của quan môn tông chủ Yêu Thú tông, về sau con muốn đối phó với hắn, đều sẽ có người ở sau lưng giúp con.”

Bạch Nhượng không ngừng an ủi Nam Cung Lâm, khóe mắt nàng hắn hiện lên một tia hung ác, nàng quyết không cho phép ai phá hư đường của con trai nàng!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Bắt đầu thuần thú (1)

Edit by Tiên Vô Sắc

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Bỗng nhiên, một âm thanh bén nhọn từ nơi không xa vang lên, trước kia đám người ồn ào, trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm, dưới ánh mắt của bọn họ, một bộ trường bào màu vàng óng khoan thai* tới chậm.

Khoan thai*: có dáng điệu thông thả, không vội vã.

Bên cạnh Nam Cung Nguyên ngoại trừ bên ngoài có Nam Cung Dục, còn có một lão giả đạo cốt tiên phong.

Ông hai bàn tay trắng, râu bạc trắng như tiền ông, một thân hào nhiên chính khí, mắt nhìn thẳng chậm rãi đi tới.

“Nhượng nhi,” Nam Cung Dục nhìn thoáng qua Bạch Nhượng, cùng Nam Cung Nguyên nói vài câu sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh Bạch Nhượng, trong mắt chứa quang mang, “Vừa rồi phụ hoàng đã nói cho ta biết, lần này Yêu Thú tông đến đây, để chứng minh thân phận chân chính của vạn thú triều tông, sẽ để trước mặt mọi người thuần thú.”

“Trước mặt mọi người thuần thú?”

Nghe nói như thế, đầu lưỡi Bạch Nhượng có chút thất lại, nàng đột nhiên nhớ tới câu nói vừa rồi của Bạch Nhan...

Bây giờ hắn học xong thuần thú? Cho nên muốn nó thuần yêu thú?

Nói cách khác, Bạch Nhan từ đầu đã biết mục đích Yêu Thú tông tới đây?

“Nhượng nhi, nàng không cần lo lắng, Lâm nhi chính là vạn thú chi chủ, sẽ không có nguy hiểm gì, Nam Cung Dục còn tưởng Bạch Nhượng khản trương là vì Nam Cung Lâm, mỉm cười, “Huống chi, nó bây giờ lớn rồi, cũng là thời điểm để nó lịch luyện một phen.”

Sắc mặt Bạch Nhượng trắng bệch: “Không phải nói Yêu Thú tông đã xác định thân phận của Lâm nhi sao? Vì sao bây giờ lại thêm một lần nữa? Thái tử, có thể không cho Lâm nhi thuần thú được không, thấp lóe lắt cho nó.”

“Không được!” Nam Cung Lâm bĩu môi, “Con là vạn thú chi chủ, mấy con yêu thú sẽ nghe lời con, bọn nó làm sao có thể tổn thương con? Con còn muốn cho yêu thú ăn Bạch Tiểu Thần!”

“Lân nhi!” Bạch Nhược có chút nóng nảy.

Nàng nghĩ ngàn vạn lần lại không nghĩ đến, Yêu Thú tông lại cho chúng thuần thú!

“Được rồi, Nhược nhi không cần lo lắng, Lâm nhi không có nguy hiểm gì,” Nam Cung Dực mỉm cười, “Ta tin tưởng con của ta, nó tất nhiên có thể nhất minh kinh nhân*, cùng Lâm nhi so sánh, Bạch Tiểu Thần chẳng phải là cái gì.”

Nhất minh kinh nhân*: Có ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc.

Đế Tiểu Vân hung hăng tròn mắt nhìn Nam Cung Dực, lại quay đầu nhìn Bạch Nhan: "Tẩu tử, ta có thể đánh hắn không?"

“Có thể,” Bạch Nhan ngoắc ngoắc môi, “Chỉ là, chờ thuần thú kết thúc mới đánh, đánh chết ta giải quyết tốt hậu quả!”

Mắt Đế Tiểu Vân sáng rực lên một chút, loại cảm giác được tẩu tử che chở thật tốt, mình có thể trắng trợn gây họa, mà lão ca cũng sẽ không dám nói với mình một chữ “Không”.

“Mùi gì khó ngửi như vậy?”

Nam Cung Nguyên nhướng mày, ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua, liền trông thấy đại tiểu thư phù Tề tướng cả người đều là phân.

“Người sao lại biến thành như vậy? Còn không mau lui ra! Quấy rầy Lôi Minh trưởng lão thì ai chịu trách nhiệm?”

Thiếu nữ ủy khuất muốn khóc, nhưng nàng nhìn đến ánh mắt sắp giết người của những người khác, cắn răng lui xuống, rồi đi cũng không quay đầu lại...

"Lôi Minh trưởng lão," Nam Cung Nguyên hướng tới Lôi Minh, "Hiện tại có thể bắt đầu."

"Ừ."

Lôi Minh lãnh đạm nói ra: "Người đâu, đem chiếc lồng mang lên."

Vừa dứt lời, một đám thị vệ thân mặc trường sam màu xanh nâng đỉnh lồng sắt lên từ phía sau đi tới.

Phía trên chiếc lồng che một khối vải đỏ, đem toàn bộ chiếc lồng bao lại, làm cho không ai thấy rõ bên trong lồng là vật gì.

“Hôm nay, bốn trưởng lão tới đây, chính là chuyện gây nên vạn thú triều tông, ai có thể thuần hóa được con yêu thú này thì chính là vạn thú chủ!” Lôi Minh trưởng lão đi thẳng vào vấn đề, âm thanh lớn truyền vào tai của mọi người.

Trong nháy mắt, ánh mắt đám người chuyển qua một nhà ba người Nam Cung Dực, đây mới là sự hâm mộ cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Bắt đầu thuần thú (2)

Edit by Tiên Vô Sắc

Khó trách trước đó Bạch gia thông báo leo lên một thế lực lớn, thì ra thế lực đó lại là Yêu Thú tông!

Chuyện Nam Cung Lâm khi sinh ra gây nên vạn thú triều tông, mọi người toàn bộ đại lục đều biết, hiện tại Yêu Thú tông đến đây, nhất định cũng là vì Nam Cung Lâm.

Về trận thuần thú này...

Chỉ làm cho người khác nhìn thôi.

Nam Cung Dực hưởng thụ những ánh mắt hâm mộ cái kia, hắn vuốt đầu Nam Cung Lâm, ôn thanh nói: “Lân nhi, con đừng để phụ thân thất vọng.”

“Phụ thân, con hiện tại liền có thể đi thuần thú không?” Ánh mắt Nam Cung Lâm đầy mong chờ, vẫn không quên dắc ý liếc mắt qua Bạch Tiểu Thần, gương mặt mập mạp tràn đầy kiêu ngạo.

Nhưng mà, Bạch Tiểu Thần cũng không nhìn hắn, có chút hăng hái nhìn chằm chằm Ly Long trong lồng.

“Chờ một chút!”

Mắt thấy Nam Cung Lâm muốn đi tới chiếc lồng, Bạch Nhược theo bản năng đưa tay kéo hắn lại, có chút khẩn trương: “Lâm nhi, con là người quan trọng nhất, thường là khắc cuối mới lên sân, con chờ bọn hắn lên trước sau đó con lên.”

“Mẫu phi nói rất đúng,” Đầu Nam Cung Lâm gật nhẹ, “Con là người quan trọng nhất, nên khắc cuối cùng mới lên sân!”

Những dân đen kia đều là đến làm vật nền cho hắn, chỉ có bọn hắn thất bại, mới làm nổi bật tài năng của mình.

“Xoạt!”

Lúc này, đã có người đem bồ xóc ra, lập tức lộ ra một quái vật khổng lồ cuộn rút trong lồng.

Đó là một con cự long khổng lồ, cao tám thước, bốn trảo ba cánh, sắc như phi thúy, ánh mắt hung hãn, trong miệng nó trầm thấp phát ra âm thanh cảnh báo, cảnh giác nhìn nhân loại bên cạnh.

“Ai tới trước?” Thanh âm Lôi Minh lạnh nhạt, bình tĩnh hỏi.

Một hải tử thừa dịp đứng dậy, thận trọng đi đến nhìn Ly Long, chỉ là hắn chưa tới gần Ly Long, thì bị ánh mắt hung ác của Ly Long dọa sợ, oa một tiếng khóc rống lên.

“Nương, con sợ, con muốn về nhà.”

Nhìn thấy đứa nhỏ này khóc rống không ngừng, Lôi Minh lắc đầu, nói: “Kế tiếp...”

Hải tử cả nước trên dưới 5 tuổi rất nhiều, tâm tính của những hải tử này chưa đủ thành thục, đều chưa tới gần Ly Long thì đã bị nó dọa sợ, cũng không dám tiến lên nữa.

Ánh mắt Lôi Minh càng ngày càng thất vọng, nhất là khi nhìn thấy chỉ còn lại hai đứa, thì sắc mặt càng khó coi hơn, tức giận đến xem chút nữa tại chỗ chất ván Nam Cung Nguyên.

Nếu không phải hắn giấu người, sao có thể có nhiều hải tử như vậy đều không tìm được người vạn thú triều tông?

Nam Cung Nguyên tất nhiên nhìn thấy sắc mặt của Lôi Minh, vội vàng hướng về phía Nam Cung Lâm đưa mắt liếc ra ý một cái: “Lâm nhi còn đứng đó làm gì? Còn không mau lên?”

Nam Cung Lâm sửng sốt, ủy khuất nói: “Nhưng mà Bạch Tiểu Thần còn chưa đi.”

Không cho Bạch Tiểu Thần kinh lịch thất bại trước, sao có thể làm nổi bật sự cường đại của mình?

“Lên mau, chọc giận Lôi Minh trưởng lão, người đừng nghĩ có thể vào Yêu Thú tông.” Nhìn sắc mặt Nam Cung Nguyên rất khó coi, hắn trừng mắt nhìn Nam Cung Lâm, sau đó, mới hướng về phía Lôi Minh, nịnh nọt cười nói: “Lôi Minh trưởng lão, đây chính là hoàng tôn ta, lần này sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Nhìn thân thể Nam Cung Lâm béo như quả cầu, Lôi Minh nhướn mày, thân nhiên nói: “Chỉ hi vọng như thế.”

“Lâm nhi.” Trái tim Bạch Nhược xiết chặt, muốn kéo Nam Cung Lâm, tay bên cạnh duỗi đến, ngăn cản nàng.

“Chẳng lẽ Nhược nhi đối với con của chúng ta không có lòng tin sao? Nó ưu tú như vậy, sẽ không thất bại.”

Nam Cung Dực mỉm cười, ngữ khí ôn hòa trấn an nói.

Bạch Nhược không nói gì, đôi mắt thẳng nhìn chằm chằm Nam Cung Lâm đi tới Ly Long, trong lòng ầm ầm lên một trận bất an...

Nếu Lâm nhi thất bại, thì nàng...

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Bắt đầu thuần thú (3)

Edit by Tiên Vô Sắc

Không! Lâm nhi sẽ không thất bại! Ông trời vẫn luôn chiều cố nàng, sao có thể để nàng thất vọng?

Lúc này, Nam Cung Lâm chạy tới Ly Long bên cạnh, hẳn chú ý tới Ly Long kia một con người hung tàn, trái tim run lên, nhưng vẫn ý vào lá gan đi tới.

"Lôi Minh trường lão ngài nhìn xem, trăm nói Lâm nhi không có vấn đề mà."

Nam Cung Nguyên trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, vừa rồi những hài tử kia, ngay cả Ly Long đều không tới gần, bây giờ cháu của hắn, lại không sợ ánh mắt của Ly Long mà đi tới nó.

Loại lá gan này, trong thiên hạ có mấy người có thể so sánh?

"Ta... Ta là vạn thú chi chủ," Thanh âm Nam Cung Lâm mang theo sự run rẩy, "Người thân là yêu thú, phải nghe lời ta, người yên tâm, đi theo ta, ta cam đoan ăn ngon uống say, sẽ không bạc đãi người."

Lông mày Lôi Minh càng nhăn càng chặt, cái tiểu mập mạp này thật đúng là không lấy làm vui.

Nếu hắn có thể để Ly Long thuận phục thì cũng đi thôi, nếu không được...

Một vòng lãnh mang từ đáy mắt hiện lên, ánh mắt Lôi Minh một mực nhìn chăm chăm Nam Cung Lâm đứng bên lồng.

"Này, người không nói lời nào, ta coi như người đáp ứng." Nam Cung Lâm nhìn thấy Ly Long không nói gì, còn tưởng nó đã đáp ứng, trong lòng vui sướng liền muốn đưa tay sờ đầu Ly Long.

"Rống!"

Tất cả mọi người coi Nam Cung Lâm nhất định thành công, thời điểm có mấy văn võ đại thần đều đi đến Nam Cung Lâm chúc mừng...

Đột nhiên một tiếng gầm giận dữ truyền ra, đem Nam Cung Lâm đánh bay ra ngoài, móng hắn ngã trên mặt đất, đau nhức rơi xuống, oa một tiếng khóc rống lên.

"Mẫu phi, hẳn rống ta, thân là nô bộc của ta, hẳn lại dám rống ta!"

Hậu viện toàn hoàng cung, đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng la khóc của Nam Cung Lâm vang vọng bầu trời.

Sắc mặt Bạch Nhục tái nhợt, thân thể lão đảo mấy lần, xém chút nữa ngã xuống đất, môi của nàng khẽ run, trong ánh mắt để lộ ra sự tuyệt vọng.

"Kể tiếp."

Lôi Minh cũng không muốn nhìn Nam Cung Lâm một chút, thân nhiên nói.

"Không có khả năng, đây là không có khả năng!" Thanh âm Nam Cung Dực đều mang sự run rẩy, "Nhất định là có nơi nào đó sai, Lôi Minh trường lão, ngài cho Lâm thêm một cơ hội, lần này khẳng định nó có thể thuần hóa yêu thú."

Lôi Minh cười lạnh một tiếng: "Lời truyền chớ búa quả thật không thể tin, vẫn là tông chủ dự kiến trước để cho ta mang Ly Long đến, hiện tại, các người có lời gì để nói?"

"Lôi Minh trường lão, lần này là Lâm nhi chủ quan, cho thêm một cơ hội, nó nhất định sẽ thành công."

Khi Lâm nhi sinh ra đưa tới vạn thú triều tống, đây là việc cả nước đều biết, làm sao có thể thất bại?

"Lôi Minh trường lão, hoàng nhi của ta nói không sai, một lần không nói lên điều gì," Nam Cung Nguyên cười, làm lạnh nói, "Hi vọng Lôi Minh trường lão lại cho thêm một cơ hội."

"Hừ!"

Lôi Minh hừ lạnh một tiếng, ngược lại là không nói thêm gì.

Nam Cung Nguyên tranh thủ thời gian hướng về Nam Cung Lâm đưa mắt liếc một cái: "Lâm nhi, còn không mau đi? Người lần này chỉ được thành công, không được thất bại!"

Mắt Nam Cung Lâm chứa nước mắt, hắn gật gật đầu, đi về hướng Ly Long có chút sợ hãi.

"Rống!"

Lần này, hắn không đi đến trước mặt Ly Long, Ly Long lần nữa phát ra một tiếng gầm thét cảnh cáo, trong mắt đầy phẫn nộ cùng sự chán ghét.

Nam Cung Lâm bị dọa đến lui về phía sau mấy bước, lần nữa khóc lớn lên: "Mẫu phi, cha, các người đem con Ly Long bắt đến cho ta! Nó dám rống ta, ta muốn hung hăng quất nó!"

Lôi Minh khi đến Lưu Hỏa quốc từ trước đến nay vẫn luôn vân thanh phong đạm, nhưng lần này hần, lại cười.

Là bị Nam Cung Lâm làm tức cười.

“Quả thật là một ‘Tiểu thiên tài’, tông chủ nhà ta cũng không dám gây con Ly Long này, hần còn muốn đem con Ly Long này quất? Dạng ‘Thiên tài’ này, bốn trưởng lão thật sự chưa từng nghe thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Bắt đầu thuần thú (4)

Edit by Tiên Vô Sắc

Sắc mặt Nam Cung Nguyên trắng bệch, hần ngẩng đầu, nhìn về phía Lôi minh, nói: "Lôi Minh trưởng lão, thuần thú không được cũng không nói lên cái gì, chuyện ngày đó Lâm nhi là người vạn thú triều tông, là một vị thầy bói nổi danh ở Lưu Hỏa quốc chúng tôi truyền ra, hần...không có khả năng là giả."

Huống chi, ở Lưu Hỏa quốc ai có lá gan này, gan dám lừa gạt Hoàng thất? Đó là tội liên lụy cả cửu tộc!

Lôi Minh cười lạnh nói: "Đám người các ngươi, thật đúng là đủ vô tri, người có thể gây ra vạn thú triều tông, hần sẽ không thuần thú được? Nếu hần không thể thuần thú được, thì vì sao phải triều bái hần?"

Sắc mặt Nam Cung Nguyên trắng nhợt, thừa dịp nói: "'Nhưng mà người Lưu Hỏa quốc cơ bản đều đã tới, đều không có ai thành công, nếu không phải Lâm nhi, còn có ai?"

Lôi Minh trầm mặc, hần khề cau mày, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Trước hết để cho đứa cuối cùng khảo nghiệm đi, nếu thực không được nữa, ngươi lại đi tìm người cho ta, có lẽ có mấy người bị ngươi bỏ sót."

Nhìn bộ dáng Nam Cung Lâm khóc thê thảm, lại nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch của vợ chồng Nam Cung Dục, hần cắn răng nói: "Vâng, vậy để đứa cuối cùng đo xong."

Đứa cuối cùng còn lại, chính là Bạch Tiểu Thần.

"Mẫu thân, Thần nhi có chút buồn ngủ, nếu không chúng ta ngày mai lại đến đi."

Thân thể Bạch Tiểu Thần rúc vào trong ngực Bạch Nhan, nhắm mắt to nói.

"Con không phải là ghét bỏ con Ly Long có tướng mạo xấu xí nên không muốn nó?" Bạch Nhan ngoắc ngoắc khóe môi, như cười mà không phải cười hỏi.

Bạch Tiểu Thần rõ ràng bị Bạch Nhan nói trúng, hần thề lười: "Con thích tiểu Mễ cùng tiểu Vũ Mao yêu thú xinh đẹp như vậy, Ly Long quá xấu, con không quá thích nó."

Khóe miệng Đế Tiểu Vân giật một cái.

Các ngươi ở trước mặt mọi người nói những lời này, có nghĩ đến cảm giác của Ly Long không?

Xấu xí, trách hần sao?

"Tỷ tỷ," Bạch Nhượng khề cắn bờ môi, chậm rãi tiến lên, "'Thần nhi đều đã tới, vậy để nó thử một chút đi."

Cũng không thể để một mình Lâm nhi mất mặt được, tên tạp chủng Bạch Tiểu Thần cũng phải cùng bị như vậy!

Bạch Nhan quét mắt qua Bạch Nhượng, hơi kinh ngạc: "Ngươi khôi phục ngược lại rất nhanh."

Nàng vốn cho rằng, Nam Cung Lâm thất bại sẽ làm Bạch Nhượng khó xử, cô ta chỉ ít sẽ an ổn một thời gian, ai mà biết cảm xúc nàng ta khôi phục nhanh như vậy.

Khó trách là tiểu cường đánh không chết...

Sắc mặt Bạch Nhượng trắng nhợt: "Ta cũng vì ngươi cân nhắc, không phải sao?"

"Nhượng nhi, đừng nói nữa," Khuôn mặt Nam Cung Dục khó coi, "Lâm nhi làm không được, khẳng định Bạch Tiểu Thần cũng không được! Mà năm đó

Bạch Nhan mất tích, Bạch Tiểu Thần không nhất định là sinh ra ở Lưu Hỏa quốc, sao có thể là hắn?"

Nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Nam Cung Dục, Bạch Tiểu Thần mắt to quay tròn chuyển động một quyền, xảo trá cười một tiếng: "Mẫu thân, Thần nhi đột nhiên nghĩ thông suốt, Ly Long dù xấu, nhưng cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận."

Dứt lời hắn buông lỏng tay Bạch Nhan ra, chậm rãi đi về phía Ly Long.

Bạch Tiểu Thần không trực tiếp thuần hóa Ly Long, mà tay đưa đến gông xiềng bên trên chiếc lồng.

Phịch một tiếng, gông xiềng trong tay của hắn rơi xuống.

"Nguy rồi!"

Lôi Minh trưởng lão sợ hãi, hắn còn không kịp suy nghĩ Bạch Tiểu Thần làm thế nào mở khóa, thì gặp Ly Long trước kia bị nhốt trong lồng như cá gặp nước, trong nháy mắt chạy ra, bay lượn trên bầu trời.

"Rống!"

Một tiếng gầm hưng phấn, làm ngực mọi người bị chấn động đến tê lại, chợt thấy nó đung đưa đuôi rồng, thân thể khổng lồ như mây đen che lấp mặt trời đầy cả trời xanh.

Ở dưới áp bách cường đại này, sắc mặt mọi người liền đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Nằm xuống cho ta!

Edit by Tiên Vô Sắc

"Nhanh, mau ngăn cản Ly Long, không được để cho nó ra ngoài!" Sắc mặt Lôi Minh đại biến, nghiêm nghị phân phó nói.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người Yêu Thú tông lấy vũ khí ra, như tia chớp bay vào hư không, đem Ly Long vây lại.

Thời gian giam giữ Ly Long đã chịu đủ, nhìn thấy đám nhân loại kia dám ngăn cản hắn, tức khắc một đuôi quét xuống, đem đám người từ không trung quét xuống dưới.

Sắc mặt Lôi Minh càng khó coi hơn, hắn lúc này không do dự nữa, nhanh chóng rút vũ khí ra bay lên không trung.

Nhìn tình huống đột biến này, Bạch Nhược trầm thấp cười một tiếng: "Tỷ tỷ, lần này, con của tỷ xem như gây ra họa lớn."

Bạch Nhan sắc mặt lạnh nhạt, khoe môi nàng giờ lên một mặt cười nhạt: "Thần nhi, chờ con chơi chán, chúng ta liền về nhà."

"Được, Thần nhi nghe mẫu thân."

Bạch Tiểu Thần đối mặt với Bạch Nhan cười sáng lạn một tiếng, đầu nhỏ nhỏ của hắn hướng tới Ly Long trên hư không: "Ly Long xấu xí, ngươi công kích nhầm người rồi!"

Nhìn Ly Long cường hãn như vậy, tất cả mọi người bị dọa đến kinh hồn táng đảm, nhưng vào loại thời điểm này...

Vật nhỏ này còn dám lăng Ly Long xấu? Còn nói nó công kích nhầm người?

Đứa bé này là ngại mệnh quá dài?

Ly Long nhìn Bạch Tiểu Thần một chút, lại nhìn về phía bảy người Yêu Thú tông, lập tức ném nhóm người này xuống nhanh chóng vọt về phía Nam Cung Lâm.

Nam Cung Lâm bị dọa ngốc, quên cả chạy trốn, cứ ngơ ngác như vậy nhìn Ly Long đến trước mặt hắn, mở ra một miệng đầy máu dự định đem nuốt hắn.

Đương nhiên...

Ly Long cũng không có nuốt hắn, khi nhìn thấy Nam Cung Lâm bị mình dọa đến oa một tiếng khóc rống lên, trong mắt hung tàn của hắn hiện lên một tia từ từ.

Bạch Nhan khóe miệng giật một cái, con Ly Long này là đồ biến thái? Thích dọa người làm niềm vui?

"Nhanh, thừa dịp lúc này bắt lấy Ly Long!" Lôi Minh cúi đi mò hôi trên trán, hắn không kịp suy nghĩ vì sao Ly Long lại chuyển hướng đến Nam Cung Lâm, lập tức nói phân phó.

Tựa hồ phát giác được sau lưng những người kia đang đến gần, đáy mắt Ly Long lần nữa hiện lên một tia hung tàn, nổi giận quay người gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm của hắn, như vòi rồng, đem người Yêu thú tông đánh ra ngoài.

Ngay cả Thái Hậu vội vàng chạy tới cũng bị ảnh hưởng, xem chút nữa đã bị hôn mê.

"Ly Long ngươi rút ra đây cho ta!" Hai tay bánh bao nhỏ chống nạnh, mắt to trừng rất tròn, "Vừa rồi ai bảo ngươi rống? Ngươi rống người khác còn chưa tính, vì sao còn muốn liên lụy Thái hậu nãi nãi vô tội?"

Ly Long ngẩn ngơ, hắn dừng động tác lại, có chút thận trọng nhìn Bạch Tiểu Thần.

Bạch Tiểu Thần ngạo kiều hát cảm lên: "Lập tức nằm xuống cho ta, ta không cho ngươi lên không được lên!"

Vốn dĩ coi Tiểu Bá Vương Nam Cung Lâm đã đủ tùy tiện, không nghĩ tới Bạch Tiểu Thần so với hắn còn phách lối hơn, để Ly Long nằm xuống?

Hắn cho hắn là ai?

Nam Cung Dực cười nhạo một tiếng, định mở miệng trào phúng hai câu, một giây sau, sắc mặt hắn bỗng nhiên cứng đờ...

Vừa rồi mặt mũi Ly Long đầy hung ác, dùng tư thế cực kỳ chậm rãi dời tới bên cạnh Bạch Tiểu Thần, nó giống như tức phụ bị khi dễ, mặt đầy ủy khuất.

Hai móng vuốt sắc bén ôm lấy đầu, dần dần nằm sấp xuống mặt đất, thân thể nó cuộn rút thành một đoàn, vô cùng nức nở đáng thương.

Bạch Nhan chạy tới bên cạnh Thái Hậu, rút cho nàng một viên đan dược, chợt Thái Hậu thấy Ly Long ghé vào Bạch Tiểu Thần trước mặt như tiểu tức phụ, kinh ngạc không nói nên lời.

Thời gian như ngừng trôi.

Người xung quanh đều có thể rõ ràng nghe thấy được tiếng hít thở.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 268: Vạch trần (1)

Edit by Tiên Vô Sắc

Tại sao lại là hắn?

Có thể thuần hóa Ly Long, lại là hắn?

Đừng nói là một nhà ba người Bạch Nhục, ngay cả những người khác cũng không thể tin được.

Nhưng mà sự thật rõ ràng như vậy, đối với bất kỳ ai chống cự Ly Long, ở trước mặt hắn nhu thuận như con tiểu sùng.

“Ta không tin!” Nam Cung Dực cuồng chạy ra, xông về phía Bạch Tiểu Thần, “Bạch Tiểu Thần chỉ là một đứa con hoang, chỉ là con hoang!”

Hắn làm sao có thể cho phép một đứa con hoang vượt qua nhi tử tôn quý của mình?

Thời điểm Nam Cung Dực xúc động trước mặt Bạch Tiểu Thần, đuôi rồng khẽ quét qua, đem thân thể Nam Cung Dực quét bay ra ngoài, bịch một tiếng ngã trong đám người.

“Rống!” Ly Long nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt trên cao nhìn xuống, dường như đang cười nhạo nhân loại này không biết tự lượng sức.

Thân thể Nam Cung Dực run rẩy, bàn tay nắm thật chặt.

Máu tươi từ khe hở lòng bàn tay của hắn chảy xuống, trong mắt huyết hồng nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Thần ở sau lưng được Ly Long bảo vệ, trong lòng ghen ghét cùng không cam lòng như hỏa diễm phun trào.

“Ta không tin, ta không tin!”

Thời khắc này, đám người Yêu Thú tông cũng từ khiếp sợ lấy lại tinh thần.

Lôi Minh trước đó vẫn thanh phong đậm thay đổi, sáng khoái cười hai tiếng ha ha: “Chúng ta cuối cùng cũng tìm được người vạn thú triều tông, cũng không có cô phụ sự gửi gắm của tông chủ.”

Thật lâu sau, hắn mới ngừng cười to, bước nhanh về phía Bạch Tiểu Thần, xoa xoa ống áo tay, quỳ một gối trên mặt đất: “Ta chính là Lôi Minh đại trưởng lão của Yêu Thú tông, ở đây bái nghênh Bạch tiểu công tử.”

"Chúng tôi bái nghênh Bạch tiểu công tử!"

Cả đám Yêu Thú tông đều quỳ rạp xuống đất, thanh âm cao lớn vang vọng ở bầu trời thật lâu mới hạ xuống.

Khuôn mặt Bạch Nhưộc trắng bệch, bờ môi run rẩy không nói nên lời.

Vì sao lại là Bạch Tiểu Thần?

Coi như vinh quang vạn thú triều tông bị người khác lấy đi, vậy cũng tốt hơn là Bạch Tiểu Thần!

Hắn chỉ là một con hoang thôi, dựa vào cái gì mà có được chu vinh?

Tâm Bạch Nhưộc như bị hàng vạn con kiến gặm nuốt, đau đớn khó chịu, nàng ta cắn chặt bờ môi tơ máu tràn ra, lại không biết, ánh mắt ghen ghét hung hăng nhìn mẹ con Bạch Nhan, khuôn mặt nhu mỹ lộ ra một mảnh dữ tợn.

Vào loại thời điểm này hết lần này tới lần khác, Nam Cung Lâm kéo ống tay áo Bạch Nhưộc, trên khuôn mặt mập mạp rất bất mãn.

“Mẫu phi, Bạch Tiểu Thần là đứa con hoang, bằng vào cái gì đi cướp nô lệ của con? Con muốn con Ly Long kia, người cướp nó về cho con!”

“Ngươi im miệng cho ta!”

Nam Cung Nguyên ở trên ghế đột nhiên quát to một tiếng, đánh gãy lời nói của Nam Cung Lâm, mặt hắn trắng bệch mang theo sự tức giận: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Có thể giải thích cho ta một chút không?”

Lôi Minh khề cau mày, Nam Cung Nguyên này thực sự không có giáo dưỡng, ở dưới trước mặt mọi người lại nói chuyện lớn như vậy, vạn nhất dọa Bạch tiểu công tử, tông chủ mà biết được nhất định sẽ lột da của hắn.

“Muốn biết chuyện gì xảy ra?” Bạch Nhan giương môi cười nhạt, nàng chậm rãi đi về phía Bạch Tiểu Thần cùng Ly Long, “Lát nữa, sẽ cho các ngươi một lời giải thích.”

Ánh mắt của nàng giống như lơ đãng đảo qua người Bạch Nhưộc, cái nhìn này, để thân thể Bạch Nhưộc cơ hồ ngã sấp xuống.

Không! Không có khả năng!

Liễu Nhi đã bị nàng giải quyết, thầy bói tướng số năm đó cũng chết trong tay của nàng, tuyệt đối không có người biết chuyện này!

“Ly Long.”

Bạch Nhan thu hồi ánh mắt lại, cúi đầu nhìn về phía Ly Long đang nằm rạp trên mặt đất: “Nếu ngươi muốn lưu lại bên cạnh chúng ta, nhất định phải tuân thủ quy định của ta! Thứ nhất, không thể sát hại vô tội! Thứ hai, nếu có người mắng Thần nhi một câu con hoang, thì đem hắn làm bữa ăn đêm nay của ngươi, thứ ba... Không cho phép ăn quá nhiều, ta nuôi không nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Vạch trần (2)

Edit by Tiên Vô Sắc

Hai cái yêu cầu trước còn dễ nói, nhưng cái cuối cùng là cái quỷ gì?

Cái gì mà không nuôi nổi hân?

Tuy nhiên với thu nhập của Phụng Lâu, nuôi một trăm con Ly Long đều dư xài.

“Bạch cô nương,” Khuôn mặt Lôi Minh biến đổi, vội vàng nói, “Con Ly Long này từ trước đến nay đều không nhận người, cô xem như mẫu thân của Bạch tiểu công tử, thì cũng...”

“Ồ.” Ly Long ai oán một tiếng, dùng đầu nhu thuận cọ lấy tay Bạch Nhan, trong ánh mắt kẹp chứa sự lấy lòng cùng sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

Ly Long thận trọng nhìn Bạch Nhan, biểu hiện kia... So với vừa rồi nhìn Bạch Tiểu Thần thì lúc này có mấy phần kính sợ.

Chỉ tiếc những người khác không chú ý cảm xúc Ly Long, đều cho rằng nó đối với Bạch Nhan như thế là thân mật, vồn vồn vì Bạch Nhan là mẫu thân của Bạch Tiểu Thần.

“Mẫu phi,” Nam Cung Lân suy tính, nước mắt lần nữa rớt xuống, “Con muốn con Ly Long kia, Ly Long vốn là của con, vì sao nó đối với Bạch Tiểu Thần tốt như vậy?”

Sắc mặt Bạch Nhượng trắng nhợt, nàng nhìn thấy Lôi Minh sắc mặt càng ngày càng khó coi, sợ lại bị Nam Cung Nguyên quát lớn, vội vàng nói chặn lại: “Lân nhi, đừng nói nữa, chúng ta bây giờ phải đi rồi.”

“Không, con không đi, con muốn Ly Long! Con còn muốn trở thành Thiếu chủ Yêu Thú tông! Con muốn để Bạch Tiểu Thần quý xin tha thứ!”

Nam Cung Lân la khóc, nước mắt nước mũi chảy một mặt, hung hăng tránh khỏi tay Bạch Nhượng.

Khuôn mặt Bạch Nhượng biến đổi, bộp một tiếng, bàn tay tát lên mặt Nam Cung Lân.

Nam Cung Lân bị cái tát này đánh thành ngốc, ngẩng đầu nhìn Bạch Nhượng, nước mắt rơi càng nhiều.

“Mẫu phi, người đánh con, thế mà đánh con, oa, con ghét mẫu phi!”

Sắc mặt Bạch Nhượng chợt xanh chợt tím, lần đầu tiên hối hận vì đã dung túng Nam Cung Lân nhiều năm như vậy...

“Hừ!”

Lôi Minh hừ lạnh một tiếng, khoé môi câu lên một đường con châm chọc: “Từ khi nào ngay cả một phế vật, đều có thể trở thành Thiếu chủ Yêu Thú chúng ta? Thái tử, Thái Tử Phi, chuyện này, các người có phải nên cho bốn trưởng lão một lời giải thích?”

Nam Cung Dực sắc mặt cứng đờ, khúm núm mà nói: “Đây... đây chỉ là Lân nhi lỡ lời, nó dù sao vẫn còn nhỏ...”

“Chính bởi vì là còn nhỏ, hân không biết Yêu Thú tông là cái gì? Lại hiểu rõ Thiếu tông chủ như thế nào?” Ánh mắt Lôi Minh như kiếm, “Nếu không phải các người thường xuyên nói bên tai hân, hân sẽ hiểu sao?”

Nam Cung Dực gương mặt trắng tuấn tú trắng bệch, hân không trả lời Lôi Minh, quay đầu nhìn về phía Bạch Nhan, cắn răng nói: “Bạch Nhan, tốt xấu gì chúng ta đã từng có một đoạn tình, nàng liền đối đãi với ta như vậy?”

Thanh âm chưa dứt, đột nhiên một tiếng cười lạnh từ phía sau truyền tới, mang theo áp bách nặng nề.

“Bản vương cũng không biết, vị hôn thê của bản vương từ khi nào cùng người có một đoạn tình?”

Đám người khẽ giật mình, đều theo tiếng nói chuyển mắt qua...

Dưới ánh nắng chói chang, một đầu tóc bạc cực kì loá mắt.

Nam nhân yêu diễm khuynh thành, tuyệt thế như họa, mặt hoàn mỹ nghiêng càng là sự kinh diễm khiến tim người đập thình thịch.

Nhưng nữ tử trong thiên hạ này chỉ có thể như vậy.

Ánh mắt của hân, từ đầu tới cuối chỉ nhìn Bạch Nhan, giữa vài bước, liền đi tới trước mặt nàng, đưa tay đem nữ tử một thân áo đỏ khuynh thành tuyệt diễm tùm vào ngực.

“Tiểu Nhan, ánh mắt nàng trước kia thật kém, may mắn hiện tại ánh mắt chuyển tốt, lúc này mới không bỏ qua bản vương.”

Nam nhân khoe khoang như vậy, Bạch Nhan là lần đầu nhìn thấy.

Nàng trừng mắt nhìn Đế Thương: “Nếu ánh mắt ta kém đến mức này, vậy ta nguyện tự đâm hai mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Vạch trần (3)

Editor: Tiên Vô Sắc

Một câu nói kia, làm tâm tình Đế Thương rất vui, khoe môi cười lên một đường cong.

“Yên tâm, ánh mắt của nàng từ nay sẽ không kém”

Hai người đối thoại không coi ai ra gì, làm mặt Nam Cung Dực càng khó coi, hấn nắm thật chặt nắm đấm, trong lòng hỏa diễm ghen ghét phun trào lên.

“Cha bại hoại.”

Bạch Tiểu Thần chớp đôi mắt sáng ngời: "Mẫu thân nói người muốn mời Thần nhi xem kịch vui, vui đâu?"

“Không vội, vui sẽ rất nhanh tới.”

Khoe môi Đế Thương mang nụ cười như có như không, mắt phượng xẹt qua một tia sang âm lãnh: “Trò hay này, bản vương cũng mời mọi người trong thiên hạ ở đây xem”

Nam Cung Dực cắn răng: “Các người từ từ xem trò vui đi, Nhục nhi, mang theo Lân nhi chúng ta đi.”

“Vâng.”

Bạch Nhục mặc kệ Nam Cung Lân khóc không ngừng nghỉ, liền kéo hấn quay người muốn rời đi.

Nhưng nàng ta vừa đi hai bước, một âm thanh âm trầm từ phía sau truyền tới.

“Các người là nhân vật chính tuồng vui này, sao có thể đi?”

Thân thể Bạch Nhục cứng đờ, không biết tại sao, đáy lòng nàng hiện ra một tia bối rối.

Cũng đúng lúc này...

Tại hai thị vệ bảo vệ ở phía dưới, một nha hoàn thân mang váy thụy áo lục chậm rãi đi tới.

Nha hoàn thấy Bạch Nhục đứng trong đám người, trong mắt đầy ý hận.

“Liều Nhi?”

Trong nháy mắt khi thấy nha hoàn, thần sắc Bạch Nhục biến đổi, khuôn mặt không còn huyết sắc: “Người...Người làm sao lại ****?”

“Có phải Thái Tử Phi đang nghĩ, nô tỳ vì sao còn sống?” Liều Nhi cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Những năm gần đây, nô tỳ giúp Thái Tử Phi làm không ít chuyện thương thiên hại lý? Lúc nô tỳ không còn dùng được nữa, liền muốn diệt trừ nô tỳ?”

Lời nói như nặng bồng, âm vang nện vào đám người.

Lần này ngoại trừ những hài đồng 5 tuổi bên ngoài còn có văn võ đại thần.

Trong ấn tượng của bọn hấn Bạch Nhục là ôn nhu thiện lương, lấy ơn báo oán, vì sao bây giờ...nha hoàn thiếp thân của Thái Tử Phi lại nói ra loại lời này?

Nam Cung Nguyên tranh thủ thời gian hướng về Nam Cung Dực đưa mắt liếc ra ý một một cái, vô luận Bạch Nhục làm ra chuyện gì, đều phải tự mình giải quyết, nếu đem ra bên ngoài, sẽ tổn hại đến thanh danh Hoàng thất.

Nam Cung Dực tiếp lấy ánh mắt Nam Cung Nguyên, quán quýt muốn tiến lên ngăn Liều nhi, nhưng đúng lúc này, ánh mắt lạnh căm của Đế Thương ập đến, khoe môi cười lên cười lạnh.

“Bản vương là mời các người đến xem trò vui, tuồng vui còn chưa kết thúc, ai dám ngăn nàng ta nữa đường?”

Bước chân Nam Cung Dực dừng lại, ở dưới sự uy áp của Đế Thương, hấn hoảng sợ phát hiện...Chân mình ngậy cả nâng lên lực đều không có.

Trông thấy tất cả, Nam Cung Nguyên bại liệt ngã xuống đất, trên mặt lộ sự tuyệt vọng.

Xong rồi!

Lần này, thanh danh hoàng thất, tất nhiên sẽ bị hủy hoại trong chót lát!

“Nói tiếp.” Mắt lãnh Đế Thương đảo qua, ngữ khí hơi lạnh.

“Vâng, vương gia.” Liễu Nhi ngăn chặn cừu hận của nội tâm, nói, “Năm đó, Thái Tử Phi còn chưa gả cho Thái tử, đã phân phó cho nô tỳ làm một chuyện.”

“Chuyện đó...Tại năm đó chán kinh triều cường,” Liễu nhi nói đến đây, đi đến Bạch Nhan, phịch một tiếng quỳ xuống đất, hung hăng đập khấu đầu, “Đại tiểu thư, nô tỳ đáng chết, lúc trước mới giúp Nhị tiểu thư hãm hại người.”

“Nhị tiểu thư ghen ghét người, thân là một phế vật, mà còn có thể gả vào hoàng thất, nàng ta liền ra lệnh cho nô tỳ mua xuân dược, đồng thời còn chuẩn bị một nam nhân! Ai ngờ người chạy ra ngoài.”

“Nhưng dược tính phát ra, cũng sẽ muốn cùng người giải quyết, nên Nhị tiểu thư liền phái chúng ta đi khắp nơi tìm tiểu thư, cuối cùng phát hiện người ở đã ngoại áo quần không chỉnh tề...”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Vạch trần (4)

Edit by Tiên Vô Sắc

Tê!

Đám người hung hăng hút vào ngum khí lạnh, ánh mắt bọn hấn nhìn Bạch Nhan tràn đầy không thể tin được.

Thì ra năm đó Bạch Nhan thất thân, là do Bạch Nhượng hại! Khi đó nàng ta mới lớn bao nhiêu? Cũng chỉ mới mười mấy tuổi, mà có tâm tư độc ác như vậy?

“Người nói vậy!” Bạch Nhượng điên cuồng xông lên, nhưng chưa tới trước mặt Liễu Nhi thì bị hai thị vệ ngăn lại.

Liễu Nhi cắn răng: “Thái Tử Phi, thời gian người hạ sinh hoàng trưởng tôn chỉ gả cho Thái tử mới 6 tháng, lại sinh hấn ra như đủ tháng, người bên ngoài công bố người sinh non, bởi vì trời cao chiếu cố, hoàng trưởng tôn mới được sinh ra an toàn.”

“Trên thực tế, người cùng Thái tử trước khi thành hôn đã sớm tăng tị với nhau, người mang thai, lại mỹ danh nói thay mặt đại tiểu thư gả.”

Hai con người Bạch Nhượng huyết hồng, nhìn chòng chọc vào Liễu nhi: “Ta đối với người không tệ, người vì sao lại muốn hại ta?”

“Không tệ với ta? Người vì để cho ta toàn tâm toàn ý làm việc, giết đệ đệ ta, để ta tránh khỏi lo âu vì người mà bán mạng, đây chính là người nói không tệ với ta?”

Đáy mắt Liễu Nhi một mảnh căm hận, nếu không phải Thương Vương nói nguyên nhân cái chết của đệ đệ cho nàng, nàng cũng biết Thái Tử Phi lại độc ác như vậy.

“Người...Người nói vậy!”

Trong mắt Bạch Nhượng hiện lên một đạo kinh hoàng.

Không có khả năng, nàng làm chuyện này mười phần bí mật, vì sao Liễu Nhi lại biết?

“Huống chi, ta biết nhiều bí mật của người, nên người muốn giết ta,” Liễu Nhi lạnh lùng cười một tiếng, “May mắn người Thương Vương xuất thủ cứu ta, mới khiến cho ta có cơ hội vạch trần gương mặt giả của người.”

Nàng thấy ánh mắt phẫn nộ của Bạch Nhượng chậm rãi quay người, mặt nhìn về phía Nam Cung Dực: “Thái tử điện hạ có biết Hoàng Hậu nương nương chết như thế nào không? Bà ấy là bị Thái Tử Phi hại chết! Ngày đó, nô tỳ ở bên ngoài lãnh cung vì canh chừng cho Thái Tử Phi.”

“Cái gì?”

Một câu nó đó, để Nam Cung Lâm bạo khởi, nắm tay của hần khanh khách rung động, nghiêng lợi cắn răng nhìn về phía Bạch Nhục: “Bạch Nhục, có phải Liễu Nhi nói thật không?”

“Thái tử,” Bạch Nhục cắn môi, lê hoa đài vũ, “Tiên nha đầu này trước kia mạo phạm thiếp, trong con tức giận bị thiếp trực xuất khỏi phủ Thái tử, nàng ta sinh lòng oán hận mới trả thù, thiếp sao có thể hại chết mẫu phi?”

Ánh mắt Nam Cung Dục lần nữa chuyển qua Liễu Nhi, con người trầm xuống: “Người nói là Bạch Nhục hại chết mẫu phi? Nàng làm như vậy có tốt chỗ nào?”

“Thái tử có nhớ kỹ Hoàng Hậu ngày đó hạ ý chỉ? Ý chỉ đó chính là do Thái Tử Phi giật dây, kết quả dẫn đến đại họa, Hoàng Hậu nương nương muốn kéo Thái Tử Phi xuống nước nhưng bị Thái Tử Phi phát hiện, Thái Tử Phi mới hung ác hạ sát thủ.”

Trên thực tế, Hoàng Hậu không muốn kéo Thái Tử Phi xuống nước, dù sao Bạch Nhục cũng là mẫu thân cháu trai bà.

Nhưng Bạch Nhục đã quen cẩn thận, so có thể cho dạng uy hiếp này tồn tại? Vì vậy mới động thủ hại Hoàng Hậu.

“Bạch Nhục! Người nói cho ta, Liễu Nhi có phải nói thật không?”

Nam Cung Dục hít vào một hơi thật sâu, trong ánh mắt hần đầy đau thương cùng với giận dữ.

Hần không nghĩ tới, nữ nhân cùng mình cùng giường chung gối nhiều năm như vậy, lại có lòng dạ rắn rết như thế.

“Không phải, Thái tử, chàng phải nghe ta giải thích, là Liễu Nhi hãm hại thiếp.” Bạch Nhục đáng thương khóc thê thảm, vốn là mặt tuyết trắng càng như giấy mỏng trong suốt, thanh âm nàng ủy khuất để bất luận kẻ nào nghe mà không thể không rung động.

Nam Cung Dục hồ nghi, chẳng lẽ... Thật là Liễu Nhi hãm hại nàng ấy? Hay là tất cả đều là mưu kế của Đế Thương với Bạch Nhan?

“Thái tử,” Nhìn thấy Nam Cung Lâm có chút buông lỏng, Liễu Nhi cuối đầu xuống, nói: “Nô tỳ có một chuyện cuối cùng muốn nói, chính là chân tướng vận thú triều tông! Lúc trước nô tỳ bẩm báo dị tượng này cho Thái Tử Phi, Thái Tử Phi lập tức để nô tỳ tuyên truyền ra ngoài, công bố... vận thú triều tông là vì cung nghênh hoàng trưởng tôn xuất thế.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Bạch Nhục tận thế (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Giờ khắc này, hậu viện hoàng cung an tĩnh trở lại.

Loạn an tĩnh này, không thua kém lúc Bạch Tiểu Thần thuần hóa Ly Long.

Ngay cả tiếng Nam Cung Lâm thút thít, nhất thời cũng ngừng khóc rống, kinh ngạc nhìn Bạch Nhục đang run rẩy không ngừng...

Thì ra, những tin tức tin ngưỡng đó đều do Bạch Nhục truyền ra?

"Liễu Nhi, người dám vu hãm ta, có tin ta xé nát miệng của người hay không!" Bạch Nhục không quản hình tượng ôn nhu dịu dàng dĩ vãng, gương mặt vận vẹo dữ tợn, đôi mắt phun lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn Bạch Nhục không còn ôn nhu, Nam Cung Dục theo bản năng lui về hai bước, trong mắt hần ẩn ẩn thất vọng.

Sau thất vọng, chính là phẫn nộ.

"Bạch Nhục, bản Thái tử bị người hại thật thảm!"

Nếu không phải do lời đồn, tại sao hần dám phô trương như thế? Làm sao... ở trước mặt công chúng mất hết mặt mũi.

"Thái tử, ta..." Bạch Nhục định thanh minh đôi câu cho mình, bỗng nhiên, nàng thấy bên ngoài hậu hoa viên, lại có hai người đi đến.

Trong hai người, có một người mặc đồ đạo sĩ, một người khác trên đầu che kín bằng mũ rộng vành, qua thân hình có thể đoán là nữ tử.

Nhất thời, đôi mắt Bạch Nhược mở lớn.

Liễu Nhi còn sống chưa tính, vì sao đã chết nhiều năm, Lục tiên tri vẫn còn sống?

"Thái tử phi, từ khi từ biệt đến nay vẫn ổn chứ" Lục tiên tri cười lạnh một tiếng, "Năm năm trước, ngươi bắt thân nhân ta, bắt ta làm việc cho ngươi, ta nghe lời ngươi, tuyên cáo Nam Cung Luân là vạn thú chi chủ, thật không nghĩ đến, ngươi vẫn giết hại thân nhân ta, đồng thời truy sát ta."

Người ở chỗ này nghe nói như thế, cũng bất giác hung hăng hít vào một ngụm khí lạnh.

Bạch Nhược để cho người ta vì nàng làm việc sử dụng cách thức đúng là không có sai lầm, giữ thân nhân đối phương khai đao, nữ nhân tâm địa ác độc như thế, làm sao để bọn hắn tin ngưỡng nhiều năm như vậy?

"Đáng tiếc, Lục Tiên Tri ta vì người đoán mệnh, chưa hề thất thủ qua, lại vô pháp vì chính mình tính, may mắn trên đường gặp một vị cao thủ, gặp ta lúc từ vòng cứu về, lúc này mới khiến ta có cơ hội quay lại."

Năm đó, sợ dĩ đám người đối với sự tình truyền ngôn tin tưởng không nghi ngờ, nguyên nhân chính do Lục Tiên Tri.

Hắn làm người đoán mệnh, chưa từng thất thủ, kể cả Nam Cung Nguyên cũng biết hắn tồn tại, đồng thời mấy lần muốn mời hắn vào triều làm quan.

Chỉ tiếc, Lục Tiên Tri không muốn nhận trời buộc, liền cự tuyệt hắn.

Giọng Nam Cung Nguyên có chút run rẩy: "Lời của Lục tiên sinh là thật?"

"Lục Tiên Tri ta, ngoại trừ sự tình năm năm trước, chưa hề từng nói dối."

Mấy năm này, hắn đều đang cố vượt qua trong hối hận, nếu sớm biết Bạch Nhược như cũ sẽ không bỏ qua cho thân nhân hắn, vậy hắn... hắn sẽ không làm như thế.

Đáng tiếc, hắn không có chút thực lực nào để báo thù, Lưu Hòa quốc bây giờ căn bản là thiên hạ Bạch Nhược, nếu như hắn trở về, liền là chịu chết thôi.

Vì thế, nhiều năm qua, hắn một mực tại tìm một cơ hội...

"Ha ha, " Nam Cung Nguyên cười, nụ cười kia tràn đầy châm chọc, "Tốt một cái Bạch Nhược, thật sự là đem tất cả mọi người như đồ dân đùa nghịch xoay quanh! Ngươi đã biết lừa gạt trăm có hậu quả gì?"

Bạch Nhược lui về sau hai bước, nàng cắn chặt môi: "Ta không có làm những chuyện này! Năm đó Lục Tiên Tri sợ dĩ rồi đi, là hắn cùng Liễu Nhi có tư tình, lúc này ta mới đem hắn đuổi đi! Hiện tại cũng là hai người bọn họ liên thủ hãm hại ta."

"Ta đã biết, " Bạch Nhược bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, đầu lòng như óc nhìn Liễu Nhi, "Liễu Nhi, ngươi nhất định vì năm đó ta chia rẽ ngươi cùng Lục Tiên Tri mà ghi hận trong lòng, cho nên mới giúp đỡ Bạch Nhan hãm hại ta! Ta lúc đầu làm như vậy, cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi vì sao... đối xử với ta như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 273: Bạch Nhược tận thế (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Nhìn thấy Bạch Nhược như thế đổi trắng thay đen, Liễu Nhi cũng trong lúc nhất thời sợ ngây người, tiếp đến phải nói gì nàng đã quên.

"Bạch Nhược, hi vọng ngươi nói đều là thật, nếu để cho ta biết ngươi đang gạt ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nam Cung Dực khẽ mím môi mỏng, trong ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua một đạo lạnh lẽo.

Cùng Bạch Nhược cùng giường chung gối nhiều năm, trong lòng không muốn tin tưởng Bạch Nhược là nữ nhân ác độc như vậy.

Đúng lúc này, một đạo quen thuộc tiếng cười lạnh đột nhiên truyền đến, tiếng cười kia như lợi kiếm sắc bén, trong nháy mắt xuyên thấu linh hồn Nam Cung Dực.

Ngồi trên cao Nam Cung Nguyên cũng "soạt" một tiếng đứng lên, trong ánh mắt ngậm lấy tia sáng không thể tin.

Làm sao có thể?

Nàng không phải đã chết? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

"Mẫu... Mẫu hậu?"

Bờ môi Nam Cung Dực run nhẹ.

Hắn không nghe lầm, cũng sẽ không nghe lầm, âm thanh đó đúng là mẫu hậu!

Nói như vậy, mẫu hậu cũng chưa chết?

Nữ tử trước đó đứng cạnh Lục Tiên Tri xóc lên mũ rộng vành, lộ ra một gương mặt trắng bệch.

Dung mạo này không cao quý đoan trang giống ngày xưa, giữa lông mày cũng hiện lộ ra mấy phần tang thương.

Nhưng chính vì thế, sau khi trông thấy dung nhan quen thuộc, thần sắc Nam Cung Dực từ ban đầu chấn kinh biến thành kích động, cuối cùng bước nhanh hướng qua chỗ Ninh Đại.

"Mẫu hậu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người không phải đã..."

Đương một khắc Ninh Đại xuất hiện, văn võ bá quan cũng theo đó kinh hãi, lúc này chính tất cả mọi người nhìn chăm chăm đã nàng đã mất thời phong hoa, có lẽ là đang chờ nàng cho bọn hắn một câu trả lời.

Con người Ninh Đại cừu hận nhìn chòng chọc vào Bạch Nhưộc.

Tại dưới ánh mắt của nàng, khuôn mặt Bạch Nhưộc dần dần lộ ra tuyệt vọng, tay của nàng ta đỡ thật chặt một bên cây, mới khiến cho thân thể đứng vững.

"Hoàng nhi, chuyện này, nên hỏi thê tử tốt của ngươi đi!" Nàng lạnh lùng cười, "Lúc trước, ta tin ả, hiểu lầm Bạch Nhan, lúc này mới hạ một đạo ý chỉ để Đế Thương cưới Bạch Chi, nhưng không nghĩ tới bệ hạ sẽ tức giận như vậy! Bạch Nhưộc tiện nhân này, càng là sợ ta đưa ả kéo xuống nước, không tiếc hại tính mạng của ta!"

"Nếu không phải là Thương Vương may mắn đi ngang qua nơi đây, đã cứu mạng ta, có lẽ... Ta cũng sớm đã cùng lão ma ma chết."

Ninh Đại nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mặt mũi tràn đầy đều là hối hận cùng đau đớn.

Nàng hối hận năm đó vì sao bị Bạch Nhưộc giả thuần thiện che đậy, đến mức kém chút hại chết mạng của mình...

Đầu Nam Cung Dực hơi chuyển hướng Bạch Nhưộc, ánh mắt của hắn đã từ chấn kinh thất vọng biến thành thống hận chán ghét.

"Hóa ra, Liễu Nhi cùng Lục Tiên Tri đều không có nói dối, hết thấy hết thấy, đều là người gây nên."

Hắn có thể không tin Liễu Nhi, không tin Lục Tiên Tri, nhưng hắn không có khả năng ngay cả mẫu hậu của mình đều không tin!

Mà vừa nghĩ tới cùng như độc phụ cùng giường chung gối mấy năm, dạ dày Nam Cung Dực như dòi sông lấp biển, kém chút phun ra.

"Người sát hại mẫu hậu ta cũng có thể làm, vậy mấy năm nay người thời thời khắc khắc đều ở trước mặt ta nói xấu Bạch Nhan, đây chẳng phải đều là người thù địch vô cớ?"

Buồn cười là, hắn đối với nàng... Xác thực như thế tin tưởng không nghi ngờ.

"Thái tử, " Bạch Nhưộc luống cuống, lập tức quỳ rạp xuống đất, thân thể mềm mại run rẩy, "Thỉnh xem tại Nhưộc nhi vì người sinh ra Lân nhi phân thượng, tha thứ Nhưộc nhi một mạng, Nhưộc nhi biết sai."

"Đủ rồi!" Nam Cung Dực giận quát một tiếng, "Ngươi còn không biết xấu hổ xách Lân nhi? Ta không nghĩ tới chuyện vạn thú hướng tông, lại là ngươi ra tay, buồn cười là, ta vậy mà tin tưởng nhiều năm! Bạch Nhưộc, ngươi thật sự là đem người trong thiên hạ như đồ dân đồng dạng đùa nghịch! Ngươi có biết hay không hành vi của ngươi, đã hủy cả đời Lân nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Bạch Nhưộc tận thế (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Bạch Nhưộc thất bại cúi thấp đầu xuống, nàng biết, lần này... Không có bất kỳ người nào giúp được nàng.

"Người tới, truyền ý chỉ của trẫm, " Nam Cung Nguyên nổi giận, "Bạch Nhưộc có ý định mưu hại hoàng hậu, dổi trên gạt dưới! Đưa ả mang xuống lăng trì xử tử."

Lăng trì xử tử bốn chữ này rơi xuống, rốt cục để Bạch Nhưộc có chút kinh hoàng, nàng bò quỳ đến trước Nam Cung Nguyên, dùng sức khấu đầu.

"Phụ hoàng, ta biết sai rồi, cầu người xem phần lượng ở Lân nhi tôn tử, có thể cho ta một cái... Kiếu chết thống khoái."

"Người không có tư cách xách Lân nhi! Người cũng không xứng làm nương của hắn, các người còn đứng ngây đó làm gì, đem nữ nhân này mang xuống! Trẫm không muốn gặp lại ả!"

Trên mặt Nam Cung Nguyên xuất hiện một đạo chán ghét, trong lòng càng là hối hận vạn phần.

Sớm biết Bạch Nhan sẽ có thành tựu như vậy, kia ngày đó... Hắn nên kiên trì để Bạch Nhan gả vào Hoàng gia.

"Thái tử!" Gặp câu tình vô dụng, Bạch Nhưộc từ dưới đất đứng lên, hắn nhìn về phía Nam Cung Dực, cười lạnh một tiếng, "Người cho rằng vị trí Thái tử làm thế nào có được? Nếu không phải là ta tuyên dương những lời kia, vị trí Thái tử vĩnh viễn cũng không tới lượt người!"

"Bây giờ, người lại muốn qua sông đoạn cầu? Không dễ dàng như vậy! Đừng quên, người chỉ có Lân nhi cái này một đứa con, người nếu là không cứu ta, Lân nhi tất nhiên sẽ hận người cả một đời!"

Đôi mắt đẹp Bạch Nhưộc đỏ bừng bắn ra một đạo hận ý, cắn răng nghiêng lợi nói.

Nam Cung Dực lạnh lùng cười một tiếng: "Bản Thái tử muốn dạng gì nữ nhân không có? Nguyện ý cho bản Thái tử sinh nhi tử người nhiều vô số kể."

"Ha ha, " Bạch Nhưộc mỉa mai câu môi, "Sau khi ta sinh hạ Lân nhi, ta liền cho người hạ độc, đời này, người ngoại trừ Lân nhi nhi tử này, sẽ không còn có những hài tử khác! Nếu ta vừa chết, Lân nhi nhi tử này người cũng tất làm mất đi."

"Người nói cái gì?" Sắc mặt Nam Cung Lân cứng đờ, con người trở nên đỏ như máu, tơ máu từ trong đôi mắt khuếch tán ra, "Người có gan lặp lại lần nữa?"

Khó trách... Nhiều năm như vậy, trong phủ nhiều thị thiếp như vậy, đều không có người nào mang thai, là vì Bạch Nhưộc giờ trò quỷ?

"Bạch Nhưộc ta sao cho phép nam nhân của ta cùng những nữ nhân khác sinh con? Mà ta, có một Lân nhi là đủ rồi, người cả đời này, cũng không có khả năng lại cùng những người khác sinh dục hài tử."

Nam Cung Lân nếu là mất đi thân phận vạn thú chi chủ, xem như triệt để bị nuôi phế đi, lúc đầu Nam Cung Dực còn có chút không thêm để ý.

Thiếu đi một nhi tử, lại sinh một đứa cũng được.

Ai ngờ, Bạch Nhưộc lại đột nhiên nói ra một câu nói kia, để Nam Cung Dực cảm xúc triệt để bạo phát, điên cuồng vọt tới Bạch Nhưộc.

"Tiện nhân, ta muốn giết chết người tiện nhân này!"

Hai bàn tay to hung hăng bóp lấy cổ Bạch Nhưộc, bóp như muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Nhìn gương mặt tái xanh của nam nhân trước mặt, Bạch Nhưộc hơi giương lên khóe môi.

Bị hắn bóp chết, cũng tốt hơn lăng trì xử tử, nếu không, nàng cũng không có khả năng đem chuyện này nói ra cố ý kích giận Nam Cung Dực.

Ầm!

Liền tại Bạch Nhưộc nhắm mắt lại chờ thời điểm chết, một cây chùy thủ từ đằng xa bay tới, trong nháy mắt rơi trên mu bàn tay Nam Cung Dực.

Nam Cung Dực hét lên một tiếng, buông lỏng tay ra, thở hổn hển, Bạch Nhưộc rơi trên mặt đất, trùng điệp thở hổn hển.

Một nháy mắt, ánh mắt mọi người đều nhìn phía nữ tử một thân hồng y...

Dưới ánh nắng chói chang, nữ tử nét mặt tươi cười như hoa, tuyệt diễm khuynh thành.

"Bạch Nhưộc, người làm nhiều chuyện với ta như vậy, người cho rằng... ta sẽ cho phép người tùy tiện chế?"

Bạch Nhan khóe môi giương nhẹ cười nhạt, mắt đen nhìn Bạch Nhưộc ngã xuống đất không dậy nổi, ý cười trong mắt dần dần trở nên lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 275: Bạch Nhục tận thế (4)

Edit: Tiêu Tiêu

Thân thể Bạch Nhục thân thể, vẻ tuyệt vọng hiển thị rõ trên mặt, nàng ta nhìn qua nữ tử đang từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh nói: "Bạch Nhan, ta hối hận nhất chính là... Năm đó không có giết ngươi!"

Đến bây giờ, Bạch Nhục vẫn như cũ không biết hối cải, nàng ta đem tất cả trách nhiệm đều quy công cho nàng năm đó không có giết Bạch Nhan.

Nếu là Bạch Nhan chết rồi, nàng ta như thế nào sẽ luân lạc tới phương này hoàn cảnh?

"Không, ngươi hối hận nhất hẳn là hãm hại ta, " Bạch Nhan khước môi giương lên, thần nhiên nói, "Nếu là ngươi nghĩ muốn gả cho Nam Cung Dục, ngươi đại khái có thể gả cho hắn, ngươi lại vì thế mà hãm hại ta, nếu không phải như thế, ta hôm nay... Cũng sẽ không ngay cả một thống khoái cũng không cho ngươi."

Vừa mới nói xong, Bạch Nhan liền phản phó: "Sở nương, đưa nàng mang về chỗ trạch giao cho Hoa La, Hoa La biết đạo xử trí như thế nào."

Nghênh đón Bạch Nhục, tất nhiên là sống không bằng chết!

Thân thể Bạch Nhục co quắp, sắc mặt trắng bệch, hân thật chặt cắn môi, máu tươi từ trong môi tràn ra lại không hề hay biết.

"Vâng, chủ tử."

Lần này đi theo Bạch Nhan đến đây chính là Sở nương, nhưng mà không có Bạch Nhan phản phó, Sở nương từ đầu đến cuối trong đám người chưa hề đi ra.

Bây giờ nghe được mệnh lệnh về sau, nàng vừa rồi đi ra.

"Bạch Nhục, là ta kéo ngươi vẫn là ngươi mình cùng ta đi?"

Nàng yêu mị cười một tiếng, hỏi.

"Ta..." Bạch Nhục khuôn mặt tái đi, cắn chặt môi, ngoại trừ một chữ "Ta", rốt cuộc nói không nên lời những lời khác tới.

"Xem ra ngươi tính toán đợi ta động thủ."

Sở nương cười cười, liền đem Bạch Nhục trên đất xách xuống dưới, giống như kéo một con chó chết về hướng ngoài viện.

Nam Cung Lâm thừa dịp đứng ở một bên, thân thể mập mập run rẩy không thôi, hân tro mắt nhìn Bạch Nhục bị kéo đi, nhưng không có lá gan tiến lên một bước...

Thời điểm bị kéo, Bạch Nhục đi ngang một bên Nam Cung Lâm, nàng rõ ràng nhìn thấy Nam Cung Lâm lui về sau hai bước, đang đôi mắt ngập nước hoảng sợ nhìn Sở nương.

Giờ khắc này, trong lòng Bạch Nhục thất vọng.

Nam Cung Dục đối nàng không quan tâm, liền ngay cả hân cho tới nay đều tràn đầy lòng tin với nhi tử, ngay tại lúc này, cũng trở thành rùa đen rút đầu?

"Mẫu... Mẫu phi..."

Nam Cung Lâm biểu lộ rất là khiếp nhục, hân vốn định muốn nói cái gì, Bạch Nhục liền đã ở trước mặt hân bị kéo ra ngoài.

"Hoàng hậu, " ánh mắt Nam Cung Nguyên hướng mắt mũi tràn đầy tang thương của Ninh Đại, "Ngươi trở về liền tốt, trăm sẽ vì ngươi an bài tử cung."

Ninh Đại chấn động, cúi đầu: "Không cần, thần thiếp bây giờ thân ở độc cốc, độc cốc cốc chủ... đối đãi thần thiếp cũng không tệ lắm, thần thiếp sẽ không trở lại."

Khoảng thời gian ở độc cốc, nàng chưa từng được nghỉ ngơi, thời thời khắc khắc đều đảm nhiệm chức được nhân.

Nhưng là...

Lòng của nàng, lại an ổn.

Không cần lại lục đục với nhau, không cần lại cùng những nữ nhân khác tranh thủ tình cảm, càng không cần... Mỗi ngày vây quanh một nam nhân lác lư.

Dù là nàng như cũ tại độc cốc bị xem như dược nhân, cũng tốt hơn chốn hậu cung nơi lừa ta gạt.

Nam Cung Nguyên sững sờ, ánh mắt lấp lóe mấy lần: "Độc cốc, nơi nói là trung đẳng môn phái độc cốc? Chẳng lẽ lại lúc trước nơi rồi đi hoàng cung về sau, được độc cốc chứa chấp?"

Ninh Đại tự nhiên phát hiện Nam Cung Nguyên đầy mắt xảo trá, nàng nhàn nhạt cười cười: "Bệ hạ muốn lợi dụng thần thiếp, chỉ sợ khó mà thành công, thần thiếp tại độc cốc chỉ là một dược nhân thôi, không có ý nghĩa, cốc chủ đối thần thiếp rất không tệ, không thể bỏ dược nhân như thần thiếp, nếu là bệ hạ cưỡng ép muốn thần thiếp lưu lại, sợ là... Sẽ chọc giận cốc chủ."

Bị Ninh Đại phá tâm tư, trên mặt Nam Cung Nguyên có chút xấu hổ: "Hoàng hậu ý đã quyết, trăm cũng sẽ không ngăn cản, vậy phải người đưa người rời đi."

"Đa tạ bệ hạ."

Ninh Đại mỉm cười, lạnh nhạt quay người, nàng đi đến bên cạnh Đế Thương cùng Bạch Nhan, đầu tiên là hướng về Đế Thương khuất thân, lại quay đầu nhìn qua Bạch Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 276: Hậu Khuynh Thiên

Edit: Tiêu Tiêu

"Bạch cô nương, ngày đó, ta làm rất nhiều chuyện sai trái, trong thời gian tại độc cốc, ta đã suy nghĩ lại, nhờ có nơi cùng vương gia không mang thù, mới giúp ta bảo vệ cái mạng này."

Sắc mặt lạnh nhạt của nàng, đã không còn cao ngạo cùng ung dung.

Cảm xúc nhạt như mây thoáng qua, cũng làm Bạch Nhan cảm nhận rõ ràng, hoàng hậu xác thực thay đổi.

"Lần này ta trở về, chính là vì vạch trần bộ mặt thật của Bạch Nhưộc, chuyện đã thành, ta cũng nên rời đi."

Bạch Nhan câu môi cười yếu ớt: "Nơi có thể nghỉ ngơi suốt thì tốt, về phần Bạch Nhưộc... Thuộc hạ của ta sẽ làm ả sống không bằng chết."

"Như thế liền tốt."

Đối với Bạch Nhưộc, Ninh Đại sao không hận?

Nàng đối ả, thật là móc tim móc phổi tốt, kết quả đối lấy lại là lang tâm cầu phế!

Lần này trở về, Ninh Đại ngoại trừ vạch trần Bạch Nhưộc, liền là muốn thấy được ả đại giới!

Hiện tại... ả đã rơi vào tay Bạch Nhan, cuộc sống sau này có thể lấy thê thăm để hình dung.

Chỉ ít so bệ hạ lăng trì xử tử còn thảm hơn!

Ninh Đại đi, Nam Cung Dục ngay cả một câu giữ lại vẫn không có thể nói ra, nàng đã đi rồi..

Giống như hoàng cung này, đã không phải là nhà của nàng nữa.

"Bạch Nhan..." Nam Cung Dục nhìn Bạch Nhan dung mạo tuyệt điểm, âm thanh hơi khô chất chất khàn khàn, trong ánh mắt ngậm lấy áy náy, hỏi hận... và đau đớn.

Nhất là nhìn thấy Đế Thương cùng nàng sóng vai mà đứng, nam tuấn nữ đẹp, đúng như một đôi châu liên bích hợp bích nhân, như đám đỏ con mắt của hắn.

Đây hết thầy, vốn phải là hắn, Bạch Nhan là thê tử của hắn, Bạch Tiểu Thần nếu là Bạch Nhan sinh, vậy cũng sẽ là con của hắn... Nhưng Bạch Nhưộc tiện nhân kia, cứ như vậy phá hủy nhân duyên giữa hắn cùng Bạch Nhan!

Bạch Nhan từ đầu đến cuối, chưa từng nhìn nhiều Nam Cung Dục, nàng chậm rãi đi đến bên Thái hậu, đỡ thân thể bà.

"Vừa rồi có thể hù đến người rồi?"

Thái hậu lắc đầu, thân thiết vỗ tay Bạch Nhan: "Đứa nhỏ, người rốt cục khổ tận cam lai, ta sẽ không cô phụ Nguyệt nhi nhờ vả."

Nghe được Thái hậu nhắc lên Lam Nguyệt, Bạch Nhan khẽ giật mình, nàng nhếch môi cũng không nói gì.

"Đứa nhỏ, người có thể đi theo ta một chút hay không, ta có thứ này muốn giao cho người."

"Được."

Nàng cùng Thái hậu chỉ có vài lần duyên phận, thậm chí không bằng Lam gia tồn tại như thân tình... Thế nhưng là, nàng có thể cảm giác được, Thái hậu là một trong số người bên trong Lưu Hỏa quốc thực tâm quan tâm nàng.

Lần này, Đế Thương cũng không cưỡng ép đi theo Bạch Nhan, sau khi Bạch Nhan theo Thái hậu rời đi, ánh mắt hần âm trầm quét về Nam Cung Dục, khóe môi lên một vòng tà lạnh tiếu.

"Mang hần đi cho bốn vương!"

"Vâng, vương gia."

Hai tên thị vệ cung kính hồi đáp.

"Thương Vương, " Nam Cung Nguyên cũng giật mình, "Phạm sai lầm chính là Bạch Nhượng, cùng Dục nhi không có bất cứ quan hệ nào, người..."

Hần lòi còn chưa dứt, tiếng Đế Thương lạnh suu suu liền lướt qua.

"Ngập ngừng thê tử bốn vương, chính là sai lầm lớn nhất!"

Nam nhân tóc bạc như yêu, gương mặt bá khí, ánh mắt của hần từ Nam Cung Nguyên trên thân thu hồi lại, âm lãnh câu môi: "Nếu ai vì Nam Cung Dục nói câu nào, giết không tha!"

Một câu nói kia rơi xuống, Nam Cung Nguyên giật nảy mình, vội vàng ngậm miệng lại, không còn dám mở miệng nhiều lời.

Dưới nam nhân khí thế cường đại, bất kỳ người nào đều trong lòng phát run, cho dù là những người trong Yêu Thú tông, cũng là lui về phía sau mấy bước, rồi xa Đế Thương một khoảng cách.

Lôi Minh lau mồ hôi trên trán, trên đời này... Lại có nam nhân đáng sợ như vậy.

Cố tình nam nhân này, còn là phụ thân Bạch tiểu công tử!

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 277: Bạch gia cao điệu (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Lão ca."

Đế Tiểu Vân cắn môi một cái, chung quy là ý vào lá gan tiến lên hai bước, muốn cùng Đế Thương chào hỏi.

Một cái chớp mắt, ánh mắt Đế Thương lạnh lùng liền quét tới, sau khi trông thấy mặt mũi tràn đầy xoắn xuýt của Đế Tiểu Vân, hần cau lại lông mày: "Người làm sao lại ở đây?"

Đế Tiểu Vân biểu lộ rạn nứt, ụy khuất kém chút khóc.

Hóa ra... vừa rồi nàng đứng ở đây đã nửa ngày, thế mà giờ lão ca nhà nàng mới phát hiện nàng tồn tại?

Đây là ca ca ruột hả?

"Người đã ở đây, vậy người lưu lại bảo hộ Thần nhi, hần nếu xảy ra một chút vấn đề, ta tìm người tính sổ."

Vứt xuống lời này, Đế Thương liền đã rời đi.

Hần đến nhanh, đi cũng nhanh.

Lần này bị hần mang đi còn có Nam Cung Dục.

Về phần Nam Cung Dục vận mệnh như thế nào... Sợ là chỉ có hần mình biết rồi.

Đế Tiểu Vân ủy khuất cắn váy: "Thần nhi, ca ca ta hần thật quá phận, ta dù sao cũng là một người sống sờ sờ, tốt xấu gì còn là muội muội từ nhỏ lớn lên cùng hần, hần thế mà... Vẫn không phát hiện được sự tồn tại của ta."

"Tiểu cô cô, người đừng thương tâm, Thần nhi sẽ không giống cha bại hoại xem nhẹ người."

Nhìn thấy Đế Tiểu Vân đáng vẻ đáng thương, trong lòng Bạch Tiểu Thần cũng rất khó chịu, hần như tiểu đại nhân đưa tay, làm bộ sờ lên đầu Đế Tiểu Vân.

"Thật?" đôi mắt Đế Tiểu Vân sáng lên, lại rất nhanh che giấu đi, dùng biểu lộ ủy ủy khuất khuất nói, "vậy thơm cô cô người một cái."

"Mẫu thân nói, nam nữ thụ thụ bất thân..."

Bạch Tiểu Thần nhú đầu lông mày đáng yêu, cự tuyệt yêu cầu của Đế Tiểu Vân, bỗng nhiên trông thấy khóe mắt Đế Tiểu Vân rung rung nước mắt, một bộ thương tâm gần chết.

"Vậy... Thần nhi liền thơm một cái."

Hần thực sự không đành lòng Đế Tiểu Vân thương tâm như vậy, tiến đến trước mặt của nàng bẹp một ngụm thơm trên mặt Đế Tiểu Vân trên mặt.

Trong nháy mắt mặt Đế Tiểu Vân hớn hở, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cười thành một đóa hoa.

"Cô cô, cha bại hoại coi nhẹ người, người không thương tâm rồi?"

"Bằng hần cũng muốn để cho ta thương tâm?" Đế Tiểu Vân giương lên cái cằm, "Nếu không phải vì tìm người cùng tàu tử, ta cũng chẳng muốn ra gặp hần."

Lần này, đến phiên Bạch Tiểu Thần biểu lộ rạn nứt.

Hần mới vừa rồi là bị lừa? Vẫn là bị cô cô ngốc bạch ngọt lừa?

"Thần nhi đột nhiên rất muốn mẫu thân..."

Chỉ ít mẫu thân xưa nay không lừa hần, mà lại, mỗi lần đều là hần len lén thơm nàng..

"Ngao."

Ly Long phát ra một tiếng kháng nghị, hần ngoắt ngoắt cái đuôi lắc đến trước mặt Bạch Tiểu Thần, đem đầu đưa tới.

Nó cũng muốn thơm thơm

Bạch Tiểu Thần liếc thấy đã hiểu ý tứ Ly Long, lập tức nổi giận: "Ly Long, người xấu như vậy, vẫn là chỉ công, bản Bảo Bảo sẽ không thơm người."

Hừ, không thơm liền không thơm

Ly Long ủy khuất lui xuống, cùng lắm thì đến lúc đó tìm Yêu Hậu để thơm

"Ly Long, người dám tìm mẫu thân, mẫu thân sẽ giết người, coi như mẫu thân không giết người, cha ta cũng sẽ giết người."

Bạch Tiểu Thần hát cảm lên, hảo tâm nhắc nhở.

Ly Long thân thể lập tức run run một chút, hai người kia... Hần cũng không dám đi gây.

Nếu là chọc, đoán chừng tiểu chủ nhân liền có thể ăn thịt rỗng nướng.

...

Bởi thuần thú kết thúc, phần lớn người đều đã rời đi, những hài đồng năm tuổi đến đây tham dự thuần thú, cũng được thị vệ hoàng thất an bài quay về..

Nhưng lưu lại, vẫn còn một bộ phận người, trong lòng của bọn hán đều là rung động, giống như kinh hải không rõ.

"Hóa ra, tin tức Nam Cung Lân là người vạn thú triều tông, là Bạch Nhực cố ý truyền bá ra ngoài, vậy mà ta mấy năm nay đều tin tưởng không nghi ngờ."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Bạch gia cao điệu (3)

Edit: Tiêu Tiêu

"Bạch Nhực quả nhiên là đáng hận đến cực điểm, đoạt vị trí Thái tử phi của Bạch Nhan, còn cướp đi thân phận vạn thú triều tông của nhi tử Bạch Nhan! Sự tình vô sỉ đến thế, thật không biết ả làm thế nào cho rằng đó là đương nhiên."

"Bạch gia trước đó còn kiêu căng như thế, sau khi việc này truyền ra ngoài tức sẽ lập tức mất hết mặt mũi."

Nghe tiếng những người này nhao nhao nghị luận, Nam Cung Lân rất bất lực đứng ở phía sau nội viện.

Nhưng Bạch Nhực cùng Nam Cung Dực đều bị mang đi, Nam Cung Nguyên cũng phát tay áo rời đi, những người khác... Căn bản ngay cả nhiều hơn một cái liếc mắt cũng không có.

Một hài tử phế vật, giống như không có một chút tác dụng nào.

...

Trà lâu tửu quán.

Bạch Tiêu ngồi trong quán trà, khuỷu tay của hắn đỡ một chén nước trà, cười nhạt hỏi: "Ngụy Thanh, ngươi gần đây thế nào?"

Ngồi ở trước mặt hắn, đương nhiên là thanh niên lần trước được hắn cứu.

Ngụy Thanh cười cười: "Thân thể bình phục không sai biệt lắm, lần này thật đa tạ ngươi, ta cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp ngươi."

Bạch Tiêu dừng lại: "Năm đó ngươi đã cứu ta, nếu lần này ngươi có cần, ta nhất định sẽ giúp ngươi."

"Không cần, cũng không phải cái đại sự gì."

Ngụy Thanh miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, hắn đắc tội là đệ tử Dược Môn, làm sao có thể đem huynh đệ kéo xuống nước?

Loại sự tình này, Ngụy Thanh hẳn là không được.

Gặp Ngụy Thanh không muốn nhiều lời, Bạch Tiêu cũng không hỏi hỏi, ánh mắt của hắn tỉnh táo mà kiên định: "Ngụy Thanh, ta cứu ngươi, không chỉ là bởi vì ngươi đã cứu ta, mà là ta Bạch Tiêu đời này bằng hữu không nhiều, nếu như bằng hữu gặp nạn, ta sẽ muốn lần chết không chối từ."

"Đa tạ, huynh đệ," Ngụy Thanh đưa tay vỗ vỗ bả vai Bạch Tiêu, cười ha ha hai tiếng, "Ta tạm thời không cần ngươi hỗ trợ, đúng, lần trước ngươi nói đan dược ngươi cứu ta là tỷ tỷ của ngươi cho, ta còn không có tự mình cảm tạ nàng."

Trong khoảng thời gian này, Ngụy Thanh đều là bên ngoài dưỡng thương, cũng không có đem hắn an bài tại trong trạch viện.

Vì thế, hắn cũng chưa gặp qua Bạch Nhan.

Àm!

Đúng lúc này, một chuông đập trên bàn Bạch Tiêu, hắn khẽ cau mày, chậm rãi quay đầu, ánh mắt rơi vào đến đây cả đám đàn hàng ngang.

Khuôn mặt Vu Dung mang theo ngạo khí, bàn tay của nàng rơi âm âm trước mặt Bạch Tiêu, khóe môi câu lên một đường cong châm chọc.

Vu lão phu nhân đồng dạng trên mặt khinh thường liếc nhìn Bạch Tiêu, trong ánh mắt đều là đùa cợt.

Chỉ có Bạch Chấn Tường đứng ở một bên lặng lẽ đối đãi, phảng phất người bị Vu Dung tìm tới, cũng không phải là con trai ruột của hắn.

"Bạch Tiêu, ngươi hẳn là không nghĩ tới, Bạch gia ta cũng có một ngày này!" Vu Dung cười khẽ hai tiếng, "Tỷ ngươi Bạch Nhan lợi hại hơn nữa lại như

thế nào? Bạch gia ta có Yêu Thú tông làm chỗ dựa, chẳng lẽ còn sẽ sợ Phụng Lâu sau lưng nàng?"

Ngụy Thanh giận dữ, vừa định đứng dậy, Bạch Tiêu dè xuống tay của hắn, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Vu Dung.

"Cút!"

"Ngươi..." Vu Dung tức đến đỏ bừng cả mặt, tên súc sinh này đến thời điểm này, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn?

Vu lão phu nhân cười lạnh: "Dung nhi, làm gì cùng người sắp chết nói nhảm? Chờ Lân nhi thành thiếu tông chủ Yêu Thú tông, muốn hai mệnh tử đệ Bạch Nhan, còn không phải chuyện một câu nói?"

Nghe vậy, sắc mặt Vu Dung chuyển biến tốt đẹp, hơi mở miệng cười: "Lời này cũng là không sai, Lân nhi nhà ta ưu tú như thế, dạng các ngươi cả đời vô pháp đạt đến độ cao này! Chờ Lân nhi quyền thế nơi tay, người trong thiên hạ ai còn dám không nghe lời hắn?"

Nàng ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Liên ngay cả Đế Thương, đều chính là phu quân Chi nhi."

Mặc dù tóc Bạch Chi tóc bị Đế Tiểu Vân cạo sạch, đồng thời khắc lên hai chữ tiện nhân, thế nhưng là... Yêu Thú tông có lệnh, những người này làm sao dám không tuân lời?

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279: Vả mặt thật vang

Edit: Tiêu Tiêu

"Bạch Tiêu."

Bạch Chấn Tường nói tiếp: "Xem ở ngươi là nhi tử ta, ta hỏi ngươi một câu, ngươi là có về Bạch gia không?"

Nhìn thần sắc Bạch Chấn Tường không thay đổi, Bạch Tiêu trào phúng ngoắc ngoắc khoe môi: "Ngươi là biết Vu Dung mang con hoang, cho nên nhớ tới đứa con trai này? Đáng tiếc, Bạch gia kia, ta chỉ có đại tỷ một người thân, những người khác... Đều không có quan hệ với ta."

"Làm càn!" Sắc mặt Bạch Chấn Tường đại biến, "Lời vừa rồi ngươi chẳng lẽ không nghe thấy? Lân nhi liền sắp trở thành Thiếu tông chủ Yêu Thú tông, địa vị siêu nhiên, ngươi trở lại Bạch gia so với đi theo Bạch Nhan có càng nhiều chỗ tốt."

Mấy ngày trước, Bạch Chấn Tường còn không dám nói ra Yêu Thú tông chính là hậu đãi của hắn, nhưng ngay tại mấy canh giờ trước, Nhượng nhi đã nói cho hắn tin tức Yêu Thú tông đến đây, đồng thời... Hoàng đế còn triệu hắn vào cung.

Chắc hẳn lần này vào cung mục đích đúng là để Lân nhi bái tại Yêu Thú tông môn hạ.

Việc này đã chắc chắn, hắn cũng không có cái gì mà giấu diếm.

Trong trà lâu đám người không khỏi xôn xao.

Yêu Thú tông, vậy đối với thế nhân mà nói, chính là một quái vật khổng lồ không thể khinh nhờn.

Bây giờ... Nam Cung Lân vậy mà trở thành Thiếu tông chủ Yêu Thú tông?

Cái này quả nhiên là một người đặc đạo, gà chó lên trời, khó trách Bạch gia lại bắt đầu cao điệu.

"Bạch Tiêu ta thà rằng đi theo Bạch Nhan lang thang, cũng sẽ không ở tại Bạch gia, " khuôn mặt Bạch Tiêu băng lãnh, ngữ khí kiên định, "nàng đi đâu, ta liền theo nàng đi đó, đời này, tuyệt sẽ không rời đi!"

"Tốt, hi vọng ngươi đừng vì hành vi hôm nay mà hối hận, " khuôn mặt Bạch Chấn Tường một mảnh xanh xám, "Mặt khác, năm đó tin tức vạn thú triều tông cung nghiền Lân nhi giáng sinh, Yêu Thú tông đã biết, bọn hắn vì thế nên muốn thu Lân nhi, cũng chỉ loại không có đầu óc như ngươi, mới có thể cự tuyệt Bạch gia!"

Hắn tin tưởng, ngày sau, Bạch Tiêu nhất định sẽ hối hận.

"Chúng ta đi."

Vứt xuống lời này, Bạch Chấn Tường quay người liền muốn rời khỏi.

Ai ngờ hắn còn không có phóng ra trà lâu, liền đối diện đưng vào một người.

Kìa là một người trung niên nam tử, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng như đao gọt, hắn nhìn thấy lao ra Bạch Chấn Tường đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười trên nỗi đau của người khác nói: "Bạch gia chủ, người làm sao còn ở nơi này?"

"Lâm đại tướng quân?"

Sắc mặt Bạch Chấn Tường lạnh lẽo, hắn cùng Lâm đại tướng quân từ trước đến nay không chung bàn, nhìn thấy hắn tự nhiên không có sắc mặt tốt.

"Ta ở chỗ này, có liên quan gì tới ngươi? Bây giờ ngươi không phải hắn là tại hoàng cung, tại sao lại chạy tới nơi này?"

"Thuần thú kết thúc, ta đương nhiên rời đi."

Lâm đại tướng quân cười cười, đầy mắt đều là trào phúng.

"Thuần thú? Cái gì thuần thú?" Bạch Chấn Tường sững sờ, hỏi.

Lâm đại tướng quân ra vẻ kinh ngạc: "Hóa ra Bạch gia chủ còn không biết, hôm nay người Yêu Thú tông vì tìm kiếm người vạn thú triều tông, cố ý mang đến một đầu cự long, để tất cả hải đồng năm tuổi trong thiên hạ đến thuần thú."

Trong khoảnh khắc, ánh mắt mọi người trong tửu lâu đều rơi vào một nhà ba người Bạch Chấn Tường.

Hắn vừa không phải nói... Mục đích Yêu Thú tông tới để thu Nam Cung Lân sao, thế nào biến thành thuần thú?

"Hừ!" Bạch Chấn Tường mặt không đổi sắc, hừ lạnh nói, "ngoại tôn của ta khẳng định sẽ thuần thú thành công, cái này không hề nghi ngờ."

Nếu là Lân nhi không thành công, những hải tử khác liền càng không cần phải nói.

Lâm đại tướng quân cười, hắn cười đến nước mắt đều nhanh chảy ra.

"Bạch gia chủ ngoại tôn xác thực rất lợi hại, dám muốn đi sờ cự long, những hải tử khác cũng không có gan to như hắn. Đáng tiếc, cự long vừa hô, hắn liền bị dọa đến tè ra quần, ha ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Bạch Chấn Tường tuyệt vọng

Edit: Tiêu Tiêu

Khóe miệng đặc ý của Bạch Chấn Tường trước tiếng cười nhạt của Lâm đại tướng quân liền cứng đờ, ánh mắt của hắn có chút tức giận: "Ngươi nói vậy bạ gì đó?"

"Nói vậy?" Lâm đại tướng quân cười lạnh một tiếng, "Người khác tiến đến hoàng cung cũng sắp trở về rồi, lúc đó toàn thiên hạ rõ ràng, ngươi liền biết bản tướng quân không nói vậy."

Thân thể Bạch Chấn Tường run lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Một bên Vu Dung đã kêu lên, điên cuồng phóng đến Lâm tướng quân.

"Ta muốn xé nát miệng của ngươi để ngươi không được xằng bậy! Lân nhi làm sao có thể thất bại? Không có khả năng!"

Nếu như là dĩ vãng, Lâm tướng quân sẽ còn kiêng kỵ Bạch gia mấy phần, nhưng hôm nay, Bạch Nhượng cùng Thái tử nhao nhao rơi đài, hắn cũng không cần thiết nhường nhịn.

Vì thế, hắn lúc này giờ chân lên, một cước đạp ở Vu Dung trước ngực, đưa nàng bay ra sau mấy bước.

"Đồ điên!" Hắn vỗ vỗ trường bào, cười lạnh nói, "Bạch gia có thể nuôi ra Bạch Nhượng như vậy nữ nhi, chắc hẳn các ngươi cũng đều là thứ tốt không lành gì! Đúng, Bạch Nhượng đã thừa nhận, lúc trước chuyện Bạch Nhan thất thân, là bị ả thiết kế, việc này ngươi dám nói các ngươi không biết?"

Thân thể Bạch Chấn Tường cứng đờ, hắn chậm rãi quay đầu nhìn về phía Vu Dung: "Chuyện này, thật là Nhượng nhi làm?"

"Không phải!" Vu Dung không chút nghĩ ngợi liềnร้อง lên, nhưng trong mắt một màn kia kinh hoàng vẫn bị Bạch Chấn Tường nhận ra.

Nàng cắn môi một cái: "Nhược nhi bản tính thiện lương, sao có thể có thể làm ra loại chuyện này? Là các ngươi vu oan hãm hại!"

"Bản tướng quân hãm hại ả làm cái gì?" Lâm tướng quân châm chọc giờ lên khoe môi, "Dù sao Bạch Nhược làm không hề chỉ chút điểm này, tí như nói, giết đệ đệ nha hoàn Liễu Nhi, để Liễu Nhi tránh lo âu về sau vì ả bán mạng, lại tí như... Dùng thân nhân Lục Tiên Tri uy hiếp hấn, để Lục Tiên Tri đứng ra nói ra vạn thú triều tông là vì Nam Cung Lân."

Oanh!

So với Bạch Nhược hãm hại Bạch Nhan, tin tức này, mới đủ đủ để người từ lâu oanh động.

Làm sao, trong tai Bạch Tiêu đã nghe không ra chữ gì, trong đầu hấn đều là tin tức Bạch Nhược hãm hại Bạch Nhan thất thân...

Bạch Nhược đáng chết!

Một vòng sát ý băng lãnh từ trong mắt bắn ra, thân thể Bạch Tiêu run rẩy lên, siết thật chặt tay thành nắm đấm.

"Lâm Phuong Nghi, ngươi dám đánh ta, còn vu hãm Nhược nhi! Yêu Thú tông nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Vu Dung từ dưới đất bò dậy, hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn Lâm Phuong Nghi.

Lâm Phuong Nghi xem thường giương môi, càng là không để ý đến lời Vu Dung.

"Ta muốn nói một chuyện cuối cùng, chính là Bạch Nhược có ý định mưu hại hoàng hậu, ai ngờ hoàng hậu cũng không chết, ngay tại vừa rồi đứng ra chỉ chứng Bạch Nhược, ả đã tự thân khó bảo toàn."

Bạch Chấn Tường như muốn ngã sấp xuống, thân thể của hấn không ngừng run rẩy, vẻ mặt tái nhợt tràn đầy tuyệt vọng.

"Không có khả năng, Lân nhi làm sao lại thất bại, Nhược nhi như thế nào lại mưu hại hoàng hậu..."

Tựa hồ cảm thấy ba người Bạch Chấn Tường nhận đã kích còn chưa đủ lớn, Lâm Phuong Nghi cười lạnh tiếp tục nói: "A, đúng, chuyện quan trọng nhất quên nói cho ngươi biết, ngươi cũng đã biết thuần hóa cự long người là ai?"

Bạch Chấn Tường có chút cứng ngắc mà hỏi: "Ai?"

"Là Bạch Tiểu Thần, hấn thành công thuần hóa Ly Long, đồng thời... Hấn mới thật sự người là vạn thú triều tông."

Con mắt Bạch Chấn Tường bỗng nhiên tròn to, trên mặt tái nhợt tràn đầy không thể tin.

Bạch Tiểu Thần... Thế nào lại là tên tiểu súc sinh này?

"Nương!" Vu Dung đột nhiên hét lên, thật nhanh lao đến Vu lão phu nhân ngã trên đất.

Lúc này Vu lão phu nhân đã chịu không nổi sự đả kích này, hai mắt một phen liền nhắm đi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 281: Di vật của Lam Nguyệt

Edit: Tiên Vô Sắc

“Lâm tướng quân, ta cáo từ trước.”

Bạch Chấn Tường không để ý đến những thứ khác, tay gõ mạnh vào đầu, liền vội đi ra ngoài, thậm chí Vu lão phu nhân đã hôn mê cũng mặc kệ.

Vu Dung thấy Bạch Chấn Tường rời đi, tức đến dậm chân, bà ta đỡ Vũ lão phu nhân ngã dưới đất lên không nổi, muốn tìm người hỗ trợ.

Nhưng mọi người xung quanh thấy bà ta nhìn qua bọn họ, đều giả vờ không thấy, chính mình thưởng thức trà trên bàn.

“Ác giả ác báo.”

Lúc Ngụy Thanh đi đến bên cạnh Vu Dung, hừ lạnh một tiếng, rồi theo Bạch Tiêu nhanh chóng rời đi.

...

An Ninh cung.

Đàn hương an thần, yên tĩnh thoải mái.

Thái Hậu kéo tay Bạch Nhan, bước nhanh đi đến.

Chờ đi vào cung điện, lúc sau, bà ấy cho Bạch Nhan đợi thêm, vội vã đi vào nội các.

Sau nửa ngày, trên tay bà cầm một túi gấm bên trên thêu đồ án long phượng, đi tới bên cạnh Bạch Nhan.

“Hài tử, đây là đồ mẫu thân con năm đó lưu lại cho ai gia, nàng nói... nếu có một ngày, con trưởng thành, thì đem túi gấm này đưa cho con.”

“Di vật của mẹ con?” Bạch Nhan nao nao, cuối cùng vẫn nhận túi gấm từ tay Thái Hậu.

Mở túi gấm ra, lúc sau túi gấm được mở ra, Bạch Nhan liền từ trong túi lấy ra một tờ giấy.

Tờ giấy này đã ố vàng, hiển nhiên đã qua nhiều năm tháng, chữ viết ở trong giấy có chút phai đi, còn có thể nhìn được.

“Bạch Nhan nữ nhi của ta:

Thời điểm con thấy tin này, mẫu thân đoán chừng đã không còn ở đây nữa, có lẽ con với Tiêu nhi sẽ oán trách mẫu thân, nhưng mẫu thân... cũng không hối hận với lựa chọn này, nếu không, làm sao Tiêu nhi có thể sinh ra được?”

Nhìn tới đây, Bạch Nhan nhú mày, Lam Nguyệt chỉ nhắc đến Bạch Tiêu, không lẽ... nàng không phải là nữ nhi của Lam Nguyệt?

Bạch Nhan bắt giác lại nhìn xuống lần nữa.

“Nương biết, nương đã không còn nhiều thời gian, từ lúc nương vào Bạch gia, Vu gia lão phu nhân đã hạ độc ta, buồn cười là, chờ lúc ta phát hiện mình bị hạ độc, phụ thân con căn bản không tin nương, chỉ nguyện tin mẹ con Vu Dung.”

Từ thai?

Ngón tay Bạch Nhan run lên, nàng đột nhiên kịp phản ứng, có lẽ trên tờ giấy này chính là chân tướng mà nàng tìm kiếm!

“Kể tiếp, mẫu thân có chuyện muốn nói, con có thể không chấp nhận được, nhưng nương nhất định phải nói con. Trên thực tế, con không phải là con gái ruột của nương, năm đó một người có ân với nương, đáng tiếc lúc sau mới gặp lại nhau, lần đó nương gặp lại nàng, thân nàng toàn máu, ôm một đứa bé đứng trước mặt nương.

Đứa bé đó, chính là con! Nàng ấy cầu ta thay nàng chăm sóc con gái nàng, ta liền đồng ý, vốn định lấy danh dưỡng nữ để con xuất hiện, ai ngờ đêm xuống ta liền sinh, sinh ra lại là đứa bé chết, vì vậy ta liền đem đứa bé chết đó giấu đi, lấy con thay thế cho nữ nhi thân sinh của ta.

Việc này cha con không biết, ta sợ sẽ không đối xử tốt với con, nên giấu chuyện này đi.

Nhan nhi, nếu con về sau... rời khỏi Bạch gia, tuyệt đối đừng sửa họ, bởi vì mẫu thân con cũng họ Bạch, đây là họ gia tộc mẹ con.”

Bạch Nhan chấn động, xem ra Lam Nguyệt sớm đã đoán được, sớm muộn cũng có một ngày nàng rời khỏi Bạch gia.

Nàng càng hiểu rõ, đợi bà ấy chết đi, Bạch Chấn Tường tất nhiên sẽ không đối tốt với nàng cùng Tiêu nhi.

“Nhan nhi của mẹ, mặc dù con không phải là con gái ruột của mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng rất yêu con, cũng không thể bỏ con cùng Tiêu nhi rời đi được... Nhưng các con còn quá nhỏ, quá nhiều chuyện, đều không thể cho các con biết, bây giờ nương chỉ cầu một chuyện, mẫu thân làm ông ngoại con bà ngoại con còn có cữu cữu mất mát quá nhiều, nếu có cơ hội, chỉ mong nữ nhi của ta có thể cho Nhị lão an ủi...”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Thì ra, đây chính là chân tướng

Edit: Tiên Vô Sắc

Bạch Nhan tỉnh lặng nhìn tờ di ngôn trên tay, lòng nằng... lại có một loại khó chịu không thể tả được.

Thì ra, đây chính là chân tướng...

Kỳ thật Lam Nguyệt cũng không ngờ, nàng chỉ là lúng sâu vào lưới tình, không thể kiềm chế, biết rõ là hố sâu, vẫn không do dự nhảy xuống.

Chỉ là không biết, sinh mệnh của nàng tới khắc này, lại hồi hận...

“Nhan nhi, nương con viết gì vậy?” Thái Hậu nhìn sắc mặt Bạch Nhan âm tình bất định, liếm mi hỏi.

Bạch Nhan lấy lại tinh thần, phức tạp nhìn tin trong tay: “Nương con bà ấy nói...”

“Biểu tỳ!”

Đột nhiên, một thanh âm vội vã từ ngoài cung truyền đến nàng.

Thời khắc Bạch Nhan ngẩng đầu nhìn, liền gặp Lam Vận sắc mặt trắng bệch chạy vào, nàng nhìn thấy Bạch Nhan, giống như nhìn thấy người tâm phúc, oa một tiếng khóc rống lên.

“Vận nhi, xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch Nhan sợ quá, nhanh chóng đến đỡ thân thể Lam Vận, hỏi.

“Biểu tỳ, mẫu thân của ta bà ấy...”

“Mợ? Mợ làm sao?”

Dung nhan Bạch Nhan trầm xuống.

“Mẫu thân của ta hai ngày trước cùng nhị ca trở về nhà ông ngoại một chuyến, kết quả...” Lâm Vận lau nước mắt, “Kết quả bà ấy bị người khác đánh, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, phụ thân cùng đại ca đang từ nơi lịch luyện chạy về đại lục, gia gia cùng nãi nãi đã chỉnh trang binh mã đi báo thù cho mẫu thân, biểu tỳ, ta chỉ sợ...”

“Người không cần lo lắng, mợ sẽ không có chuyện gì, bây giờ ta sẽ cùng người đi một chuyến.”

Trong ấn tượng của Bạch Nhan từ trước đến nay Đồng Nhược Lan là người ôn nhu hiền hậu, cũng không tức giận, cũng không cùng người khác tranh phong, làm sao lại bị người ta đánh ngất xỉu?

Nàng nghĩ mãi, đem tờ giấy trong tay giao cho Thái Hậu.

“Thái Hậu, làm phiền người đem di ngôn này đưa cho Tiêu nhi, với lại nói cho nó biết... bất kể xảy ra chuyện gì, nó luôn là đệ đệ của ta, Lam gia vĩnh viễn là người thân của ta, vĩnh viễn không thay đổi.”

Nàng không phải là con gái ruột của Lam Nguyệt thì thế nào?

Chỉ cần nàng xem Tiêu nhi cùng Lam gia như người thân, như vậy là đủ rồi.

Nói xong, Bạch Nhan quay người, giữ chặt Lam Tiểu Vận đang khóc không kiềm chế, chậm rãi đi ra cửa.

...

Hậu viện hoàng cung.

Đế Tiểu Vân đang cùng Bạch Tiểu Thần đợi Bạch Nhan, ai ngờ trong nháy mắt quay đầu, thoáng nhìn thấy Lam Tiểu Vận đi theo Bạch Nhan tới.

Trông thấy bộ dáng đầy nước mắt đáng thương của Lam Tiểu Vận, Đế Tiểu Vân ngăn người, lập tức nổi giận.

“Tiểu Vận, nói cho ta biết, là ai khi dễ người? Ta sẽ đi đánh hắn!”

Hốc mắt Lam Tiểu Vận càng đỏ: “Cảm ơn người.”

“Người là biểu muội của tẩu ta, vậy cũng là biểu muội của ta, huống chi chúng ta cùng ở một chỗ đánh người, cùng một chỗ gây họa, nếu người bị khi dễ, đừng nói là ta, Sở Y Y cũng sẽ tức giận.” Đế Tiểu Vân mặt đầy bức bối.

Người của nàng cũng dám khi dễ, tìm chết!

Lam Tiểu Vận nhìn bộ dáng của Đế Tiểu Vân, trong lòng ấm áp.

“Ta không sao, là mẹ ta... bị người khác đánh ngất xỉu.”

“Cái gì? Lại dám đánh mợ! Tẩu, chúng ta đi báo thù cho Tiểu Vận.”

Bạch Nhan nhìn về phía Lam Tiểu Vận, khẽ gật đầu: “Vậy chúng ta bây giờ xuất phát liền.”

“Mẫu thân, Thần nhi cũng muốn đi.”

Bạch Tiểu Thần bắt lấy tay Bạch Nhan, hấn nâng mắt to lên, miết cái miệng nhỏ nói: “Khi dễ biểu di đều là đại phôi đản, Thần nhi muốn tìm những người xấu đó báo thù cho biểu di.”

“Được.”

Bạch Nhan quét mắt về phía Ly Long đang mặt rập trên đất: “Vừa vặn Ly Long một ngày có thể đi vạn dặm, chỉ cần hơn một canh giờ, chúng ta có thể đuổi tới nhà ngoại tổ ngoại.”

“Chờ chút,” Để Tiểu Vân nghĩ đến cái gì đó, ngăn Bạch Nhan lại, “Tìm người gây chuyện phiền phức, không thể thiếu Sở Y Y được.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Tổ ba người thiên băng địa liệt

Edit: Tiên Vô Sắc

Bạch Nhan nhướn mày: “Từ khi nào các ngoại có quan hệ tốt như vậy.”

“Tẩu tử,” Để Tiểu Vân nhếch miệng, “Ta với Sở Y Y dù sao cũng cùng uống rượu qua, đánh người qua, chơi gái-qua... ách, không phải...”

Để Tiểu Vân lời chưa ra khỏi miệng, đột nhiên ngừng lại.

Nếu bị tẩu tử biết, nàng cùng Sở Y Y quá mức nhảm chán, nên nữ giả nam trang chạy tới Phụng Lâu kết cấu với mấy cô nương kia, tẩu nhất định sẽ đuổi nàng đi.

“Nói tóm lại, ta với Sở Y Y, còn có Tiểu Vận là tổ ba người thiên băng địa liệt*, một người cũng không thể thiếu.”

*:trời sụp đất nứt.

Có lẽ biết Bạch Nhan ra tay, mẫu thân sẽ không có vấn đề gì, cho nên, Lam Tiểu Vận bị Để Tiểu Vân làm cho tức cười.

“Vậy ngoại nhanh đi tìm Sở Y Y đi, thuận tiện Tiểu Vận về nói cho ông ngoại một tiếng, chuyện của mợ để ta giải quyết, ông lớn tuổi rồi, nên ở nhà dưỡng lão cho khỏe.”

“Được, ta đi liền.”

Lam Tiểu Vận rất nghe lời Bạch Nhan, bởi vậy, lúc Bạch Nhan nói lời này xong, nàng liền vội vã đi ra ngoài cửa cung.

Cũng may Lam gia cùng cỏ trạch đều cách hoàng cung không xa, một lát sau liền mấy người quay về.

“Người đã đến đông đủ, chúng ta xuất phát thôi.”

Bạch Nhan lập tức ôm lấy Bạch Tiểu Thần, nhanh chóng nhảy lên lưng Ly Long.

Đương nhiên ba người Lam Tiểu Vận cũng trên thân Ly Long, lập tức, thân thể Ly Long hóa thành một tia chớp, với tốc độ ánh sáng xông ra ngoài...

...

Vạn Tượng đại lục tổng cộng có bốn nước.

Bốn nước này được phân biệt là Bạch Nhan ở Lưu Hỏa quốc, nhà mẹ Đồng Nhược Lan ở Xích Hà quốc, quốc gia lấy đêm đo tinh tượng có tên Kỳ Nguyệt quốc, cùng với... duy nhất trong bốn nước là quốc gia Nữ Đế Phụng Tê quốc.

Đồng gia, ở Xích Hà quốc là một trong những nhất lưu thế gia, ở Xích Hà quốc có địa vị ngang hàng với Lam gia ở Lưu Hỏa quốc.

Lúc này, hậu viện Đồng gia.

Một mảnh u ám bao phủ.

Trong sương phòng, Đồng lão phu nhân ngồi ở đầu giường không ngừng than thở, ánh mắt bà rung rung nhìn về phía mỹ phụ sắc mặt tái nhợt ở trên giường, lặng lẽ lau nước mắt.

“Đã dùng đan dược, Ngô Lâm đại sư cũng tự mình xem qua, vì sao Nhược Lan vẫn chưa tỉnh lại?”

Một bàn tay già nua rơi vào vai Đồng lão phu nhân, ánh mắt lão gia tử Đồng gia Đồng Thiên Lăng thoáng ánh lên bất đắc dĩ: “Nhược Lan là người hiền tự có thiên tướng, sẽ không có việc gì.”

“Ông còn dám nói!” Lão phu nhân quay đầu trừng mắt Đồng Thiên Lăng, “Nữ nhi của ta bị người hại đến nông nỗi này, chẳng lẽ ông không định vì nó mà báo thù sao?”

Sắc mặt Đồng Thiên Lăng cứng đờ, như bị nghẹn họng, muốn giải thích hai câu, nhưng lúc này, ngoài cửa một gã sai vặt vội vàng chạy vào.

“Khởi bẩm gia chủ, phu nhân, đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân đến.”

Lúc đầu sắc mặt lão phu nhân còn tốt, nghe thấy lời này, dung nhan già nua lập tức lạnh xuống.

“Bọn hần còn đến đây? Đem bọn hần cắt ra ngoài, ta không muốn thấy bọn hần!”

Vừa dứt lời, một thanh âm truyền vào đề ngực lão phu nhân phát đau.

“Nurong, người làm gì mà tức giận như vậy? Đại cô tỷ cũng không có chuyện gì?”

Ở ngoài cửa đi vào là một đôi vợ chồng áo gấm.

Trong đó một nữ tử có mặt chanh chua, thần sắc kiêu căng không đem mọi người để trong mắt.

Bên cạnh nàng ta là nam nhân khúm núm cùng ở một bên, ngay cả con mắt cũng không dám nhìn lão phu nhân đầy bốc hỏa.

“Không có chuyện gì?” Lão phu nhân vỗ tay phịch một cái đứng lên, “Nữ nhi của ta bây giờ hôn mê còn chưa tỉnh, người lại nói nó không có chuyện gì?”

Phó Bảo Vân khỏe miệng giật một cái: “Con chỉ là không cẩn thận đánh nàng một chút, ai biết nàng vô dụng như vậy đã ngã xuống, ngay cả đan dược cũng không làm cho nàng tỉnh lại, ta thấy, tám phần là ngụy trang.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 284: Đồng lão phu nhân bị tức choáng (1)

Edit Tiên Vô Sắc

Lão phu nhân bị câu nói kia làm cho ngực đau lên, bà vuốt lồng ngực, thờ hờn hển không chừng, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đồng Thiên Lăng vội đỡ lão phu nhân, con ngươi sắc bén như kiếm, quét mắt về nam nhân đang đứng bên cạnh Phó Bảo Vân.

“Nhược Cần, các người muốn mẹ của các người sống không bằng chết phải không? Nhược Lan đã bị các người hại thành dạng này, chẳng lẽ còn muốn toàn bộ Đồng gia sống không yên sao?”

Lão gia tử nổi giận, lửa giận trong mấy ngày nay, tại lúc này đều bộc phát.

Đồng Nhược Cần là con của hần, Nhược Lan cũng giống như vậy là nữ nhi của hần!

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hần sao lại không đau chứ?

Hai tỷ đệ hỏi còn nhỏ có quan hệ tốt như vậy, vì sao từ khi Phó Bảo Vân vào cửa, tất cả liền thay đổi?

“Bảo Vân...” Đồng Nhược Cần giãy giụa một hồi, rồi quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, “Hay là... chúng ta vẫn nên về trước đi?”

“Đồng Nhược Cần, chàng cầm miệng cho ta!” Phó Bảo Vân hung hăng trợn mắt nhìn Đồng Nhược Cần, “Đừng quên, ta là con dâu Đồng gia, Đồng Nhược Lan chỉ là người đã già đi, ngoại nhân mà thôi, chàng muốn vì một ngoại nhân mà đối phó với ta? Ta không phải chỉ đánh nàng ta một chút thôi”

sao, nàng ta lại yếu như vậy?”

Đồng Nhựt Cần không dám nói tiếp nữa, cúi đầu không nói lời nào.

Phó Bảo Vân gả cho hắn, vốn là gả thấp, nàng đường đường là một công chúa hoàng thất, người theo đuổi vô số, năm đó lại chọn hắn chỉ là một tiểu tử không có đầu óc.

Nếu hắn không dung túng nàng, chẳng phải để hắn làm trò cười cho thiên hạ?

Đúng vậy, chỉ là một cái gả thấp, không chỉ là để Đồng Nhựt Cần nhịn nhiều năm, ngay cả vợ chồng già Đồng gia cũng khắp nơi nương ả ta.

Nếu không phải lần này Đồng Nhựt Lan về nhà ngoại, Phó Bảo Vân muốn cho Lam Tiểu Vận gả cho Tam hoàng tử không nên thân kia, làm Đồng Nhựt Lan nổi giận, bị Phó Bảo Vân đánh xui, lão phu nhân cũng sẽ không tức giận.

Tam hoàng tử chính là một người ** phụ nữ, làm nhiều chuyện ác ôn!

Để Lam Tiểu Vận gả cho hắn, đây chẳng phải là đem nàng đẩy xuống hố lửa sao?

Đừng nói Đồng Nhựt Lan không đồng ý, Nhị lão Đồng gia cũng không đồng ý.

“Đi, nhanh cút đi cho ta!” Lão phu nhân thấy con trai mình nghe Phó Bảo Vân như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, bà thở hổn hển, “Không muốn bức chết lão thái bà này, tất cả cút hết cho ta!”

Bà đã gây nên nghiệt gì sao, năm đó sao lại đáp ứng hôn sự này? Bằng không, cũng sẽ không liên lụy đến con gái.

“Bảo Vân...”

Nhìn bộ dáng mẹ già run rẩy phần nộ, Đồng Nhựt Cần mím môi: “Nương đã lớn tuổi rồi, đừng giận nữa...”

“Đồng Nhựt Cần, chàng nói cái gì?”

Phó Bảo Vân chống hai tay, đau ra bộ dáng thận trọng của công chúa, ngược lại như mấy mụ đàn bà đánh đá ngoài chợ, “Nương của chàng quan trọng hay ta quan trọng? Ta thân là công chúa, gả cho chàng đã là vinh quang của Đồng gia các người, huống chi ta còn vì chàng sinh con dưỡng cái, bây giờ chàng lại muốn giúp bọn họ sao?”

“Ta...ta không phải có ý này.” Đồng Nhựt Cần mặt đỏ tới mang tai, thừa dịp nói.

“Vậy chàng có ý gì? Năm đó, ta để Đồng Nhựt Lan gả cho hoàng huynh ta, từ đó, Đồng gia quyền thế sẽ cao hơn! Nhưng các người đã làm cái gì? Đem chị ta gả cho một thế gia công tử.”

Thân phận thế gia cũng tốt, Lam gia càng là nhất lưu thế gia.

Nhưng thế gia mạnh hơn, làm sao có thể so sánh cùng hoàng thất.

“Đây...đây là vì hậu cung Tần phi quá nhiều, nương không nỡ cho Nhựt Lan chịu khổ, và lại gia phong Lam gia rất nghiêm, không có phép trách viện có thiếp...”

Nếu không phải như vậy, mẹ già sao có thể cam lòng đem con gái mình đến nơi xa như vậy? Khi về cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Đồng lão phu nhân bị tức choáng (2)

Edit Tiên Vô Sắc

“Thiếp thì thế nào? Nam nhân nào mà không có thiếp? Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, Đồng Nhựt Lan chị ta không thể cùng những nữ nhân khác hầu hạ một chồng sao?”

Bình thường Đồng Nhựt Cần luôn luôn nghe lời hôm nay lại vì chị ta mà nói chuyện, Phó Bảo Vân tức đến đỏ bừng cả mặt, trợn mắt hung nhìn Đồng Nhựt Lan chưa biết sống chết.

Đồng Nhựt Cần ngăn ngại: “Nhưng...nhưng ta cưới nàng nhiều năm như vậy, cũng không nạp thiếp.”

“Được lắm, Đồng Nhượng Cần chàng lại đem ta so với Đồng Nhượng Lan?” Phó bảo vẫn dùng ngón tay chỉ vào mũi của Đồng Nhượng Cần, “Ta thân là công chúa, tôn quý cỡ nào? Ta đã gả thấp cho chàng, chàng còn muốn nạp thiếp? Đồng Nhượng Lan không giống, chị ta nếu trở thành quý phi, đó là trèo cao, tụt thấp của hoàng huynh ta nhiều đó là điều tất nhiên.”

Quý phi, nhiều cơ hội hơn.

Nàng cùng hoàng huynh quan hệ lúc đầu không quá thân, nếu để Đồng Nhượng Lan làm quý phi, còn sợ hoàng huynh không giúp nàng sao?

Hết lần này tới lần khác bọn họ cứ ngăn cản, thà để Đồng Nhượng Lan đi lấy chồng xa, cũng không để chị ta làm phi tử của hoàng huynh.

“Lần này Lam Tiểu Vận có thể trở thành thiếp hầu của Tam hoàng chất, cũng là cơ hội ta cầu, Tam hoàng chất khôn nạn thì sao? Dù sao cũng là người hoàng tộc, vẫn do hoàng hậu sinh ra, Lam Tiểu Vận có thể trở thành thiếp của nó, các người hẳn nên ba quý chín lạy, bây giờ còn dám cự tuyệt? Xem mình là cái gì chứ!”

Đồng Nhượng Cần bị chửi một lời cũng không dám nói, Phó Bảo Vân có thể gả cho hắn, là hắn trèo cao sao?

“Phu nhân!”

Bỗng nhiên, Đồng Thiên Lăng hô lên một tiếng sợ hãi, lập tức đỡ thân thể của lão phu nhân bị té xỉu, đôi mắt cũng biến thành đỏ bừng.

“Xem ra hôm nay các người, thật muốn giết chết ta và mẹ già của các người! Nếu đã như vậy, được, người đâu! Cầm kiếm tới! Hôm nay ta ngay tại đây tự mình hại mình, nhìn người trong thiên hạ này sẽ nghị luận đôi các người bất hiếu như thế nào!”

Phó Bảo Vân bị sợ ngây người, cuối cùng mắng không ra một chữ, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Nàng đánh Đồng Nhượng Lan ngất xỉu còn dễ nói, nếu làm cho cha mẹ chồng tự sát, thì lời nói của mấy người đó sẽ làm nàng chết chìm.

Cho nên, Phó Bảo Vân là người không trời không sợ đất bây giờ lại sợ.

Trong nội tâm ả sợ, trên mặt cũng không dám biểu lộ, liên tục cười lạnh: “Xem các người là cha mẹ Nhượng Cần, ta liền tha cho các người! Chỉ là, lần này Lam Tiểu Vận nhất định phải gả, không gả cũng phải gả! Hơn nữa phải thật vui mà xuất giá!”

Hoàng thất nạp thiếp, trên mặt phải tràn đầy vui vẻ, nếu đến lúc đó mặt Nhị lão Đồng gia lạnh lùng, chẳng phải phá hư bầu không khí sao?

“Còn không đi?” Đồng Thiên Lăng cũng nổi giận, ông nắm tay thật chặt, mới không chết lại xúc động đánh người.

Nhìn hai con người Đồng Thiên Lăng phát ra tia máu, Phó Bảo Vân lui lại sau hai bước, tiếp tục cười lạnh: “Cha, con chỉ khuyên người thôi, lấy thân phận của Lam Tiểu Vận có thể trở thành thiếp hầu của hoàng tử, có biết bao nhiêu phú quý? Mà, Tam hoàng tử ngày sau rất có thể là Thái tử, người coi như không vì mình mà cân nhắc, cũng nên cân nhắc cho tiểu Tuyết với tiểu Lâm, đúng không?”

Đồng Mộc Tuyết và Đồng Mộc Lâm là đôi trai gái của nàng, nếu đưa Lam Tiểu Vận cho hoàng thất, ngày sau sẽ trợ giúp cho con trai nàng rất lớn.

Khóe miệng Đồng Thiên Lăng khẽ động, có chút nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn phó bảo vân thêm nữa, đem thân thể lão phu nhân bế lên, thận trọng đi tới giường.

Nhìn Đồng Thiên Lăng không để ý tới nàng, Phó Bảo Vân không tự tìm đường chết, hừ lạnh một cái, rồi quay người đi giống như Không Tước cao ngạo.

Đồng Nhượng Cần nhìn lão phu nhân hôn mê, hắn định ở lại, lại nhìn thấy Phó Bảo Vân quay đầu liếc hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286: Đồng lão phu nhân bị tức choáng (3)

Edit Tiên Vô Sắc

Ánh mắt hắn lộ ra áy náy, cuối cùng không nói lời nào, theo Phó Bảo Vân rời đi.

Đồng Nhượng Cần đi, đồng thời, tâm Đồng Thiên Lăng cũng đổi với hắn mà dần dần thất vọng.

Cho đến khi tâm ông lạnh...

Đây là con trai tốt của hần, vì một nữ nhân, mà ngay cả mẫu thân hôn mê cũng mặt kệ!

Đứa con trai này thật tốt, thật tốt!

Đồng Thiên Lăng cười chế giễu một tiếng, nếu sớm biết, năm đó... không nên sinh hần!

Nửa ngày, lão phu nhân hôn mê yếu ớt tỉnh lại, bà tỉnh lại chính là gào khóc.

“Đồng Thiên Lăng, ông xem đứa con trai ngoan của ông đi! Nó bình thường dung túng nữ nhân kia cùng nam nhân khác ở chung thì thôi đi, bây giờ còn lại... muốn đem nha đầu Tiểu Vận đưa cho cái tên Tam hoàng tử khốn nạn kia làm thiếp! Còn đánh Nhượng Lan bất tỉnh!”

Đồng Thiên Lăng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đưa tay vỗ vai lão phu nhân: “Phu nhân, bà yên tâm, ta sẽ không đồng ý cho Tiểu Vận làm thiếp, ai cũng không thể ép buộc nó! Huống chi, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, chỉ cần Lam gia không đồng ý, hôn sự của Tiểu Vận chúng ta không làm chủ được.”

“Người ta đều nói cưới tức cưới thấp, ông hết lần này tới lần khác cho Phó Bảo Vân vào cửa, nếu không phải như vậy, thì Nhượng Lan sao có thể bị tai họa này chứ?”

Lão phu nhân kích động, vừa nghĩ đến Đồng Nhượng Lan còn hôn mê bất tỉnh với Lam Thiếu Yến đang bị Đồng Thiên Lăng tạm giam, bà không thể không đau lòng.

Đồng Thiên Lăng trầm tĩnh, năm đó hần cũng phản đối, Đồng Nhượng Cần muốn cưới hần sao có thể đánh bồng uyên ương?

Nhưng bởi vì hần buông lỏng, mới có hậu quả như bây giờ.

“Lão nhân,” Lão phu nhân hung tợn hỏi, “Ông muốn giam Thiếu Yến đến khi nào? Mẫu thân nó bị đánh, còn không cho nó báo thù?”

Đồng Thiên Lăng biểu lộ bất đắc dĩ: “Ta chỉ không muốn Thiếu Yến bị tổn thương, dù sao... Phó Bảo Vân là công chúa hoàng thất, dù cô ta không thân với Hoàng đế, nhưng nếu cô ta xảy ra chuyện, Hoàng đế vì mặt mũi của hoàng tộc, tất nhiên cũng sẽ ra tay.”

“Chuyện... chuyện này chỉ tính như vậy thôi sao?” Lão phu nhân rất không cam tâm.

Phó Bảo Vân đối với bà như thế nào đi nữa, bà cũng sẽ vì Nhượng Cần mà không so đo, nhưng hết lần này tới lần khác, nữ nhân này lại động vào con gái của bà.

“Đây là ta tính, Lam gia khẳng định sẽ không tính như vậy,” Nghe nói Lam gia rất thích Nhượng Lan, nghe được Nhượng Lan bị đánh, bọn họ nhất định sẽ đến hỏi tội, nếu Lam gia có hoàng thất ở Lưu Hỏa quốc ủng hộ, trừng phạt Phó Bảo Vân không thành vấn đề...”

“Thật chứ?”

“Bà đừng cao hứng quá sớm, ta đã nghe nói Lam gia cùng hoàng thất không quan hệ có gì, huống chi, bà đừng quên, người Lam lão gia tử đời này hận nhất, lại là cha vợ của Thái tử.”

Đứa bé Lam Nguyệt kia hần cũng có gặp, một nữ hài thật tốt, vì sao lại gả cho cận bã? Thật sự đáng tiếc...

Quả nhiên, nghe được lời này lão phu nhân trầm tĩnh lại, bà vừa rồi xác thực đã quên, tin tức Lam lão gia tử cùng hoàng thất không hợp.

Về phần Lưu Hỏa quốc phát sinh những biến cố kia, vì đường xá khá xa, tạm thời còn chưa truyền đến Xích Hà quốc.

...

Sau khi Phó Bảo Vân từ Nhị lão Đồng gia rời đi, liền đi thẳng về tiểu viện.

Một đường tiểu viện, Đồng Mộc Tuyết như hồ điệp đánh tới, lưng lay cánh tay của Phó Vân Bảo.

“Mẫu thân, nghe nói Đồng Nhượng Lan lần này trở về, mang theo một con Hỏa Phượng rất đẹp?”

Phó Bảo Vân nghĩ đến mẹ con Đồng Nhượng Lan cười Hỏa Phượng đến, đáy mắt toát ra ghen ghét: “Không tệ, nàng ta xác thực cưới một con Hỏa Phượng tới, ngày đó con không có ở đồng gia, tất nhiên sẽ không nhìn thấy con Hỏa Phượng kia.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207. Đồng nương phú nhân bị tức chàng (7)

Edit Tiên Vô Sắc

“Mẫu thân, người nói Đồng Nhượng Lan lấy yêu thú này ở đâu ra?” Con người Đồng Mộc Tuyết xoay tròn, mang theo sự hiếu kỳ.

“Cô ta nói là Lam lão gia tử cho cô ta, nếu Lam gia thực sự có yêu thú này, cũng sẽ cho con của mình, chứ sẽ không vì con dâu về nhà ngoại mà cho nàng.”

Đồng Nhượng Lan cũng không phải là Phó Bảo Vân.

Nàng là công chúa hoàng thất, kim chi ngọc diệp, Nhị lão Đồng gia nên đối tốt với nàng là nên.

Đồng Nhượng Lan không chỉ là lấy người thường, mà còn lấy chồng xa, lão nhân Lam gia nếu không ngốc, sẽ không đối tốt với cô ta, chứ đừng nói đến yêu thú.

Đoán chừng cuộc sống Đồng Nhượng Lan ở Đồng gia không tốt, cô ta không muốn Nhị lão lo lắng, mới cố ý tốt khoe xấu che.

“Nếu không phải Lam gia tặng, yêu thú của nàng ta ở đâu ra, sẽ không phải là...” Đồng Mộc Tuyết bịt miệng lại, muốn biểu đạt ý đó rất rõ ràng.

Phó Bảo Vân cười lạnh một tiếng: “Con không cần lo lắng, con suy nghĩ đến cái đó đều là thật! Con không thấy lần này Đồng Nhượng Lan trở về trở nên mỹ mạo rất nhiều sao? Tất nhiên là dựa vào cái mỹ mạo mà câu nhãn nam nhân khác, lừa gạt yêu thú trong tay nam nhân kia! Một nàng còn giả bộ thanh thuần, nói cái gì không làm phi, thực chất bên trong là người đâm đàng?”

Đồng Nhượng Cần một bên há to miệng, hân rất muốn nói đại tỷ không phải là người như vậy.

“Nương,” Ánh mắt Đồng Mộc Tuyết lấp lóe, “Người biết con Liệt Diễm Hỏa Phượng ở đâu không? Nếu lấy nó dâng lên cho hoàng thất, có lẽ...Hoàng thúc sẽ đối với chúng ta khác đi.”

Hỏa Phượng đẹp như thế, nàng rất muốn có, nhưng so với Hỏa Phượng, nàng càng muốn Hoàng đế thúc thúc đối tốt với nàng hơn.

Đây mới là lợi ích vĩnh cửu.

“Được, ta sẽ đi nói cho hoàng huynh, dù sao con Hỏa Phượng kia cũng không phải của Đồng gia chúng ta, Đồng Nhượng Lan nàng ta không xứng có được.”

Trong mắt Phó Bảo Vân xẹt qua một tia tham lam.

Nàng nghe nói, con Hỏa Phượng kia ngày có thể đi nghìn dặm, nếu không, Đồng Nhượng Lan cũng không có khả năng từ Lưu Hỏa quốc đến Xích Hà quốc nhanh như vậy.

Nếu đưa Hỏa Phượng cho hoàng huynh, hoàng huynh tất nhiên sẽ rất cảm động, có lẽ sẽ cao hứng, cho tiểu Lâm một thân phận quận vương.

Phải biết, công chúa xuất giá có thể thu được một vị trí quận vương, cho dù từ trước đến nay chưa có vinh quang.

“Bảo Vân,” Đồng Nhượng Cần nhìn thấy Phó Bảo Vân càng ngày càng quá phận, khúm núm nói, “Cái này...không tốt lắm đâu, đó dù sao cũng là của đại tỷ ta...”

Mặt Phó Bảo Vân đen lại: “Cái gì mà của nàng ta? Đó là của ta! Tiến vào Đồng gia toàn bộ mọi thứ đều là của ta! Chàng nếu muốn giúp những người kia, hiện tại chúng ta có thể ly hôn!”

Hai chữ ly hôn vừa ra miệng, Đồng Nhượng Cần liền bị dọa đến miệng cũng không dám thuyết phục nữa.

“Cha, người cũng thật là,” Đồng Mộc Tuyết bĩu môi, “Làm gì ba lần bốn lượt giúp nữ nhân kia nói chuyện? Còn xưng cô ta là đại tỷ? Cô ta làm một đại tỷ làm nên chuyện sao? Nếu cô ta xem người là đệ đệ, thì không nên phản đối làm quý phi của Hoàng đế thúc thúc, càng nên để Lam Tiểu Vận làm thiếp hầu của Tam hoàng tử? Cô ta không xem người là đệ đệ, con cũng không có khả năng nhận cô cô này.”

Loại nữ nhân tư lợi này, mới không xứng làm cô cô của nàng!

Cô cô của nàng, nên vì Đồng gia mà hi sinh, ngay cả điểm hi sinh này cũng làm không được, thì có tư cách gì để nàng gọi một tiếng cô?

Sắc mặt Đồng Nhượng Cần trắng nhợt, hân mặt dù biết rằng mẹ con Phó Bảo Vân quá phận, nhưng vẫn cứ...không dám đi qua ranh giới của nàng.

“Đi thôi, Tuyết nhi,” Phó Bảo Vân quét mắt khinh thường Đồng Nhượng Cần, lại đưa mắt nhìn Đồng Mộc Tuyết, “Thực lực con yêu thú kia, ít nhất cũng là Thiên giai, để cho an toàn, chúng ta đi hoàng cung trước, để Hoàng đế thúc thúc tìm một số cao thủ đến bắt Hỏa Phượng, lúc đó sẽ dùng hình với nó, còn sợ nó không thần phục?”

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 288: Bạch Nhan đuổi đến

Edit Tư Nghiên tungnien202__

Một con yêu thú mà thôi, đối với nàng mà nói, chỉ là súc sinh thôi.

Nhân loại là chúa tể tối cao của đại lục này, súc sinh vốn là để phục tùng nhân loại, để nó vào hoàng cung làm tọa kỵ, dù sao cũng tốt hơn so với việc để nó đi theo Đồng Nhựt Lan loại nữ nhân bản thủ kia.

Chỉ có nữ nhân ngu xuẩn Đồng Nhựt Lan kia, mới có thể coi con Phụng Hoàng kia như tổ tông, món gì ăn ngon đều cầm đi cho nó.

...

Xích Hà quốc.

Hoàng thành, trên đường phố,

Một đầu cự đại long từ không trung hiện lên, nhanh giống như một đạo thiểm điện, lại bởi vì lân phiến (vảy) sáng lấp lánh thu hút ánh mắt mọi người, trong mắt hiện lên một mảnh rung động.

"Trời... Ta không nhìn lầm đi, kia là rồng?"

"Thật là rồng! mấy ngày trước nữ nhi gả ra ngoài kia của Đồng gia cười trở về một con Phụng Hoàng, gây nên một trận rung chuyển, không nghĩ tới nhanh như vậy lại thấy được một đầu cự long cường đại hơn."

"Nhìn phương hướng cự long này bay đi, tám thành lại là Đồng gia, lúc nào Đồng gia có thể nhận biết nhiều như vậy thuần hóa sư thuần hóa yêu thú?"

...

Những lời nghị luận này, mấy người Bạch Nhan tự nhiên không từng nghe được, sắc mặt của nàng một mảnh lãnh tức, dọa đến Đế Tiểu Vân cùng Sở Y Y ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lam Tiểu Vân khắp khuôn mặt trần đầy lo lắng, vừa nghĩ tới mẫu thân bị người đánh bất tỉnh, lòng của nàng thất lại..

Rất nhanh, Ly Long liền đứng tại bên trên Đồng gia, thân thể cao lớn như che khuất bầu trời, kinh động đến toàn bộ Đồng gia nhao nhao chạy ra.

Nhưng mà trong những người kia, cũng không Đồng gia Nhị lão thân ảnh.

"Thần nhi, chúng ta xuống dưới."

Bạch Nhan ôm lấy thân thể mềm mềm của Bạch Tiểu Thần, từ trên thân rồng nhảy xuống, vững vững vàng vàng rơi trên mặt đất.

"Tiểu Vân, ta cùng ngươi xuống dưới, ngươi không cần sợ."

Đế Tiểu Vân mắt nhìn Lam Tiểu Vân, giữ lấy tay nàng, theo Bạch Nhan đồng thời nhảy xuống, chờ lúc sau mới đem Lam Tiểu Vân buông ra.

Nếu là ngày trước, Sở Y Y khẳng định phải cùng Đế Tiểu Vân tranh đoạt một phen, nhưng hôm nay Lam Tiểu Vân hiển nhiên tâm tình không tốt, cũng không có tranh, sau khi mọi người tất cả đi xuống, nàng mới nhảy xuống mặt đất, an tĩnh đứng tại bên cạnh Bạch Nhan.

Giờ phút này, Phó Bảo Vân cùng Đồng Nhựt Cần đã nghe nói tin tức, vội vàng mà ra, hẳn thấy Lam Tiểu Vân mặt mũi tràn đầy cấp bách, lập tức cười lạnh nói.

"Lam Tiểu Vân, ngươi trở về vừa vặn, đúng lúc, ta có một tin tức tốt phải nói cho ngươi."

Lam Tiểu Vân cắn răng hỏi: "Nuông ta cùng nhị ca ở đâu?"

"Lam Tiểu Vân!"

Đồng Mộc Tuyết vênh vang đắc ý từ sau lưng Phó Bảo Vân đi ra: "Ngươi nói chuyện với trưởng bối như thế? Nuông ta tốt xấu là mẹ của ngươi, ngươi ngay cả gọi cũng không gọi một tiếng, còn có giáo dưỡng hay không?"

Lam Tiểu Vân tức giận, thân thể mềm mại run rẩy, nàng nở nụ cười lạnh: "Tôn kính trưởng bối? Nương ta dù sao cũng là đại tỷ của mẫu thân ngươi, còn là Đại cô cô của ngươi, ngươi khi nào tôn trọng qua mẫu thân của ta? Hiện tại còn dám cùng ta nói hai chữ giáo dưỡng."

Xứng sao?

"Lam Tiểu Vân, lời này của ngươi có ý tứ gì?" Phó Bảo Vân châm chọc giương môi, "Đồng Nhược Lan chỉ là một nữ nhi gả ra ngoài, đối với Đồng gia một điểm công hiến đều không có, cũng xứng là người Đồng gia? Mộc Tuyết nhà ta không tôn trọng nàng ta cũng là nên, ngược lại là ngươi, mẫu thân ngươi ngay cả tôn trọng trưởng bối cơ bản cũng không dạy cho ngươi, ngươi lấy đâu ra tư cách nói ra những lời đúng lý hợp tình này?"

Đề Tiểu Vân cùng Sở Y Y sợ ngây người.

Lẽ nào là người đúng lý hợp tình?

Nữ nhi của nàng (PBV) không tôn trọng trưởng bối, Lam Tiểu Vân không có gọi nàng (PBV) một tiếng mẹ, thì là không có giáo dưỡng?

Cái đạo lý này, các nàng là lần đầu tiên gặp.

"Ta hỏi lại một lần cuối cùng, nương ta ở đâu!" Lam Tiểu Vân nắm thật chặt nắm đấm.

Nếu như không phải là vì không muốn để cho Nhị lão khó xử, nàng đã sớm liền động thủ đánh hai nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Nhìn chất nữ tốt của ngươi đi

Edit: Tiêu Tiêu

"Đồng Nhược Cần, nhìn chất nữ tốt của ngươi đi!"

Phó Bảo Vân tức giận quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Đồng Nhược Cần.

Đồng Nhược Cần lập tức đứng dậy, đổi sắc mặt: "Tiểu Vân, xin lỗi nhanh đi, chờ ngươi xin lỗi rồi, ta sẽ cho ngươi đi gặp mẫu thân ngươi."

Xin lỗi?

Lam Tiểu Vân cười lạnh một tiếng: "Cửu cửu, ngươi thật sự bị nữ nhân này mê đến váng đầu, còn để cho ta xin lỗi? Nằm mơ!"

Mẫu thân đã từng nói, bởi vì nàng cùng Cửu Cửu tuổi tác tương tự, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hồi nhỏ tình cảm vô cùng tốt, đây cũng lý do ngay từ đầu nàng không hung ác đoạn tuyệt quan hệ.

"Tiểu Vân, " Đồng Nhược Cần ngữ khí mềm nhũn ra, thậm chí mang theo một tia khẩn cầu, "Ngươi cũng biết thân phận Bảo Vân, nàng là công chúa hoàng thất, gả cho Đồng gia, ngươi nói lời xin lỗi cũng không phải chuyện rất phiền phức, làm gì để mẹ ngươi không vui?"

Gả cho?

Chính là bởi vì hai chữ gả cho này, chính bởi vì chuyện này không dễ dàng, nàng nhịn Nhị lão Đồng gia nhiều năm, ngay cả mẫu thân mỗi lần về nhà ngoại đều sẽ phải gánh chịu khi nhục.

Đây cũng là vì sao mẫu thân cách hai năm mới trở lại thăm Nhị lão.

Chính là do... Phó Bảo Vân tồn tại!

"Cửu cửu, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi một tiếng cửu cửu, ngươi cho rằng nàng gả cho ngươi, nợ này cũng do ngươi mà đến! Ngươi liên lụy Nhị lão còn chưa đủ, mẫu thân của ta cũng vì hai chữ "gả cho" mà bị nữ nhân này ít nhiều khi nhục?" Lam Tiểu Vân chỉ vào Phó Bảo Vân, đầy hận ý, "Hiện tại, mẫu thân của ta là com dâu Lam gia, dựa vào gì mà phải trả nợ cho Đồng gia?"

"Làm càn!"

Sắc mặt Phó Bảo Vân đại biến, nữ nhân này càng lớn lên lá gan cũng càng lớn, không dạy dỗ nàng ta, nàng ta thật không biết mình là trưởng bối của nàng!

Nghĩ tới đây, Phó Bảo Vân nhanh chóng tiến lên, một bàn tay liền muốn đánh vào mặt Lam Tiểu Vân.

Ngay lúc này...

Một cái chân từ một bên đuổi đến, phịch một tiếng, liền đá vào ngực Phó Bảo Vân.

Thân thể Phó Bảo Vân toàn bộ bay ra ngoài, đập vào tường, đem toàn bộ mặt tường sụp hết, phế tích che kín thân thể của nàng.

Bởi vậy có thể thấy được, uy lực một cước này thế nào.

Bạch Nhan bình tĩnh thu hồi chân: "Tiểu Vận, cùng những người này nói nhảm làm gì? Bây giờ chúng ta đi tìm mẫu thân ngươi, nếu có người dám ngăn trở..."

Nàng có chút liếm mắt, khóe môi bốc lên một tia cười lạnh.

"Đế Tiểu Vân, Sờ Y Y! Ngươi đem tất cả bọn hán phế đi cho ta!"

Hai nữ đã sớm chờ được muốn động thủ, nhưng không có mệnh lệnh Bạch Nhan, các nàng không dám cử động.

Bây giờ, một câu nói của Bạch Nhan, đã để hai nữ sớm nhìn không được mẫu nữ Phó Bảo Vân nở nụ cười gian, nhìn về phía ánh mắt của các nàng, càng giống như miếng thịt trên xiên.

"Biểu tỳ, chúng ta đi trước vào phòng xem mẫu thân ta đi."

Lam Tiểu Vận trầm mặc nửa ngày, nói.

"Được, chúng ta đi xem một chút."

Bạch Nhan kéo tay Bạch Tiểu Thần, đi sau Lam Tiểu Vận tới hậu viện.

"Dừng lại!"

Đúng lúc này, giọng Đồng Nhục Cần tức giận từ phía sau truyền đến: "Tiểu Vận, bằng hữu của ngươi đánh Bảo Vân, ngươi liền không cho một cái thuyết pháp?"

Bước chân Lam Tiểu Vận dừng lại: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy thê từ ngươi đánh ta là đương nhiên?"

"Nàng là mẹ của ngươi!"

"Vậy mẫu thân ta thì sao?"

Lam Tiểu Vận chậm chọc cười một tiếng: "Nàng không phải văn bối của các ngươi, ngược lại, chính là trưởng tỳ."

"Cái này..." Đồng Nhục Cần trì trệ, khúm núm trả lời, "Bảo Vân gả đến Đồng gia không dễ dàng, nàng năm đó chịu rất nhiều nhục nhã."

Đồng gia cho dù so ra kém hoàng quyền, nhưng vẫn như cũ là nhất lưu thế gia, theo lý, Phó Bảo Vân gả vào Đồng gia cũng không chịu nhục nhã.

Đây hết thấy, đều là bởi vì Đồng Nhục Cần thiên phú không cao, đàn độn, tướng mạo cũng không đủ tuấn mỹ, cùng Phó Bảo Vân chính là trời đất khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Hết thấy lời xuống đánh chết

Edit: Tư Nghiên tungchien202_

Lúc trước, thời điểm Phó Bảo Vân đột nhiên tuyên bố muốn gả cho Đồng Nhục Cần, không ít có người vì thế gọi nước lạnh.

Lại thêm Phó Bảo Vân năm đó đột nhiên ngã một phát, dẫn đến Đồng Mộc Lâm sinh non, ngoại nhân càng là nghị luận Phó Bảo Vân cùng Đồng Nhục Cần cầu kết trước hôn nhân.

Những sự việc này đều để Đồng Nhục Cần sinh lòng áy náy, chỉ có thể đối với Phó Bảo Vân tốt càng thêm tốt.

"Mặc kệ những cái kia như thế nào, đều là lựa chọn của Phó Bảo Vân, đúng không?" Lam Tiểu Vân thản nhiên nói, "Vội lại, ta ngược lại thật ra tò mò, nàng năm đó chịu nhiều áp lực như vậy để gả cho người làm vợ, ẩn theo lý thuyết, nàng hẳn là rất yêu người mới đúng, vì sao... Ta nhìn lại không phải như thế? Nếu không yêu người, vì sao muốn tại áp lực lớn như vậy gả cho người làm vợ?"

Lam Tiểu Vân không nói thêm lời nào, nàng nói câu này đã đủ để cho người ta suy tư liên hướng về hậu viện đi đến.

Quả nhiên, Đồng Nhượng Cần trầm mặc lại.

Phó Bảo Vân đối với hắn như thế nào, không có người nào rõ ràng hơn hắn, nàng (PBV) đâu chỉ không yêu hắn, căn bản là nàng xem thường hắn.

Đã xem thường, lại vì sao gánh lấy áp lực gả cho hắn?

Đồng Nhượng Cần còn chưa nghĩ rõ ràng, bên cạnh liền truyền đến thành âm của Phó Bảo Vân lửa giận ngập trời.

"Đồng Nhượng Cần, ngươi là người chết sao? Cùng nữ nhân kia nhiều nói lời vô dụng làm gì? Còn không mau đem nàng ta kéo ra ngoài!"

Nghe vậy, Đồng Nhượng Cần lúc này mới phản ứng được, vội vàng dứt bỏ một bên phế tích, đem Phó Bảo Vân sắc mặt tái nhợt kéo ra ngoài.

Phó Bảo Vân vừa rời đi phế tích, lập tức quăng một bàn tay tới.

Bộp một tiếng, cái này thanh âm thanh thúy tại nội viện an tĩnh phá lệ rõ ràng, dọa đến những hạ nhân không dám nhúc nhích một chút.

"Đồng Nhượng Cần, ngươi tên phế vật này, đồ vô dụng, không thấy được bản công chúa bị người khi dễ? Người cũng không biết đem nha đầu kia hung hăng giáo huấn một lần?" Phó Bảo Vân phẫn nộ chỉ trích xong Đồng Nhượng Cần xong, ánh mắt lại chuyển hướng những hạ nhân sợ hãi rụt rè, "Còn có các người, trơ mắt nhìn bản công chúa bị khi phụ, càng là không biết đưa tay ra giúp bản công chúa! Các người còn để làm gì? Người tới, đem bọn này hạ nhân đều kéo ra ngoài đập chết."

"Nương, " Đồng Mộc Tuyết nheo mắt, vội vàng đi đến bên cạnh Phó Bảo Vân, "Người đừng xúc động, nếu là người giết nhiều hạ nhân như vậy, thế nhân nghị luận người như thế nào? Theo con thấy, phạt một trăm côn là được rồi."

Phó Bảo Vân lúc này mới hồi phục tinh thần lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Xem ở phân thượng Tuyết Nhi cầu tình, mỗi người đi lĩnh một trăm côn, về sau lại có phát sinh loại sự tình này, tuyệt không dễ tha!"

Chúng hạ người thân thể run lên, trong ánh mắt lộ ra hoảng sợ, lấy thực lực bọn hắn, một trăm côn cũng đủ rồi muốn mạng của bọn hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác bọn hắn chẳng những không thể cầu xin tha thứ, còn cần cảm ân đại đức đi lĩnh phạt.

"Cha, người cũng thật là, " Đồng Mộc Tuyết cong miệng lên, chuyển hướng Đồng Nhượng Cần, "Không thấy được nương bị khi phụ rồi? Người còn vì ngoại nhân một câu châm ngôn, kém chút hiểu lầm nương?"

Đồng gia này, là thiên hạ của nàng cùng Đồng Mộc Lâm, Lam Tiểu Vân kia tính là gì? Một ngoại nhân mà thôi, vẫn còn so sánh đến lên thân nhân mình trọng yếu?

Đồng Nhượng Cần sắc mặt có chút quần bách: "Bảo Vân, người nghe ta giải thích..."

"Giải thích, người muốn giải thích cái gì?" Phó Bảo Vân cười lạnh một tiếng, "Ta tân tân khổ khổ gả cho người ta dễ dàng a? Người liền mặc cho ngoại nhân khi dễ ta? Chẳng lẽ ta vì người từ bỏ thân phận địa vị, kết quả là còn không bằng một ngoại nhân? Sớm biết người là loại người này, năm đó ta tuyệt sẽ không chịu nhiều áp lực như vậy gả cho người."

"Ta... Ta không phải có ý này."

Đồng Nhượng Cần trời sinh một đầu u cục một cái, đương nhiên sẽ không nói cái gì cho dễ nghe, hắn nhìn thấy ánh mắt Phó Bảo Vân thất vọng lạnh lùng, gấp như là con kiến bò trên lửa, đầu đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Ly Long phần nộ

Edit: Tư Nghiên tungghien202_

"Được rồi, người không cần nói thêm cái gì, " Phó Bảo Vân trong ánh mắt toát ra một vòng chán ghét, mặt không thay đổi nói "Lam Tiểu Vân trở về cũng tốt, vừa vặn mấy ngày nay liền đem sự tình kia hoàn thành, hiện tại nàng hận chúng ta, về sau, nàng sẽ chỉ đối với chúng ta cảm kích, nếu không phải

vì chúng ta, nàng sao có thể gả cho hoàng thất?"

Đồng Nhượng Cần há hốc mồm, cuối cùng không nói thêm gì.

Phó Bảo Vân đã không tính toán với hắn, vậy hắn... Lại có thể nào ngay tại lúc này nói chuyện làm nàng giận?

"Bảo Vân, con rồng này xử trí như thế nào?" Đồng Nhượng Cần quay đầu nhìn về cự long nằm rạp trên mặt đất ngủ say, thừa dịp mà hỏi.

"Đầu long này là Lam Tiểu Vận cười tới, vậy khẳng định cũng là thứ vị tỷ tỷ tốt của người bán thân thể mà có, " Phó Bảo Vân cười lạnh một tiếng, "Cho nên, con yêu thú này... Lam Tiểu Vận không xứng có được!"

Ly Long đang ngủ say đột nhiên mở ra con ngươi hung tàn, lạnh lùng nhìn Phó Bảo Vân, nó tựa hồ đang suy tư nuốt nữ nhân này một ngụm, hay là chậm rãi nhắm nuốt?

"Nương."

Đồng Mộc Tuyết bị đôi mắt Ly Long dọa giật nảy mình, theo bản năng trốn đến sau lưng Phó Bảo Vân: "Ta nhìn con Ly Long không có dễ đối phó như con Phượng Hoàng, nó quá hung hãn."

Liệt Diễm Hỏa Phượng quật cường thì như thế nào? Còn không phải bị nương tìm đến mấy cái kia cao thủ Hoàng tộc lôi đi rồi? Nàng còn nghe nói Liệt Diễm Hỏa Phượng sẽ sống chết không theo, cuối cùng bị Hoàng đế thúc thúc đánh mình đầy thương tích.

Nhưng đầu Ly Long này không giống ——

Chỉ là một ánh mắt, liền khiến người ta run sợ không thôi.

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi rồi? Đừng để người khác diệt sĩ khí uy phong của mình! Dù sao cũng là một đầu Thiên giai yêu thú, lúc đó, ta lại bảo hoàng huynh cho ta mấy người, còn không sợ kéo Ly Long không đi?"

Phó Bảo Vân có chút khinh thường phát ra cười lạnh một tiếng.

Con người Ly Long càng ngày càng hung tàn, làm sao bây giờ, hắn rất muốn đem cái này nữ nhân ghê tởm xé xác nuốt sống!

Ngay cả chủ ý cũng dám đánh tới trên đầu của nó?

Nhưng nó đã đáp ứng Yêu Hậu không gây chuyện thị phi, hiện tại không có mệnh lệnh Yêu Hậu, nó không dám động.

Nhìn thấy Ly Long đối nàng không phản ứng chút nào, Phó Bảo Vân đáy mắt châm chọc chi ý càng đậm.

Nếu là con rồng thật sự có bản lĩnh lớn bằng trời, mình nói ra lời này, nó không có khả năng thờ ơ, như thế chắc là...

Ly Long thực lực cùng Hỏa Phượng hẳn là tương xứng.

Nếu là Ly Long biết Phó Bảo Vân so sánh nó cùng Thiên giai Liệt Diễm Hỏa Phượng, chắc chắn phun ra một ngụm máu tới.

Nó đường đường là Ly Long, thế mà luân lạc tới cùng một cấp bậc với Thiên giai yêu thú?

Chính là bởi vì Ly Long cũng không biết Phó Bảo Vân trong lòng lại suy nghĩ gì, mới để cho Phó Bảo Vân tạm thời bảo vệ một cái mạng...

...

Trong hậu viện.

Sở Y Y biểu lộ cảm giận bất bình, nàng hung hăng nắm vuốt nắm tay nhỏ, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiểu Vận, người mới vừa rồi còn cùng cừu cừu kia của người nói nhảm cái gì? Theo ta thấy, hắn dám ngăn cản chúng ta rồi đi, cũng không cần khách khí với hắn! Dù sao hắn cũng bị nữ nhân kia mê mẩn tâm trí."

"Đúng đấy, " Đế Tiểu Vân công nhận gật đầu, "Nếu là có người dám nói chuyện với ta như vậy, ta lập tức đánh hắn tìm không ra răng."

Giọng điệu hai nữ hài tràn đầy tức giận làm cho Bạch Nhan dừng lại, ánh mắt lạnh suu suu liếc tới: "Chính bởi vì các người không phải Lam Tiểu Vận, mới một cái trở thành tiểu ma nữ, một cái trở thành ngọc bạch ngọt, các người không nhìn ra vừa rồi Tiểu Vận là đang khích bác?"

Đế Tiểu Vân ngẩn ngơ, sờ lên cái ót: "Ta... Không nghe ra."

"..."

Bạch Nhan xạm mặt lại, hai người này đều thuộc về chủng loại thiếu gân cốt, ngày sau nếu là thả các nàng rồi đi, nàng (BN) nào có thể yên tâm?

"Biểu tỳ, người có cảm thấy ta rất vô dụng không?"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 292: Cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất thụ loạn

Edit Tư Nghiên tungchien202_

Lam Tiểu Vận mím môi, ánh mắt yếu ớt: "Trên thực tế, hai người bọn họ như thế nào cũng không liên quan gì đến muội, dù sao muội quanh năm suốt tháng cũng không thể gặp bọn họ một lần, nhưng mà, muội không thể làm ông bà ngoại thương tâm, mới cùng mẫu thân nhìn bọn họ nhiều năm."

Nàng rừ mắt xuống, che lại bị thương trong mắt.

"Nhưng những người này, lại làm trầm trọng thêm, nguyên nhân là bởi vì muội cùng mẫu thân lui bước, các nàng mới sẽ cảm thấy chúng ta dễ khi dễ."

Nàng - Lam Tiểu Vận ở bên ngoài đã khi nào bị người khi dễ qua? Nếu không phải những người này là huyết mạch thân nhân của nàng, nàng.. Cũng không có khả năng nhượng bộ khắp nơi.

"Tiểu Vận, " ánh mắt Bạch Nhan chuyển hướng Lam Tiểu Vận, "Muội châm ngòi cũng vô dụng, cứ cứ muội sẽ không tin"

Thân thể Lam Tiểu Vận cứng đờ, bắt đầu dĩ cười khổ nói: "Hắn cưới nữ nhân, người nên áy náy là hắn, vì sao muốn toàn bộ Lam gia chúng ta trả nợ cho hắn? Biểu tỳ, muội thật rất không phục."

Bạch Nhan trầm mặc nửa ngày, thật lâu, nàng ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Vận, thần nhiên nói: "Ta chỉ tặng muội một câu, cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất thụ loạn."

Cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất thụ loạn!

Lam Tiểu Vận mím thật chặt môi, nàng nhắc mắt lên, trong hai mắt thanh tịnh một mảnh kiên định.

"Biểu tỳ, ta hiểu, lần này cho dù sẽ làm cho ông bà ngoại thương tâm, ta cũng nhất định phải làm mẫu thân cùng cứ cứ đoạn tuyệt quan hệ!"

Ông bà ngoại dù cho thương tâm cũng là nhất thời, hướng chi, mẫu thân vẫn là nữ nhi của bọn họ, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.

Nhưng nếu không đoạn tuyệt quan hệ... Có lẽ mẫu thân, sớm muộn cũng sẽ táng thân trong tay đám người kia.

Đột nhiên, Lam Tiểu Vận dừng bước trước cửa phòng, nàng hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi đẩy cửa ra.

Kèo kẹt!

Nương theo tiếng mở cửa, lão nhân ngồi trước đầu giường như bừng mây, nhìn cũng không nhìn nghiêm nghị quát: "Các người lại tới làm gì? Chẳng lẽ các người thật muốn đem mẹ người tức chết?"

Câu nói này, đương nhiên là không thể nào là nói với Lam Tiểu Vận.

Chỉ là sau khi nghe được lời này, sắc mặt Lam Tiểu Vận trở nên tái nhợt.

"Ông ngoại, bà ngoại thế nào?"

Giờ phút này, người nằm trên giường không chỉ là Đồng Nhược Lan, còn có Đồng lão phu nhân mặt đầy nước mắt...

Đồng Thiên Lăng sững sờ, hắn cứng ngắc quay đầu, ánh mắt đục ngầu khi nhìn đến thiếu nữ đứng tại cửa ra vào, nước mắt như mưa phun trào ra.

"Vận nhi, người trở về rồi?"

"Ông ngoại, người nói cho con đến cùng là chuyện gì xảy ra? Nương tại sao lại cùng nữ nhân kia tranh chấp? Bà ngoại là bị ai làm cho tức giận? Nhị ca con đâu, hắn ở nơi nào?" Lam Tiểu Vận thân thể nhẹ nhàng run rẩy, bước mấy bước đã đến đầu giường, cảm xúc ầm ầm trong nháy mắt sụp đổ, nước mắt ào ào chảy xuống.

Sắc mặt Đồng Thiên Lăng có chút cứng ngắc, giống như không biết giải thích thế nào.

Đồng lão phu nhân run rẩy cầm tay Lam Tiểu Vận, giọng run rẩy nói: "Vận nhi, người không nên trở về, Đại cứ mẫu người muốn đem người đưa cho

Tam hoàng tử làm thiếp, nương ngời không đồng ý mới bị nàng đả thương."

Oanh!

Giống như sấm sét giữa trời quang, đầu óc Lam Tiểu Vận trống rỗng.

Nữ nhân kia muốn đưa nàng cho Tam hoàng tử làm thiếp? Cũng bởi vì nương không đồng ý, liền đả thương nương?

Đúng lúc này, một cái tay từ phía sau đuổi đến, vỗ vỗ bả vai Lam Tiểu Vận.

Có lẽ là nhiệt độ bàn tay Bạch Nhan giúp Lam Tiểu Vận lấy lại tinh thần, sắc mặt cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Nàng làm sao lại quên, nàng còn có biểu tỷ! Có biểu tỷ ở đây, những người kia liền không khả năng đạt được.

"Tiểu Vận, để ta xem mọ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Phó Thiên Tề (1)

Edit: Tiêu Tiêu

"Ngươi là..." Đồng lão phu nhân nghe Lam Tiểu Vận nói, liền đưa mắt nhìn sang Bạch Nhan, khẽ cau mày, hỏi.

Lam Tiểu Vận chớp mấy môi hồng: "Ngoại tổ mẫu, biết biểu tỷ Bạch Nhan của ta?"

Bạch Nhan?

Đồng lão phu nhân khẽ giật mình: "Ngươi là hài tử của Lam Nguyệt?"

Những năm này, bà cũng nghe nói rất nhiều chuyện về Lam gia.

Càng nghe nói, ngoại tôn nữ duy nhất của Lam gia, mấy năm trước đã mất tích...

"Ngoại tổ mẫu, những chuyện này sẽ giải thích sau, " Lam Tiểu Vận lui về sau hai bước, nói, " biểu tỷ, ngươi giúp ta xem tình huống của mẫu thân một chút."

Sau khi Lam Tiểu Vận nói lời này, ánh mắt Bạch Nhan liền rơi vào nữ phụ nhân trên giường, nàng càng nhìn mày nhíu lại càng chặt, trong ánh mắt lướt qua một đạo suy nghĩ sâu xa.

"Thế nào? Nhược Lan nó có phải..." Đồng lão phu nhân cũng không biết vì sao Lam Tiểu Vận muốn để Bạch Nhan xem bệnh.

Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt này của Bạch Nhan, lòng của bà lập tức thất chặt.

Mi tâm Bạch Nhan chậm rãi giãn ra: "Nàng ấy không có việc gì, một viên Nhị phẩm Dưỡng khí tán liền có thể để nàng phục hồi như cũ."

Không có việc gì?

Đồng lão phu nhân kinh ngạc há to miệng.

Một bên Đồng Thiên Lăng cau mày nói: "Ta tìm đan dược sư xem qua cho nàng, đan dược cũng dùng qua, nhưng hấn vẫn như cũ không thể tỉnh lại."

Bạch Nhan nhàn nhạt quét mắt Đồng Thiên Lăng: "Đan dược sư có phải do các ngươi tìm hay không?"

"Cũng không phải, là nữ nhân kia sau khi đả thương Nhược Lan, liền đi hoàng cung tìm đan dược sư đến đây, Nhị phẩm dưỡng khí tán nàng cũng dùng qua..."

Nói tới chỗ này, Đồng Thiên Lăng chưa phát giác dừng lại, hấn có lẽ là lấy lại tinh thần, dung nhan già nua một mảnh trắng bệch.

Bạch Nhan biết một câu nói kia đã có hiệu quả. Trên mặt nàng giờ lên một nụ cười nông cạn.

Nhưng mà, trong mắt đen kia một mảnh thanh tịnh, lại tràn ngập lãnh ý.

"Cửu mẫu tổn thương không phải rất nghiêm trọng, một viên dưỡng khí tán liền có thể làm nàng tỉnh. Nhưng không kịp thời trị liệu, thương thế kia sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến không có thuốc chữa!"

Lam Tiểu Vận nhu thuận đứng bên Bạch Nhan, tiếp nhận đan dược, chậm rãi đi đến trước giường.

Nhìn Đồng Nhược Lan mặt tái nhợt, con ngươi Lam Tiểu Vận cuộn cuộn lửa giận, nàng nén chặt, vẻ kiên định xuất hiện tại trong mắt của nàng.

"Nương, ngươi yên tâm. Ta sẽ không để cho người đã thương ngươi tiêu điều tự tại!"

Bạch Nhan nói không sai, cần quyết đoán mà không quyết đoán. Tất chịu loạn.

Lần này, liền xem như ngoại tổ phụ mẫu ngăn cản. Nàng vẫn nhất định phải vì nương đòi công đạo.

Đương lúc Lam Tiểu Vận đem đan dược cho Đồng Nhược Lan ăn xong, một đạo nhuyễn nhuyễn nhu nhu âm thanh từ phía sau nàng vang lên.

"Biểu di, cửu nãi nãi không có việc gì, mẫu thân của ta sẽ giúp nàng lấy lại công đạo."

Có lẽ âm thanh non nớt để Đồng Thiên Lăng cùng lão phu nhân lấy lại tinh thần, kinh ngạc hỏi: "Đây là..."

"Ngoại tổ mẫu biểu di khỏe, ta là bảo bảo ngoan nhất của mẫu thân, bà có thể gọi ta Thần nhi."

Giọng Bạch Tiểu Thần mềm mềm manh manh, lập tức làm tâm người ta mềm nhũn ra.

Đồng lão phu nhân lần đầu trông thấy nam hài tinh xảo xinh đẹp như vậy, lập tức mắt to mắt, ngay cả lời trước đó muốn nói đều quên...

"Bạch cô nương, đây là hài tử của ngươi?"

Thật lâu, bà mới hồi thần, hỏi.

Năm đó bà nghe nói Bạch Nhan chưa thành thân mà có con, chẳng lẽ lại... Tin tức này cũng là thật?

"Hắn đúng là nhi tử bảo bối của ta, chỉ là... So với chuyện này, ta có một chuyện trọng yếu hơn muốn nói với các ngươi, " ánh mắt Bạch Nhan nhìn về phía Lam Tiểu Vận, "Nương ngươi rất nhanh sẽ tỉnh, chúng ta đừng ở chỗ này quấy rầy nàng, đi ra ngoài trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 294: Phó Thiên Tê (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Ánh mắt Lam Tiểu Vận không ngừng nhìn nỷ phụ trên giường, chợt thu hồi tầm mắt, hướng Bạch Nhan gật đầu nói: "Được."

Lần này, Đế Tiểu Vân cùng Sở Y Y khó cực kỳ an tĩnh đi sau lưng Bạch Nhan, từ đầu đến cuối đều không lên tiếng.

Mà sau khi thấy Bạch Nhan đi ra, mới đi theo bước ra ngoài phòng.

...

Ra khỏi phòng, Đồng Thiên Lăng liền đỡ lấy Đồng lão phu nhân bước từng bước đến đại sảnh.

Lam Tiểu Vận có lẽ đã biết Bạch Nhan muốn nói gì, nàng trầm mặc không nói, nếu lần này không cho những người kia nếm thử một chút giáo huấn, nàng cũng không biết lần sau mẫu thân lại nhận nguy hiểm gì.

"Bạch cô nương, " Đồng Thiên Lăng ngồi xuống, hẩn ngẩng đầu nhìn chỗ Bạch Nhan ngồi, hít một hơi, "Ngươi muốn nói gì đều có thể nói ra."

Hắc đồng Bạch Nhan sạch sẽ mà thanh tịnh, lộ ra ánh sáng tinh mẫn.

Giọng của nàng, lại mang theo kiên quyết, âm thanh rơi vào đại sảnh tĩnh mịch.

"Cửu mẫu của ta dù là nữ nhi Đồng gia ngươi, nhưng ngươi không phải đã quên, nàng cũng là con dâu Lam gia!"

"Con dâu Lam gia háo hão rời khỏi gia tộc, bây giờ, lại nằm ở trên giường vô pháp tính đây, ngay cả đan dược cho nàng ăn vào cũng là giả, chuyện này, chẳng lẽ Đồng gia các ngươi không cần cho một cái công đạo."

Sắc mặt Đồng Thiên Lăng cứng đờ, lông mày khẽ nhăn lại: "Bạch cô nương, ngươi cũng biết nàng là nữ nhi của ta, chẳng lẽ ta làm cha liền sẽ không lo lắng cho nàng? Nhưng ngươi không rõ, có lúc, thật thân bất do kỷ!"

"Tốt một câu thân bất do kỷ, " Bạch Nhan cười lạnh một tiếng, "Ta vừa rồi sợ dĩ không động thủ với Phó Bảo Vân, chỉ hi vọng Đồng gia ngươi có thể bàn giao cho ta, nếu là ngươi vô pháp làm chủ cho cửu mẫu của ta, vậy ta không ngại tự mình động thủ!"

Sắc mặt Đồng Thiên Lăng cũng có chút khó coi, nhưng vừa rồi dù sao Bạch Nhan cũng xuất ra đan dược cứu Đồng Nhược Lan, hắn cũng không thể nổi giận, chỉ có thể thở dài một hơi thật sâu, nói: "Về sau, ta sẽ không để Nhược Lan nhận thêm ủy khuất, chỉ là đây là chuyện của Đồng gia ta, Bạch cô nương là người Bạch gia, chỉ sợ..."

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, Bạch Nhan là người của Bạch gia, vô pháp nhúng tay vào chuyện của Đồng gia.

Ngay lúc Đồng Thiên Lăng nói lời này xong, Bạch Tiểu Thần chớp hai mắt, đôi mắt đáng yêu sáng ngời chuyển hướng Bạch Nhan.

"Mẫu thân, người là người của Bạch gia, vì sao Thần nhi không biết? Mẫu thân không phải chỉ có mình Lam gia là thân nhân sao?"

Biểu lộ rất là xoắn xuyết, liền tựa như... Hắn thật không biết quan hệ của Bạch Nhan cùng Bạch gia.

Đồng Thiên Lăng sững sờ, Bạch Nhan là người Lam gia, cái này...

"Ngoại tổ phụ, " nhìn thấy biểu lộ Đồng Thiên Lăng, gương mặt Lam Tiểu Vận chùng xuống, "Thần nhi nói không sai, biểu tỷ ta đã rời Bạch gia, đồng thời vào gia phả Lam gia, theo lý, nàng thân thiết với nương hơn Đồng gia."

Con người Đồng Thiên Lăng trầm xuống, nếu là như vậy, xác thực không tốt lắm...

Àm!

Bỗng nhiên, Đồng lão phu nhân hung hăng gõ quả chuông trên mặt đất, phẫn nộ trừng mắt với Đồng Thiên Lăng.

"Đồng Thiên Lăng, ngươi không xa giận cho nữ nhi của ta thì thôi đi, bây giờ Tiểu Vận cùng Bạch cô nương đến làm chỗ dựa cho Nhược Lan, ngươi còn muốn ngăn cản hay sao? Ta cho ngươi biết, ngươi nếu dám ngăn cản, ta liền hòa ly với ngươi, mang theo Nhược Lan rời đi nơi này!"

Nhiều năm qua, Đồng lão phu nhân cùng Đồng Thiên Lăng ân ái có thừa, bây giờ lại ngay cả hai chữ hòa ly cũng nói ra, có thể thấy được lửa giận trong lòng bà.

Đồng Thiên Lăng cười khổ một tiếng: "Thôi thôi, chuyện này ta mặc kệ, các ngươi nghĩ xử trí như thế nào đều được, ta hiện tại liền cho người gọi bọn họ tới."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 295: Phó Thiên Tê (3)

Edit: Tiêu Tiêu

Nói xong lời này, Đồng Thiên Lăng hướng về người bên cạnh thấp giọng vài câu, người kia rất nhanh đi ra ngoài, sau nửa ngày vừa mới trở về, chấp tay nói.

"Khởi bẩm gia chủ, thiếu gia cùng thiếu phu nhân đã tới hoàng cung, cũng không ở trong phủ."

"Không còn trong phủ? Vậy chờ bọn họ hồi phủ lập tức để bọn họ tới gặp ta!" Đây mắt Đồng lão phu nhân xẹt qua một đạo lãnh mang, lúc bà nhìn về phía Lam Tiểu Vận, trên mặt hiện ra vẻ từ ái, "Vận nhi, ngoại tổ mẫu dẫn ngươi đi gặp huynh trưởng, hai ngày này, hắn một mực không ăn không uống..."

Lam Tiểu Vận nghe lời gật đầu: "Được."

...

Nội viện hoàng cung.

Trong nhà giam ẩm ướt, Hỏa Phượng bị giam trong lồng, nó dù cho đã mình đầy thương tích, y nguyên ngẩng cao đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm nhân

loại đứng ngoài chiếc lồng.

Kẹt kẹt!

Cửa nhà giam bị đẩy ra, phu nhân một thân váy áo hoa lệ từ ngoài cửa bước vào, phía sau nàng còn đi theo một nam tử trường bào khúm núm, nương theo ánh sáng mờ nhạt mà đi.

"Tham kiến công chúa điện hạ, phò mã gia."

Nhìn thấy Phó Bảo Vân cùng Đồng Nhượng Cần xuất hiện, đám người trong phòng giam nhao nhao hành lễ, nói.

"Chỉ là một đầu Hỏa Phượng mà thôi, còn chưa hàng phục được hay sao? Nếu không thu phục được Hỏa Phượng, ta làm sao đưa nó tặng cho hoàng huynh?" Sắc mặt Phó Bảo Vân rất là khó coi.

Vì bắt Hỏa Phượng này, đầu tiên nàng thiết kế đem Hỏa Phượng rời khỏi Đồng gia, lại mời cao thủ hoàng cung ra tay, đồng thời chiến một trận, hoàng cung đã tổn thương mấy tên cường giả Thiên giai, tổn sức sức chín trâu hai hổ mới đưa nó tóm lấy, nếu không hàng phục nó, lúc hoàng huynh hỏi mấy cường giả Thiên giai, làm sao mà bàn giao?

"Công chúa điện hạ, yêu thú tính cách đều tương đối kiêu căng, khuất dả thần phục, sợ là rất khó."

Một cao thủ nhướng mày, thần nhiên nói.

Phó Bảo Vân biến sắc: "Phế vật! Chỉ là Hỏa Phượng đều không hàng phục được, các ngươi còn dám trốn tránh trách nhiệm? Ta thấy các ngươi đúng là vô năng!"

Đương lúc lời này của Phó Bảo Vân rơi xuống, sắc mặt những cao thủ trong phòng giam đều khó coi.

Kể cả bệ hạ, đối mặt với Thiên giai bọn hắn đều sẽ lễ nhượng ba phần, trong thiên hạ cũng chỉ có công chúa này mới không khách khí răn dạy bọn hắn!

Nếu không phải xem mặt mũi của bệ hạ, bọn hắn đã sớm động thủ.

"Lại cho các ngươi mấy ngày thời gian, nếu còn vô pháp hàng phục Hỏa Phượng, liền cắt khỏi Hoàng tộc cho ta, Hoàng gia chúng ta không nuôi người vô dụng."

Phó Bảo Vân hừ một tiếng, nàng quay đầu, như cùng một con Khổng Tước kiêu ngạo hướng rời khỏi phòng giam.

Đồng Nhượng Cần áy náy cúi đầu với mấy tên cao thủ, mới quay người đuổi theo Phó Bảo Vân, theo sát phía sau của nàng.

Sau khi ra ngoài nhà giam, hắn thừa dịp mở miệng nói: "Bảo Vân, nói chuyện kiểu đó với cao thủ Thiên giai, có vẻ không tốt lắm đâu?"

"Những người này mặc dù là Thiên giai, nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là hạ nhân của Hoàng tộc, ta thân là công chúa, làm sao không mắng được?" Phó Bảo Vân tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Đồng Nhượng Cần.

Đồng Nhượng Cần dọa đến không còn dám kêu, hắn thận trọng hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Đi tìm hoàng huynh, ta không tin hắn lần này không muốn thấy ta."

Phó Bảo Vân cắn môi một cái.

Nàng vốn định nói cho hoàng huynh rồi mới động thủ với Hỏa Phượng, ai ngờ hoàng huynh nghe xong liền giả bệnh, cho nên nàng chỉ có thể để những cao thủ kia động thủ.

Bây giờ, xem ra muốn thuận phục Hỏa Phượng, nhất định phải xuất động Vương giai duy nhất của Hoàng tộc!

...

Giờ phút này, trong ngự thư phòng hoàng cung, Phó Thiên Tề ngồi ngay ngắn trên long ý, cầm trong tay một bản tấu chương, hắn lăng lẹng xem tấu chương, gương mặt ôn nhuận xuất hiện một vòng suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Dự định trọng dụng Đồng gia (1)

Edit: Tiêu Tiêu

Đúng lúc này, một tên thái giám vội vội vàng vàng đi đến, bẩm báo: "Bệ hạ, Văn công chúa cầu kiến."

Ngón tay Phó Thiên Tề dừng lại, hần khẽ cau mày: "Nàng lại tìm đến trẫm làm gì? Liền nói trẫm bận bịu, không thấy."

Hắn vừa nghe đến danh tự Phó Bảo Vân liền đau đầu, nếu không phải nữ nhân kia là muội muội cùng cha khác mẹ với hắn, lại không phạm qua tội khi quân, hắn sẽ không để nàng lại bước vào hoàng cung một bước.

"Tuân chỉ."

Thái giám phúc thân, tuân lệnh lui ra.

Ngoài cửa, truyền đến một trận âm thanh ồn ào, chờ qua thật lâu, tiếng âm ỉ kia mới dừng lại.

Hắn biết, Phó Bảo Vân đi.

Phó Thiên Tề nhẹ nhàng thở ra, ngón tay vuốt vuốt mi tâm đau đớn, đang định tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Chợt, một thân ảnh màu đen dần hiện ra, một mực cung kính quỳ gối trước mặt Phó Thiên Tề.

"Thuộc hạ tham kiến bệ hạ."

Lông mày Phó Thiên Tề nhíu lại: "Ngươi hốt hoảng như vậy, có phải Tam quốc có động tĩnh gì khác hay không?"

"Khỏi bẩm bệ hạ, Bạch Nhan cô nương Bạch gia ở Lưu Hòa quốc năm đó mất tích đã trở về."

"Bạch Nhan? Có phải cháu nữ Đồng Nhượng Lan hay không?"

Mi tâm Phó Thiên Tề dần thật chặt, nhàn nhạt hỏi: "Câu chuyện này... Nhưng mà tin tức lớn là gì?"

"Bẩm bệ hạ, thuộc hạ nghe nói... Bạch Nhan lần này trở về, chẳng những tuyên cáo thoát ly quan hệ với Bạch gia, còn trở thành chủ tử Phụng Lâu."

Phụng Lâu?

Tay Phó Thiên Tề nắm vuốt tấu chương bỗng dưng xiết chặt, mắt đen thâm thúy lóe lên một vệt sáng.

"Là Phụng Lâu chỗ Hoa La?"

Thế lực Phụng Lâu đủ cùng Hoàng tộc bình khởi bình tọa, nếu là Bạch Nhan thật sự thành Phụng Lâu chủ tử, hắn là nên suy tính một chút trọng dụng Lam gia...

Năm đó, nếu như không phải hắn phiền chán Phó Bảo Vân đến cực điểm, cũng không vì Phó Bảo Vân gả cho Đồng gia thiếu gia mà bỏ qua Lam gia, Lam gia càng không có khả năng thành nhất lưu thế gia.

"Không chỉ như thế, Bạch Nhan kia chưa lập gia đình sinh dục nhi tử, lại chính là người được vạn thú triều tống người, ngay cả rồng trong truyền thuyết của vạn thú tống đều bị hắn thu phục tại chỗ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra... Đứa bé kia tất nhiên sẽ trở thành người thừa kế vạn thú tống."

Tông chủ Vạn thú tống không có nhi tử, bây giờ tốn công tốn sức tìm kiếm người vạn thú triều tống, há không phải là muốn bồi dưỡng một người thừa kế?

Ba!

Phó Thiên Tề nhẹ buông tay, tấu chương trong tay rơi xuống đất, hắn phảng phất chưa tỉnh, hỏi: "Trẫm nghe nói... Phó Bảo Vân cùng Lam gia Đồng Nhượng Lan quan hệ cũng không tốt?"

"Bẩm bệ hạ, mọi người đều biết công chúa cùng Đồng gia đại tiểu thư không hợp, chỉ là, Đồng Nhượng Lan đối đệ đệ duy nhất Đồng Nhượng Cần rất thương yêu, nhiều năm qua, từ đầu đến cuối nhẫn nhịn với công chúa điện hạ."

Ám vệ một mực cung kính hỏi.

"Ừm, " Nội tâm Phó Thiên Tề kích động, nhưng vì bảo trì phong phạm, hắn từ đầu đến cuối một mực đè nén, "Vậy quan hệ giữa Đồng Nhượng Lan cùng Bạch Nhan..."

"Bệ hạ, Lam gia là thân nhân duy nhất Bạch Nhan thừa nhận, đồng thời... Nữ nhi Đồng đại tiểu thư có quan hệ vô cùng tốt với Bạch Nhan."

Đây đều là tin tức hắn phái thám tử vào Lưu Hòa quốc mà đạt được.

Chân thực đáng tin.

"Việc này những người khác trong Xích Hà quốc có biết?" Giọng Phó Thiên Tề đều mang theo run rẩy, ngữ khí lại phá lệ tỉnh táo.

"Không biết."

Bạch Nhan trở lại Lưu Hỏa quốc cũng hơn hai tháng thời gian, cho nên, chuyện của nàng còn chưa truyền ra quốc gia khác, nhiều lắm chỉ có từng cái hoàng thất thu được những tin tức này.

"Được."

Phó Thiên Tề một chương vỗ trên bàn, nghiêm nghị quát: "Người tới, đi mời công chúa cùng phò mã đến."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297: Dự định trọng dụng Đồng gia (2)

Edit: Tiêu Tiêu

Giờ phút này, đại sảnh nội viện hoàng cung, Phó Bảo Vân giận dữ đá cục đá ven đường, gương mặt phẫn nộ gần như vụn vỡ.

Đồng Nhượng Cần khúm núm theo sau lưng, miệng ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ không cẩn thận lại chọc giận nữ nhân phía trước.

Bỗng nhiên, một tên thái giám vội vã từ phía sau đuổi theo, thở hồng hộc hô: "Công chúa điện hạ, phò mã gia, xin dừng bước."

Bước chân Phó Bảo Vân dừng lại, cũng chỉ trong nháy mắt, thái giám nhanh chóng chạy đến trước mặt của nàng, thở hổn hển.

"Công chúa, bệ hạ để người trước đi một chuyến."

Hoàng huynh nguyên ý gặp nàng?

Cái cảm Phó Bảo Vân vừa nhắc, vênh vang đắc ý nói: "Bản công chúa đã sớm nói, hoàng huynh là huynh trưởng bản công chúa, không có khả năng hẳn thật sự không nguyên ý nhìn thấy bản công chúa! Còn không tranh thủ thời gian dẫn đường?"

"Mời công chúa theo nô tài tới."

Thái giám lau mồ hôi lạnh trên trán, làm cái dấu tay xin mời, đi phía trước dẫn đường.

Nhìn Phó Bảo Vân nhanh chân đi theo, lông mày Đồng Nhượng Cần khẽ nhíu một cái.

Vừa rồi bệ hạ đã cự tuyệt Bảo Vân tiếp kiến, vậy bây giờ lại muốn gặp nàng... Là vì sao?

Hắn không nghĩ ra, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, bước nhanh hướng Phó Bảo Vân, theo sát phía sau nàng...

...

Ngự Thư phòng an tĩnh, Phó Thiên Tề đang tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương, mà ám vệ vừa rồi đến đây bẩm báo, cũng đã lui xuống.

Đúng lúc này...

Một giọng nói kiêu khí từ bên ngoài thư phòng truyền đến.

"Hoàng huynh ~ "

Giọng nói này, trong nháy mắt để Phó Thiên Tề nổi da gà, hắn hít thở mấy cái thật sâu, mới không chế xúc động muốn quát người.

"Tiên..."

Chữ cuối cùng còn chưa rơi xuống, cửa Ngự Thư phòng liền bị đẩy ra, Phó Bảo Vân một thân giống như hoa hồ điệp mặt đỏ lên từ ngoài cửa đi đến, nàng nhìn nam tử thấy ngồi ngay ngắn ở trên long ý, hốc mắt đỏ lên, nước mắt kém chút rơi rơi xuống.

"Hoàng huynh, người rốt cục chịu gặp ta, người cũng đã biết những năm này những người kia làm sao khi để ta không? Ngoại nhân đối với ta nói này nói

kia thì cũng thôi đi, liền ngay cả hai lão bắt từ Đồng gia kia cũng dám lấn ta!"

Sắc mặt Đồng Nhượng Cần biến đổi, hần như muốn há miệng, nhưng sau khi nhìn thần sắc Phó Bảo Vân, vốn định vì lão phụ mẫu giải thích, đến trong miệng lại nuốt xuống...

Phó Thiên Tề tự nhiên cũng nhìn thấy sắc mặt Đồng Nhượng Cần, thấy hần khúm núm như thế, trong lòng một trận khinh thường.

Thân là nam nhân, bị nữ nhân ép đến trình độ như vậy, có thể thấy được Đồng Nhượng Cần là này thứ hèn nhát!

"Bảo Vân, theo trăm biết, Đồng gia Nhị lão đối xử với người vô cùng tốt, người nói khi dễ người, trăm ngược lại là chưa từng nghe thấy."

"Hoàng huynh, người căn bản không biết hai cái lão bắt từ có bao nhiêu quá phận!" Phó Bảo Vân phần nộ nói, "nhiều năm như vậy y nguyên bá chiếm vị trí gia chủ Đồng gia, nếu không phải hai cái lão già này không đem vị trí truyền cho Nhượng Cần, hoàng huynh người cũng không có khả năng xem nhẹ Đồng gia như thế."

Nàng là công chúa, muội muội của bệ hạ!

Bệ hạ có thể đối xử không tốt với nàng sao?

Sở dĩ bệ hạ không coi trọng Đồng gia, còn không phải lão già kia bá chiếm vị trí thuộc về Nhượng Cần?

Lông mày Phó Thiên Tề càng nhăn càng chặt, lãnh mâu đảo qua Phó Bảo Vân, đáy mắt lộ ra một đạo căm ghét.

Hắn chậm rãi đem ánh mắt chuyển hướng Đồng Nhượng Cần, gương mặt lạnh lùng cương nghị giờ lên một đạo cười yếu ớt.

"Nhượng Cần, những năm gần đây, quả nhiên vất vả Đồng gia các người, về sau có chuyện gì tận lực tìm đến trăm nói, trăm đủ khả năng sẽ giúp người."

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Dự định trọng dụng Đồng gia (ba)

Edit: Tiêu Tiêu

Đồng Nhượng Cần khiếp sợ giương mắt, thụ sủng nhược kinh nhìn qua Phó Thiên Tề mặt tràn đầy nụ cười.

Từ năm Phó Bảo Vân gả vào Đồng gia, có lẽ vì bệ hạ cho rằng hắn không xứng với Phó Bảo Vân, cho nên... Chưa hề cho hắn sắc mặt tốt.

Bây giờ, chẳng lẽ bệ hạ rốt cục tiếp nhận muội tể là mình?

"Tạ... Tạ ơn bệ hạ."

Đầu lưỡi Đồng Nhượng Cần lưu nhú, khuôn mặt tuấn tú vì kích động một mảnh đỏ bừng, mang theo khẩn trương nói.

Đã hơn hai mươi năm, hắn vì sao dung túng Phó Bảo Vân như thế, chính là vì Phó Bảo Vân gả cho Đồng gia phải nỗ lực rất rất nhiều.

Năm đó, Phó Bảo Vân chính miệng nói cho hắn biết, bệ hạ rất yêu thương cưng chiều hoàng muội là nàng, nhưng Phó Bảo Vân tiến vào Đồng gia hơn hai mươi năm, bệ hạ chưa hề triệu kiến người Đồng gia, thậm chí ngay cả Bảo Vân cầu kiến đều nhiều lần bị cự tuyệt.

Nếu không phải là gả cho hắn, sao bệ hạ sẽ tức giận như vậy? Đến muội muội thương yêu nhất cũng không nguyên ý tiếp kiến?

"Các người còn có chuyện gì?"

Hắn lời này là hướng Đồng Nhượng Cần nói.

Về phần Phó Bảo Vân một bên... Thì sớm bị hắn không nhìn.

"Không, không có việc gì..." Đồng Nhượng Cần nói lấp bắp

"Nếu không còn chuyện gì, vậy trăm tiễn các người ra ngoài."

Phó Thiên Tề đã đứng lên, mặt lộ vẻ mỉm cười.

"Tiễn... Tiễn ta?"

Đầu Đồng Nhựt Cần choáng váng, hấn không thể tin được kinh hi tới đột nhiên như thế.

Bệ hạ chẳng những tiếp nhận muội tể như hấn, còn muốn tiễn hấn ra ngoài?

"Còn đừng ngây đó làm gì?"

Phó Bảo Vân trừng mắt nhìn Đồng Nhựt Cần, trong lòng lại mừng khắp khối.

Quả nhiên, trong lòng hoàng huynh có muội muội này, nếu không, cũng sẽ không khách khí với Đồng Nhựt Cần như thế...

...

Phó Thiên Tề thân là Hoàng đế, tự nhiên không thể tiễn bọn họ quá xa, cho nên, tiễn bọn hấn rồi đi ngự thư phòng, Phó Thiên Tề liền trở lại.

Chờ hấn đi rồi, trong đầu Đồng Nhựt Cần vẫn như cũ là trống rỗng, còn chưa từ vui mừng mãnh liệt này thoát ra.

Thậm chí Phó Bảo Vân cũng quên lý do mình tìm đến Phó Thiên Tề...

"Bản công chúa đã sớm nói với ngươi, hoàng huynh luôn đối xử với ta vô cùng tốt, " Phó Bảo Vân nhìn thấy Đồng Nhựt Cần mắt tròn, đặc ý giọng lên mặt mảy, "Chỉ có những người kia ghen ghét bản công chúa, mới có thể nói bản công chúa không được chào đón, nếu không phải lão tử không đem vị trí truyền cho ngươi, hoàng huynh cũng sẽ không coi nhẹ Đồng gia."

Hoàng huynh là Cửu Ngũ Chí Tôn, có bao nhiêu người có thể có tư cách được hấn tiễn đi? Ngoại trừ sứ thần các quốc gia sứ thần, cũng chỉ nàng có tư cách này.

"Bảo Vân, những năm này, ủy khuất ngươi."

Đồng Nhựt Cần lấy lại tinh thần, mặt lộ vẻ đau lòng, nếu như không phải gả cho hấn, Phó Bảo Vân vẫn là công chúa cao cao tại thượng.

"Ta gả cho ngươi Đồng gia vốn là chịu ủy khuất, kết quả, hai cái lão bất tử nhà ngươi còn muốn bảo vệ Đồng Nhựt Lan!" Phó Bảo Vân nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay tay hung tợn nắm Đồng Nhựt Cần một cái, "Ta cho ngươi biết, mang vinh quang đến Đồng gia là ta, Đồng Nhựt Lan tính là thứ gì? Ta không đũa nàng đi đã coi như không tệ, còn dám vi phạm mệnh lệnh của ta!"

Đồng Nhựt Cần mím môi, lần này ngược lại là không có mở miệng nói chuyện, ánh mắt hấn nhìn Phó Bảo Vân tràn đầy áy náy.

Thê tử của hấn, đối với hấn tuyệt đối là chân ái a, sao là Lam Tiểu Vận nói nhiều âm mưu quỷ kế như vậy?

Nếu không phải chân ái, nàng không có khả năng vứt bỏ thân phận cao quý gả cho người không ra gì là hấn...

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, việc lớn không tốt!"

Ngay lúc Phó Bảo Vân dự định tiếp tục quở trách vài câu, một nha hoàn vội vàng đi tới, thở hồng hển không ngừng nói: "Thiếu phu nhân, Mộc Lâm thiếu gia xảy ra chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuyết Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 299: Dự định trọng dụng Đồng gia (4)

Edit: Tiêu Tiêu

"Cái gì?"

Nghe Đồng Mộc Lâm xảy ra chuyện, Phó Bảo Vân bắt cánh tay nha hoàn, móng tay thật sâu bóp vào da thịt của nàng.

Nha hoàn đau kém chút khóc, nhưng nàng biết tính tình Phó Bảo Vân, chỉ có thể nhịn đau đón bắt bảo.

"Vừa rồi ở tửu lâu Mộc Lâm thiếu gia, bị người đánh."

"Cái gì?" Phó Bảo Vân khí đầu ngất đi, "Là ai lá gan lớn như thế, dám động thủ với con của ta!"

"Là... là... hai nữ nhân mang theo một hài tử."

Nữ nhân? Hài tử?

Nhất định là bọn chúng!

Phó Bảo Vân nắm thật chặt nắm đấm, lửa giận ngập trời quát: "Đồng Nhựt Cần, Lam Tiểu Vận đã thương Mộc Lâm của ta, chuyện này ngươi như không giúp thì mẫu chúng ta, ta tuyệt đối không tha thứ ngươi."

"Ngươi... Ngươi nói đã thương Mộc Lâm chính là Tiểu Vận?" Đồng Nhựt Cần sửng sốt, thừa dịp nói, "chuyện này không có khả năng đâu."

Hắn thực sự không tin hài tử Tiểu Vận kia sẽ làm ra chuyện ngoan độc này.

"Ngoại trừ Lam Tiểu Vận còn có ai? Ngươi đừng quên, nữ nhân bên cạnh Lam Tiểu Vận có mang theo một hài tử."

Trong lòng Đồng Nhựt Cần nhất thời do dự: "Nếu quả thật là Vận nhi gây nên, ta sẽ để nàng cho Mộc Lâm một cái công đạo."

Bảo Vân gả cho hắn đã đủ ủy khuất, hắn không thể để cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng...

"Hồi phủ."

Con ngươi Phó Bảo Vân một mảnh âm trầm, lần này, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua cho mẫu nữ Đồng Nhựt Cần.

Bất luận người nào giúp đỡ Lam Tiểu Vận, cũng đều đáng chết!

...

Nói lên Đồng Mộc Lâm bị đánh, hoàn toàn là hắn tự làm tự chịu.

Ngay tại một khắc trước, Đế Tiểu Vân cùng Sở Y Y không nguyện ý ở tại Đồng gia, liền dẫn Bạch Tiểu Thần ra ngoài tìm thú vui.

Đúng lúc tại từ lâu đình phải Đồng Mộc Lâm.

Đồng Mộc Lâm bản tính háo sắc, nhìn thấy Đế Tiểu Vân cùng Sở Y Y nên mở miệng đùa giỡn, kết quả... Bị hai người liên thủ đánh một trận toi đời, đánh hắn đầu roi máu chảy, ngất tại chỗ.

Thị vệ Đồng gia lãnh giáo thực lực hai người Đế Tiểu Vân, không dám đối địch, vội vàng nâng Đồng Mộc Lâm trở về Đồng phủ.

Nguyên bản trông cậy vào Đồng gia có thể vì bọn họ báo thù, làm sao Đồng lão phu nhân đã thất vọng đến cực điểm, Đồng lão gia từ sớm đã nói không những tay vào chuyện này, cho nên... Đồng Mộc Lâm cũng chỉ có thể đem thua thiệt nuốt xuống.

"Hài tử của ta!"

Phó Bảo Vân vừa về tới Đồng gia liền bay thẳng vào phòng Đồng Mộc Lâm, đương nhiên nhìn thấy băng gạc trên đầu Đồng Mộc Lâm, lên tiếng gào khóc: "Là tiểu súc sinh nào đã thương hài tử của ta, ta muốn để chúng chết không yên lành!"

Một đôi mắt nàng đỏ ngầu, dữ tợn nhìn thị vệ đã quỳ thành hàng.

"Thiếu phu nhân..." Một nha hoàn nuốt nước miếng một cái, nói, "đã thương Mộc Lâm thiếu gia người là khách nhân biểu tiểu thư, gia chủ che chở các nàng, cho nên..."

"Quả nhiên là các nàng!" Phó Bảo Vân trong mắt tràn đầy căm hận, "Mộc Lâm là hài tử ta cùng nam nhân âu yếm sở sinh, đó chính là mệnh căn của ta, ai dám động đến hắn, ta liền liều mạng với người đó! Người tới, dẫn đường cho bản công chúa!"

Câu nam nhân âu yếm, để Đồng Nhựt Cần trong lòng ấm áp.

Chỉ riêng một câu nói kia, hắn đều nguyện ý vì nhi mẫu bọn họ nỗ lực...

...

Mặt trời chiều ngã về tây.

Trong hậu viện trên ghế đá, Bạch Nhan lười biếng ngồi, ngón tay thon dài nâng nhẹ chén trà trong tay, một vòng ý cười dập dờn tại khóe môi của nàng.

"Mẫu thân, cái này tặng cho người."

Bạch Tiểu Thần đáng yêu chạy đến trước mặt Bạch Nhan, cầm trong tay nhánh đào nở đầy hoa đưa cho Bạch Nhan, gương mặt phấn điều ngọc trác giơ lên một nụ cười hồn nhiên.

"Ừm?" Bạch Nhan quét mắt nhìn nhánh đào trong tay Bạch Tiểu Thần, kinh ngạc nhướn mày.

Bạn đang đọc truyện *Y Hậu Khuynh Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.